

SUBLIMUL UNIRII BUCOVINEI CU ȚARA¹

Acad. IOAN-AUREL POP

The Sublime of Bukovina's Union with the Fatherland

(Abstract)*

The most impressive fundamental document of the Great Union is, in our opinion, the Declaration of Bukovina's Unification with Romania on November 15/28, 1918. This document was read and approved in the General Assembly of Bukovina, gathered in the fifth meeting of the Romanian National Council of Bukovina. This declaration was read by Iancu Flondor, the president of the General Congress of Bukovina, and was received by the congressional plenary with extended applause. The unification vote was unanimously consented by those present.

We consider that the Declaration from November 1918 expresses the dramatic history of the people of Bukovina, who since 1775 have no longer been a part of their country of origin and had to endure attacks on Romanian nationality, sustained and organized by government authorities. If living among strangers, in a too optimistically trumpeted superior civilization of Vienna would have been as promised, then the people (including the Romanians) would not have found a way and a reason to escape from the alleged benefits of this "Eden" on earth. But the Bukovinian Romanians felt awful in 1918 and wanted to relinquish the solidarity with the rest of the Romanians. They are the only ones of the alienated Romanians who do not lay down conditions of any kind, which do not require anything of the great country, they are confident, ready for any sacrifice for the nation's welfare. Bukovina's declaration of union with Romania is – according to our personal emotional judgment – a written version of the Ballad of Ciprian Porumbescu and his operetta entitled "Crai Nou" (New Moon). All the suffering of entire generations of obedient Romanian refugees, sublimated in their elegiac folk-song known as the *doina*, is poured out in this text elaborated in Chernivtsi. It is about a quenched grievance, though fulfilled with the pure hope in the bright future of the nation, a hope foretold by the new, crescent moon.

Keywords: Bukovina, Declaration of Union, Kingdom of Romania.

Cel mai patetic document fundamental al Marii Uniri, dintre cele elaborate pentru a decide desăvârșirea edificiului național, este Declarația de unire a Bucovinei

¹ Comunicare susținută în cadrul Sesiunii omagiale a Academiei Române, *100 de ani de la unirea Bucovinei cu România*, organizată la Suceava, în ziua de 16 noiembrie 2018.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

cu România din 15/28 noiembrie 1918. Această declarație a fost citită și aprobată în Congresul General al Bucovinei, reunit în ședința a cincea a Consiliului Național Român al Bucovinei.

Textul său – care s-ar cuveni să fie cunoscut de fiecare român – este următorul: „Congresul general al Bucovinei, întrunit azi, joi, în 15/28 noiembrie 1918, în Sala Sinodală din Cernăuți, considerând că, de la fundarea principatelor române, Bucovina, care cuprinde vechile ținuturi ale Sucevii și Cernăuților, au făcut pururea parte din Moldova, care în jurul ei s-a încheșat de stat; considerând că în cuprinsul hotarelor acestei țări se găsește vechiul scaun de domnie de la Suceava, gropnițele domnești de la Rădăuți, Putna și Sucevița, precum și multe alte urme și amintiri scumpe din trecutul Moldovei; considerând că fii ai acestei țări, umăr la umăr cu frații lor din Moldova și sub conducerea acelorași domnitori, au apărut de-a lungul veacurilor ființa neamului lor împotriva tuturor încălcărilor din afară și a cotropirii păgâne; considerând că în 1744, prin vicieșug, Bucovina a fost smulsă din trupul Moldovei și cu de-a sila alipită coroanei Habsburgice; considerând că 144 de ani poporul bucovinean a îndurat suferințele unei ocârmuiri străine, care îi nesocotea drepturile naționale și care prin strâmbătăți și persecuții căuta să-i înstrăineze firea și să învrăjbească celelalte neamuri, cu care el voiește să trăiască ca frate; considerând că, în scurgere de 144 de ani, Bucovinenii au luptat ca niște mucenici pe toate câmpiile de bătălie în Europa sub steag străin pentru menținerea, slava și mărirea asupra lor, și că ei drept răsplată aveau să îndure micșorarea drepturilor moștenite, izgonirea limbii lor din viața publică, din școală și chiar din biserică; considerând că în același timp poporul băștinaș a fost împiedicat sistematic de a se folosi de bogățiile izvoarelor de câștig ale acestei țări și despuiat în mare parte de vechea sa moștenire; considerând că, cu toate acestea, Bucovinenii n-au pierdut nădejdea că ceasul mântuirii, așteptat cu atâta dor și suferință, va sosi și că moștenirea lor străbună, tăiată prin granițele nelegiuite, se va reîntregi prin realipirea Bucovinei la Moldova lui Ștefan, și că au nutrit veșnic credința că marele vis al neamului se va înfăptui, când se vor uni toate țările române dintre Nistru și Tisa într-un stat național unitar, constată că ceasul acesta mare a sunat!

Astăzi, când după sfortări și jertfe uriașe din partea României și a puternicilor și nobililor ei aliați, s-au întronat în lume principiile de drept și umanitate pentru toate neamurile, și când în urma loviturilor zdrobitoare Monarhia Austro-Ungară s-a zguduit în temelii și s-a prăbușit și toate neamurile încătușate în cuprinsul ei și-au câștigat dreptul de liberă hotărâre de sine, cel dintâiu gând al Bucovinei dezrobite se îndreaptă către Regatul României, de care întotdeauna am legat nădejdea dezrobirii noastre.

Drept aceea noi, Congresul general al Bucovinei, întrupând suprema putere a țării și fiind investiți singuri cu puterea legiuitoare, în numele suveranității naționale, hotărâm: Unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”.

Declarația aceasta de unire a Bucovinei cu România a fost citită de Iancu Flondor, președintele Congresului General al Bucovinei, și a fost primită de plenul

congresului cu aplauze prelungite. Moțiunea de unire a fost votată în unanimitate de cei prezenți.

Bucovina a avut o soartă diferită deopotrivă de cea a Basarabiei, ocupată de Imperiul Rusesc în 1812 și de cea a Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Sătmarului, Maramureșului, aflate sub stăpâniri străine încă din primele secole ale mileniului al II-lea al erei creștine. Ca să înțelegem mai bine soarta Bucovinei, se cuvine să medităm o clipă asupra destinului istoric al întregii Moldove.

De multe ori, în țara aceasta a noastră, prejudecățile, clișeele și remarcile pripite țin loc de adevăr, iar adevărul – atât cât este acesta omenesc posibil – este obturat, blamat, trunchiat sau ocolit cu bună știință. În acești ani, închinăți amintirii Marii Unirii de la 1918, se aud fel de fel de remarci în spațiul public, unele chiar despre țările Țării, despre provinciile istorice (cum li se mai spune), despre temeiurile noastre de a exista ca stat. Cele mai multe și mai aspre privesc Transilvania, dar nici Moldova nu este scutită. Ba, aș spune că cele legate de Moldova sunt mai adânci și mai dureroase, fiindcă – spre deosebire de Transilvania – Moldova este încă sfâșiată și, parțial, înstrăinată.

Nu demult, în contextul mării sărbători de la 24 ianuarie, am auzit formulări de genul „unirea Moldovei cu Țara Românească” sau, mai rău, „alipirea Moldovei la Țara Românească”. Este drept că țara românească de la sud de Carpați și-a asumat și prin nume misiunea de reconstituire a unității politice a poporului român, a poporului omonim și că am învățat cu toții de mici că „soarele, pentru toți românii, la București răsare”, dar formulările de mai sus sunt greșite. La 24 ianuarie 1859 nu s-a unit Moldova cu Țara Românească, ci s-au unit două țări românești împreună. Când s-au luat deciziile de la Iași și București, în ianuarie 1859, nici nu se știa unde avea să fie capitala. În al doilea rând, Moldova era o țară la fel de românească precum era și Valahia. La 1859, s-au unit Moldova (o parte din ea, dacă este să fim exacti) și Țara Românească (fără Dobrogea) prin voința națiunii române și cu acordul parțial al unora dintre marile puteri. Evident, au fost și unii moldoveni și munteni temători, geloși sau chiar contrari unirii – cum se întâmplă în orice gest major omenesc –, dar voința majorității era aceea de unitate.

Se mai aude câteodată și observația că Moldova este mai săracă, că a venit la „concertul” politic național cu multă sărăcie. Se poate ca ea să fi venit în statul nostru unitar cu o zestre materială mai mică decât alte provincii românești. Dar oare este asta de mirare? Dacă ne gândim la soarta acestei țări românești dinspre răsărit, mirarea se transformă în admirație. Să luăm în calcul numai cetele de barbari, venite toate dinspre imensele stepe și atrase de mirajul celor două Rome (Roma Eternă și Noua Romă): jaful lor atingea mai întâi, dintre toate țările românești, Moldova, iar retragerea lor, însoțită de robi, poame, foc și sânge, se făcea tot prin Moldova; cu alte cuvinte, Moldova era cea dintâi atacată și cea din urmă eliberată. Treaba aceasta s-a petrecut aproape constant, cu intensitate mai mare la început, din secolele al IV-lea – al V-lea, până în pragul secolului al XVIII-lea, adică aproape un mileniu și jumătate. Ultima invazie tătară în Moldova a fost la

1717 (aceasta atingând și Maramureșul). Ar trebui să ne mirăm nu că Moldova este săracă, ci că au mai rămas în ea piatră peste piatră și om lângă om. Au venit apoi – după o scurtă și grea perioadă de adunare a pământurilor românești răsăritene, întreprinsă sub domnia cei vrednici, de la Bogdan I la Ștefan cel Mare – frângerile sau răpirile teritoriale dureroase și grave: mai întâi „plămâni Moldovei”, adică cetățile Chilia și Cetatea Albă (1484), apoi Tighina (1538), Hotinul (1715), Bucovina (1775), Basarabia (1812) și altele. Rivalitatea ungaro-polono-otomană pentru stăpânirea și dominarea Moldovei, a fost urmată de cea austriaco-rusească, mai tenace și mai primejdioasă. Seria de războaie austro-ruso-turce, derulate de dinainte de 1700 până după 1800, cu multe dintre lupte petrecute chiar între Carpați și Nistru, au secătuit țara noastră de la răsărit mai mult decât pe oricare dintre celelalte provincii. Jaful acesta nou, din Epoca Modernă, este jaful neamurilor civilizate, celălalt, mai vechi, era jaful „barbarilor”. Nu este de mirare că țărânul moldovean s-a învățat să producă doar strictul necesar, din moment ce tot surplusul îi era luat cu japca, prin pradă, de străini, iar ceea ce mai rămânea era pretins de boieri și de domnie (ca să meargă, în mare parte, tot la străini, sub forma tributului).

Se face uneori distincția nepotrivită și se promovează chiar opoziția dintre Bucovina și Moldova, cu remarcă nefericită despre „civilizația superioară” din Bucovina: „Eu nu sunt moldovean, ci bucovinean!”. Mai întâi, trebuie spus că regiunea Bucovinei a fost chiar vatra Moldovei, a fost inima de unde a pornit țara cea mare a Moldovei. În Bucovina se găsesc cele trei capitale vechi ale țării, adică Baia, Siret și Suceava, aici se află marile ctitorii și tot aici sunt gropnițele domnești cele de demult. Aici își doarme somnul de veci părintele Moldovei, domnul Ștefan cel Mare și Sfânt, care, așa viforos cum era, a deschis calea țării românești est-carpatică spre înveșnicire. În al doilea rând, distincția dintre Bucovina și restul Moldovei este de dată recentă (din secolul al XVIII-lea), anterior neexistând decât Țara de Sus și Țara de Jos. Diviziunea cea veche nu a fost pe meridian (pe linia nord-sud) – cum au încercat și au reușit rușii să facă de-a lungul Prutului –, ci pe paralelă (pe linia vest-est), după cum era structura țărilor românești tradiționale, aflate între munți și Nistru încă din primul mileniu al erei creștine. Prin urmare, bucovinenii nu sunt numai moldoveni, dar sunt chiar cei mai vechi și mai neaoși moldoveni, dacă ținem seama de formarea voievodatului Moldovei.

Nevoia de distincție a bucovinenilor vine din cel puțin două motive. Primul este sensul peiorativ pe care-l dau unii, ignoranți sau răuvoitori, numelui de moldovean, iar al doilea este legat de pătrunderea mai timpurie a Bucovinei sub influența civilizației occidentale, în urma anexării ei de către austrieci. E rău să te stăpânească străinii – cum zicea Eminescu –, dar nu este totuna să te stăpânească un imperiu înapoiat sau unul mai avansat. Când spun „înapoiat” și „avansat” mă gândesc la modelul civilizației de succes care domină (încă) azi în lume și care nu este cel răsăritean sau bizantin, axat pe lumea rurală, pe lentoare și fatalism, ci cel occidental, urban, concurențial-individualist, bazat pe competiție, pe capital, pe

bănci, pe comerț. Bucovina, cu toată drama sfâșierii și deznaționalizării ei parțiale, a ajuns sub înrâurirea Occidentului, deși, la scara istoriei, este greu de spus dacă a fost un noroc sau nu. Oricum, pentru mine bucovinenii rămân neași și vrednici moldoveni.

Mai există însă în spațiul public și o distincție mult mai gravă, aceea dintre moldoveni și români, pe care mulți dintre noi, în țară, o luăm în derâdere sau o socotim minoră. Aceasta este însă sistematic cultivată de către unii străini, mai ales în Răsărit, dar și de către unii români din Republica Moldova, moștenitori ai educației (propagandei) sovietice sau cumpărați spre a o răspândi și susține. Românii din țară tratează superficial această deosebire inventată, pentru că orice om știe că toscanii sunt italieni, că saxonii sunt germani, că normanzii sunt francezi, că toate națiunile au ramuri locale și regionale etc. La fel, moldovenii, muntenii, oltenii, ardelenii, bănățenii sunt români și nu poate să existe nicio contradicție între unii și alții. Ca urmare, suntem și una și alta, nu doar una sau doar alta! Această dihotomie falsă dintre români și o ramură a românității este însă mai primejdioasă decât se poate crede, pentru că sapă încet și sigur la rădăcinile națiunii noastre. De când există pe scena internațională Republica Moldova, confuzia se răspândește cu repeziciune și în Occident, pentru că „statalitatea” creează identitate (mai ales acolo unde, precum în Franța, statul se confundă cu națiunea și naționalitatea sau etnia cu cetățenia). Din moment ce patria lui Eminescu este România („Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie, / Țara mea de glorie, țara mea de dor?”), iar Eminescu este poet național și în Republica Moldova, cum să se poată vorbi de moldoveni ca popor deosebit de acela al românilor? Este lipsit de orice logică! Dar s-au mai văzut lucruri lipsite de logică ridicate la rang de realitate. Firește, datoria oricărui intelectual român este să spulbere confuzia și să evidențieze adevărul. Și mai acută în acest sens este datoria statului numit România, a țării-mamă, care pare adesea adormită, dar aceasta este o altă chestiune, care nu-și are locul aici. Din pricina despărțirii voite dintre moldoveni și români, unii, înverșunați, ne propun să uităm de vorba „moldoveni” și să folosim numai etnonimul consacrat de români. Nu cred că asta este soluția. „Moldovenii” și „Moldova” sunt mai mult decât două nume frumoase; ele sunt realități care exprimă esența calității noastre de români. Datoria noastră este, dimpotrivă, să le propagăm cu înțelepciune, astfel încât străinii și detractorii să poată înțelege cât de români sunt moldovenii și cât de mult datorează moldovenilor națiunea noastră românească.

Mai spun unii că Moldova și moldovenii s-au mișcat greu în istorie, dovadă că până și descălecatul, adică întemeierea țării, s-a făcut din Ardeal, cumva din afară sau din străinătate. Mai întâi, trebuie precizat că descălecatul nu e totuna cu întemeierea țării. Întemeierea Moldovei s-a făcut – ca și fondarea Țării Românești – pe parcursul câtorva secole (secolele XI–XIV), prin reunirea tuturor țărilor românești de pe cuprinsul dintre Carpați, Nistru, Dunăre, Mare și Ceremuș. Descălecatul a fost doar un impuls politic (și nu demografic) venit dinspre vest și rezultat din presiunea regalității ungare asupra românilor din Maramureș. Această presiune

grea a creat două tabere în rândul nobilimii (cnezimii) românești maramureșene: una colaboraționistă, în frunte cu nobilul Dragoș, și alta revoltată, în frunte cu voievodul Bogdan. Dragoș a ajuns voievod abia în Moldova, cu învoirea regelui Ungariei, iar Bogdan a fost voievod în Maramureș, cu voia adunării cnezilor Țării Maramureșului și apoi în Moldova (Țara de Sus), cu învoirea boierilor Țării Moldovei și împotriva intereselor Ungariei. Acest impuls politic (Bogdan a venit cu 100–200 de familii de cnezi maramureșeni) nu a fost însă extern. Pe vremea comunismului stalinist, i s-a spus acad. David Prodan – când preda istoria medie a României la Cluj – că, susținând descălecatul, nu este marxist-leninist fiindcă privilegiază factorul extern în istorie. Pe vremea aceea, „determinant” trebuia să fie „factorul intern”. David Prodan și-a înfruntat cenzorii, spunându-le că „factorul extern” era inexistent în acest caz, deoarece descălecatul s-a produs pe același fond de civilizație românească. Cu alte cuvinte, românii (maramureșeni) au trecut la alți români (moldoveni). Evident, consilierii sovietici din Universitate au înghițit în sec, dar au contracarat cu altă aberație: maramureșenii erau valahi, iar moldovenii erau volohi, adică două popoare înrudite, dar distincte.

În fine, ultima aberație despre care vreau să vă vorbesc este sărbătorirea în acest an, 2018, peste Prut, a lui Ștefan cel Mare, ca simbol al moldovenismului, menit să contracareze unitatea românească, sărbătorită în România, la Centenar. Nimic mai fals și mai neinspirat! Se vede că sunt slabi consilierii propagatorilor moldovenismului. Ștefan al III-lea cel Mare și-a numit țara sa, căreia noi îi zicem Moldova, „Țara Românească”. În scrisoarea trimisă Senatului Veneției la 1477, marele domn se plânge că „cealaltă Valahie” (adică Muntenia) nu este statornică în alianța contra turcilor. Prin urmare, adevărata Valahie (adevărata Țară Românească) și cea dintâi era pentru domnul de la Suceava Moldova. Dar Ștefan a fost un unificator al românilor *ante litteram*: a adus Țara Românească de la sudul munților sub ascultarea sa de mai multe ori (fie și cu sabia), a fost numit „conte” sau guvernator al Transilvaniei, a stăpânit aproape 100 de sate, târguri și cetăți în Transilvania, a creat episcopie (ajunsă apoi mitropolie) românească la câțiva kilometri de Cluj (la Feleacu), a pus stema Moldovei peste tot, de pe Târnave până în regiunea Dejului etc. Recent, un tânăr cercetător de la Cluj a descoperit în Arhivele de Stat din Milano un document tulburător, din 1489, prin care domnul Moldovei Ștefan cel Mare este numit „regele Daciei”. De altminteri, Dacia figurează în mărturiile venețiene pentru circa trei decenii, la finele secolului al XV-lea și la începutul secolului al XVI-lea (sub Ștefan și urmașii săi), ca principal aliat al Occidentului în cruciada antiotomană. Prin urmare, Ștefan cel Mare este *restitutor Daciae* cu un secol înainte de Mihai Viteazul și chiar de principii din familia Báthory, care visau formal această mărire. Ștefan cel Mare nu este un simbol al moldovenismului, ci al daco-românismului, așa cum s-a manifestat acesta în secolul al XIX-lea, drept precursor al României unitare moderne. Ștefan cel Mare este cel mai important conducător politic și militar pe care l-au avut românii în Evul Mediu, un conducător de talie europeană.

În consecință, Moldova și, firește, partea sa nordică – numită de la o vreme Bucovina – sunt nuclee vechi și dragi ale românismului nostru, sunt stâlpi ai „naționalității” române, cum s-ar fi spus în secolul al XIX-lea. Iorga a numit Moldova „a doua libertate românească” nu în sens ierarhic, ci în sens cronologic, pentru că țara românească de la răsărit de munți s-a încheșat politic la câteva decenii după țara românească sud carpatică. În vechea Moldovă, ca și în vechea Valahie, au fost mai multe nuclee politico-statale, dar două au rezistat mai multă vreme, anume nucleul nordic (Țara de Sus) și cel sudic (Țara de Jos). Până la urmă, ca și la sud de Carpați (unde dinastia vestică sau olteană a lui Litovoi a fost subordonată de dinastia estică sau munteană a Basarabilor), voievozii Țării de Sus ai Moldovei s-a impus asupra celor dinspre miazăzi și au reușit, spre finele secolului al XIV-lea, să aibă o țară întinsă „de la munte până la malul mării”. În cele mai vechi izvoare, această țară este chemată „Țara Românească” (Valahia), numele de Moldova impunându-se treptat și târziu, din nevoia principală de a deosebi cele două țări românești de sine stătătoare (autonome). Ruperea celei mai mari părți a Țării de Sus, la 1775, și înstrăinarea sa de restul Moldovei a fost un act neașteptat, arbitrar și dureros pentru români. Datorită nesiguranței vieții, jafurilor repetate și expunerii de margine a zonei, Bucovina secolului al XVIII-lea (până la răpire) era destul de slab populată în comparație cu regiunile apusene ale Imperiului Habsburgic. Cu alte cuvinte, densitatea locuitorilor era mult mai mică. Totuși, în legătură cu structura etnică a regiunii nu există nicio îndoială: conform primelor recensăminte austriece (făcute mai ales pentru a se ști exact numărul contribuabililor), românii reprezentau atunci în Bucovina circa 85% din întreaga populație. Conform aceluiași recensămintă habsburgice, făcute însă la începutul secolului al XX-lea (adică după 130–140 de ani de stăpânire străină), românii mai erau doar circa 35% din toți locuitorii. Aceasta este marea „performanță” a regimului „european”, ghidat de la Viena, în raport cu poporul român din Țara de Sus a Moldovei. Evident, se pot face câteva comentarii în acest sens. Mai întâi, datele statistice ale dublei monarhii de după 1900 trebuie luate *cum grano salis* (cu multă precauție), pentru că ele vor să evidențieze politica de germanizare și de maghiarizare într-un imperiu în care minoritățile etnice formau majoritatea populației! La mare modă era și politica de omogenizare a foarte eterogenei împărțiri habsburgice, ajunsă, în perioada decadenței sale, bicefală (1867–1918). Îndată după 1775, s-a organizat o colonizare oficială a Bucovinei, dar a avut loc și una spontană. Au venit mai întâi funcționarii administrației imperiale, austriece sau vorbitori de germană, apoi alte grupuri de germanofoni, de ruțeni (ucraineni), de polonezi, de evrei etc., care au modificat substanțial structura etnică în defavoarea majorității absolute românești. Totuși, în ciuda acestei radicale și rapide schimbări, românii au rămas în Bucovina majoritatea relativă a populației (datele arată o ușoară superioritate a proporției ucrainenilor, numai că aceste date sunt „ajustate”). Este cunoscut că, în secolul al XIX-lea, administrația centrală de la Viena a încercat să îndulcească – măcar de formă – tratamentul populației băștinașă românești –, dar aceste paliative

nu pot totuși înșela pe nimeni. Este, de asemenea, adevărat că regimul habsburgic din Bucovina era de factură central-europeană mai avansată în raport cu regimul țarist din Basarabia, numai că aparențele nu trebuie să fie luate drept realități. Românii bucovineni erau îndreptățiți, aidoma tuturor popoarelor contemporane lor, să trăiască într-o țară românească.

Declarația de unire din noiembrie 1918 exprimă toată drama acestui popor, toată durerea generațiilor de români frânți la 1775 din trupul țării lor de baștină, și cuprinde toate atentatele la naționalitatea română, susținute și organizate de guvernanți. Dacă traiul printre străini, în mult prea optimist trâmbițata civilizație superioară a Vienei, ar fi fost unul impecabil, prosper, îmbelșugat, atunci popoarele subjugate (inclusiv românii) nu ar fi avut cum și de ce să se rupă din aceste pretinse binefaceri sau din acest Eden pe pământ. Or, românii bucovineni simțeau năpasta în mod acut la 1918 și voiau să re trăiască solidaritatea și solidarizarea cu restul românilor. Ei sunt singurii dintre românii înstrăinați care nu pun condiții de niciun fel, care nu cer nimic țării celei mari, care nu au rezerve deloc și care se înfățișează precum mireasa la altar: curați, încrezători, gata de orice sacrificiu pentru binele comun al națiunii. Declarația de unire a Bucovinei cu România este – după judecata sufletului meu – o transpunere în scris a *Baladei* lui Ciprian Porumbescu și a operetei sale, intitulată *Crai Nou*. Se revarsă în acest text elaborat la Cernăuți toată jalea sublimată în doine a generațiilor de români bejenți și obidiți, numai că este vorba despre o jale stinsă și aureolată apoi de speranța curată în viitorul bun al națiunii, prevestit de Craiul Nou.

PERSONALITĂȚI FEMININE ALE FOLCLORISTICII ROMÂNEȘTI. ELENA NICULIȚĂ-VORONCA (1862–1939)

ELENA PASCANIUC

Female Personalities of Romanian Folkloristics Elena Niculiță-Voronca (1862–1939)

(Abstract)*

The History of Romanian Folkloristics, written by Ovidiu Bîrlea, mentions only three female names that contributed, more or less controversial, to the development of this science in the late nineteenth than dearly twentieth century. Elena Didina Odorica Sevastos distinguishes her self through studies and folklore collections in Moldavia, Pauline Schullerus is collecting and translating Romanian folk narratives from Transylvania, and Elena Niculiță-Voronca is among the first Romanian folklorists to make regional typologies and text corpuses of Romanian folklore, with a massive collection of folk customs and popular beliefs representative of Bukovina: *The Traditions and the Beliefs of the Romanian People Collected and Placed in Mythological Order* (1903). She is also the author of the volumes: *Studies in Folklore* (1908, 1912) and *Sărbătoarea Moșilor în București* (i. e. an orthodox feast honouring one's dead parents and ancestors) (Bucharest, 1915).

Elena Niculiță-Voronca, settled in Bukovina by marriage, dedicated her self to the folkloric activity with the clear conviction that she did this “for the benefit of the nation”, following Simion Florea Marian's example.

Known representative personalities of folklore and culture referred to and use their formation from her writings in their own works: Andrei Birseanu, Simion Florea Marian, Artur Gorovei, Tudor Pamfile, Elena Sevastos. Subsequently, others criticized them hard or appreciated them: Ion Bogdan, Ion Mușlea, Ion Diaconu, Romul Vuia, Petru Caraman, Ovidiu Bîrlea, Iordan Datcu, Lucia Berdan. The collection *The Traditions and the Beliefs of the Romanian People Collected and Placed in Mythological Order*, marked at the time of its appearance by a “harsh destiny”, went through critical reevaluations (made by Ovidiu Bîrlea, Iordan Datcu, Lucia Berdan) and was re-edited three times in a decade: twice in 1998, once in 2008). Elena Niculiță-Voronca is regarded today as the author of a representative writing for Romanian ethnology, whose value lies not only in the richness of folkloric information but also in linguistic terms and semantic meanings that can contribute to a better understanding of the history of Romanian linguistics.

Keywords: Elena Niculiță-Voronca, history of folkloristics, Bukovina, traditions, folk beliefs.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 13–17, Rădăuți – București, 2019

În lucrarea sa de referință, *Istoria folcloristicii românești*, Ovidiu Bîrlea¹ reține doar trei nume feminine care au contribuit, mai mult sau mai puțin controversat, la dezvoltarea acestei științe în anii sfârșitului de secol XIX și ai începutului de secol XX. Cu studii și culegeri folclorice din Moldova se impune Elena Didina Odorica Sevastos, care primește în anul 1889 premiul Academiei Române pentru lucrarea *Nunta la români*. Însă, pe măsură ce apăreau alte culegeri folclorice și monografii, iar lucrările Elenei Sevastos erau analizate mai atent, elogiile cu care fuseseră întâmpinate lasă locul criticilor și rezervelor, exprimate chiar și de cei care-i întâmpinaseră la început scrierile „cu căldură”. Ovidiu Bîrlea remarcă² situația lui Lazăr Șăineanu, care revine asupra aprecierilor exprimate în *Istoria filologiei române* (ediția I, 1892), privind colecția de *Cântece moldovenești* a Elenei Sevastos, retractându-le în 1895. O altă folcloristă căreia cercetătorul îi dedică câteva alineate în lucrarea sa este Pauline Schullerus. Dintr-o familie de sași, ea culege folclor și publică narațiunile populare românești în anul 1906, în „cea mai întinsă colecție de povești românești din Transilvania”, în traducere germană. Cum avea să observe Ovidiu Bîrlea, „fiind apărută numai într-o revistă de etnografie și istorie, colecția a trecut neobservată printre români, cu excepția puținilor specialiști, dar peste hotare ea a contribuit cel mai mult, alături de colecția fraților Schott, la cunoașterea poveștilor românești”³.

Cea de-a treia doamnă în istoria folcloristicii românești este Elena Niculiță-Voronca. Ovidiu Bîrlea îi fixează un loc de pionierat în istoria domeniului⁴, când constată că ea se numără între primii folcloriști români care realizează tipologii și corpusuri regionale ale folclorului românesc.

Născută în 15 mai 1862, la Bârlad, Elena Niculiță-Voronca a fost unicul copil în familia cu origini aromâne a lui Gheorghe Niculiță și Rucsanda (născută Schipor). Copilăria și-o petrece la Botoșani, unde face și școala primară. Rămâne orfană de mamă, dar tatăl se îngrijește să îi ofere o bună educație, înscriind-o la cunoscutul pension Humpel, din Iași, apoi la unul din Botoșani. În familie exista respect, rigoare și pasiune pentru studiu și lectură. Înclinațiile literare și artistice ale tatălui, colaborator cu poezii și satire la publicații din Botoșani, Cernăuți și Iași, „actor diletant”, dar și „model de funcționar și neîntrecut om de societate”, „junimist aprig” – cum îl caracterizează fiica în amintirile sale⁵ –, se regăsesc și în personalitatea și formația intelectuală a Elenei Niculiță. Tânăra a avut acces nu numai la biblioteca „înzestrată cu opuri clasice, vechi și moderne în limbile lor, și tot ce apăruse în limba română”⁶, dar și la dezbaterile din cadrul serilor literare inițiate în casa părintelui său.

¹ Ovidiu Bîrlea, *Istoria folcloristicii românești*, ediție îngrijită și bibliografie de Carmen Banța, cuvânt-înainte de acad. Sabina Ispas, Craiova, Editura Aius, 2010.

² *Ibidem*, p. 364.

³ *Ibidem*, p. 518–519.

⁴ *Ibidem*, p. 410–414.

⁵ Iordan Datcu, „Elena Niculiță-Voronca într-o autobiografie”, în „Bucovina literară”, Suceava, serie nouă, anul XXIII, nr. 3–4 (253–254) martie – aprilie 2012, p. 80.

⁶ *Ibidem*.

Elena Niculiță-Voronca a venit în Bucovina din „țara liberă” (Vechiul Regat) în 1880, prin căsătoria cu preotul Zaharia Voronca. Aducea cu ea un simț al libertății pe care l-a imprimat în toate activitățile sale. Împreună cu soțul ei și bucurându-se de sprijinul lui Pompiliu Pipoșiu, G. Bogdan-Duică sau Valeriu Branște, tineri intelectuali și publiciști transilvăneni veniți în Bucovina cu „misiunea culturală” de a redeștepta conștiința națională a românilor din provincia austro-ungară, Elena Niculiță-Voronca s-a implicat întâi în viața socială și culturală a românilor din Bucovina. A impus „moda” costumului popular românesc la balurile organizate de studenții români; a jucat în piese de teatru; le învăța limba română pe fetele răzeșilor din Mihalcea (de lângă Cernăuți), unde soțul ei a fost paroh după anul 1888; trimitea eleve fără posibilități materiale la Internatul de fete din Cernăuți, patronat de Societatea Doamnelor Române; publica articole în presa de la București, în care denunța deznaționalizarea sistematică a românilor din Bucovina; a condus Societatea culturală „România Tânără”, înființată la inițiativa lui G. Bogdan-Duică. Curând, s-a dedicat cu pasiune activității folclorice, avându-l ca model pe folcloristul și etnograful Simion Florea Marian. Stabilirea familiei Voronca la Siret, în anul 1883, chiar în casa în care locuise și preotul folclorist, a fost hotărâtoare pentru devenirea tinerei folcloriste, la fel ca și prietenia cu căpitanul von Gutter, arheolog în a cărui bibliotecă descoperă lucrări științifice ce îi stimulează interesul pentru mitologie. Mai mult, ea mărturisește că „oamenii deprinși de Marian să-i aducă folclor veneau acum la mine cu invitația: scrieți, doamnă! Gata să le urmez îndemnul, am scris”⁷. Cercetătoarea Lucia Berdan observa că tocmai „această etapă din viața Elenei Niculiță-Voronca explică seriozitatea cu care a început ea însăși, mai târziu, să scrie aceste cărți, beneficiind de un impresionant material de date pe care a reușit să-l adune, considerându-se, într-un fel, continuatoarea părintelui folclorist Simion Florea Marian”⁸.

Stabilită după anul 1888 la Mihalcea (Cernăuți), Elena Niculiță-Voronca culege credințe și datini populare, povești pe care începe să le publice în revista „Familia” a lui Iosif Vulcan („Ficiorul cu cămașa de aur”; „Ionică Făt-Frumos”; „Femeia urs” etc. – variante inedite), credințe populare despre mătrăgună (1890), studiul de folclor „Strigoi” (1898). Ziarul „Românul” din București îi publică povești („Fiarele, slugi credincioase”; „Povestea celor 1002 feciori”) și credințe populare (1891), dar și studii referitoare la credințe și obiceiuri de Paști, care prefigurează colecția de *Datine și credințe...* „semnificative de pe acum pentru metoda de lucru a Elenei Niculiță-Voronca și mai ales pentru faptul că, adeseori, autoarea a avut intuiții privind legăturile dintre anumite aspecte ale celor prezentate și folclorul altor popoare, precum și cu mitologia clasică”⁹. În revista ieșeană

⁷ Apud Lucia Berdan, „Elena Niculiță-Voronca, folcloristă și scriitoare”, studiu introductiv în Elena Niculiță-Voronca, *Datinele și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, vol. I, ediție îngrijită de Victor Durnea, Iași, Editura Polirom, 1998, p. 10.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*, p. 11.

„Rândunica”, Elena Niculiță-Voronca publică, pe lângă poezii și povești, câteva studii despre această specie populară („Despre povești”, 1893; „De-ale noastre. Povestea vorbei”, 1895). Mai publică texte populare culese sau articole de folclor și în revistele: „Sămănătorul” (București), „Junimea literară” (Cernăuți), „Ghilușul” (Balota-Gorj), ca și în „Convorbiri literare” (București).

În anul 1903, folclorista din Bucovina tipărește la Cernăuți, într-un tiraj mic, *Datinile și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, o carte prin care Elena Niculiță-Voronca, preocupată să păstreze „spiritul poporului, precum și limba lui”, aspira să-și conducă „onorații cititori” pe „drumul în pământul întelenit al mitologiei române”¹⁰. Tot în prefața lucrării, folclorista aduce lămuriri și cu privire la metodologia culegerii: „Am scris fidel ceea ce am auzit, nu am adăugit și nu am omis nimic, chiar dacă mi-a părut ceva naiv. [...] Tot ce stă în lucrarea aceasta e cules de mine, de munca altora nu m-am folosit”¹¹. Urmând orientarea mitologică a lui Ath. M. Marienescu, materialul folcloric, „reprodus cu o transcriere aproximativă a textelor”¹², a fost ordonat de Elena Niculiță-Voronca după criteriul mitologic al celor patru elemente cosmice primordiale: pământ, apă, aer, foc, fiecare capitol grupând textele folclorice care îl oglindesc, indiferent de specie.

Apărută într-un moment când în folcloristica românească se deschidea „un câmp nou de conceptualizare metodologică”, susținut de orientarea „fermă și bine întemeiată” a lui Ovid Densusianu, privitoare la cooperarea cercetării filologice cu cea folclorică, lucrarea *Datinile și credințele...* a intrat imediat în atenția acestuia. Densusianu a criticat dur (și nu a fost singurul în epocă) lucrarea, în *Curs de filologie romanică* (1904–1905), considerând că aduce prea puține texte care să poată constitui documente lingvistice („numai 50, 60 de bucăți, din cauza cuvintelor mai rare, sunt valabile”¹³) și include prea multe doine deja cunoscute din alte colecții. Totuși, mai târziu, în studiul „Vieța păstorească în poezia noastră populară” (1922–1923) el citează adesea texte lirice sau epico-lirice din culegerea realizată de Elena Niculiță-Voronca. Mai aproape de vremurile noastre, Ovidiu Bîrlea apreciază lucrarea folcloristei din Bucovina pentru informațiile folclorice „aproape în întregime inedite”, iar cercetători ai culturii tradiționale românești au remarcat că „monografia Elenei Voronca se definește în primul rând prin cantitatea imensă de basme, povești, legende, lirica ocupând un loc secundar”¹⁴.

¹⁰ Elena Niculiță-Voronca, *Datinile și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, vol. I, p. 21.

¹¹ *Ibidem*.

¹² *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, București, Editura Academiei R.S.R., 1979, p. 629.

¹³ Apud Ovidiu Bîrlea, *op. cit.*, p. 440.

¹⁴ Iordan Datcu, „Elena Niculiță-Voronca și datinile și credințele populare românești din Bucovina”, în Elena Niculiță-Voronca, *Datinile și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, I, ediție îngrijită și introducere de Iordan Datcu, București, Editura Saeculum Vizual, 2008, p. 9.

Masiva ei culegere, *Datinele și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*¹⁵, este reprezentativă pentru Bucovina și cuprindea, la data apariției, informații folclorice inedite. A fost primită însă cu rezerve din cauza construcției, a felului în care autoarea lucrării și-a ordonat informația, după criteriul mitologic și științific al lumii antice, în care soarele este „motivul tuturor sărbătorilor, credințelor și miturilor”, lui fiindu-i subsumate cele patru stihii, devenite categorii ordonatoare ale materialului etnografic și folcloric: pământul, aerul, apa, focul. Volumul nu s-a bucurat de o bună recepție critică nici în presă, nici la Academia Română, de unde autoarea aștepta inclusiv un sprijin material pentru a putea continua publicarea materialului cules (adunat în alte două volume). Ne fiind susținută de forul academic, celelalte volume ale lucrării n-au mai fost tipărite, ele pierzându-se în timpul Primului Război Mondial¹⁶. Folclorista nu s-a limitat doar la culegerea materialelor folclorice, a elaborat și volumele: *Studii în folclor* (I, 1908; II, 1912) și *Sărbătoarea Moșilor în București* (1915), în care avansează interpretări mitologice, latinizante. Tocmai aceste „naivități latinizante”, „apropieri hazardate care au compromis școala mitologică a secolului trecut”¹⁷, cum le caracterizează Ovidiu Bîrlea, au discreditat cărțile ei în fața criticilor vremii. Despre lucrările folcloristei din Bucovina au scris, de-a lungul timpului și pe diferite tonuri, cercetători importanți ai domeniului culturii tradiționale românești: Ovid Densusianu, Andrei Bîrseanu, Simion Florea Marian, Artur Gorovei, Tudor Pamfile, Elena Sevastos, Ion Bogdan, Ion Mușlea, Ion Diaconu, Romul Vuia, Petru Caraman, Ovidiu Bîrlea, Traian Cantemir ș.a.

Analizată în contextul epocii, cu plusurile și minusurile ei – mai ales exagerările latinizante i-au fost reproșate autoarei încă de la momentul apariției *Datinelor și credințelor...* –, lucrarea Elenei Niculiță-Voronca cunoaște în prezent reevaluări (realizate de Iordan Datcu, Ion Popescu-Sireteanu, Lucia Berdan) care o aduc în rândul operelor reprezentative pentru etnologia românească. Având în vedere că se împlinesc în acest an opt decenii de la moartea Elenei Niculiță-Voronca (învăluită în maximă discreție: ziua și luna morții nu se cunosc nici până acum, iar anul – 1939 – ridică și el unele semne de întrebare din partea cercetătorilor), credem că este important să readucem în atenția publicului-cititor personalitatea celei care s-a dedicat activității folcloristice cu convingerea clar exprimată¹⁸ că face acest lucru „pentru folosul națiunii” sale.

¹⁵ Elena Niculiță-Voronca, *Datinele și credințele poporului român adunate și așezate în ordine mitologică*, Tipografia Cernăuți, Isidor Wiegler, 1903.

¹⁶ Idem, „Biografia mea”, în „Bucovina literară”, Suceava, serie nouă, anul XXIII, nr. 3–4 (253–254), martie – aprilie 2012, p. 83.

¹⁷ Ovidiu Bîrlea, *op. cit.*, p. 412.

¹⁸ Elena Niculiță-Voronca, „Biografia mea”, p. 83.

DIE MULTIKULTURELLE BUKOWINA ALS VERMÄCHTNIS BETRACHTET

ORTFRIED KOTZIAN

The Multicultural Bukovina Seen as a Legacy

(Abstract)*

In the following article, Dr. Ortfried Kotzian evokes four personalities, whose activity and scientific concerns centred on historical Bukovina.

The first is Prof. Dr. Taras Kijak (born 23.03.1944 – deceased on 10.01.2018 in Chernivtsi). He was the head of the foreign language department of the “Yurij Fedkovicz” University in Chernivtsi. He was a founding member of the Bukovina Research Center in Chernivtsi, striving to awaken among the students the interest in the history and culture of the northern area of the former Bukovina, now located between the borders of the Ukrainian state. Professor Taras Kijak specifically encouraged the translation into Ukrainian of German history works and of the Bukovinian German-language writers promoted in the West. He also sought direct contact with the Germans who lived in Chernivtsi, together with whom he set up the German-Austrian Culture Association, based in the former German House. Taras Kijak established strong links with the Bukovina Institute in Augsburg/Germany, facilitating the knowledge and exchange of ideas between Ukrainian and German students.

The author then presents the one who was a founding member of the Bukovina Study Center in Rădăuți, the academician Dimitrie Vatamaniuc (born on September 25, 1920 – died on July 4, 2018, in Bucharest). Famous researcher and editor of the works of the national poet Mihai Eminescu, Prof. D. Vatamaniuc was a fervent supporter of the history and culture of the southern part of Bukovina, today between Romania’s borders. He initiated the periodical of the institute, the “Annals of Bukovina” and contributed to each number with valuable editorials and articles. He supported the partnership between the three Bukovina Institutes, one of the principles that have always guided him being mutual respect, in spite of the different opinions regarding the history of Bukovina.

The article continues with the presentation of the well-known historian and professor Dr. Kurt Rein (born on 03.06.1932 in Frătăuții Vechi – deceased on 23.08.2018 at Baldham bei München). He was of Bukovinian origin, he loved his native country, and his scientific concerns focused on Bukovina and the history and culture of the Bukovinian Germans. He was concerned with fundamental research, especially German language and dialects.

Prof. Dr. Theo Stammen (born on 11.07.1933 at Wankum/Niederrhein – deceased on 04.10.2018 in Munich) is evoked in the last part of the article. The author notes a

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

special fact: Prof. Stammen, as deputy director of the Bukovina Institute in Augsburg, has been involved in his work without having been born, travelled or ever spent time in Bukovina. Being a professor (head of the Department of Political Science) at the University of Augsburg, he supported the passage of the Institute under its authority. Among the major projects he has coordinated, the author mentions the one titled *History of the Parliament and Parties of Bukovina* between 1861 and 1940, conducted in collaboration with Dipl. Sc. Pol. Otto-Friedrich Hallabrin.

The author's conclusion is that what particularly connected all those presented above was that they considered Bukovina to be a legacy for the generations of today and for those that will come.

Keywords: Bukovina, Taras Kijak, D. Vatamaniuc, Kurt Rein, Theo Stammen.

Im Jahr 2018 hielt der Tod mit den Professoren Taras Kijak, Dimitrie Vatamaniuc, Kurt Rein und Theo Stammen unter den Bukowiner Persönlichkeiten „reiche Ernte“

In einem Ende Oktober dieses Jahres im „Ost-Journal“ erschienenen Beitrag zum Thema „Czernowitz: Eine multikulturelle Stadt früher und heute“ wird der Leiter des Internationalen Büros der Universität Czernowitz Serhij Lukanjuk gefragt, was für ihn als Ukrainer „Heimat in dieser Stadt mit diesem multikulturellen Erbe bedeutet“. Lukanjuk antwortet: „Heimat ist für mich dort, wo Toleranz und Verständigung zwischen den Menschen herrschen“. Der Hochschuldozent hat eine Weisheit mit wenigen Worten ausgedrückt, die eine Grundlage für die Gründung und die Bedeutung der Bukowina-Institute in Augsburg/Deutschland, Czernowitz/Ukraine und Radautz/Rumänien darstellte. Die Gründergeneration dieser drei wissenschaftlichen Institute hat im Jahre 2018 herbe Verluste hinnehmen müssen. Alle drei Institutionen in den drei europäischen Ländern waren betroffen. Ich möchte daher an diese großen Persönlichkeiten der Bukowina, aber auch für die Bukowina über den Tag hinaus, erinnern. Das Bukowina-Institut Augsburg war lange Zeit über meine berufliche Tätigkeit von 1988 bis 2002 hinaus Teil meines Lebens, meiner wissenschaftlichen Forschungen, aber auch meiner Kontakte und Begegnungen mit Menschen in der ganzen Welt, die irgendetwas mit der Bukowina zu tun haben oder hatten. Ich habe in dieser Zeit die europäische Region Bukowina mit ihrer Kultur, ihren Menschen und ihren historischen Entwicklungen schätzen gelernt.

Prof. Dr. Taras Kijak (geb. am 23.03.1944 in Vynnyky bei Lemberg – gest. am 10.01.2018 in Czernowitz)

Prof. Kijak besuchte das Bukowina-Institut Augsburg erstmals im Frühjahr 1991 im Vorfeld des Bundestreffens der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen in Ulm. Der Lehrstuhlinhaber für Fremdsprachen an der Universität

Czernowitz war eine imposante Persönlichkeit, welche den Versuch unternahm, die deutsche Klientel für den neu geschaffenen unabhängigen Staat Ukraine und auch für seine Heimatregion Bukowina einzunehmen. Sein exakt gesprochenes Deutsch, das so gar nicht an das Czernowitzer Deutsch, sondern eher in der Klangfärbung an eine Ausbildung in der DDR erinnerte, überraschte auch die Bukowiner Landsleute, die sich mittlerweile an die Dialektfärbungen ihrer neuen Heimat in der Bundesrepublik angepasst hatten. Mit seinem schwarzen Haar, dem Spitzbart und den dunklen Augen hinterließ er den Eindruck des Osteuropäers, in dem Tatarenblut nicht zu verleugnen war. Prof. Kijaks Interesse an Fragen der Geschichte, aber auch der Politik, der Verwaltung waren geprägt von großem Wissen und intensivem Bemühen, die Veränderungen in seinem Land mitzubestimmen und zu beeinflussen. All dies geschah mit dem Ziel, 1991 an der Universität Czernowitz unter der Leitung der Professoren Taras Kijak und Oleg Pantschuk ein Bukowina-Zentrum zu schaffen. Damit sollte das Gebiet Czernowitz seine Identität als Region Bukowina zurückerhalten, was während der Sowjetzeit höchstens noch auf folkloristischer Ebene geduldet wurde. Die beiden aktiven Gründerväter des Bukowina-Zentrums in Czernowitz Kijak und Pantschuk waren die einzigen Professoren der Universität Czernowitz gewesen, welche zu keiner Zeit der Kommunistischen Partei angehörten. Beide waren zudem in der Umbruchzeit in der demokratischen Bewegung „RUCH“, was so viel bedeutet wie „Aufbruch“, tätig.

Das Zentrum Czernowitz entwickelte eine durchaus erfolgreiche Arbeit, vor allem auf dem Gebiet der Nachwuchsförderung unter den Studenten, dem Wecken von Interesse für Bukowiner Themen, der Übersetzungstätigkeit historischer deutscher Quellen ins Ukrainische und der Bearbeitung der im Westen berühmt gewordenen Bukowiner Schriftsteller. Prof. Kijak suchte auch den direkten Kontakt zu den wenigen im Czernowitzer Gebiet lebenden Deutschen, mit denen er den „Verein für deutsch-österreichische Kultur“ gründete, der im ehemaligen Deutschen Haus in der Herrengasse residieren durfte. Die eher segensreiche Mitwirkung der „kulturdeutschen“ Ukrainer in dem Verein war allerdings nur von kurzer Dauer, da sich der Verein als deutsche Minderheitenorganisation „Wiedergeburt“ verstanden wissen wollte und freiwillig auf die Mitglieder der ukrainischen Mehrheitsbevölkerung verzichtete. Damit verließen auch viele Germanistikstudenten den deutsch-österreichischen Verein.

Für Prof. Dr. Taras Kijak war die unabhängige, demokratisch konstituierte Ukraine eine persönliche Herausforderung. Dafür wollte er sich einsetzen und dafür suchte er im internationalen Vergleich Vorbilder, neue Sichtweisen und Bewertungen. Darüber hinaus vergaß er im menschlichen Miteinander nie die Grundlage gemeinsamen Handelns. Es war in diesen Umbruchjahren zwingend notwendig geworden, Vertrauen aufzubauen zwischen den Ländern, den Bukowina-Instituten und den darin handelnden Personen. So kam es zu einem intensiven Austausch, zu einem Reiseverkehr der zwischen Schwaben und der Bukowina stattfand und der auch die Familien mit einbezog. So besuchte sein ältester Sohn Andrij mit einem

Freund unsere Familie in Augsburg. Zum Abschied kochten die beiden Varenike, jene ukrainischen Teigtaschen, welche mit unterschiedlicher Füllung ein Nationalgericht darstellten.

Überhaupt das Essen: Es stand jeweils im Mittelpunkt, wenn uns Taras zu „seinen“ Huzulen in die Karpaten führte. Für ihn war das unverfälschte ukrainische Kultur: die Speisen, welche nach huzulischer Art mit viel Wodka kredenzt wurden, die Balladen, welche aus dem Stegreif gesungen, Geschichten aus dem Leben erzählten, die Tänze, welche als Singtänze die bunten, wundervoll bestickten Trachten noch wundervoller werden ließen und die unermüdliche Zwei-Mann-Kapelle, welche in immer sich wiederholenden Phrasen zur Begleitung all der Aktivitäten aufspielte. Unvergessen wird die gespielte, gesungene, getanzte huzulische Hochzeit bleiben, welche den gesamten Reiz der Volkskultur vor uns ausbreitete und mit unglaublicher Einfühlsamkeit (Empathie) auch die angereisten deutschen Besucher mit in das Geschehen einbezog. All dies spielte sich in Pjedsacharitschy ab, weit hinter Wischnitz, dem huzulischen Zentrum unmittelbar am Czeremosch-Fluss in der Bukowina.

Wenige Jahre später wurde es in der Kooperation zwischen Prof. Taras Kijak und den Mitarbeitern des Bukowina-Instituts Augsburg ruhiger. Taras war in die Politik gegangen – eigentlich für ihn ein logischer Schritt. Die Stadt Czernowitz hatte ihn in das Parlament, die Oberste Rada in Kiew gewählt. Kijak war mehr in Kiew und weniger in Czernowitz. Die politische Tätigkeit, die im Laufe der Zeit als die Euphorie der Unabhängigkeit verfliegen war, immer schwieriger wurde, hat sein Leben bis zum Ende bestimmt. Wie sein Biograph und Schüler Dr. Sergij Osatschuk schreibt, kehrte er in Kiew zwar in die Wissenschaft zurück, indem er einen Ruf an die Kiewer Schewtschenko-Universität annahm, aber nicht mehr in seine Heimatstadt Czernowitz. Dies blieb seinen sterblichen Überresten vorbehalten, die am städtischen Friedhof in Czernowitz, der früher einmal Zentralfriedhof hieß, beigesetzt wurden.

Prof. Dr. Dimitrie Vatamaniuc
(geb. am 25.09.1920 in Suczewitza/Bukowina – gest. am 04.07.2018
in Bukarest/Rumänien)

Prof. Dr. Dimitrie Vatamaniuc, der „Vater“ des Radautzer Bukowina-Instituts, war – um es vorweg zu sagen – nicht nur ein angesehenes Mitglied der Rumänischen Akademie der Wissenschaften in Bukarest und Jassy/Iași, sondern auch der bedeutendste Forscher im Zusammenhang mit dem rumänischen Nationaldichter Mihai Eminescu. Wenn man seine besonderen Leistungen hervorheben wollte, brauchte man nur die Hände auszubreiten, um damit zu zeigen, dass Prof. Vatamaniuc mehr als einen Meter Eminescu als Herausgeber betreut und auf den Weg gebracht hat. Die Eminescu-Gesamtausgabe der Rumänischen Akademie war sein Werk.

War die Gründung und Initiierung des Radautzer Bukowina-Instituts eine Energieleistung, die er mit mehr als 70 Jahren anpackte und 1992 in die Tat umsetzte, vor allem seinem patriotischen rumänischen Geist geschuldet, so konnte er damals nicht ahnen, dass quasi gleichzeitig Bukowina-Institute in Deutschland und der Ukraine entstanden waren, denen die internationale Zusammenarbeit als eine besonders wichtige Aufgabe erschien. Prof. Vatamaniuc stellte sich der Herausforderung und beauftragte seine Mitarbeiter dabei zu sein und die rumänische Position zu vertreten. Dies führte in den ersten Jahren der gemeinsamen Konferenzen der drei Bukowina-Institute in Augsburg, Czernowitz und Radautz zu heftigen Auseinandersetzungen über historische Abschnitte, Darstellungen und Auffassungen zur Geschichte der Bukowina, die schließlich in Radautz mittels schwäbischem Bier zwar nicht zu einer einheitlichen Meinung, aber immerhin zu einem menschlichen Miteinander der streitenden Professoren und Historiker führte. In diesen Auseinandersetzungen meldete sich Prof. Vatamaniuc meist ausgleichend zu Wort und verstand es, zusammen mit Prof. Dr. Oleg Pantschuk aus Czernowitz, der ein „altösterreichisches Bukowiner Sprachenwunder“ war und genauso flüssig in Rumänisch wie Deutsch oder Ukrainisch neben einer Anzahl westlicher Sprachen parlierte, die Wogen zu glätten. Wenn es aus rumänischer Sicht etwas zu sagen gab, dann schrieb Prof. Vatamaniuc in der Hauszeitschrift des Radautzer Bukowina-Instituts „Annalele Bucovinei“ einen Leitartikel, der auch für die rumänische und einheimische Bukowiner Polit-Szene bestimmt war.

Bei einer der ersten Studientagungen in Augsburg wurde für die Teilnehmer aus dem In- und Ausland auch eine Exkursion in das schwäbische Allgäu angesetzt, um den Teilnehmern das besondere Weltkulturerbe Schloss Neuschwanstein bei Füssen bekannt zu machen. Wenn alljährlich Tausende von Japanern dieses Kleinod des bayerischen Königs Ludwig II. besuchten, dann sollten auch die Freunde aus den beiden Teilen der Bukowina in den Genuss einer Besichtigung kommen. Nach dem offiziellen Programm führte ich Prof. Vatamaniuc und seine Mitarbeiter zu dem berühmten Postkartenblick in Richtung Alpsee mit dem Bergpanorama der Alpen dahinter. Lange verweilte der Professor fast andächtig bei dieser Aussicht. Als er sich umdrehte, sagte er zu mir: „Es gibt auch anderswo auf der Welt wunderschöne Naturschauspiele, nicht nur in der Bukowina“. Mit diesem Satz hatte er die spätere Partnerregion der Bukowina, den Bezirk Schwaben, besonders geehrt und lieb gewonnen. Diese Freundschaft hat er bei jeder Begegnung neu bekundet und gepflegt.

Ein weiteres Erlebnis wird unvergessen bleiben. Bei einer Studienreise einer Gruppe bayerischer Gymnasiallehrer in Radautz kehrten wir im Pfarrsaal der katholischen Kirche ein, wo uns Eduard Mohr, der Vorsitzende des Vereins der Buchenlanddeutschen, mit Kaffee und Kuchen empfing. Wir wollten den Deutschlehrern die Bedeutung des rumänischen Nationaldichters und seine Rolle als Übersetzer ins Deutsche nahebringen. Prof. Vatamaniuc stellte Eminescu vor, der den meisten bayerischen Lehrkräften völlig unbekannt war – von einem

siebenbürgischen Kollegen einmal abgesehen – und wir experimentierten mit dem Eminescu-Gedicht „Die Meereswelle“ in Rumänisch und Deutsch. Dabei sollten die Pädagogen erkennen, dass Eminescu, der am deutschen Staatsgymnasium in Czernowitz zur Schule gegangen war, mit der Sprachmelodie in Rumänisch und Deutsch in gleicher Weise das Wogen der Welle nachahmte. Für jeden, der sich auf diese literarische Besonderheit einließ, ein großer Nachmittag. Für manch andere waren Kuchen und Zuika eindrucksvoller. Prof. Vatamaniuc äußerte sich dazu sehr zurückhaltend.

Nun ist seine Stimme für immer verloschen. Wir werden die Rezitation von Eminescus Gedichten aus seinem Munde vermissen. Aber noch viel stärker werden seine von Altersweisheit geprägten Aussagen zur Wichtigkeit der Beziehungen zwischen den Bukowina-Instituten fehlen. Schön wäre es, wenn sein Wohnhaus in Suczewitza – wie es sein Wunsch war – in sein Museum verwandelt würde. Er hätte es wahrlich verdient.

Prof. Dr. Kurt Rein
(geb. am 03.06.1932 in Deutsch-Alt-Fratautz/Bukowina – gest. am 23.08.2018
in Baldham bei München)

Kurt Rein war ein Phänomen. Er glaubte immer seine Bukowiner Herkunft besonders betonen zu müssen, weil sonst – wie er meinte – die buchenländische Identität von den Anwesenden oder Gremienmitgliedern nicht hinreichend gewürdigt werden würde. Dem war aber ganz und gar nicht so. Jeder wusste um Reins Geburtsort Deutsch-Alt-Fratautz, nicht unweit von Radautz gelegen. Und jedem war klar, dass trotz Umsiedlung während des Krieges und den nachfolgenden Wirren einer neuen Heimatsuche seine Liebe zur Herkunftsheimat Bukowina über allem stand. So waren sein Engagement für die Heimatortsgemeinschaft von Fratautz, die Raimund-Friedrich-Kaindl-Gesellschaft als wissenschaftliche Organisation der Buchenlanddeutschen, für das 1988 gegründete Bukowina-Institut Augsburg oder die Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen (Bukowina) ein aus seiner Biografie erwachsener logischer Vorgang. Kurt Rein gehörte als Professor der Ludwig-Maximilian-Universität München zum ersten Dreier-Vorstand des im Haus des Bezirks Schwaben am 27. Juli 1988 gegründeten Bukowina-Instituts Augsburg neben Prof. Dr. Johannes Hampel und Prof. Dr. Pankraz Fried, beide Universität Augsburg. Er verteidigte bis weit in das neue Jahrtausend hinein seine Position in diesem Gremium als „Edel-Bukowiner“, wie er zu sagen pflegte, umgeben von lauter Ehren- oder eingebildeten Bukowinern, um sie nicht als Nicht-Bukowiner bezeichnen zu müssen. Da Kurt Rein immer ein wenig die Meinung kolportierte, man müsse in einer bestimmten Region geboren sein, um etwas von ihr zu verstehen, waren die Meinungsverschiedenheiten mit den nicht in der Bukowina gebürtigen oder herstammenden Mitgliedern oder Mitarbeitern des Bukowina-Instituts vorprogrammiert. Überhaupt arbeitete am Bukowina-Institut

nur eine abstammungsmäßige Bukowinerin Frau Karin von Webenau, welche über ein Jahrzehnt das Sekretariat verwaltete.

Kurt Rein hatte ein großes Herz. Man konnte sich mit ihm trefflich streiten, aber beim nächsten Zusammentreffen war jeglicher Zwist vergessen. In den wissenschaftlichen Projektfeldern besetzte Prof. Rein immer wieder besondere Positionen. In den ersten Jahren des Bestehens des Bukowina-Institutes war es das Thema „Auswanderung der Buchenlanddeutschen nach Nord- und Südamerika“. Zur Realisierung des Forschungsprojektes nahm Prof. Rein Kontakt zu den Mitgliedern der „Bucovina Society of the Americas“ auf, die in Hays/ Kansas gegründet worden war. Für alle organisatorisch Tätigen am Institut waren Reins Forschungsprojekte nicht immer einfach zu bewältigen. Da ging es darum, genealogische Forschung den Geldgebern in Bund, Land oder Bezirk zu vermitteln, Fristen einzuhalten und Vorschriften zu akzeptieren. Alle diese Anforderungen waren Prof. Reins Sache nicht. Organisatorisches kam seinem wissenschaftlichen Anspruch viel zu häufig in die Quere. Er konnte und wollte dafür kein Verständnis aufbringen.

Der wissenschaftliche Anspruch und der akademische Comment lagen ihm sehr am Herzen. Ihm sollten seine Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter Genüge tun. Er glaubte an die „Reinheit der Wissenschaft“ und sah eine politische Beziehung für das Bukowina-Institut eher als hinderlich an, obwohl er diese – auch in finanzieller Hinsicht – notwendigen Lebenslinien immer mittrug. Daneben war ihm die Grundlagenforschung, insbesondere was die Bukowinadeutschen Dialekte anging, von besonderer Wichtigkeit. Kurt Rein sammelte Sprachproben nicht nur in der Bukowina selbst, sondern auch in Kanada, den USA und in Israel beim „Weltverband der Bukowiner Juden“. Dass er seinen Traum der Herausgabe einer Compact Disc mit den Sprachproben realisierte, ist ein großartiges Abschiedsgeschenk nicht nur an seine Bukowiner Landsleute, sondern auch an alle an der Bukowina Interessierten. Prof. Dr. Kurt Rein hat Nachhaltiges über die Deutschen des Buchenlandes geschaffen und der Nachwelt ein lange nachwirkendes Kulturgut erhalten.

Prof Dr. Theo Stammen
(geb. am 11.07.1933 in Wankum/Niederrhein – gest. am 04.10.2018
in München)

Kann man für die Bukowina tätig sein, ohne sie jemals bereist zu haben oder dort aufgewachsen zu sein bzw. einen Teil seines Lebens in diesem südosteuropäischen Landstrich verbracht zu haben? – Man kann. Prof. Dr. Theo Stammen, langjähriger stellvertretender Vorsitzender des Bukowina-Instituts Augsburg von 1999 bis 2010, hat sich in dieser Funktion vom Hintergrund aus wirkend bleibende Verdienste erworben. Er bereitete die Anbindung des Instituts – so wie es die Gründungssatzung 1988 vorgesehen hatte – an die Universität Augsburg in geduldiger und zäher Arbeit vor. Das Bayerische Staatsministerium

für Wissenschaft, Forschung und Kunst bestätigte den Status eines An-Instituts der Universität Augsburg am 18.02.2003. Theo Stammen gehörte dort zum „Urgestein“, seine Berufung nach Augsburg erfolgte in den Gründerjahren der Universität. Der Lehrstuhl für Politische Wissenschaften in Augsburg war sein Lebenswerk und wurde durch seine Kompetenz intensiv geprägt, so dass es einer Ehre gleichkommt, sich seinen Schüler nennen zu dürfen. Stammens Einsatz und Interesse an der Bukowina entsprang wohl seiner engen Freundschaft zur Professur für Politische Bildung, welche von Prof. Dr. Johannes Hampel, dem Gründungsvorsitzenden des Bukowina-Instituts Augsburg vertreten wurde. Für Prof. Stammen waren die wissenschaftlichen Potentiale, welche im Bukowina-Institut existierten, bedeutsam. Sie könnten der Universität Augsburg in mehrerlei Hinsicht zur Ehre gereichen, argumentierte er. Stammen erkannte, es gab nicht nur einen gesetzlichen (nach § 96 BVFG), sondern auch einen politischen Auftrag für das Bukowina-Institut. Dazu gehörten die gesamteuropäische Zielsetzung, die Zusammenarbeit mit den Menschen in der Bukowina in Rumänien und der Ukraine sowie die Erforschung der Region Bukowina und die Erklärung ihres Schicksals und das ihrer Bewohner in den Jahrhunderten der Neuzeit. Das deutsche Bukowina-Institut hatte somit einen politischen, stark europäisch geprägten Auftrag, einen kulturellen, der sich mit den interethnischen Formen des Zusammenlebens befasste und einen wissenschaftlichen, welcher die Ursachen für die verschiedenen Entwicklungsphänomene ergründen sollte. All dies kam der Intention von Prof. Theo Stammen entgegen. 1994 trat er dem Bukowina-Institut als Mitglied bei, zu einer Zeit also, als es für Universitätsangehörige noch durchaus unüblich war, der „Vertriebenen-Einrichtung“ anzugehören.

Stammen pflegte einen hohen wissenschaftlichen Anspruch. In den achtziger und neunziger Jahren des vergangenen Jahrhunderts, als ich ihn als akademischen Lehrer in meinem Magisterstudium und als Promotionsstudent erleben durfte, war ich zutiefst beeindruckt von seiner methodischen Klarheit, mit der er seine Schwerpunktthemen anging und von seinen Studenten einforderte. Stammen hatte die vergleichende Parteienforschung in der Weimarer Republik und der Bundesrepublik Deutschland zu einem Schwerpunkt gemacht. Völlig neu war dabei die Analyse historischer Wahlergebnisse im Kontext geschichtlicher Entwicklungen. Ebenso ließ er im europäischen Vergleich Parteienforschung durchführen. Zu all diesen Themenbereichen erschienen mehrbändige Studienbücher bei der Bayerischen Landeszentrale für politische Bildung, deren Gültigkeit weit über den aktuellen Bezug hinausging. Stammen war auch der Pate des großen Forschungsprojektes des Bukowina-Instituts Augsburg, das federführend von Dipl. sc. pol. Otto-Friedrich Hallabrin geleitet, sich mit „Parlaments- und Parteiengeschichte der Bukowina“ zwischen 1861 und 1940 befasste. Im Jahre 2001 wurde das vom Bundesministerium des Innern geförderte Projekt abgeschlossen.

Zeitweilig glaubte man Prof. Stammen als „stark theorielastig“ oder „akademisch abgehoben“ beschreiben zu können. Dies traf kaum zu, denn der

Professor maß seine Erkenntnisse immer auch an der Praxis bzw. der Realität. Es war die durchgängig von ihm verlangte stringente Methodik, welche für Plausibilität und Nachhaltigkeit der wissenschaftlichen Aussagen bürgte. Die Bukowina war für ihn ein spannendes Forschungsfeld, weil sich in ihr eine politische Welt und ein politisches Leben zeigte, das so grundverschieden von den nationalstaatlich orientierten Demokratien des Westens funktionierte. Der literaturverliebte Goethe-Interpret, das zweite Standbein seiner wissenschaftlichen Karriere, begegnete der Literaturlandschaft „Bukowina“ mit großer Aufmerksamkeit und Zuneigung. Im Institut und der Literatur begegnete er einer europäischen Region, in der sich für den dortigen Großraum eher überraschend, europäische Kulturgeschichte widerspiegelte. So war es nur folgerichtig, dass er sich im Institut für Europäische Kulturgeschichte der Universität Augsburg intensiv engagierte.

Theo Stammen war tatsächlich „dem Leben und den Menschen in Freundlichkeit zugetan“, wie es auf seiner Sterbeanzeige zu lesen ist. Seine Wirkungsstätte war Zeit seines Lebens die Universität, welche er in ihrer ganzen Universalität verstand. Deshalb war er offen für alles, ohne jegliche ideologische Scheuklappen. Er hatte diese Konzentration seines Lebens auf das Akademische auch selbst akzeptiert und angenommen. Ich werde nie vergessen, wie er bei einer Hochschulwoche in Brixen, in der Nikolaus-Cusanus-Akademie erklärte, nun habe sein 43. Semester begonnen... und er erläuterte seinen Weg von der Schule zum Studium, zur Arbeit als studentische und wissenschaftliche Hilfskraft, zum Mittelbau-Mitglied, also zur Assistenzzeit und schließlich zum Professor, dessen Lebensmittelpunkt im Jahre 1973 bis zur Emeritierung 2010 Augsburg wurde. Dabei blieb er der Hochschule für Politik in München Zeit seines Lebens immer verbunden. In München war er auch privat zu Hause. Seine Ehefrau Irene Stammen-Lamberty hat diese Welt nur drei Tage nach ihm für immer verlassen.

Theo Stammen war für mich persönlich ein großer Lehrer. Ich habe mit ihm nicht nur die Sorgen und das Wohlergehen um das Bukowina-Institut geteilt. Er gehörte neben den Professoren Hermann Oblinger und Johannes Hampel zu den drei akademischen Vorbildern, welche mich zur Promotion geführt haben, für meine Interessen und Vorlieben auf wissenschaftlichem Gebiet immer Verständnis aufbrachten und mir jenes interessante und spannende Berufsleben ermöglichten, für das ich Ihnen außerordentlich dankbar bin.

MONOGRAFIA UNEI AȘEZĂRI. VICOVU DE SUS ÎN PERIOADA STĂPÂNIRII AUSTRIECE (1775–1918) (II)

VASILE BĂLICI

The Monograph of a Settlement. Vicovu de Sus during the Austrian Rule (1775–1918) (II)

(Abstract)*

It is a necessity – says the author of the article – to write a monograph of Vicovu de Sus and, due to the development of historical research, to discover new sources that could complement or reveal particular aspects of the life of this place.

The name of the settlement probably comes from the Sicova stream, an affluent of the Suceava River. The first written mention of Vicovu de Sus dates from May 23, 1436, and it was found in a document from Suceava.

In the present study, beginning with the occupation of the northern part of Moldavia by the Habsburg Empire, the author introduces the establishment of the stud farm in Vicovu de Sus, the social situation of the farmers in the Vicov area and the development of the town of Vicovu de Sus at the end of the 19th and at the beginning of the 20th century.

Keywords: Vicovu de Sus, monograph, social and economic development, peasantry.

Situația socială a țăranilor din zona Vicovelor

În anul 1824, țăranii din zona Rădăuților erau obligați să are, să semene și să adune roadele de pe „lanul împărătesc”. Dintre vechile obligații, au rămas dijma, dar și alte biruri avantajoase pentru habsburgi, așa încât mulți țărani se confruntau cu mari lipsuri și foamete¹. Chiar și în aceste condiții, obligațiile față de stăpân erau de zece ori mai ușoare în Bucovina decât în alte zone, iar statul oferea tuturor coloniștilor importante scutiri, oferindu-le loturi de pe marile proprietăți ale mănăstirilor secularizate, gratuit sau la un preț convenabil.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Cristina Pînzariu, „Satul bucovinean în contextul evenimentelor de la 1848, în „«Suceava». Anuarul Muzeului Național al Bucovinei”, Suceava, tomul XXIV–XXV, 1997–1998, p. 233.

În 1782, în epoca războaielor ruso-austro-turce, serviciul militar dura 23 de ani, iar cel care devenea catană imperială era plasat într-o provincie îndepărtată de ținutul natal. Prinderea cu arcanul și luarea forțată în armată, frica de serviciul militar și rigorile disciplinei cazone de tip prusac erau motivele principale ale emigrării în masă a rutenilor în Moldova².

De aceste scutiri au beneficiat și lipovenii, cărora împăratul le-a promis scutire de impozite pe o perioadă de 20 de ani. Guvernatorul Enzenberg propunea întemeierea unei colonii de lipoveni la nord de Vicov, teritoriu care aparținea Mănăstirii Putna și care mai târziu s-a numit Varnița³.

În Bucovina, populația a fost scutită de recrutare din ordinul împăratului, pe o perioadă de 50 ani. Totuși, în anii 1797, 1809 și 1813 au fost lansate chemări către localnici pentru a se înrola în unele subunități de voluntari. Coloniștii și emigranții au fost degrevați de obligațiile serviciului militar, iar cei care veneau în Bucovina erau scutiți de impozite pe tot timpul vieții lor⁴. Totuși, bucovinenii nu au ezitat de a răspunde chemării la arme când patria lor adoptivă s-a aflat în primejdie. După bătălia de la Aspren, guvernul austriac adresa o proclamație către bucovinenii, la 9 iulie 1809, pentru a se înrola ca voluntari în armata de apărare contra lui Napoleon. Acest apel a fost favorabil populației românești, care a dat curs chemării la arme, organizând escadroane de arnăuți și vânători, aflate sub comanda unor boieri și mazili, precum Mihalache Camuțchi, Iordache Tabora, Vasile Goran și alții. Pe lângă acești boieri, au răspuns chemării împărătești gospodari și frunțași din satele bucovinene, printre aceștia aflându-se și Nicolae Nistor din Vicovu de Sus. Aceste detașamente militare de voluntari bucovinenii au luptat în Galiția (sătenii galițieni fugeau din fața acestora, strigând „idut valahii” – „vin români”)⁵.

Introducerea serviciului militar obligatoriu pentru locuitorii Bucovinei a creat panică în rândul populației civile. Tinerii bucovinenii încercau să scape de armată, dar erau atrași prin diferite șiretlicuri de către administrația imperială. În zilele de târg era organizat Bărbunc (în germană, Anwerbung – recrutare): în mijlocul pieței se afla masa ofițerului Bărbuncului, o condică, o ladă plină cu bani și o alta cu chipii ostășești. Se organiza o horă formată din soldați de prin alte țări, care laudau viața cazonă, fiind prezente și vivandierele (femei autorizate să însoțească armatele unor țări, pentru a vinde soldaților alimente și alte articole de consum). Tinerii se fereau de Bărbunc ca de foc, dar unii dintre ei se lăsau seduși de acest spectacol, ajungând, vrând-nevrând, catană la împărat, purtând 12 ani în spate ranița împărătească tocmai la Viena sau în Lombardia. După ce jurau credință împăratului

² Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială* (în continuare se va cita: Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*), București, Editura Academiei Române, 1993, p. 171.

³ Constantin Ungureanu, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, Editura Civitas, 2003, p. 75.

⁴ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 171.

⁵ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei* (în continuare se va cita: Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*), București, Editura Humanitas, 1991, p. 59.

sub steagul cel mare din mijlocul pieței, feciorii se cuprindeau de după cap și cântau: „Vino, mândră, până la cruce / Să vezi neamțul cum ne duce, / Că ne duce ca pe boi / Și ne tunde ca pe oi, / Ne-aruncă păru-n gunoi, / Vai, săracii, vai de noi!”⁶

Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale păstrează documente din care reiese că Austria s-a adresat de mai multe ori preoților și egumenilor din Bucovina pentru a strânge și a preda statului, pe bază de chitanțe, toate obiectele de aur și argint care se mai aflau în acel moment în bisericile ortodoxe. În acest scop, în 1818, episcopul Dimitrie Ciotină, din Frătăuți Vechi, primea de la Manasie Draginschi, funcționar la Consistoriu din Cernăuți, un zăpis prin care a predat „argintăriile adunate de la cele 14 biserici din protopresviteriatul Vicovilor”. Prin numeroasele apeluri la „venerabilul cler, ajutat de întreaga inteligență a arhidiecezei”, la Consistoriul ortodox din Cernăuți, prin preoții mai ascultători, ierarhii și trimișii speciali se obținea tot ce se mai păstra de preț în aceste lăcașuri⁷.

În baza documentului din 10 septembrie 1811, guvernul habsburgic comunica, în numele administrației Bucovinei, noi obligații privind întreținerea trupelor din zonă. În acest scop, contabilitatea Bucovinei fixa biruri la suma de un florin pentru fiecare familie, alte obligații în natură pentru domenii și comune, precum și obligația transportării alimentelor la depozitul militar din Bucovina⁸.

Sub influența Karlowițului, dascălii școlilor românești, respectând Patenta imperială din 3 februarie 1776, care decreta ca feciorii să poarte numele tatălui, au trecut la slavizarea numelor românești. Astfel, în cataloagele școlare, se trecea, în loc de Manole sin Vasile (Manole fiul lui Vasile), Manole Vasilovici. Un asemenea caz este cel al preotului Chiriac din Vicovu de Sus, al cărui fiu, Mihai, este trecut în acte Chiriac Mihailovici⁹.

Un element semnificativ pentru ceea ce era și continua să fie Imperiul Habsburgic la începutul epocii moderne este cel legat de vămile interne. Prin Circulara din 16 iulie 1821, emisă de guvernul din Livov, aflăm că la aceea dată în Bucovina se plăteau trei feluri de vămi interne: vămi de drumuri împărătești, vămi peste poduri și vămi la trecători de ape. Vămile se plăteau după depărtarea în mile vieneze de drumurile împărătești, la fiecare milă (la 7,5585 km se afla o vamă sau rohatcă). În toată Bucovina se aflau zece vămi de drumuri împărătești, care se găseau la intrarea în localitățile: Cernăuți, Siret, Suceava, Gura-Humorului, Vama, Câmpulung Moldovenesc, Dorna, Poiana Stampei; exista și vamă diregătorească în capitala Bucovinei. Funcționau și 18 vămi de poduri, peste diferite ape și pâraie, în cazul acestora fiind indicat numărul stâlpilor pe care se sprijineau podurile sau lungimea acestora. De exemplu, un pod din localitatea Vama avea un anumit tarif

⁶ Ion Drăgușanu, *Suceava sub povara istoriei. Monografie*, Suceava, Editura Mușatinii, 2001, p. 104.

⁷ Mihai Iacobescu, *30 de zile în „Siberia”. Căutând arhivele Bucovinei*, Iași, Editura Junimea, 2005, p. 153.

⁸ Idem, *Din istoria Bucovinei*, p. 271, 272.

⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 49, 50.

pentru că acesta se sprijinea pe 54 de stâlpi de susținere. Aceeași circulară indica pentru Bucovina șase vămi la trecători de ape, între vadurile Nistrului, Siretului și Sucevei. Plata vămii la trecătorile peste ape se efectua după același criteriu ca și la poduri, cu deosebire că la trecătorile cu o lărgime sub 10 stânjeni se plătea un crucer pentru vita mare și de fiecare persoană, existând trei clase tarifare, în funcție de lățimea apei. Documentul menționează scutiri de taxe la punctele vamale interne pentru alaiurile Curții imperiale, solii și delegațiile țărilor străine, echipaje princiare de vânatoare, dregători și militari de ranguri și grade superioare, poșta și ștáfeta împăratească, căruțele preoților care merg la oficierea slujbelor, locuitorii din zona respectivă care mergeau la arat și semănat. Cine se sustrăgea de la plata vămilor și nu deținea scutire, era obligat la plata a 10 gloabe pentru taxa fixată pentru trecerea a trei vite mari¹⁰.

Începând cu anul 1783, se fac primele prospecțiuni geologice în Bucovina, fiind studiată salinitatea izvoarelor sărate, distanțate între ele, notându-se localitățile pe care le deserveșc. Au fost realizate cercetări lângă slatinele de la Crasna, Voitinel, Solca și Pârtești. Din anul 1785, la Solca s-a construit un fierbător de saramură („coctur”), propunându-se ca pe viitor să se mai construiască aici alte fierbătoare. După ce s-a lansat monopolul sării de la Cacica, puțurile de la Solca au fost năruite, iar slatinele cu debit mare de la Voitinel, Pârtești, Slatina Mare au intrat sub controlul statului, restul izvoarelor fiind zidite. Probabil aceeași soartă a avut-o și fântâna sărată situată pe Mal, la Vicovu de Jos, din apropierea cătunului Bivolărie. Această măsură lovea, mai ales, populația săracă. În anul 1803, guvernul va liberaliza, printr-o Patentă imperială, accesul la slatină numai pentru comunele care dețineau în zonă fântâni sărate, folosirea lor fiind limitată lunar, cantitativ, pe familie¹¹. S-a permis locuitorilor aflați în zonele unde se găseau izvoare sărate naturale să se poată lua câte patru cofe de saramură pe lună, de fiecare familie. Potrivit mărturiilor bătrânilor, locuitorii din Vicov erau arondați la slatina din Voitinel. Din anul 1835, administrația habsburgică întărește acest monopol, trecând în proprietatea statului toate izvoarele și salinele din Bucovina, indiferent pe proprietățile cui se aflau. Era interzisă exploatarea și comercializarea sării fără aprobarea administrației imperiale și plata taxelor de rigoare. În deceniile din preajma Revoluției de la 1848, dificultățile din sectorul aprovizionării populației cu sare au devenit o sursă de nemulțumiri generale¹².

În perioada de după ocuparea Bucovinei până la Revoluția de la 1848 s-au înregistrat numeroase acțiuni protestatare, tulburări politice, s-au întocmit memorii, plângeri, petiții, care reflectă setea de dreptate și libertate a românilor bucovineni. Pe lângă impunerea de prestații, confiscările de pământ și de obiecte, populația

¹⁰ Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 137, 138.

¹¹ Mugur Andronic, „Evoluția habitatului uman în bazinul hidrografic Soloneț din paleolitic până la sfârșitul secolului XVIII”, în „Suceava». Anuarul Muzeului Național al Bucovinei”, Iași, tomul XXII–XXIII, 1995–1996, p. 146, 147.

¹² Mihai Iacobescu, *op. cit.*, p. 239, 240.

Bucovinei a fost tratată cu asprime, ajungându-se până la închisoare. Iată cum descrie Miron Ciupercovici situația satelor bucovinene în preajma anului 1848: „Ce se întâmplă în Bucovina este nemaipomenit. În Bucovina nu numai că se fură oamenilor avutul, dar ei sunt schingiuiți de niște funcționari lipsiți de Dumnezeu și de conștiință”. În zona Rădăuțiului, de exemplu, țăranii s-au răsculat sub conducerea lui Ionică Văcărean. Deputatul ales din zona Rădăuțiului, Mihai Bodnar, despre care Ion Nistor spunea că era „cel mai bun patriot și mai inteligent dintre toți deputații”, venise de multe ori în mijlocul țăranilor pentru a le susține revendicările: scutirea de robotă, dijmă, biruri și împroprietărire¹³. Răscoala rădăuțenilor a ținut aproape două săptămâni (1 septembrie – 16 septembrie 1849), fiind înăbușită de trupele țariste, chemate în ajutor de Austria. În drumul lor spre Cernăuți, venind de la Hotin, au intrat în orașul ocupat de „bieții țărani”, în majoritate neînarmați. Atacul trupelor țariste s-a desfășurat cu ajutorul a patru tunuri din Regimentul de Vânători din Tomsk, 200 de cazacii și un Regiment de Ulani din Novograd. În urma acestor evenimente, au fost reținuți câțiva gospodari, iar Ionică Văcărean a fost împușcat, după o judecată sumară¹⁴.

Deputații bucovineni s-au implicat activ în viața politică a Bucovinei din anii 1848–1849. Dintre aceștia, cel mai instruit era Mihai Bodnar, care s-a născut în 1816, în comuna Voitinel. A învățat carte la Școala trivială germană din Rădăuți, iar în 1832 a absolvit clasa a IV-a la Gimnaziul de stat din Cernăuți, devenind dascăl la parohia din comună. Acesta s-a ocupat și de negoțul cu vite. Pentru deputații țărani, una dintre problemele prioritare ale Revoluției de la 1848 era desființarea boierescului și a altor obligații ale țăranilor, fără vreo despăgubire. La 1 august 1848, o delegație a Bucovinei, în frunte cu Eudoxiu Hurmuzachi și deputatul Mihai Bodnar, a prezentat Parlamentului revendicările bucovinenilor, cuprinse în Petiția Țării. Prin această petiție, reprezentanții bucovinenilor cereau, printre altele, realizarea autonomiei administrative a ținutului, înființarea de școli populare cu limba română de predare, înființarea unei Universități la Cernăuți, încetarea propagandei de catolicizare a populației, suspendarea permisiunii de așezare a coloniștilor străini pe pășunile comunale, libertatea presei¹⁵.

Evenimentele Revoluției de la 1848 au afectat și Bucovina. De exemplu, herghelia de cai de la Vicovu de Sus a fost mutată, de teama unei invazii străine, în timpul lunilor de iarnă, în condiții neprielnice, care au dus la scăderea șeptelului. Consecințele acestei decizii s-au simțit mulți ani după acest eveniment, stațiunea de montă de la Vicovu de Sus fiind transformată într-un depozit de armăsari, cu un efectiv de 86 de armăsari, din care 15 huțuli¹⁶.

¹³ Cristina Pînzariu, *op. cit.*, p. 231, 232, 233.

¹⁴ Petru Rezuș, „Episoade ale Revoluției din anul 1848 în Rădăuți”, în „Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, tomul XI–XII, 1984–1985, p. 217.

¹⁵ Constantin Ungureanu, *op. cit.*, p. 130–132.

¹⁶ Franz Wiszniowski, *Radautz die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, München, Verlag „Der Südöstdeutsche” der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen, 1966, p. 165, 170.

Acordarea statutului de autonomie pentru Bucovina (1849) și desființarea boierescului, cu toate limitele existente, au fost, fără îndoială, cele mai de seamă cuceriri ale Revoluției de la 1848 în provincie. Astfel, o bună parte dintre revendicările sociale ale țărânimii au fost satisfăcute¹⁷.

În anul 1849, împăratul a luat decizia de a înființa în toate provinciile imperiului administrații județene, cu atribuții de ordin administrativ, politic, polițienesc, fiscal, juridic. Șefii de județe, prefectii, aveau obligația să decidă independent în toate chestiunile: politice, fiscale, polițienești. Aceștia aveau dreptul de îndrumare și control. După ce s-au înființat prefecturile, s-a aprobat, prin Decizia imperială din 28 octombrie 1853 și 25 ianuarie 1854, împărțirea politică a Bucovinei în 13 județe. Județul Rădăuți cuprindea comunele: Bilca, Horodnic de Sus, Horodnic de Jos, Voitinel, Vicovu de Jos, Vicovu de Sus, Putna, Gura-Putnei, Nisipitul, Cărlibaba, Izvor¹⁸ ș.a.

La 31 august 1868, a fost înființată Judecătoria Rădăuți, subordonată Tribunalului din Cernăuți, care deservea comunele: Frătăuți, Voitinel, Vicovu de Jos, Vicovu de Jos, Milișăuți, Marginea, Straja, Putna, Seletin. Toate aceste comune însumau 55 299 de locuitori, potrivit unui recensământ realizat în decembrie 1869¹⁹.

După recoltele foarte bune din anii 1862–1863, a urmat o recoltă foarte slabă în provincie în anul 1864, din cauza neîntreruptelor ploi torențiale. Spre sfârșitul anului s-a simțit lipsa de alimente în rândul țăranilor și a meseriașilor. Din cauza foametei a fost paralizată toată activitatea economică, iar populația a resimțit tot mai acut lipsa banilor. În anul 1865, recolta a fost din nou compromisă în întregime, foametea atingând limite necunoscute în trecut, fiind loviți în mod deosebit țăranii. În iunie 1866, au izbucnit epidemii de holeră și tifos, care au fost aduse din Moldova de către evrei. Situația s-a normalizat în anul 1866, în urma unei recolte foarte bune. Anii de foamete i-au influențat, din fericire, pozitiv pe țăranii bucovineni, determinându-i să cultive mai bine pământul. Populația Bucovinei s-a confruntat cu epidemii și în anii următori: în septembrie 1873, a revenit holera; între anii 1878 și 1879 a urmat o epidemie de difterie; în iarna 1880–1881 a izbucnit o epidemie de vărsat de vânt²⁰.

În această situație, cămătarii au contribuit din plin la ruina a sute de gospodării țărănești. Cerealele au fost vândute la prețuri foarte mari, iar vitele au fost cumpărate la prețuri derizorii. De exemplu, corețul de porumb era vândut cu 12–14 florini, o vaca cu vițel era cumpărată cu suma de 6–8 florini, iar falcea de pământ pentru suma de 40–60 de florini. Camăta ajunsese exorbitantă, la o 100 de florini luându-se camătă între 60 și 120 de florini pe an, la care se adăuga penalizarea convențională la expirarea termenului de înapoiere a împrumutului. Astfel, între anii 1888 și 1892, datoria micilor proprietari atingea uriașa sumă de

¹⁷ Cristina Pînzariu, *op. cit.*, p. 237.

¹⁸ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 192, 193.

¹⁹ *Ibidem*, p. 204.

²⁰ *Ibidem*, p. 26, 27.

37 904 919 florini. Autoritățile legislative austriece au luat târziu măsuri împotriva acestui cumplit flagel. Din anul 1873, sute de gospodării țărănești sunt înăbușite de povara ipotecilor, astfel încât putem afirma că, în Bucovina, cărțile funciare nu mai serveau pentru dovedirea dreptului de proprietate și a altor drepturi reale ale țăranilor de baștină, ci pentru înregistrarea oficială a actelor de cămătărie²¹. Facem precizarea că, prin Legea din 8 martie 1873, au fost introduse în Bucovina cărțile funciare, înființându-se la Rădăuți un Oficiu cadastral atașat judecătoriei Rădăuți. La sătenii bucovineni exista obiceiul achiziționării de bunuri imobile și încheierii de contracte scrise²².

Întrucât statul era angajat în războiul din 1866, Fondul bisericesc a trebuit să intervină cu împrumuturi în ajutorul populației. Pentru combaterea sărăciei, în anul 1867 s-a făcut un împrumut 500 000 de florini, pentru care Fondul a garantat prin punerea sub ipotecă a domeniului de la Cuciurul Mare. Între anii 1853 și 1907, statul a expropriat din proprietatea Fondului 80 500 de ha de teren agricol și păduri, cu care s-a făcut împrumutarea țăranilor. Pentru pământurile primite, țăranii erau datori să plătească proprietarului o sumă de desdăunare, care trecea ca ipotecă asupra terenului primit, iar pentru amortizarea plăților erau fixate biruri anuale. Din păcate, împrumutarea s-a făcut în dauna țăranilor bucovineni, care au ajuns să cumpere terenuri slabe la un preț destul de mare, pe când coloniștii străini, ajutați de stat, au intrat în posesia celor mai bune pământuri ale Fondului, în condiții extrem de avantajoase²³.

La 31 decembrie 1865, Constituția a fost din nou suspendată, fiind reintrodus guvernul absolutist. În aceste condiții, revendicările românilor cu privire la administrarea Fondului s-au stins până la promulgarea Constituției dualiste, la 21 decembrie 1867. Aceasta, prin articolul 15, garanta fiecărei confesiuni recunoscute de stat exercitarea liberă a confesiunii și dreptul de a-și administra în mod autonom averea bisericească. De această lege se bucurau toate confesiunile creștine și necreștine din monarhia dualistă, excepție făcând doar românii ortodocși din Bucovina²⁴. După promulgarea Constituției din decembrie 1867, românii au trimis guvernului de la Viena o adresă prin care solicitau convocarea unei conferințe diecezane la Cernăuți, formată dintr-un număr egal de preoți și mireni și, sub conducerea unui comisar imperial, aceasta să redacteze dorințele bucovinenilor cu privire la organizarea autonomă a bisericilor prevăzută în noua Lege fundamentală. Pentru a stopa orice discuție privitoare la administrarea Fondului bisericesc, ministrul Cultelor a publicat, la 10 decembrie 1869, o Patentă imperială prin care împăratul, care purta și titlul de duce al Bucovinei, dispunea după buna sa chibzuință (deci

²¹ Ioan Cocuz, *Partidele politice românești din Bucovina. 1862–1914*, Suceava, Editura „Cuvântul nostru”, 2003, p. 49, 50.

²² Gheorghe Schipor, *Domeniul Rădăuților, parte a Fondului bisericesc ortodox român al Bucovinei. Studiu documentar*, Suceava, Editura „George Tofan”, 2014, p. 187.

²³ Sorin-Toader Clipa, *Fondul bisericesc al Bucovinei și lichidarea lui (1948–1949)*, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2006, p. 49.

²⁴ *Ibidem*, p. 45.

fără control constituțional) asupra administrației și întrebuințării Fondului bisericesc. În anul 1872, s-a înființat la Viena un consorțiu de speculanți străini, cu scopul de a lua în arendă vechile moșii ale Fondului din Bucovina pentru o perioadă de 30–40 de ani. Pentru combaterea acestui plan, reprezentanții românilor au editat la Cernăuți un jurnal nemțesc, „Patriotul”, reușind să stopeze planul arendării²⁵. La 18 martie 1870, în urma unei înțelegeri între Ministerul de Finanțe și Ministerul Cultelor, s-a realizat o reformă în privința administrării moșiilor Fondului, prin crearea unei noi instituții, Direcțiunea cezaro-crăiască a bunurilor Fondului religios greco-oriental, condusă de un director, numit de împărat, în urma recomandării Ministerului Agriculturii²⁶. Potrivit menirii sale, Fondul a alocat mari sume de bani pentru construirea de biserici și case parohiale, dar, din păcate, guvernul filocatolic de la Lemberg a împiedicat, prin toate mijloacele, construirea de biserici ortodoxe în Bucovina. Până în anul 1860, au fost construite în Bucovina doar șase biserici ortodoxe din zidărie, restul fiind din lemn, de pe vremea Moldovei. Coloniștii catolici, protestanții și evreii, cu toate că nu dispuneau de un asemenea Fond religios, au putut ridica lăcașuri mărețe de cult imediat după sosirea lor în Bucovina. În preajma Primului Război Mondial, au fost construite biserici și case parohiale trainice în diferite localități bucovinene²⁷. Fondul bisericesc și Eparhia Bucovinei au venit în ajutorul statului austriac în toate momentele de cumpănă: în timpul războiului cu Napoleon, în războiul cu Franța și Italia din 1859 și în războiul cu Prusia și Italia din 1866 (când Fondul a contribuit cu suma de 2 030 000 de florini). În Primul Război Mondial, această instituție bisericească a fost obligată să contribuie cu peste 160 de milioane de coroane²⁸.

Evoluția localității Vicovu de Sus la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea

Prin Hotărârea imperială din 25 septembrie 1895, Comitetul provinciei Bucovina a primit concesiunea de a construi și exploata calea ferată Rădăuți – Vicov – Frasin (Brodina)²⁹. Rețeaua căilor ferate din Bucovina înregistra, la începutul secolului al XX-lea, o lungime de peste 500 km. Funcționa linia Hadic – Rădăuți – Vicov – Frasin, cu o lungime de 61 km, și o anexă ce lega localitățile Karlsberg – Putna, de 9 km, construită în interesul unei exploatare profitabile a pădurilor Fondului bisericesc din Valea Sucevei³⁰.

Trecerea la exploatarea mai intensă a pădurilor, înmulțirea fabricilor de cherestea, sporirea comerțului cu material lemnos au fost însoțite de extinderea

²⁵ Ion Nistor, *Istoria bisericii din Bucovina*, Rădăuți, Editura „Septentrion”, 2003, p. 86, 87.

²⁶ Sorin-Toader Clipa, *op. cit.*, p. 46.

²⁷ *Ibidem*, p. 51.

²⁸ *Ibidem*, p. 48.

²⁹ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 215.

³⁰ Emilian Grigorovitz, *Dicționarul geografic al Bucovinei*, Cernăuți, f. e., 1908, p. 31.

drumurilor forestiere, instalarea unor linii telefonice între principalele centre de lucru, construirea și sporirea rețelei căilor ferate forestiere care, în anul 1910, aveau o lungime de 228 de km. Alături de unitățile de prelucrare cu o capacitate modestă (fierăstraie și pânze mecanice ori hidraulice, gatere cu panglică sau circulare, cu lanț sau simple), își fac apariția fabrici moderne de cherestea la Falcău (1867), Putna (1892), Bivolărie (1893), Seletin (1898), Frasin etc. Aceste fabrici aparțin în cvasitotalitate unor firme evreiești, fabricile din Sucevița și Bivolărie fiind administrate de inginerul I. Fuchs. După 1900, apar alte fabrici la Brodina, Vatra Moldoviței, Frumosu, Sadova, care se specializează în producerea unor sortimente de cherestea, mobilier casnic, lemn curbat de fag, piese pentru instrumente muzicale, produse foarte căutate în mai toate zonele imperiului și peste hotarele acestuia³¹.

Marile evenimente din viața poporului român din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Unirea Principatelor (1859) și cucerirea independenței de stat a României, în războiul din anii 1877–1878, au trezit un puternic ecou în conștiința românilor din Bucovina, constituind un imbold în intensificarea activității pentru propășirea cultural-națională. Aceste manifestări s-au desfășurat în Bucovina în domenii de activitate și forme diverse, într-o permanentă legătură cu celelalte provincii istorice românești³². În această luptă culturală s-au afirmat personalități marcante din Vicovu de Sus: preotul Isidor Onciul de la Frătăuți, care a activat în perioada 1862–1867 la parohia din Vicovu de Sus, iar din anul 1869 a fost profesor la Institutul Teologic din Cernăuți; preotul Dimitrie Onciul din Straja, hirotonit diacon și preot în anul 1856, apoi protopresviter în decanatul Vicovelor; fiul său, Dimitrie Onciul, viitorul președinte al Academiei Române, a copilărit o perioadă de timp la Vicovu de Sus; Ion Nistor, viitorul profesor, istoric, om politic și tribun al unirii, născut în cătunul Bivolărie la 1876; Aurel Onciul, fiul preotului Isidor Onciul.

După anul 1875, tinerii politicieni (Vasile Găină, Eusebiu Popovici, Isidor Onciul, Constantin Popovici ș.a.) au îmbrățișat ideea națională, acționând în acest sens. În timpul procesului „Arboroasei”, o scrisoare anonimă expediată din Cernăuți ministrului de Interne de la Viena, informa că sufletul acestei mișcări era Silvestru Morariu-Andrievici, alături de Isidor Onciul, Mihai Călinescu, Dimitrie Isopescul³³.

Pentru a slăbi forța mișcării naționale a românilor bucovineni, guvernatorul Bucovinei, Bourguignon, decide să lovească mai întâi în Biserica Ortodoxă, numind doi ruteni în funcția de consilieri consistoriali, care trebuiau, de fapt, să apere interesele guvernatorului. Guvernatorul își propuse să erodeze unul dintre pilonii luptei de emancipare a românilor, lovind în instituția ecleziastică, deoarece

³¹ Mihai Iacobescu, „Evoluția românilor bucovinenii între anii 1821–1919”, în „Glasul Bucovinei». Revistă trimestrială de istorie și cultură”, Cernăuți – București, anul VII, nr. 4, 2000, p. 16.

³² Ioan Cocuz, *op. cit.*, p. 153.

³³ *Ibidem*, p. 163.

preoții români au reprezentat în permanență o bază de susținere a Partidului Național în plan local³⁴. Preoțimea română din Bucovina a răspuns printr-o largă mișcare de protest acuzelor și jignirilor aduse de guvernatorul Bourguignon. Adunările preoților din decanatele Sucevei, Storojinețului, Rădăuților, Câmpulungului și Vicovului au fost tot atâtea proteste împotriva vornicilor guvernului Bucovinei. Împotriva preoților români s-a abătut o adevărată prigoană în urma acestor manifestări³⁵.

Tensiunile și conflictele din cadrul preoțimii bucovinene, deși aveau o frecvență relativ mare, nu pot fi generalizate sau considerate ca trăsături comportamentale definitorii pentru clerul autohton din ducat. Inconsecvențele și defectele acestuia se subscriu la începutul secolului al XX-lea unui larg complex de factori din diverse domenii. Astfel, în plan economic, preoții români din Bucovina, deși aveau o situație asemănătoare cu cea a învățătorilor și a țăranilor mai înstăriți, erau în relații de tip concurențial cu aceștia. Concurența, cu dascălii mai ales, nu era una doar de natură strict economică, ci și una de tip social sau politic. Forța Bisericii Ortodoxe din Bucovina, ca factor esențial în păstrarea identității de neam, va slăbi nu doar din interior, ci și din afară, prin asaltul tot mai puternic al elementului rutean³⁶. Din păcate, ca și învățătorul, preotul se confrunta cu o mulțime de dificultăți, care îl îndepărtau de idealurile înalte, precum cel național. Dorința de a ieși din mizerie, manifestată prin perpetua căutare a unei parohii mai bune, pentru asigurarea unui trai decent, îl va transforma și pe preot, în unele cazuri, într-un simplu funcționar. Pentru a-și îndeplini aceste „înguste idealuri”, preoții români se vedeau deseori nevoiți să se umilească în fața autorităților sau în fața potentatilor din comunele pe care trebuiau să le păstorească³⁷.

Privind asupra structurii etnice a funcționarilor din Bucovina, iese în evidență existența unor discrepanțe între străini, care ocupau majoritatea funcțiilor în toate structurile societății bucovinene, și români care, din cauza sistemului, puteau accede cu greu în aceste funcții, care erau un apanaj al germanilor³⁸.

În acest context, pe scena politică au apărut politicienii români, care încercau prin diferite metode să apere drepturile bucovinenilor. Vicovu de Sus va lansa în această dispută politică, în primele două decenii ale secolului al XX-lea, două personalități marcante: Aurel Onciul și Ion Nistor. Interacțiunile dintre cei doi oameni politici ce reprezentau sau se erijau în purtători de cuvânt ai românilor bucovineni, nu pot fi scoase din complicatul context al vieții publice provinciale și nici analizate fără a ne referi la concepțiile lor ideologice³⁹.

³⁴ Vlad Gafița, *Iancu Flondor (1865–1924) și mișcarea națională a românilor din Bucovina*, Iași, Editura Junimea, 2008, p. 97, 98.

³⁵ Ioan Cocuz, *op. cit.*, p. 275.

³⁶ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 196, 197.

³⁷ *Ibidem*, p. 195.

³⁸ Ioan Cocuz, *op. cit.*, p. 342.

³⁹ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 156.

Controversatul om politic bucovinean Aurel Onciul s-a născut la 12 martie 1864, în localitatea bucovineană Vicovu de Sus, fiind fiul cel mai mare al lui Isidor cavaler de Onciul și al Agripinei Onciul. În această familie (atestată în Bucovina, după informațiile lui Teodor Balan, din anul 1599) au crescut încă patru frați și două surori. Isidor Onciul a fost preot la Vicovu de Sus și profesor de ebraică și al Vechiului Testament în cadrul Facultății de Teologie din Cernăuți. Aurel Onciul și-a încheiat studiile preuniversitare în 1882, la celebrul Theresianum din Viena. Ulterior, a studiat la așa-zisa „Juristenkamerate” de la Academia Thereziană din Viena și și-a finalizat studiile universitare juridice la Facultățile de Drept ale Universităților din Cernăuți și Viena, obținând doctoratul în drept în 1886. Ca orice intelectual și nobil din acele vremuri, și-a satisfăcut serviciul militar în trupele cezaro-crăiești, iar mai apoi a intrat în serviciul de stat, la Procuratura de Finanțe din Viena (1885)⁴⁰. Din anul 1896 se mută în Moravia, unde fusese numit căpitan districtual și apoi docent pentru dreptul de asigurare și administrativ la Școala superioară din Brunn, deținând și funcția de referent al guvernului local⁴¹.

În jurul anului 1900 a început să se intereseze de viața politică din Bucovina, iar în anul 1902 apărea primul număr din ziarul său politic, „Privitorul”. Aurel Onciul s-a afirmat în viața politică bucovineană începând cu anul 1903, activitatea sa politică luând sfârșit în 1918, odată cu unirea Bucovinei cu România. În această perioadă, Aurel Onciul a fost, precum Iancu Flondor, un adevărat catalizator al vieții politice bucovinene. Nicolae Iorga considera, în anul 1905, că Aurel Onciul „ține astăzi în mână sa politica românească a țării sau mai bine pe românii din această zonă (Bucovina), pentru a face politica sa personală”. Menționăm că Aurel Onciul a fost, în Landtag, deputat al curiei comunelor rurale Suceava în legislatura a IX-a (1903), deputat al curiei comunelor rurale Câmpulung-Dorna în legislatura a X-a (1904–1910), deputat al curiei a III-a (română) în legislatura a XI-a (1911–1914). A fost șef al acestei ultime curii, iar începând cu anul 1911, membru în Comitetul Țării și șef al Comisiei administrative a Dietei. În camera legislativă a Dietei, a reprezentat fracțiunea democrată română din Alianța Liberală și, mai cu seamă, Partidul Democrat Român, al cărui șef era⁴².

În ciuda poziției sale periferice în cadrul Cisleithaniei, ducatul Bucovinei a fost în permanență racordat la modificările sau liniile evolutive impuse de autoritățile din capitala imperiului dualist, chiar dacă, trebuie să recunoaștem, cu o anumită întârziere. Autoritățile provinciale, dar și o parte semnificativă a clasei politice, se vor strădui, începând cu anii 1904–1905, se implementeze modelul compromisului între naționalitățile majoritare ale Moraviei și Bucovinei. Pentru a reduce tensiunile dintre germani și cehi, Moravia a fost împărțită în districte

⁴⁰ Petruța-Mirela Pintescu, „Aurel Onciul, parlamentar în Dieta Bucovinei”, în „Cetatea de Scaun». Revista profesorilor de istorie din județul Suceava”, Suceava anul X, nr. X, 2013, p. 14.

⁴¹ Marian Olaru, „Aurel Onciul și revista «Privitorul»”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul I, nr. 2, 1994, p. 281.

⁴² Petruța-Mirela Pintescu, *op. cit.*, p. 14, 15.

naționale, administrarea lor realizându-se fie în limba cehă, fie în germană. În Bucovina, modelul moravian și-a găsit cel mai aprig susținător în persoana lui Aurel Onciul. Bun cunoscător al realităților din Moravia și Boemia, acesta, împreună cu ucrainenii, germanii și evreii, a preluat și a introdus ideea de compromis între naționalități și în ducatul bucovinean⁴³. Zaharia Voronca a arătat că Aurel Onciul a petrecut prea puțin timp în țară și nu a avut ocazia, probabil, să vadă cu ochii proprii „cum, nu indivizi, ci sate întregi cad jertfă slavonizării”⁴⁴.

În anul 1911, situația se arăta a fi extrem de agitată pentru viața politică românească din Bucovina. Motivul agitației îl constituia declanșarea alegerilor pentru Dieta Bucovinei, alegeri care urmau să se desfășoare în conformitate cu noua lege electorală, pe baza votului universal. Prin noua lege electorală, bătălia alegerilor nu se mai ducea între candidați ai diferitelor naționalități din Bucovina, ci între candidați de aceeași naționalitate, românilor revenindu-le 22 de mandate⁴⁵. La aceste alegeri a candidat, pentru districtul Rădăuți, și renumitul învățător George Tofan din Bilca. Acesta dorea să atragă de partea sa și pe învățătorii români, participând în acest scop la adunări electorale în comunele: Vicovu de Jos, Voitinel și Horodnic de Sus, unde și-a prezentat programul său politic. La 5 aprilie 1911, în ședința Comitetului Central al Partidului Național din Bucovina, prezidată de Aurel Onciul, au fost nominalizați candidații oficiali ai partidului pentru alegeri. Dar, spre surprinderea multora, este proclamat candidat pentru districtul Rădăuți inginerul silvic Aurel Țurcan, în sprijinul căruia veniseră două telegrame de la Vicovu de Sus și Straja. În aceste condiții, Consiliul Național al partidului a respins candidatura lui Tofan pentru districtul Rădăuți⁴⁶. Acest fapt a stârnit indignarea și a întărit aprecierile negative la adresa lui Aurel Onciul, activitatea sa politică fiind apreciată ca demagogică.

În anii 1911 și 1912, naționaliștii autohtoni au trimis împăratului și guvernului de la Viena petiții, cu 16 400 și, respectiv, 46 400 de semnături, care răspundeau acuzației de deznaționalizare a rutenilor de către români, cerând sprijinul autorităților pentru realizarea unei păci în plan bisericesc și național. Din nefericire, asemenea acuzații au fost susținute în mod public și în presă chiar de către Aurel Onciul⁴⁷. Referindu-se la tristul spectacol oferit de politicienii bucovineni, profesorul Ion Nistor constata, în anul 1913, în cadrul unei conferințe susținute la Câmpulung, „că populația românească din Bucovina, harnică muncitoare și dornică de cultură, nu se găsea cu gândul și cu sufletul ei în taberele politicienilor învrăjbiți, ci era alături de cărturari luminați, cărora contactul cu literatura și cultura din Regatul României le deschisera alte orizonturi și făcuseră să

⁴³ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 190.

⁴⁴ Marian Olaru, *op. cit.*, p. 254.

⁴⁵ Ioan Cocuz, *op. cit.*, p. 378.

⁴⁶ Petru Rusșindilar, *George Tofan – tribun al românismului în Bucovina*, Suceava, Editura Hurmuzachi, 1998, p. 120, 121.

⁴⁷ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 245.

încolțească în suflete idealurile unității politice a tuturor românilor⁴⁸. Aceeași poziție o susține și George Tofan, care a desfășurat o intensă activitate de redeştere națională în satele rutenizate. Prin astfel de acțiuni s-a ajuns în ajunul Primului Război Mondial să fie pus în discuție caracterul românesc al Bucovinei: dacă până în anul 1870, problema românească nu a fost discutată, începând cu primii ani ai secolului al XX-lea, o serie de patrioți naționaliști susțineau ideea național-românească. Constantin Vicol povestește o întâmplare petrecută în anul 1912 la Cernăuți, în timpul luptelor date de ucraineni pentru obținerea unei episcopii ortodoxe, invocând soluția oferită de Constantin Morariu: „eu spun una și bună, această problemă n-o pot soluționa decât tunurile românești”⁴⁹. Aceste cuvinte s-au dovedit a fi profetice.

În timpul Primului Război Mondial, Bucovina a fost transformată în teatru de operațiuni militare, fiind ocupată de către ruși în trei rânduri (septembrie – octombrie 1914, noiembrie 1914 – ianuarie 1915 și iunie 1916). Începând cu anul 1915, Bucovina devenea obiect de schimb în cadrul tranzațiilor diplomatice dintre marile puteri. Atât rușii, cât și austriecii, au redactat diverse planuri și proiecte secrete referitoare la viitorul Bucovinei, fără a ține cont de vreun principiu de drept internațional sau de voința populației bucovinene⁵⁰.

Viața normală a provinciei, ca și a tuturor europenilor ale căror țări au fost implicate în război, a fost înlocuită cu una plină de privațiuni și greutate, cu numeroase pericole și limitări ale drepturilor din vremurile de pace. Pentru creșterea controlului administrației asupra populației, au fost introduse bilete de liberă trecere, care erau eliberate de către birourile militare. Arestarea cetățenilor se putea face imediat cu respectarea unei proceduri sumare, nefiind obligatorie existența unui ordin judecătoresc⁵¹. În ziua de 6 august 1914, s-a declanșat războiul împotriva Rusiei. După începerea ostilităților s-a format la Rădăuți o unitate militară cu scopul de a apăra Bucovina. Această unitate era formată din jandarmi, glotași și grăniceri, aflați sub comanda locotenent-colonelului Fischer. La 2 septembrie 1914, trupele ruse au cucerit orașul Cernăuți, continuându-și înaintarea spre sudul Bucovinei⁵².

Din *Monografia Școlii Vicovu de Sus* aflăm că tinerimea școlară este mobilizată să ajute la lucrarea pământului și la alte lucrări după puterile proprii, potrivit unui emis al prefecturii districtuale din Rădăuți, din 9 august 1914. Personalul școlar și parohiile din Vicov sunt somate să formeze un comitet de sprijin agricol, din cauza mobilizării generale, iar locuitorii din Vicov rămași nemobilizați sunt obligați să ajute la întreținerea gospodăriilor celor mobilizați.

⁴⁸ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 337.

⁴⁹ Marian Olaru, „Activitatea politică a lui Aurel Onciul”, în „Analele Bucovinei”, anul II, nr. 2, 1995, p. 285.

⁵⁰ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 261.

⁵¹ Marian Olaru, „Bucovina în anii Primului Război Mondial (1914–1918) (I)”, în „Cetatea de Scaun». Revista profesorilor de istorie din județul Suceava”, anul XIII, nr. XIII, 2016, p. 6.

⁵² Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 30.

Toate locațiile școlare au fost cedate pentru scopuri militare, potrivit unui ordin emis în anul 1914. Cu ocazia mobilizării generale, a fost chemat la arme și învățătorul Frans Postatni, care a fost concediat din cauza unor probleme de sănătate.

Din cauza izbucnirii războiului, învățământul public a fost amânat pe timp nederminat, potrivit unui ordin al districtului Rădăuți din anul 1914. Printr-un nou ordin al districtului Rădăuți din același an, se prevedea ca elevii să fie chemați la școală, iar învățătoarele să le instruiască să îndeplinească „colțuni”, „mâncari” și brâie de lână pentru soldații de pe front. În luna septembrie 1914, nordul Bucovinei a fost ocupat de ruși, motiv pentru care guvernul Bucovinei și Consiliul școlar s-a retras la Vatra Dornei. Au avut loc lupte grele între armatele rusești și cele austro-ungare de-a lungul râului Siret. Pentru a liniști populația, Consiliul Școlar al țării a emis un ordin pentru reluarea cursurilor la toate unitățile școlare din zona neocupată de ruși. În baza acestui ordin a fost reluat și învățământul la școala de la Vicovu de Sus – Centru, dar din cauza luptelor din apropierea localității, la 2 decembrie 1914 învățământul școlar este din nou întrerupt⁵³.

Rușii au înaintat din nou, ajungând la apa Sucevei, pe distanța Dornești – Straja, dar la Dornești ofensiva rusă a fost respinsă spre orașul Siret. În dimineața zilei de 31 decembrie 1914, un corp de armată rusească, format din trei batalioane de infanterie, două regimente de cazaci, având în dotare 12 tunuri și șase mitraliere, a trecut râul Suceava în zona Frătăușilor Noi, înaintând către Rădăuți. Cazacii au intrat primii în Rădăuți, apoi au înaintat celelalte trupe rusești, dar populația orașului nu a avut de suferit în urma acestei ocupații rusești. În fiecare zi, populația săracă din oraș primea mâncare caldă din partea bucătarilor de campanie, organizați de ocupanți în piața mare. Soldații ruși au fost atrași doar de birouri, căutând aici obiecte de valoare, dar, negăsind nimic, au ars acte și registre. Cele mai multe pagube au fost suportate de Oficiul cadastral din Rădăuți⁵⁴.

În comuna Vicovu de Sus și în localitățile apropiate s-au instalat mulți refugiați din nordul Bucovinei, aflat sub ocupație rusească. În această perioadă s-au refugiat și autoritățile și oficiile publice, în frunte cu Numitor Litviniuc (Liteanu), gerent comunal în comuna Vicovu de Sus și comisar austriac, dar și evreii din comuna Vicovu de Sus și din comunele apropiate. Pe durata ocupației rusești, populația locală îl alege primar pe Nicolai Bilibou, fost primar de dinainte de război.

Rușii au ocupat Bucovina până la Dorna și Cârlibaba, austriecii apărându-se energic pe durata a șase săptămâni, reușind să recucerească provincia la 8 februarie 1915. În aceste condiții, la 8 martie 1915, a fost reluat învățământul școlar, însă foarte puțini copii urmează cursurile școlare, deoarece amenzile școlare de dinaintea războiului au fost anulate. Din cronică școlii aflăm că preoții ortodocși fac parte din diferite comitete care aveau ca scop îngrijirea familiilor celor mobilizați și a orfanilor. Preotul din localitate, George Negură, este numit ca preot

⁵³ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, manuscris, p. 62, 63.

⁵⁴ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 31, 32.

militar în armata austriacă, fiind astfel afectat învățământul religios, dar și serviciul divin. Învățătorul Andrei Năstase de la școala din Vicovu de Sus este înrolat în armata austriacă în luna mai a anului 1915, iar în luna iulie solicită un concediu pentru a-și vizita familia. Profitând de această ocazie, învățătorul dezertează și fuge în România. În urma acestui eveniment, comandamentul austriac nu a mai acordat permisiile învățătorilor români din Bucovina. În această perioadă, clădirea școlii, dar și alte edificii, au fost grav afectate⁵⁵.

Pentru a înlocui pierderile enorme suferite de armata austriacă în primele luni de război, au fost recrutați și încorporați tineri din contingentul 1896 (februarie 1915), precum și tineri din contingentul 1897 și glotași în vârstă de 42–52 de ani (iunie 1915).

Până în iunie 1916, rușii au încercat, în mai multe rânduri, să recucerească teritoriile pierdute în Bucovina și Galiția. La 11 iunie 1916, în ziua de Rusalii, părintele C. Ursachi din Frătăuții Noi consemna că pe aici au trecut, spre Rădăuți, cirezi imense de vite ale țăranilor din districtele nordice (precum Cernăuți); cele din Storojineț au fost trimise spre Straja și Seletin. În ziua de 13 martie 1916, un tren militar cu refugiați a ajuns la gara Vicov, iar unele trăsuri ale refugiaților au ajuns la Rădăuți. Toate acestea erau semnele unei mari înfrângeri a austriecilor⁵⁶. Pe lângă toate aceste probleme, populația locală este nevoită să suporte și capriciile vremii, deoarece în noaptea de 6 iunie 1916 un ger întârziat a provocat mari pagube asupra grădinilor, necesitând din nou semănarea cartofului și a porumbului⁵⁷.

La 18 iunie 1916, comuna Vicovu de Sus este din nou ocupată de ruși. De această dată, autoritățile civile din Bucovina se retrag la Praga. Împreună cu aceștia se refugiază și gerentul comunal Numitor Litviniuc. Locuitorii din Vicov îl numesc din nou primar pe Nicolae Bilibou, dar, la venirea rușilor, primarul este bătut și închis de aceștia până ce își pierde memoria. Rușii l-au numit primar pe Constantin Ungurean, un localnic devotat lor. Sub această ocupație rusească locuitorii au avut de suferit, deoarece vitele lor sunt confiscate pentru armata rusă, iar ei sunt nevoiți să lucreze la adăposturile de pe front pentru armatele rusești. Școala devine cazarmă, locuința directorului este transformată în spital, iar în grădina școlară au fost construite barăci pentru soldații ruși⁵⁸.

Pe 20 iunie 1916, rușii au intrat din nou în Rădăuți. Acum s-au petrecut câteva incidente în urma cărora s-au produs pagube Rafinăriei de Spirt, deținută de firma S. Rudich, și au murit câțiva soldați ruși⁵⁹.

Evenimentele revoluționare din Rusia au fost primite cu mare îngrijorare de către autohtoni: „Noi am intrat acum în mare grijă, căci armata rusă nu avea teamă

⁵⁵ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, p. 64, 65, 66.

⁵⁶ Marian Olaru, „Bucovina în anii Primului Război Mondial (1914–1918) (II)”, în „Cetatea de Scaun». Revista profesorilor de istorie din județul Suceava”, anul XIV, nr. XIV, 2017, p. 13.

⁵⁷ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 32.

⁵⁸ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, p. 68, 69.

⁵⁹ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 32.

de nimeni, deoarece în Rusia era revoluție, iar comandanții erau aleși și numiți de soldații de rând, care își spuneau tovarăși, iar disciplină nu mai era deloc, așa că ne temeam că nu vom mai scăpa cu zile și vor aprinde satele și noi rămânem pierduți⁶⁰. Izbucnirea Revoluției din Rusia, din toamna anului 1918, s-a făcut simțită și în comuna Vicovu de Sus, unde nimeni nu mai era sigur de viața sa și de avutul său. S-au format bande care au început a prăda magazinele armatei austro-ungare ce se aflau în localitatea Vicovu de Sus, dar și ale locuitorilor din comună. În fruntea „revoluționarilor” din Vicovu de Sus se afla „financiarul” Leon Ursachi, fiul lui Gheorghe Ursache, născut în această comună, prin urmare un vicovean. Sub conducerea acestuia a fost dezarmată jandarmeria din comună, iar șeful acesteia, C. Burlă, s-a deplasat la Rădăuți, solicitând ajutor de la comandamentul român. Leon Ursachi l-a destituit pe gerentul local Gribanovschi, fiind proclamat primar. Noul primar numit prin forță beneficiază de această funcție doar o săptămână, deoarece comandamentul român din Rădăuți a trimis o trupă de soldați români care, împreună cu jandarmeria locală, a introdus liniștea în comună. Bandele periculoase au fost risipite de către soldații români, iar noul primar a fost arestat și transportat la Rădăuți. În acest mod a fost restabilită liniștea în comună și fostul gerent comunal și-a preluat din nou atribuțiile. Totuși, populația din Vicovu nu era mulțumită de acest funcționar public, pentru motivul că acesta nu se interesa de afacerile comunale și nu avea grijă de aprovizionarea populației din Vicovu de Sus. În urma unor solicitări ale sătenilor, prefectura districtuală dispune alegerea unei comisii interimare, în ianuarie 1919 fiind ales un nou gerent local, în persoana agricultorului Ion Nistor⁶¹.

La retragerea armatei rusești din Bucovina a părăsit comuna Vicovu de Sus și învățătorul superior Ion Moldovan, de la școala Vivovu de Sus – Centru, ai cărui fii au trecut granița austriacă în România în timpul războiului. Bătrânul învățător superior a părăsit localitatea pentru a-și salva viața de furia austrieșilor. După retragerea rușilor din Bucovina, a revenit la conducerea comunei gerentul comunal Litviniuc (Liteanul)⁶².

Războiul prefăcuse întreaga Bucovină într-o adevărată ruină și pretutindeni vedeai numai jale, necaz și nemulțumire. Imperiul austriac a început să se prăbușească, iar trupele sale, obosite de atâtea lupte, începură a arunca și ele armele și a părăsi frontul în mase mari de soldați, după cum au făcut și rușii. Împăratul Austriei, Carol I, abdică de la tron în numele lui și al urmașilor săi, iar în Bucovina nimeni nu mai era sigur de viața și avutul său⁶³.

În septembrie 1918, a izbucnit și în Bucovina gripa spaniolă, o boală infecțioasă care a răpit, până în noiembrie 1918, mai multe vieți omenești decât tot războiul⁶⁴.

⁶⁰ Marian Olaru, *op. cit.*, p. 15, 16.

⁶¹ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, p. 80, 81.

⁶² *Ibidem*, p. 72, 74.

⁶³ *Ibidem*, p. 75.

⁶⁴ Franz Wiszniowski, *op. cit.*, p. 33.

În perioada cuprinsă între anii 1917 și 1918, viitorul Bucovinei a stat sub semnul incertitudinii din cauza dezmembrării imperiului dualist, dar și a revoluției bolșevice din Rusia. Ucrainenii vor încerca să-și creeze un stat propriu, care urma să cuprindă, pe lângă Galiția Orientală, teritoriul Bucovinei și al Rusiei subcarpatice⁶⁵.

Poziția ambiguă a deputaților români din Parlamentul de la Viena (Aurel Onciul, Gheorghe Sârbul, Teofil Simionovici, Alexandru Hurmuzachi și C. Isopescul-Grecul) față de o eventuală împărțire a provinciei cu ucrainenii, „stârni vifore de indignare în rândurile refugiaților bucovineni de la Iași, ale voluntarilor bucovineni de la Kiev și ale întregii populații românești din Bucovina”. În condițiile în care aceștia aveau o atitudine ambiguă față de viitorul românesc al Bucovinei, fiind mereu dispuși la compromisuri, se impunea realizarea unei veritabile unități de vederi între toate elitele politico-naționale din provincie. Punerea în practică a unui asemenea deziderat a întâmpinat o serie de dificultăți, determinate, în principal, de existența multor grupări în interiorul taberei românești, dar și de situația incertă a Austro-Ungariei și a României. Între 20 și 27 octombrie 1918, liderii autohtonilor bucovineni au purtat negocieri, încercând să ajungă la un acord asupra mijloacelor și a căilor de urmat pentru îndeplinirea aspirațiilor naționale. Înțelegerea s-a produs la 27 octombrie 1918, dată la care Iancu Flondor s-a întors în fruntea românilor din Bucovina. Revenirea sa a determinat „scoaterea din joc a lui Aurel Onciul și a deputaților de la Viena care, după ce se declaraseră Consiliu Național, se declarau ca fiind unicul for de conducere a viitoarei Constituante”. Români bucovinenii aflați în țară, grupați în jurul lui Iancu Flondor și Sextil Pușcariu, alături de conaționalii lor din refugiu, conduși de vicoveanul Ion Nistor, au refuzat să fie conduși de un politician atât de controversat precum Aurel Onciul din Vicovu de Sus⁶⁶.

În numele românilor rămași în provinciile aflate sub stăpânire străină, elitele bucovinene solicitau regelui României ca teritoriile locuite de majorități covârșitor românești din Monarhia Habsburgică să fie eliberate și realipite Regatului României, așa cum era prevăzut în tratatul de alianță cu Antanta. Această declarație a fost adusă la cunoștința guvernului român, regelui Ferdinand și reprezentanților Puterilor Aliate aflate la Iași. Acest punct de vedere era exprimat și în rezoluția adoptată la mitingul desfășurat la Chișinău, la 21 octombrie 1918, în prezența ambasadorul S.U.A. și a consulului Franței. Printre organizatorii și oratorii acestuia s-a aflat și Ion Nistor⁶⁷.

Nordul Bucovinei, până la râul Siret, era controlat de bande ucrainene, care pretindeau această parte a țării pentru Ucraina. În aceste împrejurări grele, Iancu Flondor, noul conducător al Constituantei, solicită intervenția armatei române, pentru a ocroti viața, avutul și libertatea locuitorilor de orice neam și credință din Bucovina. Armata română, prin Înaltul Ordin al M.S. Regele Ferdinand, trece hotarul, pășind pe

⁶⁵ Vlad Gafița, *op. cit.*, p. 262, 263.

⁶⁶ *Ibidem*, p. 265.

⁶⁷ Doina Alexa, *Ion Nistor – dimensiunile personalității politice și culturale*, Rădăuți, Editura Institutului Bucovina – Basarabia, 2000, p. 103.

pământul marelui voievod Ștefan, sub conducerea bravului general Iacob Zadik. În scurt timp, în Bucovina ordinea a fost restabilită.

În ziua de 28 noiembrie 1918, s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, în Sala Sinodală a Mitropoliei din Cernăuți, unde s-a hotărât „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile sale hotare, până la Ceremuș, Colacin și Nistru cu Regatul României”. Mărturiile locale din cronica școlii menționează, referitor la acest eveniment, că „se împlinise visul de aur al poporului român din Bucovina”⁶⁸. După prezentarea Actului Unirii de către Iancu Flondor, Ion Nistor a dat citire motivației declarației de Unire, în care a prezentat o expunere a împrejurărilor istorice în care s-a produs răpirea Bucovinei de către austrieci și nedreptățile făcute poporului român de către imperiile vecine, insistând asupra necesității unirii cu Bucovina. După Congres, a fost aleasă o delegație compusă din 15 membri, în frunte cu Iancu Flondor, în componența căreia a intrat și Ion Nistor, care a prezentat regelui Ferdinand la Iași, la 16/29 noiembrie 1918, Actul Unirii Bucovinei cu România. În seara aceleiași zile, membrii delegației bucovinene au plecat, împreună cu familia regală, spre București⁶⁹.

După ce armata română a introdus ordinea și liniștea în Bucovina, s-au întors la Vicovu de Sus învățătorii Andrei Năstase și Ion Moldovan, care și-au reluat funcțiile, începând cu data de 1 decembrie 1918. Acestora li s-a plătit salariul integral din momentul în care s-au refugiat în România. Numitor Litviniuc, comisar gubernial și gerent comunal al comunei Vicovu de Sus, a fost demis din postul său, noua funcție fiind preluată de Aristarchie Gribanovschi, fost notar în orașul Boian⁷⁰.

⁶⁸ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, p. 76, 77.

⁶⁹ Doina Alexa, *op. cit.*, p. 110, 111.

⁷⁰ *Monografia Școlii Vicovu de Sus*, p. 77, 78.

CUM SĂ DEVII O „MOAȘĂ ÎMPĂRĂTEASCĂ”? FILE DIN ISTORIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI MEDICAL BUCOVINEAN

HARIETA MARECI-SABOL

How to Become an “Imperial Midwife”? Pages from the History of Bukovinian Medical Education

(Abstract)*

The midwifery education in Bukovina is neither a distinct episode of a single story nor a crucial innovation in the imperial province's history. It rather illustrates the way in which, in a highly agrarian region, the Austrian regime introduced new, uniform and modern medical practices. The model of midwives' professionalization was tested in Vienna then implemented throughout the monarchy. Thus, the article tries to capture the main stages of training for Bukovinian midwives in a school dedicated exclusively to this domain. By the middle of the nineteenth century, the midwives' education was formally initiated and regulated by central and provincial political representatives; with regard to the medical knowledge, it was offered by professionals, surgeons and physicians trained in academic centers such as Vienna and Lemberg. At first glance, this initiative would have led to the “medicalization” of a physical process commonly referred to as “natural” or “ordinary”, devaluing (but not suppressing) the activity of traditional midwives. The recruitment conditions of the candidates, the teaching strategies, as well as the restrictions and rules that needed to be followed by the future midwives reflects not only the social and medical imperatives, but also the unifying and modernizing intentions of the authorities. From a historical perspective, the response of the feminine population to the officials' calls for schooling and the statistical data showing the social realities and the mentality of the time are undoubtedly interesting and worthy of note. However, there remains the question that may lead to other socio-historical investigations: which was, ultimately, the benefit of “educated midwives” and how or whether the women of Bucovina took advantage of the medical knowledge acquired by their fellows in the Midwifery School of Chernivtsi.

Keywords: midwifery education, Chernivtsi, traditions, medicalization, rules.

În întreg secolul al XVIII-lea, profesionalizarea practicii medicale și creșterea numărului de practicieni la nivelul întregului Imperiul Habsburgic au modificat, în profunzime, abordarea nașterii ca proces fiziologic care implică, deopotrivă, starea

* Traducere: Harieta Mareci-Sabol.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 47–62, Rădăuți – București, 2019

de sănătate a mamei și copilului. Medicalizarea ei a amplificat, la nivel general, confruntarea dintre femei și bărbați, în condițiile în care principiile și experiența moașelor tradiționale au fost rapid eclipsate de știința masculină¹. În Monarhia austriacă, această paradigmă a „excluderii” s-a complicat suficient de mult încât să genereze tensiuni între moașe și doctori, „moșitul” și asistența medicală la naștere fiind considerate două lucruri total diferite. Dacă prima se deprindea practic, ajungând, în cele din urmă rutină, cunoștințele transmițându-se de la femeie-moașă la femeie-moașă, ultima – apanaj al medicilor, exclusiv bărbați – viza intervenția internă, necesară atunci când metodele „naturale” erau depășite.

Din perspectivă socială, îndeletnicirea care le oferise femeilor capacitatea de a gestiona singure un domeniu atât de important al vieții, oferindu-le, în același timp, o poziție privilegiată în comunitățile lor, ajunsese într-un adevărat impas către mijlocul secolului al XVIII-lea. În încercarea de a reglementa această situație, Maria Tereza a emis *Generale Normativum in re Sanitatis* (1770) și *Ratio Educationis* (1777), prin aceste documente recunoscându-se dreptul moașelor „diplomate” („certificate”) de a-și exercita profesia în imperiu². Eficiența regulamentelor avea să se observe mai târziu, favorizate fiind moașele din mediul urban; majoritatea celor din mediul rural au rămas analfabete, renunțând la obținerea certificatului în favoarea datoriei față de colectivitățile în care activau și care impuneau, constant, prezența lor³. Prin amintirile regulamente, pregătirea moașelor urma să se facă în cadrul universităților sau al școlilor speciale („licee” sau „institute”), combinându-se, în acest fel, eforturile reformatoare din epoca iluminismului cu noile direcții ale educației medicale clinice. Altfel spus, nașterea rămânea un eveniment „ghidat” de femei, cu toate că era, din ce în ce mai mult, supus supravegherii și epistemei științifice masculine⁴.

În noua achiziție teritorială a habsburgilor, generalul Splény observa, pe lângă lipsa felcerilor, chirurgilor, medicilor și a farmaciilor, riscurile la care erau expuse viitoarele mame, din moment ce „în locul unui ajutor împotriva primejdiilor naturale, superstiția și neștiința le mai amplifică și, dimpotrivă, mai accelerează moartea prin măsuri greșite”⁵. Mult mai optimist, doctorul Hacquet nota că, în Bucovina, femeile însărcinate, „care fac deloc sau puțină mișcare [...], nasc cu

¹ Jennifer F. Kosmin, *Embodied Knowledge: Midwives and the Medicalization of Childbirth in Early Modern Italy*, Chapel Hill, 2014, p. 10.

² În secțiunea a IV-a din *Normativul Sanitar* se preciza că „în absența cunoștințelor de obstetrică și a unei experiențe dobândite de la medicul districtual sau al orașului, nicio persoană nu ar trebui să practice această profesie”. Cf. Jasmin Gründling, *Die Dokumentationspflicht und das Einsichtsrecht des Patienten in die Krankengeschichte*, Wien, 2011, p. 126.

³ Réka Kinga Papp, *Pussy Politics II: The oldest profession in the world*, Political Critique, 14 August 2017. <http://politicalcritique.org/cee/hungary/2017/papp-pussy-politics-midwifery-obstetric-medicine-hungary/> (accesat la 17 decembrie 2018).

⁴ Jennifer F. Kosmin, *op. cit.*, p. 10.

⁵ Gabriel Splény von Mihaldy, „Beschreibung des Bukowiner Districts” (I) / „Descrierea districtului Bucovina” (I), în „Analele Bucovinei”, anul IV, nr. 2, 1997, p. 490.

multă ușurință copii buni, zdraveni și sănătoși”, auzindu-se „extrem de rar de nașteri grele și alte lucruri asemănătoare”⁶. Chiar și așa, responsabilitatea administrației imperiale de a veghea la bunul mers al lucrurilor impunea crearea unui sistem medical care să asigure asistență de specialitate supușilor săi. În acest sens, Kaindl amintea de solicitarea baronului von Enzenberg, adresată în anul 1779 Cancelariei aulice de război, în scopul instruirii viitoarelor moașe de către medicii aflați pe teritoriul Bucovinei⁷. Citându-l pe J. Polek, istoricul preciza că, în 1783, consilierului și chirurgului Iosif Glabach i s-a cerut să se ocupe de organizarea unor cursuri de asistență a nașterilor⁸, ceea ce probabil că s-a și întâmplat, dacă luăm în considerare raportul guvernatorului din 1786⁹. Un an mai târziu, la 27 mai 1788, oficialitățile provinciale anunțau magistratul orașului Cernăuți despre numirea Mariei Teodora ca „moașă districtuală”, validându-se astfel o nouă funcție administrativă. În obligația orașului cădea asigurarea unei locuințe pentru aceasta, dar pentru că ea însăși dispunea de un imobil („o casă mică”), taxa trimestrială de 12 florini urma a fi plătită de către comunitate¹⁰. Recunoașterea rolului public al moașei avea să rămână o constantă a următorilor ani, registrele consiliilor orașului demonstrând respectarea deciziilor de ordin financiar transmise de la nivel superior¹¹. În 1801, două moașe puteau fi întâlnite în Consiliul provinciei, alături de militari, ingineri, funcționari și medici sau chirurși¹².

Măsurile fiscale și medicale purtau, în fapt, mesajul ideologic al necesității modernizării societății adresat, în primă instanță, populației din mediul urban. Convinsă de importanța politicilor demografice, ca mijloc de întărire a potențialului economic al imperiului, Curtea de la Viena vedea în sănătatea publică o problemă majoră, iar în mortalitatea maternă o reală amenințare la viitorul politic al statului austriac. Intervențiile autorităților în chestiunea pregătirii moașelor puteau avea efect prin transformarea rolului tradițional al acestora în comunitate, poziționându-le ca intermediari între interesele localnicilor și cele ale administrației centrale.

Odată cu directiva din 10 iunie 1807, instruirea instituționalizată a moașelor devenea un imperativ pe întreg teritoriul Galiției (la care Bucovina fusese anexată),

⁶ Balthasar Hacquet, *Bucovina în prima descriere fizico-politică. Călătorie în Carpații Dacici (1788–1789)*, ediție bilingvă, îngrijită, cu introduceri, postfețe, note și comentarii de acad. Radu Grigorovici, prefață de D. Vatamaniuc, membru de onoare al Academiei Române, Rădăuți, Editura Septentrion, 2002, p. 63.

⁷ Raimund Friedrich Kaindl, *Geschichte von Czernowitz von den ältesten Zeiten bis zur Gegenwart*, Czernowitz, Universitäts Buchhandlung H. Pardini, 1908, p. 148.

⁸ Johann Polek, „Joseph’s II. Reisen nach Galizien und der Bukowina und ihre Bedeutung für letztere Provinz”, în „Jahrbuch des Bukowiner Landes-museums”, Czernowitz, 1893, p. 87.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*, p. 222.

¹² Johann Polek, „Die Bukowina zu Anfang des Jahres 1801”, în „Jahrbuch des Bukowiner Landes-museums”, tomul 15, 1907, p. 36.

în 1808¹³ stabilindu-se că practicarea profesiei de moașă se putea face „doar în prezența atestatului de absolvire a cursurilor de moașe și sub controlul strict al autorităților locale”¹⁴. În acest ultim document, al cărui conținut bilingv se constituia din 12 paragrafe, se precizau obligațiile și îndatoririle moașei, între ele figurând interzicerea întreruperilor de sarcină¹⁵. Ulterior, în 18 ianuarie 1811, prin decretul Comisiei Aulice de Studii, transmis guberniei galițiene, la Cernăuți lua ființă o școală în care viitoarele moașe „diplomate” să poată fi formate, într-un interval de cel puțin cinci luni, în spiritul regulamentelor imperiale¹⁶. Prin aceasta, autoritățile provinciale sperau ca noile cadre medicale să-i „ajute pe cei sărmani cu noile lor cunoștințe dobândite, purtându-le în cele mai îndepărtate teritorii aflate încă în grija femeilor ignorante sau fără experiență”¹⁷, atenuând, în parte, criza de personal medical¹⁸. Chirurgul districtual Vincenz Poliowski¹⁹ îi revenea sarcina de a le transmite elevelor sale, într-o formă rezumativă, principiile de bază ale educației clinice și anatomiei patologice, așa cum se întâmpla și la școlile din Linz, Klagenfurt, Triest, Trento, Milano, Zara și Sibiu²⁰.

În conformitate cu propunerile comune ale Guberniului și Oficiului cercual, cursurile se țineau în limba ruteană, vorbită uzual „de la granița galițiană până la pârâul Hatna”²¹; totuși, doctorului Poliowski i se recomanda „să se străduiască să-și însușească și limba moldovenească așa încât, după un timp, femeile care se vor înscrie să poată învăța și în propria limbă”²², cu atât mai mult cu cât, în zona Sucevei și de la pârâul Hatna „până la granițele Transilvaniei și Maramureșului, se vorbește numai moldovenească”²³. Era însă de datoria guberniului să fixeze „când și în funcție de ce vor începe cursurile de moașe la Cernăuți și în limba moldovenească”²⁴. De asemenea, chirurgul-profesor avea obligația de a asigura „fiecărei

¹³ Cu referire la Decretul Cancelariei vieneze din 3 noiembrie 1808. Cf. Jasmin Gründling, *op. cit.*, p. 126.

¹⁴ Оксана Гучко, *Становлення акушерства, зародження й розвиток середньої медичної освіти на Буковині (кінець XVIII ст. – 1940 рр.)*, Питання історії України, 2012, т. 15, p. 157.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, I Bandes, II Stuck, Wien, 1811, p. 47.

¹⁷ Jennifer F. Kosmin, *op. cit.*, p. 193.

¹⁸ „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, II Bandes, IV Stuck, Wien, 1815, p. 15.

¹⁹ „Vaterlandische Blätter für den Österreichischen Kaiserstaat”, Wien, 3 April 1811, p. 157.

²⁰ Alte cursuri destinate moașelor din Monarhia austriacă erau predate, într-un interval de timp mai amplu și în structuri detaliate, la universitățile din Viena, Praga, Padova, Pesta (considerate de „prim rang”), Graz, Lemberg, Innsbruck, Olmütz (de „rangul al doilea”) și la liceele din Laibach și Salzburg. Cf. Joseph Müller, *Systematische Darstellung der Gefundheitspolizei nach den im österreichischen Kaiserstaate geltenden Normen bearbeitet*, Wien, 1843, p. 15.

²¹ „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, I Bandes, II Stuck, Wien, 1811, p. 51.

²² *Ibidem*, p. 46.

²³ *Ibidem*, p. 51.

²⁴ *Ibidem*.

moașe care știe a citi” câte un exemplar dintr-un manual întocmit de el însuși sau dintr-o traducere (mai întâi în ruteană, apoi în română) a lucrărilor consacrate, precum cea a medicului vienez Simon Zeller²⁵, care cerea ca moașele să aibă cunoștințe generale de anatomie a femeii, insistând pe caracteristicile sarcinii și practica nașterii pe cale naturală. Într-o prezentare rezumativă, cartea acestuia – *Grundsätze der Geburtshilfe* (1781) – se adresa chirurgilor, bărbierilor „cu studii” și moașelor, aceste trei categorii fiind chemate să intervină, atunci când situația o impunea, mai ales în mediul rural. Cu toate că mai mult de 300 de exemplare traduse în limba română²⁶ urmau să fie tipărite în folosul chirurgilor și al moașelor din Bucovina, Transilvania și Ungaria, și chiar dacă autoritățile provinciale au plătit traducerea, manualul lui Zeller a rămas în manuscris, fiind uitat în arhivele Guberniului galițian²⁷.

Potrivit dispozițiilor de la începutul anului 1811, cursurile trebuiau să se desfășoare într-un local special amenajat, nu foarte generos ca suprafață și dotare, ci doar practic. Cum închirierea unui „imobil întreg” putea fi costisitoare, pentru instruirea teoretică ajungeau „o cameră aranjată cu bănci și dulapuri” pentru eleve și „o masă și un scaun” pentru profesor. Mult mai importantă era învecinarea maternității (care, timp de minimum două luni²⁸, servea și ca loc de practică pentru viitoarele moașe) cu spitalul orașului, profitul acestei amplasări fiind dublu: „întreținerea și îngrijirea” pacienților deveneau mai accesibile din punct de vedere financiar, iar tratamentul medical, în caz de îmbolnăvire, mai ușor de administrat²⁹. După identificarea unui spațiu „optim pentru școală”, următorul pas îl reprezenta recrutarea elevilor. Intenționând să găsească interes în rândul populației (cu precădere din mediul rural), autoritățile centrale au emis o serie de circulare adresate administrației galițiene, prin care se solicita alegerea sau desemnarea, la nivelul districtelor, a unor persoane care să beneficieze de educație medicală în „arta nașterii”. La fel ca peste tot în imperiu, criteriile avute în vedere selecției vizau starea de sănătate, moralitatea, statutul religios și marital, vârsta și capacitatea intelectuală, alături de dorința de a învăța, docilitatea, discernământul și

²⁵ *Ibidem*, p. 48.

²⁶ Doctorul Lupu consideră că traducerea i-ar fi aparținut lui Ioan Piuaru-Molnar, invocând un paragraf apărut în „*Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates*”, vol. I, Viena, 1823, p. 347: „Pentru traducerea manualului de obstetrică a lui Zeller în limba moldovenească de către profesorul Moluan (sic!) von Müllerstein, se acordă moștenitorilor acestuia – întrucât el a murit între timp – suma de 200 [de] florini drept recompensă”. Cf. Octavian Lupu, „O școală de moașe și o maternitate în vechea Bucovina”, în Gheorghe Brătescu, *Momente din trecutul medicinei*, București, Editura Meridiane, 1983, p. 242.

²⁷ József Spielmann, *Restituiri istorico-medicale. Studii de istoria științei și culturii*, București, Editura Kriterion, 1980, p. 269–270.

²⁸ „*Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates*”, I Band, Wien, 1812, p. 14.

²⁹ „*Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates*”, I Bandes, II Stuck, Wien, 1811, p. 49.

discreția³⁰. De preferat era ca elevele să aibă sub 50 de ani, vârsta optimă fiind cuprinsă între 21 și 35 de ani³¹. Dată fiind durata cursurilor – între 3³² și 8 luni –, puteau să apară și impedimente, în special din partea membrilor familiei, în condițiile în care, mai ales în lumea satului, femeia era responsabilă de activitățile domestice și agricole. Între dovezile necesare pentru o candidată la școala de moașe din Cernăuți se numărau certificatul de botez, referințele date de preotul paroh și actul de căsătorie (girat de doi martori)³³ sau documentul care să specifice statutul văduvei. La acestea se adăuga atestatul pentru cunoștințele de „scris, citit și socotit”³⁴. Pentru că numărul analfabeților era mare în Bucovina începutului de secol XIX, s-a renunțat la această ultimă condiție, din 1817, conform unei alte circulare, viitoarea moașă având nevoie doar de caracterizarea făcută de preotul paroh³⁵. Astfel de dovezi dezvăluiau proveniența și profilul social al candidatei, vârsta nefiind neapărat un element determinant pentru admitere; mai degrabă era vorba despre respectul dobândit în comunitate, inclusiv despre relația acesteia cu biserica. În general, multe dintre candidate veneau dintr-un mediu social modest, unele pierzându-și soții, altele fiii, fapt ce le determina să practice o îndeletnicire care să le permită să se întrețină sau să-și ajute familiile. În anumite zone, „moșitul” putea deveni „afacere de familie”, fiind învățat de la mamă, soacră, mătușă³⁶. Totuși, obținerea unei slujbe de „moașă în serviciul statului” îi garanta celei dispuse să-și asume intrarea în institutul de la Cernăuți un venit anual de 100 de florini³⁷.

Pentru încurajarea participării la cursuri, Comisia Aulică de Studii ordona guvernului galițian să acorde burse în cuantum de 50 de florini, o sumă care echivala cu salariul moașei bucovinene Luise Wengler, al cărei nume apare în registrele fiscale ale vremii³⁸. De fapt, școlarizarea intra în atribuțiile administrației,

³⁰ Deși formal și semantic, genul termenului „moașă” corespunde, în general, genului natural, în niciun document din prima jumătate a secolului al XIX-lea referitor la Bucovina nu apare, explicit, restricționarea accesului bărbaților la școala de moașe din Cernăuți. Totuși, în Decretul Comisiei Aulice de Studii din 18 ianuarie 1811, referirile se fac la „femeile” care urmau să fie pregătite pentru aceste servicii medicale.

³¹ Adolf Schauenstein, *Handbuch der öffentlichen Gesundheitspflege in Österreich: systematische Darstellung des gesammten Sanitätswesens des österreichischen Staates*, Wien, 1863, p. 56.

³² Jasmin Gründling, *op. cit.*, p. 127.

³³ Documentul în cauză era mai mult decât un act oficial; acesta reprezenta acordul soțului în ceea ce privește perioada de școlarizare a soției și misiunea ulterioară încredințată acesteia.

³⁴ Joseph Müller, *Systematische Darstellung der Gefundheitspolizei nach den im österreichischen Kaiserstaate geltenden Normen bearbeitet*, Wien, 1843, p. 19.

³⁵ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 157.

³⁶ Jennifer F. Kosmin, *op. cit.*, p. 155.

³⁷ Prin Decretul nr. 6758, din 8 martie 1810, ar fi trebuit ca moașele să primească un salariu anual de 100 de florini. Cf. „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, II Bandes, I Stuck, Wien, 1813, p. 20–21.

³⁸ La cei 50 de florini, Luisei Wengler i se adăuga un „supliment” anual de 25 florini din fondul poliției Cercului. Cf. „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, II Bandes, II Stuck, Wien, 1813, p. 79. La fel, primăriei orașului Suceava i se solicita ca, începând cu 1 martie 1817, să ridice salariul „moașei orășenești” de la 50 la 75 de florini. Cf. Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale (în continuare se va cita S.J.S.A.N.), Fond *Primăria orașului Suceava*, inv. 4, 1782–1920, nr. 5/1817, f. 1.

cea care, veghind la bunul mers al lucrurilor – inclusiv la „evitarea cheltuielilor inutile” –, propunea, împreună cu medicul districtual, „numărul elevelor la fiecare curs și a repartiției ulterioare”, în funcție de regiune³⁹. Refuzul comunităților sau ignorarea de către oficialități a obligației de a selecta și apoi de a trimite candidate la Cernăuți atrăgeau după ele diverse măsuri coercitive. Cazarea elevelor și cheltuielile de întreținere („fondurile pentru hrană”) a lor se stabileau, în fiecare an, de către Oficiul cercual prin raportare la „prețul pieții”, banii provenind din rezervele Fondului religios greco-oriental al Bucovinei⁴⁰. Începând cu anul 1818, cuantumul bursei a crescut de la 50 la 100 de florini, la care se adăugau 30 de creițari ca „indemnizație de călătorie”. Întreaga sumă urma a fi achitată din Fondul Domestical al Breslelor, la începutul fiecărui „nou an militar”⁴¹.

Alături de director (medicul districtual), în sarcina căruia intrau supravegherea și conducerea școlii, și de chirurgul care desfășura procesul de învățământ propriu-zis, instituția beneficia de serviciile unui contabil și ale unei moașe-șefe. Aceasta din urmă, plătită cu 100 de florini anual, era asistenta profesorului, dispunând de cunoștințe de anatomie și de tehnici și procedee necesare recunoașterii naturii sarcinii sau a unor complicații înainte sau după naștere; în egală măsură, aceasta ținea evidențele solicitate de director sau profesor, veghind la respectarea regulilor de conduită și moralitate, prin aducerea la cunoștința superiorilor săi a abaterilor elevelor, personalului și pacienților din spitalul la care era atașată școala⁴². Desemnat să se ocupe de educația viitoarelor moașe și remunerat din banii Fondului religios⁴³, profesorul organiza două sesiuni de instruire, teoretică și practică, după modelul liceelor din imperiu. În același mod se planificau și examenele finale. Cu toate că acestea se făceau contra cost, elevele care beneficiaseră de burse în timpul studiilor erau scutite de taxele „de examinare” și „pentru diplomă”. „Ținute, cu toată severitatea”, de către medicul-șef și chirurgul-profesor (care, ulterior, semnau diplomele), examenele aveau să reflecte nivelul cunoștințelor de specialitate ale candidatelor, fiecare dintre acestea având la dispoziție „o oră și jumătate dintr-un sfert”⁴⁴. La sfârșitul fiecărui semestru, rezultatele examenelor și „comunicarea progreselor” se trimiteau guberniei și, de acolo, autorităților centrale vieneze⁴⁵.

³⁹ „Medicinishe Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, I Bandes, II Stuck, Wien, 1811, p. 49.

⁴⁰ *Ibidem*, p. 50.

⁴¹ Octavian Lupu, *op. cit.*, p. 243.

⁴² Carl Hampeis, „Medicinisches – topographische Skizze der Bukowina”, în *Medicinishe Jahrbücher des kaiserl.-königl. österreichischen Staates*, vol. 57, Wien, 1846. Între atribuțiile moașei, pe lângă instruirea candidatelor, figurau și îndatoririle ce decurgeau din statutul său profesional și de poziția în institut, precum asigurarea asistenței medicale în spital ori a serviciilor de secretariat.

⁴³ Unul dintre periodicele vremii amintește de suma acordată profesorului Poliwski pentru cele cinci luni de instruire a viitoarelor moașe: 180 de florini („Vaterländische Blätter”, 20 November 1811, p. 2), în timp ce un altul menționează 600 de florini anual („Intelligenzblatt der Jenaische Allgemeine Literatur Zeitung vom Jahr 1812”, 1 Band, nr. 12, Jena, 15 Februar 1812, p. 89).

⁴⁴ Octavian Lupu, *op. cit.*, p. 243.

⁴⁵ *Ibidem*.

După absolvirea cursurilor și depunerea jurământului („cu voce tare”), moașele urmau să se prezinte la primărie pentru a li se recunoaște dreptul de practică și, nu în ultimul rând, pentru a primi un salariu anual cuprins între 50 și 100 de florini și o locuință, care să garanteze stabilirea lor în comunitate, a cărei identificare, printr-un semn sau simbol, să fie ușoară și pentru neștiutorii de carte. Diploma obținută le permitea să acționeze în întreg teritoriul provinciei, fără a fi necesare dovezi care să ateste „în ce mod și-au asigurat mijloacele de trai”, cu atât mai mult cu cât le era anulată obligația de a presta activități solicitate de către autoritățile locale sau de a le plăti acestora biruri. Moașele se subordonau administrației districtuale și medicului de district, care, la rândul lor, trebuiau să remedieze eventualele deficiențe de distribuție a personalului medical în unitățile administrative arondate.

Datoria moașelor era de a acorda „zi și noapte”, „gratuit” și „cu bună voință”, asistența necesară femeilor sărace, de a oferi informații de natură judiciară atunci când situația o impunea și, mai presus de toate, de a preveni moartea mamei și a nou-născutului. Nu aveau dreptul de a trata persoanele bolnave și numai în „cazurile foarte urgente” și grave și în „absența absolută a unui medic/obstetrician” puteau utiliza instrumentarul specific sau preparate farmaceutice pe bază de ienupăr (*Juniperus sabina*) sau cornul secarei (*Secale cornutum*)⁴⁶. În condițiile unor infrațiuni (avort) urmate de decesul victimei (mamă sau copil), moașelor li se cerea să informeze autoritățile în legătură cu statutul civil al femeii și cu observațiile de după constatarea intervenției neautorizate medical. De asemenea, orice greșeală făcută involuntar sau premeditată de o moașă putea fi sancționată cu amendă, închisoare și pierderea dreptului de a mai profesa vreodată⁴⁷. Obligativitatea păstrării secretului profesional era anulată atunci când femeia însărcinată, necăsătorită, aflată în stare critică, punea în pericol atât viața sa, cât și pe cea a copilului. În acest caz, moașele trebuiau să anunțe rudele sau apropiații pacienței, îngrijindu-se să îi ofere acesteia confortul și asistența necesare, dar și să preîntâmpine pruncuciderea⁴⁸. În ceea ce privește restricțiile de ordin religios, acestea le vizau pe moașele israelite în relația lor cu femeile creștine⁴⁹ sau pe cele ne-catolice prin raportarea la femeile catolice. De exemplu, din considerente practice, moașele catolice din Galiția și Bucovina aveau posibilitatea și obligația de a săvârși acte de cult precum spovedania mamei și botezul noului-născut muribund⁵⁰.

Lucrările de amenajare a noii școli de moașe din Cernăuți au început în toamna anului 1811, clădirea acesteia și, implicit, cea a maternității fiind amplasate

⁴⁶ Adolf Schauenstein, *op. cit.*, p. 54.

⁴⁷ Joseph Müller, *op. cit.*, p. 26–28.

⁴⁸ Adolf Schauenstein, *op. cit.*, p. 53.

⁴⁹ La 8 septembrie 1850 a fost anulată decizia din anul 1826, potrivit căreia moașelor evreice li se permitea să asiste femeile creștine la naștere numai în condiții excepționale. Cf. Octavian Lupu, *op. cit.*, p. 244.

⁵⁰ *Ibidem*, p. 23–25.

în Piața „Rudolf”⁵¹. În anul 1812, se raporta prezența la cursuri a 12 persoane pregătite de chirurgul Vincenz Poliwski și de moașa Anna Koch. Mobilierul sălii de studiu era compus din două bănci, trei scaune, un dulap și șase mese de lucru. Cât privește instrumentarul medical (catetere, seringi, perforator, clește, foarfeca pentru tăierea cordonului ombilical etc.), acesta a fost adus de la Lemberg, în anul 1813⁵². Mediul impropriu în care profesorul Poliwski și succesorul său, doctorul Adler, trebuiau să-și instruiască elevele l-a determinat pe directorul școlii, medicul districtual Augustin⁵³, să facă demersuri pentru mutarea sediului într-o altă clădire. În pofida celor 4 000 de florini obținuți de la administrația locală, lucrările au tergiversat timp de doi ani, finalizându-se abia în toamna anului 1819⁵⁴. Către mijlocul secolului al XIX-lea, doctorul Carl Hampeis plasa „institutul moașelor” din Cernăuți la parterul unui imobil⁵⁵ dispus pe două etaje, alături de „serviciile administrative”, adică bucătărie (care nu era nici curată, nici spațioasă), spălătorie (care funcționa și ca baie) și un depozit (lipsit de aerisire și lumină și ale cărui podele, cu numeroase găuri, trădau prezența șobolanilor și a șoarecilor)⁵⁶.

În periodicului galițian „Lemberger Zeitung”, prin reproducerea ordinului gubernial 50 059, din 24 martie 1821, erau chemate să se înscrie la școala de moașe din Cernăuți, până la data de 15 aprilie, toate femeile desemnate de districtele de care aparțineau; candidatele trebuiau să aibă vârsta de până la 40 de ani, să probeze „o bună moralitate”, să fie cunoscătoare a limbii materne și a celei a locului de unde proveneau și, nu în ultimul rând, să fie dispuse, după absolvire, să se stabilească în mediul rural⁵⁷. În ceea ce privește numărul celor școlarizați, potrivit datelor transmise Vienei, în 1822, în școala de moașe din Cernăuți erau înscrise 13 eleve⁵⁸; în 1846, Hampeis menționa prezența a 15–20 de persoane, o parte dintre acestea provenind din Moldova vecină⁵⁹. Prin documentul emis de administrația locală a Bucovinei, în 1824 se reconfirma statutul școlii și modul său de organizare, precizându-se disciplinele predate și obiectivele urmărite⁶⁰. Cursurile începeau în octombrie și durau, de regulă, trei luni, după care se trecea la pregătirea practică, până către sfârșitul lunii aprilie⁶¹. Dacă în acest interval, în camerele de la etaj, care serveau drept saloane, erau internate femei însărcinate, acestea puteau fi scutite de

⁵¹ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 157.

⁵² *Ibidem*.

⁵³ „Hof- und Staats-Schematismus des Österreichischen Kaiserthumes”, I Theil, Wien, 1818, p. 196.

⁵⁴ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 157.

⁵⁵ Potrivit altor surse, acesta ar fi fost inaugurat în anul 1833. Cf. Hugo Weczerka, „Dezvoltarea urbanistică a Cernăuțiului, 1775–1900”, în „Analele Bucovinei”, anul IV, nr. 3, 1997, p. 667.

⁵⁶ Carl Hampeis, *op. cit.*, p. 335.

⁵⁷ „Nachricht”, în „Beilage zu Nr. 42 der Lemberger Zeitung”, 6 April 1821, p. 2.

⁵⁸ „Medicinische Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, I Bandes, Wien, 1822, p. 343.

⁵⁹ Carl Hampeis, *op. cit.*, p. 333. Oxana Hucico menționează 50 de eleve în anii 1820.

⁶⁰ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 157–158.

⁶¹ Carl Hampeis, *op. cit.*, p. 333.

plata taxelor de spitalizare dacă acceptau să fie urmărite în timpul practicii de către elevele institutului⁶². Fără a dispune de date statistice care să indice, concret, numărul absolvenților școlii de moașe în prima jumătate a secolului al XIX-lea, din *Schița medicală și topografică* întocmită de doctorul Hampeis reiese că, în 1844, în Bucovina activau 142 de moașe, majoritatea fiind formate la „institutul” din Cernăuți⁶³.

Conform datelor din anuarele medicale apărute până la 1850, primele echipe care au condus activitatea școlii de moașe din Cernăuți au fost formate din directorii Joseph Augustin, Johann Kowalski⁶⁴, Ernst von Lyro⁶⁵, Carl Stranski, Anton Zachar, profesorii Franz Xaver Adler, Johann Stiller von Löwenwerth, Felix Pfau, Ferdinand Skibinsky și moașele Elisabeth Florianowicz, Magdalena Disvensohn, Sophia Schott, mulți dintre aceștia fiind transferați din spitalele din Lemberg. Prezența lor gira nu doar transferul adecvat de cunoștințe de specialitate, ci și încurajarea observației directe și a experimentului practic, prin folosirea unor tehnici adecvate de examinare. În plus, medicii și moașele aveau obligația de a exploata orice situație concretă pentru a explica elevelor stadiile nașterii (în special pozițiile anormale ale fătului), fără însă a le încuraja să folosească și instrumentarul medical obstetrical; mai degrabă, în responsabilitatea cursantelor cădea îngrijirea nou-născutului în primele lui ore de viață, adică toaletarea și tratarea corespunzătoare a cordonul ombilical și educarea mamei în privința alăptării. Ulterior, în 1857, medicul districtual Michael Engel atrăgea atenția asupra atribuțiilor sporite pe care moașele le puteau avea în comunitățile tradiționale, în condițiile în care corpul medical din Bucovina, neînsemnat numeric, avea o prezență și mai „discretă” în mediul rural. Așadar, moașelor le revenea sarcina de a interveni în cazurile de urgență, precum cele provocate de mușcătura de câine sau lup, pentru a preveni transmiterea rabiei. „Atenția mea – scria doctorul Engel – se îndreaptă către moașele care primesc instruirea în maternitățile publice și care sunt încurajate să se stabilească la sate”. Lor li se putea încredința utilizarea unor piese din „trusa medicului”, precum bisturiul sau cauterul, cu ajutorul cărora să izoleze și să cauterizeze plaga, accelerând astfel vindecarea. O tehnică deloc dificilă sau costisitoare ar fi garantat „salvarea a sute de oameni de la o inevitabilă moarte”. Luând în calcul o serie de factori de natură economică, socială și culturală, Engel făcea

⁶² „Medicinishe Jahrbücher des kaiserl. Königl. Österreichischen Staates”, X Bandes, Wien, 1836, p. 4–5.

⁶³ Carl Hampeis, *op. cit.* Aceleași date apar în lucrarea lui Theophil Bendella, *Die Bukowina im Königreiche Galizien*, Wien, 1845, p. 10.

⁶⁴ Doctorii Augustin și Kowalsky, medici districtuali ai Bucovinei, erau considerați de către contemporanii lor profesioniști „de excepție”, meritele fiindu-le subliniate în diverse publicații. Cf. „Medicisch-chirurgische Zeitung”, Innsbruck, nr. 25, 29 März 1830, p. 448.

⁶⁵ Doctorul von Lyro, un strălucit absolvent al Universității din Viena, fusese decorat cu medalia imperială de aur. Cf. Adolph Carl Peter Callisen, *Medicinisches Schriftsteller-Lexicon der jetzt lebenden Aerzte, Wundärzte, Geburtshelfer, Apotheker, und Naturforscher aller gebildeten Völker*, Copenhagen, vol. XIII, 1833, p. 23.

următoarea „propunere pentru atingerea scopului urmărit: la sfârșitul cursului, profesorul (în prezent, dr. Skibinski) să ofere elevilor școlii de moașe câte o scurtă, clară și importantă lecție demonstrativă cu privire la utilizarea, în timp util, a bisturiului (cauterului) în cazurile de rănire a unei ființe umane de către un animal sălbatic”, iar cu ocazia examinării finale „să se treacă și testul referitor la acest lucru simplu, făcându-se publice, astfel, aptitudinea și priceperea candidatelor”. Practica urma să se facă nu doar pe cadavre, ci mai ales „pe cei vii”, pentru a determina viitoarele moașe să renunțe la „timiditate și teamă”. Fiecărei moașe trebuia să i se permită să dețină cel puțin două cautere sau bisturie, cu asumarea posesiei și responsabilității utilizării lor. Nu în ultimul rând, serviciile medicale de acest fel trebuiau recunoscute și remunerate de către administrația locală⁶⁶.

Numai că, la mijlocul secolului al XIX-lea, realitatea din Bucovina era departe de proiecțiile idealiste imperiale de la nivel central; fără acces la și, mai ales, fără încredere în ajutorul oferit de medici și moașe, oamenii satului continuau să creadă în mecanismele autoreglării, în situații-limită recurgând la „medicina babelor”⁶⁷ și la virtuțile vindecătoare ale ierburilor de leac. Alura de „specialist” în probleme ce țineau de „boli și nașteri grele” – pe care le tratau printr-un „hocus-pocus” – făcea ca „bătrânele pricepute”, „empirice” și „cu multă experiență adunată din generație în generație”, să fie mult mai căutate decât „moașele împărătești”, care dovediseră „la primele cazuri o lipsă de experiență și stăpânire în cazuri mai dificile”⁶⁸. Într-o notă de ziar, din 1862, se afirma că practicile medievale încă dominau satul bucovinean, fiind de datoria „moașelor cu diplomă” să-și demonstreze întotdeauna calitățile și cunoștințele medicale și nu doar atunci când acel „hocus-pocus” nu mai funcționa⁶⁹.

Creșterea numărului de eleve și a persoanelor internate în maternitatea din Cernăuți a determinat autoritățile locale să identifice un nou spațiu pentru cele două instituții, mutarea sediului realizându-se în 1866, după doi ani de discuții, licitații și întârzieri în lucrările de amenajare⁷⁰. Finanțarea fusese asigurată din bugetul administrației provinciale, alături de sumele provenite din Fondului religionar, banii urmând să acopere cheltuielile pentru întreținerea școlii și bursele de studiu acordate elevilor. Începând cu anul 1873, diplomele înmânate absolventelor purtau însemnele imperiale, fapt care le certifica dreptul de a profesa în întreg spațiul Imperiului

⁶⁶ „Wissenschaftliche Rundschau. Wie Wäre der Wasserscheu nach dem Bisse toller Hunde oder Wölfe am gewissesten vorzubeugen? Auszug aus einer Dienstes-Eingabe an die hierortige k. Landesregierung. Vom k.k. Bezirks-Wundarzte und Operateur M.Engel zu Czernowitz in der Bukowina”, în „Allgemeine Wiener medizinische Zeitung”, nr. 5, 3 Februar 1857, p. 4.

⁶⁷ Nicolae Iorga, *Medici și medicină în trecutul românesc*, București, 1919, p. 10.

⁶⁸ Ionică Nandriș, „Din arhiva Familiei Nandriș. Satul nostru Mahala din Bucovina. Însemnări pentru mai târziu”, în „Glasul Bucovinei». Revistă trimestrială de istorie și cultură”, Cernăuți – București, anul II, nr. 6, 1995, p. 136.

⁶⁹ „Bukowina”, nr. 37, 5 April 1862, p. 1.

⁷⁰ Idem, nr. 109, 17 September 1865, p. 3.

Austro-Ungar⁷¹. În aceeași perioadă a fost elaborat și noul statut al școlii care reglementa, în 15 paragrafe, cadrul de funcționare al „așezământului medical și de educație”, subliniind caracterul social și utilitar al acestuia. Regulile instituite urmau îndeaproape normativele centrale, compilate în 1875, în cadrul unui document intitulat *Zusammenstellung der auf den Unterricht der Hebammen und die Ausübung ihrer Praxis bezüglichen Gesetze und Vorschriften*. Spre deosebire de directivele anterioare, la cursurile de moașe erau admise, pe lângă femeile căsătorite și văduve, și fetele nemăritate, criteriile rămânând neschimbate în ceea ce privește „moralitatea” și „cunoștințele de scris, citit și socotit”⁷². În anunțul de înscriere la concursul organizat pentru anul 1884–1885, în baza Rezoluției din 20 aprilie 1877, se acordau zece burse de studiu, în cuantum de 100 de florini, candidatelor care ar fi urmat cursurile între 1 octombrie 1884 și 31 mai 1885. În vederea obținerii lor, erau eligibile persoanele cu vârsta de până la 40 de ani, care făceau, până la sfârșitul lunii octombrie 1884, dovada rezidenței într-una dintre așezările rurale ale Ducatului Bucovinei și a provenienței din rândul țărănimii; mărturia lor trebuia confirmată de către liderii localității. De asemenea, se solicitau certificatele de naștere și de botez și caracterizarea „morală” din partea preotului. După încheierea ciclului de instruire, absolventelor le revenea obligația de a-și practica profesia timp de zece ani într-unul dintre satele bucovinene⁷³. Din 1883⁷⁴, predarea la „institutul de moașe” din Cernăuți se făcea, alternativ, în germană și română sau în germană, ruteană și polonă. Pentru că în anul școlar 1887/1888 se optase pentru germană și română, numai cunoscătorii și vorbitorii celor două limbi erau îndreptățiți să obțină burse⁷⁵.

O nouă etapă în istoria școlii de moașe din Cernăuți a reprezentat-o numirea, în anul 1882, ca „asistent și corepetitor”, iar din 1884, ca profesor, a doctorului Ioan Volcinschi⁷⁶. Intuind atât necesitatea perfecționării nivelului profesional și etic al viitoarelor practiciene, cât și importanța asistenței pre și post-natale în cazul tuturor femeilor din Bucovina, acesta a încercat să mute centrul de greutate al instituției de învățământ din zona social-caritabilă către cea social-medicală. După ce în 1882 îi apăruse la Viena lucrarea *Geburtshindernis durch Kloakenharnblase*⁷⁷, în 1883

⁷¹ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 158.

⁷² Chiar dacă abilitățile de citire și scriere erau, în general, o condiție prealabilă pentru admiterea la școlile de moașe, multe eleve erau incapabile să deslușească textele distribuite de profesori în timpul sesiunilor de instruire. Cf. Jasmin Gründling, *op. cit.*, p. 127.

⁷³ S.J.S.A.N., Fond *Primăria orașului Suceava*, inv. 4, 1782–1920, dosar 24/1887, f. 67.

⁷⁴ Vasile Pascal, *Situația serviciului sanitar al Bucovinei în anul 1921*, București, Tipografia „Cultura”, 1921, p. 34.

⁷⁵ S.J.S.A.N., Fond *Primăria orașului Suceava*, inv. 4, 1782–1920, dosar 24/1887, f. 67.

⁷⁶ După moartea doctorului și profesorului Ferdinand Skibinsky, prin „suprema rezoluție” din 2 noiembrie 1884, Ioan Volcinschi (Wolczynski) a fost numit profesor de obstetrică la Institutul de moașe din Cernăuți. Cf. „Czernowitzer Tagblatt”, nr. 2180, 28 Mai 1910, p. 1.

⁷⁷ Johann Wolczynsky, *Geburtshindernis durch Kloakenharnblase*, Wien, 1882.

tipărea, în limba română, *Moșitul, manual pentru moașe*⁷⁸. Spre deosebire de monografia profesorului bucureștean Capșa – publicată cu aproape un sfert de secol înainte, – manualul lui Volcinschi se remarcă prin „modul clar și sistematic”, fiind „scris în spiritul școalei de la Viena, după modelul cărților de moașe germane” și „ilustrat cu figuri demonstrative”⁷⁹. Pentru a înnoi și diversifica materialul didactic și inventarul școlii, în 21 septembrie 1899, doctorul Volcinschi a cerut autorităților locale bani pentru tipărirea manualelor, menționând, de asemenea, numărul de exemplare⁸⁰. Din anul 1888, la școala de moașe au fost organizate și cursuri de perfecționare pentru personalul deja format în domeniu, în vederea creșterii calificării acestuia, în 1902 atașându-i-se școlii și un „departament de ginecologie”⁸¹, coordonat de medicul primar Modest Popescu⁸². La începutul lunii iulie 1903, în fața unui auditoriu format din 96 de moașe, medicii din Cernăuți au prezentat noutățile în materie de instrumentar obstetrical, regulamentele referitoare la asistența bolnavilor și invalizilor, inclusiv condițiile de înhumare a cadavrelor, încurajând, de asemenea, constituirea unor forme asociative la care să adere și moașele din orașele și satele provinciei⁸³.

Cu toate eforturile făcute de administrația Bucovinei, raportul medicului-șef făcut public în anul 1899 atrăgea atenția asupra numărului insuficient de „moașe diplomate”, și aceasta în pofida încurajării tinerelor din mediul rural de a se instrui în școala din Cernăuți. Chiar dacă în anii 1897 și 1898, alte 30 de moașe intrau în slujba statului și a semenilor lor, progresul era unul minim, explicând, într-o oarecare măsură, totalul de 283 de moașe la nivelul întregii provincii sau o moașă la 2 301 locuitori sau la 91 de nașteri. Distribuția pe unități administrative era și mai relevantă: o singură moașă trebuia să asiste 70 de nașteri în districtul Gura-Humorului, 78 în districtul Cernăuți, 81 în districtul Siret, 83 în districtul Coțmani, 86 în districtul Vijnița, 91 în districtul Câmpulung, 98 în districtul Suceava, 103 în districtul Storojineț și 169 în districtul Rădăuți. În 1898 se aprecia că, din cele 336 de așezări, 157 erau lipsite de o moașă „rezidentă” care să acorde ajutor de specialitate „la orice oră”. De asemenea, 58,8% dintre nașteri nu erau asistate de personal calificat în domeniul obstetricii, iar din 179 de moașe „provenite din rândul populației autohtone”, abia zece știau să citească și să scrie. Toți acești indicatori reflectau starea de ignoranță a populației rurale din Bucovina, autorul raportului amintit blamând mai ales familiile care își puteau trimite fiicele la școala din Cernăuți. Cu alte cuvinte, indiferența populației de la sate atrăgea după sine o perpetuare a unei stări de lucruri disfuncționale⁸⁴.

⁷⁸ „Dr. Johann v. Wolczynski”, în „Czernowitzer Tagblatt”, nr. 2180, 28 Mai 1910, p. 1.

⁷⁹ Iulian Găină, „Doctorul Ioan Volcinschi (1846–1910)”, în „Bucovina medicală”, 1943, nr. 3–4, p. 108.

⁸⁰ Оксана Гучко, *op. cit.*, p. 158.

⁸¹ „Czernowitzer Tagblatt”, nr. 2180, 28 Mai 1910, p. 1.

⁸² Vasile Pascal, *op. cit.*, p. 34.

⁸³ „Hebammenamstag”, în „Czernowitzer Tagblatt”, nr. 131, 7 Juli 1903, p. 4.

⁸⁴ „Das Hebammenwesen in der Bukowina”, în „Bukowinaer Post”, nr. 913, 2 november 1899, p. 2.

În primul deceniu al secolului al XX-lea, regulile de admitere au menținut caracterul alternativ al limbii de predare și restricțiile de vârstă și gen. Astfel, în periodicul „Czernowitzer Tagblatt” din septembrie 1904, anunțul reluării cursurilor la Institutul de stat pentru moașe, în limbile germană și ruteană, conținea și specificația potrivit căreia era permisă înscrierea femeilor cu vârsta cuprinsă între 24 și 40 de ani⁸⁵. În ceea ce privește personalul didactic, profesorului și moașei-șefe i se alătura „asistentul”, cu obligații didactice și de pregătire practică⁸⁶. Salariile și cheltuielile necesare școlarizării au făcut ca suma solicitată autorităților locale să crească de la 10 400 de coroane, în 1908, la 10 852 de coroane, în 1909, în condițiile în care în semestrul de iarnă erau înmatriculate 38 de cursante, dintre care 18 vorbitoare de limba germană și 20 de ucraineană⁸⁷. În urma stăruințelor doctorului Octavian Gheorghian, din 1912 școala de moașe și maternitatea din Cernăuți au fost mutate în localul fostei „școli de agricultură”⁸⁸, o clădire mai impozantă, cu mobilier și material didactic „adecvate necesităților”, dar la numai doi ani de la inaugurare, izbucnirea Primului Război Mondial a întrerupt funcționarea normală a acestora. Totuși, publicația „Hebammen Zeitung” menționa, în numărul din septembrie 1917, că durata școlarizării la Cernăuți era de opt luni, spre deosebire de instituturile similare din Praga (patru luni), Trieste (șase luni), Lemberg (nouă luni), Cracovia și Zara (zece luni); cei mai puțini cursanți se aflau la Zara (11) – Dalmația fiind o provincie mai puțin populată și cu un procent însemnat de analfabeți – urmând, în ordine crescătoare, Klagenfurt (cu 10–12 elevi), Innsbruck și Trieste (30), Cernăuți (35) și Brno (40)⁸⁹.

Cu siguranță, cunoștințele de obstetrică dobândite în școala din Cernăuți au fost deosebit de importante atât pentru viitoarele moașe, ca reprezentante ale unui corp medical specializat, cât și pentru societate, în general. Citind însă texte precum cel al doctorului Ionică Nandriș – care credita mai degrabă experiența „bătrânelor” din Mahala decât cunoștințele dobândite în cele opt luni de instruire –, devin legitime întrebările referitoare la eficiența „moașelor împărătești”. Evident, era nevoie de timp pentru ca populația să capete încredere în priceperea absolventelor școlii din Cernăuți, o siguranță clădită nu doar pe acumulările intelectuale, ci și pe abilitățile acestora de a comunica, inclusiv în limba comunității în care activau, și pe capacitatea de integrare într-un mediu de cele mai multe ori suspicios la inovație și reformă.

⁸⁵ „Aufnahmeindie Hebammen-Lehranstalt”, în „Czernowitzer Tagblatt”, nr. 491, 18 September 1904, p. 6.

⁸⁶ „Bukowinaer Post”, nr. 2409, 18 iulie 1909, p. 2.

⁸⁷ *Ibidem*.

⁸⁸ Vasile Pascal, *op. cit.*, p. 34.

⁸⁹ „Hebammen Zeitung”, Wien, anul XXXI, nr. 17, 1 September 1917, p. 194.

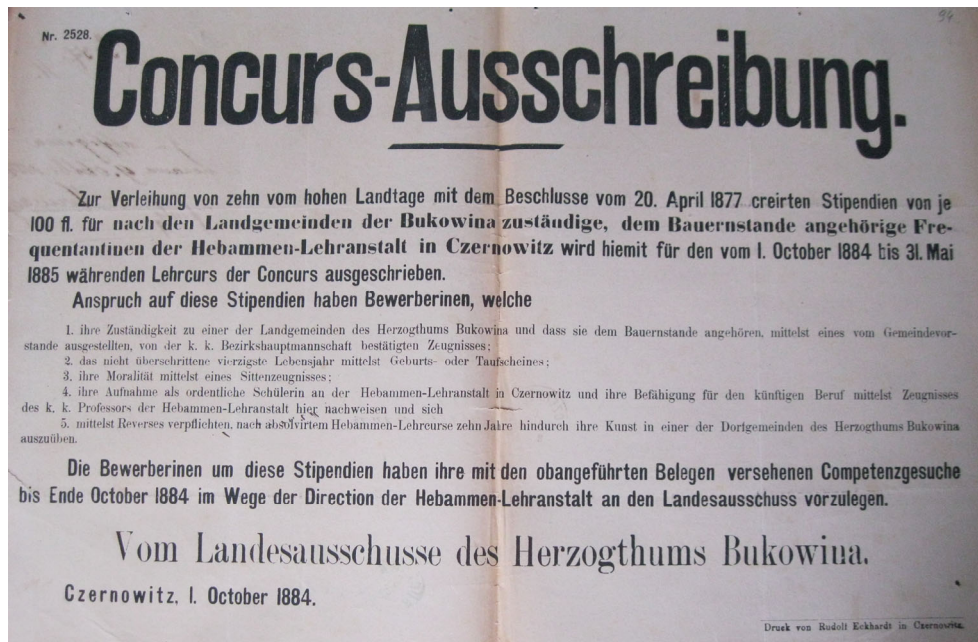

Fig. 1. Anunțul concursului pentru admiterea în Școala de moașe din Cernăuți, 1 octombrie 1884.

Sursa: S.J.S.A.N., Fond *Primăria orașului Suceava*, inv. 4, 1782–1920, dosar 24/1887, f. 67.

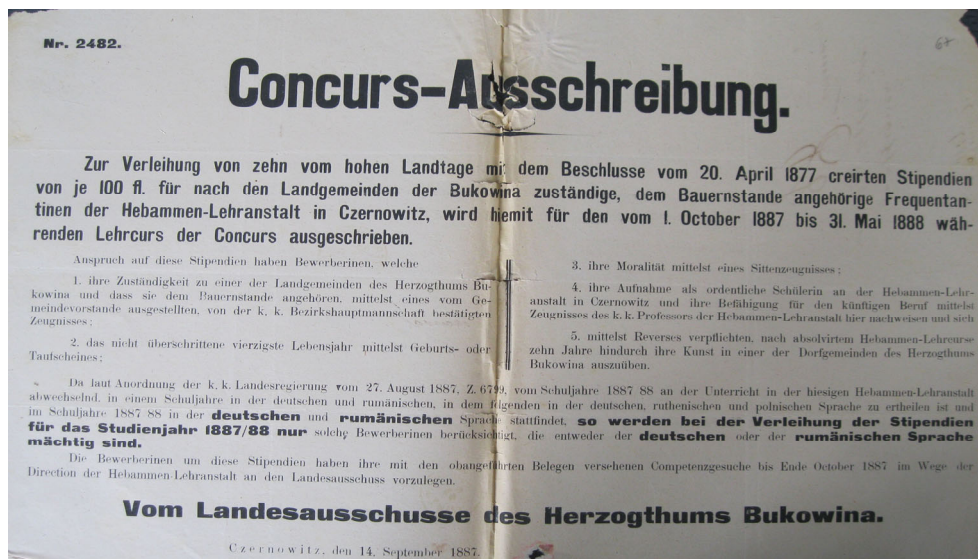

Fig. 2. Anunțul concursului pentru admiterea în Școala de moașe din Cernăuți, 14 septembrie 1887.

Sursa: S.J.S.A.N., Fond *Primăria orașului Suceava*, inv. 4, 1782–1920, dosar 24/1887, f. 67.

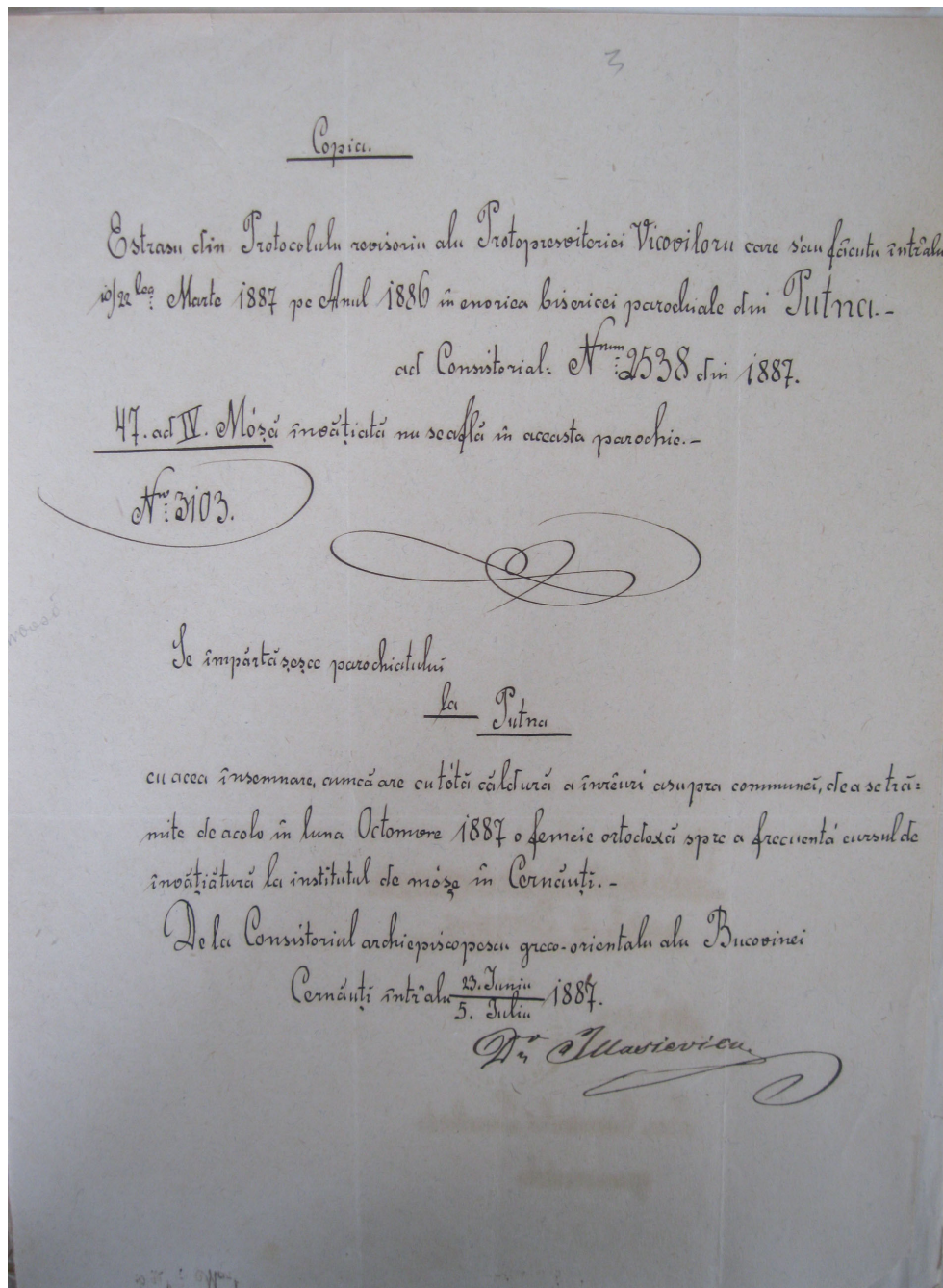

Fig. 3. Copie-extras din *Protocolul revizoriei al Protopresviteriei Vicovilor*, 23 iunie/5 iulie 1887.
 Sursa: S.J.S.A.N., *Fond Parohia Putna*, dosar 136/1887, f. 3.

RUPEREA FRONTULUI AUSTRO-UNGAR ÎN IUNIE 1916 REFLECȚII ÎN PRESA DIN CHIȘINĂU

DINU POȘTARENCU

The Breaking of the Austro-Hungarian Front in June 1916 Reflections in Chisinau Press

(Abstract)*

The author presents information about the situation of the Austro-Hungarian front in June 1916 on the basis of the press that appeared in the city of Chisinau. References are made in particular to a newspaper published in Chisinau in Russian. It contains short bulletins of military operations, broadcast by the Telegraph Agency in Petrograd, received from the Headquarters of the Supreme Commander of the Russian Armed Forces. The information extracted from these bulletins relates to the 1916 battles in the south-western sector of the Eastern Front, especially those relating to Bukovina.

Keywords: Austro-Hungarian Front, June 1916, Bukovina, press in Chisinau.

După declarațiile reciproce de război, Comandamentul militar rus realizează într-un termen scurt mobilizarea, reușind să formeze zece armate, cu un efectiv total mult mai mare comparativ cel al forțelor armate ale Germaniei de pe Frontul de Est. Desfășurarea cu succes a mobilizării, inclusiv superioritatea numerică, le-a dat posibilitate rușilor să intre în acțiune cu mult mai devreme decât se așteptaseră austro-germanii. Pornind, din 4/17 august 1914, o puternică ofensivă în Prusia Răsăriteană, aceștia înving armata germană în bătălia de la Gumbinnen. După această izbândă, rușii au acționat lent, ceea ce a dat posibilitate Comandamentului german să-și regrupeze forțele. A urmat dezastrul de la Tannenberg (26–30 august 1914), rușii suportând pierderi colosale, iar în zilele următoare trupele germane i-au forțat să se retragă pe teritoriul imperiului său.

Un alt deznodământ a avut ofensiva întreprinsă de ruși, de la 9/22 august 1914, în sectorul de sud-vest al Frontului Oriental. Aici, pe un front cu o lungime de până la 400 km, armata rusă a obținut victoria asupra trupelor austro-ungare în lupta de lângă Lemberg (Lvov), din 29–31 august 1914, apoi cucerește Lembergul și ajunge până la râul San. Drept rezultat, după 35 de zile de război, armata rusă

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

pune stăpânire pe Galiția. Totodată, ocupă fără lupte orașul Cernăuți, împreună cu un teritoriu vast din jurul acestuia.

În 22 august/14 septembrie 1914, comandantul suprem al oștirilor ruse a emis ordinul privind constituirea pe teritoriul cucerit al Austro-Ungariei a unei unități administrativ-teritoriale deosebite, sub conducerea unui guvernator general¹. Printre funcționarii desemnați în această unitate administrativ-teritorială s-a numărat și viceguvernatorul Basarabiei, S. D. Evreinov, detașat, în 30 august 1914, la Cernăuți, pentru a exercita funcția de guvernator².

Ciocnirile în Bucovina au continuat și în luna noiembrie. În paginile unui ziar din Chișinău, apărut în 3/16 decembrie 1914, a fost inserată știrea că austriecii au fost învinși în urma luptei ce s-a dat în zona Vicovului de Sus. Înaintând, trupele ruse au ajuns până la pasul Carpaților bucovineni. De asemenea, austriecii au fost învinși și în lupta desfășurată în apropiere de Rădăuți³.

În 7/20 decembrie 1914, presa din Chișinău a informat cititorii că în Cernăuți, magazinele și restaurantele își reluau, treptat, activitatea, locuitorii refugiați reveneau acasă, iar mulți tâlhari au fost arestați. S-a dispus să fie oficiate tedeumuri în sănătatea casei domnitoare ruse. Inscricțiunile și firmele în germană erau înlocuite cu texte în română și rusă⁴.

Curând, de la Cernăuți a parvenit vestea că 300 de profesori bucovineni i-au înaintat guvernatorului S. D. Evreinov o petiție, prin care au solicitat să se distribuie pâine. Ei i-au adus la cunoștință că la începutul războiului, austriecii au confiscat banii municipali și, ca urmare, funcționarii și cadrele didactice n-au primit salariul de patru luni, din care cauză îndură foame⁵.

Potrivit presei din Chișinău, din 25 decembrie 1914/7 ianuarie 1915, armata austro-ungară, retrăgându-se, evacua Bucovina. Cuprinși de panică, bucovinenii se refugiau pe teritoriul României, numărul total al refugiaților din Bucovina și Transilvania depășind cifra de 30 000⁶.

O publicație periodică chișinăueană, preluând știrea dintr-un ziar rusesc central, înștiința că armata rusă a ocupat Suceava și se apropia de Câmpulung, ofensiva urmând să se desfășoare în direcția Transilvaniei. Această acțiune armată, conchidea ziarul central, „va pune în mod categoric în fața României chestiunea de a se alătura nouă, deoarece pentru ea nu va fi indiferent cui va aparține Transilvania: Rusiei sau ei”⁷.

¹ „Кишиневские епархиальные ведомости”, Chișinău, 7 septembrie 1914, nr. 36, p. 1456–1457.

² Arhiva Națională a Republicii Moldova (în continuare se va cita: A.N.R.M.), Fond 6, inv. 5, dosar 815, f. 2. S. D. Evreinov a fost numit în postul de viceguvernator al Basarabiei la 9/22 ianuarie 1914, iar la Chișinău a sosit în ziua de 12/25 februarie 1914.

³ „Бои в Буковине”, în „Бессарабская жизнь”, Chișinău, anul XI, nr. 255, 3/16 decembrie 1914, p. 3.

⁴ „В Черновицах”, în „Бессарабская жизнь”, anul XI, nr. 259, 7/20 decembrie 1914, p. 2.

⁵ „В Черновицах”, în „Бессарабская жизнь”, anul XI, nr. 269, 19 decembrie 1914/1 ianuarie 1915, p. 2.

⁶ „В Буковине”, în „Бессарабская жизнь”, anul XI, nr. 274, 25 decembrie 1914/7 ianuarie 1915, p. 5.

⁷ „В Буковине”, în „Бессарабская жизнь”, anul XI, nr. 275, 28 decembrie 1914/10 ianuarie 1915, p. 2.

După ocuparea de către trupele ruse a unei părți din teritoriul Bucovinei, împreună cu orașul Cernăuți, autoritățile țariste au început să instaleze aici propria administrație, trimițând funcționari pentru a-i încadra în noua structură administrativă. Erau recrutate și cadre didactice, menite să activeze în sistemul de învățământ al Bucovinei. Astfel, la 3 decembrie 1914, tutorele Circumscripției de Învățământ Odesa le-a transmis directorilor școlilor medii, liceelor de băieți, școlilor normale din Basarabia rugămintea autorităților militare de a recomanda un profesor proeminent, cu studii superioare, care „să fie de origine rusă și să posede la nivel teoretic și practic limba română (moldovenească)”, pentru a fi desemnat în postul de inspector al școlilor din gubernia Cernăuți⁸. Directorul Liceului de Băieți nr. 3 din Chișinău, Artamon Gh. Artemiev, l-a recomandat în această funcție pe profesorul de limbile latină și greacă de la acest liceu, Alexandru G. Gobjilă, „care liber se exprimă în limba moldovenească, de asemenea citește și scrie în această limbă”. Însă acesta, a precizat directorul, „probabil nu e rus de origine, ci moldovean”⁹. În raportul din 11 decembrie 1914, înaintat directorului liceului, Alexandru Gobjilă a declarat că posedă bine „limba moldovenească locală și, de asemenea, cunoaște teoretic limba română, adică poate citi și scrie în această limbă”¹⁰. Nu cunoaștem cine, totuși, dintre profesorii recomandați din Basarabia a ocupat postul de inspector al școlilor din Bucovina.

Concentrate în zona teatrului de război de la răsărit, armatele blocului austro-german desfășoară, pe durata lunilor mai și iunie 1915 (timp de 52 de zile), operația victorioasă de la Gorlița (oraș așezat la poalele munților Carpați), soldată cu ruperea frontului, forțele armate țariste fiind obligate să părăsească Galiția. Rușii se retrag și de pe Frontul de nord-vest, din Polonia și Pribaltica, unde suportă insuccese. Astfel că, în luna septembrie 1915, austro-germanii se aflau în posesia unor teritorii ale Imperiului Rus.

Urmează campania din 1916, pe parcursul căreia, în 4 iunie 1916, trupele ruse, sub comanda generalului Alexei A. Brusilov au desfășurat prin surprindere o ofensivă în direcția sud-vest, izbutind să rupă frontul austro-ungar la Luțk. Avântându-se spre Carpați, acestea au ajuns în apropierea graniței române. Însă, curând puterea lor de izbire s-a epuizat și ofensiva a fost oprită. După luptele de pe râul Strâpa¹¹ (11–30 iunie 1916) și de la Baranovici¹² (2–9 iulie 1916), forțele armate ale generalului Alexei A. Brusilov s-au angajat într-o bătălie de exterminare reciprocă cu cele ale Austro-Ungariei, cunoscută sub numele de „masacrele de la Kovel”¹³ (28 iulie – 17 august 1916). Ineficient s-a dovedit a fi și atacul întreprins de ruși în octombrie 1916, la vest de Luțk, după care pe Frontul de Est s-a lăsat „liniștea”.

⁸ A.N.R.M., Fond 1862, inv. 25, dosar 1058, f. 292; Fond 1772, inv. 9, dosar 60, f. 219.

⁹ Idem, Fond 1772, inv. 9, dosar 60, f. 220.

¹⁰ *Ibidem*, f. 221.

¹¹ Strâpa – afluent de stânga al râului Nistru, în care se varsă la nord-vest de orașul Cernăuți.

¹² Baranovici – actualmente, oraș aflat în sectorul de sud-vest al Republicii Belarus.

¹³ Kovel – oraș situat în actuala regiune Volîn a Ucrainei, la nord-vest de orașul Luțk.

Un ziar care se edita la Chișinău în limba rusă publica scurte buletine al operațiilor militare, difuzate de Agenția Telegrafică din Petrograd, aceasta primindu-le de la Statul Major al comandantului suprem al forțelor armate ruse. Prezentăm, în continuare, informațiile extrase din aceste buletine referitoare la acțiunile de luptă desfășurate în 1916, în sectorul de sud-vest al Frontului Răsăritean, în special cele care se referă la Bucovina (reproducem data, pe stil vechi, indicată în buletinul informativ militar)¹⁴.

23 mai. În dimineața zilei de 22 mai, trupele ruse au început lupta pe frontul de la râul Pripeat până la frontiera română. Sprijinită de artilerie, armata rusă a înregistrat succese importante. Au fost luați circa 13 000 de prizonieri.

25 mai. Succesele forțelor armate ruse în Volînia, Galiția și Bucovina sporesc. De la începutul ultimelor lupte până în amiaza zilei de 24 mai, armatele generalului Brusilov au luat în captivitate 900 de ofițeri și peste 40 000 de soldați; au capturat armament și muniții.

28 mai. Armatele generalului Brusilov continuă ofensiva în zona orașelor Luțk și Ternopol. În zorii zilei de 28 mai au intrat în orașul Buceaci și dezvoltă ofensiva de-a lungul Nistrului.

30 mai. Inamicul se retrage de pe pozițiile ce le ocupa la sud de Luțk, iar la nord de orașul Ternopol a întreprins câteva atacuri, fiind respins spre dimineața zilei de 29 mai. Însă, la nord de orașul Buceaci, austro-ungarii i-au forțat pe ruși să se retragă puțin. Înaintând spre sud de Nistru, unitățile ruse luptau în suburbiile orașului Cernăuți. În Cernăuți erau observate explozii puternice. Inamicul a aruncat în aer podul de lângă satul Mahala, situat la est de Cernăuți.

31 mai. Trecând Nistrul și ocupând un șir de puncte fortificate, inclusiv târgul Zaleșcic¹⁵, trupele ruse se mișcau înainte. În zona râului Prut, de la Boian până la Nepocoleuți, rușii s-au apropiat de malul stâng al acestui râu. Lângă Cernăuți se dă o luptă aprigă. Peste tot în locurile pe care le-a părăsit, inamicul a abandonat o cantitate mare de captură militară. În satul Sadagura, aflat la nord de Cernăuți, a fost capturat un depozit mare de materiale de geniu.

1 iunie. La sud de Nistru, forțele ruse au ocupat orașul Sneatin. Se desfășurau în continuare luptele pentru Cernăuți.

2 iunie. Telegrama ale Agenției Telegrafice din Petrograd, conținând știri primite de la București. Conform primei știri, din 2 iunie, austriecii au evacuat orașul Cernăuți, formând o comisie din doi reprezentanți ai fiecărei etnii, în vederea predării orașului rușilor. Alte trei știri erau despre intrarea incidentală a unui detașament rusesc pe teritoriul României, trecând frontiera pe la Mamornița. Ziarele oficiale bucureștene au inserat comunicări din buletinul informativ guvernamental că trecerea frontierei s-a produs din greșeală. Cercurile politice românești consideră acest incident, care a stârnit agitația presei germanofile, ca fiind unul aplanat și lichidat.

De pe Frontul de sud-vest continuau să sosească știri despre ofensiva trupelor ruse în trei direcții principale: spre Vladimir din Volânia, în Galiția și în Bucovina.

¹⁴ „Новый голос Кишинева”, Chișinău, de la nr. 113 (144), din 24 mai 1916, până la nr. 183 (214), din 2 august 1916.

¹⁵ Toponimele sunt ortografiate conform sursei.

Unitățile ruse avansau mult mai rapid în Volânia.

5 iunie. Pe data de 4 iunie, la ora 4 ziua, armata generalului Lecițki a luat cu asalt o fortificație din fața unui pod al orașului Cernăuți, de pe malul stâng al râului Prut. După o luptă crâncenă la trecerile peste Prut, podurile fiind aruncate în aer de către inamic, orașul Cernăuți a fost cucerit. Forțele ruse îl urmăresc pe inamic, care se retrage spre trecătorile din Carpați.

6 iunie. Ocupând orașul Cernăuți și traversând prin mai multe locuri râul Prut, armata rusă înaintează spre râul Siret. Lângă satul Cuciurul Mare, în timpul urmăririi inamicului, au fost luați prizonieri 400 de soldați și capturate două tunuri grele, două afeturi, multe chesoane și peste 1 000 de căruțe cu produse alimentare și furaj. În apropierea satului Storojineț au fost luați prizonieri doi ofițeri și 85 de soldați și capturată o mitralieră. La stația Zucica, situată la nord de Cernăuți, a fost capturat un depozit de materiale de geniu.

8 iunie. Pe flancul marginal de stânga, urmărind inamicul, rușii au trecut Siretul.

10 iunie. Din București s-a telegrafiat că în zona Sucevei și Ițcanilor s-au adunat cca 40 000 de refugiați, îndeosebi din orașul Cernăuți și împrejurimile acestuia.

11 iunie. În Bucovina, la vest de Sneatin, avansând cu lupte, trupele ruse au pus stăpânire pe înălțimile din preajma râului Râbnița.

12 iunie. În seara zilei de 10 iunie, după o bătălie înverșunată, rușii au cucerit orașul Câmpulung.

13 iunie. Cavaleria rusă a luat cu asalt poziția inamicului de la Pozorita, situată la vest de Câmpulung.

16 iunie. La 15 iunie, după pregătirea de artilerie, trupele generalului Lecițki au dat o lovitură puternică inamicului pe frontul dintre râurile Prut și Nistru, ocupând trei linii de tranșee. Lupte îndârjite au avut loc și pe frontul din zona râurilor Certoveț (afluent al Nistrului) și Cerneava (afluent al Prutului), precum și în zona orașului Cuta.

17 iunie. Persoanele sosite din Bucovina transmit că, odată cu trecerea acestei provincii în mâinile rușilor, la hotarul dintre Bucovina și România a fost pusă strajă, fiind oprită trecerea refugiaților în România. În Cernăuți și-au reluat activitatea instituțiile și o parte din magazine¹⁶.

17 iunie. Unitățile de pe flancul stâng au ocupat orașul Colomeea, un important nod de cale ferată. Inamicul se retrage mai departe spre vest, oprindu-se pe pozițiile pregătite din timp. La nord-vest de Câmpulung inamicul încearcă să treacă la ofensivă cu forțe mari.

18 iunie. Silindu-l pe dușman să se retragă, flancul stâng al frontului armatei ruse de la sud de Nistru a pus stăpânire pe un șir de locuri situate la nord de Colomeea. În urma unei lupte cumplite, desfășurată la sud-vest de Colomeea, trupele ruse i-au respins pe austro-ungari spre înălțimile din zona satului Brezova. După ce a încercat la nord-vest de Câmpulung să treacă la ofensivă, dușmanul a fost respins spre vest. În zilele de 15 și 16 iunie, armata generalului Lecițki a luat în captivitate 305 ofițeri și 14 574 de soldați, împreună cu patru tunuri și 30 de mitraliere. Numărul total al prizonierilor, căzuți la ruși

¹⁶ В Буковине, în „Новый голос Кишинева”, Chișinău, nr. 137 (168), 17 iunie 1916, p. 2.

în perioada 22 mai – 17 iunie, se ridică la 217 000, inclusiv ofițeri.

19 iunie. Armata generalului Lecițki a luat cu asalt pozițiile inamicului de la vest de Colomeea.

28 iunie. După o luptă sângeroasă, dată pe frontul Breaza – Fundul – Moldova, forțele armate ruse le-au respins pe cele austro-ungare.

3 iulie. Profesorul Mândresu a expediat redacțiilor ziarelor bucureștene o telegramă din partea cetățenilor bucovineni, cu următorul conținut: „Aduceți la cunoștința românilor și a întregii lumi civilizate că austro-ungarii, în timpul retragerii, au comis crime groaznice asupra populației române bucovinene. Luați măsuri în vederea creării unei comisii pentru înregistrarea ororilor comise”¹⁷.

4 iulie. La nord-vest de Câmpulung, unități ale cavaleriei ruse au ajuns la șoseaua Cârlibaba – Maramureș – Sighet.

6 iulie. În urma ploilor s-a ridicat nivelul apei Nistrului. Pe râu plutesc părți ale podurilor austriece.

20 iulie. Din Turnu Severin se telegrafiază în București că, sub influența ultimelor succese ale rușilor în Galiția și Carpați, în Banat e panică. Zilnic sosesc trenuri cu refugiați din Galiția și Bucovina. Zvonurile despre intrarea iminentă a României în război împotriva Austro-Ungariei au devenit mai frecvente¹⁸.

26 iulie. Rușii înaintează cu succes în zona Siretului, consolidând pozițiile ocupate.

29 iulie. Într-un comentariu inserat în paginile unui ziar ce se tipărea la Petrograd se arată că la acea oră se stopase bătălia generală, începută de ruși la 15 iulie pe frontul de sud-vest. Potrivit comentatorului, repausul era condiționat de ploile neîntrerupte. În comentariu se mai menționează că armata rusă a ocupat la sud de Prut trei linii de apărare: pe Siret, Suceava și Moldova. După expunerea informației respective este enunțată următoarea concluzie: „Mai curând, această manevră este intenționată, pentru a exercita o presiune corespunzătoare asupra României”¹⁹.

1 august. În zona cursului superior al Siretului, austro-ungarii s-au retras pe o poziție fortificată, de unde, printr-un foc intens de artilerie, rețin ofensiva rușilor.

7 august. Pe teritoriul Bucovinei, stăpânit de austro-ungari, au loc lupte neînsemnate. Refugiații și dezertorii austro-ungari veniți în România transmit că frontul din Bucovina al austro-ungarilor este slab. Drumul care duce din Vatra-Dornei, unde austro-ungarii și-au consolidat tranșeele, reprezintă o poziție strategică foarte puternică, mai cu seamă înălțimile dimprejur, pe care sunt instalate tunuri de calibru mare²⁰.

Astfel, prin intermediul acestor buletine informative, cititorii presei de limbă rusă din Chișinău erau la curent cu evenimentele militare, inclusiv cu cele care se produceau în Bucovina.

Prin victoria repurtată în urma spargerii frontului austro-ungar în zona Carpaților, Rusia urmărea și scopul politic de a influența România, determinând-o să intre în război de partea Antantei.

¹⁷ „В Буковине”, în „Новый голос Кишинева”, Chișinău, nr. 153 (184), 3 iulie 1916, p. 2.

¹⁸ „Позиция Румынии”, în „Новый голос Кишинева”, nr. 170 (201), 20 iulie 1916, p. 2.

¹⁹ „Из военных обзоров”, în „Новый голос Кишинева”, nr. 179 (210), 29 iulie 1916, p. 2.

²⁰ „В Буковине”, în „Новый голос Кишинева”, nr. 188 (219), 7 august 1916, p. 2.

ACUZAȚII DE IREDENTISM ȘI SPIONAJ ADUSE ROMÂNILOR BUCOVINENI DE CĂTRE AUTORITĂȚILE AUSTRIECE ÎN TIMPUL PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL

ALEXANDRINA CUȚUI

Irredentism and Espionage Accusations Brought by the Austrian Authorities to the Romanian Bukovinians during the First World War

(Abstract)*

After the outbreak of the First World War, Bukovina was occupied and re-occupied by the Russian troops on several occasions (September-October 1914, November 1914 - February 1915, June 1916 – August 1917), being, as many times, recovered by the Austrians. Under these conditions, some of the Bukovinian Romanians fled to Transylvania and Bessarabia, while others arrived in Romania, where they joined the Romanian army. For those left in Bukovina, the situation has worsened, with the Austrian authorities abusing the population. The author presents the cases of some Bukovinian Romanians (especially priests) accused of irredentism and espionage.

Keywords: World War I, Bukovina, the civilian population, Austrian authorities, abuses.

În Bucovina, în decursul celor patru ani de război, activitatea națională românească a fost modestă. Până în anul 1916, majoritatea soldaților români, precum și populația civilă, a rămas loială Austriei¹. Această atitudine se explică, pe de o parte, prin faptul că România se afla încă în stare de neutralitate, iar pe de altă parte, se lua în calcul faptul că măsurile aspre luate de austrieci împotriva populației civile suspectată de activități subversive ar fi fost greu de suportat.

După izbucnirea Primului Război Mondial, Bucovina a fost ocupată și reocupată de către trupele rusești în mai multe rânduri (septembrie – octombrie 1914; noiembrie 1914 – februarie 1915; iunie 1916 – august 1917), fiind, de tot atâtea ori, recuperată de către austrieci². La granița de est a Bucovinei se afla doar

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Keit Hitchins, *România. 1866-1947*, București, Editura Humanitas, 1996, p. 301.

² Arhivele Militare Naționale Române (în continuare se va cita A.M.N.R.), Fond *Marele Stat Major*, Secția *Studii istorice*, dosar nr. 835, f. 3.

Brigada 35 infanterie, care nu a putut ține piept armatei ruse, aceasta intrând pe teritoriul Bucovinei în 2 septembrie 1914. O parte a populației s-a refugiat în Transilvania sau în Basarabia, iar alții au ajuns în România, unde s-au înrolat în armata română. Ca voluntari, au desfășurat activități de informare și propagandă în favoarea eliberării fraților bucovineni rămași acasă, prin fondarea unor publicații de propagandă sau prin articole, discursuri și declarații publice³. Acești bucovineni s-au constituit într-un comitet al refugiaților.

Unii dintre bucovinenii rămași acasă au organizat grupul de legionari conduși de către Aurel Onciul, fiind obligați să lupte de partea Austriei (în același timp și N. Wassilko a organizat un grup similar de „legionari” format din ruteni). Însă, legionarii români, împreună cu voluntarii ucraineni, nu au apucat să-și arate pregătirea lor războinică improvizată⁴, pentru că, fiind atacați de armata rusă, după cinci zile de la înființare, cele două legiuni de „voluntari” s-au destrămat.

O altă parte a populației Bucovinei a fost evacuată și deportată. Unul din cei care a fost nevoit să plece, părăsindu-și vatra, a fost și părintele Constantin Morariu⁵. La aflarea veștii, părintele îi scria mitropolitului Vladimir de Repta o scrisoare, prin care îl ruga să intervină pentru el ca să nu fie deportat. „Aflu, din un izvor vrednic de credință, că pentru cazul unor complicații războinice, eu figurez în districtul Suceava ca cel dintâi pe lista celor ce vor fi deportați din țară. Eventualitatea aceasta ar fi pentru mine și pentru familia mea o nedreptate strigătoare la cer”⁶. În scrisoare, Constantin Morariu arată sacrificiile pe care le-a făcut cu întreaga familie în timpul războiului. Fiul său, Alexandru, ostaș fiind, se afla rănit pe front pentru a doua oară și era internat într-un spital din Viena. Părintelui i-au fost luate de către soldații austriei caii, întâmpinând, astfel, greutăți cu aratul pământului. În afară de toate acestea, spunea părintele, „sunt apoi și cam bolnav și singur în parohie, pentru că părintele Arsenie Fărtăiș a trebuit să plece pe câmpul de luptă”⁷. Dacă nu putea să fie folositor altfel, părintele îl ruga pe mitropolit să-i îngăduie să fie „destituit pentru orice cancelarie militară, ca să pot fi activ cu condeiul și așa să dovedesc loialitatea mea și patriotismul meu ca și până acum”⁸. Această scrisoare subliniază contribuția pe care o aduceau preoții și românii, în general, la susținerea efortului de război purtat de Puterile Centrale.

Când au intrat prima dată rușii în Cernăuți, aceștia au fost întâmpinați de mitropolitul Vladimir de Repta. Acesta a fost obligat să facă slujba de *Te Deum* în

³ Anghel Popa, *Între fronturi. Bucovineni în România Primului Război Mondial*, Câmpulung Moldovenesc, Fundația Culturală „Alexandru Bogza”, 1998, p. 33.

⁴ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei* (în continuare se va cita Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*), București, Editura Humanitas, 1991, p. 357.

⁵ Vezi Constantin Morariu, *Cursul vieții mele. Memorii*, ediție îngrijită, prefată, microbiografii, glosar și note de prof. univ. dr. M. Iacobescu, Suceava, Editura „Hurmuzachi”, 1998, p. 196.

⁶ Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Suceava (se va cita în continuare D.J.A.N.S.), Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 14/1, dosar nr. 6, f. 49.

⁷ *Ibidem*, f. 49–50.

⁸ *Ibidem*, f. 50.

cinstea zilei onomastice a țarului⁹; în biserici, la Sfânta Liturghie, preoții erau obligați să-l pomenească, împreună cu toată familia. Supunându-se ordinului impus de către autoritățile de ocupație, mitropolitul a căzut în dizgrație, fiind acuzat de autoritățile austriece de iredentism și iloyalitate față de stat. Vladimir de Repta a fost ridicat din scaunul mitropolitan împreună cu întreg Consistoriul său și trimis în exil la Praga, unde a petrecut până la sfârșitul războiului¹⁰. Pe lângă faptul că a fost exilat, acestuia i-au fost retrase toate drepturile și funcțiile pe care le avea. În 1918, Ipolit Tarnavschi îi scria lui Vladimir de Repta, rugându-l să preia funcțiile retrase pe nedrept de către austrieci „din cauza cunoscutului circular din 2 octombrie 1914, publicat în «Foaia Ordinăciunilor», nr. 47, despre care constată chiar comentariul oficios al ministrului că a fost impus cu silă din partea guvernului rusec. Vi s-a luat Î.P.S. Voastre jurisdicția și conducerea arhidiecezei fără proces canonic, deci în mod absolut ilegal”¹¹.

O altă măsură luată de către ocupanți a fost legată de Consiliul Comunal al orașului Cernăuți. Weisselberger și alți germano-evrei au fost îndepărtați și a fost instalată o comisie interimară, compusă numai din români. Din această comisie au făcut parte un anume Hacman (din neamul fostului mitropolit), un Onciu, deputatul Modest Scarlat și avocatul Temistocle Bocancea din Câmpulung¹². Cei care până atunci se aflau în funcție de conducere au fost arestați și trimiși în Rusia, printre aceștia aflându-se primarul Weisselberger și Nicu Flondor.

În timpul celei de-a doua ocupații rusești, ofițerii și funcționarii ruși de origine ucraineană au dezlănțuit un crunt regim de jafuri, prigoană și schingiuri împotriva românilor, amenințându-i cu spânzurătoarea sau deportarea în Siberia¹³. În acel timp, toate instituțiile erau obligate să afișeze portretul țarului în interiorul lor. În februarie 1915, armata austriacă refăcută a reocupat Bucovina, însă, nu peste multă vreme, provincia avea să fie reocupată de către armata rusă pentru a treia oară.

La începutul lui iunie 1916, rușii au desfășurat o mare ofensivă în Bucovina și Galiția, respingându-i pe austrieci peste Carpați¹⁴, însă Revoluția din Rusia, care a culminat cu răsturnarea țarului, a avut urmări importante asupra vecinilor ei. În ceea ce-i privește pe ucrainenii, aceștia s-au aliat cu rușii, care însă nu au recunoscut „guvernul” ce și-l alcătuiseră. Curând, austriecii aveau să recâștige terenul pierdut, ajungând să ocupe Kievul. În timp ce naționalitățile din imperiu (italienii, românii, polonezii, sârbii, slovacii, cehii, croații) aveau un ideal – făurirea statelor independente sau desăvârșirea unității național-statale, ucrainenii au dus o politică duplici-

⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 361.

¹⁰ Ion Nistor, *Unirea Bucovinei. 28 noiembrie 1918. Studiu și documente*, București, Editura „Cartea românească”, 1928, p. 16.

¹¹ D.J.A.N.S., Fond *Mitropolia Bucovinei*, secția 1/1, dosar nr. 23, 1886–1924, f. 33–34.

¹² Nicolae Iorga, *Războiul nostru în note zilnice*, vol. I, 1914–1916, Craiova, Editura Ramuri, f. a., p. 43.

¹³ Ion Căpreanu, *Bucovina: istorie și cultură românească*, Iași, Editura Moldova, 1995, p. 115.

¹⁴ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 369.

tară, mergând când pe „mâna” austrieilor, când pe „mâna” rușilor, în funcție de evoluția politică¹⁵.

În Bucovina, corpul de jandarmi al colonelului Fischer a instaurat o cumplită teroare pe întreg teritoriul. În 18 septembrie 1914, a fost emisă o proclamație în Bucovina, prin care se interzicea: să fie trase clopotele la biserici, să fie luminate ferestrele, să se umble seara pe străzi, să fie duse vitele la pășune sau să fie făcute focuri libere. Cei care nu se supuneau ordinului, urmau să fie aspru pedepsiți¹⁶.

Pentru a-i putea ține pe români sub control, tribunale militare instalate în Bucovina au făcut numeroase condamnări. Astfel, sute de români au fost pe nedrept arestați, aruncați în închisori, maltratați și spânzurați. Situația din provincie este descrisă de colonelul Borcea, moldovean de origine, care, la întoarcerea sa în Basarabia, din partea estică a Imperiului Austriac, a observat cum „trupele austriece procedează cu o severitate care a exasperat pe întreaga populație. [...] Zilnic execută un număr mare de locuitori, înființând spânzurători în mai multe centre”¹⁷.

În timpul războiului au circulat scrisori cu un conținut de înalt patriotism, chemând la îndeplinirea idealului unității statale a întregului popor român. Primarul orașului Cernăuți îndeplinea și misiunea de a cenzura scrisorile care erau trimise din Bucovina sau pe cele care veneau din Regatul Român, Transilvania și Basarabia. Acea situație nu reprezenta o problemă pentru expeditori, deoarece se știa că părintele Șandru era un bun român. Scrisorile ajungeau însă la al doilea control de cenzură, care se făcea la poșta de la frontieră de către organele austriece. Dacă autoritățile austriece ar fi citit acele scrisori, expeditorii ar fi fost arestați. Au fost găsite și scrisori în care români precum Radu Sbiera, Dimitrie Marmeliuc, Teodor Ștefanelli, Aurel Morariu și alții erau denunțați ca trădători autorităților austriece, de către spionii ce proveneau tot din rândul populației rămăasă fidelă Coroanei¹⁸. Poșta de frontieră, precum și celelalte servicii ale statului trebuiau să sprijine autoritățile din provincie în supravegherea și spionarea intelectualilor români (preoți, învățători, studenți)¹⁹.

Unii dintre bucovineni au reușit să fugă peste graniță, spre România, cu ajutorul consulului României la Cernăuți, Gheorghe Galin, care le procura pașapoarte românești. Pentru a-i putea selecta pe cei care meritau să obțină un pașaport, consulul se sfătuia adesea cu preotul Gheorghe Șandru, care ocupa funcția de primar al Cernăuțiului. Ajutat și de preotul Ipolit Tarnavski, primarul Gheorghe Șandru a salvat mulți români bucovineni de furia autorităților austriece.

¹⁵ Ioan Cocuz, *Unirea Bucovinei cu România (aspecte militare)*, Suceava, Editura „Suceava”, 1997, p. 42.

¹⁶ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet V, document nr. 36/1914.

¹⁷ A.M.N.R., Fond *Microfilme*, P. II – 22748, dosar nr. 7, c. 36.

¹⁸ Ioan Căpreanu, *op. cit.*, p. 114–115.

¹⁹ Nicolae Coman, *Martiriul Bucovinei. 1914–1915*, București, Editura Librăriei „Pavel Suru”, 1915, p. 43.

O mare parte dintre refugiații bucovineni ajunși în România a participat la Congresul românilor de peste hotare, desfășurat la București, în 15 martie 1915²⁰. Lista participanților la Congres a intrat în posesia Direcției de Poliție din Cernăuți²¹. Acest eveniment a determinat autoritățile din Bucovina să fie și mai vigilente cu persoanelor care părăseau țara, însă fenomenul de emigrare nu a putut fi oprit. Românii bucovineni au continuat să fugă peste granița de sud, mulți dintre aceștia ajungând în județul Iași. Aici au primit sprijin din partea autorităților, fiind o bună perioadă de timp întreținuți de stat ca pensionari²².

Deoarece numărul românilor ce părăseau Bucovina era tot mai mare, statul român a fost nevoit să ia măsuri pentru ca acești refugiați „să fie întrebuințați în limitele posibilității la diverse servicii ale statului, județului sau comunelor ori întreprinderilor particulare. Dintre coloniștii așezați prin diferite comune rurale, unii, dacă nu chiar majoritatea, s-ar putea întrebuința în muncile agricole ori la diferite industrii rurale pe care ei le cunosc, în schimbul unei remunerații care să le dea posibilitatea întreținerii, scăpând de situația jignitoare în care se găsesc mai ales intelectualii, oameni capabili, valizi, aflați în imposibilitatea de a-și câștiga existența prin muncă proprie”²³. Într-adevăr, majoritatea românilor bucovineni au fost angajați de stat. Un exemplu în acest sens este cel al profesorului Ion Nistor, numit ca suplinitor la catedra vacantă de Istoria Românilor de pe lângă Facultatea de Litere a Universității „Al. I. Cuza” din Iași²⁴. De asemenea, studenților refugiați li se permitea înscrierea în Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași și trecerea examenelor, sub rezerva prezentării ulterioare a actelor cerute de lege și regulament²⁵, recunoscându-li-se studiile și diplomele obținute până atunci²⁶. Mai mult decât atât, studenții refugiați primeau burse din partea statului și a bisericii. Aceasta reiese și din cererea unui student basarabean ce solicita o parte din suma cuvenită: „Vă rog să binevoiți a interveni pe lângă Epitropia Sf. Spiridon pentru a mi se acorda suma de 500 [de] lei din suma prevăzută pentru studenții basarabeni”²⁷. Studenților li se acorda și masa gratuită la cantinele căminelor universitare. De exemplu, antreprenorii cantinei care funcționa pe lângă Căminul studentesc al Universității din Iași (deschis în 12 noiembrie 1918) erau obligați să asigure gratuit masa unui număr de studenți basarabeni, ardeleni și bucovineni²⁸.

²⁰ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet V, document nr. 37, 15. III. 1915.

²¹ Teodor Bălan, *Suprimarea mișcării naționale din Bucovina*, Cernăuți, Editura autorului, 1923, p. 196.

²² Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Iași, Fond *Prefectura Iași*, secția *Ministerul de Interne. Direcția Poliției și Siguranței generale. Biroul controlul străinilor*, dosar nr. 12/1918, f. 208.

²³ *Ibidem*, f. 208–209.

²⁴ Idem, Fond *Universitatea „Al. I. Cuza” Iași*, secția *Cancelaria rectorului*, col. *Microfilme*, rola 84–85, dosar nr. 878/1918, c. 243.

²⁵ Idem, rola 86, dosar nr. 883/1918, c. 270–271.

²⁶ Idem, rola 84–85, dosar nr. 878/1918, c. 199.

²⁷ *Ibidem*, c. 262.

²⁸ Idem, rola 86, dosar nr. 883, 1918, c. 87.

Pentru cei rămași în Bucovina situația nu era la fel de bună. Preoții, în special, erau principalii „suspecți” în ochii autorităților. Prin atitudinea lor au stârnit ura și neîncrederea autorităților provinciale, care au încercat să-i suprimе, cel puțin moral, prin compromiterea în fața autorităților de la Viena și a populației. Au existat numeroase denunțuri, neîntemeiate și false, împotriva acestora, cea mai frecventă acuză invocată fiind cea a rusofiliei. Cele mai multe denunțuri erau făcute de către comercianții vremii, în mare parte evrei, folosiți de către habsburgi în spionajul intern (pentru că, de-a lungul vremii, unii dintre preoți și învățători i-au „deranjat” pe aceștia, fiind împotriva cămătoriei, alcoolismului, destrăbălării și a tuturor mijloacelor neumane de exploatare), dar și de către ruteni, care sperau la înfăptuirea Marii Ucraine.

Acuzele ce se aduceau atât preoților cât și mirenilor erau grave și de cele mai multe ori cazurile se terminau prin condamnarea la ani grei de închisoare și chiar executarea celor „vinovați”. În plus, la începutul războiului, a circulat în Bucovina o publicație, prin care populația era informată de măsurile guvernatorului Meran, conform cărora comandanții militari aveau „ordin strict să împuște imediat, pe loc, pe oricine s-ar face chiar numai suspicios de trădare sau de altă purtare dușmănoasă statului”²⁹. Efectele acestor măsuri nu au întârziat să apară: au fost ridicate spânzurători în unele localități, iar pentru a învinui pe cineva era suficientă mărturia a trei persoane. Amintim aici cazul părintelui Brăileanu din Frumosu, acuzat că ar fi spus enoriașilor săi că austriecii n-au nici un drept asupra Bucovinei, pe care au răpit-o Moldovei. Românismul părintelui Brăileanu era cunoscut în Bucovina. Acestuia i se conferise decorația „Steaua României”, ordinul fiindu-i înmănat chiar de către regele Carol I. Dacă ar fi fost executat bătrânul preot bucovinean, această acțiune ar fi stârnit nemulțumiri în rândul tuturor românilor³⁰. De rusofilie a fost acuzat și părintele Prelici din Rarancea. Acesta a fost arestat sub acuzația că, în urmă cu câțiva ani, se văzuse la el un calendar rusesc³¹. Un alt caz este cel de la Volcineț: evreul Freier l-a denunțat pe preotul Isopescu, scriind prefectului Iosephowicz din Siret că părintele ar fi „suspect de simpatie cu rușii”, deoarece, când trecea o patrulă rusă prin sat, părintele stătea la fereastră și „zâmbea”. În acea scrisoare era menționat și faptul că toți evreii erau împotriva părintelui Isopescu, pentru că purta pe piept o cruce după obiceiul rus. Toate aceste „argumente” erau suficiente pentru ca preotul să fie acuzat de trădare³². Un caz asemănător a fost cel al părintelui Pauliuc din Siret, care, în ziua ocupării orașului de către ruși, ar fi ieșit în stradă cu pălărie și pardesiu nou. Aceasta nu ar fi însemnat, nici mai mult, nici mai puțin, decât „simpatizare cu rușii”³³. De spionaj în favorul rușilor a fost suspectat și preotul român Rudeiciuc din Darcineț. Acesta a

²⁹ D.J.A.N.S., Fond *Teodor Bălan*, pachet nr. V, document nr. 35, 1914.

³⁰ Nicolae Coman, *op. cit.*, p. 53–54.

³¹ *Ibidem*, p. 75.

³² *Ibidem*, p. 78.

³³ *Ibidem*, p. 82–83.

fost arestat împreună cu soția, fiicele și cei doi gineri. Jandarmul care i-a escortat i-a spus preotului că „a doua zi va fi spânzurat”. A fost eliberat însă, când au intrat rușii în Cernăuți³⁴. Preotul Dariiciuc a fost arestat de către autorități sub acuzația că ar fi deținut bancnote rusești, „curat un milion și jumătate de ruble”, confiscate de jandarmi. Preotul a fost dus în lanțuri, împreună cu un grup de criminali, până la Rădăuți, unde judecătorul Teperberg a constatat că pretinsele bancnote rusești erau, de fapt, lozuri sârbești admise de Austria. Tribunalul din Rădăuți, nefiind competent să-l elibereze, l-a trimis la Suceava și de acolo la Gura-Humorului³⁵.

Situația ajunsese cumplit de apăsătoare pentru românii bucovineni: dacă se trăgeau clopotele în sat, era un semn pentru ruși; dacă ardea o lumânare într-o fereastră, era considerată un consemn; dacă se întâmpla ca să intre într-un sat o patulă rusească pe o uliță mai dosnică, atunci sigur însemna că românii i-au anunțat să vină pe acolo. Părintele Bucevschi din Budineț a fost denunțat de către Iankel Wolf-Retter, care era crâșmar în aceeași comună, iar părintele Păsăilă a fost arestat pentru că a vorbit în biserică în sens „nepatriotic” (deseori, în biserici veneau spioni, ce asistau la slujbe). Preotul Cristofor Iliuț din Fundul Moldovei a fost denunțat, fiind acuzat de înaltă trădare, pentru că ar fi dus mâncare rușilor în pădure. A fost găsit nevinovat, dar a fost eliberată și persoana care a făcut denunțul, pentru că preoțimea era „toată suspectă”. Părintele Caragea a fost acuzat de iredentism în baza unui document ce cuprindea o listă cu o sută de persoane, dintre care cincizeci aveau identitate falsă³⁶. Un alt caz a fost cel al părintelui Zopa din Cernăuți, acuzat de spionaj în baza mărturiilor unor evrei. Acesta fusese văzut stând de vorba cu o femeie din vechea sa parohie, motiv suficient pentru a fi acuzat³⁷. Asemănător este cazul preotului român Alexandru Lanivski din ținutul Rădăuților, arestat și condamnat în urma unei discuții purtate cu un evreu pe tema războiului: evreul susținea că Bucovina și Galiția vor fi pierdute, iar preotul era de părere că „dacă Austria învinge nu va pierde nimic, iar dacă va fi bătută, împăratul va fi bucuros că a pierdut numai atât”³⁸.

Am prezentat doar câteva exemple pentru a ilustra abuzurile săvârșite de către autoritățile austriece asupra preoților. Însă, pe lângă aceștia, au avut de suferit și mulți intelectuali, dar și populația de rând. În provincie se instaurase „o teroare nemaipomenită”, iar „spânzurătorile erau neconținut în funcție, inculpații nu mai erau judecați în fața vreo unui consiliu de război, ci executați imediat, fără nicio judecată”³⁹.

În ultima decadă a lunii octombrie 1918, situația din Bucovina s-a agravat ca urmare a atitudinii ostile manifestată de autoritățile austriece și de ucrainenii din

³⁴ Aurel Morariu, *Bucovina. 1774–1914*, București, Librăria și Papetăria „Pavel Suru”, 1935, p. 140.

³⁵ Nicolae Coman, *op. cit.*, p. 89.

³⁶ *Ibidem*, p. 96–127.

³⁷ *Ibidem*, p. 62.

³⁸ Aurel Morariu, *op. cit.*, p. 139.

³⁹ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 13.

provincie față de mișcarea unionistă din această provincie românească, aflată de aproape 144 de ani sub stăpânirea Vienei⁴⁰. Ordinea în provincie a fost tulburată, pe de o parte, de către prizonierii bucovineni care au revenit din Rusia, iar pe de altă parte de bandele de ucraineni, cărora austriecii le promiteau sprijinul în întemeierea unui stat propriu. De asemenea, trupele maghiare, ce se aflau în retragere, provocau dezordini.

Spre sfârșitul anului 1918, în Imperiul Austro-Ungar aveau să se producă schimbări importante. La 4 octombrie 1918, în Camera Superioară a Parlamentului vienez au fost discutate cele 14 puncte ale propunerii președintelui american Woodrow Wilson, adresate la 8 martie 1918 puterilor beligerante. Unul dintre acestea prevedea ca toate popoarele Monarhiei Austro-Ungare să se poată organiza autonom. În spiritul acestei idei, împăratul Carol I a emis, la 4/17 octombrie 1918, proclamația *Către popoarele mele credincioase*, prin care accepta federalizarea monarhiei. Însă, principalele naționalități din imperiu și-au declarat independența, prăbușirea Monarhiei fiind inevitabilă.

În Bucovina, intelectualitatea românească și-a dat seama de marea însemnătate a momentului și a hotărât să acționeze în consecință pentru a trezi spiritul național în inimile românilor. Profesorul Sextil Pușcariu, care ținea legături cu membrii Comitetului refugiaților bucovineni din Iași, s-a sfătuit în casa doctorului Isidor Bodea cu un grup de patrioți și au hotărât editarea ziarului „Glasul Bucovinei”, al cărui prim număr a apărut la 22 octombrie 1918⁴¹. Aici a fost publicat articolul-program „Ce vrem?”, semnat de: George Bancescu, pr. Dionisie cav. de Bejan, dr. Isidor Bodea, dr. Vasile Bodnărescu, dr. Octavian Gheorghian, dr. Max Hacman, dr. Cornel Homiuca, dr. Vasile Marcu, Alecu Procopovici, dr. pr. Eusebie Popovici, dr. Sextil Pușcariu, pr. Gheorghe Șandru, dr. pr. Valerian Șesan și Alexandru Vitencu⁴². La 27 octombrie 1918, a avut loc, la Cernăuți, adunarea reprezentanților românilor bucovineni, proclamată Constituantă, în care s-a decis „unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent”. La 12 noiembrie 1918, în ședința Consiliului Național Român s-a votat Legea fundamentală provizorie asupra puterilor Țării Bucovinei și s-a constituit guvernul Bucovinei, în frunte cu Iancu Flondor, iar la 28 noiembrie 1918, în Sala sinodală a Reședinței Mitropolitane din Cernăuți, s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, care a decis „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”.

⁴⁰ Ion Giurcă, „Ofițeri englezi implicați în evenimentele de la Hotin din ianuarie 1919”, în „«Document». Buletinul Arhivelor Militare Române”, București, anul IV, nr. 2–4, 2001, p. 14.

⁴¹ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, p. 380.

⁴² Cornelia Bodea, „Isidor Bodea, Sextil Pușcariu și Bucovina”, în „Memoriile Secției de Științe Istorice și Arheologie”, București, seria IV, tomul XIX, 1994, p. 84.

AMINTIRI DIN ANII PRIMULUI RĂZBOI MONDIAL REFLECTATE ÎN MEMORIALISTICA ÎNVĂȚĂTORULUI PAMFIL CUCIUREANU DIN BILCA

IONEL-CRISTINEL PUHA

Memories from the Years of the First World War Reflected in the Autobiographical Writings of the Teacher Pamfil Cuciureanu from Bilca

(Abstract)*

The following historiographical approach intends to reconstruct the five years spent by the teacher Pamfil Cuciureanu from Bilca on the fronts of the First World War as a petty officer in the Austro-Hungarian army (1914–1917), the prison period in Italy (1917), the period when he joined the volunteer corps of the Romanian Legion (1918) and the return journey to his native Bucovina (November 1919). The main documentary support consists of his original notes, reunited in the manuscript *From the book of life. Autobiography*.

Keywords: autobiography, reservist, Romanian Legion, petty officer, teacher

Una dintre cele mai inedite scrieri memorialistice din Bucovina istorică, în care se reflectă evenimentele trăite de autor pe fronturile din Primul Război Mondial aparține învățătorului Pamfil Cuciureanu (1879–1959) din Bilca. Scrierea *Din carnetul vieții. Autobiografie*¹ se compune din două caiete dictando, primul de 47 de file și al doilea de 26 de file. Scrierea, foarte citeață, cu aspect caligrafic specific învățătorilor de altădată, nu este datată. Ținând seama de evenimentele relatate, se poate presupune că a fost scrisă imediat după întoarcerea autorului din refugiul din anul 1944. Pe pagina de gardă a primului caiet se găsește următoarea mențiune scrisă de mână: „Aceste caiete autobiografice ale învățătorului Pamfil Cuciureanu au fost lăsate înv[ățătorului] Puha Visarion, drept amintire și respect. Am primit acest dar biografic de la socrul meu, cu mult respect și le cedez Parohiei Bilca spre dragoste și veșnică amintire (15 august 1955, prof[esor] Gh. Popescu)”.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Publicată integral cu adnotări de Mircea Irimescu, sub titlul „Un memorialist: Pamfil Cuciureanu”, în *Izvorul – 150 de ani de școală la Bilca*, Rădăuți, Editura Septentrion, p. 106–174.

Lucrarea nu vădește decât pe alocuri talent literar, fiind de interes documentar, cu alternanțe de pagini reușite, cu altele anoste. La fiecare filă se simte handicapul pe care-l îl aveau la scrierea în limba română cei mai mulți dintre bucovinenii din perioada Bucovinei de sub stăpânire austriacă (topica nefirească a frazei, dezacorduri gramaticale, vocabular limitat și încărcat cu regionalisme, expresii și cuvinte calchiate din limba germană). Relatarea acestei istorii de 80 de ani trăite direct este o lucrare valoroasă.

Pamfil Cuciureanu s-a născut în 28 martie 1879 (stil vechi), la Bilca, ca fiu al lui Petru Cuciureanu și a soției sale, Maria Tofan². Urmează cursurile primelor două clase primare în localitatea natală, iar apoi, la sugestia învățătorului George Brăileanu, este trimis la școală la Rădăuți, unde absolvă clasele III–IV, avându-i ca învățători pe Patrachie Brăileanu, George Popadiuc, Onofrei Gherman și Dionisie Tofanel. În anul 1892, învățătoarea Melania Brăileanu (fiica lui George Brăileanu și sora lui Traian Brăileanu) îi pregătește pe Pamfil Cuciureanu și George Tofan pentru admiterea în clasa I a Gimnaziului din Suceava (elevii de aici beneficiind de predare în limba română și de ajutoare materiale de la Societatea „Școala Română”). Doi ani mai târziu, în 1894, Pamfil Cuciureanu s-a înscris la Școala de Învățători (Școala Normală) din Cernăuți, avându-l ca diriginte pe Raimund F. Kaindl. În primăvara anului 1900 absolvă cursurile acestei școli, iar din luna septembrie a aceluiași an este repartizat ca învățător la Bilca, la sugestia mentorului său, George Brăileanu. În anul 1901 este recrutat ca rezervist apt la Regimentul 22 Teritorial (Landwehr) din Cernăuți. Conform regulamentelor militare ale vremii, cel care era repartizat la acest regiment trebuia să facă atât stagiul ca recrutar, cât și toate perioadele de concentrare (28 de zile în fiecare an, în lunile iulie – august). Doi ani mai târziu, este numit învățător definitiv la Școala din Bilca. În același an, Pamfil Cuciureanu s-a căsătorit cu Aspazia Popescul. A îndeplinit funcția de director al Școlii din Bilca în mai multe perioade (1911–1913; 1922–1926; 1936–1938). În anul 1938 a fost pensionat.

Autorul ineditelor pagini memorialistice relatează cu amănunte impresii din momentul declanșării mobilizării generale din Austro-Ungaria: „La 1 august 1914, Austro-Ungaria ordonă mobilizarea generală, care știre se lăți ca fulgerul. Era zi de vineri, zi de târg la Rădăuți. La vestea mobilizării, toată lumea de la țară, aflată la oraș pentru târguiești, părăsi piața târgului Rădăuți și căuta cât mai curând să ajungă acasă. Tinerii ce se aflau la oraș, la știrea mobilizării, în stare turmentată se dedeau la fapte necuviincioase. Astfel, trecând pe strada Putnei din orașul Rădăuți, sfărâmau ferestrele locuitorilor orașeni. Seara din ziua de 1 August 1914, prin comune sunau clopotele bisericilor, care anunțau mobilizarea generală. Prin sate se auziră răcnete de bărbați și plânsete de femei. Era noaptea, era o groază în sat. În ziua de 2 august dimineața, mobilizații de la vârsta de 21 până la 42 de ani începură a merge rând pe rând la găril Vicovul de Jos și Gălănești, petrecuți de femei și copii, cu plânsete și jale. La fiecare două ore plecau trenuri bucușite de mobilizați,

² Arhiva Parohiei Bilca, *Condica născuților din parohia Bilca*, tomul IV, rubrica 5, p. 205–206.

care se îndreptau spre unitățile lor. După câteva zile întâlneau în sat numai bătrâni, femei și copii. Școlile erau și ele văduvite de învățătorii bărbați”³.

De la 3 august 1914, învățătorul Pamfil Cuciureanu a trebuit să se prezinte la Regimentul 22 Landwehr din Cernăuți. Momentul despărțirii este surprins cu multă emoție: „Mi-am părăsit casa, soția și cei doi copii mici, pentru a urma mobilizării generale. Despărțirea de cei mai dragi ai mei era de nedescris de grea, asemenea de grea era și despărțirea de școală și de colegii mai în vârstă. Am plecat cu inima frântă de durere, mai înainte de-a mă ruga Creatorului să ajung a mă reîntoarce sănătos la ai mei dragi”⁴.

În primii doi ani ai războiului (1914–1916), Pamfil Cuciureanu nu a fost trimis direct pe frontul de luptă și a fost utilizat, datorită abilităților sale caligrafice și cunoașterii limbii germane, în calitate de subofițer în birourile administrației militare ale Regimentului 22, la Oradea, Trofaiach (Stioria), Friedek-Mistek (Silezia) și Monospetri (Ungaria). Probabil după luna august a anului 1916, a fost transferat ca fruntaș la Batalionul 19 de marș pe frontul italian. În bătălia de la Goriția (Slovenia), a fost rănit ușor. După două săptămâni petrecute la infirmerie, a fost retrimis pe front de către medicii străini, care i-au transmis, cu cinism, românului bucovinean: „Pentru a fi împușcat ești bun (zum Erschiessen sind sie gut), trebuie să mergi în linie la front”⁵. Timp de câteva săptămâni, Pamfil Cuciureanu a activat în cadrul unei unități de rezervă din spatele frontului, stabilizat în zona muntoasă Prvaczina (Munții Karst, Slovenia de astăzi), împreună cu alți șapte învățători rezerviști din Bucovina. Din octombrie 1916, învățătorii rezerviști sunt scoși „din zona de foc și de moarte” și trimiși la un stagiu de instrucție intermediară, la Friedek-Mistek, etapă necesară înscrierii la Școala de Ofițeri de Rezervă din Zägendorf (Silezia). Timp de trei luni și jumătate (1 ianuarie – 15 aprilie 1917), cei trei sute de învățători rezerviști sunt supuși antrenamentelor dificile, fiind promovați la gradul de sergent aspirant de ofițer.

Evoluția ostilităților pe frontul italian a determinat însă trimiterea rezerviștilor spre Innsbruck. În noua calitate de comandant de pluton în Batalionul 29, Pamfil Cuciureanu rememorează perioada deosebit de dificilă: „[...] era în toiul verii, făceam teme de luptă, urcam munții până la ghețari, când numai cu greu urcam munții cu bastoanele și greutatea în raniță, transpiram de căldură, dar ajunși la ghețar tremuram de frig, nu aveam ce face, dar am petrecut și aceste greutăți”⁶.

La finele lunii iulie a anului 1917, compania de mitralieri comandată de subofițerul Pamfil Cuciureanu a primit ordin să se atașeze regimentelor de pe front, la Monte Santo. Autorul descrie dramatic infernul zilelor de confruntare cu armata italiană: „Eram pe Monte-Santo. Artileria italiană a început ofensiva. Noi ne-am adăpostit cu mitraliera într-o cavernă, fiindcă în tranșeul sub cerul liber nu era chip,

³ *Din carnetul vieții. Autobiografie*, caietul 1, f. 24.

⁴ *Ibidem*, f. 25.

⁵ *Ibidem*, f. 26.

⁶ *Ibidem*, f. 27.

eram cu zilele în mâni. În cavernă erau răniți, mulți ieșiți din minți, fantaziau, în cavernă soldații răniți își făceau necesitățile corporale, era întuneric, intrarea în cavernă se astupase cu pământ din cauza bombardării din apropiere. Era ziua mare, însă în cavernă întuneric, nu venea nici dintr-o parte cât de puțin aer sau lumină, o înădușală, țipete și vaiete, era un adevărat iad. [...] Pe acest loc nu era chip de trăit în cavernă, închiși fără pic de aer; preferam mai degrabă moartea decât să stau aici. Am săpat pământul cu mâinile spre ușa cavernei și am ieșit eu, cât și camaradul Tvrdik, din acel iad al cavernei. După distrugerea tranșelor și a unor caverne, artileria italiană încetase de a mai bate și trupa pedestră înainta spre noi, rupse linia și ne luă din spate. La această observare am dat ordin mânăitorilor mitralierei să se tragă. Eu personal nu mă mai puteam retrage, deoarece italienii erau deja deasupra cavernei noastre⁷. La 23 august 1917, Pamfil Cuciureanu și mitraliorii din subordinea sa sunt dezarmați de către italieni și sunt luați prizonieri: „După ce s-au adunat mai mulți prizonieri, cam la un batalion, am fost puși în rând câte 6 inși și apoi controlați dacă nu avem arme, cuțite, brice, foarfece, până chiar și ace italienii le confiscău. Am făcut marșuri până a doua zi la amiază-zi înconjuțați de soldați, carabinieri și călări, până ce am ajuns în orașelul Monzano, vreo 40 km de frontul de luptă în lăuntru Italiai”⁸.

De la sfârșitul lunii august a anului 1917 începea perioada calvarului de două săptămâni din lagărul italian Monzano: „Îngrădit cu sârmă ghimpată sub cerul liber, [lagărul] cuprindea peste 20 000 [de] prizonieri păziți de soldați italieni. În acest lagăr am staționat 2 săptămâni, urmând aici dezinfectarea hainelor. Fiecare prizonier a primit aici câte un număr de rând [...]. La 20 000 [de] prizonieri exista aici numai o bucătărie și un apeduct. Tot a treia zi veneam la rând, primeam mâncare, iar la 24 de ore puteai ajunge la apă, dacă îți păstrai rândul. Mulți din prizonieri ne doream să venim iarăși pe front, decât să murim aici de foame și sete”⁹.

La începutul lunii septembrie a anului 1917, prizonierii din lagărul de la Monzano sunt transferați spre sudul Italiei, în provincia Bari, la ferma Casale D’Altamura, prilej de rememorare pentru autor a condițiilor de lagăr: „Lagărul de prizonieri de aici se compunea din 33 [de] barăci, de câte 40 de metri lungime, o clădire p[en]t[ru] biroul administrației interne, câte o bucătărie de fiecare baracă (reparto sau campanie), care adăpostea 250 de oameni. Lagărul era împrejmuț cu un gard înalt de sârmă ghimpată și pe din afară tot la 10 m câte un soldat înarmat, ca santinelă. Afară de lagăr se afla clădirea pentru comandamentul lagărului, condus de un colonel ofițer și carabinieri (jandarmi)”¹⁰. În lagăr, autorul a avut surpriza de a întâlni un fost coleg de studii de la Cernăuți, învățătorul Prelipcean: „Rând pe rând, câte unul, ca oile prin strungă, din cei 800 [de] prizonieri sosiți aici, am fost primiți de ofițerul italian Amoruzo și repartizați pe barăci după naționalități. Aici

⁷ *Ibidem*, f. 27.

⁸ *Ibidem*, f. 28 și urm.

⁹ *Ibidem*, f. 29.

¹⁰ *Ibidem*, f. 31.

am aflat pe colegul înv. Anton Prelipcean, care m-a recomandat ofițerului Amoruzo. Ofițerul italian a stat cu mine de vorbă în limba română. Colegul Prelipcean era prizonier încă din anul 1916 și avea aici serviciul de factor poștal pentru Reparto a V (Compania V). La acest Reparto am fost repartizat și eu¹¹. În noua postură, autorul are șansa de a lucra la birourile armatei italiene pentru a inventaria prizonierii din lagăr și de a întâlni alți frați bucovineni: „În lagărul din Casele D’Altamura am aflat pe colegii Const. Brăteanu din Stupca, Anton Prelipcean din Vicovul de Jos, Dumencu din Horodnic, Orest Mercheș un tânăr student din Fundul Moldovei, apoi un țăran bilcan, Dumitru Cornea și mulți alți cunoscuți de prin satele vecine din întreg județul Rădăuți. După sosirea mea, la vreo două săptămâni apărură în acest lagăr și colegul Nicolae Simionovici, venind dintr-un spital¹².”

În acest lagăr cu prizonieri de diferite naționalități, „români din Bucovina, români ardeleni, bănățeni, români din România, ucraineni, germani, poloni, bosnieci, sârbi, unguri, dalmațieni, bulgari, greci și alții¹³”, autorul însemnărilor a avut șansa unică (singurul român) de a face parte dintr-o orchestră de 12 persoane, ca interpret la vioară, dirijată de Parsche. Acesta „a cerut de la membrii orchestrei, ca fiecare să-și exprime dansurile naționale. El a cerut și de la mine să-i cânt un dans național românesc. Eu i-am cântat «Hora Unirii», care dans Parsche l-a compus pe note pentru întreaga orchestră. Am exercitat «Hora Unirii» prin mai multe zile și în urmă s-a dat o reprezentație de dansuri naționale, unde s-a dansat și «Hora Unirii» și de cei de națiune străină¹⁴.”

La finele anului 1918, lagărul de prizonieri din Casele D’Altamura a fost vizitat de „marele român ardelean, preotul Vasile Lucaciu, dimpreună cu colonelul Ioan Florescu, atașatul militar al României pentru Italia din Roma. Aceștia veniră în propagandă și în căutarea de români prin lagărele de prizonieri pentru formarea de voluntari români (Legiunea română)¹⁵.” Timp de mai multe luni, Pamfil Cuciureanu are șansa de a fi instruit de ofițerii români Ursu și Sindrișteanu, alături de alți 11 români și de a primi gradul de ajutor de sublocotenent oferit de Ministerul de Război italian.

În primăvara anului 1919, Pamfil Cuciureanu, în calitate de component al orchestrei, cu tricolorul la veston, a avut șansa să-l întâlnească personal pe preotul Vasile Lucaciu. Momentul întâlnirii l-a impresionat pe autor: „La prima privire, când m-a zărit preotul Lucaciu între prizonierii de la orchestră, a venit direct la mine și m-a întrebat următoarele: «Cum mă numesc? Din ce parte sunt? Ce profesie ocup în civil? Și cum de mă aflu în orchestră cu străini de națiune?» Eu i-am răspuns că îmi place muzica, mă numesc Cuciureanu Pamfil, sunt învățător din Bucovina, jud. Rădăuți și am intrat ca voluntar în legiunea română¹⁶.” Vara anului 1919 a fost

¹¹ *Ibidem*, f. 32.

¹² *Ibidem*, f. 33.

¹³ *Ibidem*, f. 36.

¹⁴ *Ibidem*, f. 47.

¹⁵ *Ibidem*, f. 48.

¹⁶ *Ibidem*, f. 49.

dedicată de autor vizitelor și cunoașterii. „Fiind în Italia, în cadrul ofițerilor de legiune, am avut ocazia și permisiunea să vizităm cele mai însemnate localități istorice de pe vremea romanilor: Roma antică, Columna lui Traian Împăratul, Biserica Sf. Petru, Vaticanul, Arcul lui Constantin [...], Neapole, Pompei și Herculenum”¹⁷.

La începutul lunii octombrie a anului 1919, Pamfil Cuciureanu este înrolat în Batalionul 30 pentru repatriere în România și îmbarcat apoi pe vaporul Semiramis. După o perioadă de doi ani și jumătate trăiți în Italia, în ziua de 22 octombrie 1919, „la orele 4 după masa se dă semnalul de pornire, podul din port se deschide, vaporul se pune în mișcare, italienii ne salută cu strigăte de «Vivat la Romania»! Voluntarii români răspund: «Vivat la Italia!»”¹⁸ După o călătorie de șase zile și șase nopți, vaporul a ajuns la Constantinopol, unde a staționat 30 de ore. La începutul lunii noiembrie 1919, autorul memorialist mărturisește cu emoție momentul ajungerii în portul Constanța, „când am călcat pentru prima oară pe pământul patriei române numite România Mare”¹⁹. După alte 12 zile petrecute la Constanța, până la formarea trenului pentru cei 1 600 de voluntari, la 13 noiembrie 1919 începea călătoria spre Cernăuți. Ajuns în gara Cernăuți, la 18 noiembrie 1919, autorul nu amintește nimic în însemnările sale de unirea Bucovinei cu România, ci descrie înăbușirea unei răscoale a soldaților ucraineni de către soldații români din Regimentul 114. Revolta amintită a avut loc la Hotin. La Cernăuți, probabil se luaseră măsuri de securitate. În aceeași zi, Pamfil Cuciureanu pleacă spre familia sa de la Bilca, localitatea de domiciliu, și se prezintă cu ordinul de demobilizare.

Pentru meritele sale, învățătorul Pamfil Cuciureanu a fost decorat în anul 1931 cu „Medalia Ferdinand I cu spade pe panglică”, pentru calitatea de ajutor de sublocotenent (stegar) din legiunea română formată în Italia în anii 1916–1919.

Această decorație a fost oferită mai multor voluntari, în 8 iunie 1932, de către generalul de armată Iacob al garnizoanei Cernăuți”²⁰.

¹⁷ *Idem*, caietul 2, f. 1.

¹⁸ *Ibidem*, f. 2 și urm.

¹⁹ *Ibidem*, f. 3.

²⁰ *Ibidem*, f. 11.

UNIREA BASARABIEI ȘI BUCOVINEI CU ROMÂNIA ASEMĂNĂRI ȘI DEOSEBIRI¹

CONSTANTIN UNGUREANU

Unification of Bessarabia and Bukovina with Romania Similarities and Differences

*(Abstract)**

In 1917, an impressive national liberation movement developed in Bessarabia. In the autumn of that year, a National Council (Sfatul Țării) was formed, consisting of 150 deputies, 105 (70%) mandates returning to the Moldovans. On December 2, 1917, the members of the National Council proclaimed the Moldavian Democratic Republic. At the beginning of 1918, at the request of a group of deputies from the Council, the Romanian army entered Bessarabia to put an end to anarchy and disorder. The same Council voted on January 24, 1918, the independence of the Moldavian Democratic Republic. At the meeting from March 27, 1918, it also voted for the Declaration of the conditional union of Bessarabia with Romania. On October 28, 1920, the representatives of Great Britain, France, Italy and Japan signed in Paris the Treaty on the Recognition of the Union of Bessarabia with Romania.

During the war, Bukovina was partly occupied by the Russian army. On October 27, 1918, a meeting of representatives of the Bukovinian Romanians was held in Chernivtsi and proclaimed itself Constituent Assembly. On the same day, 50 members were elected in the Romanian National Council and an executive committee was created. On November 11, 1918, the Romanian army entered Chernivtsi, and in the following days took control of the entire territory of Bukovina. On November 12, 1918, the Bukovinian government was formed under the leadership of Iancu Flondor as a president. On November 25, 50 new members were co-opted in the Romanian National Council, including 12 Bukovinian refugees. On November 28, 1918, the General Congress of Bukovina convened and decided the unconditional union of Bukovina with the Kingdom of Romania. After almost a year of negotiations at the Paris Peace Conference, Bukovina's union with Romania was officially recognized.

Keywords: Bessarabia, Bukovina, National Council, Council of General Directors, Moldavian Democratic Republic, Romanian National Council, Bukovina Government, General Congress of Bukovina, Kingdom of Romania.

¹ Comunicare prezentată la Simpozionul național cu participare internațională „Bucovina – File de istorie”, organizat de Universitatea „Ștefan cel Mare” – Facultatea de Istorie și Geografie, Departamentul de științe umane și social-politice, Centrul de Cercetări Interdisciplinare „Carpathica”, Muzeul de Istorie Suceava, ediția a XX-a, Secțiunea Istorie Modernă și Contemporană, Suceava, 28–29 noiembrie 2018.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Bucovina și Basarabia, teritorii din vechea Țară a Moldovei, au fost anexate în 1775, respectiv 1812, imperiilor vecine, Austria și Rusia. După 144 de ani de stăpânire habsburgică în Bucovina, respectiv 106 ani de stăpânire rusească în Basarabia, situația politică, social-economică, etno-demografică, culturală, educațională se deosebea semnificativ în cele două provincii istorice. Diferită a fost soarta acestor teritorii și în timpul Primului Război Mondial, când Monarhia Austro-Ungară și Imperiul Rus s-au aflat în tabăra Puterilor beligerante, lupte grele desfășurându-se chiar la hotarul Bucovinei cu Basarabia. De asemenea, contextul intern și extern al unirii Basarabiei și Bucovinei cu România au fost diferite, asemănările și deosebirile acestui eveniment istoric fiind prezentate în acest studiu.

Bucovina în ajunul războiului

La începutul secolului al XX-lea, Bucovina devenise o provincie multietnică și multiconfesională, în care nicio etnie nu constituia o majoritate absolută. Potrivit recensămintelor oficiale austriece din anii 1880–1910, realizate după criteriul limbii de conversație a populației, românii bucovineni erau devansați de ucraineni și constituiau doar ceva mai mult de o treime din totalul populației. Recensământul din 1910 a înregistrat 794 945 de locuitori în Bucovina, inclusiv 305 222 (38,4%) vorbitori de ucraineană, 273 216 (34,4%) vorbitori de română, 168 779 (21,2%) vorbitori de germană (inclusiv circa 95 000 de evrei), 36 217 (4,5%) polonezi, 10 389 (1,3%) maghiari². Patru districte din nord-vestul Bucovinei erau locuite în mare majoritate de ucraineni, precum și de un număr mic de evrei și polonezi. Districtele cu populație mixtă din partea centrală a Bucovinei (Cernăuți-rural, Siret și Storojineț) erau populate, în majoritate, de români și ucraineni, dar și de mulți evrei, germani sau polonezi. În sudul Bucovinei, majoritatea populației era românească³.

În 1910, în 10 orașe și șase târguri din Bucovina locuiau 190 234 de persoane, inclusiv 47,7% vorbitori de germană, 22,9% români, 17,9% ucraineni, 11,1% polonezi. În capitala Bucovinei, din totalul de 85 458 de locuitori, 48,4% erau germani și evrei, 17,8% ucraineni, 17,4% polonezi și 15,7% români⁴.

În Bucovina nu exista o distincție clară între diferite confesiuni și etnii. Astfel, ucrainenii, germanii, maghiarii, armenii aparțineau diferitor confesiuni. În același timp, principalele confesiuni (ortodoxă, romano-catolică și protestantă)

² *Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogthume Bukowina*, în *Mitteilungen des statistischen Landesamtes des Herzogthums Bukowina* (în continuare se va cita *Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogthume Bukowina*), vol. XVII, Czernowitz, 1913, p. 55.

³ Constantin Ungureanu, „Populația Bucovinei în 1910 și 1930. Evoluții etno-demografice”, în *In honorem Alexandru Moșanu*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2012, p. 446.

⁴ Idem, *Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918). Aspecte etnodemografice și confesionale*, Chișinău, Editura Civitas, 2003, p. 255.

cuprindeau reprezentanții mai multor etnii. În 1910, din totalul populației Bucovinei, 68,4% erau ortodocși, 12,8% mozaici, 12,3% romano-catolici, 3,4% greco-catolici, 2,5% luterani⁵. Localitățile urbane erau populate de 33,5% ortodocși, 32,2% mozaici, 23,2% romano-catolici, 7,6% greco-catolici, 3% luterani.

În 1910, circa 71% din populația activă lucra în agricultură, 10% – în industrie și meșteșuguri, 10% – în comerț și transporturi, iar 9% activa în diferite servicii sau erau liber profesioniști. Majoritatea românilor și ucrainenilor (88–89% din total) lucrau în agricultură, pe când ponderea germanilor, evreilor și polonezilor în această ramură a economiei era mult mai mică. În industrie, 48% din muncitori erau germani și evrei, urmați de ucraineni (18%), români (16%) și polonezi (15%)⁶. Consecința cea mai nefastă a stăpânirii austriece în Bucovina a fost înstrăinarea etnică și lingvistică a acestui vechi pământ al Moldovei, românii devenind o minoritate etnică, constituind ceva mai mult de 1/3 din totalul populației.

La începutul secolului al XX-lea, Bucovina dispunea de un sistem de învățământ dezvoltat, circa 96% din copiii de vârstă școlară frecventând o școală. În 1913, în școlile primare învățau 109 441 de elevi, din care 38% români, 34,8% ucraineni, 21,1% germani și evrei, 4,4% poloni, 1,4% maghiari⁷. În 1912/1913, în Bucovina funcționau 564 de școli primare, din care 219 ucrainene, 190 românești, 97 germane, 15 poloneze, 4 maghiare și 39 mixte⁸. Până în 1913 au fost înființate și 13 școli primare private românești.

În ajunul declanșării războiului, în Bucovina activau 13 licee pentru băieți (numite, oficial, gimnazii), dintre care patru germane, patru germano-române, două germano-ucrainene, două ucrainene și un gimnaziu polon, cu un contingent de peste 6 000 de elevi, divers după limba maternă și confesiuni. În Bucovina mai existau două școli reale, o școală de meserii, câteva licee pentru fete. Universitatea din Cernăuți, deschisă în 1875, activa cu trei facultăți (Teologie Ortodoxă, Drept și Filozofie). Numărul studenților a crescut rapid, mai ales la începutul secolului al XX-lea (de la circa 400, în 1900, la peste 1 000, după 1910).

Dezvoltarea rapidă a învățământului a contribuit la diminuarea populației necărturare din Bucovina (de la 87,5%, în 1880, la 53,9%, în 1910). La începutul secolului al XX-lea erau știutori de carte 46,1% din locuitorii de peste 10 ani din Bucovina (în 1910), 43,5% din totalul populației din Transilvania și Banat (în 1910), 39,3% din locuitorii de peste opt ani din România (în 1912) și doar 15,6% din totalul populației Basarabiei (în 1897). În Bucovina, 39,6% din românii în vârstă de peste 10 ani erau cărturari⁹.

⁵ *Die Ergebnisse der Volkszählung vom 31 Dezember 1910 im Herzogthume Bukowina*, p. 54–55.

⁶ *Буковина. Историчний нарис* [Bucovina. Descriere istorică], Чернівці, Зелена Буковина, 1998, p. 84–85.

⁷ Constantin Ungureanu, *Învățământul primar din Bucovina (1774–1918)*, Chișinău, Editura Civitas, 2007, p. 192–194.

⁸ *Ibidem*, p. 187.

⁹ *Ibidem*, p. 206–208.

În Bucovina funcționa un sistem politic democratic, cu desfășurarea unor alegeri locale și provinciale. La sfârșitul secolului al XIX-lea s-au constituit partide politice pe criterii etnice, întemeiate de români și ucraineni. Elitele bucovinene de diferite etnii s-au organizat și s-au manifestat în societăți culturale și profesionale. Ultimele alegeri parlamentare și locale, realizate conform noii legi electorale, au consemnat că numărul alegătorilor români din Bucovina era ceva mai mare decât al alegătorilor ucraineni. În anul 1910 au fost înregistrați 180 414 alegători (bărbați de peste 24 de ani), dintre care 66 569 (36,9%) în listele românești, 64 673 (35,8%) în cele ucrainene, 35 492 (21,9%) în cele germane, 9 680 (5,4%) poloni¹⁰.

Basarabia în ajunul războiului

Timp de mai bine de 100 de ani de stăpânire rusească, Basarabia a devenit o provincie multietnică, în care populația românească a ajuns să reprezinte în jur de 50% din total. Potrivit recensământului rusesc din 1897, în Basarabia locuiau 1 935 412 persoane, dintre care 920 919 (47,6%) români (moldoveni), 379 698 (19,6%) ucraineni (maloruși), 228 168 (11,8%) evrei, 155 774 (8%) ruși, 103 225 (5,3%) bulgari, 60 206 (3,1%) germani, 55 790 (2,9%) găgăuzi, 11 696 (0,6%) poloni. În localitățile urbane, cei mai mulți locuitori erau evreii (37,2%), rușii (24,4%) și ucrainenii (15,7%), urmași de moldoveni (14,2%), bulgari (3,9%), poloni (2,1%), germani (0,7%)¹¹ etc.

În provinciile românești, cel mai slab dezvoltat era învățământul din Basarabia, școlile fiind cu limba rusă de instruire. În 1914, în Basarabia activau 1 846 de școli de diferite tipuri și grade, în care învățau circa 114 mii de elevi. Atunci funcționau în Basarabia 21 de licee de băieți (de stat și particulare), 20 de licee de fete, 16 școli medii de băieți, două de fete și șase mixte¹². În 1917, în Basarabia existau 1 383 de școli primare rusești, dintre care 839 în sate moldovenești și 544 în sate ne-moldovenești sau cu populație mixtă. Aceste școli erau frecventate de 80 991 de elevi, dintre care 43 308 în școlile din satele românești și 37 683 în școlile din celelalte localități¹³.

La începutul secolului al XX-lea, românii basarabeni se aflau la nivelul cel mai jos de instruire. Potrivit recensământului din 1897, în Basarabia erau 22% persoane de sex masculin și 8,9% de sex feminin știutoare de carte. Dintre etniile

¹⁰ Arhivele Naționale ale României (în continuare se va cita A.N.R.), Fond *Iancu Flondor*, inv. 945, dosar 2, f. 150–156.

¹¹ *Первая всеобщая перепись населения Российской империи, 1897*, г. III. Бессарабская губерния [Primul recensământ general al populației din Imperiul Rus, anul 1897. III. Gubernia Basarabia] (în continuare se va cita *Первая всеобщая перепись населения*), Санкт-Петербург, Изд. Центрального Статистического Комитета МВД, 1905, p. 97, 99.

¹² Ștefan Purici, *Introducere în istoria Basarabiei*, Suceava, Editura Universității, p. 61.

¹³ Gheorghe Cojocaru, *Integrarea Basarabiei în cadrul României (1918–1923)*, București, Editura Semne, 1997, p. 249.

care populau atunci Basarabia, cel mai bine instruiți erau germanii și polonezii, urmați de evrei, ruși, bieloruși, bulgari și găgăuzi. Cea mai mică proporție de știutori de carte se înregistra la ucraineni (15,3% bărbați și 3,1% femei) și la români (10,5% bărbați și 1,7% femei)¹⁴. Dintre cei 920 919 români basarabeni, înregistrați ca moldoveni, 53 803 (5,8%) puteau să citească și să scrie, din care 51 579 (95,9%) erau știutori de carte în rusă și doar 2 224 în alte limbi¹⁵.

În ajunul declanșării Primului Război Mondial exista o mare deosebire a conștiinței și identității naționale la românii bucovineni și basarabeni. Românii din Bucovina aveau o conștiință națională puternică, dispuneau de învățământ primar și parțial secundar în limba maternă, aveau posibilitatea să activeze în diferite societăți culturale și profesionale, constituite pe criterii etnice. În Bucovina funcționau mai multe partide politice românești, iar românii bucovineni aveau o influență mare în Dieta din Cernăuți. În localitățile cu populație românească din Bucovina activau biserici unde serviciul divin se desfășura în limba română, iar marea majoritate a preoților era de naționalitate română.

În Basarabia, în decurs de un secol, doar un număr foarte limitat de moldoveni a reușit să țină oarecare legături cu frații lor din Moldova sau Bucovina. Autoritățile țariste au interzis învățământul în limba română și chiar au exclus limba maternă a băștinașilor din administrație și biserici. În consecință, conform recensământului din 1897, doar circa 6,2% din totalul românilor basarabeni, înregistrați oficial ca moldoveni, erau știutori de carte, dintre care doar foarte puțini știau a scrie și a citi în limba maternă.

Pretenții teritoriale și proiecte de împărțire a Bucovinei

În timpul Primului Război Mondial, Bucovina a prezentat interes pentru statele din zonă. Austro-Ungaria dorea păstrarea și chiar extinderea provinciei cu teritorii din nordul Basarabiei (din județul Hotin) și nordul Moldovei. Rusia, mizând pe elementul slav și pe interese geostrategice, pretindea obținerea întregii provincii sau cel puțin a părții de nord a acesteia. Guvernul de la București, apelând la dreptul istoric și criteriul etno-demografic, dorea integrarea întregului ținut României. La începutul secolului al XX-lea, mișcarea națională ucraineană din Bucovina revendica o parte din teritoriul acestei provincii, până la râul Siret, inclusiv orașele Cernăuți, Siret și Storojineț. În Galiția și Bucovina exista și o mișcare panrusă, care revendica estul Galiției, nord-vestul Bucovinei și Rusia Subcarpatică pentru unirea acestora cu Imperiul Rus. Atât mișcarea panucraineană, cât și mișcarea panrusă, revendicau cea mai mare parte din nordul și vestul Bucovinei, inclusiv teritoriul dintre râurile Prut și Siret.

¹⁴ *Первая всеобщая перепись населения*, p. XIX–XX.

¹⁵ *Ibidem*, p. 97.

Pentru a combate pretențiile ucrainenilor, Iancu Flondor a întocmit, în februarie 1915, *Memoriu privitor la fruntariile Bucovinei*, în care demonstrează, din punct de vedere istoric, etnografic, economic și cultural, drepturile românilor asupra teritoriului Bucovinei dintre Prut și Siret. Iancu Flondor accepta că teritoriul Bucovinei, situat la nord de râul Prut, va fi pierdut, dar susținea că restul provinciei, în special teritoriul dintre Prut și Siret, trebuia „să fie considerat ca o parte integrală a revendicărilor noastre” și constata că „ar fi cu mult mai favorabil de a renunța la «munții ruteni» decât la teritoriul conțenios dintre Prut și Siret”¹⁶. Acesta demonstrează cu exemple concrete că recensământul austriac din 1910 nu reflecta corect naționalitatea populației Bucovinei, remarcând că principiul etnic este mult mai corect reflectat în listele alegătorilor, întocmite în anul 1910, conform noii legi electorale, bazată pe votul universal și pe cercuri electorale naționale. Așadar, încă de la începutul anului 1915, Iancu Flondor menționa în memoriul său că în niciun caz să nu se cedeze teritoriul dintre Prut și Siret, cu orașul Cernăuți. Acesta rezuma cele arătate în memoriul său cu câteva cuvinte tranșante: „Fără Prutul ca fruntarie, nici o învoire”¹⁷.

Diplomația austriacă a luat în calcul cedarea unei părți din Bucovina către România, pentru a obține sprijinul acesteia față de cauza Puterilor Centrale. În zilele de 5, 7 și 8 iunie 1915, la Ministerul de Externe de la Viena au avut loc convorbiri secrete privind Bucovina. Au fost elaborate trei variante ale unor posibile cedări teritoriale în Bucovina, care, în dependență de conjunctură, puteau fi luate ca bază pentru negocieri. Experții din Viena, în discuțiile privind eventualele cedări teritoriale în Bucovina, propuneau trasarea viitoarei frontiere de-a lungul unor râuri. Primele două variante prevedeau ca linia nordică a teritoriului cedat să coincidă cu râul Suceava, până la hotarul cu districtul Suceava. Ultima variantă accepta ca frontieră linia Siretului, până la hotarul cu districtul Vijnița. În toate aceste cazuri nu se ținea cont de specificul așezării localităților românești pe cursul superior al râurilor Suceava și Siret, unde mai multe sate se întindeau pe ambele maluri ale râurilor¹⁸.

Mersul evenimentelor din timpul războiului a zădărnicit speranțele autorităților austriece de a atrage România în război de partea sa, iar discuțiile privind eventualele cedări teritoriale în Bucovina nu au mai fost aplicate în practică. Totuși, însuși faptul elaborării acestor variante secrete de cedări teritoriale denotă că autoritățile de la Viena recunoșteau caracterul românesc al Bucovinei și dreptul României de a obține cel puțin o parte din această provincie, populată compact de români.

Autoritățile ruse au încercat să atragă România în război de partea lor, promițând susținerea pentru revendicările teritoriale din Austro-Ungaria. În 18 septembrie 1914, la Petrograd a fost semnat un acord secret româno-rus, potrivit

¹⁶ A.N.R., Fond Iancu Flondor, inv. 945, dosar 15, f. 2–3.

¹⁷ *Ibidem*, f. 7.

¹⁸ Haus-, Hof- und Staatsarchiv Wien, Politisches Archiv I, Karton 818, file 21–23; trei tabele.

căruia României i se recunoștea dreptul de a reuni „părțile din Austro-Ungaria, locuite de români”. Relativ la Bucovina, acordul stabilea că, în calitate de bază la delimitarea teritoriilor, trebuia să servească principiul naționalităților¹⁹, fără a se preciza modul de împărțire a Bucovinei.

În timpul războiului au fost elaborate câteva proiecte rusești de anexare a Bucovinei la Imperiul Rus. Primul proiect propunea încorporarea Bucovinei întregi Rusiei și a fost elaborat în ianuarie 1915, de către general-locotenentul F. Vebel. Acesta considera că trasarea hotarului pentru o împărțire a Bucovinei ar fi fost foarte dificil de realizat, întrucât în sudul provinciei exista „un amestec de etnii”. Al doilea proiect a fost propus de D. N. Vergun, unul dintre experții principali la Ministerul Afacerilor Externe a Rusiei în chestiunea Bucovinei și Galiției. Documentul a fost elaborat după semnarea Tratatului de la București, din august 1916, prin care țările Antantei recunoșteau dreptul României asupra Bucovinei până la râul Prut. Autorul insista ca Cernăuți și o parte a Bucovinei să rămână în posesia Rusiei. O atenție deosebită se acorda Facultății de Teologie de la Universitatea din Cernăuți, prin intermediul căreia se dorea atragerea românilor și a altor popoare ortodoxe din Balcani în sfera de influență a Rusiei²⁰. La sfârșitul anului 1916, A. Gherovsky și arhiepiscopul Harkovului, Antoniu, au elaborat un proiect de anexare a Bucovinei întregi Rusiei. Autorii proiectului acordau Bucovinei o mare importanță strategică pentru promovarea expansiunii țarismului rus în România și în alte țări ortodoxe din Balcani. După părerea autorilor proiectului, teritoriul bucovinean care ar fi trebuit să intre în componența României, conform Tratatului din august 1916, era cel mai bogat. Fondul bisericesc ortodox avea cele mai întinse posesiuni de pădure în sudul Bucovinei. Autorii acestui document mai menționau că, după alipirea teritoriilor românești din fosta Austro-Ungarie la România, „toate pretențiile românilor se vor referi la Basarabia”, iar Rusia, „în ochii românilor, se va transforma din dușman principal în unicul dușman”. Autorii acestui proiect susțineau că, dacă se accepta cedarea Bucovinei către România, Rusia risca să piardă și Basarabia²¹.

Aceste proiecte rusești, elaborate în anii 1915 și 1916, demonstrează că, în cazul unui război victorios, Rusia ar fi anexat cea mai mare parte a Bucovinei, cu orașul Cernăuți, fără a respecta condițiile de intrare a României în război de partea Antantei. Evoluțiile ulterioare din Imperiul Rus au zădărnicit realizarea proiectelor de anexare a Bucovinei.

Bucovina și Basarabia în timpul Primului Război Mondial

După declanșarea războiului, România a reușit timp de doi ani să-și păstreze neutralitatea. Autoritățile de la București au negociat însă cu reprezentanții țărilor

¹⁹ *România în anii Primului Război Mondial*, vol. I, București, Editura Militară, 1987, p. 103–104.

²⁰ Ion Varta, „Proiecte rusești de anexare a Bucovinei în perioada Primului Război Mondial”, în „Cugetul”, Chișinău, nr. 2, 1993, p. 37–38.

²¹ *Ibidem*, p. 38–39.

beligerante condițiile de intrare în război, în speranța de a recupera cel puțin o parte dintre teritoriile locuite de românii din Monarhia Austro-Ungară sau din Rusia Țaristă. În urma unor tratative îndelungate, în 4/17 august 1916, a fost semnat la București un tratat secret între România și țările Antantei, prin care Franța, Anglia și Rusia recunoșteau drepturile României asupra teritoriilor românești din Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Bucovina. Acest tratat secret prevedea, la art. IV, că „linia de hotar va începe de la Prut, de la un punct al frontierelor actuale între Rusia și România, aproape de Novosulița, și va urca râul până la granița Galiției, la întâlnirea Prutului cu Ceremușul. De aici va urma frontiera dintre Galiția și Ungaria până la punctul Steag, cota 1655”²². Prin acest tratat Rusia acceptase ca, în cazul unui război victorios, să obțină doar Bucovina dintre Prut și Nistru, restul teritoriului, inclusiv orașul Cernăuți, urmând să se unească cu România.

În timpul războiului, Bucovina a fost grav afectată de operațiunile militare, de trei ori fiind parțial sau aproape în întregime ocupată de armata rusă. Acțiunile militare au dus mari pagube economiei și populației Bucovinei. Pentru front au fost recrutați bărbații cu vârste cuprinse între 18 și 53 de ani, iar un număr mare de locuitori, de diferite etnii, s-a refugiat în interiorul Austriei sau în alte țări. Multe întreprinderi industriale au fost distruse sau evacuate, linii de cale ferată au fost demolate, iar poduri și șosele au fost distruse. Mari pagube au fost provocate agriculturii. Cele mai mari distrugerii s-au produs în satele dintre Prut și Nistru, mai ales la hotarul cu Basarabia, unde au avut loc cele mai violente confruntări militare.

Între timp, în Rusia s-a produs revoluția bolșevică, iar în 3 martie 1918 s-a încheiat la Brest-Litovsk o pace separată între Rusia și Puterile Centrale. La începutul anului 1918, Rada de la Kiev a proclamat independența Ucrainei, revendicând și teritoriile locuite de ucrainenii din Galiția, Bucovina, Basarabia și Maramureș. La 9 februarie 1918, reprezentanții Ucrainei și Austriei au semnat la Brest-Litovsk un tratat secret, prin care Austro-Ungaria urma să primească o cantitate însemnată de cereale, în schimb autoritățile de la Viena se obligau să formeze o nouă provincie austriacă, care să cuprindă estul Galiției, locuită preponderent de ucraineni și Bucovina. Însă, din cauza evenimentelor din timpul războiului, această problemă nu a ajuns să fie discutată în Parlamentul de la Viena.

Totodată, încă în anul 1917, cea mai mare parte a României a fost ocupată de armatele germane și austro-ungare, iar guvernul de la București s-a mutat temporar la Iași. La 7 mai 1918 era semnat Tratatul de Pace de la București, prin care România renunța la teritoriile românești din Austro-Ungaria, iar teritoriul Bucovinei urma să fie mărit cu o parte din județul Hotin, cu zona Herței din județul Dorohoi și cu zona Dornei din România. În urma semnării acestui tratat, România pierdea aproape 6 000 de km², dintre care circa 600 km² urmau să fie incluși în componența Bucovinei²³. Articolul XI al acestui tratat descria hotarul din zona de

²² Pavel Țugui, *Bucovina. Istorie și cultură*, București, Editura Albatros, 2002, p. 308.

²³ *Буковина 1918–1940 pp.: зовнішні впливи та внутрішній розвиток* [Bucovina în anii 1918–1940: influențe externe și dezvoltare internă], Чернівці, Зелена Буковина, 2005, p. 46.

munte a României, care urma să fie rectificat în favoarea Austro-Ungariei²⁴. Dacă acest tratat ar fi intrat în vigoare, atunci o zonă importantă muntoasă, situată la sud de Vatra-Dornei, câteva sate din apropierea orașelor Suceava și Siret, dar și teritoriul din zona Herței, inclusiv târgurile Herța și Mihăileni, ar fi fost incluse la Bucovina, în componența unei Austro-Ungarii reorganizate.

După semnarea tratatelor de pace cu Rusia și Ucraina, trupele germane și austro-ungare au ocupat teritorii importante din Ucraina, dar și o parte din județul Hotin din nordul Basarabiei. La începutul toamnei anului 1918, în Bucovina erau staționate unități militare austriece, care ocupau și o parte din județul Hotin, până la târgul Lipcani. Autoritățile austriece prevedeau să extindă districtele Câmpulung, Gura-Humorului și Siret cu teritoriile cedate de România, să înființeze un district judecătoresc cu reședința la Țureni, care să includă și satele din zona Herței și să creeze un district judecătoresc nou cu sediul la Hotin, care să cuprindă localitățile din nordul Basarabiei (din județul Hotin)²⁵.

Basarabia a fost mai puțin afectată de acțiunile militare, dar după 1916 s-a aflat în imediata apropiere a frontului din România. Și în Basarabia, sute de mii de bărbați au fost mobilizați pe front, fiind nevoiți să lupte pentru interese străine, inclusiv împotriva conaționaliilor lor din Bucovina și Transilvania. Deși la 1916, când România a intrat în Primul Război Mondial alături de Antanta, Unirea Basarabiei cu România nu avea cum să fie prevăzută în politica factorilor de decizie de la București, totuși Basarabia a fost cea dintâi provincie care s-a eliberat de sub dominație străină și s-a unit, la 27 martie 1918, cu România.

Mișcarea națională din Basarabia în anul 1917

Pe parcursul anului 1917, Basarabia a fost cuprinsă de o impresionantă mișcare de eliberare națională, rezultată în urma Revoluției ruse din februarie 1917. La Chișinău și în alte localități s-au desfășurat manifestări cu caracter național, la care participanții au solicitat autonomia provinciei, învățământ în limba maternă, libertăți democratice, vot direct și secret, reforma agrară etc. Un rol deosebit au jucat în această perioadă soldații moldoveni, mai ales cei din garnizoana Odesa, unde erau dislocați circa 40 de mii. În luna mai s-a aprobat organizarea a 16 cohorte (câte două în fiecare județ), a câte 100 de ostași basarabeni²⁶. La 6–7 aprilie 1917 s-a desfășurat Congresul Uniunii Cooperatorilor, care a adoptat o rezoluție prin care se cerea autonomia administrativă, culturală și economică a Basarabiei, utilizarea limbii române în instituțiile de stat, formarea unui organ legislativ. Revendicări similare a înaintat și Congresul eparhial, desfășurat în perioada 19–25 aprilie 1917.

²⁴ Viorica Moisuc, *Basarabia, Bucovina, Transilvania. Unirea, 1918. Documente*, București, Departamentul informațiilor publice, 1996, p. 329–330.

²⁵ Erich Prokopowitsch, *Das Ende der österreichischen Herrschaft in der Bukowina*, München, Oldenburg, 1959, p. 11–12.

²⁶ Ștefan Purici, *Istoria Basarabiei – note de curs*, București, Editura Semne, 2011, p. 153–154.

În perioada 10/23–13/26 aprilie 1917 a avut loc Congresul Învățătorilor din Basarabia. Din cei aproape 600 de învățători prezenți la Congres, doar vreo 30–35 erau moldoveni. Ion Buzdugan a prezentat un referat despre starea proastă a învățământului, menționând că în toată Basarabia erau școlarizați în jur de 65–66 de mii de elevi, mai puțin de 40 mii fiind moldoveni²⁷. Participanții de diferite etnii au solicitat introducerea învățământului primar obligatoriu în limba maternă. Peste o lună, în 12/25–15/28 mai 1917, s-a desfășurat la Chișinău Congresul învățătorilor moldoveni din Basarabia. Participanții la Congres au adoptat hotărâri de introducere a alfabetului latin, începând cu anul școlar 1917/1918; organizarea unor cursuri de perfecționare pentru cadrele didactice; transformarea școlilor rusești din satele cu populație românească în „școli moldovenești”. Unele dintre aceste revendicări s-au realizat deja pe parcursul anului 1917.

În vara anului 1917, Comisia școlară moldovenească a organizat cursuri de limbă și istorie românească pentru cadrele didactice. Programul acestor cursuri a fost elaborat de Paul Gore și Onisifor Ghibu. O contribuție importantă la desfășurarea acestor cursuri au avut-o refugiații bucovineni și ardeleni, printre care Onisifor Ghibu, Romulus Ciofleac, George Tofan, Liviu Marian, Ovidiu Țopa. La aceste cursuri au participat 418 cadre didactice, inclusiv 10 din Transnistria²⁸.

Vâltoarea evenimentelor revoluționare i-a cuprins și pe țărani, cea mai numeroasă pătură socială. În 21–24 mai 1917, s-a organizat Congresul I gubernial al țăranilor, la care au participat circa 500 de delegați. Congresul a decis ca pământul să fie trecut sub controlul comitetelor agrare rurale, iar în plan politic s-a pronunțat pentru reorganizarea imperiului într-o republică federativă. La 27–31 august s-a desfășurat Congresul II gubernial al țăranilor, care a discutat despre împărțirea pământului la țărani²⁹.

Revendicarea principală a mișcării naționale din Basarabia a fost dobândirea autonomiei provinciei. Cerința respectivă a fost revendicată în numeroase congrese și adunări, precum adunarea Uniunii Cooperatorilor (6–7 aprilie 1917), adunarea ostașilor moldoveni din Odesa (18 aprilie 1917), Congresul clerului și mirenilor (19–22 aprilie 1917), Congresul studenților moldoveni (20 mai 1917), Congresul gubernial al țăranilor (21–23 mai 1917) și Congresul învățătorilor moldoveni (25–28 mai 1917)³⁰.

La 20 martie 1917 are loc o adunare a frunțașilor mișcării naționale, care adoptă proiectul de program al Partidului Național Moldovenesc, semnat de 21 de membri fondatori. La 5 aprilie 1917, membrii fondatori ai P.N.M. au adoptat programul partidului și au ales Comitetul de conducere. Președinte a fost ales Vasile Stroescu,

²⁷ Vasile Harea, *Basarabia pe drumul Unirii. Amintiri și comentarii*, Iași, Editura Eminescu, 1995, p. 69, 74.

²⁸ Anton Moraru, Ion Negrei, *Anul 1918 – ora astrală a neamului românesc*, Chișinău, Editura Civitas, 1998, p. 50.

²⁹ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 150–152.

³⁰ Gheorghe Negru, *Țarismul și mișcarea națională a românilor din Basarabia*, Chișinău, Editura Prut Internațional, 2000, p. 82–83.

vicepreședinți – Paul Gore și Vladimir Herța, secretar general – Pan Halippa. Vasile Stroescu a fost un președinte formal, partidul fiind condus efectiv de vicepreședinți. Principalele obiective naționale și politice ale P.N.M. erau: dobândirea celei mai largi autonomii a Basarabiei, constituirea unei Diete provinciale (Sfatul Țării), utilizarea limbii poporului în administrație, școală, biserică, armată. P.N.M. a jucat un rol important în renașterea națională a românilor basarabeni, a avut o contribuție hotărâtoare la constituirea Sfatului Țării, proclamarea Republicii Democratice Moldovenești, declararea independenței și Unirea Basarabiei cu România.

Una dintre cele mai importante manifestări din Basarabia a fost Congresul militarilor moldoveni, care a avut loc la Chișinău, în perioada 20 octombrie/3 noiembrie – 27 octombrie/10 noiembrie 1917. La acest Congres au participat, potrivit diferitor surse, între 700 și 900 de delegați. Congresul a hotărât, în ziua de 21 octombrie 1917, să declare autonomia teritorială și politică a Basarabiei. La 25 octombrie 1917 s-a adoptat o rezoluție a Congresului ostașilor moldoveni, care cuprindea 12 puncte, cele mai importante referindu-se la autonomia Basarabiei, naționalizarea școlilor, așezămintelor și dregătoriilor, formarea a 16 cohorte a câte 100 de soldați fiecare, constituirea Sfatului Țării, oprirea colonizării și realizarea reformei agrare. În ședințele din 25–27 octombrie 1917 au fost aleși primii 32 de deputați în Sfatul Țării (câte patru delegați din partea fiecărui județ)³¹.

Sfatul Țării

În toamna anului 1917, inițiativa convocării organului legislativ al Basarabiei și-a asumat-o Congresul militarilor moldoveni. În cadrul congresului a fost aleasă o „comisie de organizare”, transformată apoi, la 28 octombrie 1917, în Birou de organizare a Sfatului Țării, condus de un prezidiu, în frunte cu sublocotenentul Vasile Țanțu. Congresul militarilor moldoveni propusese ca Sfatul Țării să fie constituit din 120 de deputați, inclusiv 10 din stânga Nistrului, dintre care 84 (70%) să revină populației majoritare și 36 (30%) dintre mandate minorităților etnice³². Însă, Biroul de organizare a Sfatului Țării a decis ca acest legislativ să fie format din 150 de deputați, românii moldoveni urmând să aibă 105 (70%) mandate, iar restul grupurilor etnice 45 (30%) de mandate. Componenta Sfatului Țării reflecta structura socială, politică, administrativă, profesională a provinciei. Cei mai mulți deputați au fost aleși din partea militarilor moldoveni (44), țăranilor (30), zemstvelor județene (9), orașelor județene (8), organizațiilor cooperatiste (5)³³ etc.

³¹ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918. Documente* (în continuare se va cita *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*), antologie de Ion Calafeteanu și Viorica-Pompilia Moisuc, Chișinău, Editura Hyperion, 1995, p. 54–59.

³² Gheorghe E. Cojocaru, *Sfatul Țării. Itinerar*, Chișinău, Editura Civitas, 1998, p. 31.

³³ Valeriu Popovschi, *Biroul de organizare al Sfatului Țării (27 octombrie – 21 noiembrie 1917)*, București – Brăila, Editura Academiei Române, Editura Istros, 2017, p. 42–47, 80–81.

Sfatul Țării, inaugurat la 21 noiembrie 1917, era prevăzut să activeze ca un organ legislativ provizoriu, până la convocarea Adunării Constituante a Basarabiei. Sediul Sfatului Țării s-a aflat în localul fostului Gimnaziu de băieți nr. 3. Președintele al Sfatului Țării a fost ales Ion Inculeț, care deținea funcția de vicecomisar gubernial. Activitatea Sfatului Țării era coordonată de un prezidiu format din opt persoane³⁴.

Deputații s-au împărțit în două fracțiuni mari: Blocul Moldovenesc – care era majoritar, reunind o fracțiune de militari și un bloc socialist al țăranilor moldoveni și Frațiunea Minorităților – în care se evidențiau grupurile de deputați ucraineni și evrei. După 16 ianuarie 1918, din Blocul Moldovenesc s-a desprins gruparea țărănească, aceasta constituindu-se într-o fracțiune aparte. În ultima decadă a lunii februarie 1918, în Sfatul Țării activau trei fracțiuni distincte: Blocul Moldovenesc, Frațiunea Țăranilor și Frațiunea Minorităților. În Sfatul Țării, Blocul Moldovenesc dispunea de circa 47% din mandate, Frațiunea Țărănească avea 20%, iar restul de 33% revenea grupărilor de orientare social-democrată și social-revoluționară ori minorităților etnice³⁵. Deși din start a fost prevăzut un număr de 150 de deputați în Sfatul Țării, în realitate legislativul basarabean a funcționat cu un număr mai mic de deputați. Bunăoară, la deschiderea Sfatului Țării (21 noiembrie 1917) au fost prezenți 95 de deputați, iar când s-a decis Unirea, activau 138 de deputați³⁶.

La 2 decembrie 1917, deputații din Sfatul Țării au proclamat Republica Democratică (Populară) Moldovenească, denumirea accentuând caracterul românesc al provinciei locuite în majoritate de moldoveni. Reprezentanții minorităților etnice din Sfatul Țării, prin vot unanim, au susținut această decizie politică importantă. Prin proclamarea R.D.M. s-a urmărit și scopul de a contracara pretențiile teritoriale ale Ucrainei asupra unei părți a Basarabiei. Simbolurile utilizate de R.D.M. au avut la bază trecutul său istoric. Pe parcursul existenței sale, R.D.M. s-a folosit de stema medievală a Țării Moldovei și de simbolurile Revoluției române de la 1848–1849 (cântecul patriotic *Deșteaptă-te române* și tricolorul românesc). Până la convocarea Constituantei basarabene, forul legislativ suprem rămânea Sfatul Țării, iar puterea executivă era reprezentată de Consiliul Directorilor Generali, format din 10 directorate. În ședința din 7 spre 8 decembrie 1917, Sfatul Țării a votat primul guvern al R.D.M. – Consiliul Directorilor Generali, în frunte cu Pantelimon Erhan (președinte al Guvernului și director general la Agricultură)³⁷. Din zece directori generali ai Guvernului Basarabiei, șapte erau moldoveni, doi ucraineni și unul evreu.

Din cauza situației dificile din Basarabia, Sfatul Țării nu a reușit să realizeze schimbări radicale la nivel administrativ. În teritoriu, organele locale și-au continuat

³⁴ Idem, *Republica Democratică Moldovenească (Formarea și evoluția. 1917–1918)* (în continuare se va cita Valeriu Popovschi, *Republica Democratică Moldovenească*), București – Brăila, Editura Academiei Române, Editura Istros, 2017, p. 255.

³⁵ Alexandru Boldur, *Istoria Basarabiei*, București, Editura „Victor Frunză”, 1992, p. 502–503.

³⁶ Valeriu Popovschi, *Republica Democratică Moldovenească*, p. 253.

³⁷ Ștefan Ciobanu, *Unirea Basarabiei. Studiu de documente cu privire la mișcarea națională din Basarabia în anii 1917–1918*, București, Editura Cartea Românească, 1929, p. 127–128.

activitatea în formula stabilită în perioada administrației țariste, dar vechii funcționari au fost obligați să depună jurământ față de Sfatul Țării și R.D.M. Într-o atmosferă solemnă, ostașii moldoveni au depus jurământul de credință R.D.M. Treptat, printr-o serie de măsuri, s-a făcut transferul de suveranitate de la vechile organe de putere din perioada țaristă, către organele de putere ce exprimau suveranitatea R.D.M. Proclamarea R.D.M. la 2 decembrie 1918 a fost un eveniment important în lupta de emancipare a românilor basarabeni, constituind un prim pas în direcția desprinderii ținutului de Rusia și a apropierii de România.

Proclamarea independenței Republicii Democratice Moldovenești

La începutul anului 1918, situația din Basarabia devenise critică din cauza trupelor rusești bolșevizate, care se retrăgeau în interiorul Rusiei, și a unor grupuri sovietice, care au încercat să preia puterea la Chișinău. Frontul Român se destrămase, iar armatele ruse, trecând prin Basarabia, jefuiau populația și subminau activitatea autorităților. În aceste condiții dificile, guvernul moldovenesc a solicitat ajutor din partea armatei române. La 6 ianuarie 1918, în gara Chișinău a sosit un eșalon cu circa 1 000 de soldați ardeleni, care veneau de la Kiev. Însă, trenul cu voluntari ardeleni a fost atacat în gară de forțele bolșevice, câțiva soldați au fost uciși sau răniți, mulți fiind dezarmați și făcuți prizonieri. Ei au fost ținuți în arest până la 13 ianuarie 1918, când au fost eliberați de armata română³⁸.

În aceste zile dificile, un grup de deputați din Sfatul Țării s-a întrunit într-o consfătuire secretă și a decis să trimită, pe căi diferite, trei delegații la Iași, pentru a solicita ajutorul urgent al armatei române. Guvernul României a decis să trimită peste Prut două divizii de infanterie și două de cavalerie. Armata română a intrat în Basarabia, pentru a pune capăt anarhiei și dezordinii. La 13/26 ianuarie 1918, Divizia 11 Infanterie, în frunte cu generalul Ernest Broșteanu, a intrat în Chișinău, iar unitățile bolșevice s-au retras fără rezistență la Tighina. Armata română a luat sub control orașul Tighina la 7 februarie 1918. Divizia 13 Infanterie română a trecut Prutul în sudul Basarabiei și a luat sub control orașele Bolgrad, Ismail, Cahul, iar la 8 martie 1918 a intrat în Cetatea Albă³⁹. Totodată, județul Hotin a fost ocupat de armata austriacă. În confruntările militare cu forțele bolșevice, armata română a pierdut trei ofițeri și 122 de soldați, iar 12 ofițeri și 309 ostași au fost răniți⁴⁰.

Situația geopolitică s-a modificat radical după ce, în 12 ianuarie 1918, Ucraina și-a proclamat independența față de Rusia sovietică. La 19 ianuarie 1918, s-a format un nou guvern R.D.M., condus de Daniel Ciugureanu⁴¹. Problema proclamării

³⁸ Ion Constantin, Ion Negrei, Gheorghe Negru, *Ioan Pelivan. Părinte al mișcării naționale din Basarabia*, București, Editura Biblioteca Bucureștilor, 2011, p. 112–113.

³⁹ *Istoria Basarabiei de la începuturi până în 1918*, ediția a II-a, București, Editura Semne, 1998, p. 85.

⁴⁰ Gheorghe E. Cojocaru, *op. cit.*, p. 72.

⁴¹ Mihai Adauge, Eugenia Danu, Valeriu Popovschi, *Mișcarea națională din Basarabia. Cronica evenimentelor din 1917–1918*, Chișinău, Editura Civitas, 1998, p. 81; Gheorghe E. Cojocaru, *op. cit.*, p. 74.

independenței R.D.M. s-a pus în discuție în ședința Sfatului Țării din 22 ianuarie 1918. Declarația a fost votată în unanimitate și fără dezbateri în ședința din noaptea de 23–24 ianuarie 1918. Decizia politică a Sfatului Țării a fost determinată de faptul că Ucraina s-a proclamat independentă, iar teritoriul dintre Prut și Nistru nu mai avea nicio legătură terestră directă cu restul Rusiei. Totodată, Declarația de independență lăsa deschisă posibilitatea împlinirii aspirațiilor la unitate națională a românilor basarabeni, Republica Moldovenească rezervându-și dreptul ca singură să-și hotărască soarta.

Președintele R.D.M. independente a fost ales Ion Inculeț. Frațiunile parlamentare din Sfatul Țării, dar și forțele politice din afara Parlamentului basarabean, au perceput diferit independența R.D.M. Pentru moldoveni, independența era o etapă spre unire, pentru minoritarii din Basarabia (ruși, ucraineni, evrei, bulgari), independența constituia mai degrabă o garanție contra unirii și păstrarea speranței unei noi alipiri la Rusia.

Unirea Basarabiei cu România

După proclamarea independenței, Republica Democratică Moldovenească rămânea un stat instabil și fără o perspectivă clară. Totodată, guvernul Ucrainei, în timpul negocierilor de pace cu Germania și Austro-Ungaria, a înaintat noi pretenții asupra Basarabiei. În ședința specială din 16 martie, deputații din Sfatul Țării au dezbătut nota Guvernului Ucrainei și au criticat politica anexionistă față de Basarabia⁴².

Situația complicată a R.D.M. și izbucnirea războiului civil în Rusia i-a determinat pe mulți lideri basarabeni să opteze pentru unirea cu România. În luna martie, rezoluții de unire cu România au adoptat adunările zemstvelor din județele Bălți, Soroca, Uniunea marilor proprietari din Basarabia, consiliul orașului Soroca⁴³. La 20–23 martie 1918, o delegație a Sfatului Țării (Ion Inculeț, Pan Halippa, Daniel Ciugureanu) s-a aflat la Iași pentru a discuta problema unirii cu guvernul român. Ion Inculeț a propus „unirea cu autonomie deplină”, Daniel Ciugureanu și Pan Halippa au optat pentru unire necondiționată⁴⁴.

La 27 martie 1918, Sfatul Țării s-a întrunit în ședință solemnă. Au fost citite și puse în discuție două declarații. Blocul Moldovenesc se pronunța pentru unirea Basarabiei cu România, dar într-o variantă condiționată. Frațiunea Țărănească a avansat două căi de soluționare a problemei: – organizarea unui referendum sau convocarea Adunării Constituante basarabene; – constituirea unui stat federativ cu România. Reprezentanții minorităților etnice (germane, bulgaro-găgăuze, ucrainene și ruse) au declarat că nu au fost împuterniciți să se pronunțe pe marginea acestui subiect

⁴² Anton Moraru, Ion Negrei, *op. cit.*, p. 181–182.

⁴³ Ștefan Purici, *op. cit.*, p. 169.

⁴⁴ Gheorghe E. Cojocaru, *op. cit.*, p. 103.

foarte important și se vor abține de la vot⁴⁵. Doar polonezul Felix Dudkevici a susținut deschis unirea Basarabiei cu România.

În final, Sfatul Țării a votat Declarația de unire a Basarabiei cu România, în următoarea formulă: „Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și [a] dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna se unește cu mama sa România!”. La baza declarației de unire s-a aflat rezoluția elaborată de deputații din Blocul Moldovenesc. Din 125 de deputați prezenți la ședință, 86 au votat pentru, trei împotriva, 36 s-au abținut, iar 13 deputați au lipsit de la ședință⁴⁶.

Unirea Basarabiei cu România se înfăptuia pe principiul păstrării unei anumite autonomii pentru provincia dintre Prut și Nistru. Sfatul Țării își continua activitatea și urma să înfăptuiască reforma agrară și să asigure autonomia provincială. Doi reprezentanți ai Basarabiei, desemnați de Sfatul Țării, urmau să intre în Consiliul de Miniștri român, iar pe viitor urmau să fie aleși din rândul reprezentanților Basarabiei în Parlamentul român. Basarabia urma să trimită în Parlamentul român un număr de deputați proporțional cu populația, iar alegerile locale și parlamentare urmau să se organizeze pe baza votului universal, egal, direct și secret. Libertatea personală, a credinței, a adunărilor, toate libertățile obștești urmau să fie garantate prin Constituție, iar persoanele persecutate în trecut din motive politice urmau să fie amnistiate⁴⁷.

La 30 martie 1918, o delegație a Basarabiei, condusă de Ion Inculeț, Pan Halippa și Constantin Stere a înmănat regelui Ferdinand I *Declarația de Unire a Basarabiei cu România*, aceasta fiind promulgată prin Decret regal la 9/22 aprilie 1918. După Unire, Ion Inculeț și Daniel Ciugureanu au fost desemnați ca miniștri în Guvernul României, iar în funcția de președinte al Sfatului Țării a fost ales, la 2 aprilie 1918, Constantin Stere. La 6 aprilie, președinte al Consiliului Directorilor Generali a devenit Petre Cazacu⁴⁸.

După Unire, Sfatul Țării s-a concentrat asupra reformei agrare în Basarabia. Legea agrară a fost votată la 27 noiembrie 1918, fiind promulgată prin Decretul regal din 22 decembrie 1918. Reforma agrară prevedea ca marii proprietari să nu aibă terenuri mai mari de 100 de hectare. Sfatul Țării și-a încetat existența după ce, la 27 noiembrie 1918, a votat Declarația de unire necondiționată a Basarabiei cu România.

⁴⁵ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*, p. 206–208.

⁴⁶ Gheorghe E. Cojocaru, *op. cit.*, p. 113–114; *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*, p. 210.

⁴⁷ Ion Țurcanu, *Unirea Basarabiei cu România. Prehudii, premise, realizări*, Chișinău, Tipografia Centrală, 1998, p. 256.

⁴⁸ Gheorghe E. Cojocaru, *op. cit.*, p. 141.

Deputații bucovineni în Parlamentul de la Viena în toamna anului 1918

În Parlamentul austriac activau 14 deputați din partea Bucovinei, aleși în 1911, din care șase erau români. În vara și toamna anului 1918 au avut loc dezbateri privind viitorul Austro-Ungariei. Deputații români au protestat față de o eventuală alipire a Bucovinei la Galiția, dar acceptau o cedare parțială a nordului provinciei. La 22 iulie 1918, Constantin Isopescu-Grecu a făcut o declarație în Parlament, în care a menționat că, „întâmplându-se să fie dată necesitatea ca districtele ucrainene să fie separate de Bucovina spre a fi încorporate teritoriului administrativ ucraïno-galițian, compatrioții noștri ucraineni nu vor întâmpina la noi, românii, greutăți prea mari, dară aceasta numai dacă Bucovina va păstra și mai departe autonomia sa ca provincie independentă”. Deputatul preciza că „numai o Bucovină româno-germană, având Prutul de frontieră la nord și la Cernăuți de capitală, iar la sud cuprinzând și triumphiul cedat de România, e singur posibil ca teritoriu independent administrativ al Bucovinei noi”⁴⁹.

Evenimentele militare de pe frontul de vest însă au făcut imposibilă constituirea unei provincii ucrainene în componența Austro-Ungariei. În lunile august și septembrie 1918, trupele austro-germane au suferit înfrângeri importante pe frontul de vest, ceea ce a grăbit încheierea războiului. La 4 octombrie 1918, în Parlamentul de la Viena s-au pus în discuție cele 14 puncte ale președintelui american Woodrow Wilson. Unul dintre puncte prevedea că popoarele din Austro-Ungaria aveau dreptul să se organizeze autonom. Însă, cehii, polonezii, maghiarii și slavii din sudul Monarhiei nu mai acceptau o reorganizare politică a imperiului și optau pentru deplină independență față de autoritățile de la Viena. Constantin Isopescu-Grecul a cerut autonomie largă pentru cele patru milioane de români din Austria și Ungaria, dar în cadrul unei monarhii federative. Astfel, deși principalele naționalități din Austro-Ungaria optau deja pentru independență deplină, deputații români din Parlamentul austriac erau încă loiali față de imperiu și optau pentru unirea românilor din Regatul Ungariei și Bucovina în componența unei monarhii reorganizate.

La 16 octombrie 1918, împăratul Carol I a emis proclamația *Către popoarele mele*, prin care accepta reorganizarea Austro-Ungariei într-o federație de șase state „independente” – austriac, ungar, ceh, iugoslav, polonez și ucrainean, Transilvania rămânând în componența Ungariei⁵⁰. În acest manifest nu se preciza statutul Bucovinei, dar se specifica faptul că locuitorii ar urma să decidă sub ce formă vor fi incluși în cadrul viitorului stat federativ. La 22 octombrie 1918, în Parlamentul austriac s-au organizat dezbateri privind manifestul emis de împărat. În această ședință, deputatul Isopescu-Grecul a cerut pentru românii din Bucovina și Ungaria dreptul de a se organiza într-un stat propriu în cadrul noii confederații de state din

⁴⁹ Viorica Moisuc, *op. cit.*, p. 360–362.

⁵⁰ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 297.

Austria⁵¹. Deputatul Gheorghe Grigorovici s-a pronunțat împotriva împărțirii Bucovinei și l-a acuzat pe deputatul ucrainean din Bucovina, Nikolai Wasilko, că, în timpul negocierilor de pace de la Brest-Litovsk, ar fi optat pentru includerea Bucovinei într-un stat ucrainean. La rândul său, Nikolai Wasilko a cerut împărțirea Bucovinei între români și ucraineni, pretinzând că ucrainenii vor discuta cu românii în spiritul dreptului la autodeterminare. Deputatul Keschmann s-a pronunțat împotriva dezmembrării Bucovinei și a cerut, în cazul soluționării problemei naționale în Bucovina și estul Galiției, să fie garantate drepturile politice și culturale ale comunității germane⁵².

Ultima ședință a Parlamentului a avut loc la 28 octombrie 1918. La aceasta au participat doi deputați români din Bucovina (Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici). La 3 noiembrie 1918, Austro-Ungaria a cerut semnarea unui armistițiu și încheierea ostilităților militare, iar la 11 noiembrie 1918 și Germania a semnat un armistițiu de încetare a războiului. Tot la 11 noiembrie 1918, împăratul Carol I de Habsburg a abdicat, fiind desființată Monarhia Austro-Ungară și proclamată republica.

Situația din Bucovina în toamna anului 1918

Evenimentele din cuprinsul Monarhiei Austro-Ungare s-au derulat cu repeziciune, iar principalele naționalități și-au declarat independența. Prăbușirea Imperiului Habsburgic a creat condiții favorabile pentru afirmarea mișcării naționale românești din Bucovina. Către sfârșitul lunii octombrie 1918, din cei șase deputați români, patru se aflau deja la Cernăuți, iar ceilalți doi (Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici) erau încă la Viena. Alexandru Hurmuzachi, care era și președintele Dietei Bucovinei, a avut, în acele momente istorice, o poziție ezitantă și loială față de autoritățile centrale. Aurel Onciul, de asemenea, și-a păstrat convingerea că Monarhia Austro-Ungară poate fi reorganizată și a optat pentru o înțelegere cu ucrainenii în privința viitorului Bucovinei. Totodată, o parte din intelectualitatea românească, în frunte cu profesorii Ion Nistor și George Tofan, se afla în refugiu în România, cei mai mulți dintre intelectuali fiind la Chișinău.

În aceste împrejurări, la inițiativa lui Sextil Pușcariu, un grup de intelectuali români s-a întâlnit, la 12 octombrie 1918, în casa medicului Isidor Bodea și a decis să intre în acțiune pentru afirmarea drepturilor naționale ale românilor bucovineni. Atunci s-a luat hotărârea să fie publicat ziarul „Glasul Bucovinei”. La 16 octombrie a venit în Cernăuți cunoscutul om politic Iancu Flondor, care în acele zile istorice s-a poziționat în fruntea mișcării naționale și s-a pronunțat împotriva împărțirii Bucovinei pe criterii etnice.

⁵¹ Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 30; Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, Cernăuți, Editura „Alexandru cel Bun”, 2011, p. 14, 42–43.

⁵² Erich Prokopowitsch, *op. cit.*, p. 30–31; Radu Economu, *op. cit.*, p. 14–15.

Între timp, se constituia la Lvov în 17 octombrie 1918, Rada Ucraineană, în cadrul căreia au avut loc dezbateri legate de viitorul teritoriilor locuite de ucraineni. În ședința din 20 octombrie, majoritatea delegaților Constituantei ucrainene s-a pronunțat pentru înființarea unui stat autonom ucrainean în cadrul Monarhiei Austro-Ungare. În Bucovina, ucrainenii au constituit, la 25 octombrie 1918, un Comitet ucrainean provincial în frunte cu Omelian Popowicz, care a funcționat ca o secție a Comitetului național ucrainean din Lvov⁵³.

Românii bucovineni au acționat ferm, pentru a preîntâmpina o împărțire a Bucovinei. La 27 octombrie 1918, a avut loc la Cernăuți o adunare a reprezentanților românilor bucovineni, care s-a proclamat Constituantă și a adoptat o moțiune formată din patru puncte. La această adunare s-a decis „unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent” și purcederea spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria. Constituanta respingea cu hotărâre orice încercare care ar ținti la știrbirea Bucovinei, dar dorea să se înțeleagă cu popoarele conlocuitoare⁵⁴. La momentul adoptării moțiunii din 27 octombrie 1918, la conducerea României se afla guvernul filogerman condus de Alexandru Marghiloman, care, fiind nevoit să respecte prevederile Tratatului de Pace cu Puterile Centrale, nu putea să revendice oficial teritoriile locuite de românii din Austro-Ungaria. De aceea, și românii bucovineni au optat doar pentru unirea cu conaționalii lor din Transilvania și Ungaria.

La 27 octombrie 1918 au fost aleși 50 de membri în Consiliul Național Român. În aceeași zi a fost creat un Comitet executiv, format din Iancu Flondor (președinte), Dionisie Bejan, Dori Popovici și Sextil Pușcariu (vicepreședinți). Ca membri sunt numiți și cei șase deputați români din Parlamentul austriac, deși numai Gheorghe Sârbu și Gheorghe Grigorovici au participat la adunarea din 27 octombrie 1918. Constantin Isopescu-Grecul și Teofil Simionovici au comunicat din Viena că sunt de acord cu deciziile adoptate de Constituantă⁵⁵. La 28 octombrie 1918, Iancu Flondor, împreună cu Gheorghe Sârbu și Dori Popovici, s-au prezentat la Palatul guvernamental și au cerut guvernatorului Josef Etdorf să predea puterea Consiliului Național Român din Bucovina. Etdorf însă a refuzat să accepte această solicitare.

Între timp, la 3 noiembrie 1918, ucrainenii au convocat o mare adunare la Cernăuți, care a votat pentru împărțirea Bucovinei pe criteriul etnic. Adunarea ucrainenilor a decis atunci că orașul Cernăuți, circumscripțiile Zastavna, Coțmani, Vașcăuți și Vijnița în întregime, circumscripțiile Cernăuți și Siret după majoritatea stabilită la ultimul recensământ și unele localități din Storojineț, Rădăuți, Suceava și Câmpulung, cu majorități ucrainene, deveneau teritorii național-ucrainene, iar Consiliul Național Ucrainean prelua puterea asupra acestor teritorii⁵⁶.

⁵³ Radu Economu, *op. cit.*, p. 16.

⁵⁴ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*, p. 260.

⁵⁵ Radu Economu, *op. cit.*, p. 18, 20.

⁵⁶ *Ibidem*, p. 157.

Guvernatorul Josef Etdorf a intenționat să predea puterea în comun reprezentanților românilor și ucrainenilor bucovineni, dar Iancu Flondor a refuzat propunerea. Pentru a restabili ordinea în Bucovina, Iancu Flondor a solicitat sprijinul guvernului român. În acest scop a fost trimis la Iași Vasile Bodnărescu. Iancu Flondor a trimis o telegramă și lui Sever Zotta, care era directorul Arhivelor Statului din Iași, prin care solicita să intervină la autoritățile române în favoarea intrării trupelor române în Bucovina⁵⁷.

6 noiembrie 1918 a fost o zi crucială pentru soarta viitoare a Bucovinei. În această zi, reprezentanții ucrainenilor au reușit să preia controlul asupra mai multor instituții importante din Cernăuți și au solicitat guvernatorului Etdorf să predea conducerea Consiliului ucrainean. Palatul Național Român din Cernăuți a fost devastat, iar Iancu Flondor, împreună cu Dionisie Bejan s-au refugiat în clădirea reședinței mitropolitane. Aurel Onciul, fără a se consulta cu alți reprezentanți ai românilor, a convenit cu ucrainenii să fie constituit un guvern român pentru sudul provinciei, și unul ucrainean, pentru nordul provinciei, orașul Cernăuți urmând să aibă o administrație comună. Viitorul Congres de Pace urma să decidă definitiv soarta Bucovinei. Aurel Onciul este declarat comisar național român, deși acesta nu avea susținerea reprezentanților românilor bucovineni⁵⁸.

La 6 noiembrie 1918, guvernul filogerman al României și-a prezentat demisia. În aceeași zi s-a constituit la Iași un nou guvern, în frunte cu generalul Constantin Coandă. În zilele următoare, acest guvern a anulat prevederile Tratatului de Pace cu Puterile Centrale și a cerut trupelor germane și austro-ungare să părăsească teritoriul României. În dimineața zilei de 6 noiembrie 1918, primele detașamente de grăniceri și jandarmi români au intrat în orașele din sudul Bucovinei (Suceava, Gura-Humorului și Câmpulung) pentru a restabili ordinea. În seara zilei de 6 noiembrie 1918, comanda Diviziei a VIII-a, în frunte cu generalul Iacob Zadik, se instalează în localitatea Burdujeni. La 8 noiembrie 1918, generalul Zadik a primit ordin de la guvernul Constantin Coandă să pornească spre capitala Bucovinei⁵⁹. În această conjunctură complicată, Aurel Onciul s-a deplasat la Suceava și a încercat să-l convingă pe generalul Zadik să nu înainteze mai la nord de linia râului Siret, pentru a preîntâmpina incidente armate. Aurel Onciul era convins că Bucovina, cu o administrație reorganizată pe principii naționale, va rămâne în componența unei Austrii federative. Tentativa sa de a stopa înaintarea armatei române în Bucovina nu a fost încununată de succes, iar Aurel Onciul a plecat la Iași, pentru a convinge autoritățile române să stopeze această acțiune militară.

La 9 noiembrie 1918 a sosit la Cernăuți un detașament format din 180 de soldați români lugojeni, care au decis să vină în ajutorul românilor bucovineni. În aceeași zi, un avion românesc a zburat deasupra Cernăuțiului și a aruncat proclamația generalului Zadik, prin care se anunța despre intrarea armatei române în Bucovina.

⁵⁷ *Ibidem*, p. 25–26.

⁵⁸ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 299; Radu Economu, *op. cit.*, p. 27–28, 158–161.

⁵⁹ Pavel Țugui, *op. cit.*, p. 314–315.

Unitățile militare ucrainene părăsesc Cernăuțiul și se îndreaptă spre Galiția, unde se dădeau lupte între polonezi și ucraineni. Astfel, la 9 noiembrie 1918, instituțiile cele mai importante din Cernăuți au fost luate sub controlul Consiliului Național Român, iar preotul Gheorghe Șandru devenea primar al capitalei Bucovinei. La 11 noiembrie 1918, armata română a intrat fără niciun foc de armă în Cernăuți, fiind întâmpinată cu aplauze în piața centrală a orașului. În zilele următoare, unitățile armatei române au trecut Prutul și au luat sub control tot teritoriul Bucovinei, dar și partea de nord-vest a județului Hotin.

Unirea Bucovinei cu România

La 12 noiembrie 1918, în ședința Consiliului Național Român s-a votat Legea fundamentală provizorie asupra puterilor în Țara Bucovinei. În aceeași zi se constituie guvernul Bucovinei, în frunte cu Iancu Flondor (președinte și interimar la Justiție), format din 11 membri, care erau responsabili pentru diferite secretariate⁶⁰. În ședința Consiliului Național Român din 13 noiembrie, Gheorghe Grigorovici a ținut un discurs critic la adresa noului guvern al Bucovinei și a făcut unele precizări referitoare la atitudinea deputaților români din Parlamentul austriac care au consimțit la o înțelegere cu ucrainenii în privința nordului provinciei. Gheorghe Grigorovici opta pentru votul universal, secret și proporțional. Însă, deoarece românii nu constituiau majoritatea, în cazul unor alegeri pentru Parlamentul provincial, aceștia nu ar fi obținut majoritatea. El considera că atunci conjunctura a fost favorabilă pentru români, dar în viitor s-ar putea să fie o situație mai puțin favorabilă, iar România să fie singură față de vecinul de la răsărit⁶¹.

În zilele următoare, Consiliul Național Român și guvernul Bucovinei au acționat în direcția restabilirii ordinii publice în întreaga provincie și pregătirea manifestației pentru unirea cu România. La 22 noiembrie, circa 100 de refugiați bucovineni, în frunte cu profesorul Ion Nistor, au revenit la Cernăuți, venind de la Iași și Chișinău. În ziua de 25 noiembrie 1918 a avut loc a patra ședință a Consiliului Național Român, sub președinția lui Dionisie Bejan. La această ședință a participat și mitropolitul Vladimir Repta. În aceeași zi au fost cooptați 50 de noi membri în Consiliul Național Român, inclusiv 12 refugiați bucovineni⁶².

La 28 noiembrie 1918, în Sala sinodală a Reședinței Mitropolitane din Cernăuți s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, la care au fost prezenți 74 de membri ai Consiliului Național Român, șase delegați ai polonezilor, șapte ai germanilor, 13 locuitori din cinci sate ucrainene. La această manifestare istorică au asistat mai mulți oaspeți din Basarabia (Pantelimon Halippa, Ion Pelivan, Ion Buzdugan și Grigore Cazacliu), din Transilvania și Ungaria (Gheorghe Crișan,

⁶⁰ Radu Economu, *op. cit.*, p. 165–166.

⁶¹ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*, p. 290–291.

⁶² Radu Economu, *op. cit.*, p. 156–157.

Victor Deleu și Vasile Osvadă), precum și reprezentanții armatei române, în frunte cu generalul Iacob Zadik⁶³.

În cadrul acestui Congres, Ion Nistor a prezentat un comunicat despre perioada austriacă de stăpânire a Bucovinei și a cerut să fie votată moțiunea propusă. Declarații de susținere a unirii Bucovinei cu România au rostit Stanislaw Kwiatkowski (din partea delegației polonezilor) și Alois Lebouton (din partea delegației germanilor)⁶⁴. Iancu Flondor a dat citire declarației Congresului General al Bucovinei, prin care se decidea „unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României”⁶⁵.

În ziua următoare, o delegație a Congresului General al Bucovinei, constituită din 15 persoane, în frunte cu Iancu Flondor, a sosit la Iași și a înmănat în mod solemn actul de unire a Bucovinei regelui Ferdinand și guvernului român. După aceasta, delegația bucovineană a călătorit cu un tren special spre București, însoțind familia regală, guvernul român și autoritățile militare. În capitala României au fost întâmpinați cu mare triumf la 1 decembrie 1918, ziua când la Alba Iulia se adopta decizia de unire a Transilvaniei și Banatului cu România.

Actul Unirii din 28 noiembrie 1918 a fost confirmat prin Decretul-lege nr. 3744/1918, semnat la 18 decembrie 1918. Tot atunci a fost emis un decret pentru administrația Bucovinei, Iancu Flondor și Ion Nistor fiind numiți în funcții de miniștri secretari de stat fără portofolii pentru Bucovina, primul având reședința la Cernăuți, iar al doilea la București. Aceste decizii au intrat în vigoare la 2 ianuarie 1919⁶⁶.

Recunoașterea internațională a Unirii Bucovinei și Basarabiei cu România

În decursul anului 1919, autoritățile române au depus eforturi pentru a obține recunoașterea internațională a unirii Bucovinei și a celorlalte provincii românești cu România. Rolul principal în cadrul Conferinței de Pace de la Paris l-au jucat Franța, Anglia, S.U.A. și Italia.

Delegația română, condusă de prim-ministrul Ion I. C. Brătianu, a întâmpinat mari dificultăți în problema recunoașterii unirii Bucovinei, în hotarele sale istorice, cu România și în chestiunea tratatului minorităților. La 1 februarie 1919, Ion I. C. Brătianu a solicitat Consiliului Suprem al Conferinței de Pace ca râul Nistru să devină frontiera României în Bucovina și Basarabia, anulându-se astfel prevederile tratatului secret din 4/17 august 1916, prin care frontiera României în Bucovina urma să fie pe râul Prut. Acest punct de vedere a fost contestat în martie 1919, de

⁶³ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 394–395.

⁶⁴ Radu Economu, *op. cit.*, p. 176–177.

⁶⁵ *Unirea Basarabiei și a Bucovinei cu România. 1917–1918*, p. 333–335.

⁶⁶ Radu Economu, *op. cit.*, p. 57–58, 184–186.

către Sydorenko, membru al Directoratului condus de Simion Petliura care, în numele Ucrainei democratice, a revendicat teritoriul Bucovinei dintre Prut și Nistru, locuit în cea mai mare parte de ucraineni. Mai târziu, în mai 1919, cererea lui Sydorenko s-a limitat la o porțiune mai mică din nord-vestul Bucovinei, situată în valea Ceremușului⁶⁷.

În timpul desfășurării Conferinței de Pace, unirea întregii Bucovine cu România a fost contestată de către delegația americană. La 21 ianuarie 1919, delegația S.U.A. a întocmit o documentație, potrivit căreia Bucovina era divizată în două regiuni etnice principale, despărțite printr-o linie ce trecea la o milă depărtare nord-vest de Cernăuți, lăsând acest oraș României. Dacă s-ar fi acceptat această recomandare, România ar fi pierdut în Bucovina un teritoriu care, după recensământul din 1910, era locuit de 85 000 de ucraineni și doar 300 de români, fără a se preciza numărul locuitorilor de alte naționalități⁶⁸.

După mai multe discuții, purtate în secret și fără participarea unor reprezentanți ai delegației române, delimitarea etnică a Bucovinei a fost aprobată de Consiliul Suprem al celor Patru Puteri, la 21 iunie 1919. Experții Nicu Flondor și Alexandru Vitencu au întocmit un memoriu, în care demonstau cu argumente istorice și economice că nord-vestul Bucovinei trebuia inclus în componența României. Aceștia remarcă faptul că în valea Ceremușului și la nord de Prut existau multe sate răzeșești, cu populație românească parțial slavizată, care dorea să rămână a României. Experții acceptau o rectificare de hotar în zona muntoasă Putila, din districtul Vijnița, „a cărui cedare n-ar fi constituit o pierdere mare economică, nici etnografică”⁶⁹.

La 21 iulie 1919, în semn de protest față de modul cum a fost tratată delegația României la Conferința de Pace, Ion I. C. Brătianu a părăsit lucrările conferinței. Acesta a protestat și față de hotărârea Consiliului Superior al celor Patru Puteri de a lipsi Bucovina de nordul și nord-vestul teritoriului său istoric. Ulterior, delegația americană și-a modificat poziția față de hotarul din Bucovina, fiindcă teritoriul în discuție nu a fost revendicat de Polonia. În aceste împrejurări s-a propus ca bazinul râului Ceremuș să fie redat României, Poloniei urmând să îi fie cedate doar câteva sate din nord-vestul extrem al Bucovinei, pe unde trecea calea ferată ce făcea legătură între orașele galițiene Kolomea și Zalesciki. O decizie în acest sens a fost luată de Consiliul Superior la 1 august 1919, dar delegația română urma să fie informată despre această hotărâre doar după semnarea Tratatului de Pace cu Austria⁷⁰.

La 10 septembrie 1919, la Saint-Germain en Laye, a fost semnat Tratatul de Pace între Austria și țările aliate. România a refuzat să semneze atunci acest tratat,

⁶⁷ Daniel Hrenciuc, „Un capitol din recunoașterea diplomatică a Marii Uniri. Problema Bucovinei în cadrul Conferinței de Pace de la Paris (1919–1920). Contribuții istorice”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul X, nr. 2, 2003, p. 441.

⁶⁸ Radu Economu, *op. cit.*, p. 113–114.

⁶⁹ *Ibidem*, p. 114–115, 202–203.

⁷⁰ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 446; Radu Economu, *op. cit.*, p. 116.

fiindcă nu era de acord cu stipulațiile din Tratatul Minorităților și cu trasarea frontierelor. Abia la 10 decembrie 1919, delegația României a semnat acest tratat, după ce a reușit să obțină câteva modificări. La 18 decembrie 1919, delegația română a fost informată despre decizia luată în privința frontierei României în Bucovina. În afara hotarelor țării rămăneau cinci sate din extremitatea nord-vestică a Bucovinei, care erau atribuite Poloniei din considerente economice⁷¹. În perioada 1921–1935 a activat o comisie mixtă româno-polonă pentru delimitarea frontierei între cele două țări. În final, cele cinci sate din nord-vestul Bucovinei au revenit României.

Parlamentul României a ratificat Tratatul de Pace cu Austria în două ședințe, din 23 și 30 iulie 1920. Tratatul a intrat în vigoare la 4 septembrie 1920, când au fost depuse la Paris instrumentele de ratificare⁷². Astfel, după 144 de ani de stăpânire austriacă și după aproape un an de negocieri în cadrul Conferinței de Pace de la Paris, unirea Bucovinei cu România era recunoscută oficial, în hotarele sale istorice până la Ceremuș, Colacin și Nistru.

Diplomația română a depus eforturi susținute și pentru recunoașterea internațională a unirii Basarabiei cu România. La Conferința de Pace de la Paris au avut loc mai multe dezbateri și examinări ale acestei probleme. Puterile Aliate au înaintat la 3 martie 1920 o *Notă* guvernului României, în care se recunoștea formal unirea Basarabiei cu România. La 28 octombrie 1920, reprezentanții Marii Britanii, Franței, Italiei și Japoniei au semnat la Paris Tratatul cu privire la recunoașterea unirii Basarabiei cu România. Senatul și Adunarea Deputaților din România a ratificat acest tratat în aprilie 1922, iar documentul ratificat a fost depus la Paris, în ziua de 19 mai 1922. În aceeași zi, tratatul a fost ratificat de Marea Britanie. Parlamentul Franței a ratificat acest tratat la 11 mai 1924, iar cel al Italiei la 7 martie 1927. Însă, Japonia nu a ratificat tratatul, din care cauză se poate constata că acesta nu a intrat în vigoare⁷³.

Concluzii

La începutul secolului al XX-lea, Bucovina și Basarabia deveniseră provincii multietnice. În Bucovina, din totalul de circa 800 de mii de locuitori, 38,4% erau vorbitori de ucraineană, iar 34,4% români, deși după alte criterii (limba maternă a elevilor din școlile primare sau numărul alegătorilor) românii erau mai numeroși decât ucrainenii. În Basarabia, după recensământul din 1897, românii basarabeni, înregistrați oficial moldoveni, formau 47,6% din populație, cea mai mare minoritate fiind ucrainenii (malorușii) – 19,6%. Ucrainenii locuiau compact în nord-vestul Bucovinei și în nordul județului Hotin. În sudul Basarabiei existau comunități

⁷¹ Radu Economu, *op. cit.*, p. 116, 118.

⁷² Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 448.

⁷³ Anton Moraru, Ion Negrei, *op. cit.*, p. 176–177.

compacte de moldoveni, bulgari, găgăuzi, germani, ucraineni și ruși, dar nicio etnie nu forma o majoritate absolută. Structura etnică a populației era cea mai diversă în orașele din Bucovina și Basarabia. În localitățile urbane din Bucovina, 47,7% dintre locuitori erau vorbitori de germană (evrei și etnici germani), urmați de români (22,9%), ucraineni (17,9%) și polonezi (11,1%). În orașele din Basarabia, cei mai mulți locuitori erau evrei (37,2%), ruși (24,4%) și ucraineni (15,7%), doar 14,2% fiind moldoveni.

În ajunul declanșării Primului Război Mondial, Bucovina dispunea de un sistem de învățământ dezvoltat, iar circa 96% dintre copiii de vârstă școlară frecventau o școală. În 1913, în Bucovina funcționau 564 de școli primare, cu diferite limbi de instruire (219 ucrainene, 190 românești, 97 germane, 15 poloneze, 4 maghiare, 39 mixte). Școlile primare erau frecventate de circa 110 mii de elevi, inclusiv 38% români, 34,8% ucraineni, 21,1% germani și evrei, 4,4% poloni, 1,4% maghiari. În 1917, în Basarabia existau 1 383 de școli primare rusești, dar care erau frecventate doar de circa 80 mii de elevi, adică cu circa 30 mii de elevi mai puțini decât în Bucovina, deși numărul locuitorilor era de circa trei ori mai mare.

Din cauza sistemelor diferite de învățământ, exista un decalaj mare între cele două provincii în privința proporției populației cărturare. Știutori de carte erau 46,1% dintre locuitorii de peste 10 ani din Bucovina (în 1910) și doar 15,6% din totalul populației Basarabiei (în 1897). Bucovina dispunea de o largă autonomie provincială (din 1861), pe când Basarabia devenise o gubernie rusească. În Bucovina funcționa un sistem politic democratic, cu desfășurarea unor alegeri locale și provinciale. La sfârșitul secolului al XIX-lea s-au constituit partide politice pe criterii etnice, întemeiate de români și ucraineni. Elitele bucovinene de diferite etnii s-au organizat și s-au manifestat în societăți culturale și profesionale. Basarabia, abia după Revoluția din februarie 1917, a fost cuprinsă de mișcarea de eliberare națională, fiind constituite mai multe societăți culturale și partide politice. Atunci au fost deschise primele școli cu instruire în limba maternă a elevilor.

La începutul secolului al XX-lea exista o mare deosebire a conștiinței și identității naționale la românii bucovineni și basarabeni. Românii din Bucovina aveau o puternică conștiință națională românească, dispuneau de învățământ primar și parțial secundar în limba maternă, aveau posibilitatea să activeze în diferite societăți culturale și partide politice, în biserici serviciul divin se desfășura în română. În Basarabia, dimpotrivă, doar un număr limitat de moldoveni era știutor de carte. Autoritățile țariste au interzis învățământul în limba română și chiar au exclus limba maternă a băștinașilor din administrație și biserici.

În timpul războiului, Bucovina a fost grav afectată de operațiunile militare, fiind parțial sau aproape în întregime ocupată de armata rusă de trei ori. Cele mai mari distrugereri s-au produs în satele dintre Prut și Nistru, mai ales la hotarul cu județul Hotin. Basarabia a fost mai puțin afectată de acțiunile militare, dar după 1916 s-a aflat în imediata apropiere a frontului din România.

Germania, Austria și Rusia au încercat să atragă România în război de partea lor, susținând revendicări teritoriale în Bucovina sau Basarabia. Diplomația austriacă a luat în calcul cedarea unei părți din sudul Bucovinei, iar autoritățile ruse au promis susținere pentru revendicările teritoriale din Austro-Ungaria. Germania și Austria promiteau României Basarabia, în schimbul intrării în război de partea Puterilor Centrale. Mișcarea națională panucraiană, cât și mișcarea panrusă, revendicau cea mai mare parte din nordul și vestul Bucovinei, inclusiv teritoriul dintre râurile Prut și Siret. Ucrainenii revendicau și o parte din Basarabia, în special județele Hotin și Akkerman. România a semnat la 4/17 august 1916 un tratat secret cu țările Antantei, prin care Franța, Anglia și Rusia recunoșteau drepturile României asupra teritoriilor românești din Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș și Bucovina (până la râul Prut).

Deși în 1916, când România a intrat în Primul Război Mondial alături de Antanta, problema Basarabiei nu era pusă în discuție, anume Basarabia a fost cea dintâi provincie care s-a eliberat de sub dominație străină și s-a unit cu România. În anul 1917, Basarabia a fost cuprinsă de o impresionantă mișcare de eliberare națională. La Chișinău și în alte localități s-au desfășurat manifestări cu caracter național, la care s-a solicitat autonomia provinciei, învățământ în limba maternă, vot direct și secret, reforma agrară. Un rol important în renașterea națională a românilor basarabeni l-a avut Partidului Național Moldovenesc. În vara anului 1917 au fost organizate cursuri de limbă și istorie românească pentru cadrele didactice. O contribuție importantă la desfășurarea acestor cursuri au avut-o refugiații bucovineni și ardeleni.

Una dintre cele mai importante manifestări din Basarabia a fost Congresul militarilor moldoveni, care s-a desfășurat la Chișinău, în zilele de 20 octombrie/3 noiembrie – 27 octombrie/10 noiembrie 1917, fiind prezenți între 700 și 900 de delegați. Congresul a hotărât, în ziua de 21 octombrie 1917, să declare autonomia teritorială și politică a Basarabiei. În toamna anului 1917 s-a constituit Sfatul Țării, care urma să aibă 150 de deputați, 105 (70%) mandate revenind moldovenilor, iar 45 (30%) pentru restul grupurilor etnice. Sfatul Țării a fost inaugurat la 21 noiembrie 1917. În 2 decembrie 1917, deputații din Sfatul Țării au proclamat Republica Democratică Moldovenească. La începutul anului 1918, la solicitarea unui grup de deputați din Sfatul Țării, armata română a intrat în Basarabia, pentru a pune capăt anarhiei și dezordinii. Sfatul Țării a votat, la 24 ianuarie 1918, independența Republicii Democratice Moldovenești. În ultima decadă a lunii februarie 1918, în Sfatul Țării activau trei fracțiuni: Blocul Moldovenesc (circa 47% din mandate), Frațiunea Țăranilor (20%) și Frațiunea Minorităților, împreună cu grupări de orientare social-democrată și social-revoluționară (circa 33% din deputați).

Situația complicată a Republicii Democratice Moldovenești și izbucnirea războiului civil în Rusia i-a determinat pe mulți lideri basarabeni să opteze pentru unirea cu România. În luna martie, rezoluții de unire cu România au adoptat adunările zemstvelor din județele Bălți și Soroca, Uniunea marilor proprietari din Basarabia. În ședința din 27 martie 1918, Sfatul Țării a votat Declarația de unire

condiționată a Basarabiei cu România. Din 125 de deputați prezenți, 86 au votat pentru, trei împotriva, 36 s-au abținut, iar 13 deputați au lipsit de la ședință. După unire, Sfatul Țării s-a concentrat asupra realizării reformei agrare, care a fost votată la 27 noiembrie 1918. Sfatul Țării și-a încetat existența după ce, la 27 noiembrie 1918, a votat Declarația de unire necondiționată a Basarabiei cu România.

În lunile august și septembrie 1918, trupele austro-germane au suferit înfrângeri importante pe frontul de vest, ceea ce a grăbit încheierea războiului. Prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare a creat condiții favorabile pentru unirea Transilvaniei și Bucovinei cu România. În Bucovina, la fel ca în Transilvania și Banat, s-au constituit consilii naționale pe criterii etnice. În toamna anului 1918, românii, ucrainenii, germanii, evreii și polonezii din Bucovina au format consilii naționale, care urmau să decidă soarta provinciei. La 27 octombrie 1918, a avut loc la Cernăuți o adunare a reprezentanților românilor bucovineni, care s-a proclamat Constituantă. La această adunare s-a decis „unirea Bucovinei integrale cu celelalte țări românești într-un stat național independent” și purcederea spre acest scop în deplină solidaritate cu românii din Transilvania și Ungaria. În aceeași zi au fost aleși 50 de membri în Consiliul Național Român și a fost creat un comitet executiv.

La 3 noiembrie 1918, ucrainenii au convocat o mare adunare la Cernăuți, care a decis împărțirea Bucovinei pe criteriul etnic. Dintre liderii români, doar Aurel Onciul a optat pentru o înțelegere cu ucrainenii în privința viitorului Bucovinei. Din cauza situației instabile, Iancu Flondor a solicitat sprijinul guvernului român. După demisia guvernului filogerman al României, noul guvern de la Iași a acționat în sprijinul românilor bucovineni. La 9 noiembrie 1918, instituțiile cele mai importante din Cernăuți au trecut sub controlul Consiliului Național Român, iar la 11 noiembrie 1918, armata română a intrat în Cernăuți. La 12 noiembrie 1918, s-a constituit guvernul Bucovinei în frunte cu Iancu Flondor (președinte). În ziua de 25 noiembrie 1918 au fost cooptați 50 de noi membri în Consiliul Național Român, inclusiv 12 refugiați bucovineni. La 28 noiembrie 1918 s-a întrunit Congresul General al Bucovinei, care a decis unirea necondiționată a Bucovinei cu România. Delegațiile polonezilor și germanilor bucovineni au susținut această decizie.

În timpul desfășurării Conferinței de Pace, unirea întregii Bucovine cu România a fost contestată de către delegația americană, care a propus divizarea provinciei în două regiuni etnice principale. Ulterior, delegația americană și-a modificat poziția în privința hotarului din Bucovina, deoarece teritoriul în discuție nu a fost revendicat de Polonia. Delegația română a fost informată despre decizia luată în privința frontierei României în Bucovina abia la 18 decembrie 1919. Poloniei i-au fost cedate doar cinci sate din extremitatea nord-vestică a Bucovinei, dar mai târziu și aceste sate au revenit României.

La Conferința de Pace de la Paris au avut loc mai multe dezbateri și pentru recunoașterea internațională a unirii Basarabiei cu România. În 28 octombrie 1920, reprezentanții Marii Britanii, Franței, Italiei și Japoniei au semnat la Paris Tratatul cu privire la recunoașterea unirii Basarabiei cu România. Însă, Japonia nu a mai ratificat acest tratat, din care cauză se poate constata că acesta nu a intrat în vigoare.

BRUNO WALTER (1830–1890)
CONSILIER MINIER LA ÎNTREPRINDERILE MANZ
ȘI FONDUL RELIGIONAR

OVIDIU BĂTĂ

Bruno Walter (1830–1890)
Mining Counselor at Manz Ind. and at the Religious Fund

*(Abstract)**

Bruno Walter (born in 1830, April 14th, in Clausthal, Germany – dead in 1890, October 19th, in Iacobeni, Bukovina) has worked in the field of mining in Bukovina. He was employed by Vinzenz Manz, and later, in 1872, he worked as a mining inspector and senior counsellor at the Religious Fund. He was concerned about the maintenance and profitability of the Fund's operations, especially the exploitation of manganese from Arșița-Iacobeni and of the pyrite from Pojorâta. He is the author of two important works for the knowledge of the mineral resources of Bukovina: *Mineral Deposits in Southern Bukovina* (1876) and *Chances of Oil Exploitation in Bukovina* (1880).

Keywords: Bruno Walter, Bukovina, Religious Fund, mining, exploitation of mineral resources.

Bruno Walter s-a născut în 14 aprilie 1830, în Clausthal, localitate din Saxonia Inferioară, Germania. Situat în partea de sud-vest a Munților Harz, Clausthal este principalul oraș minier al Munților Harz de Sus. Cu o istorie îndelungată în extracția minereurilor de argint, plumb și cupru, în Clausthal a fost înființată, în anul 1775, o școală pentru copii și centru pentru pregătirea de muncitori mineri, Clausthaler montanistische Lehrstätte, ridicată la statutul de Colegiu minier de către ministrul din Westphalia, contele Hans von Bülow, în anul 1810. La cererea regelui George V din Hanovra, în anul 1864 a fost înființată Academia Minieră din Clausthal (Bergakademie), una dintre cele două academii miniere din Prusia, cealaltă fiind Colegiul minier din Berlin, înființat în anul 1770.

Pentru că nu am reușit să obținem informații despre perioada anterioară venirii lui Bruno Walter în Bucovina, putem doar presupune că acesta a urmat cursurile Colegiului minier din Clausthal.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, **XXVI**, 1 (52), p. 109–118, Rădăuți – București, 2019

Ajuns în Bucovina, Bruno Walter, de confesiune evanghelică, s-a căsătorit cu Rosa Amalia Maria Méhes, catolică, fiica în vârstă de 18 ani a inginerului montan Karl Méhes von Visky (1799 – 3 decembrie 1871), director al fabricilor Manz. Căsătoria a avut loc în 11 februarie 1858, în Iacobeni, martori fiind Vinzenz Manz von Mariensee junior și soția acestuia, Josepha Maria von Mariensee¹. Bruno Walter a locuit în Iacobeni, în casa cu numărul 9. Au avut un fiu, Hermann Anton, născut în 8 august 1866, decedat în 15 septembrie 1886, înmormântat în Iacobeni, în 17 septembrie 1886². Cauza decesului a fost tuberculoza.

Cu o temeinică pregătire, specialist deosebit de priceput, s-a aflat în serviciul lui Vincenz Manz – Uzinelor Manz (*Manz'sche Bergwerks- und Gruben-verwaltung*). Împreună cu Vincenz Manz a descoperit mineralizațiile cuprifere de la Izvorul Ursului – Cârlibaba, Chilia – Pojorâta, Izvorul Giumalăului, Pârâul Colbului, minereurile sărace de fier dintre pâraiele Suhârzel și Argestru (pe dreapta râului Bistrița), sideritele din flișul cretacic, filoanele de sulfuri polimetalice de la Gemenea și multe altele.

Între anii 1865 și 1870, Bruno Walter a fost administrator al minelor de cupru și al fabricilor din Baia Borșa – Maramureș (Berg- und Hüttenwerwalter, Borsabánya, Marmaros, Ungarn).

Din Baia Borșa, Bruno Walter a scris, în 16 iulie 1865, la scurt timp după decesul lui Vincenz Manz von Mariensee (10 iulie 1865), un articol închinat memoriei acestuia: *Vincenz Manz Ritter von Mariensee †*, articol publicat în ziarul „Bukowina, Landes- und Amtszeitung”, Czernowitz, IV. Jahrgang, nr. 87, Sonntag, 23. Juli 1865, p. 2–3.

În anul 1872, Bruno Walter era inspector minier (Montan-Inspector) în Iacobeni – Bucovina, apoi, din anul 1875, consilier minier și director al întreprinderilor miniere din Pojorâta ale Fondului Religionar greco-oriental (Bergrath und Director der Montanwerke des griechisch-orientalischen Religionsfondes zu Poschoritta), până în anul 1883, când a fost transferat „spre serviciu” în Bosnia.

Intrat în serviciul Fondului Religionar – după preluarea, în 16 decembrie 1869, întreprinderilor Manz de către Fondul Religionar –, Bruno Walter nu a reușit, cu toate eforturile și intențiile sale bune făcute pentru a menține exploatarea montane ale Fondului Religionar pe linia de plutire și de a le rentabiliza, să opereze stabilimentele miniere grav neglijate și să le aducă la un nou nivel de prosperitate.

Deși exploatarea minei de plumb și argint de la Cârlibaba era sistată încă din perioada administrației Manz (din anul 1859), Bruno Walter nu a renunțat de tot să spera că acolo vor putea fi reluate lucrările, în condiții mai favorabile.

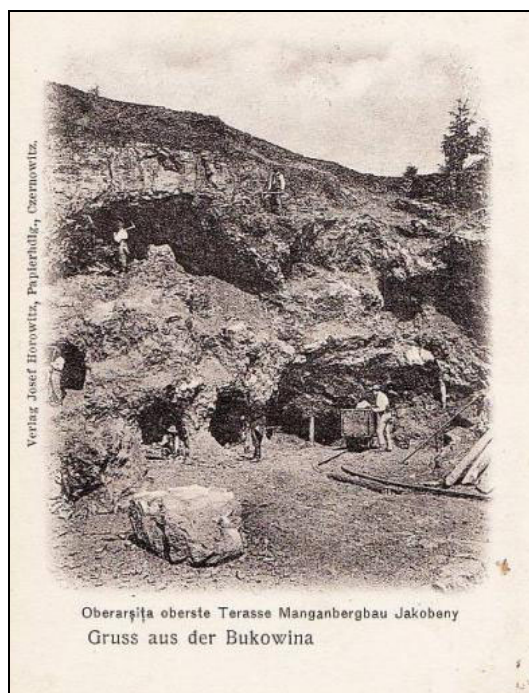
Consilierul minier Bruno Walter a înregistrat un succes deosebit în exploatarea manganului. La începutul anilor '70 ai secolului al XIX-lea, Bruno Walter a descoperit un nou zăcământ, foarte bogat, de mangan în vârful Dealului Arșița din Iacobeni și

¹ Parohia romano-catolică Iacobeni, *Registrul cununiilor (Copulatorum incipiens ab anno D. 1818, tomus II)*, p. 93.

² Parohia romano-catolică Iacobeni, *Registrul înmormântărilor*, 1886, poziția 31, p. 226.

a reușit, în urma unor eforturi considerabile (a întreprins, în acest scop, mai multe călătorii de lungă durată), să introducă pe piața europeană cantități destul de mari din acest minereu.

În Dealul Arșița, manganul se exploata la zi, în carieră, întrucât tot vârful dealului forma o singură acumulare de piroluzit și limonit. Pe timp de iarnă, pentru a proteja muncitorii de vântul și vremea rece, se săpau galerii scurte de coastă, pentru ca, pe timp de vară, să se exploateze suprafețele dintre acestea.

Exploatarea de mangan Arșița – terasa superioară.

Sub conducerea lui Bruno Walter, minereul astfel obținut era transportat cu căruțele din vârful Dealului Arșița până la Iacobeni și acolo era sortat manual de către muncitoare. Transportul diferitelor tipuri de mangan obținut se făcea pe două axe comerciale, și anume: o parte mergea spre Transilvania, în timp ce partea cea mai mare ajungea, până în anul 1888, la Hatna/Dărmănești (stație a căii ferate Cernăuți – Suceava) sau Suceava. După inaugurarea căilor ferate locale bucovinene, în special ruta Hatna – Câmpulung Moldovenesc, din anul 1888, transportul de mangan a fost mult înlesnit, deoarece trebuia făcut cu căruțele numai pe traseul Iacobeni – Câmpulung Moldovenesc³.

³ Theodor Naske, „Manganerz-Bergbau in der Bukowina”, în „Stahl und Eisen. Zeitschrift für das deutsche Eisenhüttenwesen”, Düsseldorf, 28. Jahrgang, nr. 16, 15. April 1908, p. 543.

În 19 august 1875, Bruno Walter, consilier minier din Pojorâta, care în cercurile montanistice era privit cu respect și care administra fostele fabrici Manz din Pojorâta, a fost însărcinat de către comisia de anchetă formată de Fondul Religionar – comisie care urma să studieze și să propună soluții cu privire la dezvoltarea și modernizarea băilor din Vatra Dornei – să execute o serie de lucrări de captare și măsurare a izvoarelor mineralizate, deoarece în acest caz erau necesare cunoștințe de geologie⁴. Pentru că lucrările și comunicarea rezultatelor întârziu, Direcția Bunurilor a înaintat, în 21 octombrie 1875, o notă de urgentare a lucrărilor⁵.

În raportul prezentat de Bruno Walter în 21 decembrie 1875, se consemna „starea și bogăția” izvoarelor de apă minerală și încercarea de a stabili dacă, prin găsirea de noi izvoare cu aceeași compoziție chimică, nu s-ar putea mări cantitatea existentă de apă pentru băi⁶. Prin săparea unui puț, Bruno Walter a pus în evidență un izvor de apă minerală de o calitate excepțională, care putea furniza zilnic un flux minim de apă de 12 măsuri austriece⁷/minut, suficient pentru 250 de băi zilnic. În urma lucrărilor, Bruno Walter a întocmit și o hartă geologică a zonei hidro-mineralizate de aici.

Din cauza situației financiare dificile în care se afla, Direcția Bunurilor Fondului Religionar a depus, cu rezerve, spre aprobare raportul consilierului minier Bruno Walter și a cerut ca îmbunătățirea situației stabilimentului de la Vatra Dornei să fie amânată până la apariția unui moment mai favorabil. Raportul a rămas uitat în Arhivele Administrației Fondului Religionar până în 4 aprilie 1878, când a fost înaintat Ministerului Agriculturii.

Mina de cupru de la Pojorâta, ale cărei bogate filoane cuprifere au fost aproape epuizate încă din anul 1855, a fost menținută în activitate de Vincenz Manz cu pierderi mari. Convins fiind că se vor găsi noi zone mineralizate, Bruno Walter nu a vrut să renunțe la ea, a continuat să exploateze, însă cantitatea de cupru obținută a fost nesemnificativă⁸.

Lângă mina de cupru, Bruno Walter a descoperit însă un zăcământ bogat de pirită și, pentru a o valorifica, plănuia să deschidă, la Pojorâta, o mare fabrică de acid sulfuric. Pentru aceasta el ar fi avut nevoie de un capital de un milion de guldeni. Guvernul provinciei, în calitate de administrator al Fondului Religionar, a considerat că nu are voie să aprobe o sumă atât de mare pentru o afacere destul de riscantă, așadar construcția fabricii nu trebuia să se realizeze pe socoteala și cheltuiala Fondului⁹.

⁴ Erlaß des k. k. Ackerbaumministeriums vom 31. Juli 1875, Z. 5368/292 (Decret al Ministerului c. c. al Agriculturii, nr. 5 368/292, din 31 iulie 1875).

⁵ Erlaß des k. k. Güterdirection vom. 19. August 1875 und vom 21. October 1875, Z. 6012 (Decret al Direcției cezaro-crăiești a Bunurilor, nr. 6 012, din 19 august 1875 și 21 octombrie 1875).

⁶ Bericht des k. k. Bergwerwalters Bruno Walter, Pozoritta, den 21. December 1875, Z. 1890 (Raport al consilierului minier cezaro-crăiesc Bruno Walter, Pojorâta, nr. 1 890, din 21 decembrie 1875).

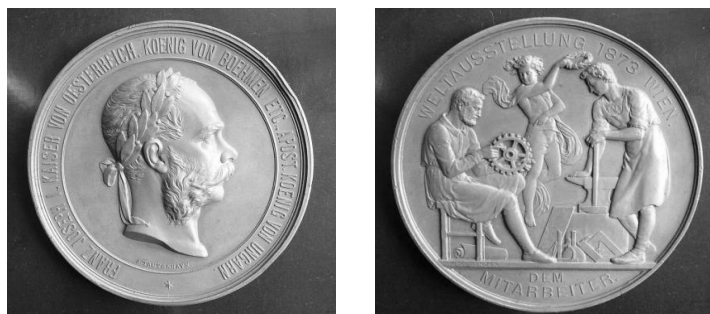
⁷ Veche unitate austriacă de măsură a lichidelor, egală cu 1,415 litri.

⁸ *Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. 20. Bukowina*, Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1899, p. 511.

⁹ *Ibidem*, p. 511–512.

În această situație, Bruno Walter s-a preocupat de înființarea unei societăți pe acțiuni. Ca urmare, în vara anului 1890, a întreprins o călătorie mai lungă, a luat legătura cu cercurile marilor bancheri și a încercat să-i câștige pe aceștia de partea sa. S-a întors în Bucovina, în toamna anului 1890, și a decedat, surprinzător, câteva săptămâni mai târziu, iar proiectul a rămas nefinalizat.

Pentru Expoziția Mondială de la Viena din anul 1873 (1 mai – 1 noiembrie), se pare că Bruno Walter a alcătuit un text/prospect, găsit în manuscris, cu titlul: *Die Eisen- und Kupfer-, Berg- und Hüttenwerke des griechisch-orientalischen Religionsfonds in der Bukowina*¹⁰ (Fabricile de fier și cupru, minele și fabricile metalurgice ale Fondului Religionar greco-oriental din Bucovina). Un juriu internațional a acordat distincții celor care au avut o contribuție importantă la organizarea expoziției. Printre premiați îl găsim și pe Bruno Walter – Montan-Inspektor der k. k. Güterdirektion des gr. or. Religionsfonds in Czernowitz, Bukowina –, recompensat cu Medalia pentru colaboratori (Medaille für Mitarbeiter)¹¹.

Medalia pentru colaboratori.

Sursa: www.ordersandmedals.ro/medalii-europa/austria.

Interesat de a fi la curent cu noutățile din domeniul geologiei, Bruno Walter era abonat la revista „Verhandlungen der k. k. Geologischen Reichsanstalt”.

În *Introducere* la lucrarea *Grundzüge der Geologie der Bukowina* (Bazele geologiei Bucovinei), o monografie în care au fost adunate toate informațiile geologice cunoscute până atunci, K. M. Paul¹², consilier montan c. c. la Institutul

¹⁰ *Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. Bukowina*, Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1899, p. 502, nota 1.

¹¹ *Weltausstellung 1873 in Wien. Amtliches Verzeichniss der Aussteller, welchen von der internationalen Jury Ehrenpreise zuerkannt worden sind*, Wien, Verlag der General-Direktion, Druck der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1873, p. 491.

¹² Karl Maria Paul (17 iulie 1838, Viena – 10 februarie 1900, Viena), geolog, a studiat la Universitatea din Viena cu renumitul profesor austriac de geologie și paleontologie Eduard Suess. A lucrat la Institutul Imperial de Geologie, mai întâi ca voluntar și practicant, apoi a fost geolog-șef și consilier la Administrația Centrală a Minelor. A întreprins o serie de cercetări în Ungaria, Slovenia, Bucovina, Bosnia, Galiția etc. și a adus informații geologice și paleontologice de mare valoare, prezentate în numeroase publicații. Informațiile referitoare la geologia Bucovinei au fost o sursă de valoare pentru cercetările geologice ulterioare.

Imperial de Geologie, mulțumește colaboratorilor: „Înainte de a intra în discuția despre condițiile geologice ale țării, mă simt obligat să exprim mulțumirile mele cele mai îndatoritoare tuturor celor venerați prieteni care m-au susținut în efortul meu, dar mai ales pentru asociații meritorii, domnii Otto Frh. Petrino, consilier domenal c. c. și proprietar de teren în Onuth, și Bruno Walter, consilier montan c. c. și directorul stabilimentelor miniere ale Fondului Religionar din Pojorâta”¹³.

Pe *Harta geologică generală a Ducatului Bucovina*, hartă care însoțește lucrarea amintită mai sus, K. M. Paul menționează că: „A fost întocmită după observațiile sale și lucrările domnului Baron O. v. Petrino, consilierului montan B. Walter, consilierului montan D. Stur și profesorului J. Niedzwiedzki”¹⁴.

„O contribuție importantă la cunoașterea geologică a Bucovinei – afirma K. M. Paul – a fost adusă și de domnul consilier minier Walter din Pojorâta, care, amabil, ne-a pus la dispoziție cunoștințele sale valoroase privind depozitele de minereuri ale țării”¹⁵.

În același an 1876, în partea a patra a anuarului, Bruno Walter publică ampla lucrare *Die Erzlagerstätten der südlichen Bukowina*¹⁶ (Zăcămintele de minereuri din sudul Bucovinei) în care prezintă toate informațiile cunoscute până atunci referitoare la cercetarea și exploatarea zăcămintelor de minereuri din sudul Bucovinei:

I. Zăcăminte de minereuri în șisturile cristaline

A. Iviri de pirită și calcopirită în cuarțitele din partea superioară a șisturilor cristaline: Valea Colbu (Kolbuthale), Înălțarea lui Hristos (Christi Himmelfahrt) – Pojorâta, Șura (Czura), Chilia (Killia), Ana (Anna) – Pojorâta, Sfânta Treime (Dreifaltigkeits) – Fundu Moldovei, galeria Petru (Peter), galeria Deluț (Dialucz), galeria Runc (Runk), Valea Stânei (Vallestina), Păltiniș (Paltinisch).

B. Zăcăminte de mangan în șisturile micacee comune din partea de mijloc/mediană a șisturilor cristaline: Șaru Dornei (Schara Dorna), Tereza (Theresia) – Vatra Dornei, Arșița (Arschitza) – Iacobeni, Puciosu (Puczos), Oița (Oitza), Orata (Aurata).

¹³ K. M. Paul, „Grundzüge der Geologie der Bukowina”, în „Jahrbuch der k. k. geologischen Reichsanstalt”, Wien, XXVI. Band, 1876, III. Heft, p. 264; în original: „Bevor ich in die Besprechung der geologischen Verhältnisse des Landes eingehe, fühle ich mich verpflichtet, allen jenen verehrten Freunden, die mich in meinem Streben unterstützten, namentlich aber unseren verdienstvollen Fachgenossen, den Herren Otto Frh. v. Petrino, k. k. Domänenrath und Gutsbesitzer zu Onuth und Bruno Walter, k. k. Bergrath und Director der Montanwerke des Religionsfondes zu Pojorita meinen verbindlichsten Dank auszusprechen”.

¹⁴ *Geologische Uebersichtskarte des Herzogthums Bukowina* (sc. 1 : 288 000), în original: „Nach seinen eigenen für die Geologische Reichsanstalt durchgeführten Aufnahmen, und mit Benützung der arbeiten der Herren Baron O. v. Perino, Bergrath B. Walter, Bergrath D. Stur und Professor J. Niedzwiedzki”.

¹⁵ K. M. Paul, „Vorlage der geologischen Uebersichtskarte der Bukowina”, în „Verhandlungen der k. k. geologischen Reichsanstalt”, Wien, nr. 8, 1876, p. 183; în original: „Grosse Verdienste um die geologische Kenntniss der Bukowina hat sich auch Herr Bergrath Walter zu Poschoritta durch gefällige Mittheilung seiner werthvollen Erfahrungen über die Erzlagerstätten des Landes erworben”.

¹⁶ Bruno Walter, „Die Erzlagerstätten der südlichen Bukowina”, în „Jahrbuch der kaiserlich-königlichen geologischen Reichsanstalt”, Wien, XXVI. Band, 1876, IV. Heft, Alfred Hölder k. k. Hof- und Universitäts-Buchhändler, p. 343–426.

C. Plumb și zinc în partea superioară a șisturilor cristaline: mina de plumb Cârlibaba (Kirlibaba).

D. Magnetit și hematit în calcarele cristaline, în șisturile cu hornblendă și în gnaisele din partea superioară a șisturilor cristaline: minele de magnetit Rusaia (Russaja) – Cârlibaba și Runc (Runk) – Iacobeni.

II. Zăcăminte de minereu de fier în formațiunea triasică

A. Zăcăminte de siderit și limonit în Triasicul inferior: minele de la Colacu Nou (Neucollaca), Colacu Vechi (Altcollaca), Colacu Străvechi (Urcollaca), Bâtea Rea (Butka ră).

B. Zăcăminte de fier în Triasicul superior: mina de hematit Pârâul Cailor (Pareu Kailor); cromit în serpentinitele din Dealul Tâmpa (Berge Demba) – Breaza.

III. Depozite în gresia carpatică inferioară

A. Sferosiderite și argile feroase în Neocomian.

B. Iviri de petrol.

IV. Spălătorii de minereu aluvionar. Spălătorii de aur pe Bistrița.

Revizuire – comparații cu depozitele analoge de minerale

Valoarea depozitelor de minereu din sudul Bucovinei

Lucrarea conține și o *Reprezentare grafică a randamentului tuturor instalațiilor, lucrărilor montane și metalurgice ce aparțin Fondului Religionar gr. or. din Bucovina.*

Ampla lucrare a lui Bruno Walter, referitoare la zăcămintele de minereuri din sudul Bucovinei – în care sunt descrise amănunțit toate lucrările miniere privitoare la explorarea și exploatarea zăcămintelor de minereuri din sudul Bucovinei –, demonstrează că nivelul de cunoaștere și interpretare geologică, precum și metoda de reprezentare grafică a elementelor geologice erau suficient de evoluat pentru a face față problemelor ridicate de practica minieră din acele timpuri. El a făcut o descriere corectă a succesiunii stratigrafice și a indicat zonele de perspectivă ale mineralizațiilor. Indicațiile sale pentru zona mineralizată de la Fundu Moldovei au fost confirmate prin lucrările de explorare executate ulterior aici. Bruno Walter a fost primul care a intuit legătura genetică dintre rocile porfirogene și principalele zăcăminte de sulfuri din Carpații Orientali, ipoteză care a stat la baza orientării lucrărilor de explorare în această zonă, în perioada 1952–1969.

Într-un scurt rezumat al lucrării sale, Bruno Walter spunea că, inițial, această importanță lucrare urma să fie anexată la tratatul lui K. M. Paul, *Geologia Bucovinei*, în cel de-al treilea volum al anuarului, dar amploarea considerabilă pe care a atins-o lucrarea a făcut ca acesta să fie publicată în mod independent în a patra parte a anuarului¹⁷.

Cercetările lui Bruno Walter efectuate în zona nordică a Carpaților Orientali în vederea conturării aliniamentelor structurale cu acumulări potențiale de hidrocarburi au dus la identificarea a trei aliniamente petrolifere (drei Oellinien) importante: Breaza – Sadova – Câmpulung – Stulpicani; Dihteniț – Putna – Rușii

¹⁷ Bruno Walter, „Die Erzlagerstätten in der südlichen Bukowina”, în „Verhandlungen der k. k. geologischen Reichsanstalt”, Bericht vom 30. Juni 1876, Wien, nr. 10, 1876, p. 237.

Moldoviței – Vatra Moldoviței; Berhomet – Crasna – Gura Putnei – Mănăstirea Putna – Marginea – Solca – Cacica – Slatina¹⁸.

Bruno Walter a lucrat și în Bosnia și Herțegovina, teritorii „dăruite” Austro-Ungariei de Congresul de la Berlin, prin tratatul semnat în 13 iulie 1878. Expert renumit, cunoscător al realităților miniere bosniace, consilierul minier superior Bruno Walter, fost director la „Bosnia”-Gewerkschaft, a primit, din partea Ministerului comun c. c. de la Viena, misiunea de a scrie o lucrare referitoare la mineritul din Bosnia¹⁹. Lucrarea de 222 de pagini, cu titlul *Beitrag zur Kenntnis der Erzlagerstätten Bosniens* (Contribuție la cunoașterea zăcămintelor de minereuri din Bosnia), însoțită de o hartă a zăcămintelor de minereuri, sc. 1 : 300 000, editată cu sprijinul Guvernământului Bosniei și Herțegovinei, a apărut în Sarajevo, în anul 1887.

În 21 octombrie 1890, două ziare din Cernăuți anunțau decesul lui Bruno Walter: „În ziua de 19 a acestei luni a decedat, în Iacobeni, consilierul minier c. c. domnul Bruno Walter, în al 62-lea an de viață”²⁰; „Alaltăieri a decedat, în Iacobeni, Bruno Walter, consilier al Administrației Centrale a Minelor, în vârstă de 62 de ani. În mormântarea are loc în Iacobeni, în 22 octombrie”²¹.

Vârsta corectă la care a decedat Bruno Walter nu este 62 de ani. Registrul deceselor din parohia romano-catolică Iacobeni menționează vârsta de 60 de ani, șase luni și cinci zile, iar drept cauză a decesului, insuficiența aortică.

În revista „Verhandlungen der k. k. geologischen Reichsanstalt”, din 11 noiembrie 1890, renumitul geolog Dionys Stur²², anunța comunității științifice geologice decesul lui Bruno Walter: „Bruno Walter †. Din partea onoratei Administrații Superioare cezaro-crăiești pentru minerit și metalurgie din Iacobeni (Bucovina), tocmai am primit trista veste că, în 19 octombrie 1890, în amintita localitate, a decedat domnul consilier minier superior Bruno Walter, în vârstă de 62 de ani, după o scurtă și grea suferință. Există două lucrări care au argumentat bunul renume al celui decedat; prima este un tratat despre zăcămintele de minereuri din sudul Bucovinei (*Die Erzlagerstätten der*

¹⁸ Idem, „Die Chancen einer Erdölgewinnung in der Bukowina”, în „Jahrbuch der k. k. geologischen Reichsanstalt”, Wien, 30. Band, 1. Heft, 1880, p. 115–148; Ovidiu Bătă, „«Liniile petrolului» în Bucovina”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXIV, nr. 1 (48), [ianuarie – iunie] 2017, p. 199–210.

¹⁹ Anton Rücker, *Einiges über das Goldvorkommen in Bosnien. Monographische Skizze*, Wien, Druck von R. Spies & Co., 1896, p. 11; Stjepan Ćorić, „Die geologische Erforschung von Bosnien und der Herzegowina und der grundlegende Beitrag der österreichischen Geologen”, în „Abhandlungen der geologischen Bundesanstalt”, Wien, Band 56/1, August 1999, p. 145.

²⁰ „Bukowinaer Rundschau”, Czernowitz, IX. Jahrgang, nr. 893, Dienstag, 21. Oktober 1890, p. 2: „Kleine Chronik – Todesfälle: Am 19 d. M., starb in Jakobeny der k. k. Oberbergrath Herr Bruno Walter im 62. Lebensjahre”.

²¹ „Bukowinaer Nachrichten”, Czernowitz, III. Jahrgang, Dienstag, 21. Oktober 1890, nr. 634, p. 2: „Kleine Chronik – Todesfälle: Vorgestern starb in Jacobeni der Oberbergrath Bruno Walter im Alter von 62. Jahren. Das Leichenbegängnis findet dort-selbst am 22. d. M. statt”.

²² Dionýs Rudolf Josef Štúr, născut în 5 aprilie 1827, în Beckov, astăzi în Slovacia, decedat în 9 octombrie 1893, în Viena, a fost geolog și paleontolog slovac care a jucat un rol-cheie în explorarea geologică sistematică fundamentală a Alpilor și Carpaților. A publicat în limba germană în cea mai mare parte cu numele Dionys Stur. În anul 1877 a devenit director adjunct al Institutului Imperial de Geologie și din anul 1885 până în anul 1892 director plin.

südlichen Bukowina, apărut în „Jahrbuch der k. k. geologischen Reichsanstalt”, Wien, 1876, vol. XXVI, p. 343–426); a doua este lucrarea *Beitrag zur Kenntnis der Erzlagerstätten Bosniens* (întocmită la comanda Ministerului c. c., editată cu sprijinul Guvernământului Bosniei și Herțegovinei, Sarajevo, 1887; cu o hartă sc. 1 : 300 000 a depozitelor de minereuri din Bosnia). Pentru noi, geologii, care ne ocupăm de Carpați, acest deces ne-a răpit un prieten drag și un susținător al obiectivelor și aspirațiilor noastre, pe care nu doar le-a promovat în modul cel mai binevoitor cu putință, ci ne-a împărtășit mereu din bogatele comori ale cunoștințelor și experienței sale, în cel mai liber stil. Pace cenușii sale! Viena, în 1 noiembrie 1890, D. Stur²³.

Dionys Stur, în anul următor, în aceeași revistă, scrie următoarele: „În cel de-al șaselea meu raport anual am discutat pe scurt experiențele noastre din ultimul an. Anul 1890 se poate «lăuda» că ne-a adus, nouă și colegilor noștri, o serie aproape neîntreruptă de zile de doliu. Chiar înainte de începutul anului, vestea morții lui Quenstedt a adus durere. Imediat după aceea am fost loviți de pierderea amară a iubitului nostru prieten Neumayr, urmată de dispariția neașteptată a unuia dintre cei mai apreciați membri ai instituției noastre, von Zepharovich. Cu aproape nicio întrerupere, Hebert, Weiss, Alphons Favre, Aninger, Bruno Walter și A. Rodler au urmat în succesiune rapidă²⁴.”

Bruno Walter a fost înmormântat în cimitirul catolic din Iacobeni. Pe monumentul funerar al lui Bruno Walter este scris: „Hier ruhen / BRUNO WALTER / k. k. Ober-Berggrath / geb. zu Clausthal 14. April 1830 / gest. 19. October 1890 / und dessen Sohn / HERMANN WALTER / Studirender der Recht / geb. 8. August 1866 / gest. 15. September 1886 / Zum Wiedersehen / Ihr Edlen und Unvergesslichen!” – „Aici odihnesc Bruno Walter, consilier montan superior c. c., născut în Clausthal, în 14 aprilie 1830, decedat în 19 octombrie 1890, și fiul său Hermann Walter, student la Drept, născut în 8 august 1866, decedat în 15 septembrie 1886. Până la revedere, voi nobili și neuitați!”.

²³ În original: „Bruno Walter †. Von der geehrten k. k. Ober-Berg- und Hüttenverwaltung zu Jakobeny in der Bukowina erhalten wir eben die Trauernachricht, dass am 19. October 1890 daselbst nach kurzem, schweren Leiden der Vorstand der Verwaltung, Herr k. k. Oberbergrath Bruno Walter, im Alter von 62 Jahren verschied. Es sind vorzüglich zwei Publicationen, die den guten Klang des Namens des Verstorbenen in unseren Kreisen begründet haben, erstens die Abhandlung über die Erzlagerstätten der südlichen Bukowina (Jahrb. d. k. k. geol. Reichsanstalt, 1876, Bd. XXVI, p. 343), zweitens die Abhandlung: Beitrag zur Kenntniss der Erzlagerstätten Bosniens (im Auftrage des k. u. k. gemeinsamen Ministeriums verfasst. Herausgegeben von der Landesregierung für Bosnien und die Herzegowina. Sarajewo 1887. Mit einer geologischen Erzlagerstättenkarte von Bosnien). Uns, namentlich unseren Karpathen-Geologen, ist durch den Tod ein wohlwollender Freund und Förderer unserer Aufgaben und Bestrebungen entrissen, die er nicht nur durch das lebenswürdigste Entgegenkommen unterstützte, sondern auch die reichen Schätze seines Wissens und seiner Erfahrungen in liberalster Weise mitzuthemen stets bereit war und so an der Entwicklung unserer Ansichten und Gewinnung der Resultate den wesentlichsten Antheil nahm. Ruhe seiner Asche! Wien, den 1. November 1890. D. Stur”.

²⁴ În original: „Mein sechster Jahresbericht hat unsere Erlebnisse im verflossenen Jahre kurz zu erörtern. Das Jahr 1890 kann sich rühmen unseren Fachgenossen und uns selbst eine fast ununterbrochene Reihe von Trauertagen gebracht zu haben. Knapp vor dem Anfange des Jahres wurde durch die Nachricht von Quenstedt's Tode die Trauer eingeleitet. Gleich darauf traf uns der herbe Verlust unseres lieben, Freundes Neumayr, gefolgt von dem unerwarteten Hinscheiden des hochgeachteten einstmaligen Mitgliedes unserer Anstalt v. Zepharovich. Fast ohne Unterbrechung folgte weiter Schlag auf Schlag Hebert, Weiss, Alphons Favre, Aninger, Bruno Walter, A. Rodler”.

După decesul lui Bruno Walter, la Administrația c. c. motanistică și hutară superioară din Iacobeni a Fondului Religionar a urmat, ca administrator montanist, Faustin Ritter von Krasuski, care a încercat, ca și predecesorul său, să mențină și să ridice activitatea minieră din Bucovina²⁵.

Nomen in christo		Die-ties	M o r t u s at mortis
67	19. 19. 1890 Walter Bruno, geb. 18. Okt. 1861 in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie	19. 10. 1890	in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie
Kirchenvisitation Iacobeni am 16. Okt. 1890 F. Ritter von Krasuski S. J.			
68	22. 19. 1890 Walter Bruno, geb. 18. Okt. 1861 in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie	19. 10. 1890	in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie
69	1. 10. 1890 Walter Bruno, geb. 18. Okt. 1861 in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie	19. 10. 1890	in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie
70	1. 10. 1890 Walter Bruno, geb. 18. Okt. 1861 in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie	19. 10. 1890	in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie
71	17. 10. 1890 Walter Bruno, geb. 18. Okt. 1861 in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie	19. 10. 1890	in Jankowsky in Bukowina Österreichisch-ungarische Monarchie

Fila din Registrul deceselor în care,
la poziția 68, este consemnat
decesul lui Bruno Walter.

Mormântul lui Bruno Walter din cimitirul catolic din Iacobeni (foto. I. Filipciuc).

²⁵ Die österreichisch-ungarische Monarchie in Wort und Bild. 20. Bukowina, Wien, Druck und Verlag der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1899, p. 512.

ACTIVITATEA LUI IANCU FLONDOR CA MINISTRU-DELEGAT AL BUCOVINEI ÎN GUVERNUL ROMÂNIEI (DECEMBRIE 1918 – APRILIE 1919)

VLAD GAFIȚA

Iancu Flondor's Activity as Deputy Minister of Bukovina in the Government of Romania (December 1918 – April 1919)

*(Abstract)**

After the Union of Bukovina with the Kingdom of Romania, Iancu Flondor served as Deputy Minister of the province, establishing his headquarters in Chernivtsi between December 1918 and April 1919. He was supervising nine Secretariats of Service (appointed for Interior, Justice, Finance, Public Education, Religious Affairs, Public Works, Industry, Commerce and Social Welfare, Agriculture, Domains and Food, Public Health). Iancu Flondor's activity has circumscribed a wide range of issues: economic recovery of Bukovina; organization of municipal elections; appointment in the administration of officials of Romanian origin; care and retirement pensions for war invalids; financial aid for those decorated in war; payment of war damage, requisition rates and remunerations both for officers and soldiers; effective leadership of the Religious Fund economy; proper supply of the urban and rural localities of Bukovina; lifting of siege and abolishing corporal punishment; implementation of the transitional agrarian reform; issues related to administration, justice, education, communications, transport, commerce, social protection, sanitation of cities and villages etc. The conflict with Ion Nistor, the Deputy Minister of Bukovina in Bucharest, linked to different views on how to integrate the province into Great Romania forced Flondor's resignation from office and his withdrawal from political life.

Keywords: Integration, Deputy Minister, Secretariats of Service, Religious Fund of Bukovina, Interior, Justice, Finance, Public Education, Religious Affairs, Public Works, Industry, Commerce and Social Welfare, Agriculture, Domains and Food, Public Health.

O primă etapă a integrării Bucovinei în Regatul României, după proclamarea unirii la 28 noiembrie 1918, a reprezentat-o crearea unei administrații locale provizorii, cu caracter temporar și tranzitoriu, care să determine „dezanexarea de

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Austria și încorporarea ei în statul român”¹. Două acte normative aveau să asigure baza legală a acestei măsuri: Decretele-legi nr. 3745 și 3746 din 18/31 decembrie 1918. Acestea stipulau rămânerea în vigoare a legilor și ordonanțelor austriece de până atunci și imposibilitatea modificării legilor importante decât pe cale legislativă; schimbările rezultate din actul unirii cu România vor putea fi puse în practică prin decrete-legi².

În Consiliul de Miniștri intrau, ca reprezentanți ai Bucovinei, doi miniștri secretari de stat fără portofoliu, unul delegat cu administrarea Bucovinei la Cernăuți (Iancu Flondor), celălalt la București (Ion Nistor). Hotărârile guvernului central privitoare la Bucovina trebuiau luate cu avizul ministrului-delegat cu sediul la Cernăuți (art. IV din Decretul-lege nr. 3745/18 decembrie 1918). În caz de indisponibilitate sau absență a acestuia, conducerea Bucovinei urma a fi preluată de către secretarul general al guvernului local (art. VI din Decretul-lege nr. 3745/18 decembrie 1918). Administrația Bucovinei cu sediul la Cernăuți cuprindea nouă secretariate de serviciu, conduse de câte un secretar-șef și subordonate ministrului-delegat Iancu Flondor. Secretariatele de serviciu ale Bucovinei erau următoarele: Interne; Justiție; Finanțe; Instrucție publică; Culte; Lucrări publice; Industrie, comerț și îngrijire socială; Agricultură, domenii și alimentație; Salubritate publică (art. VII din Decretul-lege nr. 3745/18 decembrie 1918). În subordinea lui Ion Nistor și a administrațiilor centrale de la București se aflau: afacerile străine, armata, siguranța generală a statului, căile ferate, poșta, telegraf, telefonul, circulația fiduciară, vămile și împrumuturile publice. Ministrul-delegat la București trebuia să-și împartă o serie de atribuții cu ministrul-delegat al guvernului la Cernăuți. Astfel, Ion Nistor era obligat să-l consulte pe Iancu Flondor în legătură cu primele numiri ale funcționarilor de la poștă, telegraf, telefon și căi ferate, iar siguranța publică, jandarmeria și poliția din Bucovina trebuiau să stea și la dispoziția ministrului-delegat cu sediul la Cernăuți. În plan militar, jandarmeria bucovineană rămânea subordonată Ministerului de Război, însă, în privința reorganizării și a numirii ofițerilor și gradelor inferioare, Ion Nistor nu putea lua decizii fără acordul lui Iancu Flondor (art. VIII din Decretul-lege nr. 3745/18 decembrie 1918).

Numirea celor două personalități în fruntea administrației Bucovinei de către regele Ferdinand și guvernul central de la București a fost una firească, ținând cont de activitatea anterioară a acestora în sprijinul unirii. Desigur, aceasta nu a fost unica motivație, existând o multitudine de factori favorabili celor doi oameni politici bucovineni.

¹ Ion Nistor, *Istoria Bucovinei*, București, Editura Humanitas, 1991, p. 405; Rodica Iațencu, „Unirea Bucovinei cu Regatul Român. Integrarea politico-administrativă”, în „Analele Bucovinei”, anul IX, nr. 1, 2002, p. 145–171; anul X, nr. 1, 2003, p. 155–193; Daniel Hrenciuc, *Continuitate și schimbare. Integrarea minorităților naționale din Bucovina istorică în Regatul României Mari (1918–1940). Perspectiva național-liberală (1918–1928)*, Rădăuți, Editura Septentrion, 2005.

² „Monitorul Bucovinei”, Cernăuți, Fascicula 7, 2 ianuarie 1919, p. 2; Fascicula 8, 5 ianuarie 1919, p. 1; Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (în continuare se va cita S.A.N.I.C.), Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 20, f. 30. Aceste decrete-legi au fost semnate de regele Ferdinand și Ion I. C. Brătianu, prim-ministru și ministru de Externe.

Ion Nistor a desfășurat o bogată și prodigioasă activitate de susținere a drepturilor românilor bucovineni înainte și în timpul primei conflagrații mondiale. Refugiat în Regatul României, acesta a susținut o amplă campanie în sprijinul conaționalilor din Bucovina și împotriva anacronicului Imperiu Austro-Ungar. Bunele relații și numeroasele contacte cu regele Ferdinand și cu marele om politic Ion I. C. Brătianu i-au permis lui Ion Nistor să ofere autorităților de la București o imagine reală a situației românilor bucovineni³. Interesul său față de situația românilor aflați sub ocupație străină nu s-a circumscris doar spațiului bucovinean. Ca atare, în 1915, Ion Nistor și Onisifor Ghibu propuneau un proiect ce viza înființarea unui institut de studii referitoare la românii din afara granițelor României, ce urma a fi subordonat Ligii pentru unitatea politică a tuturor românilor, condusă de Nicolae Iorga. În cadrul institutului trebuiau să funcționeze secțiuni de istorie, politică, cultură, literatură, de a căror funcționare trebuiau să se ocupe intelectuali de calibrul precum: Octavian Goga, Nicolae Iorga, Ion Nistor, Dimitrie Marmeliuc, Ion Grămadă, Vasile Lucaciu, Dimitrie Onciul, Ion Bogdan. Proiectul nu a putut fi pus în practică din rațiuni politice, legate de neutralitatea României față de taberele aflate în război⁴.

Printr-o serie de lucrări cu caracter istoric, de o certă valoare științifică, Nistor susține și argumentează necesitatea apărării drepturilor naționale ale românilor bucovineni. În lucrarea *Românii și rutenii din Bucovina. Studiu istoric și statistic*, apărută în anul 1915, Nistor afirmă vechimea și raporturile dintre autohtoni și ucrainenii veniți în valuri în Bucovina din spațiu galițian. Pericolul rutenizării provinciei este adus în atenția întregii opinii publice românești. Transformarea Bisericii Ortodoxe din ducat dintr-o instituție pur românească într-una eterogenă, în care elementul rutean capătă o pondere tot mai mare, a fost tratată în lucrări precum *Românii și rutenii în Bucovina. Studiu istoric și statistic* (1915) și *Istoria bisericii din Bucovina și a rostului ei național-cultural în viața românilor bucovineni* (1916). Ferventa activitate științifică din cadrul Academiei Române s-a concretizat prin susținerea câtorva comunicări cu un puternic caracter național-politic: *Un capitol din viața culturală a românilor din Bucovina. 1774–1857; Emigrările de peste munți în Moldova și Bucovina*. Contribuțiile sale în plan istoric, dar și național, i-au adus lui Ion Nistor, la 1 iunie 1915, statutul de membru al Academiei Române⁵.

Ocuparea unei importante părți din teritoriul României de către Puterile Centrale a impus retragerea autorităților și a armatei în Moldova. La sfârșitul lunii decembrie a anului 1916, Ion Nistor s-a stabilit la Iași, unde a rămas până în iulie 1917. În ciuda condițiilor grele și a dificultăților din timpul refugiului în capitala Moldovei și a României ciuntite, acesta își continuă activitatea național-politică. Împreună cu fruntași ardeleni ca Vasile Lucaciu, cere sprijinul guvernului român în vederea organizării unor unități de voluntari proveniți din armata austro-ungară. Se

³ Doina Alexa, *Ion Nistor – dimensiunile personalității politice și culturale*, Rădăuți, Editura Institutului Bucovina – Basarabia, 2000, p. 91.

⁴ *Ibidem*, p. 92–93.

⁵ *Ibidem*, p. 93–94.

constituiau astfel: Corpul voluntarilor ardeleni și bucovineni din Rusia, Legiunea voluntarilor din Rusia, Legiunea română din Italia. În iunie 1917, detașamentele de voluntari bucovineni și ardeleni erau primite, în mod oficial, în Piața Unirii din Iași, de către Nicolae Iorga, Octavian Goga, Ionel Brătianu. În cuvântarea pe care le-a adresat-o, Ion Nistor le cerea să fie demni de înalta misiune, reafirmând dezideratul unirii Bucovinei cu România⁶.

Din cauza pericolelor războiului și a apropierei frontului, liderul Comitetului refugiaților bucovineni se retrage, cu o serie de refugiați ardeleni, în Basarabia. Acționând mai întâi la Odessa și apoi la Chișinău, profesorul Nistor intră în contact cu refugiații cehoslovaci din Rusia. El participă, la Iași, la o conferință comună cu aceștia, prezidată de viitorul președinte al Cehoslovaciei, Thomáš G. Masaryk⁷. La întâlnirea amintită, la care au fost prezenți contele Saint-Aulaire și Octavian Goga, au fost luate în discuție probleme legate de efectele dezintegrării iminente a imperiului dualist⁸.

Luând parte ca invitat la ședințele Sfatului Țării și la Unirea Basarabiei cu România, Ion Nistor a întrezărit „o geană de lumină”⁹ și pentru românii bucovineni. Ocupațiile succesive austriece și rusești ale Bucovinei, abuzurile la care au fost supuși românii din această provincie, au fost aspru înfierate de către Nistor, atât în presa din Basarabia, cât și în cea din România.

Sprijinirea intereselor românilor bucovineni, apărarea drepturilor legitime ale acestora printr-o propagandă vie dusă pe multiple planuri, colaborarea intensă cu autoritățile române pe timpul războiului, numeroasele legături cu românii ardeleni și basarabeni și, nu în ultimul rând, aportul semnificativ la unirea Bucovinei, au reprezentat principalele rațiuni pentru care Ion Nistor a fost numit, alături de Iancu Flondor, ca ministru-delegat în guvernul de la București.

Investirea lui Iancu Flondor de către regele Ferdinand și președintele Consiliului de Miniștri, Ion. I. C. Brătianu, s-a făcut ținându-se cont de prestigiul său de lider de necontestat al mișcării naționale a românilor bucovineni în perioada cuprinsă între ultimul deceniu al secolului al XIX-lea și primul deceniu al secolului al XX-lea și, desigur, de aportul decisiv adus la unirea Bucovinei cu Regatul României. „Boierul din Storojineț” a fost un membru atipic al clasei nobiliare autohtone din Ducatul Bucovinei, depășind, încă de la începutul carierei sale politice, linia conservatoare ce caracteriza boierimea română bucovineană. Formația intelectuală de factură germană, desăvârșită prin studii universitare de drept la Cernăuți și doctorale la Viena, nu l-a metamorfozat pe Iancu Flondor într-un „homo bucovinensis” ci, dimpotrivă, l-a determinat să-și păstreze nealterată identitatea națională, ca pe darul cel mai de preț. „Germanismul” și „bucovinismul” nu i-au ciuntit sufletul de român, considerându-le dăunătoare pentru emanciparea național-politică a confracților săi.

⁶ *Ibidem*, p. 96–97.

⁷ Ion Nistor, *op. cit.*, p. 367.

⁸ Doina Alexa, *op. cit.*, p. 100.

⁹ Florin Constantiniu, *O istorie sinceră a poporului român*, București, Univers Enciclopedic, 2002, p. 268.

Apropiat de masele țărănești, în ciuda vechii lui origini boierești, Iancu Flondor a înțeles necesitatea radicalizării luptei naționale a românilor bucovineni, închistată până atunci într-un conservatorism și un pasivism periculoase pentru păstrarea spiritului identitar. Transformarea Partidului Național Român din Bucovina într-un organism politic viu și cu adevărat reprezentativ, în ultimii ani ai secolului al XIX-lea, a contribuit la democratizarea vieții publice bucovinene, încadrând-o pe drumul modernității. Prevăzând pericolul deznaționalizării elementului autohton prin asalturile concertate ale autorităților provinciale sau imperiale și prin pătrunderea masivă în provincie a elementului slav (rutean), Flondor a impus coordonatele esențiale ale emancipării naționale, politice și culturale a românilor bucovineni.

Existența mai multor partide românești pe scena politică a Bucovinei în primul deceniu al secolului al XX-lea, dar, mai ales, lupta fratricidă dintre ele au încetinit și îngreunat drumul spre emanciparea politică a românilor din ducate. Deși aveau programe aproape identice, naționaliștii și conservatorii nu s-au putut pune de acord asupra unor chestiuni de principiu, nereușind, în multe cazuri, să se ridice deasupra orgoliilor personale, uitând aproape cu totul de interesul național.

Personalitate de o cinste și morală exemplare, Flondor a preferat să se retragă în câteva rânduri din viața politică și de partid, pentru a nu se compromite. Cu toate acestea, a revenit în fruntea Partidului Național Român la rugămințile amicilor și chiar inamicilor politici, reușind să unifice temporar grupările naționalistă, conservatoare și democrată. După 1910, însă, a părăsit cu totul viața de partid, rămânând pe moșia de la Storojineț până în toamna anului 1918.

Chemat de românii bucovineni pentru a realiza unirea cu țara, Iancu Flondor nu ținut cont de niciun pericol, dovedind hotărâre, îndrăzneală și un simț politic deosebit, mai ales în situațiile critice. Când idealul unirii părea un țel prea îndepărtat, acesta a știut să folosească la maximum conjunctura favorabilă a disoluției iminente a Imperiului Austro-Ungar, adunând, ca și în alte dăți, în jurul său, energiile naționale ale românilor bucovineni, atât de greu încercați de ororile Primului Război Mondial.

Astfel, numirea lui Iancu Flondor în fruntea administrației provizorii a Bucovinei, în decembrie 1918, a venit ca un act firesc, datorat marilor sacrificii și meritelor de necontestat, în fața cărora nu puteai decât să te înclini. Numeroasele telegrame și scrisori de felicitare primite pentru numirea în funcția de ministru-delegat dovedesc pe deplin atașamentul și respectul de care se bucura în rândul populației. Proveniența lor este una dintre cele mai diverse: primării¹⁰, școli¹¹,

¹⁰ S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 18, f. 25; *Felicitare pentru numirea în funcția de ministru primită de la Primăria orașului Storojineț, nr. 5, din 9 I 1919*; *Telegramă de felicitare nr. 69, din 9 I 1919* (primarul orașului Câmpulung Moldovenesc, George Huțu).

¹¹ *Ibidem*, f. 21, 29; *Telegramă de felicitare nr. 122, din 8 I 1919* (de la Gimnaziul din Rădăuți, semnată de directorul școlii, Chelariu); *Telegrama nr. 339, din 24 I 1919* (de la Școala primară Marginea, semnată de către directorul unității de învățământ, Pankratie Prelipcean).

asociații ale clerului român¹², alte organizații profesionale¹³, asociații studențești¹⁴, oameni politici¹⁵, militari¹⁶ ș.a.

După entuziasmul unirii, ministrul Iancu Flondor a fost asaltat de numeroase doleanțe determinate de situația grea la care fusese adusă majoritatea populației Bucovinei. Problemele care stăteau în fața ministrului-delegat erau diverse, prerogativele sale limitate împiedicându-l de multe ori în rezolvarea lor. La 13 februarie 1919, Secretariatul de Serviciu pentru Comerț, Industrie și Îngrijire Socială îi raporta lui Iancu Flondor că „directorul poștei din Bucovina, Lippert, nu putea lua decizii datorită demisiei secretarului de stat de resort, Tarnovietchi”. Deși această instituție se afla sub autoritate centrală, ministrul-delegat la Cernăuți primea solicitarea de a rezolva chestiunea în cauză cât mai grabnic, pentru a evita posibilele blocaje¹⁷. Un grup de 13 gospodari români rădăuțeni îi trimiteau șefului guvernului provizoriu al Bucovinei o scrisoare în care își exprimau 16 doleanțe: 1) Numirea unui prefect român pentru districtul Rădăuți, care să aibă „un trecut curat”; 2) Organizarea alegerilor comunale înainte de începerea lucrului la câmp, pentru ca fiecare țaran să poată participa la exercițiul democratic, dreptul de alegător doar pentru români și interzicerea acestuia celorlalte naționalități (o asemenea revendicare este explicabilă, date fiind nedreptățile și abuzurile la care românii au fost supuși de către germani, ruteni și evrei cât timp Bucovina a fost sub ocupație austriacă, 1774–1918; Flondor nu a încălcat niciun moment drepturile minorităților, refuzând să satisfacă asemenea cereri radicale și profund nedemocratice); 3) Numirea în administrație de funcționari de origine română (românii, cum era și firesc în noul context al integrării Bucovinei la România Mare, nu mai aveau disponibilitatea de a lăsa pârghiile conducerii în mâinile celorlalte naționalități; juriștii români îi cereau lui Flondor să oprească candidatura a trei judecători din Galiția, Kosikowski, Negrusz, Browikowski, pentru a nu afecta interesele candidaților români, mai înalți în rang decât candidații galițieni)¹⁸; 4) Îngrijirea și acordarea de pensii pentru invalizii de război; 5) Ajutor financiar pentru cei decorați în război; 6) Plata

¹² *Ibidem*, f. 22, 30; *Telegramă de felicitare și susținere a clerului românesc din districtul Siret nr. 31, din 31 XII 1918* (semnată de protoprezbiterul districtual Mihai Percec și maiorul Lupu Bălan); *Telegramă de felicitare din partea preoțimii din județul Suceava nr. 74, din 8 I 1919* (semnată de Inocențiu Ștefanelli – egumen, George Berar – protoprezbiter și Mihail Șerbu – vicar protoprezbiter).

¹³ *Ibidem*, f. 19, 20, 33, 34; *Telegramă de felicitare nr. 53, din 23 XII 1918* (de la președintele Societății brigadierilor silvici și pădurarilor români din Bucovina, Mihai Cerchez din Gura-Humorului); *Telegramă de felicitare nr. 109, din 13 I 1919* (din partea Societății țărănești „Deșteptarea” din Câmpulung Moldovenesc, semnată de președintele Nicolae Balan).

¹⁴ *Ibidem*, fila 42; *Felicitare din partea studențimii române din Iași, nr. 257, 23 I 1919* (președinte, Ionescu Govora).

¹⁵ *Ibidem*, f. 28; *Telegramă a lui Teodor Ștefanelli, nr. 157, 6 I 1919, Fălticeni; Telegramă de la Mihail Pherekyde, nr. 326, 13 I 1919*.

¹⁶ *Ibidem*, f. 37; *Telegramă din partea generalului Corpului 4 Armată, Nicolae Petală (nr. 1489, din 19 I 1919)*.

¹⁷ *Idem*, dosar nr. 19, f. 77; *Raport nr. 249, Cernăuți, 13 februarie 1919*.

¹⁸ *Ibidem*, f. 91–92; *Cernăuți, 4 martie 1919*.

pagubelor de război și a cotelor de rechiziții; 7) Plata soldei, atât pentru ofițeri, cât și pentru soldați (de multe ori, aceasta nu se putea face la timp sau integral; în sprijinul argumentației noastre redăm cazul lui Gavril Cotlarciuc, adjunct la biroul de exploatare al Căilor ferate din Bucovina, fost locotenent în armata austriacă, ce reclama plata salariului pentru perioada de prizonierat în Rusia cererea sa fusese respinsă de către Secretariatul de Stat pentru Apărarea Țării, prin Decizia nr. 58/15 ianuarie 1919; Gavril Cotlarciuc protesta că a fost tratat ca sublocotenent și nu conform gradului său, cerând o diferență de salariu de 1 720 de coroane, suma totală solicitată Secretariatului de Stat pentru Finanțe era de 11 600 coroane, salariu plus indemnizație de război situația financiară precară a Bucovinei nu permitea acordarea unor asemenea compensații, deși în plan moral acestea se justificau în totalitate); 8) Ajutor financiar timp de șase luni pentru văduvele de război; 9) Rezolvarea problemelor împrumuturilor de război plătite de femei din suma acordată de stat ca sprijin financiar; 10) Invalizii români să beneficieze primii de cantități de tutun și sare; 11) Conducerea eficientă a economiei Fondului religios din districtul Rădăuți și din celelalte districte; publicarea tuturor vânzărilor publice, asigurându-se accesul la cumpărare de pământ sau arendare în primul rând gospodarilor români; 12) Țăranii să fie reprezentați în Comisia Economică de cel puțin patru persoane; 13) Încetarea rechizițiilor impuse populației; 14) Trecerea imobilelor Fondului religios în posesia românilor; 15) Alimentarea corespunzătoare a localităților urbane și rurale a Bucovinei; 16) Ridicarea stării de asediu și desființarea pedepselor corporale¹⁹.

Situația materială precară a populației Bucovinei cerea măsuri grabnice de ameliorare. Profesorii, funcționarii activi și pensionari aveau venituri reduse, fiind sufocați de creșterea rapidă a prețurilor la produsele de bază și amenințați de spectrul sumbru al șomajului. Aceștia îi cereau lui Iancu Flondor ca plata lefurilor să se facă în lei, la cursul de 1 leu – 1 coroană²⁰. Corneliu Gramatovici, funcționar în Secretariatul pentru Instrucțiune Publică, avea, după 15 ani în serviciile administrative ale țării, un salariu de numai 289 de coroane. El cerea repararea unei asemenea nedreptăți, având și recomandarea șefului acestei instituții, dr. Sbiera²¹.

Suprafețele prea mici, aflate în posesia unor comunități rurale și destinate arendării către țărani până la împrumut, creau numeroase probleme. Comuna Straja, cu 4 000 de locuitori, deținea pentru arendă doar 200 de fălci teren arabil și 400 de fălci terenuri cu fânețe. Primarul acestei comune îl ruga pe ministrul Flondor să înlesnească preluarea în arendă a unor terenuri agricole aparținând altor sate ca: Brodina, Frasin, Bivolărie²². Asemenea situații determinau, de cele mai multe ori, stări conflictuale între comunitățile rurale.

Asociația Clerului Ortodox Român din Bucovina, condusă de dr. Vasile Gheorghiu, îi solicita lui Flondor susținerea a 34 de revendicări, adoptate la Adunarea

¹⁹ *Ibidem*, f. 59–60; Rădăuți, 7 ianuarie 1919.

²⁰ *Ibidem*, f. 74; Cernăuți, 11 februarie 1919.

²¹ *Ibidem*, f. 84; Cernăuți, 24 februarie 1919.

²² *Ibidem*, f. 88, 89; Straja, 27 februarie 1919.

clerului românesc din 13/26 decembrie 1918. Acestea aveau, în esență, ca scop refacerea prestigiului și autorității Bisericii Ortodoxe române din Bucovina. Prezentăm doar câteva dintre aceste doleanțe ale preoților români: administrarea Fondului bisericesc de către Mitropolia Bucovinei, lichidarea raporturilor cu Austria, schimbarea denumirii din Biserică Greco-Orientală în Biserică Ortodoxă Română, plata salariilor preoților să se facă doar în lei românești, menținerea unui Directorat pentru Culte al Bucovinei în cadrul Secretariatului subordonat Ministerului Instrucțiunii de la București, introducerea limbii de predare română în școlile susținute de Biserica din Bucovina, despăgubiri pentru clericii persecutați în timpul războiului, facilități pe mijloacele de transport feroviare²³ ș.a.

Situația nesigură a mai multor ofițeri în rezervă români, care făcuseră parte din armata austro-ungară, i-a determinat să solicite ministrului Iancu Flondor sprijin pentru încadrarea în Jandarmeria română din Bucovina. Desigur, avem în vedere și atașamentul acestora față de instituțiile militare ale statului național unitar român²⁴. Îi cereau ajutorul ofițeri ca: Ioan Bolocan (Vicovu de Jos), Ioan Obadă (Gura-Humorului), Alexandru Halip (Rădăuți) ș.a.

Iancu Flondor a înțeles că refacerea economică a Bucovinei și integrarea acesteia în structurile României Mari necesită intensificarea relațiilor comerciale cu Regatul. Ministrul Industriei și Comerțului de la București îl ruga să îl primească și să îl sprijine pe inspectorul industrial I. Gigurtu, sosit în Bucovina în scopul revigorării acestei zone și a racordării ei la economia României²⁵. În primele luni ale anului 1919, schimburile comerciale între Bucovina și Regat se bazau doar pe produse alimentare și petroliere. Biroul Central al Federațiilor din București îi solicita ministrului-delegat al Bucovinei la Cernăuți aprobarea pentru cumpărarea a 50 de vagoane de cartofi și a două vagoane de slănină necesare populației din București și din județul Vlașca, afectate de seceta din anul 1918²⁶. V. G. Antonescu, delegatul Consiliului Agricol al județului Tutova, având aprobarea Direcției Generale a Aprovizionării din București (nr. 9795/12 martie 1919), făcea demersuri similare pentru importul din Bucovina a 20 de vagoane de cartofi, necesari însămânțărilor²⁷. Deoarece în Bucovina se organiza un serviciu public pentru importarea din Regat a produselor petroliere, oamenii de afaceri B. Blum din Bacău și I. B. Blum din Piatra (Roznov) îi propuneau lui Flondor furnizarea următoarelor cantități de produse petroliere: 200 de cisterne de motorină, 200 de cisterne de petrol lampant, 100 de vagoane de benzină grea și ușoară. Aceștia îi cereau ministrului-delegat să le telegrafieze în cazul unei „oferte ferme”²⁸. Bucovina importa din Regat și

²³ Idem, dosar nr. 20, f. 23–28; *Cernăuți, 3 ianuarie 1919*.

²⁴ Idem, dosar nr. 29, f. 2–5, 8–11.

²⁵ Idem, dosar nr. 19, f. 82; *Scrisoarea ministrului Industriei și Comerțului nr. 24647, către ministrul-delegat Flondor, București, 23 februarie 1919*.

²⁶ Idem, dosar nr. 28, f. 2–3; *Rapoarte ale Biroului Centralei Federațiilor București, nr. 497, din 18 februarie 1919 și nr. 571, din 1 martie 1919*.

²⁷ *Ibidem*, f. 11.

²⁸ *Ibidem*, f. 26.

cereale, oferind, în schimb, furaje²⁹. Cum situațiile de criză nasc întotdeauna speculă, nici comerțul Bucovinei cu România nu a făcut excepție. La 29 martie 1919, Iancu Flondor era înștiințat că Societatea de Import-Export din Câmpulung, condusă, printre alții, chiar de primarul localității (Huțu), a vândut la suprapreț șase vagoane de făină de grâu americană; prețul practicat de stat era de patru coroane/kilogram de grâu, iar cel al societății amintite de șase coroane/kilogram de grâu. Această asociație vindea în Bucovina petrol cu trei coroane/kilogram peste prețul pieței (două coroane/kilogram – prețul petrolului la stat, cinci coroane/kilogram – prețul practicat de firma comercială din Câmpulung). La fiecare vagon de făină de grâu sau petrol vândute rezultau venituri ilicite de aproximativ 30 000 de coroane. Ministrul Iancu Flondor era informat asupra intervenției și implicării în afacere a omologului său de la București, Ion Nistor. Se pare că una dintre cauzele conflictului dintre cei doi politicieni, urmat de demisia lui Iancu Flondor, a fost suspiciunea asupra sprijinirii de către Nistor a unor afaceri de asemenea factură³⁰.

După unire, partidele românești din Bucovina (Partidul Național Român, Partidul Democrat al Unirii, Partidul Social Democrat, Partidul Democrat Național) trebuiau să rezolve problemele dificile lăsate de război: refacerea potențialului economic al țării, revigorarea agriculturii, combaterea evaziunii fiscale și scoaterea din circulație a monedelor străine, refacerea și dezvoltarea infrastructurii comunicaționale și a mijloacelor de transport, stabilizarea prețurilor, acordarea de pământ țăranilor, democratizarea vieții politice și de stat a Bucovinei. Deși scopul era același, integrarea Bucovinei la România întregită, s-au conturat două grupări cu viziuni diferite asupra ritmului acestui proces: grupare autonomistă, reprezentată de Partidul Național Român condus de Iancu Flondor, și gruparea centralistă, condusă de Ion Nistor, șef al Partidului Democrat al Unirii. Iancu Flondor dorea ca Bucovina să fie încadrată în statul român ținându-se cont de particularitățile ei locale, cerând adaptarea lor treptată și chibzuită la noile condiții. Ministrul Nistor considera firească integrarea rapidă și totală a provinciei, fără a se ține cont prea mult de cadrul politic și instituțional diferit în care a evoluat aceasta. Din nefericire, polemica dintre miniștrii delegați ai Bucovinei la Cernăuți și București nu a fost benefică procesului integrării acestei zone României Mari.

Concepția lui Iancu Flondor despre modul de administrare a Bucovinei după unire este redată fidel în programul partidului său, enunțat la 24 aprilie 1919, în oficiosul „Bucovina”. Acesta cuprindea 12 părți. În partea I erau prezentate principii generale (integrarea totală a Bucovinei la România Mare, respect și supunere față de rege și casa domnitoare) și elemente democratice (Parlament bicameral ales prin vot universal, drept de vot pentru femeile căsătorite ce aveau

²⁹ *Ibidem*, f. 29. Niță Stoleriu din Vatra Dornei îi cerea ministrului-delegat de la Cernăuți o autorizație pentru cumpărarea a zece vagoane de fân din comunele Dorna-Candreni, Iacobeni, Poiana Stampei, cantitate ce urma să fie exportată în Vechiul Regat. De aici, urma să importe pentru Bucovina zece tone de porumb.

³⁰ *Idem*, dosar nr. 19; f. 129–131; *Dări de seamă către ministrul Iancu Flondor, Cernăuți, 29 martie și 2 aprilie 1919*.

cel puțin un copil); II. „Administrația propriu-zisă”: „participarea largă a poporului” la treburile administrative; reprezentarea acestuia prin corpuri administrative alese pe principii similare corpurilor legislative; reformă privitoare la descentralizarea administrativă; organizarea statului în regiuni administrative pe baza intereselor economice și politice speciale; prin prisma acestui principiu, Bucovina să fie organizată împreună cu regiuni limitrofe ale Vechiului Regat și Basarabiei (părți din județele Suceava, Dorohoi, Hotin), urmând să formeze împreună o unitate administrativă distinctă; aplicarea principiului stabilității funcționarilor publici; numirea, păstrarea în funcție, gradarea și remunerarea funcționarilor publici să se facă, în primul rând, după criteriul competenței profesionale și apoi în funcție de vechimea în muncă; incompatibilitatea funcțiilor publice și a funcțiilor în consiliile de administrație ale întreprinderilor cu cea de parlamentar; incompatibilitatea funcțiilor publice cu cele de conducere în cadrul firmelor comerciale particulare; III. Justiție: reformă a dreptului civil, penal și a procedurii civile; înființarea cadastrului proprietății imobiliare în întreg statul; crearea instituției notarilor publici; menținerea unei singure Curți de Casație, cu sediul la București, pe tot cuprinsul țării; crearea de tribunale și a unei Curți supreme de jurisdicție administrativă; înființarea unei Curți de Apel cu sediul la Cernăuți; IV. Biserica: menținerea religiei ortodoxe ca religie dominantă a statului și deplina ei autonomie; ridicarea nivelului cultural al preoțimii din mediul rural; studii academice, morală ireproșabilă a clericilor; menținerea Mitropoliei din Cernăuți și conservarea caracterului ei istoric românesc; restituirea Fondului greco-oriental către arhidioceza bucovineană; libertate și autonomie pentru cultele străine; V. Învățământul: unificarea învățământului primar, cu accent pe educația agricolă în zonele rurale; combaterea analfabetismului; înființarea cursurilor de iarnă pentru populația de la sate; creșterea nivelului de pregătire a cadrelor didactice din școlile primare; crearea de școli profesionale civile de agricultură, comerț și industrie; înființarea de școli și academii de arte; organizarea de conferințe și cursuri universitare populare; crearea unei academii agronomice și silvice; desființarea seminariilor teologice și înlocuirea lor cu facultăți de teologie; înființarea unei Facultăți de Medicină în cadrul Universității din Cernăuți și transformarea ei într-o instituție pur românească; autonomie școlară a naționalităților conlocuitoare la nivelul învățământului primar și secundar; VI. Finanțe: reformă a sistemului impozitelor publice, impozit progresiv pe venit; monopolul statului asupra alcoolului și bogățiilor subsolului; exploatarea intensivă a zăcămintelor de mangan și pirită; măsuri ale Băncii Naționale de evitare a deprecierii leului; VII. Comunicații și transporturi: refacerea căilor ferate și sporirea mijloacelor de transport; racordarea liniilor ferate bucovinene cu cele din Regat, Basarabia și Transilvania; construirea liniilor: Ocna – Hotin, Noua Suliță – Dorohoi – Sinăuți – Bucecea, Gura-Humorului – Fălticeni, Podul Coșnei – Ilva Mare, Dorna – Piatra Neamț; „punerea în valoare a Prutului ca arteră de navigație până la Cernăuți”; crearea la Cernăuți a unei Direcții de căi ferate pentru Bucovina; sporirea rețelelor telegrafice și telefonice; legături telefonice între toate comunele Bucovinei; VIII. Comerț: eliminarea măsurilor care afectau libera concurență; liberalizarea

prețurilor conform cerințelor pieței; excluderea statului drept concurent; protecție vamală a exportului în scopul stabilirii unui bilanț comercial activ, interzicerea trusturilor și cartelurilor; menținerea și dezvoltarea burselor de mărfuri; IX. Industrie: construirea de centrale hidroenergetice și regularizarea râurilor; inițiativa statului în industrializarea și tehnicizarea agriculturii; îndrumarea unei părți a țărănimii către meserii; dezvoltarea industriei casnice; X. Protecție socială: ajutor instituționalizat pentru invalizi, orfanii de război, urmașii celor căzuți pe front, legi pentru organizarea muncitorilor industriali și agricoli; înființarea de „camere muncitorești”; legiferarea raporturilor între patroni și salariați; monopolul statului asupra sistemului de asigurări; sistem de asigurări pentru muncitori și familiile lor; durata zilei de lucru de opt ore pentru muncitorii industriali; limitarea muncii femeii și a minorilor conform principiilor Ligii Națiunilor; ameliorarea nivelului de trai al muncitorilor (condiții decente de igienă, locuințe salubre, hrană în cantități suficiente, acces la sanatorii, locuri de recreare, stațiuni balneo-climaterice); XI. Salubritatea orașelor și satelor; XII. Agricultură: împrăștierea largă a țărănimii cu loturi de pământ inalienabile și indivizibile; „concentrarea imasărilor obștești în zonele muntoase”; măsuri pentru creșterea productivității agricole prin: ameliorarea solului, construirea de fabrici de îngrășăminte chimice, practicarea agriculturii în sistem intensiv, crearea de institute de cercetare pentru cultivarea plantelor și creșterea animalelor, ocrotirea pădurilor, vânatului, fondului piscicol, credit agrar³¹.

Punerea în practică a multor dintre elementele acestui program a fost împiedicată, în numeroase rânduri, de opacitatea autorităților centrale de la București, fiind preferată concepția centralistă a organizării Bucovinei, promovată de Ion Nistor. Nemulțumit, Iancu Flondor s-a adresat regelui Ferdinand, din păcate fără niciun rezultat concret. La 20 martie 1919, ministrul-delegat al Bucovinei la Cernăuți îi scria regelui, arătându-și dezaprobarea față de „decretul-lege privitor la descentralizarea și noua organizarea C.F.R în Moldova, Bucovina și Basarabia”, care statua existența unei singure Direcții a căilor ferate la Iași. Direcția de la Cernăuți urma să se dizolve, rămânând aici doar inspectoratele diferitelor servicii. Ministrul Iancu Flondor îi cerea regelui păstrarea Direcției C.F.R. din Bucovina, aducându-i argumente întemeiate și pertinente. Acesta afirma că Cernăuțiul, al treilea oraș ca mărime al României Mari, rămâne un important centru economic și cultural, care polariza și înainte de unire schimburi comerciale pe o zonă întinsă ce cuprindea: Bucovina, nordul Basarabiei și unele județe din Regat (Botoșani, Dorohoi). Iancu Flondor arăta că apropierea de frontierele Poloniei și Ceho-Slovaciei îi va spori importanța economică. Întretăierea în Cernăuți a două linii ferate importante (una care lega Marea Neagră cu Marea Baltică și alta între Odessa și Ceho-Slovacia) făcea din acest oraș un important punct de tranzit pentru comerțul din estul României. Importanța lui ca centru comercial și de tranzit determinase administrația austriacă să înființeze aici o Direcție a căilor ferate. Desființarea ei era considerată de Flondor ca inoportună și defavorabilă intereselor economice ale României Mari. Ministrul-delegat își susținea poziția și prin faptul că la Cernăuți exista deja

³¹ Idem, dosar nr. 8, f. 36–42.

„o clădire confortabilă în centrul orașului, special amenajată cu 90 de camere, birouri și mobilierul complet”, ceea ce ar fi scutit statul de cheltuieli de milioane de lei. În plus, Direcțiunea din Cernăuți dispunea de un personal bine pregătit, care cunoștea realitățile locale din Bucovina³².

În perioada cât a deținut funcția de ministru-delegat al Bucovinei (decembrie 1918 – aprilie 1919), Iancu Flondor a emis o multitudine de ordonanțe de urgență, necesare atât pentru refacerea și reorganizarea provinciei, cât și pentru integrarea ei în structurile statului românesc unificat. Vom reda, spre exemplificare, doar câteva dintre ele.

La 21 februarie 1919, Flondor emitea Ordonanța nr. 18 privitoare la recensământul populației Bucovinei³³. Aceasta era realizată din necesitatea furnizării unor date statistice exacte, utilizabile pentru viitoarea reformă agrară. Recensământul populației din Bucovina urma să se desfășoare pe data de 28 februarie 1919, luându-se în calcul, mai ales, informațiile de ordin economic. Toți locuitorii trebuiau să comunice în scris sau prin viu grai către comisiile de recenzori date cât mai corecte. Refuzul de a le furniza sau transmiterea de informații inexacte sau false se pedepseau cu o amendă cuprinsă între două și 200 de coroane. Comisarii de recensământ erau desemnați din rândul funcționarilor publici, preoților, învățătorilor sau a personalului primăriilor. Aceștia primeau ajutor din partea primarilor, fiind secondăți de câte doi oameni de încredere; recenzorii trebuiau să aibă și avizul prefectilor districtuali³⁴. În cazul nerespectării obligațiilor de serviciu, comisarii primeau la rândul lor amenzi în același quantum ca și restul populației. Datele culese în timpul recensământului nu puteau fi folosite decât în scop statistic; utilizarea sub alte pretexte sau divulgarea lor erau strict interzise³⁵.

Iancu Flondor enunțase ideea împrumutării țărânimii încă din ședințele Consiliului Național Român din 12 noiembrie 1918 și 25 noiembrie 1918. Prin Ordonanța nr. 18 a creat un prim instrument care să faciliteze împărțirea pământului către săteni. Într-un articol cu caracter explicativ, numit „publicațiune”, ministrul-delegat aducea noi lămuriri asupra modului și etapelor de transpunere în practică a împărțirii terenurilor către țărani: „Împrumutarea nu se poate face de azi pe mâine [...]. De aceea trebuie bine întocmită și mai bine chibzuită. Proprietatea mare nu este împărțită deopotrivă peste întreaga țară. În unele sate sunt

³² Idem, dosar nr. 27, f. 10–11; Arhivele de Stat ale Regiunii Cernăuți, Fond 6 – *Biroul prezidențial al ministrului delegat la Cernăuți*, dosar nr. 64, f. 1–8; *Rapoartele ministrului Flondor, nr. 459, către rege, Cernăuți, din 20 martie 1919 și din 2 aprilie 1919*.

³³ S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 26, f. 1–6; „Monitorul Bucovinei”, Fascicula 14, 5 martie 1919, p. 1–3.

³⁴ S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 27, f. 8. Conducătorii prefecturilor districtuale din Bucovina erau următorii: Dimitrie Iliuț (prefectul districtului Cernăuți); Vladimir Iliuț (districtul Gura-Humorului); Arcadie Lucescul (districtul Câmpulung-Moldovenesc); Leon Goian (districtul Coțmani/Cozmeni); Ilie Mațiovșchi (districtul Rădăuți); Teofil Michitovici (districtul Siret); Emilian Caragea (districtul Flondoreni, Storojineț); Nicu Lupu (districtul Suceava); George Michitovici (districtul Vășcăuți); Ioan Chodzacar (districtul Zastavna); Eugen Tarangul (districtul Vatra-Dornei); Dimitrie Goian (districtul Zeletin).

³⁵ „Monitorul Bucovinei”, fasc. 14, 5 martie 1919, p. 1.

proprietăți mari de prisos pentru împărțit la țărani, în alte locuri mai puține sau deloc. Nu se poate însă ca țărani dintr-un sat, în care nu este o moșie boierească, să nu capete loc defel, iar în alte sate cu moșii mari să rămână loc de prisos. Împărțirea trebuie să se facă deopotrivă la toți țărani”³⁶. Iancu Flondor hotăra, de asemenea, instituirea unei comisii pentru reforma agrară, în care vor intra și delegați din partea țărănimii, desemnați de Consiliul Național. Pentru evitarea conflictelor sociale, guvernul provizoriu al Bucovinei îi obliga pe proprietarii sau arendașii de moșii să acorde în folosință o parte din pământ către țărani. Puteau cere pământ în arendă doar gospodarii care posedau mijloacele, uneltele și semințele necesare practicării unei agriculturi de calitate³⁷. Măsura nu avea un caracter discriminatoriu, ci viza eficientizarea și sporirea productivității agricole.

Trebuie să menționăm că, pe lângă țărănime, în atenția ministrului Flondor au stat și alte categorii sociale și profesionale, precum învățătorii. Pentru a-i ajuta să facă față mai bine crizei economice postbelice și, mai ales, creșterii galopante a prețurilor la produsele de bază, acestora li se măreau salariile, indiferent dacă erau titulari sau suplinitori. Creșterea lefurilor personalului didactic din învățământul primar urma a fi acoperită din fondul școlar al țării, pe baza unor condiții și criterii specifice: numărul de ani în câmpul muncii, casa de salarizare, situația familială a învățătorilor și învățătoarelor etc. Măsura de ameliorare a situației financiare a cadrelor didactice intra în vigoare începând cu data de 1 martie 1919³⁸.

În vederea sporirii veniturilor la bugetul provinciei, șeful guvernului provizoriu al Bucovinei decidea mărirea accizelor la băuturile spirtoase, vin, bere și la unele alimente precum carnea. Prin Ordonanța nr. 25, din 24 decembrie 1918, comuna orășenească Cernăuți primea dreptul de a acciza băuturile alcoolice până la finele anului 1923. Acciza pe rachiu creștea cu patru coroane pentru fiecare grad al scalei centezimale. De asemenea, se impozita cu 400 de coroane fiecare hectolitru de băuturi spirtoase. Pentru transportul acestora pe teritoriul orașului Cernăuți se percepea o taxă de 10 crăițari la litru. Făcea excepție însă transportul pe căile ferate³⁹. Prin Ordonanța nr. 27 a guvernului Bucovinei (nr. 32097), din 24 decembrie 1918, privitoare la creșterea accizei pe consumul de vin în Cernăuți, se stabilea mărirea taxei în capitală pe o perioadă cuprinsă între 1 ianuarie 1919 – 31 decembrie 1923. Creșteau accizele pentru toate tipurile de vinuri importate sau produse pe plan local⁴⁰. O decizie similară se aplica și consumului de bere. În cazul nerespectării ordonanțelor de mai sus, contravențiile variau între cinci și 5 000 de coroane, amenda putând ajunge la un quantum maxim de 10 000 de coroane; în cazul imposibilității de plată a amenzii, se putea ajunge la închisoare, de la 12 ore până la o lună.

³⁶ *Ibidem*, p. 2.

³⁷ *Ibidem*, p. 2–3.

³⁸ Ordonanța nr. 23, din 26 februarie 1919. „Monitorul Bucovinei”, fasc. 16, 23 martie 1919, p. 1, 2.

³⁹ Ordonanța nr. 25 a guvernului Bucovinei, din 24 decembrie 1918, referitoare la urcarea accizei existente în capitala Cernăuți pe consumul de rachiu și băuturi spirtoase îndulcite. „Monitorul Bucovinei”, fasc. 16, 13 martie 1919, p. 2–3; S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 26, f. 1–6.

⁴⁰ „Monitorul Bucovinei”, fasc. 16, 13 martie 1919, p. 3.

În contextul viitoarei integrări a Bucovinei la statul românesc unificat, limba oficială pe teritoriul provinciei trebuia să fie româna, nu germana. Ca atare, funcționarii publici se vedeau nevoiți să cunoască noua limbă a țării, în caz contrar își puteau pierde locul de muncă. Prin Ordonanța nr. 22, din 26 februarie 1919, se instituiau comisii speciale în cadrul administrației țării, de verificare a nivelului de cunoaștere a limbii române. Aceste organisme aveau în componență un președinte și doi membri numiți de către ministrul-delegat; acestea se întruneau numai la convocarea șefului Consiliului Secretarilor de Stat, în Palatul administrativ al Bucovinei. Comisiile hotărau cu majoritate de voturi gradul de cunoaștere a limbii române de către fiecare candidat. În cazul în care comisarii nu reușeau să se pună de acord, decizia urma a fi luată de președinte. Ordonanța nr. 22 stabilise cinci grade de cunoaștere a limbii oficiale: gradul I – cunoașterea perfectă a limbii vorbită și în scris; gradul II – cunoașterea bună a limbii (oral și scris), cu unele lacune; gradul III – cunoașterea suficientă a limbii române; gradul IV – în situația în care candidatul nu stăpânea limba română vorbită și scrisă, comisia hotăra un termen de șase luni pentru corigență; pentru a o promova, funcționarul trebuia să atingă măcar nivelul gradului III, în caz contrar era respins; gradul V (nivel insuficient) – candidatul era respins, fără posibilitatea de a susține un examen de corigență. Chestionarul examenului oral conținea, de regulă, întrebări legate de ocupație și fișa postului. Examinarea scrisă consta în compoziții libere și traduceri realizate fără dicționar. Erau scutiți de examinare cetățenii de etnie română sau cei considerați de ministrul-delegat ca buni cunoscători ai limbii române⁴¹.

Pe lângă măsurile de strictă necesitate și cu caracter de urgență pentru viața economică și socială a Bucovinei, Iancu Flondor și guvernul provizoriu au coordonat elaborarea unor proiecte de legi de maximă importanță, precum reforma agrară sau reforma electorală. În privința reformei agrare au existat două variante. Cea acceptată stabilea ca împroprietărirea țăranimii bucovinene să se facă pe suprafețe ce se încadrau între cinci ha (în zonele de dealuri și podiș) și opt-zece ha (în regiunile montane)⁴². Loturile de pământ urmau a se împărți atât țăranilor care participaseră, cât și celor care nu participaseră la război, prioritate având țăranii cu mai mulți copii și cei care dispuneau de inventar agricol. Se declarau expropriate terenurile situate în comunele rurale ce aparținuseră supușilor străini care au refuzat indigenatul românesc⁴³.

Pentru ca populația Bucovinei să-și poată exercita drepturile democratice, au fost realizate două proiecte de lege electorală, unul de către Constantin Berariu⁴⁴, celălalt de către Aurel Onciul⁴⁵. Proiectul acestuia din urmă a fost întărit, în 1919, prin Decret-regal, cu unele mici modificări. Conform legii propuse de către Onciul, Bucovina urma să fie reprezentată în Parlamentul României Mari astfel: 27 de

⁴¹ Idem, fasc. 15, 7 martie 1919, p. 1–2.

⁴² S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 31, f. 45.

⁴³ *Ibidem*, f. 42.

⁴⁴ Idem, dosar nr. 22, f. 3–5.

⁴⁵ Idem, dosar nr. 24, f. 1–45.

parlamentari în Adunarea Deputaților și 11 senatori aleși și doi de drept în Senat (mitropolitul Bucovinei și rectorul Universității din Cernăuți)⁴⁶. În faza finală, legea electorală prevedea că Bucovina va trimite în Parlamentul României întregite 23 de deputați, 10 senatori aleși și un senator de drept (capul Bisericii Ortodoxe bucovinene).

Bunele intenții ale miniștrilor delegați în administrarea și integrarea Bucovinei au fost, din păcate, umbrite de relațiile încordate dintre ei. Desele atacuri împotriva lui Flondor în ziarul „Glasul Bucovinei”⁴⁷, patronat de Ion Nistor, au accentuat conflictul. Intervenționismul ministrului de la București în problemele ce țineau de autoritatea lui Iancu Flondor, a reprezentat un factor decisiv în ruperea relațiilor dintre reprezentanții Bucovinei în guvernul României. În pofida încercărilor lui Nicolae Iorga⁴⁸ și a comandantului corpului IV Armată din Iași, Nicolae Petală⁴⁹, starea conflictuală dintre aceștia nu s-a putut aplana. Deoarece Nistor era susținut de liberali, lui Flondor nu-i rămânea decât varianta demisiei din guvern. Acesta protesta față de șeful interimar al Consiliului de Miniștri, Mihail Pherekyde, în legătură cu implicarea lui Ion Nistor și a ministrului secretar de stat Alexandru Constantinescu, în desființarea Direcției căilor ferate din Cernăuți, dezorganizarea jandarmeriei, afacerile cu făină și petrol realizate fără acordul administrației bucovinene, refuzul administrației centrale de a furniza la timp benzină și petrol pentru cele 50 de tractoare din Bucovina, ce trebuiau să facă însămânțările de primăvară. Pentru a renunța la demisie, Flondor punea guvernului de la București șapte condiții: respectarea Decretului-lege nr. 3745/18 decembrie 1918, în care erau delimitate clar responsabilitățile miniștrilor-delegați ai Bucovinei în guvernul român; menținerea Direcției căilor ferate din Cernăuți; organizarea neîntârziată a jandarmeriei în Bucovina; excluderea totală a miniștrilor Constantinescu și Nistor din problemele ce țineau de alimentarea Bucovinei; punerea neîntârziată la dispoziție a benzinei și motorinei pentru efectuarea arăturilor de primăvară; siguranța statului în Bucovina să fie organizată în înțelegere cu ministrul de la Cernăuți; excluderea lui Nistor din afacerile Bucovinei⁵⁰. Din nefericire, în 4 aprilie 1919, demisia i-a fost acceptată, locul său fiind luat imediat de Ion Nistor.

Conflictul dintre Iancu Flondor și Ion Nistor s-a acutizat după acest eveniment, căpătând accente extrem de dure, printr-o polemică presărată în multe rânduri cu injurii și acuzații calomnioase, în special din partea noului ministru-delegat al Bucovinei. Împăcarea dintre Iancu Flondor și Ion Nistor devenise aproape imposibilă, în ciuda unor încercări de mediere, venite din partea unor ofițeri superiori ai armatei române (generalul Nicolae Petală, comandantul Corpului IV al Armatei Române) sau a unor politicieni (Nicolae Iorga). Orgolios, succesorul lui Flondor la conducerea provizorie a Bucovinei nu putea uita și ierta poziția tranșantă a acestuia

⁴⁶ Idem, f. 27.

⁴⁷ G. Rotică, „Ei și noi”, în „Glasul Bucovinei”, Cernăuți, anul II, 24 aprilie 1919, p. 2.

⁴⁸ S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 32, f. 32, 33.

⁴⁹ *Ibidem*, f. 55–59.

⁵⁰ Idem, dosar nr. 27, f. 26, 27.

față de eliminarea sa din funcția de ministru-delegat al Bucovinei, cu sediul la București. Părăsirea de către Nistor a treburilor provinciei era una din condițiile puse de Iancu Flondor pentru a renunța la demisie. Ca atare, Nistor a făcut toate eforturile pentru a-l discredita pe „boierul din Storojineț”. Acesta îl învinuia că ar fi fost adeptul autonomiei Bucovinei față de statul român, de lipsă de loialism față de acesta și de pactizare cu celelalte naționalități din Bucovina împotriva propriilor conaționali⁵¹. Noul ministru-delegat îi atribuia lui Iancu Flondor afirmații de genul: „Bucovina ar fi ajuns o simplă «subprefectură» a Regatului” sau că „regretă că a votat unirea necondiționată, pe care a făcut-o nu din convingerea națională, ci silit numai de împrejurări. D-sa mărturisește că înainte de unire a existat în sufletul său alternativa de a crea în Bucovina o autonomie sau de a face unirea cu Regatul, pe care o regretă astăzi. Ivirea bolșevismului în sudul Bucovinei și unelirile ucrainenilor la nord, starea economică zdruncinată a Bucovinei, precum și izolarea Bucovinei față de Apus, l-au silit să facă unirea cu Regatul”⁵².

Informațiile prezentate de Nistor în legătură cu atitudinea adversarului său politic erau eronate și cu caracter tendențios. Iancu Flondor afirmase de fapt că: „guvernul [și nu Bucovina – n.n.] nu poate fi înjosit la rangul unei subprefecturi a Regatului”⁵³. Fostul ministru-delegat la Cernăuți era foarte nemulțumit de subordnarea prea accentuată a administrației Bucovinei față de guvernul central de la București. Acesta rămânea consecvent, păstrându-și aceeași poziție pe care și-o exprimase și în perioada când ocupase fotoliul de ministru alături de Nistor. Falsitatea acuzațiilor împotriva sa este dovedită de sacrificiile în slujba mișcării naționale a românilor bucovineni, înainte de unire, dar și prin aportul decisiv la actul unificator din 28 noiembrie 1918. Cum am putea uita, de asemenea, că Flondor a fost cel care a chemat armata română în sprijinul cauzei naționale a unirii Bucovinei cu Regatul României. Colaborarea excelentă cu una dintre cele mai importante instituții ale statului român, armata, anulează învinuirea de lipsă de loialism față de România, punând această acuză sub semnul ridicolului.

Atitudinea lui Flondor față de celelalte naționalități din Bucovina a fost una tolerantă și de respectare a egalității acestora cu românii. Pentru a tempera politica prea tranșantă a ministrului Ion Nistor față de naționalități, uneori neadaptată realităților bucovinene, acesta a organizat, la 2 iunie 1919, în sala primăriei orașului Cernăuți, o adunare a naționalităților din Bucovina. La aceasta au participat, pe lângă români, reprezentanți ai evreilor, germanilor și rușilor⁵⁴. Adunarea a pus în discuție problema organizării unui „consiliu administrativ al țării”⁵⁵, cu rol de control asupra guvernului Bucovinei, prezidat de Ion Nistor. Din nefericire, reprezentanții naționalităților bucovinene nu i-au acordat sprijinul necesar, încercând doar să profite de bunele sale intenții, pentru a obține cât mai multe avantaje. Într-un interviu cu

⁵¹ S.A.N.I.C., Fond *Casa Regală*, vol. II, 1914–1927, *Ferdinand*, dosar nr. 16, f. 10.

⁵² *Ibidem*, f. 9.

⁵³ *Idem*, dosar nr. 14, f. 1, 2.

⁵⁴ *Idem*, dosar nr. 11, f. 1. Anexa cu titlul *Marea consfătuire a naționalităților*.

⁵⁵ *Idem*, dosar nr. 14, f. 1.

generalul Nicolae Petală, publicat în ziarul evreiesc „Ostjudische Zeitung” (Cernăuți), dr. Mayer Ebner considera că pentru introducerea în Bucovina a limbii române ca limbă oficială era necesară o perioadă de tranziție de zece ani⁵⁶. O asemenea doleanță contravenea cu noile realități și reliefa lipsa de disponibilitate a evreilor bucovineni de a accepta fără rezerve legislația și instituțiile statului român unificat. Iancu Flondor s-a înșelat crezând că ar putea avea o colaborare reală și constructivă cu reprezentanții celorlalte naționalități din Bucovina.

Conflictul Flondor – Nistor a accentuat divizarea românilor bucovineni în fracțiuni politice și după unire. Partidul Românilor Bucovineni (fostul Partid Național Român), condus de Flondor, și Partidul Democrat al Unirii, al cărui șef era Ion Nistor, au promovat, prin liderii și organele lor de presă („Bucovina”, respectiv „Glasul Bucovinei”), o luptă aridă, cu efecte negative pentru procesul integrării în structurile României Mari.

În ultimii ani de viață, implicarea lui Iancu Flondor în viața politică a fost una destul de redusă. Conflictul cu Ion Nistor⁵⁷, prelungit pe toată durata anului 1919, l-a determinat pe „boierul din Storojinet” să se retragă definitiv de pe scena publică. În pofida acestei decizii, acesta a continuat să aibă contacte cu unii oameni politici (Alexandru Averescu, D. Bogoș, Iuliu Maniu).

În primăvara anului 1920, Partidul Românilor Bucovineni⁵⁸, condus de Flondor, a fuzionat, pentru scurtă vreme, cu Partidul Poporului, prezidat de A. Averescu. Acesta îi ceruse liderului naționalist bucovinean să facă parte din guvernul său, însă Flondor va refuza oferta, deoarece generalul îl numise ca ministru al Bucovinei pe I. V. Stârcea, considerat de „boierul din Storojinet” ca un personaj corupt și nedemn de o asemenea funcție⁵⁹.

În privința vieții politice din Vechiul Regat, Iancu Flondor a avut, de regulă, o atitudine de respingere și dezaprobare. Obişnuit cu sistemul politic practicat în fostul Parlament austriac și în Dieta Bucovinei, acesta nu s-a putut adapta regulilor „politicii regățene”. Flondor considera că moralitatea și cinstea pot face oricând „casă bună cu politica”. O astfel de mentalitate, pusă în practică în lupta pentru drepturile românilor și pentru unire, s-a dovedit nu doar benefică, ci și utilă. O atitudine asemănătoare a manifestat-o și Iuliu Maniu, cu mențiunea că liderul Partidului Național Român din Transilvania va accepta, în cele din urmă, fuziunea cu o formațiune politică din Regat (Partidul Țărănesc condus de Ion Mihalache). Într-o scrisoare adresată la 28 mai 1924 lui Maniu, Flondor își arăta dezacordul față

⁵⁶ Idem, dosar nr. 32, f. 1.

⁵⁷ Vezi Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 70–83.

⁵⁸ Partidul Românilor Bucovineni, condus de către Iancu Flondor, avea ca organ de presă ziarul „Bucovina” (Cernăuți). Această formațiune politică nu s-a adaptat, însă, realităților României întregite, autodizolvându-se după anul 1920.

⁵⁹ Vezi Radu Economu, „Iancu Flondor. Date inedite din Arhivele Statului”, în „Analele Bucovinei”, anul I, nr. 1, 1994, p. 55–65; S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 32, f. 1–11 (scrisori între Iancu Flondor și generalul Averescu din anul 1920).

de tratativele de fuziune cu Mihalache și partidul acestuia, pe care îl considera „o apariție trecătoare a vieții noastre politice”⁶⁰.

Nefericit și trist, Iancu Flondor s-a stins din viață la 19 octombrie 1924, în castelul său din Storjineț. Tot aici a fost înmormântat, la 23 octombrie 1924, recunoscându-i-se meritele prin discursuri și articole în presă, semnate chiar de către adversari ca Ion Nistor sau politicieni ardeleni ca Ștefan Cicio-Pop⁶¹.

⁶⁰ S.A.N.I.C., Fond *Iancu Flondor*, dosar nr. 32, f. 42–43.

⁶¹ „Glasul Bucovinei”, anul VII, nr. 1674, 26 octombrie 1924, p. 1.

REPERE ALE VIETII UNUI EVREU BUCOVINEAN – MAYER EBNER

RADU-FLORIAN BRUJA

Benchmarks in the Life of a Bukovinian Jew – Mayer Ebner

*(Abstract)**

Mayer Ebner (1872–1955) was a famous Zionist politician and journalist from Bukovina. Born in Czernowitz in a bourgeois family, he studied law at the “Franz Joseph” University from the capital of Bukovina. As a young man, he felt that a liberal ideal of Jewish assimilation has failed and that outbreaks of anti-Semitism in the last decade of the 19th century required change. Since 1894, Mayer Ebner was an editor of “Das Jüdische Echo”, then of “Die Welt”. Adept of Theodor Herzl’s “Judenstaat”, Ebner participated at the first Zionist Congress held in Basel, in 1897. Afterwards, he became one of the pioneers of the Zionist idea in Bukovina. In October 1918, he represented as a leader the Jewish National Council in Bukovina, which was established in October 1918, when the Habsburg monarchy fell and Bukovina was annexed to Romania.

In the interwar period, Mayer Ebner pleaded with the new authorities to respect the civilian rights of the Jews from Bukovina, as well as for immediately granting such rights to all Jews in Romania. He was one Zionist leader who succeeded in combining Zionist activity with the political and cultural struggle to safeguard the identity, rights and freedom of the Jews of the Diaspora. From 1926 to 1933 (except for the years 1931–1932), Mayer Ebner served as a deputy or senator of several legislatures in the Romanian Parliament, boldly defending the interests of the Jewish minority and resisting discriminatory tendencies and increasingly frequent anti-Semitic excesses. In 1931, he took part in the establishment of the pro-Zionist Jewish National Party of Romania, which was originally opposed to the Union of Romanian Jews.

In 1940, Mayer Ebner immigrated in Palestine, where he was an involved witness to the birth of the state of Israel.

Keywords: Jewish community, Bukovina, Great Romania, Zionism, Jewish National Council, anti-Semitism, Parliament.

* Traducere: Radu-Florian Bruja.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 137–152, Rădăuți – București, 2019

Introducere

La cumpăna secolelor al XIX-lea și al XX-lea, comunitățile evreiești europene au suferit o puternică transformare datorată crizei identitare provocată de revigorarea antisemitismului. Pogromurile din Imperiul rus, nașterea antisemitismului modern sau criza provocată de afacerea Dreyfus au pus comunitățile iudaice din Europa în fața unei noi crize. În sânul intelectualității evreiești europene, comunitate extrem de activă la nivelul întregului continent, și-au făcut loc două curente de gândire, diametral opuse, dar care au căutat soluții pentru rezolvarea aceleiași chestiuni. Cum posibilitatea găsirii unei țări pentru întreaga evreime era de nerealizat în spațiul european, cele două curente s-au confruntat în dezbaterile orizonturilor de așteptare: asimilarea evreilor în cultura statelor naționale și sionismul. În cazul evreilor din Austro-Ungaria, asimilarea era împiedicată tocmai de diversitatea etnică, națională și culturală întâlnită aici. În atari condiții, emanciparea părea a fi soluția de preferat, dar nu până la identificarea cu lumea austro-germană. Emanciparea nu era lipsită de aspirații naționale, iar realitățile din acest spațiu multiethnic i-au obligat să caute soluții alternative. Eșecul emancipării și manifestarea tot mai vehementă a antisemitismului i-au obligat să definească esența iudaismului european prin natura sa, raporturile cu celelalte naționalități din Imperiul bicefal, locul lor în aceste societăți. Astfel, s-au cristalizat cele două filosofii ale iudaismului: sionismul și autonomismul. Ambele s-au sprijinit pe aceleași valori, percepend iudaismul ca un „fenomen național, istoric, spiritual sau cultural”¹. Pe de altă parte, reacția comunității iudaice din Austro-Ungaria la mesajul antisemit al intelectualilor asimilați culturii germane a dus la apropierea unui contingent semnificativ de evrei fie de mișcarea sionistă, fie de emergenta ideologie socialistă.

În analiza de față vom ancheta evoluția politică și intelectuală a unuia dintre reprezentanții evreimii austro-germane din Bucovina: Mayer Ebner. Ce l-a făcut să opteze pentru sionism, cum a perceput sionismul și care au fost valorile pe care le-a apărut? Au fost concepțiile sale influențate de evenimentele care au dus la destrămarea statului Casei de Habsburg? Cum s-a adaptat la noua realitate de după 1918 în cadrul statului național român? În creionarea biografiei lui Mayer Ebner trebuie să ținem cont de aceste etape care i-au marcat decisiv existența? Sunt doar câteva întrebări la care ne propunem să răspundem, odată cu creionarea principalelor repere ale vieții și activității sale. Personalitatea lui Mayer Ebner nu este necunoscută în spațiul istoriografic românesc și universal, dar nu s-a bucurat de o analiză unitară care să îl pună în locul pe care l-ar merita sau să îi investigheze rolul pe care l-a jucat în epoca sa. Aprecierea posterității avea să vină abia după dispariția sa, mai ales în istoriografia din Israel.

¹ Josy Eisenberg, *O istorie a evreilor*, traducere de Jean Roșu, București, Editura Humanitas, 2006, p. 310.

Anii formării

Evreimea bucovineană a împărtășit dezbaterile de idei asupra căilor de urmat de către întreaga comunitate iudaică austro-ungară. Emanciparea și reînvierea mitului austriac părea să fie atractivă pentru evreii din Imperiu. Dar propagarea antisemitismului, cu variantele sale regionale, i-a pus pe acești evrei în fața unor noi încercări. Pentru un tânăr intelectual ca Mayer Ebner, identificarea perspectivei asimilării cu cea a germanilor sau a altor naționalități din Bucovina nu era o soluție. Identitatea austro-germană era lovită de apartenența sa la lumea iudaică². Astfel, evreii trebuiau să scruteze spre un alt orizont.

Mayer (Meir) Ebner s-a născut în data de 19 septembrie 1872 (18 septembrie conform lui Daniel Hrenciuc), la Cernăuți, într-o familie de evrei germanofoni. A urmat studiile la Școala primară israelito-germană din Cernăuți și și-a definitivat studiile universitare la Facultatea de Drept din capitala Bucovinei. Tot la Universitatea „Franz Joseph” și-a susținut și doctoratul în Drept. Dar ceea ce l-a făcut cunoscut a fost activitatea sa în slujba evreimii bucovinene. A activat în asociația studenților evrei „Hasmonea”, înființată împreună cu Filip Menczel, Isaak Schmierer și Josef Bierer, la 14 iulie 1891, după modelul asociației tinerilor evrei vienezi „Kadima”. Societatea avea ca scop ridicarea conștiinței naționale a studenților evrei și milita pentru apărarea identității lingvistice și etnice a acestora. Sub culorile roșu – violet – verde, „Hasmonea” avea deviza „pentru bunăstarea și onoarea poporului”³. Cu un an înainte, acesta publica un apel îndreptat împotriva politicilor de asimilare a comunității evreiești, modelul preluat pentru societatea „Hasmonea” fiind inspirat din Uniunea Israelită Austriacă. Ebner a înțeles că între comunitatea germană și cea iudaică din Imperiu s-a produs o ruptură care va accentua distanțarea pe parcursul anilor. Asociațiile studențești germane de la Cernăuți aveau un puternic caracter creștin, ceea ce l-a determinat pe Mayer Ebner să se opună tendințelor de asimilare venite din partea Austriei. Încă din acei ani, Ebner și-a însușit o concepție pe care o va apăra întreaga viață, în ciuda adversităților cu care s-a confruntat. De altfel, momentul a fost unul delicat pentru Ebner. Convingerile sale l-au făcut să intre într-un conflict cu un consănger care se înscrisese în societatea germană „Allemania”, cu un profil internaționalist. Acuzându-l de lipsă de loialitate, l-a provocat la duel după cutuma societăților studențești. Mayer Ebner, care avea să fie rănit în acest duel, s-a putut împăca cu adversarul său, dar nu și cu ideea asimilării evreilor în societățile naționale ale studenților germani.

Deșteptarea națională a popoarelor din Europa Centrală, mai ales a celor aflate în fruntariile Austro-Ungariei, i-a obligat pe evrei să caute forme de

² Michael Pollak, *Viena 1900. O identitate rănită*, traducere de Camelia Fetița, Iași, Editura Polirom, 1998, p. 73.

³ Peste ani, în 1951, Mayer Ebner avea să țină o cuvântare în Israel despre acest subiect, la împlinirea a 120 de semestre de la înființarea societății. Cf. Constantin Ungureanu, *Sistemul de învățământ din Bucovina în perioada stăpânirii austriece (1774–1918)*, Chișinău, Academia de Științe a Moldovei, 2015, p. 363.

organizare pe aceleași criterii ale legitimității naționale. Din nevoia de a prezerva identitatea națională și confesională evreiască, Ebner s-a apropiat de mișcarea sionistă și de formațiunile politice și culturale naționale. A luat, de la început, parte la congresele mișcării sioniste din Austria. A fost activ în mișcarea sionistă din Bucovina austriacă, România și Israel. A luat parte la mai toate congresele mișcării din Austria. În calitate de membru al mișcării sioniste a participat, alături de bucovineanul Philipp Menczel, la Congresul de înființare a organizației sioniste de la Basel, din 1897 și, trei ani mai târziu, la Congresul sionist de la Londra⁴.

Sionismul lui Ebner s-a fundamentat pe lucrarea lui Theodor Hetzl, *Statul evreilor*, și era diferit de sionismul din Rusia sau din Vechiul Regat. După 1900, Ebner a intrat într-o lungă polemică cu Max Nordau, în paginile gazetei „Die Welt”, oficios al mișcării sioniste din acea vreme. Concepțiile sale ideologice, definite ca „Realpolitik”, se deosebeau de ideile lui Hetzl, susținând recunoașterea drepturilor evreilor de a se organiza în comunități naționale în statele în care trăiau. Ebner admitea necesitatea emigrării evreilor în Palestina și fondarea unui stat evreiesc, dar considera că răspândirea ideilor sionismului trebuia să se facă în cadrul unor comunități iudaice în diaspora. Abia apoi avea în vedere o eventuală emigrație masivă în Palestina. Ideile sale, cărora le-a rămas fidel întreaga viață, nu au fost sintetizate într-o lucrare teoretică, dar au fost expuse pe larg în paginile gazetelor la care a colaborat⁵. David Schaary consemna că Ebner „și-a consacrat întreaga viață conducerii mișcării sioniste și luptei pentru apărarea drepturilor civile” ale comunității evreilor bucovineni, dar totodată opina că „a eșuat în eforturile sale de a «cuceri» comunitatea israelită din Cernăuți”⁶. În același timp, s-a opus ideilor marxiste și a conceptului luptei de clasă. Ebner a semnat un document prin care se poziționa în favoarea atragerii păturii muncitorești în mișcarea sionistă. Sionismul a reprezentat o replică activă dată antisemitismului și a generat un sentiment de mândrie pentru apartenența sa la lumea iudaică, care nu se întâlnea în socialism⁷.

Odată cu nașterea antisemitismului modern și propagarea sa prin intermediul curentului social-creștin, comunitatea evreiască s-a fracționat. Dacă cei mai mulți dintre evrei au continuat să meargă pe linia liberală, o grupare destul de restrânsă în rândurile căreia s-a găsit și Ebner a început să se afirme pe linia națională. În acest spirit, a participat la întemeierea Partidului Național Evreiesc de sub conducerea dr. Benno Straucher. În anul 1910, pe când deținea, împreună cu Loebel Taubes, funcția de vicepreședinte al Organizației sioniste din Bucovina (condusă de prof. Leon Kellner), Ebner a părăsit partidul lui Straucher, pentru a fonda, împreună cu

⁴ Mariana Hausleitner, „Rolul intelectualilor evrei în Europa Centrală pornind de la exemplul Bucovinei”, în „Studia et Acta Historiae Iudaeorum Romaniae”, anul IX, 2005, p. 267.

⁵ David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică: o comunitate într-un mediu ostil” (în continuare se va cita: David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică”), în Carol Iancu (coord.), *Permanențe și rupturi în istoria evreilor din România (secolele XIX–XX)*, București, Editura Hasefer, 2006, p. 182.

⁶ *Ibidem*, p. 179.

⁷ Michael Pollak, *op. cit.*, p. 75.

Kellner, mișcarea rivală, Consiliul Popular Evreiesc (Der jüdische Volksrat). În această calitate de membru al Partidului Popular Evreiesc, Ebner a fost deputat în Dieta Bucovinei, iar Benno Straucher deputat în Parlamentul de la Viena, reprezentând grupul etnic evreiesc din Bucovina. Activitatea sa politică a mers paralel cu cea jurnalistică. Inițial, și-a promovat ideile în cadrul publicației „Bukowiner Rundschau”, iar din 1894, la „Das jüdische Echo”, al cărei redactor a fost și unde și-a difuzat ideile despre comunitatea evreilor ca entitate națională. Împreună cu Leon Kellner a editat, începând cu 1911, ziarul „Das Volksrat”, care reprezenta punctul de vedere al Partidului Popular Evreiesc. În același an, Ebner a intrat în conflict cu Benno Straucher, pe care l-a acuzat că urmărea să impună o orientare autoritară în cadrul grupului etnic iudeu din Bucovina⁸.

Activitatea sa a continuat și pe parcursul dificililor ani ai primei conflagrații mondiale. În timpul celei de a doua ocupații ruse în Bucovina, din 1915, Ebner a fost luat ostatic de către trupele țariste și exilat împreună cu alți lideri evrei din Cernăuți (între care primarul Salo Weisselberger) în Siberia, de unde a revenit abia în 1917, după evenimentele care au marcat sfârșitul autoritarismului țarist pe ruta Petrograd și Viena. Va rememora, peste ani, experiența întâlnirii cu armata țaristă: „A venit ziua încercării [...]. Rusia semiasiatică tăvălea hoardele sale peste granițele Bucovinei. Acestor cazaci și tartori le-a ieșit, în parte nemeritat, zvonul că aduc jaf și moarte fiilor lui Israil”⁹. Reîntors în Bucovina, Ebner a fost martorul transformărilor politice care au cuprins întreaga Europă est-centrală.

Concluzionând, putem aprecia că la începutul vieții lui Mayer Ebner, printre evreii din Bucovina se confruntau două curente: cel liberal, al asimilării în lumea germană și cel al emancipării naționale. Instituirea unui sistem politic parlamentar mult mai democratic în primul deceniu al secolului al XX-lea a dus la diversificarea ofertei politico-electorale. Apariția antisemitismului și pătrunderea intelectualității în viața politică au deschis posibilități noi pentru categorii sociale mult mai largi de a activa în plan politic. De aceea evreii au căutat soluții alternative date de sionism sau socialism. Ebner avea să opteze pentru prima dintre aceste alternative, dar fără să își însușească în totalitate concepțiile fondatorilor sionismului.

Activitatea după unirea Bucovinei cu Regatul României

Din anii 1918–1919, Mayer Ebner s-a văzut la un nou început de drum. Evreii din Bucovina, ca și cei din restul Austro-Ungariei, s-au bucurat în perioada antebelică de drepturi cetățenești depline, beneficiind de un statut privilegiat față de coreligionarii lor din Regatul României, unde nu erau recunoscuți ca cetățeni ai țării. Evreii bucovineni susțineau menținerea imperiului bicefal, ale cărui valori

⁸ Daniel Hrenciuc, *Dilemele conviețuirii: evreii din Bucovina (1774–1939)*, Iași, Editura TipoMoldova, 2010, p. 160.

⁹ Apud Ioan-Paul Valenciu, „Mitropolitul Bucovinei Vladimir de Repta și comunitatea evreilor din Cernăuți”, în „Analele Bucovinei”, anul XVII, nr. 1, 2010, p. 114.

democratice erau percepute ca un scut împotriva atitudinilor antisemite tot mai radicale la sfârșitul Primului Război Mondial. Consiliul Național Evreiesc din Bucovina, reformat în octombrie 1918 și cu susținerea lui Ebner, a militat pentru păstrarea Austro-Ungariei. Evreii bucovineni cunoșteau situația coreligionarilor din Vechiul Regat, care nu beneficiau în totalitate de drepturi civile¹⁰. Din acest motiv, Ebner s-a numărat printre semnatarii unui document, în octombrie 1918, care nu încuraja unirea provinciei în cadrul României. A încercat chiar să negocieze cu alte grupuri minoritare din Bucovina, în speranța găsirii unei soluții de compromis.

Când a devenit evident că Austro-Ungaria s-a prăbușit, Mayer Ebner s-a aflat printre evreii care au decis să nu trimită niciun reprezentant la Congresul General al Bucovinei. Abia după ce trupele române au intrat în Bucovina, Mayer Ebner i-a înmănat lui Iancu Flondor, în numele Consiliului Național Evreiesc din Bucovina, o scrisoare prin care evreii din Bucovina recunoșteau unirea Bucovinei cu România. În această scrisoare, el declara: „Consiliul Național Evreiesc recunoaște unificarea teritoriilor românești într-un singur stat și prin aceasta principiile auto-determinării la care poporul român este îndreptățit”. Dar Ebner s-a numărat printre evreii bucovineni care s-au abținut să participe la Congresul Consiliilor Naționale convocat de autoritățile române. El își explica gestul prin lipsa unor garanții care să acorde drepturi civile și politice evreilor în cadrul noului stat. Cu acest prilej, evreii solicitau acordarea necondiționată a drepturilor pe care le avuseseră în timpul dublei monarhii, tuturor coreligionarilor din Regatul României. Scrisoarea era redactată de Ebner și semnată și de către Jacob Pistiner și Berthold Friedmann, apoi aprobată cu majoritate de voturi de către membrii Consiliului. Recunoașterea unirii Bucovinei cu România era condiționată de evrei, cum s-a întâmplat și în alte provincii ale fostului Imperiu, de acordarea drepturilor civile de care beneficiaseră anterior¹¹.

Între 1918 și 1920, Ebner a fost președinte al Consiliului Național Evreiesc, organism la crearea căruia a participat direct. Înființat în 22 octombrie 1918, și-a organizat întreaga structură până la 11 noiembrie sub directa coordonare a lui Mayer Ebner și Jacob Pistiner. La 10 noiembrie 1918, cei doi au condus prima ședință a Consiliului Național Evreiesc, la care s-au luat câteva hotărâri privind funcționarea comunității. Conducerea evreilor bucovineni era preluată de către Consiliul Național Evreiesc, evreii urmând să se organizeze în comunități religioase (Kultur-Gemeinden) și naționale (Volk-Gemeinden). Consiliul, prin conducătorii săi, devenea organismul politic al evreilor, care urma să ducă tratative cu autoritățile române¹². Începând cu 3 decembrie 1918, cei doi au preluat de la profesorul

¹⁰ Mariana Hausleitner, „Evreii și antisemitismul în Bucovina între 1918 și 1944” (în continuare se va cita: Mariana Hausleitner, „Evreii și antisemitismul în Bucovina”), în „Studia et Acta Historiae Iudaeorum Romaniae”, anul VIII, 2003, p. 197.

¹¹ *The Jews in Bukowina (1914–1919) – World War and Russian Occupation*, by dr. Arie Leon Schmelzer; <https://www.jewishgen.org/yizor/bukowinabook/bukowina.html> (accesat la 18 noiembrie 2018).

¹² David Schaari, „Comunitatea evreilor din Cernăuți în perioada administrației românești între cele două războaie mondiale” (în continuare se va cita: David Schaari, „Comunitatea evreilor din Cernăuți”), în „Studia et Acta Historiae Iudaeorum Romaniae”, anul IV, 1999, p. 138–139.

Wender Neumann conducerea Consiliului și a comunității evreiești din Cernăuți. Consiliul Național Evreiesc era organismul reprezentativ al evreilor bucovineni, îngrijindu-se de organizarea comunității evreiești și de reprezentarea intereselor acesteia pe lângă autoritățile române.

În anul 1919, Ebner semna un articol prin care îi preciza generalului Petala că evreii sunt de acord cu unificarea Bucovinei în cadrul Regatului României, dar că acest proces ar trebui să se facă în etape, cu respectarea dreptului minorităților, iar limba română să fie implementată în administrație și justiție treptat. Poziționându-se de partea lui Iancu Flondor, care se împotriva politicilor integratoare ale Partidului Național Liberal, sprijinit la nivel local de Ion Nistor, liderul evreilor bucovineni a participat la mitingurile organizate de tabăra autonomistă. Astfel, la 2 iulie 1919, a criticat în cadrul unei adunări convocate de Iancu Flondor politica de românizare a Bucovinei. Ebner avea în vedere limitarea autonomiei provinciale, corupția și abuzurile administrației românești, demiterea unor funcționari evrei din administrație și jandarmerie, închiderea unor restaurante evreiești, a unor licee evreiești și tolerarea atitudinilor antisemite¹³. Acesta l-a criticat pe Ion Nistor pentru că nu se ocupa de situația evreilor din Bucovina, unde rămăseseră fără cetățenie peste 10 000 de persoane. Răspunsul lui Nistor la campania de incriminare adusă de Ebner pe această problemă ofensa comunitatea evreiască și îi dădea dreptate lui Ebner¹⁴. Opuându-se transformărilor rapide, Ebner a perpetuat particularismul Bucovinei în cadrul României, în care antipatia față de București era îmbrățișată de toate comunitățile etnice.

În anii următori, Ebner și-a adus contribuția la obținerea statutului juridic pentru comunitatea evreiască din Bucovina, conform prevederilor Tratatului de la Paris – Versailles. Abia la 30 august 1920 a obținut semnătura prim-ministrului Alexandru Vaida-Voevod pentru emanciparea deplină a tuturor evreilor din România. Un avantaj semnificativ era că în noile realități, evreii bucovineni se puteau declara evrei la recensămintele din România, și nu austrieci sau germani, cum fuseseră trecuți în cele din Austro-Ungaria. Peste câțiva ani, în 1924, cu prilejul dezvelirii Monumentului Unirii din Cernăuți, Mayer Ebner și-a explicat poziția avută în 1918–1919. Acesta declara atunci că: „Bucovina rămăsese fără o legătură teritorială cu țările austriece, ereditare, și era limpede că trebuia să se unească cu una din țările vecine. Imperative istorice, geografice și economice impuneau unirea cu România. Un adevăr și nu o simplă frază este că Bucovina s-a unit cu patria ei mamă. Noi, evreii, considerăm această unire *sub specie aeternitatis*”¹⁵.

Continuând să sperie în emanciparea evreilor bucovineni, Ebner a rămas un adversar al lui Straucher în întreaga perioadă interbelică. Acesta din urmă considera că evreii se pot integra în societatea românească numai dacă acceptau să studieze în

¹³ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 258–259.

¹⁴ Carol Iancu, *Evreii din România. 1919–1938. De la emancipare la marginalizare*, București, Editura Hasefer, 2000, p. 146.

¹⁵ Dumitru Hâncu „Evreii bucovineni”, în *Contribuția evreilor din România la cultură și civilizație*, București, Editura Hasefer, 2004, p. 134.

școlile românești și să promoveze cultura română. Spre diferență, Ebner considera că evreii trebuie să își păstreze identitatea, învățând în școli ebraice și preservându-și cultura proprie în limba națională. În momentul în care Straucher a aderat la Partidul Național Liberal și și-a dat acordul ca evreii să studieze după programe românești, Ebner s-a distanțat definitiv, susținând ideile sionismului și școlile evreiești¹⁶.

În acești ani, Ebner a continuat să participe la conferințele mișcării sioniste. Între 25 și 26 octombrie 1919 a participat la Conferința mișcării sioniste din România, desfășurată în capitala Bucovinei, unde a fost ales ca președinte, fiind secondat de Solomon Kassner. Ulterior a intrat în conflict cu acesta, după ce Kassner a fost atras de Wilhelm Filderman în tabăra Uniunii Evreilor Români. Mayer Ebner a organizat încă din 1919 adunări prin localitățile bucovinene, în care susținea punctul de vedere sionist. Alături de Hofmann, T. Weiselberg și S. Kassner a reușit să fondeze un puternic curent sionist. Sionismul bucovinean era diferit de cel al evreilor din Vechiul Regat, acționând pentru recunoașterea comunității evreiești drept una națională și abia pe locul al doilea fiind emigrarea în Palestina¹⁷.

Ebner a fondat și condus publicația de limbă germană „Osdjtjüdische Zeitung”, care a devenit o tribună a mișcării sioniste din Bucovina și România între anii 1919 și 1937¹⁸. Aici și-a exprimat pe larg concepțiile ideologice sioniste, care vor fi integrate și în platforma-program a Partidului Evreiesc. David Schaary le sintetiza în câteva puncte: 1) Loialitate față de statul român și de legislația acestuia; 2) Lupta neprecupețită pentru apărarea drepturilor evreilor conform Tratatului de la Versailles, recunoscute în Constituția României; 3) Recunoașterea comunității evreiești ca minoritate națională definită de drepturile ei cetățenești; 4) Democratizarea instituțiilor reprezentative ale evreilor; 5) Reprezentarea evreimii în organisme ale statului român și în Parlament pe criteriul etnic și lupta împotriva asimilării; 6) Organizarea pe provincii a comunității evreiești din România și păstrarea organizației bucovinene în afara Uniunii Evreilor Români „regatizate” de sub conducerea lui Wilhelm Filderman. În ceea ce privea organizarea comunității evreiești, acesta se opunea principiilor lui Filderman, care milita pentru apărarea drepturilor individuale ale evreilor. Ebner propunea, ca și înainte de 1918, preservarea comunității iudaice printr-o politică evreiască națională ca imperativ categoric¹⁹. Deși susținea învățarea limbii ebraice de către copiii evreilor din Bucovina, Ebner a fost nevoit să accepte că în provincia din nordul țării majoritatea evreilor erau vorbitori de germană. Astfel, gazeta sa a apărut în această limbă. S-a aliat cu idiștii bucovineni când a văzut că legea învățământului din 1925 promova predarea în limba română chiar și în școlile particulare. De aceea, a susținut că părinții trebuie să decidă în ce limbă învățau

¹⁶ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 281.

¹⁷ *Ibidem*, p. 271.

¹⁸ Publicația „de un înalt nivel intelectual” era continuatoarea publicației „Bukowiner Rundschau”, creată după modelul „Die Jüdische Rundschau” din Berlin și a reprezentat cel mai bine comunitatea evreilor de cultură germană din Bucovina. Cf. David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică”, p. 180.

¹⁹ *Ibidem*, p. 182–183.

copiii lor²⁰. În paralel, acesta a continuat să susțină consolidarea instituțiilor evreiești din Bucovina, menite să sprijine difuzarea limbii ebraice și încurajarea emigrației spre Palestina. A încercat, fără succes, să se împotrivescă tendinței negative, după opinia sa, de fragmentare a electoratului evreiesc din Cernăuți și Bucovina în prea multe partide și grupări politice. A folosit paginile revistei și pentru a polemiza cu adversarii săi, dar și cu mari personalități ale epocii, care se situaseră pe poziții antisemite, cum a fost Nicolae Iorga sau A. C. Cuza.

Activitatea „pe ulița evreiască” și în legislativul României

În Bucovina interbelică, în sânul comunității evreiești s-au cristalizat trei curente. Unul, condus de Jacob Pistiner, avea să fie reprezentat de socialiști. Aceștia erau adepții integrării în structurile statului român, militând pentru democratizarea societății românești. Cel de al doilea curent, minoritar, colabora cu socialiștii, dar considera că doar modelul Internaționalist era soluția pentru revendicările evreilor. Adepții acestui curent s-au grupat în jurul societății „Poale Sion” și au furnizat cadre extremei stângi. Cele două curente promovau limba idiș, argumentând că era idiomul vorbit de cei mai mulți evrei. Mayer Ebner a rămas statornic în convingerile sale sioniste, susținând emigrarea în Palestina, după ce emanciparea evreilor vorbitori de ebraică se va fi desăvârșit în cadrul statului român.

Împreună cu Bernhard Fleminger, dar și sprijinit de politicianul Dori Popovici, Ebner a condus comunitatea evreilor din capitala Bucovinei. Apropierea de Popovici l-a făcut să se orienteze în primii ani interbelici către Partidul Poporului, opunându-se lui Beno Straucher, care a aderat al Partidul Național Liberal²¹. Conflictul dintre Ebner și Straucher, cu numeroase momente aspre, a fost satirizat de contemporani sub sintagma „der dreissigjährlige Krieg” („războiul de 30 de ani”)²². Ebner l-a satirizat pe Straucher cu titulatura „regele uliței evreiești” sau cu epitetul „Moschko”. La rândul său, Straucher îi lua în derâdere pe Ebner și Pistiner, acuzați de „flecăreală ideologică și de incapacitate de aplicare a acesteia în practică”²³.

Dacă până în 1926 Beno Straucher a condus comunitatea evreiască, odată cu erodarea autorității sale, o grupare condusă de Bernhard Fleminger s-a apropiat, spre finele anului 1925, de mișcarea sionistă a lui Ebner, cu care a negociat crearea unei grupări politice evreiești locale. Nu s-a ajuns la un acord, dar odată cu revenirea guvernului Averescu la putere, în martie 1926, poziția lui Ebner s-a consolidat. Un prim succes l-a avut în alegerile locale din februarie 1926. Mayer Ebner s-a alăturat opoziției în alegerile locale din februarie 1926, reușind să combată Partidul Național Liberal, din care făcea parte Straucher²⁴. Apoi, a negociat cu Dori Popovici un

²⁰ Mariana Hausleitner, *op. cit.*, p. 271.

²¹ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 264–265.

²² David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică”, p. 180.

²³ Epitetul „Moschko” era o poreclă sarcastică din argoul limbii idiș, dată celor care linguseau autoritățile. Cf. David Schaary, „Comunitatea evreilor din Cernăuți”, p. 149.

²⁴ *Ibidem*, p. 157–158.

acord în numele Partidului Unității Evreiești și cu mișcarea „Mizrahi”. Cu ajutorul lor a reușit să îl îndepărteze de la conducerea comunității evreiești pe Beno Straucher. Din 15 aprilie 1926, Ebner a asigurat, împreună cu Fleminger, noua conducere. El s-a bazat pe o politică de principii, dar a concentrat în mâinile sale majoritatea funcțiilor reprezentative din cadrul comunității. Deși a marșat pe ideea democratizării, acesta nu a folosit calea democratică de a accede în fruntea comunității, ci a apelat la pârghiile administrative oferite de colaborarea cu Partidul Poporului. Apoi, a preluat conducerea organizației sioniste și reprezentarea ei la nivelul Congresului Mondial Sionist, a păstrat conducerea Partidului Unității Evreiești, cumulată cu mandatul de parlamentar. A împărțit pentru o vreme conducerea comunității evreiești cu Bernhard Fleminger. În iulie 1929, a condus ședința prin care se constituia noua conducere a comunității, dar din care lipseau organizația „Poale-Zion” și „Bund-ul” socialist. Sub deviza „de la comunitatea religioasă la o comunitate național-populară”, Mayer Ebner a inițiat un vast program de reforme în cadrul comunității, cu efecte bugetare semnificative. Deși el nu era remunerat pentru activitatea sa (spre deosebire de Straucher), măsurile financiare luate au dus la crearea unui deficit bugetar considerabil. Ebner și Fleminger s-au ocupat și de democratizarea vieții în sânul comunității, prin introducerea unui nou sistem de votare al Consiliului, dar pe perioada cât a stat în fruntea comunității nu l-a putut pune în aplicare. Din cauza supraaglomerării, după 14 luni, în iulie 1927, a predat conducerea activității administrative lui Fleminger. Însă, schimbarea guvernului a dus la sfârșitul administrației Ebner – Fleminger în fruntea comunității. Jocul politic și administrativ din România interbelică l-a readus în frunte pe Beno Straucher. David Schaary conchidea că, „cu tot prestigiul lui Mayer Ebner, a cinstei sale publice, a devotamentului său în împlinirea funcției pe care o deținea și cu toată simpatia generală de care se bucura acțiunea de renaștere națională în rândul evreilor din Cernăuți, preluarea conducerii comunității evreiești de către sioniști a fost un episod scurt și fragmentar: 14 luni în tot cursul epocii administrației românești dintre cele două războaie mondiale”²⁵. Acuzat de risipă bănească și de publicitate politică, Ebner s-a văzut nevoit să facă pasul în spate. Mai mult, toate reformele introduse de el și de prietenul său Fleminger au fost anulate de noua conducere²⁶.

Schimbările politice din 1928–1929 au readus în discuție conducerea comunității. În 14 noiembrie 1929, au avut loc noi alegeri pentru Consiliul comunității. Mayer Ebner a revenit, candidând din partea Partidului Național Evreiesc, care obținea cele mai multe mandate – 13, cu 1 537 de voturi. Însă, Ebner nu avea majoritatea în Consiliu, deoarece Straucher îl secunda cu 10 mandate. Autoritățile române, în fruntea cărora se afla un guvern național-țărănist, ar fi putut înlesni venirea la conducere a lui Ebner când au anulat, în mod abuziv, lista lui Straucher, susținătorul liberalilor. Dar Ebner a făcut un gest demonstrativ, renunțând la mandate și solicitând noi alegeri. Alegerile au fost repetate în 18 mai 1930, dar nu au adus

²⁵ *Ibidem*, p. 159–160.

²⁶ *Ibidem*, p. 161.

schimbări majore. Lista lui Ebner a obținut 12 mandate, iar cea a lui Straucher 10 mandate. Negocierile subterane cu celelalte forțe și politica ambiguă a lui Ebner au dus la apropierea dintre Bund-ul socialist și gruparea lui Straucher. Odată ce au realizat un acord, cele două formațiuni au preluat puterea. Gruparea sionistă a lui Ebner ieșea pentru totdeauna din ecuația puterii în Consiliul evreiesc²⁷.

După ce un colaborator, Markus Menczer, a adoptat o atitudine proliberală, Ebner s-a simțit tot mai izolat pe poziția sa. Dar tocmai datorită scandalurilor din timpul conducerii lui Menczer, Ebner și gruparea sa au obținut un rezultat pozitiv în alegerile din martie 1935, cu 13 reprezentanți în Consiliu²⁸. Lista Partidului Evreiesc s-a plasat pe locul al treilea în scrutinul din iulie 1937 pentru Consiliul Național Evreiesc, acesta fiind ultimul exercițiu electoral al comunității evreilor din Bucovina. David Schaary, într-un studiu extrem de documentat, punea reculul grupării sioniste coordonată de Ebner pe „lipsa posibilităților mișcării sioniste de a recomanda o soluție imediată a dificultăților populare evreiești”. Martor al evenimentelor, acesta conchidea că liderii sioniști din Cernăuți, „care ședeau în cafenea «Central», nu-și dădeau seama de sărăcirea maselor fiilor lui Israel”²⁹.

O altă latură a activității sale politice în fruntea mișcării evreiești a fost lupta de la tribuna parlamentară. A fost deputat în două rânduri, între 1926 și 1928, respectiv 1932–1933, și senator, cu un mandat în legislatura 1928–1931. Acordul electoral cu Partidul Poporului avea să-i aducă lui Ebner primul mandat de deputat în legislativul României, în anul 1926. Deși era un înfocat susținător al comunității evreiești, a ales să participe la alegeri pe lista Partidului Poporului, având un electorat creștin, pe care l-a reprezentat în calitate de deputat.

Odată ajuns în legislativul României, Mayer Ebner a căutat să formeze o grupare parlamentară evreiască, care să susțină ideea unei comunități naționale. Nu a reușit din cauza divergențelor de opinie din sânul comunității la nivel național³⁰. Deși nu a mai colaborat cu Partidul Poporului, a continuat să fie în opoziție față de liberali, ulterior apropiindu-se de Partidul Național Țărănesc. La Cernăuți a luat naștere și o filială a Partidului Evreiesc, condusă de Benno Straucher. Dar comunitatea evreiască a preferat să se apropie de partidele democratice din Bucovina, care îi garantau libertățile și avantajele de care beneficiase și înainte. În alegerile din 1928, Mayer Ebner, fruntaș al evreilor bucovineni și lider al Partidului Unitar Evreiesc, a negociat un acord electoral cu Partidul Național Țărănesc, care i-a adus mandatul de senator de Cernăuți³¹. Trecutul istoric și apartenența la spații diferite a făcut ca evreii să rămână dezbinați. În calitate de senator a înființat, în 1928 (după

²⁷ *Ibidem*, p. 164–165.

²⁸ *Ibidem*, p. 167–168.

²⁹ *Ibidem*, p. 171.

³⁰ David Schaary, „Comunitatea evreilor din Cernăuți”, p. 158.

³¹ Florin-Răzvan Mihai, „Alegerile generale din 12 decembrie 1928”, în Florin Müller (coord.), *Elite parlamentare și dinamică electorală în România, 1919–1937*, București, Editura Universității, 2009, p. 190.

alte surse, 1929), alături de Theodor și Josef Fischer și Michael Landau, Clubul Parlamentar Evreiesc. A fost președinte al Clubului Parlamentar Evreiesc din primul an, Club care a reprezentat nucleul de conducere al viitorului Partid Evreiesc.

Mayer Ebner a reușit ulterior să își impună concepțiile, creând, alături de Theodor Fischer, liderul politic al evreilor din Transilvania și de gruparea sionistă, „Renașterea Națională”. Acesta s-a opus Uniunii Evreilor Români, condusă de Wilhelm Filderman, a cărui program nu l-a împărtășit. La începutul deceniului patru a înființat, în strânsă colaborare cu Berhard Fleminger, Partidul Unității Evreiești din Bucovina. Un an mai târziu, structura politică bucovineană a fuzionat cu celelalte forțe politice evreiești (ca Uniunea Națională Evreiască din Transilvania, condusă de Theodor Fischer sau organizația basarabeană a rabinului Yehuda Leib Tsirelson), pentru a da naștere Partidului Evreiesc. Această forță politică s-a opus la început Uniunii Evreilor Români, având o puternică orientare sionistă. Înființat în mai 1931, la inițiativa sa, Partidul Evreiesc a obținut trei din cele cinci mandate în Bucovina. Adept al democratizării și al reprezentativității tuturor regiunilor în forul legislativ al României, Ebner a demisionat pentru a face loc în Parlament unui candidat al Partidului din Vechiul Regat. Și-a păstrat funcția de președinte al partidului și a participat la campania electorală din 1932, obținând din nou un mandat în Bucovina (în circumscripția Cernăuți)³². Un an mai târziu, sciziunile din partid aveau să îl afecteze. Partidul avea să înregistreze un eșec usturător, neatingând pragul electoral și neobținând niciun mandat. Astfel, Partidul Evreiesc, cu un important fief în Bucovina, nu a beneficiat de rezultatele activității sale, care au fost neconcludente, atât timp cât nicio forță politică românească nu concepea recunoașterea comunității evreiești ca grupare politică importantă la nivel național la mijlocul anilor '30³³.

Congresul Partidului Evreiesc din noiembrie 1933, a accentuat această tendință, mai ales după eșecul electoral în scrutinul din decembrie 1933 când niciun candidat nu a intrat în Parlament. Abia acum s-a deschis posibilitatea colaborării cu gruparea lui Filderman, dar după ani de tatonări și negocieri sterile, abia în 1936, Partidul Evreiesc condus de Ebner a acceptat să fuzioneze cu Uniunea Evreilor Români a lui Filderman. Fuziunea a devenit imperios necesară în anii '30, pentru a forma un front puternic împotriva extremei drepte antisemite, din ce în ce mai vehementă și influentă. Noua organizație politică a fost denumită „Consiliul Central al Evreilor Români” și a fost condusă de Wilhelm Filderman, Ebner neavând un rol de frunte în structura sa.

Din activitatea sa în legislativul României reținem câteva aspecte. Liderul evreimii sioniste bucovinene s-a remarcat de la tribuna parlamentară prin discursul său în favoarea democratizării țării sau în apărarea drepturilor minorităților. A avut de fiecare dată alocuțiuni împotriva manifestărilor antisemite din țară, mai ales că acestea afectau imaginea României în plan internațional. La 31 iulie 1926, în cadrul unei sesiuni extraordinare a celor două Camere reunite, acesta afirma: „Evreii din

³² David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică”, p. 183–184.

³³ *Ibidem*, p. 185.

România nu cunosc și nu au niciun fel de interese în afara granițelor țării. Căci propriile lor interese sunt întotdeauna strâns legate de înflorirea și prosperarea țării. În cele patru ținuturi ale României Mari, zac osemintele părinților noștri și noi iubim această țară așa cum se iubește un cămin, o vatră părintească și noi dorim ca România Mare să ne fie o patrie ca și celorlalți locuitori ai țării”³⁴. În ședința Camerei din 17 mai 1927, a combătut și proiectul de lege pentru dobândirea sau pierderea naționalității române. El declara că, „luând în considerare că doar Tratatul de Pace și legea care îl ratifica sunt decisive, rog pe ministrul Justiției să atragă atenția comisiilor asupra faptului că ele trebuie să ia în considerare doar textul Tratatului de Pace și acela al legii ratificării, aceasta pentru a evita ca miile de locuitori ai acestei țări care posedă cetățenia *ipso facto* să nu piardă această cetățenie și să nu recadă în categoria locuitorilor fără naționalitate, având obligații, dar și privați de drepturi”³⁵. Ebner avea să critice dur și textul legii electorale din 1919, care elimina de la dreptul de vot 10 000 de evrei bucovineni, deoarece nu ar fi avut indigenatul înainte de 1914, protestând direct pe lângă Ion Nistor³⁶.

Ebner a avut în atenție în intervențiile sale parlamentare și situația economică a țării. Acesta considera că o îmbunătățire a nivelului de trai a majorității populației ar contribui la diminuarea curentelor antisemite și la scăderea manifestărilor anti-evreiești. El declara că, „odată cu întărirea economică a României și cu exploatarea tuturor comorilor ei, treptat cu creșterea avuției claselor sociale și ura va scădea. Am credința că odată toate popoarele acestei țări își vor întinde mâinile în mod prietenesc”. Ebner nu se limita doar la a atinge subiecte cu caracter economic, ci și dădea soluții pentru rezolvarea problemelor. La 9 decembrie 1930, acesta a prezentat o analiză a situației economice generale din țară, explicând-o în contextul crizei economice mondiale³⁷. De la tribuna Camerei Deputaților declara, în decembrie 1926, că „în industrie noi am fost, în Bucovina, cu adevărat pionieri și arborii din pădurile Fondului religios ar fi putrezit demult, dacă industriașii evrei n-ar fi instalat ei cei dintâi fierăstraie și întărit și îmbogățit sudul și întreaga Țară a Bucovinei. A trebuit să apară un evreu pe nume Axelard, care să recunoască faptul că din puful de la Putna Bucovinei se poate fabrica ciment valoros. Acestui evreu îi datorează Bucovina fabrica sa de ciment. Același lucru se poate zice despre industria de sticlă, în care evreii au fost creatorii”³⁸. Excesele naționaliste tot mai virulente și numărul crescut al incidentelor antisemite l-au obligat să ia apărarea comunității etnice căreia îi aparținea.

În activitatea sa parlamentară, Ebner s-a remarcat și prin consecvența cu care a apărut poziția comunității evreiești din România și a criticat tendințele discriminatorii și antisemitismul care lua avânt în țară. I-a interpellat pe liderii partidelor care promovau un discurs antisemit (A. C. Cuza, Ion Zelea-Codreanu sau Octavian Goga),

³⁴ Apud Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 164.

³⁵ Apud Carol Iancu, *op. cit.*, p. 103.

³⁶ Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 244.

³⁷ *Ibidem*, p. 164.

³⁸ *Ibidem*, p. 246.

dar și pe prim-miniștrii sau miniștrii guvernelor care s-au perindat la conducerea țării și au închis ochii la manifestările antisemite din universități sau din țară. Nu de puține ori, discursurile sale parlamentare pe problema evreiască erau întrerupte zgomotos de apostrofări și vociferări venite de pe băncile deputaților cuziști³⁹. A criticat gazeta cu tentă antisemită „Apărarea Națională”, care publica materiale despre mișcarea studențească și care îi justifica acțiunile împotriva evreilor. Un articol intitulat „Răspuns”, publicat în gazeta cuzistă, semnat cu pseudonim, atingea problema *numerus clausus*, atacându-l pe deputatul bucovinean Mayer Ebner pe această problemă⁴⁰. Ebner a acuzat autoritățile că nu au luat măsuri de dizolvare a societăților studențești care se făceau vinovate de organizarea actelor antisemite⁴¹. Ebner s-a implicat și în polemica cu ziariștii de la „Glasul Bucovinei”, semnând articole în „Czernowitzer Morgenblatt” și „Ostjudische Zeitung” pe marginea nuanțelor antisemite ale unor articole aparținând lui Mihai Eminescu, decontextualizate de gazetarii români⁴². În alte rânduri a interpellat guvernul în cazuri de evrei care au fost aruncați din trenuri aflate în mers, în incidente dintre evrei și activiști ai forțelor politice antisemite. Nu a avut însă sprijinul colegilor din Cameră⁴³.

Un prim caz de violență extremă avea să fie înregistrat chiar la Cernăuți, odată cu asasinarea tânărului elev David Falik, de către studentul naționalist Nicolae Totu. Această crimă a fost provocată de incidentele petrecute în capitala Bucovinei în timpul bacalaureatului promoției din 1926. Deputatul cernăuțean Ebner, alături de alți reprezentanți ai minorităților din Bucovina, s-a plâns de starea de lucruri creată, acuzând reprezentanții Ministerului Instrucțiunii că au dezavantajat pe minoritari. Ebner declara că „populația nu poate înțelege ca elevii care au frecventat liceul, urmând studiile cu succes bun, promovând până în clasa a 8-a de liceu, să nu poată fi declarați apti pentru frecventarea unei facultăți”⁴⁴. Elevii picați au protestat în fața liceului și l-au atacat pe unul dintre profesorii din comisia de examinare: profesorul de istorie E. Diaconescu. Nu este lipsit de importanță faptul că președintele comisiei era Traian Brăileanu, universitarul cernăuțean care conducea organizația locală L.A.N.C. Protestul lui Mayer Ebner împotriva numirii lui Brăileanu ca președinte al comisiei de bacalaureat nu a avut niciun rezultat. Minoritarii erau nemulțumiți și de prezența unor profesori din Vechiul Regat în comisia în care vedeau agenții politicii de românizare dusă de autoritățile de la București.

Rezultatul procesului deschis împotriva lui Nicolae Totu, acuzat de crimă, a fost și mai scandalos. Deputatul Mayer Ebner a declarat că studentul David Falik a fost victima antisemitismului, desfășurat cu acceptul tacit al instituțiilor publice.

³⁹ Andrei Oișteanu, *Imaginea evreului în cultura română. Studiu de imagologie în context est-central european*, București, Editura Humanitas, 2004, p. 218.

⁴⁰ „Apărarea Națională”, nr. 21, 1 februarie 1923, p. 13–14.

⁴¹ Wilhelm Filderman, *Un avocat al etniei sale. Un avocat al cauzei naționale a României. Articole, discursuri, memorii, 1921–1948*, vol. II, ediție de Teodor Wexler și Michaela Popov, București, Fundația Filderman, f. a., p. 159.

⁴² Daniel Hrenciuc, *op. cit.*, p. 257.

⁴³ Mariana Hausleitner, „Evreii și antisemitismul în Bucovina”, p. 198.

⁴⁴ Irina Livezeanu, *Cultură și naționalism în România Mare. 1918–1930*, București, Editura Humanitas, 1998, p. 103.

El a condamnat incidentele cu caracter antisemit petrecute în Bucovina și a criticat poziția organelor de ordine care nu au luat măsuri, mai ales în evenimentele provocate de studenți⁴⁵. Discursul său din 15 decembrie 1926 din Camera Deputaților a fost zgometos întrerupt de parlamentarii cuziști⁴⁶. Pentru evrei, procesul „a fost, de fapt, o farsă judiciară, terminată prin achitarea și eliberarea lui Nicolae Totu. Mai mult decât atât, procesul a creat un prilej pentru o uriașă demonstrație antisemită”⁴⁷. Ebner și-a apărat în continuare poziția, intrând în vizorul naționaliștilor români (între care și Octavian Goga). El a criticat chiar și guvernul liberal că tolerează manifestațiile antisemite, acuzându-l că susține un „ocult *numerus clausus*”. Și în urma incidentelor antisemite de pe parcursul anilor 1929–1930, în calitate de senator, Ebner a criticat atitudinea pasivă a autorităților față de violențele la care erau supuși coreligionarii săi, atât din Bucovina cât, și din restul țării⁴⁸.

Ebner a luat atitudine în paginile ziarului „Ostjüdische Zeitung” și față de arestarea unor evrei acuzați de propagandă comunistă. Nu s-a angajat niciodată în susținerea ideologiei extremei stângi, dar a recunoscut că mulți evrei, mai ales din generațiile tinere, căzuseră pradă forței de atracție a comunismului⁴⁹. Aceeași atitudine a avut-o și față de incidentele antisemite care au culminat cu incendierea orașului Borșa, în 1930. Din decembrie 1931, Ebner a deschis în „Czernowitzer Morgenblatt” o listă pentru strângerea de fonduri pentru ajutorarea sinistraților evrei care și-au pierdut casele în incendiul din orașul maramureșean. Dar divizarea comunității evreiești l-a pus în conflict cu W. Fildermann și cu această ocazie. Ebner l-a acuzat pe avocatul evreu că se făcea responsabil de modul cum au fost cheltuiți banii destinați întrajutorării⁵⁰.

Între reperele vieții sale se numără și lucrarea *Chaim Weizmann*, pe care a publicat-o în 1927. De asemenea, în 1933 a participat la Congresul Național al Minorităților de la Geneva, având prestigioasa calitate de vicepreședinte al acestui for, după moartea lui Leon Motzkin. Pentru aceeași serie de merite în apărarea drepturilor politice și civile ale evreilor români a fost decorat cu ordinul „Steaua României” în grad de ofițer⁵¹. Venirea la putere a guvernului Goga a marcat primele măsuri oficiale antisemite. Între acestea s-a numărat și legea presei, care interzicea apariția gazetelor evreilor bucovineni. De la 1 ianuarie 1938, gazeta „Ostjüdische Zeitung” a încetat să mai apară. Nici după căderea guvernului Goga și instaurarea regimului personal al regelui Carol al II-lea, ziarele evreiești nu au mai putut să apară. Acești ani aveau să marcheze încetarea oricărei activități publice a lui Mayer Ebner în slujba coreligionarilor din Bucovina și România.

⁴⁵ Ioan Scurtu, Cristian Troncotă, Natalia Tampa, Dragoș Zamfirescu, Ion Bucur (coord.), *Totalitarismul de dreapta în România. Origini, manifestări, evoluție, 1919–1927*, București, Institutul pentru Studiul Totalitarismului, 1996, documentul 171, p. 616.

⁴⁶ Andrei Oișteanu, *op. cit.*, p. 218.

⁴⁷ Moses Rosen, *Primejdii, încercări, miracole*, București, Editura Hasefer, 1991, p. 17.

⁴⁸ Carol Iancu, *op. cit.*, p. 199.

⁴⁹ David Schaary, „Comunitatea evreilor din Cernăuți”, p. 170.

⁵⁰ Wilhelm Filderman, *op. cit.*, p. 362–363.

⁵¹ Daniel Hrenciu, *op. cit.*, p. 164.

În loc de concluzii

„Integru și devotat, Mayer Ebner a fost figura centrală necontestată a evreilor din Bucovina între cele două războaie mondiale”⁵². Avea să părăsească Bucovina la începutul anului 1940, pentru a participa la Al XIX-lea Congres sionist și nu a mai revenit niciodată în capitala Bucovinei⁵³. Speriat de amploarea manifestațiilor antisemite la scara continentului european, Ebner a emigrat în Palestina, în 1940, devenind un susținător al formării statului Israel. În Palestina a avut o susținută activitatea politică și publicistică în slujba creării statului Israel. Evenimentele care au dus la prăbușirea României și la împărțirea Bucovinei în două l-au surprins în Palestina. Agravarea situației evreilor din România l-a determinat să rămână în țara aflată la acel moment sub mandat britanic. Aici și-a pus pana în slujba vechilor sale idei sioniste, colaborând la ziarele „Haaretz”, „Hayom” și „Haboker”. În mai 1948 a fost martor, la Tel Aviv, la proclamarea statului Israel. În vara anului 1951, la 79 ani, a luat cuvântul la Congresul sionist de la Ierusalim, binecuvântându-i pe participanți, ca unul dintre ultimii congresiștii de la Basel, din 1897: „Trecutul de la Basel salută prezentul Ierusalimului și îi trimite o sărutare pe frunte, iar amândouă își îndreaptă privirea de speranța și așteptări către viitor”⁵⁴. A murit la data de 12 decembrie 1955, fiind înmormântat în Cimitirul „Nahlat Itzak” din orașul Givatayim⁵⁵.

Mayer Ebner (1872–1955) a fost o personalitate complexă, politician, avocat, jurnalist și un lider al comunității iudaice din Bucovina, având un rol de prim plan în mijlocul evreilor bucovineni. În prima parte a activității și carierei sale politice s-a remarcat în calitate de conducător al mișcării sioniste din Bucovina, participând la primele congrese sioniste din lume. Concepțiile sale ideologice, definite ca „Realpolitik”, se deosebeau de ideile lui Hetzl, susținând recunoașterea drepturilor evreilor de a se organiza în comunități naționale în statele în care trăiau. Pionier al sionismului, Ebner nu considera emanciparea națională ca pe o favoare oferită de autoritățile germane sau, după 1918, de cele românești. Acesta milita pentru emanciparea evreimii doar ca o etapă înainte de realizarea dezideratului sionist. Un moment semnificativ al activității sale l-a reprezentat poziția sa față de unirea Bucovinei cu România. Urmărind să asigure comunității din care provenea un statut similar cu cel anterior anului 1918, Ebner a avut o poziție nuanțată față de actul istoric de la 28 noiembrie 1918. În perioada interbelică, în calitate de președinte al Consiliului Național Evreiesc, a militat pentru prezervarea comunității iudaice printr-o politică evreiască națională. A activat în Partidul Evreiesc și a participat la viața politică a României. A avut trei mandate de deputat, de la tribuna parlamentară remarcându-se prin aceeași susținută activitate în sprijinirea coreligionarilor.

⁵² David Schaary, „Evreii din Bucovina în perioada interbelică”, p. 179.

⁵³ Idem, „Comunitatea evreilor din Cernăuți”, p. 168.

⁵⁴ https://ro.wikimedia.org/wiki/Mayer_Ebner (accesat la 6 martie 2019).

⁵⁵ Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Suceava, Iași, Princeps Edit, 2004, p. 355.

DESTINUL UNUI BUCOVINEAN: PANTELIMON CHIRILĂ (1899–1952) (II)¹

MARIAN OLARU

Destiny of a Bukovinian: Pantelimon Chirilă (1899–1952) (II)

(Abstract)*

The author presents in this second part of the study the life and political activity of the lawyer Pantelimon Chirilă, the leader of the P.N.Ț. (National Peasants' Party) County Organization in Rădăuți, between 1944 and 1952. Just like other leading members of the P.N.Ț. County Organization, his main concern was the reorganization of the party and its successful participation in the 1946 election campaign. During this time, he and the democratic political organizations had to face the adversity of all administrative and political structures of the Bolsheviks, who aimed at establishing the communist regime in Romania. After winning with great sacrifices a seat in the Romanian Parliament and having been brutalized by the loyal communists from Rădăuți, Pantelimon Chirilă had to hide in various places in Bucharest and Câmpulung-Muscel, in the houses of close relatives or politicians, keeping a permanent connection with the central management of the PNȚ. After the Tămădău episode in July 1947, when some leaders of the PNȚ were framed and accused of illegally trying to leave the country, the political situation of Pantelimon Chirilă got worse. The Security Service intensified the searches for him and his family members, building up an entire case in which a larger group of people was arrested, a group known as the "Pitești Lot". Pantelimon Chirilă was tried and convicted together with his wife and the other relatives who supported him throughout the entire period until his arrest in January 1951, in Bucharest. He died under suspicious circumstances in the Văcărești Prison on August 18, 1952.

Keywords: P.N.Ț., Rădăuți, elections in 1946, democracy, communism, Soviet oppression, "enemy of the people".

După război, prezența trupelor sovietice de ocupație a fost principalul suport pentru guvernul promoscovit condus de Petru Groza. Deși situația României era asemănătoare cu a celorlalte țări din Răsăritul Europei, în unele privințe aceasta se

¹ Prima parte a acestui material a fost publicată în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXIV, nr. 2 (49), 2017, p. 525–546.

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

deosebea prin prezența monarhiei și implicarea regelui Mihai I în evenimentele politice din anii 1944–1947. Scopul acestora era ca, împreună cu partidele politice democratice, să împiedice sovietizarea României. Partidul Comunist din România (PCdR) era la începutul perioadei postbelice o organizație politică minusculă, lipsită de suport politic popular, fiind compusă din două grupuri: unul al kominterniștilor, ajunși în țară cu ajutorul tancurilor sovietice (Ana Pauker, Vasile Luca, Valter Roman ș.a.) și celălalt constituit din așa-ziii comuniști locali, grupați în jurul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. După înlăturarea celor două guverne conduse de generalul Sănătescu și a celui condus de generalul Rădescu, instalarea guvernului condus de Petru Groza i-a oferit lui Stalin instrumentul politic necesar impunerii ordinii sovietice în România. Guvernul „de largă concentrare democratică”, impus de sovietici la 6 martie 1945, trebuia să se arate demn de ajutorul primit de la sovietici. Încă din 7 martie 1945, potrivit Oficiului de Studii Strategice din S.U.A., o comisie de activiști sovietici, condusă de Evgheni Suhlov, a prezentat unei delegații compusă din patru activiști români, în frunte cu Ana Pauker, un plan de comunizare a țării pentru următorii trei ani. Dintre cele zece puncte ale planului pe trei ani se impuneau cu gravitate cele ce priveau suprimarea partidelor istorice prin arestarea, uciderea și răpirea membrilor lor și crearea unei organizații de poliție politică² de tipul N.K.V.D. Pe căile pe care le-a expus reprezentantul sovietic la întâlnirea cu liderii comuniștilor români, U.R.S.S. urmărea nu numai supravegherea și controlul procesului de sovietizare, ci și evoluția politică viitoare a României, având drept scop subordonarea țării noastre intereselor sale³. În guvernul Petru Groza, comuniștii dețineau cinci portofolii. Dintre acestea, două au avut un rol hotărâtor în impunerea „ordinii sovietice”: Internele, conduse de Teohari Georgescu, și Justiția, care era condusă de Lucrețiu Pătrășcanu. Urmarea directă a prezenței comuniștilor în guvern a fost eliminarea tendințelor politice contrare, în timp ce

² Planul de comunizare a României, în trei ani, prezentat de sovietici în martie 1945, unui grup de comuniști români, în frunte cu Ana Pauker, cuprindea următoarele: „1) Desăvârșirea reformei agrare, prin confiscarea marilor moșii și ruina moșierilor; 2) Desființarea armatei în forma ei actuală și crearea unei armate noi din diviziile «Tudor Vladimirescu» și «Avram Iancu» (ultima este încă în Rusia), ca și din toți ofițerii care activează acum pe teritoriul sovietic; 3) Lichidarea tuturor băncilor prin atacuri împotriva Partidului Național Liberal, ai cărui membri sunt proprietarii celor mai multe dintre ele; 4) Micile gospodării țărănești trebuie desființate, pentru a-i lipsi pe țărani mici proprietari de pământ, de mașini și vite. Aceasta va deschide calea spre absorbirea lor în sistemul colectivist; 5) Abdicarea regelui și exilul familiei regale; 6) Suprimarea treptată a firmelor de import-export, care fac afaceri cu S.U.A., Marea Britanie și îndreptarea exportului României spre Uniunea Sovietică și țările de sub dominația sovietică; 7) Suprimarea partidelor istorice, prin arestarea, uciderea și răpirea membrilor lor; 8) Crearea unei organizații de poliție, întemeiată pe o «miliție populară» de tipul N.K.V.D.; 9) Îndreptarea populației rurale spre industrie. Dezvoltarea întreprinderilor de industrie în România; 10) Niciunui străin, cu excepția celor din țările de sub influența sovietică, nu i se va permite intrarea în România. <https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/planul-de-comunizare-a-romaniei-cele-zece-porunci-din-martie-1945> (accesat la 2 februarie 2019).

³ Eugen Denize, Cezar Măță, *România comunistă: statul și propaganda, 1948–1953*, Târgoviște, Editura Cetatea de Scaun, 2005, p. 17.

oamenii politici democrați erau ținuți într-o totală ignoranță de către reprezentanții S.U.A. și ai Marii Britanii, care „erau instruiți să nege apartenența României la zona sovietică”⁴.

Distrugerea ordinii democratice a fost posibilă prin aplicarea Decretului-lege nr. 1626, din 31 august 1944, care abroga legislația din 5–8 septembrie 1940 și repunea parțial în vigoare Constituția din 1923 (37 de articole din 138), coroborând-o cu unele prevederi din Constituția din 1866, privitoare la „drepturile românilor”. Cu multe prevederi cu caracter tranzitoriu, cu prevederi constituționale ce se pretau la ambiguități interpretative, actul normativ aplicat din 2 septembrie 1944 nu a readus România la situația jurisprudenței constituționale de dinainte de 1938. De această situație a profitat din plin PCdR. În primul rând, Reprezentanța Națională urma să fie organizată prin „hotărârea Consiliului de Miniștri” și doar dacă erau condițiile potrivite pentru desfășurarea alegerilor. În decretul-lege invocat nu se menționa expres forma bicamerală a Reprezentanței Naționale, guvernul având posibilitatea să impună forma unicamerală, cu atribuții mult modificate. De fapt, Parlamentul devenea o simplă cameră legislativă, cu numele de Adunarea Deputaților, iar Senatul era desființat, fiind considerat un „vestigiu reacționar”⁵. Una dintre modificările constituționale importante, prin care România intra într-un provizorat constituțional⁶, era aceea prin care regele nu mai avea atribuția sancționării legilor, fapt care a permis comuniștilor să subordoneze legislativul, toate instituțiile și organismele statului român. De asemenea, inițiativa legislativă a revenit lui Lucrețiu Pătrășcanu, ca ministru al Justiției, care, prin legile promulgate (reforma justiției și reforma electorală) a pregătit condițiile preluării depline a puterii de către comuniști și aliații lor. În acest context reținem, dintre multele modificări juridice și legislative făcute de Ministerul Justiției, faptul că au fost înființate Tribunalul Poporului și Tribunalele Speciale, al căror obiectiv era acela „de a instrumentaliza procesele și de a condamna pe foștii guvernanți”, desemnați ca „vinovați de dezastrul țării”⁷. Alături de obediența la care erau obligați judecătorii români, care aveau vina de a fi colaborat cu regimul Antonescu, Pătrășcanu a introdus în justiție funcția de acuzator public, funcție străină practicii juridice românești. „Acuzatorii publici” erau numiți la propunerea ministrului Justiției și au fost recrutați dintre simpatizanții comuniștilor. Cerințele acestora era obligatorii pentru organismele juridice, dar și pentru toate instituțiile din România. Deci, o cale prin care comuniștii au distrus întreg eșafodajul instituțional al României a fost justiția. În anul 1947, numărul arestărilor și reținerilor din rândurile membrilor „partidelor burghezo-moșierești” a crescut exponențial. Prin Ordinul nr. 45567 al

⁴ *Ibidem*, p. 19.

⁵ *Ibidem*, p. 20.

⁶ *Ibidem*, p. 21.

⁷ *Ibidem*, p. 23.

Inspectoratului General al Jandarmeriei, în categoria curentelor „reacționaro-fasciste” au fost introduși „legionarii”, „hitleriștii”, dar și membrii P.N.Ț. – Maniu, P.N.L. – Brătianu și P.S.D. – Titel Petrescu⁸.

Pantelimon (Pintea) Chirilă și familia sa s-au reîntors din refugiu, la Rădăuți, în septembrie 1945. De atunci, Pantelimon Chirilă s-a implicat activ în refacerea organizației județene P.N.Ț., împreună cu alți câțiva lideri locali, precum Ștefan Percec, Ion Larionescu, Ilie Vișan ș.a. Acum, organizația locală își sporește rândurile cu noi membri și susținători recrutați din toate straturile sociale. În acest context, Ion Mihalache i-a avertizat pe țăraniști că susținerea programului din 10 octombrie 1944 al P.N.Ț. poate însemna o aprigă confruntare cu comuniștii, deveniți principalii lor adversari pe tărâm politic, urmată de prigoană, lagăre și luptă acerbă pentru apărarea democrației. După numeroasele eforturi făcute de forțele democratice ale țării în obținerea unei reacții adecvate a S.U.A. și Marii Britanii față de excesele reprezentanților U.R.S.S. în aplicarea Convenției de Armistițiu, singurul „câștig” a fost numirea în guvernul prezidat de Pertu Groza a doi miniștri fără portofoliu (Emil Hațeganu, reprezentând P.N.Ț. și Mihail Romniceanu, reprezentând P.N.L.) – în fapt o „lărgire” a guvernului Groza, fără niciun efect pozitiv pentru scena politică democratică a țării, pentru că prezența Armatei Roșii (o armată de ocupație) a oferit grupusculului comunist din România suportul necesar pentru a juca un rol major în viața politică a țării.

În pregătirea alegerilor din 1946, P.N.Ț. a creat condiții pentru punerea în practică a unui întreg set de măsuri care vizau recâștigarea bazinului electoral tradițional al acestei formațiuni politice, folosind mijloacele puține care mai rămăseseră la îndemâna conducerii centrale și a celor județene: susținerea unei campanii anticomuniste prin ziarul „Dreptatea”; realizarea întâlnirilor periodice cu muncitorii și țărani, profitând de târgurile săptămânale, sărbători religioase sau legale; desfășurarea congreselor organizațiilor locale până în vara lui 1946 și folosirea propagandei de la om la om, mizând pe calitatea deosebită a liderilor locali și a celor din conducerea partidului. Ion Mihalache a întreprins un turneu în Moldova și Bucovina cu scopul susținerii organizațiilor locale în vederea reorganizării lor prin alegeri, pentru pregătirea campaniei electorale ce avea să fie anunțată pentru toamna lui 1946. Călătoria lui Ion Mihalache în Bucovina se încadra în preocuparea conducerii P.N.Ț. de a pregăti partidul pentru preconizata campanie din 1946. Ziaristul Ruben H. Markham⁹, corespondent al publicației „The Christian Science Monitor” din Boston, S.U.A., l-a însoțit pe liderul țărănist în periplul său prin Moldova și Bucovina. După întâlnirea cu liderii țărăniștilor din

⁸ *Ibidem*, p. 24.

⁹ În anul 1946, Ruben H. Markham, ziarist la „The Christian Science Monitor” (Boston), după ce a cunoscut mai multe țări din Europa, s-a oprit în România, față de care a manifestat simpatie. În ziarul „Dreptatea” al P.N.Ț. îi găsim de mai multe ori consemnat numele, fie pentru că a ținut o conferință pe tema „Rolul muncii și al muncitorilor în viața Americii”, la Institutul „V. Madgearu” din București („Dreptatea,” anul XXI, seria a III-a, nr. 30, 10 martie 1946, p. 3), fie că a fost martor la pregătirea campaniei P.N.Ț., când i-a însoțit pe unii dintre liderii acestui partid în Ardeal și Bucovina.

Fălticeni, în frunte cu profesorul Ion Hudiță¹⁰, în 13 martie 1946, Ion Mihalache a ajuns la Suceava, unde, în 14 martie, s-a ținut congresul organizației locale P.N.Ț. Înaintea acestei întruniri, ziaristul american a stat de vorbă cu țărani suceveni veniți să se plângă de brutalitatea și abuzurile administrației impuse de comuniști, care terorizau satele, practicau favoritismul și discriminarea, în condițiile în care recoltele au fost foarte slabe, iar prețurile au crescut exponențial. „Scena mi se părea fundamentală și clasică, aproape biblică. Oamenii aceștia, cu mâinile înăsprite, săraci, îmbrăcați modest, care parcurseseră kilometri întregi pentru a asista la ședință, venind de la corvoadă și întorcându-se înapoi la ea, erau cu siguranță întruchiparea perfectă a omului de rând”¹¹ – scria Ruben H. Markham în lucrarea pe care a publicat-o ulterior în S.U.A. Congresul s-a desfășurat într-o atmosferă tensionată și a „fost nevoie de toată stăpânirea de sine a congresiștilor, precum și de hotărârea fermă a conducătorilor organizației locale de a nu face jocul trepădușilor autorităților complotatoare, ținând congresul nu în sala proiectată, ci în localul clubului”. Manifestându-și îndârjirea față de cei care doreau să împiedice congresul de la Suceava, acțiune pusă la cale de „autoritățile F.N.D.-iste”, cei prezenți la congres, prezidați de profesorul Teofil Sauciuc-Săveanu, l-au ales pe Anton Gorcea președinte al organizației județene, precum și pe membrii comitetului județean. Cu această ocazie, Anton Gorcea i-a asigurat pe cei prezenți de „cel mai neclintit atașament al populației românești și sătești din județul Suceava la marea acțiune de salvare a țării întreprinsă de partidul nostru”¹². Cu această ocazie, Ion Mihalache a declarat că, „în fața unei atari însuflețiri, victoria finală nu poate să lipsească și că numai prin luptă îndârjită, prin muncă programatică, prin spirit de abnegație și jertfă, închinat în mod cinstit binelui obștesc și propășirea patriei, se poate împlini împlinirea idealurilor democrației adevărate, către care tinde poporul român”¹³. La final, lucrările congresului au fost bulversate de intervenția unui grup de turbulenți stipendiați de oamenii guvernului, care strigau: „Trăiască Petru Groza!”, „Jos Maniu!”, „Jos Mihalache!”, „Jos Partidul Național Țărănesc!”, „Jos boierii!”, „Trăiască Stalin!”¹⁴. Ziarul „Dreptatea” constata că printre cei care au tulburat manifestarea țărăniștii

¹⁰ „D-I Ion Mihalache la Fălticeni”, în „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 38, 20 martie 1946, p. 2.

¹¹ Ruben H. Markham, *România sub jugul sovietic*, București, Fundația Academia Civică, 1996, p. 185.

¹² „Congresele P.N.Ț. din jud[etele] Suceava și Rădăuți”, în „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 44, 2 aprilie 1946, p. 2.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ În articolul „Marele ziarist american Markham despre viața politică din România. Ce s-a petrecut la Suceava” este redată corespondența lui Ruben H. Markham, publicată în S.U.A., la New York, în care se menționa că la manifestarea de la Suceava s-au aflat și trei jandarmi în uniformă, veniți acolo pentru a-i apăra pe cei ce au perturbat manifestarea. De asemenea, unul dintre jandarmi i-a declarat lui Markham că „nu va exista libertate pentru vechile partide, înțelegând prin ele toate partidele din afara Frontului Național Democrat. Jandarmul a spus că nu va permite acestor partide să voteze în mod legal”. Deși erau dovezi evidente că cei care au torpilat manifestarea țărăniștilor în Suceava au fost comuniștii, autoritățile locale au închis ochii și „partizanii lui Mihalache au fost arestați, deși nu comiseseră nicio violență”. Cf. „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 43, 26 martie 1946, p. 1.

erau și trei jandarmi, veniți acolo nu pentru a asigura ordinea, ci pentru a-i apăra pe ei ce au tulburat ordinea împotriva unei eventuale reacții violente a țăranilor. Dovadă că în urma incidentului amintit, jandarmii au arestat un grup de studenți care condamnau metodele grupului de comuniști. „Cu alte cuvinte – scrie Markham – se pare că nu numai partidele politice care formează guvernul, ci chiar unii reprezentanți ai guvernului au stânenit întrunirile a căror libertate fusese promisă de guvernul român”¹⁵.

A doua zi, pe 15 martie 1946, grupul condus de Ion Mihalache a participat la congresul organizației județene Rădăuți a P.N.Ț. Jurnalistul american a fost găzduit de familia lui Pantelimon Chirilă, care își avea casa lângă sediul local al PCdR¹⁶. Venit de la Suceava, pe 14 martie 1946, grupul ce-l însoțea pe Ion Mihalache a fost primit cu deosebită ospitalitate de familia Pantelimon și Victoria Chirilă, împreună cu cele două fiice ale, Fulga și Sanda. Cu această ocazie, ziaristul american scria: „M-am mândrit multă vreme că am o soție plină de calități, în stare să facă față oricărei situații, dar mă întreb dacă ar putea să aibă grijă cu atâta succes de zece musafiri atât de înfomețați ca noi, care i-au călcat pragul, după ce toate magazinele au fost închise. Și nu numai că am fost încântați de grija deosebită pe care ne-a arătat-o neobișnuit de frumoasa noastră gazdă, dar ziua următoare mi-a arătat desenele fiicelor ei, de patru și șase ani și mi-a îngăduit să le ascult recitând poezii. Ba chiar a fost de acord să-mi dea câteva din desenele lor preferate, ca să le trimit nepoților mei în Boston. M-a apucat frica gândindu-mă la viitorul acestor micuțe!”¹⁷

Atunci, Ruben H. Markham a putut observa cum grupul care torpilase întrunirea țăranistă de la Suceava a venit cu camioanele la sediul PCdR din Rădăuți, care se pregătea să bulverseze și întrunirea de aici. Dar, organizarea a fost foarte bună și agitatorii comuniști nu și-au putut îndeplini sarcina. Țăranii rădăuțeni au organizat gărzi care s-au postat în fața clădirii unde s-a ținut întrunirea. Totodată, nota Markham, prefectul de Rădăuți, „cândva liberal”, nu a interzis sau obstrucționat manifestarea, pentru că „mai păstra reminiscențe ale respectului pentru decență și ale credinței față de țară”¹⁸. Lucrările congresului s-au ținut într-o sală de mărime mijlocie, la atelierul de tâmplărie al lui Vasile Drolta (membru P.N.Ț. din Rădăuți), din Strada Turcească nr. 3. La congres au luat parte, după aprecierea organelor de represiune, 400 de membri. Într-o atmosferă de „cutremurătoare însuflețire”, cum nota ziarul „Dreptatea”¹⁹, au luat cuvântul, în cadrul acestui for al țăranistilor rădăuțeni: avocatul Pantelimon Chirilă, avocatul L. Butnaru, Ștefan Percec, Severin Popovici, Mirăuță Nichifor, P. Cârdei, Ion Mihalache și Jenică Popovici, care s-au referit la programul P.N.Ț.²⁰ În cadrul congresului, apreciat a fi

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ Ruben H. Markham, *op. cit.*, p. 189.

¹⁷ *Ibidem*, p. 189.

¹⁸ *Ibidem*, p. 189–190.

¹⁹ „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 43, 26 martie 1946, p. 2.

²⁰ Arhiva Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității (în continuare se va cita A.C.N.S.A.S.), Fond I, d. 256593, f. 1.

fost unul democratic, care a prilejuit o reală întrecere între candidați, în care au primat argumentele lui Pantelimon Chirilă, acesta a fost ales președinte al organizației din Rădăuți a P.N.Ț., candidând împotriva lui Ștefan Percec, fost senator și președinte al acestei organizații până la al Doilea Război Mondial. Ziarul „Dreptatea” consemna că „d-l Ion Mihalache, vădit emoționat de vibrația însuflețirii de nedescris a congresiștilor, într-o scurtă și extrem de substanțială cuvântare, a expus țelurile politice actuale ale acțiunii P.N.Ț., care se confundă cu însăși interesele de viață ale poporului român și pe rezultatul cărora partidul nostru tinde să așeze viața politică a României”²¹.

Din dosarul de urmărire informativă al Serviciului Județean de Securitate din Rădăuți aflăm că, în după-amiaza zilei de 15 martie 1946, a avut loc întâlnirea liderilor naționali ai P.N.Ț. cu conducătorii organizațiilor locale din județul Rădăuți. Din informațiile cuprinse în acest dosar reiese că Pantelimon Chirilă se bucura de „o încredere și autoritate deosebite, fiind considerat printre cadrele cele mai valoroase ale P.N.Ț.-ului din întreaga țară” și că, după alegere, „a organizat cu energie partidul său în cuprinsul județului, unde se bucura de popularitate”²².

După ce a amânat, cât a putut de mult, data alegerilor parlamentare, într-o perioadă în care situația socială era una explozivă, datorată politicilor guvernului și recoltei foarte slabe (aceasta a dus la o criză alimentară acută în țară și chiar la foamete, în unele părți ale Moldovei), autoritățile vremii au anunțat organizarea acestora la 19 noiembrie 1946. Legea electorală adoptată de comuniști, felul în care au fost fixate secțiile de votare și alcătuirea registrelor electorale dovedeau preocuparea guvernului și a sovieticilor de a împiedica, pe orice cale, exercitarea democratică a voinței electoratului român și, în mod special, înlăturarea lui Iuliu Maniu și a lui Ion Mihalache din viața politică a țării, precum și a P.N.Ț., principalul adversar al sovietizării țării. În *Manifestul Partidului Național Țărănesc către Țară*, publicat în ziarul „Dreptatea”, la 2 iunie 1946, în vederea pregătirilor pentru alegerile parlamentare, obiectiv deosebit pentru viața politică a țării, se scria despre „marea luptă electorală care începe”. În manifest, P.N.Ț. arăta că rostul său era să creeze un Parlament „cu o compunere potrivită voinței țării; iar rostul noului Parlament este de a servi țării drept scut al neatârării în afară și al libertăților înăuntru”. Conducerea P.N.Ț. era conștientă că guvernul nu respecta drepturile și libertățile cetățenești și nici angajamentul luat „de a asigura alegeri libere, prin presă liberă, adunări libere, votare liberă”, ci, dimpotrivă, „punând șubreda lui ființă mai presus de ființa țării, guvernul va înăspri prigoana începută de mult până la ultimele ei margini, amenințând, arestând, lovind, împiedicând cetățenii de a merge la vot și încercând să măsluiască rezultatele urnelor”²³.

²¹ „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 43, 26 martie 1946, p. 2.

²² A.C.N.S.A.S., Fond I, d. 256593, f. 25.

²³ „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 96, 2 iunie 1946, p. 1.

În județul Rădăuți, lista candidaților P.N.Ț. era următoarea: Pantelimon Chirilă (prima poziție), Ștefan Percec (poziția a doua) și Nichifor Mirăuță (poziția a treia)²⁴. Primele informații despre campania electorală din județul Rădăuți le descoperim în documentele vremii, începând cu 15 august 1946. Atunci, Pantelimon Chirilă, Constantin Chirilă, Ștefan Percec, Vasile Drozda și Valerian Botezat se declarau mulțumiți de succesul acțiunii lor de la Vicovu de Sus, considerând că „vor obține majoritatea în alegeri, și cei nedreptățiți de actualul regim vor primi drepturile de când au fost deposedați”²⁵.

Comuniștii, având la îndemână toate pârgiile puterii din stat, au estimat intenția de vot a electoratului din această parte de țară. Astfel, colonelul de jandarmi Mitri Atanasie, inspector la Inspectoratul de Jandarmi Suceava, raporta superiorilor săi că, în alegeri, puteau fi obținute următoarele rezultate²⁶:

Nr. crt.	Județul	B.P.D.	P.N.Ț. – Maniu	P.N.L. – Brătianu	Total opoziție
1.	Baia	67%	25%	8%	33%
2.	Botoșani	61%	24%	15%	39%
3.	Câmpulung	63%	25%	12%	37%
4.	Dorohoi	52%	30%	18%	48%
5.	Rădăuți	55%	35%	10%	45%
6.	Suceava	60%	40%	–	40%

Nu știm care au fost modalitățile de investigare a intenției de vot pe care le-au folosit cei de la Inspectoratul de Jandarmi Suceava și nici nu avem vreo dovadă despre o astfel de cercetare preelectorală din anul 1946, dar putem să corelăm informațiile existente pe plan național, din care reiese faptul că guvernării au ordonat, prin mecanismele proprii, care era situația dezirabilă pentru ei, astfel încât să „câștige” pe orice cale. Între liderii comuniștilor erau doar diferențe ce priveau procentajele pe care trebuiau să le întrunească pentru legitimarea puterii lor, acestea variind între 60 și 90%. Precizăm că Emil Bodnăraș dorea o victorie electorală B.P.D. cu 90% din voturile exprimate.

Dintr-o radiotelegramă a Direcției Generale a Poliției aflăm că la 22 septembrie 1946, la Siret a avut loc o importantă manifestare a P.N.Ț. Atunci a fost inaugurat sediul P.N.Ț. din acest oraș bucovinean, la care au participat 400–500 de simpatizanți și membri ai acestui partid. Jandarmii raportau superiorilor următoarele: „Voind să manifesteze prin oraș, poliția și cetățenii, încercând a-i împiedica, s-au produs incidente fără prea mare importanță, dar care, prin natura lor, le-a dat câștig de cauză în fața opiniei publice, pentru motivul că în timpul acestor incidente a căzut jos portretul M.S. Regelui și s-a rupt un steag, fapt[e] pe care opoziția le-a

²⁴ Idem, nr. 229, 12 noiembrie 1946, p. 3.

²⁵ A.C.N.S.A.S., Fond I, d. 256593, f. 3.

²⁶ Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale (în continuare se va cita S.J.S.A.N.), Fond *Inspectoratul de Jandarmi Suceava*, d. 1/1946, f. 62.

speculat în discursuri”²⁷. Manifestația de la Siret a P.N.Ț., în mijlocul căreia s-a aflat Pantelimon Chirilă, s-a desfășurat fără avizul prefectului A. Apathi, fost liberal²⁸. Refuzul autorizării manifestației intra în logica puterii de a împiedica pe orice cale campania electorală a opoziției și de a-i compromite pe liderii opoziției democrate. De aceea, Pantelimon Chirilă „a fost cercetat și trimis în justiție pentru instigare publică”²⁹. În instanță, acesta a câștigat, pentru că dosarul său era unul întocmit la comandă politică și nu aducea nicio dovadă în susținerea acuzațiilor. Mai târziu, lucrătorii Securității notau însă că Pantelimon Chirilă ar fi fost achitat pentru că a avut strânse legături cu magistrații de atunci. Următorii lui Pantelimon Chirilă raportau șefilor lor ierarhici că acesta se bucura de mare încredere și stimă, fiind considerat un bun organizator și luptător energic pentru cauza partidului.

Pe 29 septembrie 1946, P.N.Ț. – organizația județeană Rădăuți a dorit să facă o nouă manifestație, dar membrii B.P.D. au aflat din timp de aceasta și au organizat o „contramanifestație”. Țărăniștii, „temându-se de un eventual eșec, au renunțat”, raporta căpitanul I. D. Popescu. „Simpla manifestație” B.P.D. a fost susținută de masarea, la Siret, a 28 de jandarmi³⁰. Din aceeași informare aflăm că opoziția era foarte vocală, pentru că unii dintre „votanții opoziției nu au fost trecuți în listele electorale”. Conform datelor statistice oferite de Inspectoratul de Jandarmi Suceava, în județul Rădăuți, dintr-un total de 48 803 votanți, 12 187 de votanți erau din

²⁷ *Ibidem*, f. 124. Citim, printre rânduri, informația furnizată de jandarmii din Siret și aflăm cum „poliția și cetățenii” (cu învoire de la prefectul județului Rădăuți, Apathi) au încercat să se opună țărăniștilor și cât de neînsemnată a fost manifestația, pentru că în confruntările ce au fost orchestrate de autorități „a căzut jos portretul M.S. Regelui și s-a rupt un steag”, fapt care a fost „speculat” de opoziție. Sesizăm aici că o instituție a statului se identifică cu PCdR și consideră partidele democratice drept „opoziție”. Mai târziu, în dosarul de urmărire penală, Pantelimon Chirilă a fost acuzat, între altele, de organizarea acestei manifestații. Pentru că orice acțiune a opoziției democrate, respectiv a țărăniștilor, trebuia urmată de o contracțiune, același informator scria șefilor săi că pe 24 septembrie 1946, la Siret, cu ocazia sfințirii Casei alegătorului, au fost combătute afirmațiile făcute de Pantelimon Chirilă și companiilor săi, în ziua de 22 septembrie a aceluiași an.

²⁸ Avocatul Pantelimon Chirilă declara în fața anchetatorului Securității despre manifestația din 22 septembrie 1946, de la Siret, că aceasta s-a desfășurat în mod pașnic, fără incidente. După aceasta, lumea l-a petrecut până la locul unde și-a lăsat mașina. Cum nu a găsit-o în locul în care o lăsase, până la ora la care pleca cursa spre Rădăuți a fost nevoit să rămână la un prieten, unde a și mâncat. După aceea, din ordinul prefectului a fost chemat la poliție. Pe drum a fost barat de gardieni, „dând aspect că ar vrea să mă oprească de la plecare. Cum cineva a pus mâna și mă trăgea – cineva dintre gardieni, au intervenit niște femei, care m-au prins și ele de mâini în mijlocul lor. Astfel, împingându-mă într-o parte, iar alții în alta, m-au dus până în piața orașului. Cu toate protestele mele, nici unii, nici alții nu-mi dădeau drumul, până, în sfârșit, smulgându-mă din mâinile ambelor părți, am reușit să mă despart și pe o uliță am plecat singur din oraș. Cu ocazia asta, poliția a tras o salvă în aer”. Rezultă din aceste mărturii că la Siret a avut loc o încercare de arestare a avocatului Chirilă, care a fost salvat de simpatizanții politici din acest oraș. Dovadă numeroasele relatări despre aceasta în multe documente ale oficialităților vremii, până la ancheta de după arestarea avocatului rădăuțean, din ianuarie 1951. Copia documentului, datat 12 ianuarie 1951, aflat la A.C.N.S.A.S., este azi în posesia doamnei Fulga Pușcașu, fiica avocatului Pantelimon Chirilă.

²⁹ A.C.N.S.A.S., Fond I, d. 256593, f. 22.

³⁰ S.J.S.A.N., Fond *Inspectoratul de Jandarmi Suceava*, d. 1/1946, f. 163.

mediul urban și 36 616 din mediul rural³¹. Votanții erau presați, șantajați și „motivați” să susțină B.P.D.-ul. Fără a putea verifica veridicitatea datelor raportate de jandarmi, consemnăm că la Dornești, Grigore Boghian, președintele organizației locale P.N.Ț., ar fi fost „convins” să țină o cuvântare pentru guvern. La Bălcăuți, fostul pretor țărănist Bacinschi, „a trecut” la Frontul Plugarilor, la Frătăuții Noi și la Volovăț jandarmii raportau că „propaganda manistă regresează” din cauza șefilor de post³². În acest context, consemnăm și faptul că armata a fost și ea pusă în slujba procesului de sovietizare. Dovada acestui fapt este alegerea ca vicepreședinte A.L.R.U.S. a colonelului Gh. Vlad, comandantul Garnizoanei Rădăuți, care în 27 ianuarie și 3 februarie 1946 susținea conferințe despre colaborarea dintre Armata Română și Armata Roșie pentru înfrângerea Germaniei. Îl amintim pe comandantul Garnizoanei Rădăuți pentru că mai târziu avea să dea socoteală pentru faptul că Pantelimon Chirilă a obținut, la unitatea lui, 94 de voturi de la soldați.

Întreaga activitate de campanie a opoziției democratice, în frunte cu P.N.Ț., era atent supravegheată de instituțiile de stat, aflate acum în slujba campaniei electorale desfășurată de comuniști și aliații lor. Conform Ordinului nr. 231000 al Ministerului de Interne, din 30 octombrie 1946, în vederea alegerilor a fost alcătuit câte un „comandament unic” pentru fiecare regiune, din care făceau parte inspectorul administrativ, inspectorul de poliție și cel de jandarmi, care aveau drept scop asigurarea victoriei în alegeri a B.P.D. Prefecții județelor și șefii celorlalte organe administrative erau puși sub ordinele acestora și trebuiau să refuze toate cererile opoziției legate de campania electorală. În același timp, se avea în vedere îndeplinirea exemplară a tuturor cererilor partidelor din B.P.D. Prin același ordin, se excludea orice intervenție a Justiției și a Comisiei Electorale Centrale în desfășurarea alegerilor. Ministerul de Interne a dat ordin ca în teritoriu să fie confecționate dubluri la urnele instalate în secțiile de votare, care să fie folosite pentru falsificarea voturilor. Se avea în vedere, în același timp, să nu se permită pătrunderea reprezentanților partidelor de opoziție în secțiile de votare și, pentru a da posibilitatea substituirii urnelor, să fie provocate busculade, iar numărarea voturilor ar fi trebuit să se facă la sediul prefecturilor. Pentru întărirea „capacității combative” a unităților militare, 1 000 dintre membrii echipelor de șoc ale comuniștilor au fost atașați unităților de jandarmi cu „misiunea specială de a face imposibilă, împreună cu celelalte organe de stat, orice manifestare a opoziției”³³. Dezvăluind obiectivele comuniștilor, organul de presă P.N.Ț., „Dreptatea”, consemna că planul amintit prevedea că, până la 6 noiembrie 1946, trebuiau efectuate percheziții domiciliare în toată țara la membrii marcantți P.N.Ț., pentru găsirea de arme și documente compromițătoare. Perchezițiile trebuiau însoțite de folosirea forței, lovirea pentru intimidare a membrilor opoziției și arestarea acestora. Așa s-a întâmplat la

³¹ *Ibidem*, f. 176.

³² *Ibidem*, f. 301.

³³ „Echipe de șoc comuniste în uniform militară”, în „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 235, 19 noiembrie 1946, p. 2.

Timișoara, Alba și București. Până la 15 noiembrie 1946, trebuiau arestați candidații opoziției și terorizați membrii partidelor democratice: „Membrii reprezentațiunii din județe au fost chemați de către prefecți și autoritățile locale și amenințați, unii chiar cu moartea, în cazul în care ar încerca a face propagandă”, concomitent cu „eliminarea abuzivă din întreprinderi a tuturor candidaților partidelor noastre”³⁴. În același scop, Ministerul de Interne condus de Teohari Georgescu urmărea confiscarea materialelor de propagandă și maltratarea celor găsiți cu ele, controlul riguros în trenuri și autobuze, pentru a împiedica transportul afișelor sau ziarelor opoziției, interzicerea desfacerii în țară a presei democratice, distribuirea benzinei doar cu aprobarea prefecților, pentru a împiedica deplasarea candidaților opoziției, folosirea personalului superior din instituțiile de stat pentru propaganda B.P.D.-istă³⁵ etc. Menționăm că din partea C.C. al PCdR, de organizarea campaniei din Moldova se ocupa Emil Bodnăraș, care avea o deosebită preocupare mai ales pentru zona Sucevei și a Rădăuțiului.

Deși cunoșteau situația reală a campaniei electorale din 1946, reprezentanții diplomați ai Marii Britanii și S.U.A. s-au limitat să transmită note de protest guvernului Groza și să avertizeze „liderii partidelor de opoziție, care își riscă existența partidelor lor, ca și viețile lor”³⁶.

Bun organizator și cunoscător al situației politice din țară, președintele organizației județene Rădăuți a P.N.Ț. „ține permanent legătura cu Centrul, fiind omul de nădejde al lui Maniu. În conducerea pe țară a P.N.Ț.-ului, Chirilă P. se bucură de mare încredere și stimă, fiind considerat ca un bun organizator și un luptător energic pentru cauza partidului”³⁷ – nota ofițerul Serviciului Județean Rădăuți de Securitate, ce i-a întocmit fișa de urmărire lui Pantelimon Chirilă (fișă care cuprinde note informative din dosarele Siguranței). Acasă și la Judecătoria din Rădăuți, Pantelimon Chirilă se întâlnea mai ales cu Ilie Vișan – directorul Liceului „Eudoxiu Hurmuzachi”, Ștefan Percec – fost senator și avocatul Butnaru. Nu de puține ori îl vizitau, spre a pregăti campania electorală, grupuri de țărani din județ, care au constituit sprijinul lui cel mai important în anul 1946 și după aceea. Aceștia au strâns alimente și bani pentru susținerea lui Pantelimon Chirilă și a familiei sale cât timp a stat ascuns.

Cum măsurile de represiune au fost amplificate, proiectata manifestare electorală de stradă, din 4 octombrie 1946, nu a mai avut loc, iar liderii organizației județene P.N.Ț. din Rădăuți s-au ascuns în diferite locuri pentru a nu fi arestați. De altfel, în țară autoritățile comuniste au arestat în această perioadă o serie de lideri țărăniști și liberali, au intentat mai multe procese acestora și au folosit aparatul de represiune al statului pentru descurajarea opoziției democratice condusă de Maniu și Brătianu.

³⁴ *Ibidem.*

³⁵ *Ibidem.*

³⁶ Apud Dinu C. Giurescu, (coord.), *Istoria românilor*, vol. IX, *România în anii 1940–1947* (în continuare se va cita *Istoria românilor*), București, Editura Enciclopedică, 2008, p. 629.

³⁷ A.C.N.S.A.S., Fond I, d. 256693, f. 21.

În șirul măsurilor „specifice” menite să-l împiedice pe Pantelimon Chirilă să desfășoare o bună campanie pentru alegerile parlamentare din 1946 se înscrie și implicarea acestuia într-un dosar privitor la așa-zisul atentat la adresa șefului Poliției Rădăuți, Dumitru Condurache. Ofițerul de Securitate care a alcătuit dosarul de urmărire informativă a liderului țărănist nota că Vasile Drozda, liderul organizației orășenești P.N.Ț. Rădăuți, a fost acuzat și condamnat în acest caz, dar „Pintea Chirilă, bucurându-se de imunitate parlamentară și din lipsa de vigilență a organelor respective [!], a fost omis de la primirea pedepsei cuvenite”³⁸. Informațiile preluate de noi din arhiva fostei Securități trebuie privite cu circumspecție, din perspectiva calității și exactității acestora. Adică, documentele cuprinse în dosarele respective trebuie circumstanțiate ideologic, pentru că acestea erau întocmite pentru a răspunde „cerințelor luptei de clasă” și combaterii „dușmanilor poporului” prin orice mijloace.

În preajma alegerilor, lui Pantelimon Chirilă i s-a făcut o percheziție domiciliară și cu această ocazie s-a găsit un „bogat material antisovietic și un cartuș de armă”, precum și o carte intitulată *Prăpădul din Rusia*, „cu un conținut provocator la adresa Uniunii Sovietice”. Urmând a fi anchetat și trimis în justiție, Pantelimon Chirilă a „simulat” că este bolnav și netransportabil – cum nota lucrătorul de la Securitate mai târziu, iar după două zile a dispărut de acasă, „cu toată paza ce se instalase la domiciliul lui”³⁹. Din interviul de istorie orală pe care l-am luat d-nei Oltea Iliuț, nepoata de frate a lui Pantelimon Chirilă, aflăm că unchiul său s-a ascuns până în ziua alegerilor la moara din Satu Mare, județul Rădăuți, care era proprietatea unui membru P.N.Ț. Până la dispariția lui Pantelimon Chirilă, în fața locuinței și la ușa casei au fost postați doi jandarmi. Cu concursul nepoatei sale, Oltea, Pantelimon Chirilă reușise să fugă din Rădăuți la Satu Mare⁴⁰. Se reîntoarce la Rădăuți în ziua de 19 noiembrie 1946 și hotărăște să se implice activ în supravegherea felului în care se desfășurau alegerile. A cutreierat toate secțiile de vot din Rădăuți, a sesizat celor în drept neregulile constatate cu această ocazie, i-a motivat pe reprezentanții P.N.Ț. în secțiile de votare să fie atenți la mașinațiunile comuniștilor (la Secția de votare de la gara C.F.R. era numită, ca reprezentantă P.N.Ț., doamna avocat Felicia Țigănescu, pe atunci domnișoara Bădeliță).

În acest context se cuvine să amintim incidentul de la Secția de votare nr. 1, de la Cercul Teritorial Rădăuți. Într-o adresă postfactum, din 26 noiembrie 1946, prin care se căutau „vinovații” de succesul în alegeri al candidatului P.N.Ț. Rădăuți, inspectorul regional informa Direcția Generală a Poliției, respectiv Direcția Poliției de Siguranță, că, în ziua alegerilor, Pantelimon Chirilă ar fi pătruns în secția de votare amintită și l-ar fi sechestrat pe președintele acesteia. Infirmând informațiile „oficiale”, maiorul Marian Bănică îi determină pe ostași să spună adevărul, scoțându-l vinovat pe căpitanul Dan Lugojan, însărcinat de menținerea ordinii în

³⁸ S.J.S.A.N., Fond *Inspectoratul de Jandarmi Suceava*, d. 1/1946, f. 301.

³⁹ *Ibidem*.

⁴⁰ Interviu de istorie orală cu doamna Oltea Iliuț, 10 februarie 2019.

secția de votare (adică să impună votul pro B.P.D. în secție). Datorită influenței maiorului Marian Bănică printre ostașii Cercului Teritorial Rădăuți, Pantelimon Chirilă a primit 94 de voturi la secția de votare amintită⁴¹. La data de 4 decembrie 1946, cel care prelucra informația de la Direcția Generală a Poliției de Siguranță nota ca „să fie informat Marele Stat Major, Insp[ectoratul] ECT [aparatură de propagandă politică din armată]” și ca „Inspectoratul să continue supravegherea”.

În seara zilei de 19 noiembrie 1946, avocatul Pantelimon Chirilă a hotărât să participe la supravegherea numărării voturilor de la Liceul de Fete, deși comilitonii săi și soția sa, Victoria, l-au sfătuit să nu facă aceasta, pentru că era periculos. Între timp, fratele său, Constantin Chirilă – avocat și el, fost viceprimar al orașului Rădăuți în anii regimului Antonescu – era reținut de forțele de represiune. Împreună cu alți 10–12 oameni au fost organizați într-un „grup” care a fost „plimbat” timp de o săptămână prin Rădăuți, fiecare cu câte două pancarte (una în față și alta în spate), pe care erau scrise texte de condamnare a „reacțiunii” sau a „trădătorilor de neam”. Pe când se afla în clădirea Parchetului, Constantin Chirilă aude gemetele fratelui său, care era transportat, pe jos, de către jandarmi, de la Liceul de Fete către Poliția din Rădăuți. Plecat să participe la numărarea voturilor la Liceul de Fete, Pantelimon Chirilă a fost bătut cumplit de o echipă de comuniști, condusă de comunistul rădăuțean Iurașoc. Cum în curtea Poliției era săpat un șanț, cei care-l transportau l-au aruncat acolo pe Pantelimon Chirilă, lăsându-l să moară. Dar, profitând de momentele de răgaz, acesta și-a revenit. În urma intervenției lui Constantin Chirilă pe lângă procurorul Popescu, acesta din urmă s-a deplasat la Poliția din Rădăuți, împreună cu doi polițiști, l-au ridicat pe Pantelimon și l-au dus la spital. În urma „corecției” aplicate, Pantelimon Chirilă s-a ales cu numeroase plăgi, fața și mâinile fiindu-i învinețite de la lovituri. Prin intermediul nepoatei sale Oltea, familia Chirilă află de la Nușa Popescu, fiica directorului spitalului, că Pantelimon era internat, fiind în stare gravă. Timp de două sau trei săptămâni a fost îngrijit de medicii rădăuțeni, până și-a revenit. Dar și la spital, Pantelimon Chirilă a fost supravegheat de un jandarm. De aceea, deghizându-se în hainele de doliu ale cumnatei sale, Maria Ivașcu, cu sprijinul doctorului Prelipcean, a reușit să părăsească orașul Rădăuți⁴² și, urcându-se în tren, de la Cacica sau Gura-Humorului, a ajuns la București. Începea pentru Pantelimon Chirilă o perioadă de calvar, care avea să se încheie cu arestarea sa, în 8 ianuarie 1951, și moartea la spitalul-închisoare Văcărești, în anul 1952.

În ciuda faptului că guvernul S.U.A. și al Marii Britanii au înaintat mai multe note de atenționare guvernului României cu privire la obligațiile care îi reveneau acestuia prin înțelegerile internaționale tripartite⁴³, pentru a le îndeplini, Petru Groza și comuniștii, cu sprijinul U.R.S.S., au acționat după indicațiile venite de la

⁴¹ A.C.N.S.A.S., Fond I, d. 256593, f. 9.

⁴² Interviu de istorie orală cu doamna Oltea Iliuț, 10 februarie 2019.

⁴³ „Notele adresate Guvernului României de Statele Unite ale Americii și Marea Britanie”, în „Dreptatea”, anul XXI, seria a III-a, nr. 235, 19 noiembrie 1946, p. 1–2.

Moscova. Încă din 24 august 1946, Burto Y. Berry, atașatul S.U.A. în România, consemna că, potrivit convorbirii avute cu Petru Groza, atunci când englezii și americanii au fost de acord cu hotărârile de la Moscova, din decembrie 1945, privitoare la organizarea de alegeri libere, aceștia înțelegeau prin „libere și neîngrădite” alegeri de tipul celor desfășurate în Anglia și S.U.A., pe când rușii aveau propria interpretare a acestor termeni⁴⁴. Așa că guvernul condus de Petru Groza a acționat după indicațiile venite de la Moscova. La data consemnării convorbirii de mai sus, nu se știa că liderii comuniștilor români stabiliseră împreună cu sovieticii, încă din ianuarie 1946, procentele pe care avea să le înregistreze coaliția B.P.D. în alegeri⁴⁵.

În urma alegerilor din 19 noiembrie 1946, cunoscute în istoria României ca fiind „marea fraudă electorală”⁴⁶, rezultatele oficiale arătau că P.N.Ț. a obținut 33 de mandate, P.N.L. – 3 mandate, BPD – 347 de mandate. Prin redistribuire, B.P.D.-ul avea 378 de mandate, adică 91,3% din numărul acestora. În istoriografia română de după 1989 sunt numeroase dezbateri despre rezultatul real al alegerilor din 1946, în legătură cu metodele folosite de comuniști pentru falsificarea alegerilor, despre atitudinea marilor puteri occidentale față de rezultatele alegerilor, care în final au acceptat fraudă electorală și au recunoscut situația creată, prin faptul că s-au limitat la note de protest și la un sprijin moral pentru regele Mihai și opoziția democratică, în frunte cu P.N.Ț. Oricum, studiile recente relevă faptul că B.P.D. a obținut în mod real între 44,8% și 47% dintre voturile exprimate, ceea ce înseamnă că P.N.Ț. și P.N.L. ar fi putut forma guvernul împreună cu alte forțe politice democratice.

În broșura care cuprindea numele celor aleși în Adunarea Deputaților, cum avea să se numească de atunci Camera Deputaților, au fost înscrși doar 30 de deputați aleși din partea P.N.Ț. (din cei 33), între care și Pantelimon Chirilă. Între cei aleși din partea P.N.Ț. îi găsim pe: Al. N. Constantinescu, Ghilezan Emil, Hațeganu Emil, Lazăr Maria (aceasta a obținut o victorie covârșitoare în fața candidatului comuniștilor; soțul său, Ilie Lazăr, a fost împiedicat să participe la alegeri, pentru că pe perioada campaniei electorale și până în noiembrie 1946 a fost închis sub acuzația de „trădare”), Lecuția Aurel, Grigore Niculescu-Buzești, Pop Leonida, Polizu Micșunești, Schileriu Aristide ș.a. Pe harta rezultatelor alegerilor din 1946, județul Rădăuți se așeza doar cu 15–30% de voturi exprimate pentru B.P.D. De altfel, încă de la începutul toamnei anului 1946, organele de forță ale statului estimau că P.N.Ț. va obține cel puțin un mandat în județul Rădăuți.

⁴⁴ *Istoria românilor*, p. 623.

⁴⁵ *Ibidem*. La București, „Vișinski a spus lui Harimann, cu un aer de totală încredere, că Frontul Național-Democrat al lui Groza va câștiga cu 70% din voturi; Partidul Țărănesc 20%, iar cel Național-Liberal 10%”. În acest context, menționăm faptul că Emil Bodnăraș, apreciat la vremea aceea ca fiind din grupul kominternist al PCdR, dorea folosirea unor tactici violente pentru asigurarea unei victorii cu 90% din voturi.

⁴⁶ Robert Fürtös, Gheorghe Mihai Bârlea (coord) *Alegerile parlamentare din 19 noiembrie 1946. De la memoria colectivă la cercetarea istorică. Comunicări prezentate la Simpozionul de la Memorialul Sighet (17–18 noiembrie 2006)*, București, Fundația Academia Civică, 2006.

După semnarea tratatelor de pace de la Paris, în 10 februarie 1947, sovieticii trimit instrucțiuni către regimurile promoscovite pentru adoptarea unor măsuri de împiedicare a creșterii nepopularității acestora. În acest context, exprimarea unor opinii contrare regimului comunist constituia un delict și opoziții orânduiri sovietice trebuiau arestați, torturați și închiși. Încă din 10 martie 1947 au fost arestați primii opoziții ai guvernului. La 19 martie 1947, 300 de membri ai P.N.Ț. au fost reținuți, împreună cu alți câțiva liberali și social-democrați. După ratificarea Tratatului de Pace cu România de către Camera Comunelor, la 29 aprilie 1947, s-a dat semnalul pentru continuarea arestărilor. La 5 și 14 iunie 1947 și Congresul S.U.A. a ratificat tratatele de pace cu foștii aliați ai Germaniei hitleriste. Arestările se înmulțesc și mai mult și ajung la 1 300, în iunie 1947. Teohari Georgescu anticipa 5 000 de arestați, pentru că erau „delincvenți politici, sabotori și alte vagi categorii asemănătoare”⁴⁷. Condițiile din închisori se înrăutățesc drastic și, în consecință, crește numărul victimelor. În țară, lipsurile de diferite feluri duc la creșterea infraționalității. Inspectoratul de Jandarmi Suceava nota că în cursul lunii martie 1947 au fost înregistrate șase crime și 24 de delictes și că acestea „s-au comis datorită lipsurilor”. Cu toate acestea, „autoritatea jandarmilor se poate menține și moralul populației este ridicat, văzând că justiția aplică legile contra infractorilor”⁴⁸.

Nu avem prea multe date despre activitatea lui Pantelimon Chirilă cât timp s-a aflat la București, în cursul anului 1947. Oricum, din dosarul de urmărire penală aflăm că acesta era urmărit conform Ordinul 18000, din 1947⁴⁹, prin care se avea în vedere arestarea liderilor politici din opoziție și, în mod special, a liderilor P.N.Ț., care constituiau pentru Siguranță, și mai târziu pentru Securitate, ceea ce se numea în limbaj codificat „Problema 58029”⁵⁰. Până în anul 1951 au fost identificați 417 916 „dușmani ai poporului” aflați încă în libertate la acea dată. Din acest total, 47 491 erau țărăniști.

Dintr-o declarație obținută în timpul anchetei Alexandrinei Brașoveanu, fiica Mariei Ivașcu (care l-a găzduit în această perioadă pe Pantelimon Chirilă), rezultă că, în perioada 1946–1947, acesta s-a tratat de rinichi și, în acest scop, a fost de două ori internat la Spitalul „Panduri”. În aceste condiții este cert că, fiind aproape de conducerea P.N.Ț., cunoștea zbaterele prin care treceau liderii țărăniști în urma falsificării alegerilor din 1946. După „operațiunea Tămădău” sau mai bine-zis înscenarea de la Tămădău, din 14 iulie 1947, menită a pune capăt democrației reprezentative în România, surprinde atitudinea curajoasă a lui Pantelimon Chirilă, deputat de Rădăuți, care s-a prezentat în Camera Deputaților, pe 31 iulie 1947 și a fost singurul care a votat împotriva moțiunii de scoatere a P.N.Ț. în afara

⁴⁷ Apud *Istoria românilor*, p. 658–659.

⁴⁸ S.J.S.A.N., Fond *Inspectoratul de Jandarmi Suceava*, d. 1/1946, f. 37.

⁴⁹ A.C.N.S.A.S., Fond *P*, d. 12621, f. 24.

⁵⁰ Marius Oprea, *Rola 800. Constantin Hagea, omul care a umilit Securitatea*, București, Editura Corint, 2018, p. 13–14.

legii⁵¹. Raportul împănăt cu „justificări legale”, care acuza P.N.Ț.-ul ca fiind responsabil de „complot”, „trădare națională”, alianța cu Germania hitleristă și „războiul criminal împotriva U.R.S.S.”, a fost citit în Adunarea Deputaților de către Teohari Georgescu, fiind îndelung aplaudat de membrii B.P.D., care l-au votat în număr de 294 și unul împotriva, cel al lui Pantelimon Chirilă. Au „înfierat” „crimele țărăniștilor” și au felicitat guvernul, pentru scoaterea în afara legii a P.N.Ț., reprezentanții partidelor aliate cu comuniștii, precum: L. Sălăjeanu (P.C.R.), dr. Macavescu (P.S.D.), Șt. Iorgovici (P.N.L. – Tătărăscu), Al. Măță (P.N.Ț. – Anton Alexandrescu), Al. Popescu (Partidul Național Popular), Laurențiu Cziko (Uniunea Populară Maghiară), Al. Calotă (Frontul Plugarilor), Achile Șaraga (Partidul Țărănesc Democrat), ing. Anghel Dascălu (reprezentant al evreilor). Campania de presă de după arestarea grupului de țărăniști la Tămădău, declanșată de comuniști și susținută cu mitinguri, i-a dat ocazia lui Gheorghe Gheorghiu-Dej să declare: „Nu e suficient să realizăm ceea ce cereți voi: arestarea lui Maniu. Noi trebuie să lovim fără cruțare în tot ce s-a strâns în jurul steagului lui Maniu”. Ana Pauker relua amenințarea și o dezvolta: „Vom fi fără cruțare. Avertizăm aici pe dușmanii noștri, pe prietenii dușmanilor noștri”⁵².

La 25 octombrie 1947, după 103 zile de arest, începea procesul țărăniștilor Ion Mihalache, Iuliu Maniu, N. Penescu, N. Carandino, Ilie Lazăr, Victor Rădulescu-Pogoneanu și, în contumacie, a diplomaților Gr. Niculescu-Buzești, Gr. Gafencu, C. Vișoianu și Al. Cretzeanu⁵³. Procesul s-a desfășurat după canoanele celor ținute în Uniunea Sovietică în vremea lui Stalin, iar completul de judecată și acuzatorii nu au făcut decât să repete mecanic textul din Jurnalul Consiliului de Miniștri, din 29 iulie 1947, prin care P.N.Ț. era scos în afara legii. În același timp, judecătorii nu au făcut decât să confirme sentințele dinainte stabilite pentru cei mai vânați dintre „dușmanii poporului”. Prin condamnarea la pedepse deosebit de grele a liderilor țărăniști, comuniștii credeau că au dat un blam întregii clase politice românești care înfăptuise Marea Unire și care, până în ultimele lor momente de viață, militaseră pentru apărarea unității și integrității țării și împotriva sovietizării ei. În urma arestării, Iuliu Maniu și Ion Mihalache au decedat în închisoare (la un interval de un deceniu unul față de celălalt). Ceilalți membri ai grupului de la Tămădău au executat pedepse grele, cuprinse între 6 și 12 ani. Împreună cu aceștia, mii de țărani care se împotriveau cooperativizării agriculturii au fost aruncați în temnițe.

Până în 8 ianuarie 1951, când a fost arestat, Pantelimon Chirilă s-a ascuns pe la diverse cunoștințe în București sau la Câmpulung-Muscel, unde se mutase soția

⁵¹ Ziarul „Scânteia” consemna următoarele: „A fost o zi mare ieri la Parlament. Incinta era înțesată, tribunele aidoma, iar pe culoare numeroși ziarști români și corespondenți străini. Era prezent și deputatul național-țărănist de Rădăuți, Chirilă Pantelimon care, după ce a ținut să semneze în registru, s-a strecurat singuratec în incintă. Desigur, nu se poate plânge că nu a avut ce asculta”. Cf. „Scânteia”, București, anul XVI, seria a III-a, nr. 384, 31 iulie 1947, p. 1.

⁵² Apud *Istoria românilor*, p. 661.

⁵³ Apostol Stan, Ion Mihalache, *Destinul unei vieți*, București, Editura Saeculum I.O., 1999, p. 291.

sa, după ce comuniștii i-au rechiziționat casa din Rădăuți, care avea să fie cuprinsă în lista caselor naționalizate („ale foștilor industriași, foștilor bancheri, foștilor mari comercianți și celorlalte elemente ale marii burghezii, imobile clădite ale exploataților de locuințe, hoteluri și alte asemenea”), conform Decretului 92, din 19 aprilie din 1950. În această perioadă, de prigoană și privațiuni, pe când se afla la Câmpulung-Muscel împreună cu soția sa și cu cele două fete, se petrece episodul cu armele ascunse în casa unde se afla Pantelimon Chirilă și familia sa. În declarația din 21 octombrie 1950, dată la Securitatea din Pitești, Druszcz Romuald – unul dintre apropiații gazdei unde se afla familia Chirilă – recunoaște că împreună cu Pantelimon Chirilă, Victoria Chirilă și sora acesteia, Maria Ivașcu, au participat la încercarea de a tăia paturilor unor arme aflate în podul acelei case. După încercarea nereușită de tăiere a paturilor armelor, Druszcz Romuald a ascuns armele la Biserica romano-catolică din Câmpulung-Muscel, unde slujea un preot originar din Rădăuți. În felul acesta, a fost constituit „lotul” celor condamnați de port ilegal de arme și tăinuire de port ilegal de arme, între care s-a aflat și Pantelimon Chirilă. Membrii acestui lot au fost condamnați la diferite pedepse. Pantelimon Chirilă a fost condamnat, prin Sentința 923 din 1951, a Judecătorei Câmpulung-Muscel, la doi ani cu executare și plata unor cheltuieli de judecată, iar soția sa la șase luni. Pantelimon Chirilă a fost închis la Craiova, Pitești, Rahova, Poarta Albă și Jilava. În anul 1952, pentru că starea sa de sănătate se agravase destul de mult, a cerut să fie internat la spital. Așa a ajuns la spitalul-închisoare Văcărești, unde starea sa de sănătate s-a agravat, se pare din cauza prostatitei, cum scrie medicul închisorii în foaia de deces. În fapt, de la supraviețuitorii închisorilor comuniste, la familie au ajuns informații care arată că Pantelimon Chirilă a fost lichidat la ordinul lui Emil Bodnăraș, așa cum scria și Radu Ciuceanu.

În 14 iunie 1947, avocatul Pantelimon Chirilă se afla la București, abia ieșise din „sanatoriu” și îi scria soției sale că era pe cale de însănătoșire. Urma să se întorcă la Rădăuți, preconizând că trebuia să revină la București pentru două sau trei zile. Nu uită însă să-i compătimizească pe cei din lagăre și închisori, dovadă că atmosfera politică din țară era apăsătoare: „Îmi închipui și starea celor de prin lagăre, care fără nicio vină au fost smulși din sânul familiei”⁵⁴. Apoi, avocatul rădăuțean a „dispărut” de acasă în iulie 1947, cu câteva zile înaintea episodului de la Tămădău⁵⁵, cum consemna unul dintre informatorii organelor de urmărire. A asistat în Parlament la citirea moțiunii de scoatere a P.N.Ț. în afara legii, la care el a votat împotriva – gest de un deosebit curaj, având în vedere contextul și faptul că

⁵⁴ *Scrisoarea lui Pantelimon Chirilă din 14 iunie 1947*, f. 2, mss. Aceasta se află în posesia doamnei Fulga Pușcaș.

⁵⁵ În declarația dată în fața anchetatorului, în 12 ianuarie 1951, Pantelimon Chirilă afirma că a aflat de la soția sa că a fost căutat de un procuror de la Parchetul Rădăuți, la începutul lui august 1947, când era la București, pentru a participa la ședințele Parlamentului: „Neștiind despre ce e vorba și cum eram în cursul unui tratament medical, după operația avută în iunie 1946, am luat hotărârea să rămân mai departe la București, până se clarifică această chestiune”. *Copie după declarație*, A.C.N.S.A.S., f. 45. (această copie a fost eliberată doamnei Fulga Pușcașu).

era urmărit pentru a fi arestat și el, ca unul dintre cei mai cunoscuți lideri locali P.N.Ț. din Bucovina. Soția sa, Victoria Chirilă, l-a înștiințat că a fost căutat de un procuror de la Parchetul din Rădăuți, atunci când a venit la București împreună cu cele două fete sau prin cunoscuți⁵⁶. Din declarația din 26 ianuarie 1951 a Alexandrinei Brașoveanu, aflăm că Pantelimon Chirilă a locuit o parte din anul 1946 și în 1947 în locuința sa din str. „Gheorghe Lazăr” nr. 4. În această perioadă, majoritatea timpului a petrecut-o la pat, având dureri foarte mari la rinichi. În schimb, Pantelimon Chirilă declara, la arestarea sa din 8 ianuarie 1951, că a fost găzduit în București, la Gorcea Anton⁵⁷, str. Bucovinei nr. 102. Apoi, fiind bolnav de rinichi, a fost găzduit de Brașoveanu Gheorghe, funcționar la Institutul „Pasteur” din București, care domicilia pe str. „Mihai Antonescu” nr. 6a.

Din ancheta Securității rezultă că în tot acest timp cât a stat ascuns, a fost ajutat de colaboratorii săi, care „colectau bani și alimente, pe care le primea prin soția sa”⁵⁸. Între cei care l-au ajutat în acest timp au fost unii dintre membrii P.N.Ț. Rădăuți și rudele rămase în Bucovina. O parte a perioadei, cuprinsă între 30 iulie 1947 și 8 ianuarie 1951, când a fost arestat în București, Pantelimon Chirilă a fost ascuns de Alma Giurumia (fostă Mailat), originară din Siret (care a fost și ea arestată pentru că l-a găzduit pe Pantelimon Chirilă), inginerul Popovici Vasile, Nicu Rădulescu și Anton Gorcea. Atunci, Pantelimon Chirilă a ținut constant legătura cu familia sa, respectiv cu Victoria Chirilă. Aceasta, după ce casa din Rădăuți i-a fost rechiziționată, în anul 1948, s-a stabilit împreună cu cele două fete la Câmpulung-Muscel, la Elena Brașoveanu, rudă apropiată cu sora sa. De fapt, până să plece la Câmpulung-Muscel, Victoria Chirilă și fiicele au locuit o vreme într-o casă „repartizată” de Primăria Rădăuți, lângă oborul de vite. Oltea Iliuț, nepoata lui Pantelimon Chirilă, își amintea că această locuință era cu totul insalubră și atât de aproape de obor, că vitele loveau în geamurile casei.

La 12 ianuarie 1951, avocatul Pantelimon Chirilă recunoștea în fața anchetatorului că a ținut legătura cu soția sa prin mesajele pe care le-a scris pe cărți poștale, cu texte simple și semnate neciteț⁵⁹. Faptul că Maria Ivașcu participa direct la susținerea surorii sale și a cumnatului său, Pantelimon Chirilă, rezultă și din aceea că, la rechiziționarea casei din Rădăuți a lui Victoria și Pantelimon Chirilă,

⁵⁶ A.C.N.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 45.

⁵⁷ Anton Gorcea, președintele organizației județene Suceava a P.N.Ț., împreună cu Pantelimon Chirilă, făceau parte din conducerea centrală a P.N.Ț. În lucrarea semnată de Dumitru V. Ciornei, Mariana Mireuță, Ioan Andronic, *Părteștii de Sus, localitate multiseclară*, Iași, Editura Optima, 2015, se amintește faptul că în 1944, după întoarcerea din bejenie a populației evacuate din cauza războiului, multe locuințe din această localitate fuseseră distruse în timpul operațiilor militare. „Toate gospodăriile arse au fost reconstruite cu ajutorul lui Anton Gorcea. Acesta a ajutat oamenii cu bani, aprobări pentru lemn, vite și alte ajutoare (1946–1947). În vremea aceea, Anton Gorcea era deputat de țară din partea Partidului Țărănist”. http://www.memoria.ro/carti/aparitii/parte%C5%9Ftii_de_sus_localitate_multiseclară/67673/ (accesat la 3 februarie 2019).

⁵⁸ „Referat asupra rezultatelor cercetărilor cu privire la reținutul Pantelimon Chirilă, din 12 februarie 1951”, f. 22. Copie după manuscris, aflată în posesia doamnei Fulga Pușcașu.

⁵⁹ A.C.N.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 47.

procesul-verbal era semnat de un reprezentant PCdR din Rădăuți și i-a fost înmănat Mariei Ivașcu, care se afla atunci la Rădăuți. Ceea ce înseamnă că prigoana exercitată asupra familiei Chirilă din Rădăuți i-a determinat pe mulți dintre reprezentanții acesteia să părăsească Bucovina și să se ascundă în țară, pe la cunoscuți sau rude, în București sau în Banat.

Conform declarației din 8 ianuarie 1951, când a fost reținut de Securitate, în București, rezultă ca Pantelimon Chirilă a părăsit capitala, deși era grav bolnav, în august 1948, și s-a dus la Câmpulung-Muscel⁶⁰, unde se afla și soția sa, găzduită de Elena Brașoveanu, cu domiciliul pe strada „Elena Doamna” nr. 8. Aici a rămas până în anul 1949. Plecarea din București, de la locuința soților Alexandra și Gheorghe Brașoveanu, se datora faptului că Gheorghe Brașoveanu era o „fire foarte nervoasă” și că, din cauza găzduirii sale prelungite, situația gazdelor era grea. Starea de tensiune între chiriaș și gazdă a degenerat până într-acolo încât Pantelimon Chirilă era să fie lovit de Gheorghe Brașoveanu cu o sticlă⁶¹ – declara Pantelimon Chirilă la unul dintre interogatori. Sigur, faptele relatate de avocatul Pantelimon Chirilă pot fi reale, dar fiind oferite în timpul anchetei, acestea puteau fi obținute prin tortură și anchetatul era obligat prin presiune să recunoască date și fapte indicate de lucrătorii Securității. De asemenea, relatările anchetatului aveau menirea să obțină o pedeapsă mai mică pentru cel ce găzduise un „dușman al poporului”. Oricum, viața de urmărit a lui Pantelimon Chirilă nu era deloc ușoară, dovadă fiind mărturia dată în fața anchetatorului: „Oricine suna, eu trebuia să mă ascund, fie în pod, fie în[tr-]o cameră din fund, ca să nu mă vadă nimeni”⁶².

Conform declarației din 27 decembrie 1950, dată de Elena Brașoveanu în fața lt. major Radu Dumitru⁶³, Pantelimon Chirilă a venit la Câmpulung din decembrie 1948. Lipsa aceasta de concordanță cu privire la data la care Pantelimon Chirilă a plecat la Câmpulung-Muscel o putem pune în contextul în care cei doi dădeau declarațiile (fiind arestați de Securitate) sau având în vedere dorința Elenei Brașoveanu de a-și reduce din împovărarea vinei de a fi găzduit un fugar urmărit de autoritățile comuniste, prin reducerea perioadei de timp.

În urma anchetei lui Pantelimon Chirilă, care s-a finalizat cu referatul din 12 februarie 1951, semnat de lt. major de Securitate Nicolau Ion, se consemna că, în 1947, se afla la București „unde urma un tratament medical necesar în urma bătăii pe care a primit-o în timpul campaniei alegerilor”⁶⁴, afirmație care validează informațiile Oltei Iliuț despre bătaia pe care a primit-o Pantelimon Chirilă și evenimentele ce au urmat la Liceul de Fete din Rădăuți, în noaptea de 19 spre 20 noiembrie 1946. De altfel, în mai multe declarații din timpul anchetei se afirmă că boala de rinichi și cele ce s-au asociat acesteia au fost provocate sau au agravat

⁶⁰ *Ibidem*, f. 36.

⁶¹ *Ibidem*, f. 41.

⁶² *Ibidem*, f. 42.

⁶³ Copia declarației amintite a fost eliberată de A.C.N.S.A.S. doamnei Fulga Pușcașu.

⁶⁴ A.C.N.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 20.

situația lui Pantelimon Chirilă în urma loviturilor primite pe 19 noiembrie 1946, la alegerile parlamentare din Rădăuți.

Din toamna lui 1949, Pantelimon Chirilă revine la București, unde a stat câteva săptămâni la Nicu Rădulescu, care își avea locuința pe strada „Antim” nr. 9, și apoi la Olga Turcanovici, mama Almei Giurumia. Spre a nu îngreuna situația gazdei sale, Pantelimon Chirilă declara în fața anchetatorului său că a mai încercat de două ori să revină la Olga Turcanovici și, neînduplecând-o, a trebuit să doarmă la Gara de Nord și la Gara de Est, după care a fost prins.

„Lotul” lui Pantelimon Chirilă a fost judecat la Câmpulung-Muscel, județul Argeș, în 1951, în dosarul nr. 1022 din 1951, pentru deținerea ilegală de arme și muniții. Acesta a fost constituit în urma urmăririi lui Pantelimon Chirilă și a familiei sale, urmărire care se întinde pe o perioadă îndelungată de timp, din vara lui 1946 și până la arestarea avocatului rădăuțean, a tuturor membrilor familiei Chirilă și a rudelor mai apropiate sau mai îndepărtate. Pe numele acestora au fost deschise dosare de urmărire informativă, în care se află note de supraveghere până la decesul acestora. Este vorba de Pantelimon Chirilă⁶⁵, Chirilă Dumitru⁶⁶, Chirilă Vasile⁶⁷ și Chirilă Constantin⁶⁸. La aceștia se adăugă și Chirilă Aurelian, președintele Organizației de tineret a P.N.Ț. Rădăuți, care a fost arestat și condamnat la șase ani de detenție (1950–1956), fiind implicat în procesul lotului constituit pentru „spionaj” în slujba Legației Franței de la București. Arestarea și condamnarea membrilor familiei Chirilă completează dosarul existenței dramatice prin care au trecut aceștia, începând cu deportarea în Kazahstan sau în Siberia a unora dintre membrii familiei, care au rămas în teritoriul ocupat de trupele sovietice, în iunie 1940.

Locotenentul major de Securitate Nicolau Ion, în „Concluziile” anchetei pe care a întreprins-o în legătură cu „lotul” DRS Pitești, din care făcea parte Pantelimon Chirilă, afirma că acesta „este un dușman de moarte al clasei muncitoare, fiind un fanatic, naționalist șovin [!] și, prin discursurile sale demagogice pe care le-a ținut, a înșelat masele, de a fost ales deputat”. Dincolo de limbajul specific stalinist, e evidentă dorința organelor de represiune de a reinterpretă trecutul în cheia gândirii bolșevice. La „Propuneri”, anchetatorul cerea ca Pantelimon Chirilă să fie judecat în chestiunea deținerii ilegale de armament, „iar când [!] pedeapsa pe care o primește el va fi mai mică de doi ani, să fie încadrat și în UM pe timp de doi ani, după ce își ispășește pedeapsa”⁶⁹. De asemenea, pe referatul amintit, este trecută o însemnare (cu data de 13 februarie 1952) de către un ofițer de Securitate, care semnează J. Antoniu: „Vă înaintăm propunerile din referat și rugăm a fi aprobate”. În aceeași zi, probabil un superior al acestui ofițer scria: „Trebuie urmărită soluția dată de Justiție”.

⁶⁵ Idem, Fond I, d. 256593.

⁶⁶ *Ibidem*, d. 104881.

⁶⁷ *Ibidem*, d. 106098.

⁶⁸ *Ibidem*, d. 111995.

⁶⁹ Idem, Fond P, d. 12621, f. 22–23.

În rechizitoriul alcătuit de organele comuniste de represiune se menționează că la locuința Elenei Brașoveanu din Câmpulung-Muscel, în primăvara anului 1949, a venit Druszcz Romuald (Romy) să ia niște arme și muniția aferentă, aflate în podul acelei case. O parte dintre arme și muniția proveneau de la tatăl Elenei Brașoveanu, care luptase în Primul Război Mondial, în armata română, în calitate de ofițer. O altă parte dintre acestea a fost dosită de către Gheorghe Brașoveanu, fost comandor în al Doilea Război Mondial. Motivul invocat de unii dintre cei arestați era acela că locuința din Câmpulung-Muscel, în care se aflau Elena Brașoveanu, Victoria și Pantelimon Chirilă, împreună cu cele două fete ale lor și Maria Ivașcu, urma să fie rechiziționată de către autorități, pentru a înființa acolo un spital. În momentul în care s-a pus problema transportului armelor de la locuința Elenei Brașoveanu la Biserica romano-catolică, pentru a fi mai ușor de transportat și a nu da de bănuț celor curioși, protagoniștii acestui episod au hotărât să taie paturile de lemn ale armelor. La tăierea unora dintre arme au participat Pantelimon Chirilă, Victoria Chirilă, Maria Ivașcu și Elena Brașoveanu. În momentul în care aceștia se aflau în plină operațiune de tăiere a paturilor armelor, a apărut Druszcz Romuald, care a oprit acțiunea, spunând că el le poate transporta și netăiate. Maria Ivașcu și Elena Brașoveanu au fost cele care au transportat armele amintite până la magazia bisericii. În procesul-verbal încheiat pe 8 septembrie 1950, cu ocazia percheziției domiciliare a lui Kozłowski Ioan, făcută de către reprezentanții D.G.S.P. Pitești, au fost găsite următoarele arme, îngropate în două locuri din magazia bisericii: o armă militară ZB, cu patul retezat; două carabine militare franceze „Chatellorault”, model 1892 (una dintre ele avea patul retezat și era ruginită) și una model 1907, cu 164 de cartușe, 38 de încărcătoare cu câte 3 cartușe, 50 de cartușe vărsate și 31 de tuburi trase; o armă de salon „Flobert” (Fl. 22. L), ruginită; o armă „Milrt In Stull”, cu dispozitiv pentru lunetă, ruginită și nefuncțională; o armă „Fl” („Flobert”) demontată, nefuncțională, cu 426 de cartușe „Geco” pentru armele de salon; o armă de vânătoare („Shre”, 16, 3; 16, 9) cu foc central cu două țevi, ruginită și nefuncțională; un pistol „Steyer”, calibrul 9 mm, cu trei încărcătoare în tocul de piele, a câte 8 cartușe și 20 de cartușe „Steyer” vărsate, și două pistoale 6,35 „Paramount”, la unul lipsind plăselele, ruginite și în stare de nefuncționare⁷⁰. După cum se poate constata, dintre armele găsite în magazia Bisericii romano-catolice din Câmpulung-Muscel, majoritatea erau nefuncționale și două dintre ele aveau paturile de lemn tăiate.

Descoperirea armelor îngropate într-o magazie a Bisericii romano-catolice din Câmpulung-Muscel a fost posibilă în urma anchetării lui Romuald Druszcz⁷¹,

⁷⁰ *Ibidem*, f. 119.

⁷¹ A.N.C.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 112. Druszcz Romuald s-a născut în 29 ianuarie 1923, în comuna Cuciurul Mare, jud. Cernăuți și a fost fiul lui Iohan și al Herminei Druszcz. A fost căsătorit cu Gertrude Halip. A absolvit Politehnica „Gh. Asachi” din Iași și a fost inginer. A avut ultimul domiciliu în București, Șoseaua Olteniței, nr. 5. A fost executat în 22 octombrie 1952, la Penitenciarul Jilava. <http://inst-idst.ro/ro/idst/mecanisme-represive/partea-i-literale-a-l/d/druszcz-romuald> (accesat la 2 februarie 2019).

reținut de Securitate în 1950, în „grupul de trădători și spioni aflați în slujba Legației Franței”. Acesta a fost acuzat și condamnat la moarte de Tribunalul Militar București, în 24 octombrie 1950⁷². Armele au fost îngropate la Biserica romano-catolică din Câmpulung-Muscel, unde slujea preotul Carol Kozlowski, nepotul lui Romuald Druszcz. În anchetă și în proces au mai fost implicați Ioan Kozlowski, fratele preotului Carol Kozlowski, care știa că Romuald Druszcz a ascuns în magazia bisericii menționate arme și muniții și elevul Valerian Halip, de 19 ani, elev la liceu, nepotul de soră⁷³ al lui Carol Kozlowski. Ioan Kozlowski și Valerian Halip locuiau în Câmpulung-Muscel, în locuința preotului romano-catolic și de aceea au fost implicați în anchetă și în procesul care a urmat. Din declarația preotului Carol Kozlowski, dată în 16 septembrie 1950, rezultă că Ioan Kozlowski a participat la îngroparea armelor provenite de la Kazimir Kozlowski (decedat în aprilie 1949) și la cele ale lui Romuald Druszcz. Acesta din urmă ar fi avut armele și cartușele de la „studenții din Iași”⁷⁴ și ar fi dorit, conform declarației lui Carol Kozlowski, să le vândă și cu banii obținuți să își caute un serviciu⁷⁵.

Procesul public a început în 1 iunie 1951, la Tribunalul Muscel, dar pentru că tribunalul a avut nevoie de verificarea documentelor depuse la dosar, ședința publică a fost amânată pentru data de 6 iunie 1951. La proces au fost prezenți, în calitate de inculpați, Elena Brașoveanu – apărută de avocatul C. Băluță; Pantelimon Chirilă, Victoria Chirilă și Maria Ivașcu – apărați de avocatul C. Mihăescu; Ion Kozlowski – apărut de avocatul Gh. Nicolescu; Valerian Halip – apărut de avocatul M. Popescu și Alma Giurumia – apărută de avocatul N. V. Constantinescu și martorul Vasile Dobrescu. Au lipsit Carol Kozlowski – aflat în proces, în calitate de inculpat și martorii Romuald Druszcz, dr. Aurelia Stoica, dr. Gh. N. Popescu și Elisabeta Tănăsioiu. Dintre cei enumerați, știm că Romuald Druszcz și Carol Kozlowski erau reținuți, fiind acuzați și judecați în alte dosare. În acest caz s-a procedat ca și în alte procese din epocă, atunci când unii dintre martorii citați, deși se aflau în custodia Securității, nu au fost aduși la proces, din rațiuni ce țineau de „regia” acestui spectacol sinistru. Nu puține au fost cazurile când inculpații sau martorii care nu-și învățaseră bine rolurile în proces sau nu își recunoșteau declarațiile, pe care lucrătorii Securității le obținuseră prin presiuni sau tortură, nu participau la procesele publice.

⁷² Alina Ilinca, Liviu-Marius Bejenaru, *Aventurile unui atașat militar francez în România populară*, p. 24. www.cnsas.ro/documente/istoria-comunism/studii-articole (accesat la 14 februarie 2019). În procesul pe care Securitatea l-a instrumentat pentru grupul de „spioni aflați în slujba Legației Franței din București” au mai fost condamnați la moarte Ion Cudalbu și Dumitru Matei. Comandorul Gheorghe Brașoveanu, Dumitru Lambru și Petru Ghițulescu au fost condamnați la muncă silnică pe viață, iar Alexandru Olteanu a fost condamnat la 20 de ani de temniță grea. Alături de cei amintiți, au mai fost condamnați și alți membri sau apropiați ai Legației Franței, iar atașatul militar la București, Sege-Henri Prisot, a fost expulzat.

⁷³ În familia lui Kazimir și a Mariei Kozlowski din Rădăuți s-au născut șase copii: Iosif, Vladimir, Ioan, Carol, Maria și Ada (căsătorită Halip).

⁷⁴ A.N.C.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 135.

⁷⁵ *Ibidem*.

În sarcina Elenei Brașoveanu au fost reținute faptele de deținere ilegală de arme, faptul că a participat într-o zi din august 1949 la transportul unui pachet de arme și muniții înlesnind „planurile criminale” ale lui Romuald Druszcz și tot în seara acelei zile, fiind însoțită de Maria Ivașcu, a făcut „un transport cu armele ce-i mai rămăseseră, ducându-le la Biserica romano-catolică din Câmpulung-Muscel, înștiințându-l de acest lucru pe Romuald Druszcz”⁷⁶. O parte dintre armele descoperite în magazia Bisericii romano-catolice din Câmpulung-Muscel a aparținut lui Gheorghe Brașoveanu, fratele ei, la acea dată condamnat la muncă silnică pe viață. Din actul de acuzare reținem că procurorii nu au menționat faptul că multe dintre armele descoperite la Câmpulung-Muscel erau ruginite sau nefuncționale. La aceasta se adaugă faptul că, în ziua următoare, împreună cu Maria Ivașcu, a aruncat un pachet de cartușe în Râul Târgului, din localitatea menționată. La dosarul cauzei s-a reținut și faptul că în timp ce era cercetată, fiind internată în Spitalul din Câmpulung-Muscel, profitând de neatenția celui care o păzea, a reușit să evadeze în 16–17 decembrie 1950, fiind prinsă în 20 decembrie același an.

Ion Kozlowski era acuzat pentru că, împreună cu Romuald Druszcz, a participat la îngroparea armelor și munițiilor aduse de Elena Brașoveanu în vara lui 1949, în camera în care se mai aflau îngropate o armă de vânătoare cu două țevi, o armă de tir și armă „Floubert”, care au aparținut tatălui său (Kazimir Kozlowski), ascunse acolo de Romuald Druszcz.

Maria Ivașcu a fost inculpată pentru că nu a denunțat faptul că în casa Elenei Brașoveanu se aflau ascunse arme și muniții, fapt contrar legilor în vigoare la acea dată, a participat la tăierea paturilor unor arme, a participat la transportul unui pachet cu arme aduse de Romuald Druszcz și a aruncat în Râul Târgului un pachet de muniții.

Lui Pantelimon Chirilă i se imputa faptul că s-a sustras de la „urmărirea organelor de stat” și, aflându-se în casa Elenei Brașoveanu, a văzut armele și munițiile ascunse acolo, că a participat la tăierea paturilor unora dintre acestea, „înlesnind astfel transportul lor”⁷⁷. Interesant este faptul că acuzațiile aduse lui Pantelimon Chirilă sunt reluate cu același conținut într-un nou paragraf la care se adaugă: „Deși știa că mai sunt arme, totuși nu au arătat acest fapt organelor de stat, pentru ca acestea, luând măsurile necesare, să împiedice cu un ceas mai devreme orice [sic!] încercări ce ar fi făcut dușmanii de clasă”⁷⁸. Instanța și-a însușit afirmația lui Druszcz, că, atunci când Maria Ivașcu, Victoria Chirilă și Pantelimon Chirilă scurtau paturile unor arme, acesta din urmă ar fi opinat „că vor mai putea folosi la nevoie”⁷⁹.

Preotul Carol Kozlowski a fost inculpat pentru că nu a denunțat faptul că în camera de lângă biserică (fosta sacristie) au fost ascunse arme și muniții, acestea „fiind descoperit datorită vigilenței organelor de Stat”⁸⁰.

⁷⁶ *Ibidem*, f. 182.

⁷⁷ *Ibidem*.

⁷⁸ *Ibidem*, f. 183.

⁷⁹ *Ibidem*, f. 185.

⁸⁰ *Ibidem*, f. 183.

Elevul Valerian Halip a fost inculpat pentru că, deși a văzut, în vara anului 1949, că în casa bunicului său erau ascunse o arma de vânătoare și arma „Flouber”, „nu a denunțat acest lucru autorităților”⁸¹.

În seama Almei Giurumia a fost reținută acuzația că, „fără să fi avut în prealabil vreo înțelegere cu inculpatul Chirilă Pantelimon, l-a [sic!] ascuns pe acesta la locuința sa din București, deși era urmărit de autorități, aproape de un an de zile până în decembrie 1950, când sus-numitul s-a [sic!] mutat la C[âmpu]lung, la domiciliul inculpatei Elena Brașoveanu”⁸². Acuzația în forma acesta este inexactă, pentru că în perioada 1947–1950, Pantelimon Chirilă a fost găzduit de Gheorghe și Alexandra Brașoveanu, Nicu Rădulescu (probabil din noiembrie 1949 și până în martie 1950), Olga Turcanovici, mama Almei Giurumia (între martie și decembrie 1950). Nu sunt excluse și alte gazde, precum avocatul Anton Gorgea, fost președinte al Organizației județene Suceava a P.N.Ț., care avea o locuință în București și cu care Chirilă avea o bună relație, și o doamnă neidentificată de noi, Domnica, așa cum rezultă din amintirile Oltei Iliuț. Afirmatia este inexactă și pentru că Pantelimon Chirilă a fost găzduit la Câmpulung-Muscel, în casa Elenei Brașoveanu din toamna lui 1948 și până în toamna lui 1949, după care a venit la București.

Apărarea lui Pantelimon Chirilă, a Victoriei Chirilă și a Mariei Ivașcu a încercat să obțină clemența instanței, mizând pe faptul aceștia au sperat că armele și munițiile aveau să fie aruncate, așa cum reiese din unele răspunsuri din timpul anchetei. Instanța combate această teză, prin aserțiunea că, dacă ar fi crezut cu adevărat aceasta, nu le-ar fi tăiat „în condiții îngrijite” paturile, ci le-ar fi distrus. Apărarea lui Valerian Halip a încercat să marșeze pe ideea că tânărul, văzând arme și înainte de 1949 în posesia bunicului său, nu ar fi știut că deținerea lor în continuare e ilegală. De asemenea, instanța a combătut faptul că tânărul Valerian Halip, fiind minor, nu putea fi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la deținerea ilegală de arme, prin faptul că infracțiunea de complicitate la deținerea ilegală de arme nu era atenuată în Codul Penal de faptul că învinuitul avea sub 18 ani, atunci când „este vorba de paza ordinii publice și Securitatea Statului”⁸³.

Ideea apărării Almei Giurumia a fost ușor înlăturată, atunci când avocatul a încercat să demonstreze că aceasta n-a știut că Pantelimon Chirilă era urmărit de organele de represiune, fapt care reieșea clar din răspunsurile date în timpul interogatoriilor.

Concluzia instanței de judecată a fost că „rămâne bine stabilit că inculpații au comis faptele ce li se pun în sarcină”⁸⁴. Urmează înșiruirea faptelor pentru care cei amintiți erau inculpați și temeiurile juridice pentru care aceștia erau pedepsiți.

În cazul lui Pantelimon Chirilă, textul arăta că acesta „se face pasibil de complicitate la delictul de deținere de armament militar prevăzut și pedepsit de art. 33 din Decretul nr. 1990/1947, com. cu art. 121, 123, Cod Penal, conform art. 3, Cod Penal, de complicitate la delictul de deținere de munițiuni, fără permis, și muni-

⁸¹ *Ibidem*.

⁸² *Ibidem*.

⁸³ *Ibidem*, f. 186.

⁸⁴ *Ibidem*.

țiuni militare, prevăzute și pedepsite de art. 12, lit. a și b. al. final, com. cu art. 16 din Decretul 163/1950, făcându-se aplicația penalității prevăzute de art. 31 din Decretul 190/1947, com. cu art. 121, 123, Cod Penal”⁸⁵. În fapt, Decretul (Legea) 190 din 1947 și Decretul 163 din 1950 reglementează același domeniu: regimul armelor și munițiilor. Temeiurile juridice se repetă în hotărârea instanței la majoritatea inculpaților. În cazul preotului Carol Kozlowski, cel al Mariei Ivașcu și al elevului Valerian Halip se adaugă în corpul motivării încălcarea art. 16 din Decretul din 1950, conform căruia „complicii, tănuitorii și favorizatorii se pedepsesc cu aceleași pedepse ca și autorii”. Alma Giurumia „se face pasibilă de delictul de favorizare a infractorilor, prevăzut și pedepsit de art. 284, teza 1, Cod Penal, prin schimbarea de calificare din art. 284, teza ultimă, Cod Penal, întrucât nu este dovadă că inculpatul Chirilă Pantelimon a fost urmărit pentru infracțiuni ce interesează Securitatea Statului”⁸⁶.

În ceea ce privește „delictul de transport de arme”, prevăzut și pedepsit de art. 12, lit. c, din Decretul 163/1950, pus în sarcina Elenei Brașoveanu, a lui Pantelimon Chirilă și a Mariei Ivașcu, aceștia au fost achitați, pentru că la data producerii faptelor, acesta nu era prevăzut în Decretul 190 din 1947. În mod greșit, Pantelimon Chirilă era acuzat de acest delict, pentru că el nici nu a participat la transportul armelor, așa cum reiese din depozițiile celor interogați.

Caracterul de instrument politic al acestui proces este dat de următoarele considerații cuprinse în sentință: „s-a [sic!] avut în vedere condițiunile în care s-a [u] [sic!] făcut infracțiunile puse în sarcina inculpaților și anume faptul că aceste infracțiuni constituiesc corolarul acțiunii de spionaj de la Legația Franceză, ce a constituit procesul de la Trib[unalul] Militar București, soluționat prin sentința din 23 octombrie 1950, inculpații din acel proces, Gh. Brașoveanu, condamnat la muncă silnică pe viață și Druszcz Romuald, condamnat la moarte, fiind rude cu inculpații și fiind titulari și parte în depozitare[a] armelor”⁸⁷. În epocă, așa cum menționează textul selectat, s-au desfășurat, după modelul proceselor politice staliniste din U.R.S.S., mai multe procese care aveau ca scop consolidarea regimului de tip sovietic din România și fidelizarea populației care, împreună cu instituțiile represive ale regimului, trebuia să lupte cu „dușmanii poporului” din interior și din exterior. În această optică se înscria și procesul intentat „grupului de spioni din jurul Legației Franței” din București, la acea vreme condusă de Serge-Henri Parisot⁸⁸.

Pentru anchetatorii și judecătorii vremii, astfel de infracțiuni erau preludiul la un „criminal atentat la securitatea statului”. Aceștia justifică, în spiritul teoriei „dușmanului de clasă”, următoarele: „În ceea ce privește condițiunile sociale și personale ale inculpaților Chirilă Pantelimon, Kozlowski Carol, Kozlowski Ion și Elena Brașoveanu

⁸⁵ *Ibidem*.

⁸⁶ *Ibidem*, f. 187.

⁸⁷ *Ibidem*.

⁸⁸ Alina Ilinca, Liviu Marius Bejenaru, „Aventurile unui atașat militar francez în România populară” în „Studii și materiale de istorie contemporană”, București, s.n. vol. IV, 2005, p. 24. http://www.cnsas.ro/documente/istoria_comunism/studii_articole/activitati_plan_intern/Aventurile%20Unui%20atasat%20militar.pdf (accesat la 17 februarie 2019).

s-a [sic!] în vedere că primul a fost un adept convins [al] politicii de trădare manistă, deputat național-țărănist în 1928–1931, 1946 și șef al organizației național-țărăniste din Rădăuți, așa încât acțiunea sa apare ca o consecință precisă a dușmanului Republicii noastre Populare; că al doilea, preot catolic, s-a [sic!] situat pe poziții dușmănești [sic!] strâns legate de calitatea și exemplele mai marilor săi, începând cu Papa și terminând cu Nunciatura Apostolică din București; al treilea și al patrulea, legați prin rudenie cu aceștia și prin concept politic, consecința atitudinii criminalului Gh. Brașoveanu”⁸⁹.

În speța pe care o judeca, instanța a aplicat art. 158 din Codul Penal, prin care au fost eliminate amenzile prevăzute în Decretul 163 din 1950. Atitudinea „indulgentă” a instanței a fost justificată prin aceea că niciun inculpat nu suferise, până atunci, vreo condamnare și toți aveau „o situație materială și socială de oameni modești”⁹⁰. Pentru Elena Brașoveanu, Ion Kozlowschi Pantelimon Chirilă, Victoria Chirilă, Maria Ivașcu, Valerian Halip au fost luate în calcul condițiile sociale și personale ale lor. De exemplu, Valerian Halip a beneficiat de clemență pentru că era „elev tânăr, elev de liceu” și nu a avut nicio abatere, pentru Maria Ivașcu și Victoria Chirilă a fost reținut de instanță faptul că aveau copii minori în îngrijire și educare. Instanța dispunea punerea în libertate a Victoriei Chirilă și a lui Valerian Halip și menținea starea de arest pentru Elena Brașoveanu, Ion Kozlowschi, Pantelimon Chirilă și Alma Giurumia. Pentru toți inculpații prezenți la proces, instanța a hotărât aplicarea articolului 64, Cod Penal, prin care perioada detenției preventive era scăzută („computată”) din pedeapsa totală aplicată fiecăruia.

Conform practicilor juridice în vigoare, instanța a reținut pedepsele cele mai grave pentru inculpații din procesul de la Câmpulung. Acestea au fost: Elena Brașoveanu – 2 ani de închisoare, Ion Kozlowschi – 2 ani închisoare, Pantelimon Chirilă – 2 ani închisoare, Victoria Chirilă – 6 luni de închisoare, Maria Ivașcu – 6 luni de închisoare, Valerian Halip – 6 luni de închisoare și Alma Giurumia – 1 an de închisoare. Fiecare inculpat era obligat să plătească statului suma de 600 de lei cu titlul de „cheltuieli penale”.

În final revenim la „Propunerile” din referatului semnat de Nicolau Ion, locotenent major în Securitate, și constatăm că justiția „și-a însușit” propunerile sale cu privire la mărimea pedepsei aplicate lui Pantelimon Chirilă. Deducem că, dacă acesta n-ar fi decedat în închisoarea Văcărești, ar fi fost supus unei pedepse complementare de doi ani ca „încadrat în UM”.

Pantelimon Chirilă a executat pedeapsa privativă de libertate în mai multe închisori: Craiova, Pitești, Rahova, Poarta Albă și Jilava⁹¹. Din informațiile pe care le-am obținut de la Oltea Iliuț, se pare că înainte de a fi adus la Văcărești, Pantelimon Chirilă ar fi cerut mutarea la această închisoare-spital, invocând motive

⁸⁹ A.C.N.S.A.S., Fond P, d. 12621, f. 188.

⁹⁰ *Ibidem*.

⁹¹ „Un erou necunoscut. Pantelimon Chirilă, singurul deputat P.N.Ț. care a avut curajul să voteze în 1947 împotriva comuniștilor”, în „Evenimentul zilei”, București, 1 mai 2018. <https://evz.ro/un-erou-necunoscut-pantelimon-chirila-singurul-deputat-pnt-care.html> (accesat la 3 aprilie 2019).

de sănătate. Cerea sa a fost motivată de dorința de a obține un regim de detenție mai potrivit condițiilor sale de sănătate. Dar, la 18 august 1952, dr. Paul Blidaru de la spitalul-închisoare Văcărești, semna „Declarația scrisă de moarte”, cu nr. 877, pentru Pantelimon Chirilă. Diagnosticul din acest document era: „enterită dezinteriformă, prostatită cu periprostată și adenom de prostată”. Declarația era eliberată de Oficiul Stării Civile al Sfatului Popular București, Secțiunea „Bălcescu”.

În familie și în scrierile lui Radu Ciuceanu despre victimele comunismului se afirmă că Pantelimon Chirilă a fost ucis în închisoarea Văcărești la ordinul lui Emil Bodnăraș, însă nu avem niciun izvor istoric pentru a proba această afirmație. Această acuză gravă a circulat printre bucovinenii care au fost deținuți pe motive politice în închisorile comuniste și știau că Emil Bodnăraș și fratele său au o însemnată contribuție în reprimarea brutală a celor ce au luptat împotriva comunității României, mai ales a celor de pe teritoriul județului Suceava. În aceeași ordine de idei, întâmplarea a făcut ca la Văcărești drumurile lui Pantelimon Chirilă și cele ale lui Toader Hrib să se întâlnească. Acolo, Toader Hrib s-a aflat cu patul de suferință alături de Pantelimon Chirilă și, în urma unei „vizite a echipei medicale” din închisoare, ar fi auzit cum unul din echipă ar fi spus în dreptul patului lui Chirilă: „Ăsta, până mâine trebuie să dispară!”. A doua zi, patul lui Pantelimon Chirilă din închisoarea-spital Văcărești era gol. Fără să speculăm în vreun fel sau altul această informație, sperăm ca timpul să aducă la lumină izvoarele istorice necesare lămuririi acestei fapte. Oricum, în memoriile lui Toader Hrib, nu găsim nicio informație despre perioada în care acesta s-a aflat la închisoare.

Pentru a încheia prezentarea personalității lui Pantelimon Chirilă, avocat din Rădăuți, de o deosebită rectitudine morală, om politic țărănist dedicat salvării țării sale de pericolul instaurării regimului comunist, redăm câteva dintre opiniile sale privitoare la felul în care prevedea drumul societății românești contemporane (cuprinse într-o scrisoare adresată soției sale, Victoria Chirilă): „Toți sunt de acord însă că [boala] mi-a fost provocată de citoscopie, care mi s-a efectuat de niște doctorași în condiții extraordinar de grele și drept urmare cu vreo trei zile de [h]emoragie. Restul, cu arestarea, deportarea, împușcarea etc. sunt floare la ureche, pentru că în astfel de condiții viața e ceva de nesuportat, nu moartea. Moartea n-ar fi decât o eliberare din aceste necazuri și mizerii. Fapt este că am ajuns într-un stadiu înapoiat de cel puțin 150 de ani, când după secole de persecuție religioasă, au început cele ideologice, cu caracter economic. Hotărât că sunt popoare care au trecut de faza asta și deci sunt mai avansate cu cel puțin 150 de ani, unde libertatea e dată fiecăruia să judece orice fenomen din punctul său de vedere. Am încrederea că nu aceste popoare vor face drumul întors, ci noi vom trebui să pornim înainte. Până atunci trebuie să ținem cont de realități”⁹².

⁹² Scrisoare nedată, adresată de Pantelimon Chirilă soției sale, Victoria Chirilă. Documentul se află în posesia doamnei Fulga Pușcaș.

RECEPTAREA CURENTELOR, DIRECȚIILOR ȘI TENDINȚELOR DIN FOLCLORISTICA ROMÂNEASCĂ ÎN BUCOVINA (I)

ELENA PASCANIUC

The Reception of the Movements, Directions and Trends of the Romanian Folkloristics in Bukovina (I)

*(Abstract)**

The ideas and tendencies of modernizing the Romanian society advanced by the scholars of the Romanian territories in 1848 and afterwards had a national character of enlightening and romantic inspiration. Three of the cultural objectives promoted by Romanian scholars – the exploration of the past invested with ethical value for contemporaries; the pleading for an original national literature inspired by Romanian realities and folk creations; the collecting of folk literature expressions – are closely related to the realization of the “notable theoretical beginnings” in the field of Romanian folklore.

An important role in the development and evolution of the Romanian folklore school had Vasile Alecsandri, as an enthusiastic representative of the romantic trend. The basics of the Romanian comparative scientific folklore are due to the encyclopedic scholars Al. I. Odobescu and B. P. Hasdeu. The methodology and the working tools they have imposed on the act of collecting folkloric materials have put the first step towards the scientific legitimacy of the entire group of ethnological sciences. The work and activity of Ovid Densusianu remain decisive for the Romanian folklore in the first half of the 20th century. As a trendsetter in his methodological conception, he predicts the study of folklore in close connection with philology and the necessity of comparing Romanian folklore with foreign folklore. The orientations proposed by Nicolae Iorga, the sociological school founded by Dimitrie Gusti (focused on the writing of rural monographs) and the one founded by Constantin Brăiloiu, the creator of the Romanian ethnomusicology, are also decisive for the evolution of this research field.

In the particular case of Bukovina, the arrival of the revolutionaries from Moldavia and Țara Românească in Chernivtsi, the national-cultural emancipation, the collection and valorization of the folk creation, the constant work of Vasile Alecsandri, who wrote folklore articles and collected folk songs and poems for the first two Romanian periodicals which appeared in Chernivtsi – all that was a powerful impetus for awakening interest in the field of folklore. I. G. Sbiera, Simion Florea Marian, Dimitrie Dan, Elena Niculiță-Voronca remain the reference names for folklore in Bukovina, as they have also inspired generations of folklore collectors. Their affiliation

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

with folkloric movements or schools that have contributed to the affirmation of Romanian folklore as an independent science is analyzed in the following article.

Keywords: Romanian folklore, movements, directions, schools, representatives, folklorists from Bukovina.

I. Probleme generale. Literatura română veche manifestă, prin câțiva reprezentanți ai ei, o timpurie „înclinare către popular”, identificată și analizată de Gheorghe Vrăbie în psalmii lui Dosoftei, de exemplu, care adoptă prozodia versului național (ritmul trohaic, rima pereche), sau la cronicarul Ion Neculce, care introduce la începutul *Letopisețului* său *O samă de cuvente* „auzite den om în om, de oameni vechi și bătrâni”. Concluziile autorului lucrării *Folcloristica română. Evoluție, curente, metode* sunt clare în această privință: „Dosoftei [...] în loc să continue o tradiție sterilă a puținei poezii erudite în stil medieval, el se apropie de o sursă firească de inspirație, de poezia populară, în care află taina renovării ei. [...] Altminteri, mitropolitul moldovean a aflat în literatura și limba poporului, a graiului și formelor poetice tradiționale, izvorul viu”¹. Iar despre Ion Neculce folcloristul afirmă: „Cele 42 de legende culese de acesta constituie un prim izvor folcloric, iar noi vedem în cronicar pe un prim culegător de tradiții populare”². Astfel, preocupările pentru folclor în spațiul cultural românesc au fost stabilite ca datând din secolul al XVII-lea. Începutul cercetării faptelor etnofolclorice în spațiul românesc îi este atribuit principelui cărturar iluminist Dimitrie Cantemir, care, la începutul secolului al XVIII-lea, insera în *Descriptio Moldaviae* descrieri și comentarii privind cultura populară tradițională a moldovenilor. La sfârșitul aceluiași secol, Gheorghe Șincai, Ion Budai Deleanu, învățații Școlii Ardelene în general, erau buni cunoscători ai unui folclor al obiceiurilor, al proverbelor, ghicitorilor, colindelor – cărora caută să le găsească originea romană, „schițând din această epocă o metodă comparativă în studiul folclorului”³.

Primele colecții de folclor au fost realizate sub zodia curentului romantic, a cărui idee centrală în privința poeziei populare – a literaturii populare în general – a fost brodată pe vechimea ei și pe faptul că, fiind o creație colectivă, poate demonstra existența ființei naționale a unui popor.

Ideile și tendințele de modernizare a societății românești, avansate de cărturarii pașoptiști și postpașoptiști din Țările Române, au avut un caracter național de inspirație iluministă și romantică. Trei dintre obiectivele culturale promovate de cărturarii pașoptiști – explorarea trecutului, investit cu valoare etică pentru contemporani; pledoaria pentru o literatură națională originală, inspirată din realitățile românești și din creațiile populare; adunarea expresiilor de literatură

¹ Gheorghe Vrăbie, *Folcloristica română. Evoluție, curente, metode*, [București], Editura pentru Literatură, 1968, p. 8–9.

² *Ibidem*, p. 9.

³ *Ibidem*, p. 24.

populară (poporană) – stau în strânsă legătură cu realizarea „începuturilor teoretice notabile” pentru domeniului folcloristicii românești.

În secolul al XIX-lea, cultura spirituală a poporului a fost denumită prin cuvântul „folklore” (știința poporului), creat de William Thoms. Termenul a fost folosit în spațiul românesc prima oară (1882) de Ionescu-Gion. B. P. Hasdeu îl preia și el, explicându-l astfel: „credințele cele mai intime ale poporului, obiceiurile și apucăturile sale, suspinele și bucuriile”, „toate prin câte se manifestă spiritul unui popor, obiceiurile lui, ideile-i despre sineși și despre lume, literatura lui cea nescrisă, mii și mii de trăsuri caracteristice, cu rădăcini în inimă și cu muguri în grai”⁴. Termenul a coexistat cu cele de *literatură poporană* și *tradiție* care, în spațiul bucovinean, au circulat mai frecvent. Cu intenția de a desemna un domeniu de cercetare, a fost folosit prima oară în spațiul cultural românesc de Elena Sevastos, pentru a indica orientarea revistei inițiate și conduse de ea: „Rândunica”. Revistă literară, științifică și folcloristică, Iași, 1895.

În evoluția preocupărilor etnofolclorice în spațiul românesc, Adrian Fochi identifica, într-un studiu rămas inedit până în 1994, șase epoci: „1. Epoca prepașoptistă; 2. Epoca pașoptistă; 3. Epoca școlii lui B. P. Hasdeu; 4. Epoca școlii lui Ovid Densusianu; 5. Epoca interbelică; 6. Epoca actuală”⁵. În opinia folcloristului, primele două coincid cu crearea documentelor-argument ale unității de limbă și neam, cu precădere de către presă, următoarele fiind acoperite, simultan, de activitatea științifică instituționalizată – de menționat rolul Academiei Române – și de presa care continuă publicarea textelor folclorice.

Un rol important în devenirea și evoluția școlii folcloristice românești l-a avut Vasile Alecsandri, reprezentant entuziast al curentului romantic. Colecția sa *Poezii populare – balade (cântice bătrânești) adunate și îndreptate*, în cele două ediții ale ei, a fost apreciată ca „primul manual de folclor românesc”⁶, datorită notelor în care face comentarii serioase, propune clasificări ale creațiilor poetice și le definește. Metoda „adunate și corese” însă i-a fost criticată de timpuriu și încet-încet abandonată, mai după 1870, inclusiv de culegătorii din sfera sa de influență.

Bazele folcloristicii științifice românești, a celei comparatiste, sunt așezate de savanții enciclopediști Al. I. Odobescu și B. P. Hasdeu. Ei au impus, prin metoda chestionarelor, a observației indirecte, ordonarea și sistematizarea materialelor folclorice din culegeri, punând prima treaptă spre legitimarea științifică a familiei științelor etnologice. Numeroși alți intelectuali au promovat culegerea și publicarea literaturii folclorice pe parcursul secolului al XIX-lea.

⁴ B. P. Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbii istorice și poporane a românilor (Pagini alese)*, vol. I, ediție îngrijită de Andrei Rusu, studiu introductiv de Paul Cornea, București, Editura Minerva, 1970, p. 29.

⁵ Adrian Fochi, „Schită de istorie a folcloristicii românești – studiu inedit”, text stabilit și prezentare de Marin Aiftincă, în „Revista de etnografie și folclor”, tomul XXXIX, nr. 1–2, 1994, p. 59.

⁶ Nicolae Constantinescu, Alexandru Dobre, *Etnografie și folclor românesc. Note de curs*, partea I, *Familia științelor etnografice*, București, Editura Fundației „România de Măine”, 2001, p. 94.

Școala Hasdeu impune o metodologie riguroasă a culegerii și orientează o anumită interpretare teoretică a textelor creației orale tradiționale, după metoda comparativ-istorică. Folclorul începe să fie studiat în relațiile sale cu istoria și filologia. Tot acum, începe precizarea raporturilor de substanță dintre folcloristică și etnografie. În privința interpretării, întemeietorul școlii și discipolii lui (G. Dem. Teodorescu, Sim. Fl. Marian, Ionescu-Gion, I. C. Fundescu etc.) reliefează, adesea de pe o poziție echilibrată, rolul elementului latin în geneza poporului, a limbii și culturii românești, punctând novator și rolul elementului traco-dacic în geneza creației populare românești.

Abordarea cercetării folclorului și a culturii populare în secolele al XIX-lea și al XX-lea a fost influențată de orientări venite din spațiul european și teoretizate în spațiul românesc la început de scriitori, apoi de istorici și filologi români de prestigiu. Aceștia au impus la început un curent istoriografic, mai târziu s-au afirmat curentul filologic (B. P. Hasdeu, Ovid Densusianu) și cel estetic (D. Caracostea), care s-au manifestat în primele decade ale secolului al XX-lea. Lor li se alătură abordarea mitologică și mitologizantă (N. Densusianu).

În Bucovina, Sim. Fl. Marian se numără printre discipolii lui Hasdeu în cea de-a doua perioadă a activității sale, mai ales după 1880. Învățatul bucovinean se încadrează, prin culegerile lui folclorice și de cultură populară de un tip deosebit, „în primul nucleu al comparatismului român, în speță al folcloristicii comparate, care premerge literatura comparată”⁷. Considerat primul etnograf român, lucrările sale monografice, voluminoase, apar aproape an de an, fiind relevante pentru viziunea profundă și cunoașterea complexă a temelor pe care le abordează. Ele aspirau să înfățișeze „fenomenul etnografic” de pe întreg teritoriul locuit de români: *Nunta la români* (1890), *Nașterea la români* (1892), *Înmormântarea la români* (1892); *Sărbătorile la români* (1898–1901); *Descântece populare române* (1886), *Botanica populară* (manuscris din care a publicat articole), *Insectele în limba, credințele și obiceiurile românilor. Studiu folcloristic* (1903) etc.

Este important de reținut și că debutul perioadei cunoscute ca școala lui Hasdeu coincide cu transformarea Societății Academice în Academia Română. Instituția cultural-științifică și-a asumat rolul de a direcționa aria de preocupări, priorități și zone de interes în cercetarea și studiul culturii tradiționale românești. În Academie au avut loc confruntări între diferitele școli, direcții și orientări pe care le-a înregistrat istoria folcloristicii și etnografiei românești.

Decisive pentru folcloristica românească în prima jumătate a secolului al XX-lea rămân opera și activitatea lui Ovid Densusianu, „după Hasdeu, cea mai proeminentă figură din folcloristica românească”⁸. Ovid Densusianu preconizează studiul folclorului în strânsă legătură cu filologia, necesitatea comparării folclorului

⁷ Apud Ion Alexandru, „Comparatismul”, în Sabina Ispas, Nicoleta Coatu (coord.), *Etnologie românească, I. Folcloristică și etnomuzicologie*, București, Editura Academiei Române, 2006, p. 203.

⁸ Ovidiu Bîrlea, *Istoria folcloristicii românești*, ediție îngrijită și bibliografie de Carmen Banța, cuvânt-înainte de acad. Sabina Ispas, Craiova, Editura Aius, 2010, p. 438.

românesc cu folclorul străin. Din Bucovina, vocea profesorului universitar Leca Morariu s-a ridicat nemulțumită de unele erori întâlnite în concepția școlii Densusianu.

Determinante pentru evoluția disciplinei sunt și orientările propuse de Nicolae Iorga (sămănătorismul), Școala sociologică a lui D. Gusti (monografismul rural) și cea a lui Constantin Brăiloiu, creatorul etnomuzicologiei românești.

II. Receptarea curentelor, școlilor și direcțiilor folcloristice în Bucovina. În cazul particular al Bucovinei, provincie a Imperiului Habsburgic în care, spre mijlocul secolului al XIX-lea, se ducea o puternică luptă de afirmare a drepturilor românilor, inclusiv de a avea învățământ în limba română, întâlnirea fruntașilor revoluționari din Moldova și Țara Românească cu elita culturală și politică bucovineană, ai cărei reprezentanți de frunte erau frații Hurmuzachi, împărtășirea aceluiași idei – de formare a conștiinței de sine a românilor ca națiune, de modernizare a societății românești într-un cadru politic adecvat – au condus, în mod firesc, la sincronizarea provinciei cu ideile curentului romantic.

Prezența expresiilor culturii populare în cuprinsul primelor publicații românești apărute în Bucovina (primul calendar apare în anul 1811; primul ziar este tipărit în 1848, la Cernăuți) stă în relație cu:

- realizarea unui program politic și ideologic, pentru a cărui reușită se impunea întărirea legăturii (prin limbă, obiceiuri) între creatorii de folclor și elitele intelectuale, în condițiile în care învățământul în limba germană, încă de la primele nivele, îi îndepărta pe tineri de limba și cultura română;

- funcțiile de educare și divertisment, pe lângă cea de informare, asumate de literatura de colportaj reprezentată de calendare și almanahuri, motivează inserarea în paginile acestei categorii de scrieri a transcrierilor de folclor, a prelucrărilor, adaptărilor, repovestirilor sau a unor simple descrieri de obiceiuri;

- inițierea activităților de culegere și antologare a folclorului și etnografiei. De exemplu, „Calendarul copiilor”, Cernăuți, 1909–1914, editat de Societatea academică „Dacia”, își îndeamnă publicul-țintă, copiii, nu numai să citească/asculte poveștile, legendele sau anecdotele din paginile calendarului, dar să și adune folclor.

Venirea lui Vasile Alecsandri la Cernăuți, activitatea lui intensă, legată de emanciparea național-culturală, de culegerea și valorificarea creației populare, colaborarea constantă cu articole și culegeri folclorice în paginile periodicului „Bucovina. Gazetă românească pentru politică, religie și literatură Romänische Zeitung für Politik, Kirche und Literatur”, condusă de frații Gheorghe și Alecu Hurmuzachi, au fost un impuls puternic pentru trezirea interesului față de domeniul folclorului în Bucovina. Publicația apare în intervalul 4/16 octombrie 1848 – 20 septembrie/2 octombrie 1850, la tipografia Johann Eckhardt și fiul. Redactorii responsabili sunt Gheorghe Hurmuzachi (până la 7 octombrie 1849) și Alexandru Hurmuzachi. Secretar de redacție este Iraclie Porumbescu, traducătorul articolelor germane este Aron Pumnul, iar corespondent pentru Ardeal este George Bariț.

Titlul și textul gazetei sunt bilingve – în germană (cu caractere gotice) și română (cu caractere chirilice) – tipărite pe două coloane alăturate.

Asumându-și rolul de a afirma drepturile politice și sociale ale românilor bucovineni, gazeta „Bucovina”⁹ a marcat și viața culturală românească a provinciei. Intelectuali cu un larg orizont cultural, Hurmuzăcheștii au conceput prima publicație românească din Bucovina și ca pe un liant al unității spirituale a românilor, idee afirmată în articolul-program: „Colaborarea multor scriitori de talent făgăduită acestei foi ne pune în plăcuta poziție de a împărtăși cetitorilor noștri, pe lângă deosebite articole de un interes comun, și noue (noi) producții ale literaturii românești – încât aceste se vor potrivi cu scopul gazetei noastre. Într-acest chip, foaia noastră va fi o oglindă a activității intelectuale a românilor”¹⁰. Programul gazetei cernăuțene îl urmează întocmai pe cel al „Daciei literare”, astfel că și în paginile ei se publică folclor. Publicația s-a bucurat de colaborarea constantă a lui Vasile Alecsandri, poetul publicând aici studiul „Poezia populară a românilor”¹¹, seria de balade, sub genericul „Cântece poporane românești”¹² (cele mai multe însoțite de note și comentarii) și „Hore românești” (acestea, precedate de un studiu). Primele balade oferite de Alecsandri spre publicare gazetei „Bucovina”, *Codreanul*¹³ și *Păunașul codrilor*¹⁴, au note explicative, iar balada „Codreanul” este însoțită și de câteva informații privind locul, anul și performerul de la care a auzit-o poetul: „Această baladă a *Codreanului* mi-a cântat-o un orb, anume Neculai Nastase din satul B..., septembrie 1847”. În ideile exprimate în scrisori, Alecsandri înfățișează în mod

⁹ Informații privind periodical „Bucovina. Gazetă românească pentru politică, religie și literatură” se găsesc la Teodor Bălan, *Frații Gheorghe și Alexandru Hurmuzachi și ziarul „Bucovina”. Un capitol din istoria politică a Bucovinei din anii 1848–1850*, Cernăuți, Societatea Tipografică Bucovineană, 1924; Mircea Cenușă, „Ziarul «Bucovina» – tribună a unității culturale românești”, în „«Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, anul IX, 1982, p. 329–345; I. Hangiu, „Presa literară românească. Articole-program de ziare și reviste (1789–1948)”, în *Studii și documente*, vol. II (1901–1948), București, Editura pentru Literatură, 1968, p. 131–134; Emil Staco, Ioan Pânzar, *Dicționar de literatură Bucovina*, Suceava, Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera”, 1993, p. 32; Vasile I. Schipor, *Calendare și almanahuri românești din Bucovina (1811–1918)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2016, p. 417–438; Mihaela-Ștefănița Ungureanu, „«Bucovina». Gazetă românească pentru politică, religie și literatură și problemele societății bucovinene la jumătatea secolului al XIX-lea”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXV, nr. 2 (51), [iunie – decembrie] 2018, p. 391–404.

¹⁰ „«Bucovina». Gazetă românească pentru politică, religie și literatură”, Cernăuți, anul I, 1848, nr. 1, p. 1 (în continuare se va cita „Bucovina”).

¹¹ „Bucovina”, anul II, nr. 32, 1849, p. 177–180.

¹² „Bucovina”, de la nr. 33, 1849 până la nr. 51–52, 1850. Pe parcursul anului 1850, sunt tipărite baladele: *Toma Alimoș* („Bucovina”, anul III, nr. 2, 1850 p. 7–8); *Blăstămul* („Bucovina”, anul III, nr. 4, 1850, p. 19); *Serb sărac* („Bucovina”, anul III, nr. 8, 1850, p. 35–37); *Mioara [Miorița]* („Bucovina”, anul III, nr. 11, 1850, p. 49–52); *Mihu Copilul* („Bucovina”, anul III, nr. 20, 1850, p. 85–88); *Balaurul* („Bucovina”, anul III, nr. 33–34, 1850, p. 133–134); *Turturica și cucul* („Bucovina”, anul III, nr. 45–46, 1850, p. 157); *Sealga* („Bucovina”, anul III, nr. 47–48, 1850, p. 161); *Inelul și năframa* („Bucovina”, anul III, nr. 51–52, 1850, p. 169). În ultimele patru numere din anul 1850 (nr. 57, p. 181–182; nr. 58, p. 185; nr. 59, p. 189; nr. 60, p. 193) sunt publicate „Hore românești”.

¹³ „Bucovina”, anul II, nr. 33, 1849, p. 181–183.

¹⁴ *Ibidem*, nr. 36, p. 205–208.

entuziast concepția romantică a epocii despre folclor, ca izvor de cunoaștere a tradițiilor, moravurilor și obiceiurilor românești.

Sub titlul „Poezia populară a românilor”, Alexandru Hurmuzachi publică o primă scrisoare primită de la V. Alecsandri, în care poetul, propunându-i spre publicare în paginile gazetei bucovinene colecția sa de poezii populare, pe care o avea gata de tipar încă din 1847, face și un comentariu asupra specificului și valorii liricii populare românești: „Iată dar că, în memoria acelei sări minunate de la Cernauca și în sperare de a descoperi la lumină comorile de dulce poezie ce stau ascunse în sânul poporului român, iată, zic, că îți trimit acum întreaga baladă a *Mioarei*. Orice român o va ceti în gazeta ta va avea dreptul de a se fâli de geniul neamului său! (...) Într-o epohă ca aceasta, unde țările noastre au a se lupta cu dușmani puternici care cearcă a întuneca nu numai drepturile politice, dar și chiar naționalitatea românilor, poezia populară ne va fi de mare ajutor spre apărarea aceștia; căci oricât de măiestre să fie manifestările cabinetului de Petersburg, românii tot români vor rămânea și vor dovedi că sunt români prin limba lor, prin tradițiile lor, prin obiceiurile lor, prin chipul lor, prin cânticele lor și chiar prin jocurile lor”¹⁵.

O primă dovadă a receptării în Bucovina a îndemnului de a culege creația orală, o aduce mărturia lui Iraclie Porumbescu: „Eu culesei, cât am fost student, în ferii [vacanțele sărbătorilor de iarnă – notă E. P.] cântece populare și ferindu-mă cu toată sântenia a schimba, a corege sau a adăuga la ele, ca și când le auzii, le trimisei lui V. Alecsandri”¹⁶. Tot aici este de amintit că în „Calendar pentru Bucovina pe anul 1849...”, alcătuit de Samoil Andrievici, paroh la Ceahor, se tipărea o culegere de mici dimensiuni de proverbe românești, *Paramii bucovinene*. Prima culegere de acest fel publicată în Bucovina a provocat, mai nou, opinii diferite cu privire la autorul ei, despre care s-a afirmat inițial că este Iraclie Porumbescu. În acest fel, el ar fi publicat o parte din culegerea lui de folclor, întocmită în perioada 1847–1850, la Cernăuți și rămasă în manuscris până în 1972, când apare la Iași. Cercetătorul Vasile I. Schipor avansează o altă opinie: „Zăbovind asupra întregului material cules din Bucovina în preajma anului 1848 și publicat la diferite date, suntem înclinați să credem că autorul listei [de proverbe] din „Calendar pentru Bucovina pe anul 1849...” este Samoil Andrievici, preotul de la Ceahor, și nu Iraclie Golembiowski-Porumbescu”¹⁷.

În 1862, la inițiativa lui I. Gh. Sbiera, este înființată Reuniunea Română de Leptură din Cernăuți. Conducerea ei i-a fost încredințată lui Alexandru Hurmuzachi, care, în cuvântul de deschidere, publicat în broșură, la Cernăuți, anunța că societatea „va avea să fie un loc de întâlnire pentru acei români care vor să citească gazete și reviste românești, să cunoască producțiile literare românești și să discute

¹⁵ *Ibidem*, nr. 32, 1849, p. 180.

¹⁶ Iraclie Porumbescu, „Amintiri despre Vasile Alecsandri”, în *Scrierile lui Iraclie Porumbescu*, adunate și însoțite de o schiță biografică de Leonida Bodnărescu, partea I, Cernăuți, 1898, p. 123.

¹⁷ Vasile I. Schipor, *Calendare și almanahuri românești din Bucovina (1811–1918)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2016, p. 415.

diferite chestiuni culturale românești¹⁸. După modelul oferit de ASTRA, Reuniunea se transformă, în 1865, într-o societate culturală și literară. Scopul declarat al Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina a fost „de a lăți și spori cultura și literatura poporului român”, promovarea „pe toate căile și în toate direcțiile a culturii naționale”. Sub patronajul Societății a apărut, în perioada martie 1865 – decembrie 1869, revista lunară de cultură și literatură „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina”¹⁹. În primul an, redactor a fost Ambrosiu Dimitroviță, iar din august 1866, I. G. Sbiera. Revista înscrie în programul ei cultivarea literaturii naționale, a limbii „vii” a poporului, promovarea talentelor autentice, o critică nepărtinitoare, desfășurarea unei ample acțiuni de culturalizare. În paginile „Foi Societății pentru Literatura și Cultura română în Bucovina”, folclorul este reprezentat prin câteva culegeri de „cântece populare”, ghicitori, tradiții și legende, doine care apar abia spre sfârșitul lui 1865 (nici mai târziu n-au fost mai numeroase), prin două lucrări teoretice și descrierea a două obiceiuri populare.

În sumarul revistei pe anul 1865 sunt cuprinse două studii de folclor și, sub titlul „Câteva cântece populare culese în Bucovina”²⁰, cântece de dor culese de Vasile Bumbac. Din cele două studii, ne oprim la cel intitulat „Despre cântecul popular”²¹, semnat „Un amatoriu și culegătoriu de cântece populare române”. Studiul, apărut înaintea celui publicat de B. P. Hasdeu în anul 1867, „Literatura populară”²², propunea clasificarea în cinci grupe a cântecului popular: „1) cântecul istorico-epic; 2) doinele sau cântecele de dor; 3) cântece de natură erotică; 4) cântece ocazionale (colindele, cântecele la culesul viilor și al grâului, la clacă, la nuntă și la înmormântare – așa-numitele bocete); 5) cântece de joc, adică horele”²³ – o clasificare pe specii, care vine în completarea celor întreprinse de C. Negruzzi (1840) și de V. Alecsandri, în studiul introductiv la culegerea de poezii din 1852. Autorul²⁴ necunoscut analizează geneza cântecului popular, caracterul național și valoarea de document istoric,

¹⁸ *Cuvânt de deschidere rostit în I-a adunație generală a Reuniunii române din Cernăuți*, Cernăuți, Tip. Eckhardt, 1862; vezi și Constantin Loghin, *op. cit.*, p. 122.

¹⁹ Acestui periodic bucovinean i-au fost dedicate două studii monografice: Pavel Țugui, „«Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina» (1865–1869)”, în „Analele Universității din Craiova”, seria Istorie. Geografie. Filologie, anul I, 1972, p. 185–195, republicat în Pavel Țugui, *Bucovina. Istorie și cultură*, București, Editura Albatros, 2002, p. 121–132; Dan Constantin Mărgineanu, „Foaia Societății pentru literatura și cultura română în Bucovina” (1865–1869), ediție revizuită, Suceava, Editura „George Tofan”, 2009

²⁰ În „Foaia Societății...”, anul I, nr. 11, 1865, p. 268–270.

²¹ *Ibidem*, nr. 4, 1865, p. 115–120.

²² B. P. Hasdeu, „Literatura populară”, prefață la I. C. Fundescu, *Basme, orații, păcălituri și ghicitori*, București, Editura Socec, 1867. Articolul cunoaște numeroase retipăriri, cea mai recentă în Bogdan Petriceicu Hasdeu, *Folcloristica*, I, ediție critică, note, variante, comentarii de I. Opreșan, București, Editura Saeculum I. O., 2008, p. 181–186.

²³ „Despre cântecul popular”, în „Foaia Societății...”, anul I, nr. 4, 1865, p. 118–119.

²⁴ Mircea Fotea avansa ipoteza că autorul studiului „Despre cântecul popular” ar putea fi Isidor Vorobchievici, profesor de muzică corală la Cernăuți, autorul primului *Manual de armonie muzicală*, apărut la Cernăuți în 1869, tipărit cu sprijinul Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina. Cf. Mircea Fotea, *Simeon Florea Marian, folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, [1987], nota 47, p. 192.

structura și particularitățile frazei melodice a cântecului popular românesc, notând că specificul național al creației orale este determinat de istorie: „Nu numai temperamentul, moravurile și datinile înrăuțesc asupra cântecului popular, ci mai ales istoria unui popor lasă întipărirea celei mai puternice”²⁵. Tot prin pana autorului anonim era exprimată intenția „de a reproduce, din timp în timp, în coloanele acestei foi unele cântece cu melodia lor, pentru ca astfel să se păstreze și cuvântul și tonul și să treacă și la generațiunile viitoare”²⁶. Cântece populare însoțite de partitura muzicală n-au fost tipărite niciodată în revistă, dar sub semnătura lui Isidor Vorobchievici au apărut, în anii 1868 și 1869, cinci „compuneri muzicale”. Profesorul Ștefan Nosievici a publicat și el două astfel de „compozițiuni” pe versuri culte.

Periodicul cernăuțean publică, în toate cele 12 numere ale anului 1866, numai două grupaje de „cântece populare”²⁷, culese de I. G. Sbiera, unul dintre primii culegători de folclor bucovinean. Devenit și redactor al publicației, din august 1866, el mai publică aici doar 13 texte poetice²⁸, în anul 1867.

Orientarea „Foi Societății ...”, în privința valorificării folclorului, a fost impusă de Gheorghe Hurmuzachi, redactorul periodicului. Acesta și-a exprimat ferm punctul de vedere privind tipărirea textelor folclorice, în nota publicată la articolul „Cinelituri române populare din Bucovina”²⁹, unde face mențiunea că cimiliturile publicate sunt doar un „extras ca probă dintr-un manuscris ce cuprinde *Cinelituri, prejudețe, descântece, vrăjitorii și alte superstițiuni de ale poporului român*, adunate de Ion B[umbac]”. El îi recomandă culegătorului, „precum și altor scriitori juni, de care am aflat că ar fi pregătind tot asemenea culegeri pentru tipar”, să se apropie de aceste specii folclorice cu „cea mai severă critică și cea mai conștiincioasă luare-aminte la bunul simț, la cerințele rațiunii și la privirile estetice”³⁰. Adept al ideilor iluministe, Gheorghe Hurmuzachi era de părere că publicarea descântecelor și a superstițiilor „fără remedii, explicații, povățuiri” este periculoasă pentru „oamenii neculți”, așa că a selectat piesele folclorice conform criteriilor enunțate.

Mai târziu, în *Amintiri*, Sbiera avea să noteze în subcapitolul „Piedici la publicarea unei colecțiuni de poezie poporană”: „Prin «Foaia» aceasta credeam că-mi voi realiza unul din visurile mele cele mai plăcute, conceput și nutrit încă de pe timpul studiilor mele universitare, acela, adică, de a-mi vedea, treptat, publicată colecțiunea de povești, cântece, cimilituri și descântece poporane. Dindată ce luasei redigerea foii, am și început, mai întâi, cu publicarea cântecelor. Am împărtășit președintelui Societății noastre literare și culturale, espertului și merituosului bărbat Giorgiu Hurmuzachi, intențiunea mea; am avut cu el mai adeseori discuțiuni

²⁵ „Despre cântecul popular”, p. 116.

²⁶ *Ibidem*, p. 120.

²⁷ În „Foaia Societății...”, anul II, nr. 8–11, 1 august – 1 noiembrie 1866, p. 263–266; nr. 12, 1 decembrie 1866, p. 280–287.

²⁸ „Cântece populare”, în „Foaia Societății...”, anul III, nr. 5–6, 1 iunie 1867, p. 138–140; „Poesii populare” în „Foaia Societății...”, anul III, nr. 9–11, 1 septembrie – 1 noiembrie 1867, p. 274–280.

²⁹ În „Foaia Societății...”, anul III, nr. 4, 1 aprilie 1867, p. 94–96.

³⁰ *Ibidem*, p. 96.

temeinice și animate asupra realizării ei; cu toate acestea, n-am putut căpăta aprobarea domniei-sale, fiindcă nu ne înțelegeam nici în privința formei în care să se publice, nici ce să nu se publice”³¹. Culegerile de folclor ale lui I. G. Sbiera aveau să vadă lumina tiparului târziu, spre finalul secolului al XIX-lea.

Bucurându-se de prietenia lui Alecsandri și având experiența fructuoasă a colaborării acestuia la gazeta „Bucovina”, frații Hurmuzachi solicită sprijinul poetului și pentru periodicul „Foaia Societății...”. Alecsandri a publicat în „Foaia Societății...” mai multe poezii și comedii, dar ceea ce ne interesează aici sunt câteva din scrierile lui Alecu Russo privind literatura populară, oferite redacției de Vasile Alecsandri, în custodia căruia rămăseseră după moartea autorului. Astfel, în 1868, la aproape un deceniu de la moartea scriitorului moldovean, „Foaia” bucovineană publică, în două numere omagiale, 6–7 și 8–10, o biografie a lui Alecu Russo, semnată de V. Alecsandri³², trei studii³³ și o legendă³⁴ culeasă de Russo. Studiul literar *Poesia populară*, inedit la acea dată, a fost publicat ca editorial în nr. 8–10/1868. În spirit romantic, Russo afirmă la începutul studiului: „Datinele, poveștile, muzica și poezia sunt arhivele popoarelor. Cu ele se poate oricând reconstitui trecutul întunecat”³⁵, subliniind relația poezie – popor – istorie, o relație care a caracterizat întreaga viață culturală din a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Studiul lui Russo continuă cu ilustrarea principalelor teze ale perioadei pașoptiste, așa cum au fost ele concepute prin programul „Daciei literare”: folclorul, ca document istoric, este sursa de revigorare a ființei naționale românești și a limbii, iar crearea unei literaturi naționale originale nu se poate realiza fără (re)cunoașterea valorii estetice a culturii populare, a asumării ei ca model.

La începutul anului 1869, „Foaia Societății...” publică studiul etnografic semnat de T. St. (Teodor Stefanelli), *Drăgaița și papaluga*³⁶. În stil literar, autorul descrie detaliat o variantă moldovenească a Drăgaiței, obicei calendaristic practicat pentru apărarea holdelor în timpul coacerii. Cronologic, Stefanelli aduce în literatura etnologică a doua descriere a Drăgaiței, după cea realizată de Dimitrie Cantemir, care i-a dat și interpretarea mitologică. Pentru un obicei deja intrat în proces de degradare în a doua jumătate a veacului al XIX-lea, în studiul lui Teodor Stefanelli se găsesc câteva informații care au reținut și atenția folcloriștilor de mai târziu, cum ar fi apelativele cu care i se adresează fetele din sat Drăgaiței: „regina

³¹ I. G. Sbiera, *Familia Sbiera, după tradițiune și istorie. Amintiri din viața autorului*, Cernăuți, Tipografia universitară „R. Eckhardt”, 1899, p. 198.

³² Vasile Alecsandri, „Alecu Russo, biografie”, în „Foaia Societății ...”, anul IV, nr. 6–7, iunie – iulie 1868, p. 148–155.

³³ A. Russo, „Decebal și Ștefan cel Mare, studiu istoric”, idem, p. 158–160; „Studii naționale”, idem, p. 160–165; „Poesia populară (studiu literar)”, în „Foaia Societății...”, anul IV, nr. 8–10, august – octombrie 1868, p. 189–195.

³⁴ A. Russo, „Peatra Corbului”, în „Foaia Societății...”, anul IV, nr. 6–7, iunie – iulie 1868, p. 141–144.

³⁵ Idem, „Poesia populară (Studiu literar)”, în „Foaia Societății ...”, anul IV, nr. 8–10, august – octombrie 1868, p. 189.

³⁶ „Foaia Societății...”, anul V, nr. 3–5, martie – mai 1869, p. 110–114.

holdelor” sau „stăpâna surorilor”, „semnificative pentru stabilirea sensului original al obiceiului”³⁷.

Preocuparea redacției primei reviste literare bucovinene de a promova tineri scriitori din toate provinciile românești duce la apariția, în paginile „Foi”, a semnăturilor transilvănenilor Ioniță Bădescu (I. Bădescul) și Miron Pompiliu, alături de ale bucovinenilor D. Petrino, V. Bumbac și Vasile Gr. Pop³⁸. Secretar al Societății literare „Orientul”³⁹ din București, al cărei scop era, între altele, și „strângerea basmelor, poeziilor populare și a documentelor care interesează istoria și literatura patriei”, Vasile Gr. Pop a fost însărcinat să culegă folclor din Bucovina, în cadrul unui „proiect folcloristic foarte temerar pentru vremea aceea”⁴⁰, care prevedea fixarea unor comisii de teren care să întreprindă excursii cu scopul realizării de anchete folclorice. Se preconiza cercetarea provinciilor românești „în toată întinderea lor”, inițiativa culegerii sistematice a folclorului apropiindu-se de acțiunile lui Hasdeu. În ședința din 29 iunie 1869 sunt propuse șapte comisii care să străbată „toate părțile Daciei” pentru a aduna „tot ce vor putea din ceea ce se atinge de literatura poporană”. Risipirea membrilor societății, plecați la studii universitare în toamna aceluiași an, a făcut ca rezultatele anchetelor, câte au fost, să fie prea puțin cunoscute. În acest context, Vasile Gr. Pop a publicat în „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina” două balade populare, *Bujorel* și *Corbea*⁴¹, iar I. Bădescu, *Doine ostășești*⁴². Acestea sunt ultimele texte populare apărute în periodicul Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina, care își încetează apariția în decembrie 1869.

Prima revistă literară a Bucovinei, „Foaia Societății...” a contribuit la receptarea și promovarea ideilor romantice de culegere și de înțelegere a folclorului. Apunerea ei a lăsat, pentru mai bine de un deceniu și jumătate, un gol în peisajul revuistic bucovinean. În acest timp, materiale folclorice adunate din Bucovina de S. Fl. Marian, Dimitrie Dan, Vasile Bumbac etc. apar în publicații transilvănene⁴³ conduse de Iosif Vulcan, în cele conduse de B. P. Hasdeu („Traian”, „Columna lui Traian”), dar și în „Convorbiri literare” de la Iași.

³⁷ Dumitru Pop, *Obiceiuri agrare în tradiția populară românească*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 1989, p. 175.

³⁸ Vasile Gherman Pop (13 octombrie 1850, Crasna, Storojineț – 21 iunie 1909, București), profesor, scriitor, critic literar. În 1872, publică broșura de versuri *Aurora Bucovinei*. Vezi: *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, ediția a II-a, [București – Chișinău], Editura Academiei Române, Editura Gunivas, 2002, p. 709.

³⁹ *Ibidem*, p. 669.

⁴⁰ Petru Ursache, „Șezătoarea” în contextul folcloristicii, București, Editura Minerva, 1972, p. 62.

⁴¹ „Foaia Societății...”, anul V, nr. 6–12, iunie – decembrie 1869, p. 239–246.

⁴² *Ibidem*, p. 272–275.

⁴³ Vezi articolele semnate de George Tofan, „Colaboratori bucovineni ai «Familiei»”, în „Junimea literară”, Cernăuți, anul IV, 1907, nr. 10–11, p. 229–233; Eugen Dimitriu, „Colaboratori bucovineni la revista «Familia»” (I), în „«Suceava». Anuarul Muzeului Județean”, anul VIII, 1981, p. 333–352; „Colaboratori bucovineni la revista «Familia»” (II), în „«Suceava»”. Anuarul Muzeului Județean, anul IX, 1982, p. 347–365.

Societatea hotărăște, în Adunarea generală din 1879⁴⁴, să editeze o nouă publicație, „Aurora Română”, până la a cărei apariție efectivă mai trec doi ani. „Aurora Română”⁴⁵, ca organ beletristic-literar al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, apare la Cernăuți în perioada august 1881 – decembrie 1882; numerele din ianuarie – august 1884 ale revistei sunt scoase pe cheltuiala redactorului responsabil, Ion I. Bumbac. Foarte curând, acesta trebuie să răspundă cititorilor care își exprimă nemulțumirea că revista nu publică articole științifice, așa că la rubrica „Cătră publicul cetitoriu” redacția publică un răspuns, anunțând că una dintre preocupările revistei este de a publica în special producții populare care să devină sursă de inspirație pentru creațiile culte. Dar materialele folclorice publicate în revistă sunt puține, iar de la jumătatea anului 1882 lipsesc de tot. Existența efemeră a revistei s-a datorat, în egală măsură, problemelor financiare și numărului redus de colaboratori. Apar în „Aurora Română” câteva culegeri de „poezii populare”, balade, o legendă, o tradiție populară, un grupaj de descântece. În primul număr al periodicului, S. Fl. Marian publică balada populară *Finul și nănașa*⁴⁶, iar Dimitrie Dan tipărește poezii populare⁴⁷ adunate din comuna Bilca. Tot sub semnătura lui Marian mai apar două articole de botanică populară: „Scumpia”⁴⁸ și „Însemnătatea alunului la poporul român”⁴⁹, acesta fiind publicat ca editorial, la început de an. Descântecele apărute⁵⁰ în revistă sunt adunate de I. Berariu, iar G. Tămăiagă publică articolul în două părți „Moravuri și datine populare”⁵¹. Articolul „Florile dalbe sau Florile Dalbei?”⁵², semnat de Ion I. Bumbac, este ultimul tipărit în revista care se preocupa la un nivel destul de modest de expresiile culturii tradiționale.

Prima gazetă tipărită la Suceava a fost „Revista politică”⁵³, care a apărut bilunar, între 3/15 mai 1886 și 1 aprilie 1891. Editor a fost avocatul Matei Lupu, iar administrator S. Fl. Marian. Publicația susținea ideea unității naționale și apăra – în absența altei gazete reprezentative pentru Bucovina la acea dată – interesele sociale, politice și culturale românești în cadrul Imperiului Austro-Ungar. Interesul

⁴⁴ Vezi Mircea Irimescu, *Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1862–2012). La 150 de ani. Istoric și realizări*, vol. I, Rădăuți, Editura Septentrion, 2012, p. 315.

⁴⁵ „Aurora Română”. Organ beletristic-literar al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, Cernăuți, 1 august 1881 – 15 decembrie 1882 și ianuarie – august 1884. Apare lunar. Redactor responsabil și editor, Ion I. Bumbac. Publicația nu este menționată în *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*, ediția a II-a, [București – Chișinău], Editura Academiei Române, Editura Gunivas, 2002. Informații biobibliografice vezi la Ioan V. Cocuz, Matei Hulubei, *Presa românească în Bucovina (1809–1944)*, 1991, p. 29–30.

⁴⁶ „Aurora Română”, anul I, nr. 1, august 1881, p. 12–14.

⁴⁷ *Ibidem*, p. 14–16.

⁴⁸ „Aurora Română”, anul I, nr. 2, septembrie 1881, p. 21–25.

⁴⁹ *Ibidem*, anul II, nr. 1, ianuarie 1882, p. 2–9.

⁵⁰ *Ibidem*, anul I, nr. 4, noiembrie 1881, p. 57.

⁵¹ *Ibidem*, anul II, nr. 3, p. 41–45; nr. 4, p. 56–60.

⁵² *Ibidem*, anul II, nr. 6, p. 81–86.

Vezi: Mihai Lazăr, „Din istoricul presei sucevene – «Revista politică»: preocupări culturale”, în „Suceava”. Anuarul Muzeului Județean”, IV, 1977, p. 205–212.

pentru viața socială și politică, inclusiv cea internațională, era completat de inițiative culturale, de promovarea scriitorilor locali și de publicarea de materiale folclorice care să atragă atenția cititorilor asupra valorii artistice și documentare a folclorului. De regulă, sub genericul „Foița Revistei politice”, ultimele patru-șase pagini ale publicației conțin texte de literatură populară sau cultă. În primul an de existență a revistei, doar patru texte populare în proză apar în revistă și ele sunt publicate de S. Fl. Marian, care le clasifică astfel: legende⁵⁴ (două), o tradiție populară⁵⁵ și o poveste⁵⁶.

Formele de valorificare a culturii populare în periodicele analizate sunt modeste, atât cantitativ, cât și calitativ, în raport cu valorificarea complexă a folclorului și a culturii populare în și din Bucovina secolului al XIX-lea, după 1880, așa cum a fost ea concepută în lucrările lui I. G. Sbiera, Simeon Florea Marian, ale lui Dimitrie Dan sau ale Elenei Niculiță-Voronca, sub influența orientării folcloristice datorate mai ales școlii lui Hasdeu.

I. G. Sbiera

În perioada 1849–1857, Ion G. Sbiera se număra între elevii Gimnaziului Superior din Cernăuți, care îl aveau ca profesor pe Aron Pumnul. Influența cărturarului transilvănean a fost hotărâtoare⁵⁷ asupra carierei, a formării conștiinței și a caracterului tânărului gimnazist Ion G. Sbiera, care devine și primul custode al bibliotecii întemeiate de Aron Pumnul pentru învățăceii români din Cernăuți. Receptiv la valorile culturale naționale, tânărul gimnazist Sbiera dedică vacanța de vară a anului școlar 1855–1856 culegerii creației populare, în special prozei. Ulterior, își pune problema tipăririi materialului folcloric și, animat de dorința de a realiza o culegere care să cuprindă, pe specii, „repertoriul tuturor românilor”, publică în anul 1858 apelul *Cătră iubitorii scripturei năciunești și sporitorii binelui obștesc*, cu speranța că „sporitorii binelui obștesc” se vor grăbi să-l sprijine în efortul său: „Până acum, se află o adunătură cam însemnată de povești, cântece, cineliture vorbe vechi sau zicale și basne sau fabule, și pentru ca s-o îndeplinesc, rog toți iubitorii acestora și sporitorii binelui obștesc ca să binevoiască și să-mi întindă [o] mână de ajutor, ca să poată cuprinde această adunătură (sic!) atari odoare nu numai dintr-un ținut sau dintr-o țară, ci din toate pe unde se mai află picior de român”⁵⁸.

Dezamăgit în așteptările sale, Sbiera va nota mai târziu, cu un comentariu amar: „Îndrumat de neuitatul meu profesor, Aron Pumnul, îmi formasem convingerea că cel mai potrivit mijloc pentru paralizarea efectelor rele ale culturii cosmopolite

⁵⁴ S. Fl. Marian, *Poiana Negrii*, în „Revista politică”, Suceava, anul I, 1886, nr. 1, p. 12–16; *Valea lui Pinteia*, idem, nr. 9, p. 12–16.

⁵⁵ S. Fl. Marian, *Ștefan Vodă și turcii*, în „Revista politică”, anul I, nr. 2, p. 12–16.

⁵⁶ *Neaga*, în „Revista politică”, anul I, nr. 12, p. 18.

⁵⁷ Ion G. Sbiera, *Familia Sbiera, după tradițiune și istorie și Amintiri din viața autorului*, Cernăuț[i], Tipografia universitară „R. Eckhardt”, 1899, p. 106.

⁵⁸ Idem, „Cătră iubitorii scripturei năciunești și sporitorii binelui obștesc!”, în „Foaia pentru minte, inimă și literatură”, Brașov, anul XXI, nr. 32, 1858, p. 208–209.

străine ar fi cunoștința, cât mai de-amănuntul, a literaturii poporane orale și răspândirea ei prin tipar între toate păturile sociale ale poporului. Tot pe această literatură o priveam ca pe temelia cea mai solidă pe care s-ar putea dezvolta, în sens curat național, și literatura scrisă a păturilor culte. Împins de aceste convingeri, am căutat în acești doi ani de studii universitare să-mi prepar pentru tipar mica mea colecțiune de povești, de cântece, de descântece și de șimilituri (sic!). Ca să o pot mări, cât cu puțință mai tare, am publicat, prin «Gazeta Transilvaniei», un apel către publicul românesc, ca să binevoiască a-mi pune la dispoziție tot ce au și ce știu în privința aceasta. Ce încumetare din partea mea, a unui pitic între uriași, a unui sărac între bogătași, a unui nime[ni] între mărimi valoroase! Nimic mai firesc decât ca apelul meu să fie trecut cu vederea, afară de un singur românaș din Ardeal, care-mi trimise mai multe șimilituri. Pentru mine însă această încercare neizbutită a fost o puternică zguduitură, o deziluzie amară!»⁵⁹

În perioada 1857–1861, Ion G. Sbiera alege să urmeze studiile universitare la Viena. După absolvirea lor, cu o licență în drept, Ion G. Sbiera a revenit în Cernăuți. S-a integrat în atmosfera politico-socială și culturală din capitala Bucovinei, a inițiat acțiuni de stimulare a vieții culturale românești, devenind unul dintre fondatorii Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina (1865) și membru fondator al Academiei Române (1867). I-a urmat lui Aron Pumnul la catedra Gimnaziului Superior din Cernăuți, fiind profesor între anii 1866 și 1871. A fost redactor al primei reviste literare românești din Bucovina (1866–1869) și profesor universitar (1881–1906). În tot acest timp, a revenit de repetate ori asupra culegerii sale de literatură populară, cu speranța că o va putea tipări. Până la data tipăririi colecției de povești, însă, Ion G. Sbiera a publicat câteva materiale de folclor în periodicul „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina”⁶⁰, al cărei redactor a fost în perioada iulie-august 1866 – decembrie 1869.

Apariția culegerii de povești⁶¹ a profesorului Sbiera a fost posibilă la trei decenii de la adunarea textelor. În *Precuvântare*, autorul antologiei prezintă „traseul” dificultăților legate de publicarea târzie a poveștilor față de momentul culegerii, traseu presărat cu tentative eșuate și reveniri succesive asupra materialului epic⁶².

⁵⁹ Idem, *Familia Sbiera...*, p. 131–132.

⁶⁰ Periodicului literar cernăuțean i-au fost dedicate câteva studii monografice: V[ictor] Morariu, *Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina (1865–1869)*, în *Șaptezeci de ani de la înființarea „Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina”*, 1932; Pavel Țugui, „Foaia Societății pentru Literatura și Cultura Română în Bucovina» (1865–1869)”, în „Analele Universității din Craiova”, seria Istorie. Geografie. Filologie, anul I, 1972, p. 185–195 (republicat în Pavel Țugui, *Bucovina. Istorie și cultură*, București, Editura Albatros, 2002, p. 121–132); Dan Constantin Mărgineanu, „Foaia Societății pentru literatura și cultura română în Bucovina” (1865–1869), ediție revizuită, Suceava, Editura „George Tofan”, 2009

⁶¹ *Povești populare românești. Din popor luate și poporului date de d-rul Ion al lui G. Sbiera*, Cernăuț[i], Editura proprie, Tipografia arhiepiscopală, 1886, 324 p.

⁶² Ion G. Sbiera se afla, atunci, la a treia încercare de tipărire a cărții, iar exclamația din *Precuvântare* exprimă satisfacția împlinirii unei vechi dorințe: „În fine, public și eu acest volum de povești populare românești! Ele au fost adunate în anul 1855 și 1856[,] încă ca student gimnazial. În anul 1858 și 1859, când petreceam la studii mai [î]nalte în Viena, le-am fost redactat pentru tipar. Voiam să le

Culegerea a fost realizată în perioada 1855–1856, după dictat, de „studenții gimnaziști” Ion al lui G[heorghe] Sbiera și Niculai Sbiera (frați din Horodnicul de Jos) și Porfiriu Popescul (din Ciudei). Tinerii bucovineni au avut informatori din patru sate: Horodnicul de Jos, Ciudei, Cireș și Opăițeni. Materialul folcloric este repovestit. Culegătorul precizează că „persoanele și întâmplările sunt totdeauna aceleași precum le spunea povestitorul, dar descrierea lor n-a putut rămâne tot aceeași, una pentru că pe timpul când s-au cules încă nu era vorba de stenografie pe la noi, și alta pentru că atunci am căutat să reproduc numai esența lucrului, nu și forma schimbătoare în care mi se înfățișa de diferiții povestitori”⁶³. În ciuda cvasi-absenței informațiilor privind informatorii, locul și timpul culegerii, precum și a unor scaderi stilistice, evidențiate de cercetătorii contemporani, „antologia își impune valoarea prin oferta inedită de repertoriu epic bucovinean”⁶⁴. Folcloristul Gheorghe Vrabie aprecia că profesorul Sbiera, „filolog cu o bogată activitate în domeniul limbii și al literaturii vechi”, „impune ceva din această pregătire în munca sa de folclorist”⁶⁵.

Considerată până astăzi una dintre cele mai consistente culegeri de basme din Moldova de Sus, culegere în care materialul popular este transpus mai exact decât la Ispirescu⁶⁶, colecției lui Sbiera i-a fost recunoscută valoarea științifică, impusă de prezența variantelor: „Sbiera a înțeles totuși rostul variantelor și ca atare nu le-a sacrificat ca alții, ci le-a făcut loc după importanța deosebirilor. Când acestea erau prea mari, el le-a publicat în întregime, una după cealaltă, ca cititorul să le poată cuprinde mai ușor... Publicarea cu atâta întârziere nu a dus la încetățenirea acestui procedeu, care va fi trecut cu vederea până pe la începutul secolului nostru (al XX-lea – n.n. E. P.). El sporește substanțial valoarea științifică a colecției, alcătuită de altfel sub auspicii sănătoase”⁶⁷. Analizând colecția de povești a cărturarului bucovinean, unul dintre cei mai autoritari specialiști ai folclorului românesc, Ovidiu Bîrlea, mai remarcă, în chiar titlul cărții – *Povești populare românești* –, și ecoul conștiinței unității naționale care-l anima pe Ion G. Sbiera, amintind de apelul publicat de acesta în „Foaie pentru minte...”, în decembrie 1858. Piese de rezistență ale colecției lui Sbiera rămân basmele fantastice. Dintre acestea, câteva constituie primele consemnări de variante pentru un anumit tip în circulație în spațiul românesc. Toate prezintă particularități de limbă, prezența expresiilor dialectale, a anumitor motive, prezența formulilor finale ori, de regulă, absența celor inițiale. Această observație

public atunci, dar... au rămas. În anul 1869 și 1870[,] le-am prescris din nou, tot cu scopul ca să le tipăresc, dar... și atunci n-am izbutit. În anul curent, 1886, le-am supus din nou unei reviziuni și acum le dau în lumea largă, mai ales aceluia de la care sunt culese. Aș fi prea mulțumit dacă aș fi su[r]prins în ele modul cugetării și al e[x]presiunii poporului! Cel puțin, eu mi-am dat toată silința...” *Ibidem*, p. III.

⁶³ *Ibidem*.

⁶⁴ A[rmand] G[ură], „Epica în proză”, în *Etnologie românească. Folcloristică și etnomuzicologie*, II. *Metodologie. Arhive. Instrumente de lucru*, partea a 2-a (coord. Sabina Ispas și Nicoleta Coatu), București, Editura Academiei Române, 2010, p. 53.

⁶⁵ Gheorghe Vrabie, *op. cit.*, p. 142.

⁶⁶ *Ibidem*.

⁶⁷ Ovidiu Bîrlea, *op. cit.*, p. 166–167.

făcută de Sbiera și în „Precuvântare” la volumul de *Povești populare românești* a fost corectată prin contribuțiile lui B. P. Hasdeu, referitoare la basm, căruia nu-i lipsesc șabloanele tipice. Valoarea de căpetenie a colecției rămâne cea documentară, culegătorul oferind variante bine rotunjite.

Al doilea volum de literatură populară, *Colinde, cântece de stea și urări la nunți*⁶⁸, tipărit de Ion G. Sbiera în anul 1888, cuprinde texte lirice rituale. Culegerea lor a avut loc în perioada 1861–1871 și se datorează, în parte, elevilor de la gimnaziul din Cernăuți, cărora profesorul Sbiera își făcuse obiceiul să le dea „peste sărbătorile Crăciunului și ale Paștilor, ca teme de casă din limba românească, de regulă, culegerea acestui fel de cântece, precum și descrierea datinilor populare de pe la diferite ocaziuni”⁶⁹. Tot în *Precuvântare*, profesorul bucovinean menționează că, din „colecțiunea destul de însemnată” de literatură populară pe care a avut-o la un moment dat, „descompletată foarte mult în decursul timpului, prin pierdere”, publică „bucățile [care] reprezintă aproape tot ce și cum se întrebuințează de românii din Bucovina la numitele serbări”: 16 colinde de Crăciun; șase colinde de Anul Nou; 18 cântece de stea; o colindă de Bobotează și una de Paști (cu o variantă) – la data publicării, trecute deja în repertoriul pasiv; 11 colocării (urări la nunți, cu patru variante). Textele lirice se numără printre primele culegeri de acest tip, acoperind „o arie cu o mare bogăție și varietate de datini și tradiții specifice”, investigată sumar, înainte de Ion G. Sbiera, și de Iraclie Porumbescu. Cea mai valoroasă parte a colecției o constituie orațiile agrare de Anul Nou (*Cu plugul, Cu buhaiul, Cu aratul, Plugarii și Cu clopoțelul*). Între caracteristicile lor, subliniate de Silvia Ciubotaru, se regăsesc: elemente care țin de contextul agrar medieval; pasaje umoristice, amploarea epică și arhaicitatea urărilor finale „amintind de colindele antice”⁷⁰.

Încadrat în seria folcloriștilor a căror „activitate se impune cercetătorului de specialitate”⁷¹, lui Ion G. Sbiera i-au fost recunoscute: meritul de a fi publicat prima colecție bună de basme bucovinene; atenția acordată variantelor aceluiasi motiv; valoarea operelor „lucrate în baza unui material scos dintr-o bogăție rară de izvoare”⁷²; faptul că a depășit maniera romantică de culegere a folclorului, respectând autenticitatea, ținând la păstrarea fidelă a conținutului și formei populare⁷³; abordarea și analiza, „cu mult simț al realității și chiar cu competență”, a unor probleme teoretice de folclor literar (realizează o clasificare pe specii a literaturii populare în proză: porogăni, snoave, povești, cimilituri, proverbe și zicători, iar pentru poezie

⁶⁸ I. G. Sbiera, *Colinde, cântece de stea și urări la nunți*, de *Din popor luate și poporului date...*, cu patru stampe (*Nașterea, Trei magi, Botezul, Învierea*), Cernăuți[i], Editura Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, 1888.

⁶⁹ *Ibidem*, p. III.

⁷⁰ Silvia Ciubotaru, *Obiceiurile agrare din Moldova*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2017, p. 207.

⁷¹ Nicolae Both, *op. cit.*, p. 27.

⁷² Al. Procopovici, „Doi dascăli bucovineni”, în „Luceafărul”, anul XV, 1920, p. 56.

⁷³ Nicolae Both, *op. cit.*, p. 30.

reproduce clasificarea lui Alecsandri, care „este una din[tre] clasificările cele mai complete și mai apropiate de realitate, depășind multe din încercările cunoscute la acea dată”⁷⁴.

Sim. Fl. Marian

Preot, profesor și membru al Academiei Române, folclorist și etnograf, unul dintre „cei iubitori de osteneală [...] pentru prosperitatea și dezvoltarea neamului nostru”⁷⁵, după cum îl considera episcopul Melchisedec, în urma vizitei în Bucovina anulului 1881, S. Fl. Marian a lăsat posterității nu numai o operă neegalată prin dimensiuni și valoare, ci și un model uman, apreciat deopotrivă de contemporani și de urmași.

Primele preocupări folcloristice ale lui Simion Florea Marian datează din anii de liceu, textele culese (și datate de Marian însuși) în perioada 1864–1865 sunt câteva povești⁷⁶ al căror erou este Pepelea pe care elevul Marian de la Ober-gymnasium-ul din Suceava le-a adunat în două broșuri⁷⁷. Foarte repede însă interesul pentru adunarea creațiilor orale sporește, ca și preocuparea pentru valorificarea materialului adunat de el însuși sau prin intermediari, colegi de liceu pe care îi ruga în timpul vacanțelor „să-i aduc(ă) niște cântece populare, fie doine, balade, hore, chiuituri, ba chiar povești, zicând că lui îi trebuie”⁷⁸. Debutul publicistic al viitorului academician bucovinean a avut loc în periodicul transilvănean al lui Iosif Vulcan, „Familia”, publicându-i, la sfârșitul anului 1866, materialul *O nuntă la Ilișești în Bucovina*⁷⁹.

La momentul debutului în volum, petrecut în 1869, S. Fl. Marian a dat întâietate culegerilor de poezie epică (baladelor) și lirică din arealul bucovinean, înscriindu-se în școala metodologică a lui Vasile Alecsandri. Broșura *Poezii populare din Bucovina. Balade române culese și corese de...*, apărută în 1869, conține zece balade, culese din Ilișești și Suceava. În același an, S. Fl. Marian

⁷⁴ *Ibidem*, p. 32.

⁷⁵ Liviu Papuc, „Corespondență Simion Florea Marian – episcopul Melchisedec”, în *Studii și comunicări. Simion Florea Marian*, [Suceava], Editura „Suceava”, 2000, p. 72.

⁷⁶ Mircea Fotea, primul monograf al folcloristului sucevean, menționează în lucrarea sa: „În Fondul memorial și documentar «S. Fl. Marian» de la Suceava se păstrează manuscrisul poveștii *Soldatul cel iubitoriu de băutură*, în care apare mențiunea «Simion Fl. Marian, stud. III cl. gim.», ceea ce înseamnă că el a cules această poveste în anul școlar 1864–1865, la vârsta de 17 ani. La sfârșitul altei povești, *Pepelea și Smeii*, apare semnătura folcloristului și este indicat anul 1865. După cum ne este cunoscut până acum, acestea sunt primele sale culegeri de texte folclorice, care îl situează în rândul celor dintâi culegători de basme populare românești”. *Simeon Florea Marian folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, 1987, p. 30.

⁷⁷ Paul Leu, *Simion Florea Marian, ctitorul etnografiei române*, ediția a III-a, revăzută și adăugită, Suceava, Editura „George Tofan”, 2013, p. 40.

⁷⁸ Gherasim Buliga, „Amintiri din viața amicului și colegului meu Simeon Florea Marian”, în „Junimea literară”, anul IV, nr. 6–7, 1907, p. 146.

⁷⁹ S. Fl. Marian, „O nuntă la Ilișești în Bucovina”, în „Familia”, Pesta, anul II, nr. 38, 13/25 noiembrie 1866, p. 452–454; nr. 39, 20 noiembrie/2 decembrie 1866, p. 464–466; nr. 40, 27 noiembrie/ 9 decembrie 1866, p. 476–479.

începe să colaboreze la revistele conduse de B. P. Hasdeu, conducătorul direcției noi în folcloristica românească.

Următoarea lucrare însă, tipărită în două volume, *Poesii populare române, adunate și întocmite de...*⁸⁰, tributară încă tehnicii de corecție a textelor adunate – o „tehnică... în spiritul european al epocii”⁸¹, de altfel –, a fost apreciată ca „fiind cea mai bogată colecție de balade din Moldova de Sus, posibilă într-o vreme când specia nu decăzuse într-atâta în amurg”⁸²; ea aduce în atenție și câteva tipuri noi. Această culegere a lui S. Fl. Marian, ca și alte antologii editate spre sfârșitul secolului al XIX-lea au permis „urmărirea evoluției speciei în diferite zone” și constatarea lui Ovidiu Bârlea că, în Moldova, balada ca specie se afla în declin la jumătatea secolului al XIX-lea, „iar Bucovina, în genere mai conservatoare decât restul Moldovei, nu posedă nici ea o epică diferită de cea relevată de colecția Alecsandri”⁸³.

Înscriindu-se între discipolii școlii folclorice create de Hasdeu, S. Fl. Marian a întreprins, în perioada 1880–1900, culegeri și colecții folclorice de o factură aparte, în care apelează la metoda comparativ-istorică. El este antrenat în elaborarea și publicarea monografiilor etnografice dedicate: evenimentelor majore din viața omului (nașterea, nunta, înmormântarea), cu toate obiceiurile și riturile performate în aceste contexte complexe; descântecele și vrăjilor, analizate ca fapte de etnoiatrie; cercetărilor de etnobotanică și industrie populară; sărbătorilor, cu tot felul de obiceiuri și credințe.

Activitatea lui publicistică în spațiul bucovinean este mult diminuată în perioada 1886–1900. În ianuarie 1893, folcloristul publică un material în „Gazeta Bucovinei”. Redacția îi tipărește un „Apel literar”⁸⁴ însoțit de 49 de întrebări referitoare la terminologia populară a speciilor folclorice din zonele etnofolclorice românești, adresat intelectualilor de la sate. Marian era interesat de creațiile folclorice: cântece, cântece bătrânești, cântece haiducești, cântece de leagăn, cântece de cumetrie, cântece de nuntă, doine, cântece cântate de lăutari, hora, strigătura, colinda, plugușorul (uratul), colinda cu steaua, Irozii, Capra, Malanca, bocet, vrajă, farmec, descântec, basm, poveste („Oare cine să fi stârmit, după credința poporului, întâia oară poveștile?”), snoavă, tradiție, legendă, păcălitură, cimilitură, zicală, proverb, pildă, icoană („Cine și cum vorbește în icoane?”), frântură de limbă. Ultima întrebare îl arată preocupat pe S. Fl. Marian să identifice un eventual termen popular pentru literatura populară: „Oare cum s-ar putea numi *literatura poporană* cu un singur cuvânt? Nu cumva are poporul vreun atare

⁸⁰ S. Fl. Marian, *Poesii populare române, adunate și întocmite de...*, Cernăuți, f. ed., vol. I, 1873, vol. II, 1875.

⁸¹ *Etnologie românească. Folcloristică și etnomuzicologie, II. Metodologie. Arhive. Instrumente de lucru*, partea a 2-a, p. 30 (în continuare se va cita: *Etnologie românească*).

⁸² Ovidiu Bârlea, *op. cit.*, p. 294.

⁸³ *Etnologie românească*, p. 31.

⁸⁴ S. Fl. Marian, „Apel literar”, în „Gazeta Bucovinei”, anul III, 1893, nr. 5, p. 2–3. Apelul a fost reluat și în alte publicații: „România musicală”, Suceava, 1893, p. 128–130; „Biserica și școala”, Arad, 1893, p. 27–28, 35–37; „Tribuna”, anul X, nr. 18, 1893, p. 69; nr. 19, p. 73–74.

termen?”⁸⁵. Intenția sa era ca răspunsurile să le publice „într-un op de sine stătător, dimpreună cu toate explicările și exemplele ce sper că mi se vor trimite”⁸⁶; mai mult, solicita „pe lângă termenii despre care ne-a fost până aici vorba, încă și titlul tuturor colecțiilor de literatură populară, câte au apărut până acum”, rugându-i pe culegători, autori de studii și redactori de publicații să-i trimită lucrările sau măcar titlurile lor. Astfel, cum observa biograful său⁸⁷, planul pe care îl avea era să întocmească o primă bibliografie a folclorului românesc. Punctând încercarea etnografului și folcloristului sucevean de a realiza un instrument de lucru necesar dezvoltării folcloristicii și cercetării ei științifice, Mircea Fotea remarcă: „Deși nu au fost realizate, impresionează profund, și în acest caz, claritatea cu care cercetătorul sucevean își dă seama care sunt cele mai stringente lucrări de care avea nevoie în acel moment folcloristica română”⁸⁸.

S. Fl. Marian investigase teme speciale și mai înainte, influențat fiind de Hasdeu, care se interesa de terminologia populară a diferitelor obiceiuri și ramuri tehnice. Folcloristul bucovinean cercetează denumiri de plante, păsări, insecte, sărbători etc. În 1879, în „Amicul familiei”, Marian lansa un apel pentru „legendele sau poveștile, datinile și credințele, obiceiurile și moravurile, proverbele și zicalele, cântecele și cimiliturile câte le sunt dumnealor cunoscute și câte le vor mai aduna despre păsările a căror nume urmează aci”. Se observă interesul pentru precizarea unei arii cât mai largi de investigare, depistarea unor specii folclorice neglijate, fixarea unei tehnici de notare. Un alt chestionar cuprinzător, constituit din 10 întrebări „bine formulate” și tinzând să epuizeze toate datele, alcătuit „în chip monografic”, este cel destinat culegerii datelor privitoare la sărbătoarea Paștelui. Etnologul Petru Ursache aprecia⁸⁹ că acest chestionar „rămâne încă cel mai cuprinzător de la noi”, ceea ce dovedește că metodologic Marian opera cu ușurință cu instrumentele de lucru noi la acea dată, cum era chestionarul.

Între cele 29 de volume dedicate cunoașterii culturii populare românești de folcloristul și etnograful Sim. Fl. Marian se regăsesc culegeri de literatură populară, monografiile etnografice și lucrări de sinteză cu caracter enciclopedic: *Chromatica poporului român*, discurs de recepție rostit în Aula Academiei Române, 1882; *Descânțete poporane române*, 1886; *Nunta la români*, 1890; *Înmormântarea la români și Nașterea la români*, 1892; *Sărbătorile la români*, vol. I, 1898; vol. II, 1899; vol. III, 1901; *Insectele în limba, credințele și obiceiurile românilor. Studiu folkloristic*, 1903 ș.a., scrieri care și la un secol de la publicare, rămân un reper în cercetarea culturii și civilizației tradiționale românești.

Sim. Fl. Marian devine el însuși creator de școală folcloristică în Bucovina. Dimitrie Dan și Elena Niculiță-Voronca au fost influențați și susținuți în activitatea

⁸⁵ S. Fl. Marian, *art. cit.*, p. 3.

⁸⁶ *Ibidem*, p. 2.

⁸⁷ Mircea Fotea, *Simeon Florea Marian. Folclorist și etnograf*, București, Editura Minerva, 1987, p. 161.

⁸⁸ *Ibidem*, p. 162.

⁸⁹ Petru Ursache, *op. cit.*, p. 46.

lor folclorică de academicianul bucovinean. La rândul lui, Marian a utilizat în propriile lucrări informațiile folclorice primite de la cei doi discipoli, menționându-le contribuția în notele cu care-și completa volumele.

În mai 1947, învățătorul Filimon Rusu⁹⁰, culegător de folclor (a contribuit la realizarea colecției de lirică a lui M. Friedwagner, *Rumanische Volkslieder aus der Bukovina. Liebeslieder*, 1940), a susținut la Liceul „Eudoxiu Hurmuzachi” o conferință comemorativă *Simion Florea Marian*, pentru a cinste „memoria eruditului bărbat român, care o viață întreagă a muncit pentru progresul cultural al poporului din care face parte”⁹¹. Observa atunci că, deși sunt emblematică pentru folclorul românesc din Bucovina, activitatea și numele lui S. Fl. Marian și I. G. Sbiera nu sunt singulare pe terenul cercetării culturii populare de aici, și îi amintea pe: Carol Miculi, Dimitrie Dan, Elena Niculiță-Voronca, Arcadie și Valeriu Dugan, Leonida Bodnărescu, Alexandru Voievidca, Lucian Costin, Ion (Bolocan) Vicoveanu, Ion Ieremievici-Dubău, I. E. Torouțiu, Leca Morariu, Ion Turanschi, Nicolae Simionovici, Axinte Bilețchi-Oprișanu, Constantin și Filimon Milici etc.

În ultimele decenii, lucrările unora dintre folcloriștii bucovineni, uitați ori redescoperiți târziu de folcloristica românească, au început să fie reeditate sau tipărite pentru prima dată (de exemplu, culegerile muzicale ale lui Alexandru Voievidca). De aceea, în partea a doua a articolului, atenția noastră se va opri asupra lor în mai mare măsură, în încercarea de a stabili felul în care ei au receptat și au răspuns în epocă ideilor promovate de curente și orientări folclorice promovate la București sau Cluj.

Unul dintre primii intelectuali din Bucovina care se apropie de noile orientări în cercetarea folclorului este Ilie E. Torouțiu, editor, traducător, folclorist, critic și istoric literar. El i-a fost asistent profesorului Matthias Friedwagner, autorul antologiei *Rumänische Volkslieder aus der Bukowina. I. Liebeslieder*⁹², plecat de la Universitatea din Cernăuți la Universitatea din Frankfurt, unde a creat un Lectorat de limbă română. Influențat de proiectul profesorului său și stăpânit de sentimentul datoriei față de lumea satului, din care provenea, I. Torouțiu, revenit în Bucovina în anul 1914, a început să publice volume pe care le considera utile oamenilor de la sate: *A fost odată... Povești și cântece populare*⁹³ și *Frunză verde... Cântece populare*⁹⁴.

⁹⁰ Filimon Rusu (1882–1957), învățător, publicist, animator cultural bucovinean. Informații detaliate despre activitatea și scrierile sale se găsesc la Filimon Rusu, *Amintiri. Oameni și locuri din Țara Fagilor*, cuvânt-înainte de D. Vatamaniuc, ediție îngrijită, studiu introductiv, note și comentarii, tabel cronologic de Vasile I. Schipor, indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, 2009.

⁹¹ *Ibidem*, p. 180.

⁹² *Rumänische Volkslieder aus der Bukowina*, I Band: *Liebeslieder*. Mit 380 von Alex. Voievidca aufgezeichneten Melodien. Herausgegeben von Dr. Matthias Friedwagner, Würzburg, Konrad Tritsch Verlag, 1940.

⁹³ Ilie Torouțiu, *A fost odată... Povești și cântece populare culese de...*, col. Biblioteca „Bucovina”, nr. 3, Cluj, Tipografia „Carmen”, Petru P. Barițiu, 1911.

⁹⁴ Idem, *Frunză verde... Cântece populare culese de...*, col. Biblioteca „Bucovina”, nr. 4, Solca, 1914.

În acesta din urmă, Torouțiu publică articolul „Câteva cuvinte pentru învățați cu ochilari și fără ochilari”, în care făcea următoarele precizări cu privire la misiunea folcloristului: „Materialul folcloristic din paginile acestea este scos din lucrarea *Cântecele și basmele neamului românesc din Bucovina*, la care de ani de zile muncim câțiva tovarăși de idei, adunând mereu material din toate unghiurile Bucovinei și studiindu-l. Lucrarea proiectată va trebui să fie o energică afirmare a sufletului românesc și o nestrămutată dovadă de vitalitate a poporului român din Bucovina. Înainte de toate ea va trebui să fie, din partea Bucovinei, cea mai însemnată contribuție pentru studiul limbii, căci culegerea materialului a rămas și rămâne în sama acelora care vor și redacta lucrarea: ea – culegerea – nu s-a făcut de către oameni lipsiți de studii pregătitoare, cum s-a întâmplat cu alte colecții de natura aceasta. (...) În lucrarea amintită, materialul va apărea bine studiat, aranjat și după regulile fonetice. Acolo se va insista și asupra *cântecelor americane*, un specimen ciudat și cu totul nou în literatura noastră populară, de când mizeria și sărăcia l-au silit pe bietul nostru țăran să apuce calea peste Ocean; tot acolo se vor arăta și numele persoanelor de la care au fost auzite cântecele sau basmele. În numele tovarășilor mei, I. E. Torouțiu”⁹⁵.

Se pot recunoaște câteva dintre ideile promovate la acea dată de Ovid Densusianu, care susținea o nouă direcție în studiul folclorului. Materialul folcloric adunat trebuia să poată fi utilizat ca document istoric, literar (estetic), lingvistic și psihologic totodată. Dacă folclorul fusese până atunci o „știință a relicvelor”, Densusianu venea cu o nouă concepție, a folclorului ca știință a prezentului.

Un sfert de veac mai târziu avem, prin mărturia altui bucovinean, dovada că I. E. Torouțiu nu renunțase la proiectul din tinerețe, de a alcătui o culegere amplă a creației populare din Bucovina: „Legat de unele obligații mai vechi, mă abăteam pe la profesorul I. E. Torouțiu, omul de suflet, bun și înțelegător... Îl găseam încă preocupat de planul ce și-l făurise cu ani în urmă: publicarea unui imens corpus al folclorului românesc, pe regiuni. Printre numeroșii colaboratori ce și-i apropiase în vederea transpunerii în viață a vastului proiect, mă aflu și eu”⁹⁶. Despre acest proiect amintește și editorul volumului lui Ilie E. Torouțiu, *Frunză verde. Cântece și basme populare din Bucovina* (2003). În paginile studiului introductiv *Întâiul temei și cea din urmă nădejde, folclorul*, Ion Filipciuc prezintă întâlnirile elevului și studentului Torouțiu cu personalitățile care i-au marcat devenirea culturală și științifică: S. Fl. Marian, Constantin Morariu, Leca Morariu, M. Friedwagner. Ei i-au însuflat dorința de a culege cântece și basme populare, de a le repune, pe calea scrisului, în circuitul folcloric, de a le studia sub aspect literar, semantic și dialectal. Proiectul său însă nu a mai fost împlinit.

⁹⁵ Ilie E. Torouțiu, *Frunză verde. Cântece și basme populare din Bucovina*, ediție și studiu introductiv de Ion Filipciuc, Câmpulung Bucovina, 2003, p. 115.

⁹⁶ Iulian Vesper, *Memorii*, București, Editura Saeculum I. O., 1999, p. 159–160.

OBICEIURILE TRADIȚIONALE DE ÎNMORMÂNTARE ÎN COMUNITĂȚILE POLONEZE DIN BUCOVINA

MAGDALENA POKRZYŃSKA

Traditional Burial Customs in the Polish Communities in Bukovina

(Abstract)*

The article is devoted to the issues of the death and cultural customs associated with the human corps practiced in the Polish communities in Bucovina. In the first part of the text the author presents relationships between death, culture and social life. There are aimed the social functions of funeral, as well as durability and changes in terms of attitudes toward human death and human corps, that are happened in the modern and postmodern societies. In the main part of the article, the author follows the traditional “last way” of human being – from his/her dying, through caring for the corps and burial, to the habits expressing individual or collective memory about a died person. The article is based on the empirical data collected during field research 2016–2018 among Polish people who are living in two parts of the historical region of Bucovina: both in Romania (Suceava County) and in Ukraine (Chernivtsi Oblast).

Keywords: death, funeral customs, tradition, Bucovina, Polish people in Bucovina.

Trecerea timpului, moartea sunt lucruri care ating fiecare ființă vie. Problema morții și a trecerii într-o altă lume se înscrie printre acele aspecte importante care apar în orice cultură – indiferent de timp și spațiu. Moartea e un motiv important care se încadrează în identitatea umană. În imaginile și acțiunile legate de moarte se reflectă modul de înțelegere a lumii, construcția acesteia, locul persoanei respective în structura acesteia și sensul existenței sale, „relațiile dintre atitudinea față de moarte, în cea mai generală și mai comună formă a ei, și modificările în conștiința de sine și în relațiile față de alți oameni, sentimentul destinului individual și al destinului colectiv”¹.

Din perspectiva abordărilor antropologice tradiționale, dezvoltate pe baza perspectivei antropocentrice postiluministe, adeseori moartea este asociată cu

* Traducere: Magdalena Pokrzyńska.

¹ Philippe Ariès, *Rozważania o historii śmierci* (în continuare se va cita: Philippe Ariès, *Rozważania*), trad. Katarzyna Marczevska, Warszawa, Wydawca „Oficyna Naukowa”, 2007, p. 15.

activități legate de ritualul de trecere – acțiune colectivă având ca scop excluderea rituală a persoanei decedate din structura socială sau mai exact integrarea ei în „lumea cealaltă”². Desfășurarea și sensul înmormântării într-o anumită comunitate sunt direct legate de modul cum își imaginează lumea de dincolo. Este un ritual practicat nu numai din motive igienice și sanitare (necesitatea de a se debarasa de corp), dar (poate, mai presus de toate) de a facilita celui decedat trecerea în cealaltă lume/inexistență/o altă formă a existenței (în funcție de convingerile acceptate în cultura respectivă). Ceremoniile de înmormântare îndeplinesc și o serie de funcții tainice. Din perspectiva experienței și a vieții individului, acestea constituie un fel de tratament terapeutic, menit să amelioreze șocul produs de moartea membrului respectivului grup, oferă posibilitatea de descărcare a emoțiilor cauzate de moarte, creează un cadru pentru exteriorizarea sentimentelor legate de aceasta, organizează activitățile persoanelor celor mai afectate de moartea respectivului om (fiind un fel de indicator pentru cei care pot fi dezorientați de moartea cuiva apropiat). În mormântarea marchează și procesul de reintegrare a acelor persoane în societate (adeseori îndeplinind un nou rol social, de exemplu nu de soție, ci de văduvă). Din perspectiva vieții colective, înmormântarea este o activitate colectivă care are rolul unei funcții de integrare, confirmând existența ordinii sociale și obligându-i pe membrii comunității să se confrunte cu propria mortalitate³.

Atitudinile față de moarte se manifestă în relația cu persoana muribundă, în relația cu corpul/cadavrul și în strategiile de a face față propriei mortalități⁴. Concepțiile culturale și activitățile sociale legate de moarte se schimbă foarte încet⁵. Cu toate acestea, în secolul al XX-lea, în societățile industrializate și urbanizate ale Occidentului, atitudinea față de moarte se modifică rapid: dacă în secolele de demult era un eveniment social cu o semnificație publică, atitudinea contemporană față de moarte constă în ascunderea ei în sfera privată, separând-o în instituții specializate în acest sens⁶. Cercetătorii afirmă că printre factorii cei mai importanți care determină schimbări în atitudinea față de moarte sunt: secularizarea, urbanizarea și modificările familiei legate de aceasta, precum și dezvoltarea medicinei⁷. Noile descoperiri și realizări tehnologice duc la apariția unor noi

² Arnold van Gennep, *Obrzędy przejścia. Systematyczne studium ceremonii. O bramie i prog, gościnności i adopcji, o ciąży i porodzie, o narodzinach, dzieciństwie, dojrzewaniu i inicjacji, o święceniach kapłańskich i koronacji królów, o zaręczynach i zaślubinach, o pogrzebie i porach roku i o wielu innych rzeczach*, trad. Beata Biały, introd. Joanna Tokarska-Bakir, Warszawa, Wydawca „Państwowy Instytut Wydawniczy”, 2006, p. 151.

³ Antonina Ostrowska, *Śmierć w doświadczeniu jednostki i społeczeństwa*, Warszawa, Wydawca „Wydawnictwo IFIS PAN”, 1997, p. 233–234.

⁴ *Ibidem*.

⁵ Philippe Ariès, *op. cit.*, p. 17.

⁶ Idem, *Człowiek i śmierć*, trad. Eligia Bąkowska, Warszawa, Wydawca „Państwowy Instytut Wydawniczy”, 1992, p. 549–590.

⁷ Józef Baniak, *Desakralizacja kultu religijnego i świąt religijnych w Polsce. Studium socjologiczne*, Kraków, Wydawca „Zakład Wydawniczy NOMOS”, 2007, p. 438–439.

întrebări și la căutarea unor noi soluții. Împreună cu noile tendințe ale gândirii din umanismul înțeles în linii largi sau la granițele acestuia (de exemplu, sub forma transumanismului, postumanismului și al noului mod de abordare a subiectivismului și a agentivității) se modifică perspectiva prin care este privită existența umană. Limitele umanității, relațiile dintre *homo sapiens* și animale și restul naturii, mortalitatea individului, supraviețuirea lui biologică și viitorul sunt văzute într-o nouă lumină⁸.

Cu toate acestea, în viața modernă a locuitorilor din Bucovina se găsesc multe comportamente tradiționale și credințe legate de moarte. „În trecut, în special la sate (atât în casele țăranilor, cât și în conace) și în micile comunități locale era un eveniment și o experiență care, după cum afirmă M. Wańkowitz, avea o notă amplă și profundă”. Ritualul funerar avea „maiestuozitatea, splendoarea și celebrarea sa – un ritual lung, complicat, plin de semnificații pentru persoana decedată și apropiatii acesteia” – scria despre cultura poloneză de demult cercetătoarea poloneză Maria Oгородowska⁹. Maiestuozitatea, splendoarea și celebrarea amintite însoțesc în mare parte în continuare ritualul de trecere „în cealaltă lume” în comunitățile poloneze din Bucovina. Ritualul funerar din a doua jumătate a secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea păstrează aici multe dintre elementele sale tradiționale, fie în domeniul obiectivelor culturale ale acțiunilor întreprinse, fie în sensul modurilor de realizare a acestor obiective (tipologia atitudinilor – R. Merton).

Subiectul acestei lucrări constituie activitățile culturale privind contextul morții umane în comunitățile poloneze din Bucovina. Lucrarea este rezultatul cercetărilor pe teren realizate între anii 2015 și 2018 de către o echipă interdisciplinară polono-ucraineană în cadrul proiectului „Graiul polonez în Bucovina Carpatică. Documentarea unui patrimoniu național pe cale de dispariție”, proiect condus de către Helena Krasowska, de la Instytut Slawistyki din Polska Akademia Nauk (Academia Poloneză de Științe). În timpul cercetărilor, au fost efectuate interviuri detaliate pe mai multe teme cu persoanele care au declarat că sunt de origine poloneză. Printre subiectele discutate au fost chestiunile referitoare la obiceiurile legate de moarte. Au fost intervievate 358 de persoane (190 de persoane în Ucraina și 168 în România), în diferite forme ale limbii polone, în limba ucraineană sau în limba română. Partenerii de discuție au fost persoane de ambele sexe, de vârstă matură (60+), care locuiau fie la sat, fie la oraș, reprezentând niveluri diferite de educație și diverse grupuri profesionale. Majoritatea dintre cei intervievați (254 de persoane, ceea ce constituie peste două treimi din toți participanții la cercetare) s-au născut între anii 1924 și 1956. Cercetările au fost făcute în 58 de localități: 39 în Ucraina (partea nordică a Bucovinei) și 19 în România (partea sudică a Bucovinei).

⁸ Ewa Domańska, *Nekros. Wprowadzenie do ontologii martwego ciała*, Warszawa, Wydawca „Wydawnictwo Naukowe PWN”, 2017, *passim*.

⁹ Barbara Oгородowska, *Polskie tradycje i obyczaje rodzinne*, Warszawa, Wydawca „Sport i Turystyka – MUZA SA”, 2008, p. 232.

Harta cu localitățile unde au fost făcute cercetările.

Încă din perioada austro-habsburgică din istoriei Bucovinei, în pofida trecerii timpului, a comunismului și a migrațiilor, cultura bucovineană este în continuare una transfrontalieră, iar locuitorii acestei zone, atât în România, cât și în Ucraina sunt diversificați din punct de vedere etnic. Conform datelor ultimelor recensăminte generale (2001 – Ucraina, 2011 – România), persoanele care s-au declarat de naționalitate poloneză constituie: în regiunea Cernăuți – 0,4% (3 367 de persoane) din totalul locuitorilor (adică 919 028 de persoane)¹⁰ și în regiunea Sucevei – 0,3% (1 922 de persoane) din totalul locuitorilor (634 810 de persoane)¹¹. Polonezii din

¹⁰ *Національний склад населення чернівецької області та його мовні ознаки (за даними Всеукраїнського перепису населення 2001 року). Частина 1, за редакцією В. Камінської, Чернівці, Editura „Державний Комітет Статистики України. Чернівецьке Областне Управління Статистики”, 2003, p. 4–5.*

¹¹ <http://www.recensamantromania.ro/rezultate-2/> (accesat la 7 februarie 2019).

Bucovina se caracterizează prin diversitate, care se manifestă nu numai prin diferențele tipice legate de sex, vârstă, educație, profesiunea practică sau locul de domiciliu (sat/oraș). Trăsăturile caracteristice care diferențiază comunitatea poloneză din Bucovina sunt, de asemenea, experiența și amintirile comunismului, altele în zona nordică – ucraineană, altele în zona sudică – românească. Mediul este diversificat și din punctul de vedere al cunoașterii limbii, inclusiv al graiurilor¹². Cercetările demonstrează că, în pofida schimbării de generații în cultură și limbă, sunt în continuare vizibile modelele vechi, cu care populația a venit în Bucovina la trecerea dintre secolele al XVIII-lea și al XIX-lea și în secolul al XIX-lea. Pe fondul întregii comunități poloneze din Bucovina, datorită graiului specific și obiceiurilor tradiționale, merită o atenție specială muntenii polonezi, ale căror colonii compacte pot fi întâlnite în satele Pătrăuții de Jos, Stara Huta, Tereblecea (din Ucraina) și Solonețu Nou, Poiana Micului și Pleșa (din România).

La fel ca în cazul altor comunități post-migrație și în Bucovina, încă de la începutul colonizării organizate la sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, biserica și religia au constituit elemente importante în integrarea socială, au creat o legătură nu numai cu lumea transcendențială, dar și în relațiile interpersonale și în continuarea tradițiilor familiale și naționale. Credinșii romano-catolici constituiau una dintre minoritățile religioase din Bucovina multiethnică. Adeseori, religia comună era un factor de legătură care depășea granițele etnice.

După al Doilea Război Mondial, întreaga zonă a Bucovinei istorice a fost afectată de influența puternică a ideologiei comuniste, ostilă religiei tradiționale. În partea sudică, în ciuda diferitelor restricții impuse de către autoritățile statului și a atitudinii nefavorabile față de credinșii practicanți, catolicii au avut ocazia să participe sistematic la viața liturgică și sacramentală, precum și la tradițiile familiale și vecine care cultivă obiceiurile legate de ciclul vieții umane și de anul liturgic. Situația credinței religioase individuale și a vieții socio-culturale în domeniul apartenenței confesionale a fost extrem de dificilă în partea nordică, sovietică, a regiunii, unde, până la Perestroika, singura biserică activă în care avea loc regulat Sfânta Liturghie era Biserica Înălțarea Sfintei Cruci din Cernăuți. Se poate afirma că întregul voievodat, împreună cu periferiile din zonele Pocuția și Podolia reprezentau, informal vorbind, o mare comunitate parohială. Aproape toate sacramentele care au fost primite de către membrii comunității poloneze de la sfârșitul războiului și până în anii '90 ai secolului al XX-lea au fost acordate fie de preotul Józef Jędrzejewski (care a fost paroh între anii 1961 și 1970), fie de preotul Franciszek Krajewski (paroh în perioadele: 1939–1961 și 1970–1990). Activităților ferme ale celor doi preoți din Bucovina nordică, activități mereu șicanate de autoritățile statului și adeseori chiar periculoase, li se datorează existența unuia dintre puținele sanctuare din Uniunea Sovietică unde exista serviciu religios

¹² Helena Krasowska, Magdalena Pokrzyńska, Lech Suchomłynow, *Świadectwo zanikającego dziedzictwa. Mowa polska na Bukowinie: Ukraina-Rumunia*, Warszawa, Wydawca „Wydawnictwo Instytutu Sławistyki PAN”, 2018.

permanent. Situația religiei în statul sovietic influența considerabil viața membrilor comunităților poloneze din Bucovina, tradițiile lor familiale și obiceiurile din imediata vecinătate. Unele dintre ele au fost parțial abandonate, o parte au suferit modificări (de exemplu înmormântări în spirit creștin, însă fără participarea preotului, care fără o aprobare specială de la autorități nu avea dreptul să efectueze niciun fel de alte activități legate de cultul religios în afara zidurilor bisericii din Cernăuți). Totodată au apărut noi practici care aparțineau curentului oficial al vieții în comunism și erau în contradicție cu formele tradiționale (de exemplu, înmormântare laică).

Trăsătura tradițională a ritualului înmormântării este caracterul său casnic, familial și local. Aceste caracteristici reies din interviurile realizate în Bucovina. Atât în partea ucraineană, cât și în cea românească, persoana moare cel mai des acasă și până la înmormântare corpul ei rămâne înconjurat de familie, de rude și de vecini. Premoniția morții iminente presupune luarea rămasului bun de la cel care trece pe lumea cealaltă. Muribundul este vizitat de familie, prieteni și vecini. În România, interlocutorii aminteau de obicei și despre vizita preotului și ultima spovedanie. În Ucraina, una dintre persoanele (Panca) care a crescut în realitățile sovietice și nu a avut niciodată ocazia de a participa la primirea preotului cu viaticul, povestea despre faptul că, în anii '90, pe patul de moarte, soacra a instruit-o despre felul în care trebuie să se comporte într-o asemenea situație. Lângă muribund întotdeauna veghează cineva. În acele clipe grele nu este lăsat singur. În timpul cercetărilor a ieșit la iveală că mulți dintre cei intervievați au fost martori, într-un anume fel au participat, la moartea cuiva din casă. Momentul tranziției către lumea cealaltă nu rămâne neobservat. În prezența morții iminente, anturajul este obligat să păstreze o atmosferă de rugăciune solemnă, trebuie să domine pacea și liniștea. Motivul prezent inevitabil în timpul morții, dar mai ales după constatarea decesului, este lumina – focul viu, reprezentat de flacăra lumânării. Conform tradiției, ar trebui să fie „gromnica”¹³ – o lumânare mare sfințită în biserică. În biserica romano-catolică această lumânare se sfințește pe 2 februarie, de sărbătoarea Întâmpinării Domnului, numită popular în Polonia „Matki Boskiej Gromnicznej” (Maica Domnului, păzitoarea împotriva furtunilor). Însă, în realitățile sovietice existente în nordul Bucovinei, acest lucru nu era întotdeauna posibil. Atunci era utilizată orice altă lumânare. Lumânarea era pusă în mâna muribundului. Adeseori cineva dintre cei apropiați îl ajută pe muribund să o țină sau lumânarea se pune în imediata apropiere a acestuia. Multe povestiri despre moartea cuiva apropiat demonstrează existența unui presentiment care o anunță (trezire bruscă, o durere bruscă în piept etc.). Imediat după deces, începe agitația legată de pregătirea înmormântării. Comunitatea locală este informată despre moartea vecinului. Moartea se anunță prin tragerea clopotelor în fiecare zi, până în ziua înmormântării (în zona sovietică acest lucru se întâmpla foarte rar, întrucât chiar dacă biserica nu

¹³ În Polonia – o lumânare specială, dedicată Maicii Domnului, despre care se credea că ferește de furtuni și fulgere; grom în limba polonă înseamnă fulger.

a fost distrusă și clădirea a rămas, clopotele erau cel mai adesea confiscate de stat). Am mai notat practici legate de oprirea ceasului la ora morții și de acoperirea oglinzilor și a televizoarelor cu pânză neagră.

Comunitatea formată din familie și vecini se ocupa de pregătirea corpului și a locului unde acesta va fi ținut până la înmormântare, timp de trei zile. De obicei, de spălat se ocupă o persoană dintre vecini, adeseori se aplică regula că bărbatul e spălat de un bărbat, femeia de o femeie (Solonețu Nou). Există și persoane care au fost de nenumărate ori rugate să facă acest lucru, devenind un fel de specialiști locali în acest domeniu. Din povestirile lor reiese că pentru spălat se folosește apă caldă și un prosop proaspăt sau tifon. O practică des întâlnită este să i se vorbească persoanei decedate în timpul spălării, dar mai ales al îmbrăcării (când corpul, care devine tot mai rigid, nu se supune activităților care sunt realizate). Îmbrăcatul este însoțit și de rugăciuni. Se întâmplă să fie păstrat obiceiul arhaic de vărsare a apei într-un loc retras, pentru ca cei vii să nu intre în contact cu ea. Acest lucru se explică prin faptul că se încearcă evitarea utilizării ulterioare a acesteia în scopuri magice (Crasna-Ilschi). Însă, acest obicei nu este cunoscut și practicat pretutindeni. La fel de diferite sunt modurile de debarasare a materialului utilizat pentru spălarea corpului. Acesta este ars (Solonețu Nou) sau este păstrat (circula convingerea despre puterile sale magice și era utilizat ulterior pentru diverse activități de protecție – de exemplu pentru „a trece cu bine” frontiera de stat) (Cernăuți). Și în acest caz am constatat diferențierea caracteristică pentru comunitatea poloneză din Bucovina: obiceiul dăruirii unui prosop persoanei care s-a ocupat de spălarea decedatului există printre polonezii din exteriorul enclavei poloneze, care trăiesc înconjurați de populația ucraineană (de exemplu, în Bănila pe Siret). În alte localități era un serviciu pentru care nu exista obiceiul de a oferi ceva (de exemplu, în Pătrăuții de Jos). Toate persoanele mature decedate au cu ele pe ultimul drum ceva de acoperit capul. Femeia poartă batic, iar bărbatului i se pune lângă cap o pălărie. Conform obiceiului, decedatul e îmbrăcat în lenjerie nouă. Celelalte haine (costumul și cămașa pentru bărbat, rochia sau fusta și bluza pentru femeie) și încălțăminte pot fi deja purtate. De obicei, persoanele în vârstă au pregătită ținuta pentru ultimul drum. Demult, la sate, cei decedați erau îmbrăcați în costume tradiționale. În acest caz, aceeași îmbrăcăminte era purtată în timpul a două ritualuri: la nuntă și la înmormântare.

În conformitate cu tradiția, persoanele tinere decedate erau îmbrăcate ca pentru nuntă – fetele purtau rochie albă de mireasă, iar băieților li se puneau un mic buchet la butonieră. De asemenea, desfășurarea înmormântării este și ea aparte. Dacă persoana decedată era logodită, atunci logodnicul/logodnica însoțește sicriul în procesiunea funerară (ca la nuntă). Sicriul este purtat atunci de către tineri. Tot ei, în timpul înmormântării, joacă rolul cavalerilor de onoare. Copiii decedați sunt și ei îmbrăcați în alb – dar în acest caz înmormântarea nu face nicio referire la motivele de nuntă. În sicriu se pune întotdeauna o iconiță cu Maica Domnului sau cu Isus Cristos, rozariul (care se împletește pe palme) și o carte de rugăciuni. Decedatul

este echipat și cu obiecte de folosință zilnică, precum pieptene, ac și ață, batistă, uneori chiar și cremă de ras sau pastilele pe care persoana decedată le lua. Unii mai adaugă bani simbolici și o mică sticlă de votcă. Dacă bărbatul decedat era mai în vârstă, i se pune în sicriu și un baston. De obicei, decedatului i se leagă picioarele și maxilarul – pentru ca picioarele să fie apropiate, iar gura închisă. Înainte de înmormântare, legăturile sunt scoase. Ele fie rămân în sicriu, fie se ard, ca să nu intre pe mâna persoanelor de rea credință. Există convingerea că pot fi utilizate pentru vrăji. Sicriul se decorează cu flori. În România există obiceiul înmormântării cu flori artificiale și nu naturale. Florile naturale se scot din sicriu înainte de înmormântare, conform principiul delimitării lumii vieții de cea a morții. Pe vremuri se puneau în sicriu frunze de nuc, ouă de găină proaspete și var, lucruri care ar fi trebuit să împiedice descompunerea corpului și mirosurile neplăcute (Crasna-Ilschi). Întotdeauna în sicriu se pune o pernuță. În Ucraina a fost menționat vechiul obicei de a umple perna cu așchiile rămase după rindeluirea sicriului (Pătrăuții de Jos). În România este menționat obiceiul de a pune sub cap plantele sfințite de Rusalii (Coborârea Duhului Sfânt) sau de a umple cu ele perna (Solonețu Nou). De obicei, corpul pus în sicriu este acoperit. Pe vremuri era acoperit cu pânză, în prezent se acoperă cu un tul. Corpul este expus în partea reprezentativă a casei, într-o cameră special amenajată pentru aceasta, unde este vizitat de către rudele apropiate sau mai îndepărtate, vecini, cunoscuți. Statutul social contează și după moarte. Persoanele importante din comunitate sunt tratate cu mai mult respect, fapt care se manifestă prin prezența unui număr mai mare de persoane care își iau un ultim rămas bun din ziua morții și până la înmormântare. Practic, oricine are acces la rămășițele trupești ale defunctului. Copiii nu sunt izolați de moarte.

Interlocutorii relatează că până nu demult sicriul era făcut de către tâmplarul local imediat după deces (numai în situațiile în care cineva se aștepta la o moarte iminentă, sicriul era comandat mai devreme). Până când era gata, decedatul – după ce era spălat și îmbrăcat – era pus pe masă, pe perne. Deși în limbajul popular – atât în Ucraina, cât și în România – există în continuare expresia „a sta întins pe perne”, obiceiul acesta dispare. Actualmente, sicriul nu este făcut la comandă, ci se cumpără în punctele specializate. Imediat după spălarea și îmbrăcarea defunctului, acesta este pus direct în sicriu, iar sicriul este plasat pe masă sau pe catafalc. După cum am amintit deja, este în continuare actual obiceiul de a priveghea lângă corpul celui decedat – din momentul morții, timp de trei zile (ziua și noaptea), până la înmormântare. Toată lumea se roagă, dar femeile joacă rolul principal. Ele cântă „Îngerul Domnului”, „Serdeczna Matko”¹⁴, conduc rozariul și alte rugăciuni pentru cel răposat. Familia roagă pe cineva dintre vecini să conducă rugăciunile. În fiecare localitate există persoane care au îndeplinit acest rol de nenumărate ori. Această funcție este privită ca un serviciu de onoare, pentru care nu se încasează bani.

¹⁴ Cântec religios foarte important pentru polonezi, prin care păcătoșii o roagă pe Sfânta Fecioară să aibă grijă de vii și de morți. Melodia aparține, de fapt, unui vechi cântec patriotic polonez, „Boże coś Polskę”.

În comunitățile muntenilor polonezi, atât în nordul, cât și în sudul Bucovinei, există obiceiul ca seara să se meargă la așa-zisul lubek (acum începe să se utilizeze și „la rozariu” – Pătrăuții de Jos). Se poate spune că înainte de înmormântare, lubek este perioada când se adună cele mai multe persoane în jurul răposatului. Vin și femei și bărbați de diferite vârste. Familia apropiată pregătește ceva de servit pentru vecinii și cunoscuții care îi vizitează în aceste zile – prăjituri, învărtită (un fel de cozonac) cu mac, apă, sucuri, vin; bărbații sunt serviți chiar și cu vodcă. Nu întotdeauna întâlnirile au un caracter înălțător și trist. Bineînțeles că domina seriozitatea și atmosfera de rugăciune. Însă, noaptea, pentru a nu adormi, oamenii discută diverse lucruri, pe teme foarte diferite și nu numai legate de cel răposat, de moarte și de cele veșnice etc. Dintre obiceiurile legate de lubek, sunt cunoscute jocuri precum kotas, studnia, róza, care erau cândva practicate de către tinerii adolescenți. Aceste jocuri aveau o ușoară conotație sexuală, ilustrând, de fapt, eterna luptă dintre viață și moarte. În schimb, de obicei bărbații maturi sunt cei care rămân să privegheze noaptea, după ce femeile pleacă acasă. Aceștia joacă șah, cărți și adeseori beau alcool.

Pe vremuri, tot priveghiul, cu toate întâlnirile pe care le presupunea, avea loc în aceeași încăpere unde era expus sicriul cu cel răposat. Din motive sanitare, acum întâlnirile au loc în camera de alături. Interlocutorii afirmă că inclusiv preoții propun o asemenea soluție (în cazul în care nu există încăperi frigorifice sau capele la cimitir). În unele localități locuite de către populația de origine poloneză, preotul intenționează să construiască o asemenea capelă la cimitir, în care să poată fi expus trupul răposatului până în momentul înmormântării. Sicriul se scoate din casă în ziua înmormântării. Tot mai des în Bucovina se ocupă de acest lucru angajații unei firme de servicii funerare (mai ales la oraș). Pe vremuri, după cum își amintesc cei intervievați, sicriul era scos de vecini și cunoscuți. Există comportamente tradiționale asociate cu scoaterea sicriului din casă. În primul rând se bate cu el de trei ori de prag, spunând de trei ori formula de rămas bun (de exemplu, în Pătrăuții de Jos: „Rămâneți sănătoși!”). În curte, o persoană vorbește cu voce puternică în numele celui răposat, cerând iertare pentru greșelile făcute în timpul vieții față de Dumnezeu, de vecini, de soț/soție și de anumiți membri ai familiei. Sicriul se închide în curte (spre deosebire de obiceiul ortodox, unde se pune capacul la sicriu abia înainte de coborârea lui în groapă). De asemenea, se închide ușa. Familia apropiată rămâne pentru o vreme în încăperea unde a fost răposatul, uitându-se unii la alții sau în direcția opusă celei în care a fost scos sicriul. Există și obiceiul ca după scoaterea sicriului, unul dintre participanții la înmormântare să strige tare (Rakowiec). Se crede că aceste activități ajută la ruperea legăturilor celui răposat cu această lume. În unele localități, pe masa unde a fost sicriul se pun pâine, sare și apă sfințită. Sunt alimente simbolice pentru suflet. După șapte zile, după ce s-a comandat o liturghie pentru sufletul celui răposat, familia apropiată împarte această pâine. Fiecare primește câte o bucățică, o „înmoaie” în sare și o mănâncă. Acest obicei este un fel de ultimă masă comună împărțită cu cel decedat, ultimul rămas

bun înainte de plecarea în lumea de dincolo. Interlocutorii au mărturisit că acesta a jucat un rol important în viața lor, îndeplinind o funcție foarte importantă în sfera emoțională, aducându-le alinare și ajutându-i să accepte moartea persoanei apropiate.

Există convingerea că sufletul părăsește treptat această lume. După moarte sufletul rămâne aproape de corp, însoțindu-l până la înmormântare. Conform credinței tradiționale, sufletul este prezent printre cei vii și după înmormântare, timp de patruzeci de zile, după care trece pe lumea cealaltă. A fi pe moarte în zilele Triduumului Pascal și a muri în Duminica Paștelui se consideră a fi o participare directă la patimile și învierea Domnului¹⁵. Un semn bun referitor la soarta ulterioară a sufletului celui răposat este desfășurarea priveghiului până la înmormântare. Când rugăciunea e „ușoară”, se cântă și se roagă cu ușurință lângă trup, înseamnă că sufletul merge în rai.

În mod tradițional, sicriul era dus la cimitir de o căruță trasă, de obicei, de doi cai. Dacă răposatul era fierar, atunci erau înhâmați patru cai. În ultimele decenii au avut loc schimbări. În orașe, mai ales în cele mai mari, Cernăuți și Suceava, de transportul sicriului se ocupă mai degrabă firmele de servicii funerare, care utilizează autoturisme. Treptat, și la sate sunt introduse noutățile de acest tip, deși mai putem întâlni un convoi tras de cai, de acasă până la biserică și apoi la cimitir. În cele mai multe cazuri a fost alegerea conștientă a celui decedat, care și-a exprimat această dorință înainte de a muri. Se acordă o mare atenție faptului că răposatul trebuie așezat în așa fel încât, în timpul transportului, să aibă picioarele înainte, în direcția bisericii unde este dus sicriul, iar în biserică, în direcția altarului. După liturghie, sicriul se întoarce, pentru ca, la părăsirea bisericii, să iasă din nou „cu picioarele înainte” către locul de înmormântare.

Comparativ cu bogatele obiceiuri ortodoxe, procesiunile poloneze arată modest. În față este crucea însoțită de două steaguri, iar sicriul este acoperit. În unele localități există în cimitir morminte zidite (Cernăuți, Bulai). Însă, cel mai des sunt întâlnite mormintele săpate direct în pământ, de către vecinul care a fost rugat să facă acest lucru. De asemenea, acoperirea mormântului se face și ea tot manual, în prezența participanților la înmormântare. Toți așteaptă, rugându-se cu voce tare, cântând pentru sufletul celui răposat, până când mormântul este acoperit în întregime cu pământ. În mod tradițional, în timpul ceremoniei de la cimitir, fiecare participant la înmormântare ține în mână o lumânare aprinsă după scoaterea sicriului din biserică (Pătrăuții de Jos). La Pleșa, acest obicei se păstrează până astăzi. Fiecare lumânare este aruncată de participantul la înmormântare în groapă. Abia atunci se încheie înmormântarea. Pe mormânt se pun flori și lumină – pe vremuri lumânări, acum, de obicei, candelă.

De cele mai multe ori se urmărește ca răposatul să fie înmormântat în mormântul familiei, „ca să aibă cine să vină la mormânt” – moștenitorii, foștii vecini și copiii lor, pentru a păstra vie amintirea celui decedat. În acest mod se păstrează în

¹⁵ Se spune: „wybawiuny, je kolo samego Jezusa, bo wtedy niebo jest roztworione” – „omul este mântuit, este lângă însuși Isus, pentru că atunci cerul se deschide” (Rakowiec).

continuare contactul dintre lumea celor morți și a celor vii. Legătura are un alt statut, însă este resimțită în continuare și exprimată prin diverse practici. Lumea trăită cuprinde orizonturi mult mai largi decât cele care pot fi direct observate. Totodată este și o cale, prin includerea celor decedați în viața de aici și acum, de a conferi vieții sociale un caracter supranatural. Comunitatea celor vii este văzută de către membrii săi ca un element al ordinii cosmice, care depășește dimensiunea fizică măsurabilă a timpului și spațiului. Mormintele respective se vizitează regulat, mai ales în timpul sărbătorilor religioase. De 1 noiembrie se rostesc rugăciuni colective pentru sufletele celor răposați. La Solonețu Nou există obiceiul de a-i pomeni pe cei răposați în ajunul Coborării Duhului Sfânt (Rusaliilor). În această zi, în sat are loc procesiunea tradițională de la biserică la cimitir. În nordul Bucovinei, există obiceiul de a lăsa un loc liber la masa din Ajunul Crăciunului și de a păstra mâncarea pe masă după luarea cinei de ajun pentru nevoile sufletelor rudelor moarte. Tinerii care se căsătoresc vizitează, adeseori chiar în ziua nunții, îmbrăcați în costumele de miri, mormintele părinților morți. Totodată, biserica, întrucât joacă un rol primordial în viața cotidiană a polonezilor din Bucovina, recomandă rugăciuni dese pentru sufletele celor răposați.

După înmormântare, toți participanții merg la praznic. Până nu demult, acesta era pregătit acasă, acum, tot mai des, în funcție de locul de domiciliu (sat/oraș) și de posibilitățile financiare, se comandă acest prânz la restaurant. Cu câțiva ani în urmă, prânzul era pregătit cu ajutorul vecinilor, care organizau o clacă. Aceste tradiții sunt în continuare cultivate în anumite comunități (de exemplu, în Pleșa). În timpul praznicului, toți cei adunați se roagă nu numai pentru sufletul persoanei care tocmai a fost îngropată, ci și pentru sufletele din familia răposatului și pentru toate acele suflete necunoscute pentru care nu se roagă nimeni și de care nimeni nu își aduce aminte. Abia după rugăciune se începe consumarea mâncărilor. În funcție de perioada liturgică, în timpul praznicului sunt servite mâncăruri cu carne sau de post. Mâncăruri populare sunt: sarmalele, supa de pui, peștele, cârnații, brânza, diverse salate. În Bucovina nordică atrage atenția obiceiul de a pregăti grâu – colivă (în Polonia această mâncare este cunoscută cu denumirea împrumutată de la ucrainenii – kutia), o mâncare asociată ca fiind una de bază pe masa din Ajunul Crăciunului și fără de care în multe case, inclusiv în cele ale polonezilor din Bucovina, e greu de imaginat masa din Ajunul Crăciunului. În Bucovina nordică încă se mai pot asculta povestiri despre amintirea celor răposați în Ajunul Crăciunului. Această tradiție, aproape uitată în Polonia, este încă vie printre locuitorii Bucovinei. Conform vechiului obicei, la praznicul de după înmormântare, la fel ca la masa din Ajunul Crăciunului, grâul este prima mâncare servită. Praznicul nu încheie relația cu cel răposat. După moartea cuiva apropiat, familia poartă doliu. Durata și modul cultural de exprimare a acestuia depind de sex și de gradul de rudenie. Semnul vizibil este culoarea neagră, denumită doliu. Dacă moare cineva apropiat din familia logodnicilor, atunci fie se amână nunta pentru o altă dată, fie mirii nu dansează și nu cântă la nunta proprie.

În mediul în care trăiesc polonezii din Bucovina au apărut elemente ale obiceiului ortodox numit pomană, asociat cu dăruirea și rugăciunea pentru sufletul celui răposat. În practică, pomana înseamnă un mic cadou oferit, mai ales sub forma unor pachete de mâncare sau a unui prosop nou, câteodată chiar obiecte de uz, iar cel care le primește trebuie să se roage pentru sufletul răposatului. Trebuie menționată dimensiunea socială a acestei obicei. Se bazează pe schimb și presupune crearea unor legături puternice. Donatorul, beneficiarul și răposatul încep să fie legați printr-un fir subtil, care depășește dimensiunea lumii sociale actuale. Pomana se oferă în ziua înmormântării, patruzeci de zile mai târziu și la aniversările ulterioare ale decesului. Adeseori este practică la cimitir. Se obișnuiește ca mâncarea dăruită, sucurile și alcoolul să fie consumate pe loc la cimitir. Astăzi, interlocutorii polonezi justifică datul de pomană prin chestiuni practice (ca participanții la înmormântare care au venit de departe să nu se întoarcă flămânzi acasă). Demult, inclusiv în comunitățile poloneze, exista obiceiul de a da de pomană la cimitir; invitarea la prânz la restaurant este o practică apărută în ultimii zece-douăzeci de ani. Obiceiul de a da de pomană este binecunoscut în comunitățile poloneze din Bucovina și practicat mai ales în afara enclavelor poloneze – în localitățile unde polonezii formează o comunitate mică sau trăiesc dispațat (câteva zeci de familii în toată localitatea).

Caracterul și desfășurarea ritualului de înmormântare în Bucovina secolului al XX-lea au fost puternic influențate de contextul istoric, de situația socială și politică, de procesele largi de modernizare, care au fost consecința dezvoltării medicinei, tehnicii, sistemelor de comunicații ș.a.m.d. În secolul al XX-lea, în viața polonezilor din Bucovina au apărut noi forme de luare a ultimului rămas bun, care au modificat modelul tradițional sau au constituit o alternativă la acesta. Un factor decisiv care a influențat nu numai ritualul de înmormântare, dar și întreaga viață religioasă a locuitorilor Bucovinei (mai ales în partea nordică, sovietică) a fost comunismul. Au apărut noi ceremonii funerare, care nu aparțineau niciuneia dintre tradițiile bucovinene și care celebrău amintirea răposatului în conformitate cu ideile ateiste. Una dintre caracteristici era prezența muzicii. Analiza interviurilor și a fotografiilor făcute la înmormântare, care ocupă o mare parte din albumele de familie, indică prezența incidentală a muzicii în timpul înmormântării. Conform tradiției, muzica îl însoțea pe muzicant pe ultimul drum. În afară de aceasta, prezența muzicii la înmormântare este asociată de membrii comunității poloneze din Bucovina ca fiind unul din elementele înmormântării laice. Ceremoniile laice introduse în secolul al XX-lea în viața socială imitau într-o anumită măsură înmormântările tradiționale¹⁶. Muzica era cea care crea o anumită stare de spirit și ajuta la implicarea spirituală, dintr-un anumit punct de vedere înlocuind rugăciunea. Însă, ceremoniile respective nu sunt considerate de către interlocutori ca fiind tradiționale pentru comunitățile lor. Un alt factor care a influențat atitudinea față de

¹⁶ Tadeusz Maciej Ciołek, Jacek Ołędzki, Anna Zadrożyńska, *Wyrzeczyisko. O świętowaniu w Polsce*, Warszawa, Wydawca „Ludowa Spółdzielnia Wydawnicza”, 1976, p. 242–245.

moarte și obiceiurile funerare este biserica romano-catolică. Credințele și practicile care nu sunt conforme cu doctrina acesteia dispar treptat. Printre ele se numără obiceiurile împrumutate de la vecinii ortodocși sau obiceiurile populare arhaice (de exemplu, obiceiul de a arunca bani în mormânt, pomana la cimitir, prezența alcoolului la ultimul rămas bun, lubek).

Alți factori care au modificat semnificativ obiceiurile funerare ale polonezilor din Bucovina sunt progresul tehnologic și dezvoltarea cunoștințelor. În ultimele decenii, la fel ca în alte părți ale Europei, moartea este formalizată și instituționalizată. Treptat, în viața de familie și a comunității locale intră noi elemente ale scenariului legat de pregătirile de înmormântare. În jurul persoanei muribunde sau deja decedate apare, de obicei, medicul. În ultimii ani acesta îndeplinește și rolul unui funcționar public, care trebuie chemat pentru a constata decesul fără participarea terților. Până la sosirea acestuia, corpul nu trebuie mișcat (fapt aflat în contradicție cu tradiția de a se ocupa de trup imediat după deces). Adeseori, anumite aspecte legate de organizarea înmormântării sunt încredințate firmelor profesionale (de exemplu, realizarea sicriului, transportul răposatului, organizarea pomenii). În comunitățile studiate a apărut ideea de construire a unei capele la cimitir, unde corpul celui răposat ar putea fi ținut până la înmormântare. Acest tip de activități mărește distanța dintre cel decedat și lumea celor vii¹⁷. Moartea și obiceiurile legate de ea își pierd treptat caracterul tradițional, familial. Moartea, la fel ca în Occident, încetează să fie un eveniment local, este separată de viața socială și transferată în sfera privată. Însă, formele tradiționale ale obiceiurilor legate de aceasta pot fi observate în continuare în practicile polonezilor care locuiesc în Bucovina.

¹⁷ Philippe Ariès, *Rozważania*, p. 34.

MIRAJUL TRADUCERILOR ÎN BUCOVINA CENTENARĂ

SANDA-MARIA ARDELEANU

The Miracle of Translations in Centenarian Bukovina

(Abstract)*

Paradoxically, for some, unusual for others, natural and logical for most of us, Bukovinian intellectuals felt the need, at least once in their life, to use their own translation of some texts. The motivation was varied: whether they considered the text to be fundamental to a certain field, or that the reader of “pleasure literature” had the right to access to great authors, or that the exercise itself of communicating in another language determined the culture people to propose the translation of some texts.

Bucovina, as a space of authentic multilingualism (also, in a certain way) *avant-la-lettre*, assured the communication between its citizens using and cultivating this “universal language”, i.e. the translation (a phrase emanated and validated by the officials of the European Union), or as we would say, this art, which can not be reduced to *tracology* or to any other form of scientific analysis. Just as people spoke a long time before the language sciences were born, in the same way, they translated long before the translation came into being as a scientific object. The contact between languages in Bukovina generated language interferences, messages belonged to two or more “codes” and translation became the usual way of transmitting and understanding the messages.

Keywords: translation, Bukovina, culture, universality.

I. Traducerea și limbile în contact pe teritoriul Bucovinei

Propunem un act de *restitutio* atunci când vorbim despre traducere ca limbă universală, transpusă într-un adevărat „miraj al traducerilor” creat de marii intelectuali, mai mult sau mai puțin cunoscuți de către publicul larg, pasionați de transpunerea textelor dintr-o limbă în alta. Româna, germana, rusa, polona, idiș, ivrit, ucraineana, latina, franceza și chiar engleza s-au constituit în grupul „limbilor-sursă” sau cel al „limbilor-țintă”, din care și către care s-a manifestat interesul unui număr impresionant de mare de traducători (investigația noastră aduce la lumină peste 100 de nume de intelectuali bucovineni preocupați de rescrierea, într-o limbă sau alta, a

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

unor texte din toate domeniile vieții: literatură, știință, istorie, politică, economie, media și comunicare etc.).

Paradoxal pentru unii, inedit pentru alții, firesc și logic pentru majoritatea dintre noi, intelectualii bucovineni au simțit nevoia, măcar o dată în viață, să recurgă la propria traducere a unor texte. Motivația era diversă: fie că aceștia considerau textul ca fundamental pentru domeniul respectiv, fie că cititorul de „literatură de plăcere” avea dreptul la accesul la mari autori, fie că exercițiul însuși al exprimării în altă limbă îi împingea pe oamenii de cultură să propună traducerea unor texte.

Bucovina, ca spațiu al plurilingvistului autentic, dar și, într-un anumit fel, avant-la-lettre, și-a asigurat comunicarea dintre cetățenii ei folosind și cultivând această „limbă universală” – traducerea (sintagmă emanată și validată de oficialii Uniunii Europene), noi am spune această artă care nu poate fi redusă nici la traductologie, nici la oricare altă formă de analiză științifică. Așa după cum oamenii au vorbit cu mult timp înainte de a se naște științele limbajului, ei au tradus cu mult timp înainte de apariția traducerii ca obiect științific. Limbile în contact din Bucovina au generat interferențele lingvistice, mesajele aparținând la două sau mai multe „coduri”, traducerea devenind procedeul uzual ce asigura transmiterea și înțelegerea mesajului.

II. Trei generații de traducători în Bucovina Centenară

Din prima generație de traducători din perioada ultimei sute de ani fac parte: scriitorul jurnalist Constantin Berariu, profesorul-publicist Ilarion Bereznițchi, scriitoarea Lotte Berg, publicistul Ioan Bilețchi-Albescu, scriitorul Vasile Bumbac, publicistul Silvestru Danielescu, profesorul Animpodist Dașchievici, poeta Denisa Mirena Duran, protosinghelul Ieraclie Flocea, filologul Vasile Grecu, istoricul Eudoxiu Hurmuzachi, scriitorul Constantin Ignătescu, teologul orientalist Silvestru Isopescu, poetul Alfred Margul-Sperber, arhimandritul Vartolomei Măzăreanu, preotul Constantin Morariu, economistul Mircea Pienescu, poetul, prozator și dramaturg Dragoș Protopopescu, profesorul-preot Ștefan Saghin, scriitorul Vasile Savel, cărturarul-arhiepiscopul Filaret Scriban, poetul George Sion, compozitorul Dimitrie Suceveanu.

Din cea de a doua generație de intelectuali bucovineni cu preocupări în traducere fac parte, printre alții: filologul germanist și istoricul literar Cornelia-Ana Andriescu, pedagogul, membru de onoare al Academiei Române, Iosif Antochi, criticul și istoricul literar Dumitru Balan, scriitorul Eusebiu Camilar, scriitorul Theodor Cazaban, lexicograful și autorul de manuale Constantin Duhăneanu, scriitorul Traian Filip, poetul Eugen Frunză, medicul Kurt Rudolf Geib, muzicologul compozitor Lucian Grigorovici, fizicianul Radu Grigorovici, poetul și prozatorul Jona Gruber, prozatorul Nicolae Jianu, pictorul Alfred Kittner, poetul Vasile Levițchi,

prozatorul Horia Matei, filologul și lingvistul Haralambie Mihăescu, scriitorul Modest Morariu, filologul Hertha Peretz, scriitorul evreu Norbert Iosef Rudel (cunoscut ca Radu Nor), traducătoarea germanistă Edith Silbermann, poetul Barbu Slușanschi, eseistul și scriitorul Mircea Streinul, sociologul și pedagogul Leon Țopa, scriitorul Tudor Țopa, poetul și prozatorul Iulian Vesper, sculptorul și scriitorul Manfred Winkler.

În fine, îi situăm în cea de a treia generație pe: ziaristul Tudor Andrieș, publicista Doina Monica Broșteanu, ziarista și prozatoarea Doina Cernica, filologul Albumița-Muguraș Constantinescu, poetul Ion Cozmei, filozoful politic Aurelian Crăiuțu, prozatorul și publicistul Grigore Crigan, poetul și dramaturgul Ion Gheorghită, prozatorul Stelian Gruia (Iațentiuc), preotul și scriitorul Corneliu Irod, poetul și prozatorul Vitali Kolodii, poetul și publicistul Mircea Lutic, profesorul de teologie Vasile Mihoc, profesorul și poetul Mircea Octavian Nestor, scriitoarea Lucia Olaru-Nenati, istoricul literar și publicistul Liviu Papuc, prozatorul și poetul Platon Pardău, preotul și eseistul Gheorghe Popa, teologul Alexandru Prelipcean, romanțierul și pictorul Mihai Prepelită, lector univ. Gina Puică, folcloristul Ioan Rebușapcă, lingvista Aspazia Reguș, scriitoarea Ioana Rostoș, istoricul și criticul literar Petruța Spănu, filologul Elena-Brândușa Steiciuc, poetul Arcadie-Vasile Suceveanu, poetul și prozatorul Ștefan Tcaciuc, scriitorul George Timcu, germanista Ștefănița-Mihaela Ungureanu, poetul Ion Vatamanu, doctorul în științe medicale Mihai C. M. Ardeleanu, precum și autoarea studiului de față.

Fără a avea pretenția unei treceri în revistă exhaustive a intelectualilor bucovineni traducători și fără a pune sub semnul îndoielii abordarea științifică a traducerii, ne permitem să observăm caracterul preponderent artistic al transpușerilor dintr-o limbă în alta în perioada și pe teritoriul geografic avute în vedere. Remarcăm, de asemenea, lipsa frontierelor bine definite atunci când vorbim despre profilul profesional al traducătorilor, de aici decurgând diversitatea excepțională a operelor traduse (de la poveștile pentru copii până la textul științific cu amprentă academică, de la literatură până la cărțile sfinte, de la poezia populară la libretul de operă, de la „cartea de pe noptieră” la textul de istorie sau critică literară).

III. Traducerea editorială între metadiscurs și nevoile culturale

Funcționarea metadiscursului în contextul procesului de traducere propriu-zisă sau interlinguală (definită de Roman Jakobson) se impune ca obiect de studiu în interiorul domeniului „comunicării editoriale”, descris și definit de Philippe Lane în 1992. Este adevărat că traducerea intralinguală sau reformularea rămâne, cu siguranță, un domeniu la fel de interesant pentru afirmarea metadiscursului care vizează în egală măsură traducerea editorială, dat fiind numărul mare de reformulări la care traducătorul este obligat să recurgă, dar, în contextul perspectivei duale „constrânger”/„libertăți” pe care ne-am propus-o în acest material, traducerea interlinguală este mai productivă.

Stăpânirea și aplicarea mecanismului de traducere editorială impun respectarea unor anumite etape, precum: decodajul textului de tradus, focalizat pe înțelegerea informației și a contextului de producere; pregătirea condițiilor editării, ținând cont de nivelul și interesul publicului vizat; transferul de informație. Din acest punct de vedere, elementele paratextului editorial, fondate la nivel lingvistic pe un meta-discurs coerent (textul de prezentare, nota editorului, nota/notele traducătorului/traducătorilor, prefața non-auctorială, notele explicative), dobândesc importanță prin substanța semnificantă în economia unei ediții monolingvă, bilingvă, trilingvă. Dacă etapele traducerii s-ar putea integra conceptului de constrângeri, elementele paratextului editorial fac parte, evident, din categoria libertăților (din punctul de vedere al traducătorului și al editorului).

Situate la „marginea” textului, structurile invocate pot apărea ca „marginale” sau „marginalizate”, de fapt rolul lor în politicile de marketing fiind copleșitor. Metadiscursul metatextelor se impune ca o realitate langajieră pragmatică, iar analiza sa devine cu atât mai necesară, cu cât funcționalitatea sa se reflectă în mod direct asupra textului tradus.

Domeniul traducerii editoriale ne oferă, de altfel, un larg câmp de manifestare a metadiscursului specific, destinat susținerii textului/textelor și cărții. Cu atât mai mult cu cât, la nivelul teoretizării discursive, indicii de eterogenitate, polifonie, interdiscurs și/sau dialog apar la suprafață ca centre de interes.

Depășind limitele („constrângerile”) traducerii lingvistice, traducerea editorială este, mai ales, un act de cultură, mai mult, un act politic, istoric, social și cultural pregnant căci, din punct de vedere cultural, sensurile diferă de la o cultură la alta.

IV. În loc de concluzii

„Mirajul traducerii” în Bucovina Centenară înseamnă numeroși traducători, proveniți din experiențe și spații culturale diferite, dar cu rădăcinile în Bucovina, numeroase limbi (și vorbim aici de traducerea interlinguală definită de Roman Jakobson), o varietate de „coduri” ce asigură transmiterea mesajului. Dar, ceea ce definește sintagma noastră pentru spațiul bucovinean e dat de nevoia comunicării și chiar „obligația”, asumată de intelectualitate, de a transmite mesajele în interiorul spațiului, din exteriorul lui către interior și vice-versa.

Nevoia racordării acestui univers la universalitate a constituit și constituie, fără îndoială, motivația *princeps* pentru o muncă de bijutier, căci a traduce înseamnă a te apleca spre cunoașterea profundă, a scrie pentru a rescrie, într-un alt sistem lingvistic, acceptând constrângerile și bucurându-te de libertățile pe care le impun sau le îngăduie limbile noastre. Acesta este sentimentul pe care îl degajă fenomenul traductologic în Bucovina Centenară: „traduci, deci exiști”, pentru a parafraza autorul, iar „limba noastră” se transformă în „limbile noastre”, la fel cum norma lingvistică s-a dezvoltat înspre „normele” limbii, acceptate și validate în uz.

BIBLIOGRAFIE

- Sanda-Maria Ardeleanu, „Dimensions socio-culturelles de la terminologie francophone”, în „Studia Universitatis Moldaviae”, Chișinău, nr. 4 (94), 2016.
- Idem, „La francophonie roumaine-Restitutio: «Intellectuels roumains d’expression française» – un vaste projet traductologique”, în „Etudes interdisciplinaires en Sciences, humaines”, Géorgie, Editions Université d’Etat Ilia, no. 4, 2017, p. 93–103.
- Idem, „Imaginaire linguistique et construction de l’identité culturelle – Hommage à Anne-Marie Houdebine”, în „Colocviul Internațional de Științe ale Limbajului «Eugeniu Coșeriu»”, Chișinău, ediția a XIV-a, 2018, p. 272–278.
- Sanda-Maria Ardeleanu, Ana Crăciunescu, „Le métadiscours de la traduction d’édition: un discours «marginal» ou «marginalisé»?”, în „Du monème au texte: paramètres lexico-sémantiques et discursifs”, Chișinău, tome IV, 2018, p. 182–188.
- Anne-Marie Houdebine-Gravaud, (coord.), *L’imaginaire linguistique*, Paris, L’Harmattan, col. „Langue et parole”, 2002.
- Idem, „L’imaginaire linguistique entre langue idéale et idéal de langue, entre norme et normes”, în *Lingvistică integrală – Multilingvism – Discurs literar*, Cernăuți, Helena Bukovine, 2004, p. 40–64.
- Philippe Lane, *La périphérie du texte*, Iași, Institutul European, 2007.
- A. Eugene Nida, *Traducerea sensurilor*, Iași, Institutul European, 2004.
- Marius Sala, *Cuvintele – mesageri ai istoriei*, București, Editura Meronia, 2009.
- Ferdinand de Saussure, *Cours de linguistique générale*, Paris, Maison d’édition Payot, 1973.
- R. Jakobson, „Aspects linguistiques de la traduction”, în *Essais de linguistique générale*, Paris, 1963.
- Emil Satco, Alis Niculică, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I–III, Suceava, Editura „Karl A. Romstorfer”, 2018.

SINERGII ȘI CONTRADICȚII ÎNTRU GLOSOCOSMOSUL GERMAN ȘI HAGIOCOSMOSUL CATOLIC ÎN BUCOVINA

CAROL-ALEXANDRU MOHR

Synergies and Contradictions between the German Glossocosmos and the Catholic Hagiocosmos in Bukovina

(Abstract)*

In his essay about *The Mioritic Space*, Lucian Blaga states that “the Christian doctrine endured some adaptations and accepted some spiritual infiltrations dictated by the local or ethnic spirit of the various geographic regions”. Complementarily, we can say that the “local or ethnic spirit” has always been influenced by religious doctrines that have stood up or, on the contrary, have amended some secular customs and customs. Starting from the above-mentioned theses, we will try to describe some aspects of the spiritual bipolarity specific to the Bukovinian Germans of Roman Catholic Confession. In particular, we will emphasize the ambivalent influence of the Catholic Church on the use of the mother tongue by the German Catholics of Bukovina.

Keywords: Bukovina, Roman Catholicism, germanity, German language, spiritual bipolarity.

Glosocosmos și hagiocosmos

Întrucât în această lucrare vorbim despre „glosocosmos” și despre „hagiocosmos”, dorim, mai întâi, să precizăm cu ce accepție folosim aceste noțiuni (care, datorită raportului dintre intensiune și extensiune, pot fi considerate chiar concepte sau categorii filozofice). Etimologic, nu ar fi mult de explicat: în elină, γλωσσα înseamnă „limbă”, αγιον înseamnă „sfânt” și κοσμος – „univers ordonat”.

Termenul glosocosmos desemnează o limbă în calitatea acesteia de a fi o imagine particulară a realităților care alcătuiesc lumea (universul), căci limba nu este doar un sistem alcătuit din elemente distincte și ordonate, care pot fi combinate după anumite norme, astfel încât să devină posibilă comunicarea între indivizi vorbitori. Wilhelm von Humboldt a considerat că limba este „Weltansicht”, adică o „viziune asupra lumii”, individuală și specifică unei comunități de vorbitori.

* Traducere: Ștefanița-Mihaela Ungureanu.

Cuvintele nu sunt amprente fidele ale obiectelor care ne înconjoară, ci imagini subiective ale acestora¹. Din punct de vedere fizic, omul trăiește (există) în lumea reală, însă, din punct de vedere al percepției, el trăiește în limbă, realitatea exterioară îi devine proprie prin denumirile aplicate obiectelor acestei realități. O teză similară formulează și Sylvia Reinart, o renumită specialistă în teoria traducerii: „Limba este strâns corelată cu stilul de viață și cu istoria vorbitorilor nativi ai acesteia. Ea este mai mult decât un simplu instrument care face posibilă comunicarea despre un domeniu al realității extralingvistice. Orice limbă este mai degrabă un purtător al căii găsite de o comunitate pentru a înțelege sistematic lumea”².

Pentru formarea fiecărui individ vorbitor, determinant este glosocosmosul matern. De regulă, se consideră că limba maternă este aceea în care vorbitorul posedă cea mai mare competență lingvistică. Acest lucru nu este universal valabil. De exemplu, prin migrație în altă țară (în alt spațiu lingvistic), vorbitorul poate învăța altă limbă pe care să o folosească aproape exclusiv în toate situațiile de comunicare, fapt care va determina o scădere a competenței de exprimare în limba maternă sau chiar pierderea acestei competențe. Însă, imaginile limbii materne, adică a primei limbi dobândite în copilărie, fără procese formale de învățare, persistă mult timp în mentalul individului vorbitor (uneori toată viața), chiar dacă acesta și-a pierdut capacitatea uzului limbii materne³. În cazul vorbitorilor perfect bilingvi, imaginile lingvistice ale realităților se amestecă, aspect dovedit de faptul că deseori (sau cel puțin ocazional) bilingvii, în special cei cu nivel de cultură modest, „schimbă” limbile în care se exprimă în cadrul dialogurilor, discursurilor sau chiar în simple acte de vorbire.

Definirea termenului de „limbă maternă” este controversată. Nu este, în mod obligatoriu, nici limba învățată informal „de la mama” sau de la cel/cea care ține loc de mamă, nici limba „vorbită cel mai bine”, nici limba în care socotești prețurile atunci când mergi la piață sau la supermarket, ci, eventual, limba în care nu simți frica de a te exprima greșit, și chiar dacă te exprimi greșit (adică incorect sau inadecvat din punct de vedere stilistic), îți este indiferent (nu te afectează emoțional remarcile, mai mult sau mai puțin pertinente ale interlocutorilor). Un indicator esențial al limbii materne este și limba în care se roagă vorbitorul⁴.

Prin analogie cu intensiunea termenului glosocosmos, utilizăm termenul hagiocosmos ca nominație a unei imagini particulare (și subiective) a universului

¹ De exemplu, în limba română, „planeta Venus”, „luceafărul de seară” și „luceafărul dimineții” denumesc același obiect.

² Sylvia Reinart, *Kulturspezifität in der Fachübersetzung: die Bedeutung der Kulturkompetenz bei der Translation fachsprachlicher und fachbezogener Texte*, Berlin, Frank & Timme, 2009, p. 52 (trad. n.).

³ De exemplu, cuvântul german „Frühstück”, echivalentul denumirii românești „mic dejun”, exprimă o imagine lingvistică cu totul particulară, fiind format din determinatul „Stück” (bucată) și determinativul „früh” (devreme). La fel și echivalentul german pentru cină: „Abendbrot”, format din determinatul „Brot” (pâine) și determinativul „Abend” (seară). Exonimul românesc „neamț” are etimologie slavă: „немој” înseamnă în limba rusă „mut”.

⁴ Ne referim aici, în special, la rugăciunea particulară și nu la cea formală, practică în cadrul unei comunități. În cadrul comunității, individul împrumută (imită) formele statuate de aceasta.

credinței în Dumnezeu. Oamenii, chiar dacă cred în același Dumnezeu, pot trăi în hagiocosmosuri diferite, având percepții diferite despre transcendență și lumea pe care nu o pot experimenta. Fiecare religie⁵ propune și încearcă să impună un alt hagiocosmos. Imaginile conceptelor religioase diferă de la o religie la alta: într-un fel arată raiul creștin și altfel arată raiul islamic. Însă, nu doar religiile, ci și diversele confesiuni care au purces din acestea sunt hagiocosmosuri diferite: în catolicism este statuat teologic și dogmatic purgatoriul (un loc de ispășire vremelnică a culpelor?, o antecameră a raiului?)⁶. Acest concept nu există în confesiunea creștin-ortodoxă. În schimb, în unele spații culturale ortodoxe, credința populară include conceptul de „vămile cerului”.

Utilizăm denumirile hagiocosmos și glosocosmos și pentru a sugera o dualitate în modul în care oamenii și grupurile de oameni percep lumea. Dezvoltarea spirituală și intelectuală are la bază rațiunea și intuiția. Cunoașterea este un proces de trecere de la premise și ipoteze la concluzii. Dacă premisele sunt adevărate și raționamentul este valid din punct de vedere logic, se ajunge la concluzii adevărate. În cazul limbii (și al uzului ei în vorbire), precum și în cazul religiei (și al practicilor religioase), premizelor nu li se poate determina valoarea logică de adevărat sau fals. Prin urmare, nici concluziile raționamentelor nu pot fi considerate ca fiind categoric adevărate. În privința limbii și a religiei, nu sunt acceptabile conceptele logice de adevărat și fals, ci doar cele de corect sau incorect. Corectitudinea vizează actele – de exemplu, actele de gândire, de vorbire, de interpretare sau de credință. În tratatul său de logică, Gheorghe Enescu prezintă următoarele situații posibile: a) din premise adevărate se poate deduce o concluzie adevărată; b) din premise false se poate scoate o concluzie adevărată și c) din premise false se poate scoate o propoziție falsă⁷.

Enescu explică și deosebirea esențială dintre noțiunile de „adevăr” și „corectitudine” (în accepțiunea logică a acestora), precum și cea dintre „schemele de raționare” și „actele de gândire”: „În ce privește *corectitudinea*, ea este o noțiune esențial deosebită de *adevăr* (implicit de adevărul logic). Corectitudinea vizează *actele* noastre, exact spus, raportul actelor noastre cu o regulă (sau un ansamblu de reguli). Un act este *corect* dacă și numai dacă el este conform cu o regulă (un ansamblu de reguli) care-l prescrie. Despre schemele de raționare n-are sens să spunem că sunt *corecte* sau *incorecte*, dacă nu le raportăm la anumite reguli superioare. Uneori schemele de raționare sunt caracterizate prin anumite *condiții* și ele sunt logic adevărate dacă satisfac aceste condiții, dar niciuna din condiții nu este propriu-zis prescripție, căci o schemă nu este în *sine* un act de gândire. Nu ne propunem să

⁵ Și acestea sunt, în ordinea apariției: hinduismul, budismul, iudaismul (religia mozaică), creștinismul și islamul.

⁶ O inedită descriere a purgatoriului o face Dante Alighieri, în *Divina Comedie*, însă această descriere nu este conformă cu normele dogmatice și canonice ale hagiocosmosului catolic. De fapt, capodopera lui Alighieri era trecută în lista cărților interzise ale Bisericii Catolice (*Index librorum prohibitorum*), care a fost desființată abia după Conciliul II Vatican (ce a avut loc între 1962 și 1965).

⁷ Vezi Gheorghe Enescu, *Tratat de logică*, București, Editura Lider, 1996, p. 8.

construim scheme, schemele le descriem pe baza actelor de gândire, apoi căutam să vedem ce proprietăți au”⁸ [s.a.].

Din definițiile lui Enescu prezentate mai sus reiese clar că, pentru descrierea și înțelegerea naturii intime a glosocosmurilor și hagiocosmurilor, procedeele logice de analiză nu sunt adecvate. Trebuie căutate alte căi (chiar dacă mai puțin riguroase, din punct de vedere logic), pentru lărgirea orizontului de cunoaștere și de accepțiune a acestora⁹.

O posibilă cale de analiză empirică ar putea porni de la raportul dintre semn și simbol. Orice semn (lingvistic, grafic, religios, imagistic) este purtătorul unei semnificații. Însă, nu orice semn are oriunde și oricând demnitatea unui simbol. Grupurile de indivizi umani, ancorati într-o anumită cultură și vorbitori nativi ai unei anumite limbi, percep anumite semne ca simboluri. Nu pentru toți oamenii aceleași semne au valoare de simbol¹⁰.

Antropologii, atât cei specializați în antropologie culturală, cât și cei specializați în antropologie biologică, par să fie de acord în privința faptului că primii ani din viața unui individ uman sunt cei mai importanți pentru formarea personalității. Un copil învață să vorbească doar dacă în mediul său se vorbește. Evoluția limbajului copilului se produce prin imitare. Cu cât actele de vorbire percepute de copil sunt mai diferențiate și mai complexe, cu atât dezvoltarea sa lingvistică este mai amplă¹¹.

În mod similar, hagiocosmosul la care se raportează mediul proximal al copilului (adică totalitatea conceptelor, cutumelor și practicilor religioase cu care acesta ia contact în primii ani ai vieții) determină decisiv modul în care copilul se va raporta în viitor la Dumnezeu și lumea transcendentă. Nu dogmele sau articolele de credință normate îl determină pe un copil să se simtă că aparține unui anumit hagiocosmos¹² (religie, confesiune sau grupare religioasă), ci anumite practici¹³.

⁸ *Ibidem*, p. 12–13.

⁹ Blaga explică ce înseamnă, de fapt, lumea pentru conștiința umană: „Pentru conștiința umană «lumea» e alcătuită din stihii văzute și nevăzute, din materie și din poruncile ei, din ceea ce însuflețește materia pe dinăuntru, din peisaje, din organisme de ordin biologic, din propriile trăiri ale omului, din suferințe și bucurii, din realități sociale, din fapte istorice, din creații culturale și din simțământul perpetuu al tuturor problematizărilor posibile”. Cf. Lucian Blaga, *Trilogia culturii*, București, Editura Humanitas, 2011, p. 174.

¹⁰ De exemplu, crucea este cel mai important simbol al creștinismului în confesiunile creștine cu continuitate apostolică (adică în ortodoxie și catolicism). Valoarea simbolică a semnelui lingvistic „cruce” (respectiv a semnelor iconografice: †, ‡, ✚ etc.) este nesemnificativă sau chiar inexistentă în hagiocosmosurile protestante și neoprotestante.

¹¹ Din acest motiv, ne hazardăm să afirmăm că, pentru dezvoltarea lingvistică și culturală a unui copil, calitatea actelor de vorbire care se produc în casa în care se naște este determinantă (cu toate că există posibilitatea ca, pe parcursul vieții, acesta să-și sublimeze prin instruire și inter-relaționare cu alte medii culturale, modul de a gândi și a vorbi).

¹² De exemplu, nu dogma catolică a „neprihănitei zămisliri”, inexistentă în sistemul dogmatic ortodox, îl determină pe copil, în primii ani de viață, să se simtă catolic.

¹³ Copilul, în primii ani de viață, îi observă și imită pe adulții din jurul său. Vede dacă aceștia se roagă sau nu se roagă, observă dacă aceștia fac semnul crucii (și cum îl fac) înainte și/sau după rugăciune sau dacă nu îl fac. Copilul observă dacă familia participă sau nu la serviciile religioase comunitare, dacă postește sau nu postește etc.

Drept concluzie, ne încumetăm să formulăm următoarea teză/ipoteză: chiar dacă individul uman va învăța în decursul vieții sale o altă limbă și o va vorbi mai bine decât limba sa nativă (pe care este și posibil să o uite) sau dacă se va converti la o altă confesiune sau religie, modul său de gândire și înțelegere va rămâne permanent marcat de glosocosmosul și de hagiocosmosul în care a trăit în primii săi ani de viață¹⁴.

În continuare vom prezenta câteva aspecte din filozofia gnoseologică a lui Lucian Blaga, care, în opinia noastră, constituie o bază filozofică solidă pentru problematizarea propusă în prezenta lucrare, adică analiza modului în care catolicismul a stimulat sau a frânat manifestarea spiritului etnic al germanilor bucovineni și uzul limbii germane în Bucovina. Ne vom strădui să urmăm o paradigmă, ne vom și strădui ca, după modelul lui Blaga, să respectăm un principiu. Lucian Blaga își propune să analizeze comparativ spiritualitatea catolică, cea evanghelică și cea ortodoxă „fără a pomeni nici măcar o singură dată pe «filioque» sau «purgatoriul»”¹⁵, deși aceste concepte reprezintă, în plan teoretic (și numai teoretic), deosebiri esențiale între doctrina catolică și doctrinele celorlalte confesiuni creștine. Urmând același „procedere”, ne propunem să nu pomenim în analiza noastră „nici măcar o dată” termenii „românizare” (utilizat în special de istoriografii germani și ucraineni ai Bucovinei, fie aceștia bucovineni sau nu), „germanizare” (termen folosit cu precădere de unii istoriografi români) sau „polonizare”. Deși nu negăm existența în decursul istoriei a unor tendințe și procese de românizare (a minorităților etnice din Bucovina), de germanizare (manifestată în special de administrația austriacă a Bucovinei) sau de polonizare (de exemplu, a catolicilor germani în Bucovina), considerăm aceste concepte ca fiind toxice și, prin urmare, inadecvate discursului științific menit înaintării în cunoaștere, deoarece ignoră enorma suferință pe care etniile și popoarele și le-au provocat unele altora¹⁶.

¹⁴ Această teză/ipoteză pe care am formulat-o pe baza unor constatări empirice admite și excepții. De regulă, în modul de exprimare al unui vorbitor profund cunoscător al unui idiom, altul decât limba sa maternă, pot fi sesizate urme (relicve) ale limbii sale materne, cel puțin la nivelul registrelor lingvistice utilizate, chiar dacă exprimarea acestuia este exemplară din punct de vedere fonetic, morfologic și sintactic. În mod similar, un om credincios convertit la altă religie sau confesiune păstrează anumite caracteristici specifice hagiocosmosului în care a fost crescut și educat în copilărie. Excepții de la această regulă, fără îndoială că există și îi amintim aici pe scriitorii de limba franceză Eugène Ionesco și Emile Michel Cioran (ale căror scrieri și discursuri sunt atipice pentru glosocosmosul românesc) și pe evreii convertiți Nicolae Steinhardt (devenit un exemplar monah ortodox) și Richard Wurmbrand (care a devenit un exemplar pastor protestant).

¹⁵ Lucian Blaga, *op. cit.*, p. 174.

¹⁶ Din aceste considerente pragmatice, îndemnăm antropologii, istoricii și pe toți experții în științele culturale, care se ocupă de spațiul socio-cultural Bucovina, să descrie fapte, procese și fenomene care s-au produs sau se produc aici, fără a folosi denumirile românizare, germanizare, polonizare sau ucrainizare (temă foarte actuală în Bucovina ucraineană). Aceste concepte, din considerente subiectiv omenești, aruncă în aer orice mic progres obținut în planul dialogului academic.

Abordarea gnoseologică a lui Blaga cu privire la „spiritualitatea creștină”

Lucian Blaga își începe eseu „Spiritualități bipolare” din *Trilogia culturii* cu următoarele remarci: „Spiritualitatea creștină ni se prezintă, în ansamblul ei continental și transcontinental, felurit ramificată. Mai nimerit ar fi poate să nici nu vorbim despre o «spiritualitate creștină», ci mai degrabă despre o spiritualitate catolică, despre una evanghelică sau despre una ortodoxă. În adevăr, distincțiile acestea răspund unor fenomene terestre și de-un profil accesibil, câtă vreme «unitatea» aparține sau unui depărtat început de leat, sau visului, unui frumos și ireal vis, alimentat de speculații utopice”¹⁷.

Fără îndoială, transcendentul este centrul hagiocosmosului (al „icoanei cosmice” – spune Blaga), însă nicio doctrină religioasă nu ar fi avut un ecou răsunător în masele populare, dacă s-ar fi limitat la „speculații în jurul transcendentului”¹⁸. Orice doctrină creștină oferă cugetelor umane un univers mixt, format din elemente inaccesibile și din fapte sensibile. Pe de altă parte, orice doctrină creștină este un compromis rezultat din lupta duhului local și etnic cu duhul creștin. Din aceste considerente, Blaga consideră doctrinele creștine a fi bipolare¹⁹.

Comunitățile etnice sau confesionale concep în mod diferit realitățile și problemele vieții sociale și religioase. Principalelor confesiuni religioase, Blaga le asociază următoarele concepte: – catolicismului: stat, ierarhie, supunere, militare pentru credință; – protestantismului: libertate, independența convingerilor, deliberare, problematizare; – ortodoxiei: organicitate, viață, pământ, fire.

Asocierea acestor concepte cu principalele confesiuni religioase o considerăm oportună. După Conciliul II Vatican, s-a produs și în lumea catolică o deschidere care i-a conferit o umbră de organicitate (adică de unificare organică între om, limbă și credință). Totuși, asocierile lui Blaga rămân în continuare valabile²⁰.

Cele expuse mai sus (adică explicitarea termenilor hagiocosmos și glosocosmos și prezentarea tezelor lui Blaga, care ne-au inspirat) constituie baza problematizării

¹⁷ Lucian Blaga, *op. cit.*, p. 173.

¹⁸ *Ibidem*, p. 175.

¹⁹ Oare are dreptate Blaga? Cu siguranță că da! În urma cu câțiva ani, un preot ortodox binevoitor ne-a pus la dispoziție, după ce s-a asigurat de faptul că vom păstra confidențialitatea, un corpus de peste 200 de „pomelnice” (adică bilete pe care creștinii ortodocși notează intențiile lor de rugăciune pentru a le preda ulterior preotului). După parcurgerea acestui corpus, am constatat că mai puțin de 1% din intențiile de rugăciune viza realitatea transcendențială inexperimentabilă și inextricabilă (adică intenții de tipul: „pentru mântuirea sufletului”, „pentru o moarte bună”). Restul de 99% exprima intenții de rugăciune mult mai lumești, cum ar fi: sănătate, reușită la operație sau la examen, câștigarea procesului, împlinire în iubire, câștig de bani etc.

²⁰ Nu ne propunem în prezenta lucrare să facem un „aggiornamento” al tezelor lui Blaga (concepute înainte de Conciliul II Vatican) la realitatea catolică post-conciliară. În fond, germanii catolici bucovineni au trăit preponderent în epoca ante-conciliară și, în plus, Constituțiile Conciliului (promulgate în 1965) au produs abia după unul sau două decenii efecte formale în viața religioasă a acestora.

raportului dintre catolicism și germanitate în Bucovina, pe care vom încerca să-l descriem în continuare.

Considerații cu privire la compatibilități și incompatibilități între valorile consacrate ale germanismului și catolicismului în cazul descendenților coloniștilor germani, de confesiune romano-catolică din Bucovina

Este de notorietate faptul că, dacă există compatibilitate între actanții unui proces, se produce sinergie, adică finalitatea procesului „împreunălucrării” este superioară sumei rezultatelor lucrărilor individuale. Când nu există compatibilitate, apar contradicții și „împreunălucrarea” devine imposibilă.

Ne propunem să consemnăm doar câteva aspecte cu privire la modul în care au existat și s-au manifestat catolicismul și germanitatea în Bucovina, fără a avea pretenția unei analize sistematice și exhaustive a raportului dintre catolicism și națiune, în general, și nici măcar a raportului dintre catolicism și „națiunea germană”, în special²¹. Certe sunt următoarele fapte: – marea cultură germană, care a influențat sensibil cultura europeană și universală, a apărut după Reforma lui Luther. Limba germană a suportat o transformare și o dezvoltare fără precedent abia după ce Luther a tradus *Biblia* în limba germană; – cele mai multe dintre personalitățile care au creat această mare cultură germană au fost protestante. Nici Goethe, nici Schiller, dar nici Kant, Hegel sau Humboldt nu au fost catolici.

Blaga afirma că, în „Germania pădurilor medievale, doctrina creștină se ciocnea de un profund duh al libertății, de o sălbatecă dragoste de independență, individuală, familiară, colectivă”, iar mai apoi, „după o mocnire de câteva veacuri, duhul local și etnic a izbucnit cu toată puterea chiar în cadrul creștin”. Acceptând categoriile libertății, „protestantul se zbate în chinuitor dramatism între lumea de dincolo și lumea libertății pământești”. Se poate presupune că tocmai această zbatere (oscilație) este forța motrice a creării individuale și deosebit de valoroasei culturi majore germane.

Germanii care au rămas catolici păreau a nu mai fi pe deplin integrați cultural în germanitate. Ei trăiau, după Reforma lui Luther, într-un câmp conflictual între etnie și confesiune. Totuși, spațiul austriac (mai întâi Arhiducatul Austriac și părți din Sfântul Imperiu, iar mai apoi Imperiul Austriac, împreună cu regatele și țările reprezentate în Consiliul Imperial) a fost mult timp cadrul în care germanii catolici puteau să-și păstreze și să-și dezvolte identitatea individuală sau de grup. Cu toate că germanii romano-catolici colonizați în Bucovina nu erau expuși unor amenințări din partea protestanților (știut fiind faptul că în alte părți ale Europei conflictele

²¹ Aceste teme sunt amplu dezbătute în literatura de specialitate. Vezi, de exemplu, lucrările publicate în Urs Altermatt, Franziska Metzger (editori), *Religion und Nation: Katholizismen Im Europa Des 19. Und 20. Jahrhunderts*, Stuttgart, Editura Kohlhammer, 2007; Heinz-Gerhard Haupt, Dieter Langewiesche (editori), *Nation und Religion in der deutschen Geschichte*, Frankfurt am Main, Editura Campus, 2001.

protestanto-catolice au degenerat de multe ori în confruntări sângeroase, lupte sau chiar războaie), ei trăiau totuși într-un câmp conflictual determinat, pe de o parte, de natura instituțională a Bisericii Catolice (care se considera „stat al lui Dumnezeu”) și, pe de altă parte, de modul în care s-a făcut efectiv pastorație catolică în Bucovina.

Când austriecii au ocupat nordul Moldovei, care ulterior se va chema Bucovina, nu existau catolici în teritoriul ocupat. Cu toate acestea, din punct de vedere al dreptului canonic catolic, acest teritoriu aparținea Diecezei de Bacău (care exista doar *pro-forma*, căci episcopul de Bacău nu rezida în Moldova), înființate de Papa Paul al V-lea în 1611. După desființarea administrației militare a Bucovinei, împăratul hotărăște, printr-un decret emis la 14 iulie 1786, trecerea canonică a catolicilor sub jurisdicția Arhidiecezei de Lemberg (Lvov, capitala Regatului Galiției). Abia după trei săptămâni (la 6 august 1786) este emis și decretul de alipire administrativă a Bucovinei la Galiția. Inițial, papa nu a fost de acord cu încorporarea canonică a Bucovinei în Arhidieceza de Lemberg²². Abia după câțiva ani, papa va consimți includerea canonică a teritoriului Bucovinei în Arhidieceza de Lemberg.

Ce concluzii (sau măcar ipoteze) am putea formula interpretând faptele prezentate mai sus? Împăratul Iosif al II-lea nu era interesat direct de consolidarea catolicismului în Bucovina. În schimb, papa nu era prea ușor dispus să renunțe la ideea de a-i converti cândva pe moldovenii la catolicism. Prin urmare, în anii care au urmat, au fost însărcinați preponderent preoți polonezi din Galiția cu păstoria catolicilor bucovineni. Aceștia manifestau rareori disponibilitatea de a învăța limba germană, chiar dacă erau numiți parohi sau vicari în comunități catolice, în care majoritatea enoriașilor erau de etnie germană. Deseori, asemenea comunități se plâneau de lipsa posibilității de a beneficia de asistență spirituală în limba maternă²³.

Cert este că, până în 1930, comunitățile catolice germane (sau majoritar germane) au simțit o nevoie acută de preoți germani, capabili să-i catehizeze, să-i spovedească și să le predice în limba lor maternă. După 1930, preoții catolici germani devin majoritari în Bucovina. Preotul Norbert Gaschler susține că în 1935 activau în Bucovina 53 de preoți romano-catolici, din care 29 erau de etnie germană²⁴. Abia după 1930 se poate spune că clericii romano-catolici se angajează eficient pentru păstrarea identității etnice a nemților bucovineni, deși au existat și înainte, izolat, asemenea preocupări (de exemplu, în Cernăuți, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea).

²² Conform Concordatului încheiat între Imperiu și Sfântul Scaun, împăratul numea episcopii, urmând ca aceștia să fie confirmați de papă.

²³ Renunțăm aici la menționarea unor exemple de astfel de comunități. Renunțăm, de asemenea, la citarea nemulțumirilor catolicilor germani (redate în diverse scrieri mai mult sau mai puțin științifice, a căror obiectivitate este mai mult sau mai puțin confirmabilă, despre Bucovina), în special pentru a respecta principiul pe care ni l-am propus mai sus, de a nu pomeni niciodată de polonizare, românizare etc.

²⁴ Willi Kosiul, *Die Bukowina und ihre Buchenlanddeutschen*, Band I, Oberding, Reimo-Verlag, 2011, p. 422.

Nu insistăm aici asupra cauzelor care au condus la modificarea structurii etnice a clerului catolic din Bucovina, permițându-ne, în continuare, doar să facem câteva observații referitoare la încheierea concordatului între România și Sfântul Scaun și la trecerea Bucovinei sub jurisdicția canonică a Diecezei Romano-Catolice de Iași.

O realitate istorică certă este faptul că niciodată nu s-a înfăptuit o Dieceză Romano-Catolică a Bucovinei, pentru că niciodată actanții principali nu au fost interesați de acest lucru: nici Monarhia Austro-Ungară, nici statul român, nici Biserica Romano-Catolică. În privința Monarhiei Austro-Ungare, se pare că Bucovina era singura țară reprezentată în Consiliul Imperial în care nu a existat o dieceză proprie. După ocuparea Bucovinei, împăratul Iosif al II-lea a avut grijă să desprindă Episcopia de Rădăuți de Mitropolia Moldovei, să mute Scaunul Episcopal de la Rădăuți la Cernăuți și să o transforme în Mitropolie. În privința organizării eficiente a comunităților catolice din Bucovina, iluministul Iosif al II-lea nu a manifestat prea mare interes. După crearea Ducatului Bucovinei, împăratul (de data aceasta, Frantz Iosif I) nu a considerat oportună înființarea unei dieceze a Bucovinei.

În privința atitudinii statului român (după crearea României Mari) și a Sfântului Scaun față de crearea unei dieceze romano-catolice a Bucovinei, considerăm oportună redarea câtorva observații pe care le face în jurnalul său Raymund Netzhammer, arhiepiscop catolic de București, în perioada 1905–1924. Din analiza jurnalului, reiese că interesul major al Sfântului Scaun era unirea Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Catolică. Pentru a îndeplini acest obiectiv, Vaticanul era dispus la multe compromisuri, inclusiv la restrângerea ritului latin și înlocuirea episcopilor catolici de altă naționalitate cu români. Raymund Netzhammer, om cultivat și realist, își dă seama că unirea Bisericii Ortodoxe Române cu Roma este o utopie și se străduiește, fără succes, să explice această realitate atât nunțului apostolic, cât și exuberanților episcopi greco-catolici români din Ardeal. Explicațiile și demersurile sale nu sunt acceptate și Papa Pius al XI-lea îi cere demisia. Din jurnalul lui Raymund Netzhammer reiese și faptul că, după 1918, Sfântul Scaun nu numai că nu a sprijinit comunitățile etnice minoritare din România (nestrăduindu-se să le ofere o asistență spirituală adecvată limbii și tradiției lor seculare), ci chiar era dispus să le sacrifice în vederea realizării dezideratului suprem: unirea ortodocșilor români cu Roma.

Nu vom face în prezenta lucrare remarci cu privire la obiectivitatea sau subiectivitatea consemnărilor lui Raymund Netzhammer, limitându-ne doar la reproducerea unor citate care, în opinia noastră, sunt relevante pentru înțelegerea raportului dintre germanitate și catolicism în Bucovina.

În data de 22 noiembrie 1919, arhiepiscopul Raymund Netzhammer este vizitat de episcopul evanghelic dr. Teutsch, care îi prezintă oportunitatea creării unui front comun cu minoritățile catolice din Transilvania, Banat și Bucovina, în favoarea școlilor confesionale, a căror constituire ar urma să suplinească eliminarea graduală a limbii germane din școlile de stat din România Mare. Manifestând un

profund simț al realității, Raymund Netzhammer constată că, în această privință, Biserica Catolică din Vechiul Regat are alte interese. La 22 noiembrie 1919, acesta consemnează în jurnal următoarele: „Astăzi au venit în audiență la mine episcopul evanghelic dr. Teutsch, un om extraordinar și foarte învățat, și preotul evanghelic din Sibiu, Schullerus. Domniile lor sunt membri în Senat. Ei își doresc un front comun cu minoritățile catolice din Transilvania, Banat și Bucovina, mai ales în chestiunea unor acțiuni energice în favoarea școlilor confesionale²⁵. Singura salvare pentru noile etnii alipite României constă, fără nicio îndoială, în menținerea propriilor lor școli confesionale naționale; în favoarea acestora va trebui să se militeze cu toată puterea și hotărârea care caracterizează aceste etnii. La noi, în vechea Românie, interesele constau în faptul că noi, cu școlile noastre particulare, chiar dacă nu li se recunoaște dreptul oficial, suntem lăsați totuși în pace. Dacă s-ar realiza la noi introducerea școlilor confesionale, în sensul că nu am avea voie să primim decât copii catolici și ar trebui să-i excludem pe cei ortodocși sau evrei, acest lucru ar însemna sfârșitul celor mai frumoase și mai mari instituții școlare, de fapt aproape al tuturor instituțiilor de învățământ din dieceza noastră²⁶”.

În anul 1922, nunțiul apostolic acreditat la București, Francesco Marmaggi (un om lipsit de orice fel de abilități diplomatice și de competență interculturală), vizitează Bucovina. După întoarcerea acestuia la București (în data de 25 august 1922), Raymund Netzhammer consemnează următoarele în jurnalul său: „Dis-de-dimineață s-a întors nunțiul, monseniorul Marmaggi, împreună cu secretarul Cavagnis și cu servitorul Ilie din călătoria din Bucovina. Chiar la sfârșitul călătoriei ei au fost și la Huși și la franciscanii din Hălăucești. Nunțiul este foarte entuziasmat de Bucovina. Eu i-am spus: «Ați văzut că Bucovina ar trebui să constituie o episcopie în sine». «Tocmai asta însă nu dorește guvernul!». «Acest lucru ar trebui însă impus!»²⁷ [s.n.]

²⁵ Cu referire la ideea exprimată mai sus cu privire la raportul între germanitate și catolicism, dar și la vizita episcopului evanghelic Teutsch la episcopul romano-catolic Raymund Netzhammer, reproducem în cele de urmează o declarație a actualului urmaș al episcopului Teutsch, dată cu ocazia împlinirii a 500 de ani de la Reforma protestantă. La întrebarea unui reporter al trustului de presă Deutsche Welle despre importanța Reformei Protestante pentru sașii transilvăneni, Reinhart Guib, episcopul actual al Bisericii Evanghelice C.A. în România (cu sediul la Sibiu), dă următorul răspuns: „Reforma a reprezentat pentru sașii transilvăneni cel mai important pas din istoria lor de până atunci și a dus la o comuniune între popor și biserică, care există și astăzi, transfrontalier, în spațiul comun european. Reformei noi îi datorăm propria identitate, adică limba maternă comună, formarea noastră și sistemul de învățământ, bogata tradiție muzicală a bisericii, diaconia, colaborarea cu laicii și dreptul acestora la luarea deciziilor, credința, eliberată de constrângeri, în milostivul Dumnezeu, binecuvântările aduse de casele parohiale, deschiderea către dialoguri despre viață și credință cu oameni care gândesc altfel decât noi”. https://www.hotnews.ro/stiri-kultur_sibiu_de-21935104-bischof-reinhart-guib-wir-sind-Ingst-ber-das-jammern-ber-den-exodus-hinausgewachsen-und-gestalten-die-zukunft.htm (accesat la 15 ianuarie 2019, trad. n.). Fără a vrea să fim redundanți sau să emitem o „cugetare de valoare”, subliniem diferența fundamentală care există între raporturile protestantism – germanitate și catolicism – germanitate.

²⁶ Raymund Netzhammer, *Episcop în România*, București, Editura Academiei Române, 2005, p. 903–904.

²⁷ *Ibidem*, p. 1149.

Proto-preșviteratul ori, or, al *Raduștilor* Comuna: *Sătești de Jos (Hogea)*
 Nr. exh. *264*

Certificat de botez

In condicta născuților parohiei rom. catol. *Cacica* tom *30* se află, precum urmează:

N-rul curent	<i>Nr 10</i>
Locul nașterii și N-rul casei	<i>Hogea ad Sătești de Jos Nr. 450</i>
Anul, luna și ziua nașterii	<i>1900 Septembrie 14</i>
Anul, luna și ziua botezului	<i>1900 Septembrie 16</i>
Numele de botez al pruncului	<i>Carol</i>
Religiunea	<i>rom. catolică</i>
Năsterea	<i>legitimă</i>
Numele de botez și de familie, starea și domiciliul tatălui	<i>Julian Opoczynski, rotar în Hogea</i>
maicii	<i>Veronica Hoffner din Cacica</i>
Numele de botez și de familie, starea și domiciliul nașilor	<i>Ioan Iacobean, țărăn din Sătești de Jos Maria Hoffner, soție lui Ioan, p. Cacica</i>
Numele de botez și de familie și domiciliul moașei	<i>Maria Iacobean din Hogea</i>
Numele preotului care a botezat	<i>Mauritius Galambociu paroh</i>

Spre adevărire urmează subscrierea mea proprie și întipărirea sigilului bisericesc.
 Păstoria de suflete rom. catol. *Cacica* la *1 Decembrie 1924*

Adalbert Galambociu
paroh

Certificat de botez, emis de Parohia Romano-Catolică Cacica,
 în limba oficială a Bucovinei de după 1918.

Referitor la acest netaleant diplomat al Vaticanului există numeroase referințe în jurnalul lui Netzhammer. Din acestea, reproducem în continuare numai două, care sunt relevante în privința modului în care acest înalt reprezentant al Sfântului Scaun a fost perceput în Bucovina de către ministrul Nistor și de către populația catolică: „9 februarie 1924. [...] Astăzi a venit de la Galați un nou secretar provizoriu al nunțiatului, și anume, spre marea noastră uimire, acesta era fostul administrator apostolic de la Iași, p. Ulderico Cipolloni²⁸. După-amiază veni la mine și îmi povesti lucruri delicioase cu privire la mult discutata călătorie de confirmare efectuată de nunțul Marmaggi prin Bucovina și despre vizita pe care i-o făcuse după aceea lui la Huși-Corni. Mi-au rămas în amintire următoarele două

²⁸ Ulderico Cipolloni a fost, în perioada 1916–1920, administrator apostolic al Diecezei de Iași.

episoade. Nistor, ministrul pentru Bucovina, îi acordase o mare atenție nunțului. Marmaggi vru și el la rândul său să-i răspundă cu aceeași monedă și, nici mai mult, nici mai puțin, crezu că-i face domnului Nistor o mare plăcere vizitându-i mama. Ministrul refuză categoric. Nunțul nu renunță, ci plecă în satul în care mama lui Nistor nu trăia ca mare moșiereasă, ci ca simplă țărancă. În momentul în care primi înalta vizită a reprezentantului papei ea era, ca toate celelalte țărânci din sat, în picioarele goale. Se pare că Nistor n-a fost prea încântat de acest lucru! La Huși fusese totul pregătit pentru primirea nunțului, iar trăsurile fuseseră și ele comandate. Când, dintr-odată, cu puțin timp înainte de sosirea lui Marmaggi, Prefectura anunță că primirea oficială a nunțului de către autorități este imposibilă, deoarece nu exista nicio împuternicire în acest sens din capitală. S-a spus atunci că guvernul fusese deranjat datorită «tregerii triumfale» a lui Marmaggi prin Bucovina²⁹. 15 februarie 1925. [...] Înainte de plecarea sa de la Roma, dr. Glaser³⁰ fusese la iezuiții din Cernăuți. Acolo i s-au povestit lucruri foarte nostime despre călătoria nunțului Marmaggi în Bucovina, efectuată cu ocazia confirmării³¹. Nunțul i-a spus de-a dreptul superiorului, p. Lipski, următoarele: «Așa, acum continuați dumneavoastră confirmarea!». Ca iezuit și ca membru ascultător al ordinului, acesta s-a supus și a confirmat în continuare, în timp ce nunțul plecase să colinde orașul. Când, cu o altă ocazie, Marmaggi a dorit să-l însărcineze cu același lucru pe decan, acesta brusc nu a mai fost de găsit; se ascunsese în sacristie! Este răspândită pretutindeni părerea, pe care am auzit-o și din alte părți, conform căreia cei confirmați de un preot nu se consideră confirmați, ci vor să se prezinte încă o dată când acest sacrament va fi conferit de un episcop³².

În anul 1930, Bucovina trece sub jurisdicția Diecezei Romano-Catolice de Iași³³. Episcop era un român, Mihai Robu. Am arătat mai sus că, după 1930, crește numărul de preoți catolici germani în Bucovina. Însă, nu se ajunge nici de data aceasta la înființarea unei dieceze proprii a Bucovinei.

Un vechi dicton catolic, care este valabil și în hagiocosmosul ortodox, afirmă că acolo unde este episcopul, este și Biserica (*ubi episcopus, ibi ecclesia*). Prin urmare, spațiul geografic și cultural Bucovina nu a avut niciodată o biserică romano-catolică locală, proprie.

În anul 1940, odată cu strămutarea populației germane, au plecat din Bucovina și majoritatea clericilor catolici germani. După 1945, o parte a germanilor

²⁹ Raymund Netzhammer, *op. cit.*, p. 1253–1254.

³⁰ Markus Glaser a fost un cleric romano-catolic de etnie germană, care a decedat la Iași în anul 1950.

³¹ Prin confirmare, în terminologia catolică, se înțelege administrarea tainei Sfântului Mir (Mirungerea). Această taină este administrată la catolici numai de către episcop sau de către un preot cu delegație specială din partea episcopului.

³² Raymund Netzhammer, *op. cit.*, p. 1352.

³³ Nunțiată apostolică din România emite în acest scop Decretul nr. 6429, la data de 16 iulie 1930. Vezi Franz Wiszniowski, *Radautz, die deutscheste Stadt des Buchenlandes*, München, Verlag Der Südostdeutsche der Landsmannschaft der Buchenlanddeutschen, 1988, p. 278.

s-au reîntors în Bucovina. Au activat și câțiva clerici germani. Însă, în prezent, grupul etnic german din Bucovina s-a dizolvat și nu mai există niciun preot catolic german. Nu intenționăm să căutăm vinovați și vinovații, limitându-ne doar la o afirmație de bun simț: este toxic și supărător pentru o comunitate religioasă, care aparține unei anumite etnii, dacă preotul delegat de episcop pentru a exercita funcția de paroh nu vorbește limba majoritară a comunității și nici nu manifestă cel mai mic interes să o învețe.

În încheierea lucrării, reproducem, în traducerea noastră, câteva considerente cu privire la Biserica Catolică din Bucovina, publicate de Willi Kosiul, un german bucovinean, în lucrarea sa de compilație, intitulată *Die Bukowina und ihre Buchenlanddeutschen*. Textul publicat de Kosiul reprezintă extrase din anumite lucrări ale preotului bucovinean Norbert Gaschler, care a fost vicar parohial la Rădăuți până la strămutarea germanilor bucovineni (1940)³⁴.

Nu avem pretenția că textul ales și tradus este într-un totu obiectiv, deoarece faptele descrise au trecut prin două etape de filtrare subiectivă: cea a autorului textului primar (Norbert Gaschler, ancorat în hagiocosmosul catolic) și cea a autorului compilației (care a selectat din scrierile lui Gaschler ceea ce i s-a părut relevant).

Desigur că un studiu aprofundat al fenomenului catolic din Bucovina face necesară analiza mai multor documente primare. După cum am spus mai sus, ne limităm la problematizarea chestiunii în cauză și ne exprimăm speranța că poate alți cercetători vor putea găsi în cele relatate, în paradigma și direcția de investigare sugerate de noi, puncte de pornire pentru viitoare analize științifice a interdependențelor dintre confesiuni și etnii în Bucovina.

„La data ocupării nordului Moldovei, care ulterior se va numi Bucovina, de către Austria (1774), acest teritoriu aparținea canonic de Dieceza Bacău din Moldova. În acest ținut nu existau catolici. Până la ocuparea Bucovinei de trupele austriece, nu existau registre parohiale în Bucovina. Prin Patenta Imperială din 20 februarie 1784, s-a dispus introducerea registrelor parohiale (considerate registre de stat), obligația completării și actualizării acestora revenind preoților catolici cu funcția de paroh. Prin Patenta imperială din 13 octombrie 1781 [privind toleranța religioasă], s-a permis și bisericilor evanghelice sau greco-ortodoxe să introducă asemenea registre. Ulterior, introducerea registrelor parohiale va deveni obligatorie și pentru aceste confesiuni.

Primii credincioși romano-catolici care au venit în Bucovina (după 1774) au fost militari. Odată cu ofițerii și soldații catolici, au venit în Bucovina și preoți militari. Aceștia acordau asistență religioasă și familiilor militarilor. Preoții militari erau subordonați direct vice-superiorului din Cernăuți, care, la rândul său era subordonat superiorului din Lemberg și episcopului de Neustadt bei Wien. De episcopia Neustadt bei Wien ținea și Vicariatul pentru Armata Austriacă. Episcopul

³⁴ Willi Kosiul, *op. cit.*, p. 418–425.

diecezan de Neustadt (iar, mai apoi, cel de St. Pölten) era episcopul militar al întregii armate austriece.

După moartea împărătesei Maria Theresia (la 29.11.1780), fiul ei, Iosif al II-lea, în calitate de unic regent, suveran al Austriei și împărat al Sfântului Imperiu Roman, a început reformarea tuturor episcopiilor din Austria. Din 1785, toți ofițerii și soldații din Bucovina, împreună cu membrii lor de familie, erau sub jurisdicția episcopului militar de St. Pölten (Austria Inferioară).

Cu timpul, au imigrat tot mai mulți civili în Bucovina. La început, aceștia au căpătat asistență religioasă de la preoții militari. Acordarea asistenței religioase era anevoioasă datorită distanțelor mari pe care trebuiau să le parcurgă preoții pe drumuri rudimentare.

La începutul anului 1786 s-a dispus de la Viena recenzarea tuturor catolicilor din Bucovina. Rezultatele au fost următoarele: existau 9 centre militare care acordau asistență religioasă în 49 de localități, unui număr de 3 310 militari și 1 473 de civili catolici. Capelanii militari (în număr de 12) s-au străduit să acorde cât mai bine asistență religioasă catolicilor împrăștiați în întreaga Bucovină și să țină slujbe pe întregul teritoriu. În plus, existau deja patru așezări catolice maghiare în care trăiau 2 136 de suflete. De acestea se ocupa un preot de țară maghiar.

În data de 14 iulie 1786, s-a hotărât definitiv, prin Decret Imperial, ca Bucovina să fie încorporată arhidieceză de Lemberg și să fie numit un decan al Bucovinei. Catolicii civili din Bucovina au trecut apoi sub jurisdicția acestei autorități bisericești, fiind scoși de sub autoritatea episcopului militar. La vremea respectivă, trăiau în regiunea de competență a centrului militar Cernăuți 833 de catolici militari și 450 de catolici civili. În orașul Cernăuți existau 90 de familii catolice, însumând în total 358 de persoane.

Prin Decretul Imperial din 06 august 1786, se dispunea dizolvarea administrației militare a Bucovinei (începând cu 31 decembrie 1786) și încorporarea Bucovinei (cu statut de județ) în Galiția. Prin urmare, Bucovina a devenit, cu începere din 1 noiembrie 1786, Decanatul Bucovinei din Arhidieceza de Lemberg și, din punct de vedere administrativ, cu începere din 1 ianuarie 1787, un județ al Regatului Galiției. Totuși, Papa de la Roma nu a vrut să aprobe această schimbare.

Apoi, prin Decretul Curții, din 1 aprilie 1787, centrele militare de asistență spirituală din Bucovina au devenit capelanii locale. Prima parohie catolică din Bucovina se înființează la Cernăuți, prin Decretul Gubernial din 5 mai 1787. Vice-superiorul militar din Cernăuți devine paroh de Cernăuți și decan al Bucovinei, iar capelanii militari devin capelani locali civili. Acum, în Bucovina existau două jurisdicții bisericești. Preotul militar, care, de acum, răspundea numai cu asistența religioasă a militarilor, a rămas subordonat episcopului militar din St. Pölten. Civiii au trecut sub jurisdicția Diecezei de Lemberg (conform Decretului Imperial din 6 august 1786), sub jurisdicția episcopului de Bacău/Moldova (conform voinței Papei).

Abia în anul 1796, Roma va recunoaște dispoziția împăratului Iosif al II-lea de încorporare a Bucovinei în Arhidieceza de Lemberg. Arhiepiscopii de Lemberg

au dobândit mandatul de a păstori Bucovina. Până în 1811, parohia din Cernăuți era singura parohie recunoscută de stat din Bucovina.

Prin decretele imperiale din 27 iunie 1811, respectiv din 7 și 11 noiembrie 1811, se înființează capelanii locale în localitățile Coțmani, Vijnța, Zastavna, Crasna (Althütte), Iacobeni și Fundu Moldovei. Fostele capelanii locale (Suceava, Siret, Sadagura, Vicovu de Jos, Țibeni/Isteneș și Adrasfalva/Măneuți) devin parohii. Vicovu de Sus devine parohie centrală pentru localitățile Karlsberg (Gura Putnei) și Fürstenthal (Voivodeasa), locuite de germani proveniți din Boemia.

În 1823, existau în Bucovina deja 25 000 de catolici, majoritatea acestora fiind germani.

Arhiepiscopul de Lemberg a numit din ce în ce mai mulți parohi catolici polonezi în Bucovina, pentru a-i păstori, dar și pentru a-i poloniza pe germanii și pe slovacii catolici.

La 18 mai 1828 se înființează Vice-decanatul de Suceava, care, ulterior, va fi confirmat de Biserică.

După cum susține dr. Polek³⁵ [...], s-au înființat apoi capelanii locale în Vorniceni/Joseffalva (1856), Solca (1857), Storojineț (1864), Poiana Micului (1870), Stulpicani (1895), Molodia (1901) și Bănila pe Siret/Augustendorf (1904). Acestea au devenit ulterior parohii.

În 1900, existau 86 656 de catolici în Bucovina. În aceste condiții, s-ar fi impus înființarea unei dieceze a Bucovinei. Acest lucru însă nu s-a întâmplat niciodată: Bucovina a rămas în continuare, o bună bucată de timp, în Dieceza de Lemberg. Circa 58% dintre catolici erau germani, 31% erau polonezi și slovaci, iar 11% erau maghiari.

Cu toate că majoritatea catolicilor din Bucovina erau germani, în funcțiile de parohi erau numiți de episcopul de Lemberg (chiar și în comunele cu populație exclusiv germană) preoți polonezi, dintre care cei mai mulți nu stăpâneau limba germană. Preoții catolici de naționalitate poloneză aveau deseori prejudecăți în privința germanilor și făceau totul pentru a-i îndepărta de tradițiile specifice identității lor și pentru a-i poloniza (încet, dar sigur, așa cum se întâmplase și în Galiția poloneză). Preoții polonezi creau anumite nemulțumiri în rândul germanilor catolici; se ajungea la diferende între credincioși și preoți. [...]

În anul 1874, Suceava a devenit decanat. Acestui decanat îi erau subordonate toate parohiile din sudul Bucovinei. Pe la anul 1900 existau în Bucovina nu doar mai multe limbi de circulație, ci și diverse confesiuni. Cele mai reprezentative confesiuni erau cea greco-ortodoxă, cea romano-catolică și religia iudaică. Confesiuni cu un număr mai mic de credincioși erau cea greco-catolică, cea armeano-catolică, cea armeano-orientală, cea evanghelică, cea a lipovenilor vechi-credincioși etc.

La 11 noiembrie 1906, se înființează la Rădăuți al treilea decanat al Bucovinei (după Cernăuți și Suceava).

³⁵ Vezi Johann Polek, *Jahrbuch des Bukowiner Landes-Museum (SIC)*, Czernowitz, f. e., 1905, p. 43, 101.

În anul 1930, Bucovina (aflată deja de la sfârșitul anului 1918 sub stăpânire românească), unde existau 31 de parohii romano-catolice, este scoasă de sub jurisdicția Lembergului polonez și încorporată canonic Diecezei de Iași.

Datorită supunerii canonice față de Lemberg, lumea catolică bucovineană a dobândit o amprentă apuseană, dar și o puternică coloratură poloneză. [...]

Toate strădaniile pentru înființarea unei episcopii proprii au rămas doar vise, atât în timpul stăpânirii austriece, cât și în timpul stăpânirii românești.

Și catolicii polonezi din Bucovina își doreau numirea unui vicar general independent, însă cu condiția ca acest vicar general să fie de naționalitate poloneză, cu toate că aici trăiau mai puțini polonezi decât germani.

Dacă în primii ani după venirea coloniștilor germani în Bucovina (care era încorporată în Regatul Galiției și subordonată canonic autorităților bisericești din Lemberg), în această regiune au fost numiți, aproape în exclusivitate, preoți catolici de naționalitate poloneză, cu timpul situația s-a schimbat în favoarea germanilor, în special după 1930.

Cu trecerea anilor, în special după subordonarea canonică față de episcopul de Iași (1930), a crescut numărul de parohi germani și numărul de preoți care provenea din rândurile germanilor bucovineni. În 1935 existau în Bucovina 53 de preoți romano-catolici. Structura după naționalități era următoarea: 29 germani, 18 polonezi, 3 maghiari, 2 slovaci și un roman. Deci, pentru prima oară în Bucovina, după mai mult de o sută de ani, preoții germani formau majoritatea absolută în rândurile clerului romano-catolic. Prin preoții veniți din țările germane și prin tinerii preoți autohtoni pătrundea un nou și proaspăt spirit filogerman în parohiile Bucovinei. Acești preoți germani, prin activitatea lor, au intensificat în rândurile germanilor Bucovinei credința, amplificând atașamentul și chiar entuziasmul față de Biserică.

Numărul preoților catolici a crescut enorm în perioada 1937–1940, ajungând la 65. Erau 41 de preoți germani, dintre care 28 germani bucovineni. Pentru prima oară în istoria Bisericii Catolice din Bucovina se întâmpla ca credincioșii catolici să aibă un număr suficient de păstori. [...]

După ce nordul Bucovinei a fost ocupat de armata sovietică (la 28 iunie 1940), majoritatea preoților nu și-au părăsit comunitățile și și-au continuat activitatea. Doar trei vicari s-au refugiat, înainte de invazia sovietică, în sudul Bucovinei. Parohiile Bănila (Augustendorf) și Crasna (Althütte) au fost separate, prin noua graniță sovieto-română, de decanatul de care aparțineau (Rădăuți).

După ocuparea nordului Bucovinei de către armata sovietică, s-a recenzat în această regiune un număr de germani mai mare decât oricând. Numărul mare de persoane care doreau să emigreze sau să fie strămutate din nordul Bucovinei a demonstrat faptul că mulți dintre locuitori nu s-au declarat germani la recensămintele anterioare. Însă, acum, când se punea problema strămutării, multe familii mixte (în care soții aveau naționalități diferite și care de mult timp se integraseră în alte grupuri etnice) se declarau a fi de origine germană pentru a fi strămutate în Reichul german.

Printre strămutați erau și români care, din motive politice sau economice, doreau doar să scape de stăpânirea sovietică. Aceștia, mai târziu, s-au întors în România. Chiar și unii ucrainenii au hotărât, din motive politice, să adere la programul de strămutare.

În cazul familiilor mixte, în care soții au părăsit Biserica Catolică pentru a deveni ortodocși, cununia trebuia oficiată din nou în rit romano-catolic, pentru ca soților să li se poată elibera un «certificat de cununie german», cu care să-și dovedească apartenența la etnia germană în fața Comisiei ruso-germane pentru probleme de strămutare. Credincioșii care renunțaseră la confesiunea catolică redevineau catolici, împreună cu întreaga lor familie. Astfel se explică creșterea însemnată a numărului de germani catolici sau evanghelici din zilele premergătoare strămutării.

Din nordul Bucovinei au fost strămutați în Reich 16 preoți romano-catolici germani, împreună cu comunitățile lor. Datorită strămutării germanilor, patru parohii din nordul Bucovinei au încetat să existe (Molodia, Hliboca, Ciudei și Zastavna Nouă). Cele douăsprezece parohii romano-catolice rămase în nordul Bucovinei (în special în orașe), cum ar fi Cernăuți, Storojinetz, Bünila/Augustendorf, Crasna/Althütte ș.a., au continuat să funcționeze, fiind preluate de credincioșii polonezi. [...]

Când a început strămutarea germanilor din sudul Bucovinei (în toamna anului 1940), episcopul catolic de Iași, [Mihai] Robu, de naționalitate română, le-a recomandat preoților germani să plece în Germania, împreună cu credincioșii lor care urmau să fie strămutați. Celor care totuși s-ar fi hotărât să rămână, le-a spus că vor putea să-și mențină posturile. Însă, majoritatea preoților catolici germani au ales, în 1940, strămutarea în Reich.

În lunile noiembrie și decembrie 1940 au fost strămutați și germanii din sudul Bucovinei. Prin urmare, 13 parohii romano-catolice din sudul Bucovinei, cu enoriași exclusiv sau preponderent germani, au încetat să existe. Acestea erau: Arbore, Vatra-Dornei, Dumbrava-Cornu Luncii, Voivodeasa, Gura-Humorului, Iacobeni, Gura-Putnei, Câmpulung, Luisenthal, Poiana Mikului, Negrileasa, Stulpicani și Vama. În sudul Bucovinei, au rămas doar opt comunități catolice mai mici la Cacica, Câmpulung, Gura-Humorului, Rădăuți, Siret, Solonețul-Nou, Suceava și Vatra-Dornei (doar unele dintre acestea păstrând statutul de parohie). Au plecat în Germania 23 de preoți germani din sudul Bucovinei. Au rămas numai doi: germanul bucovinean, care era preot la Suceava, și germanul pontic, care era preot la Iacobeni. Aceștia erau destul de înaintați în vârstă și au fost pensionați în România.

Printre strămutații din sudul Bucovinei se numărau și oameni născuți în Bucovina, care la acea dată trăiau și munceau în Vechiul Regat [...]. Erau peste 3 000 de persoane. Ocuparea nordului Bucovinei de către Uniunea Sovietică a determinat atât strămutarea germanilor (în 1940), cât și emigrarea ungarilor (1941). Astfel, în decursul câtorva luni, populația catolică din Bucovina s-a micșorat cu 75%. Au rămas doar câțiva germani catolici în sudul Bucovinei și câteva familii mixte în ambele părți ale Bucovinei, alături de polonezii și slovacii de confesiune catolică³⁶.

³⁶ Willi Kosiul, *op. cit.*, p. 418–425.

DISPARIȚIA LIMBII ÎN SATELE POLONEZE DIN BUCOVINA ROMÂNEASCĂ

KARINA STEMPEL-GANARCZYK

Language Disappearance in the Polish Villages of Bukovina

(Abstract)*

The text refers to the process of language disappearance in some of the villages in Bukovina (Suceava county). The disappearance of the minority language is one of the vital issues that concern, among others, linguists and sociologists. Phenomena such as: reducing their own linguistic structures and adapting foreign ones; diminishing the diversity and complexity of the grammatical categories; loss of linguistic norms; excessive number of loans in other languages; the replacement of the liturgical and the majority languages; the transition to the majority language in the domestic sphere or the lack of transmission of the language to the next generations – are signs of “death” of the language and all can be observed in rural communities in the villages: Bulai, Vicșani, Cacica, Frumoasa or Mihoveni. Therefore, it seems very important to try to identify the causes of this phenomenon, especially as it refers to the Polish dialects, which in many cases retain the characteristics of the language at the end of the 19th century.

Keywords: language disappearance, Polish dialects, Polish language, Poland in Romania, Bukovina.

Graiurile poloneze din Bucovina românească, patrimoniu al descendenților polonezi stabiliți pe aceste meleaguri în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, au fost împărțite de către lingviști în patru grupe¹, care se deosebesc între ele prin locul de proveniență al utilizatorilor și prin trăsături specifice ale limbajului. În prezent, o parte dintre ele constituie un obiect pe cât de interesant, pe atât de perisabil al analizei sociolingvistice. Cercetările pe care le-am efectuat în România, începând din anul 2013, au fost axate pe trei graiuri din satele: Bulai, Mihoveni și Frumoasa;

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Limba minorității poloneze din România a fost analizată în anii '60 ai sec. al XX-lea de către Stanisław Gogolewski și Elena Deboveanu, care, în cadrul cercetărilor, au descris și au împărțit graiurile poloneze în patru grupe: a) graiul satului Cacica; b) graiul muntenilor bucovineni; c) graiul satului Ruda; d) graiurile satelor Bulai și Mihoveni. Cf. E. Deboveanu, S. Gogolewski, „Przegląd polskich gwar na terenie Rumunii”, în „Język Polski”, tomul 46, 1966, p. 112–131.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 241–245, Rădăuți – București, 2019

Cacica și Vicșani. Pe baza acestor cercetări am formulat teza conform căreia aceste graiuri dispar și acesta este un proces care coincide cu „dispariția limbii”, un fenomen interesant pentru lingviștii din întreaga lume.

Dintre cele aproximativ 6 000 de limbi existente, 96% sunt cele utilizate de un număr redus de oameni (mai exact, 96% dintre limbi sunt utilizate doar de 4% din populație). După aprecierea sociolingviștilor, în secolele următoare majoritatea vor dispărea, supraviețuind probabil doar câteva sute².

Graiul este parte a limbii, o variantă a acesteia. El în sine nu concentrează asupra sa tot atât de mult interes ca limba. Ba chiar mai mult, diferă de limba generală, „normativă”, prin anumite caracteristici care îl fac mult mai predispus la toate influențele din exterior. Aceste trăsături ale sistemului dialectal, care îl diferențiază de limba națională, sunt: deschiderea, interferența la toate nivelele structurale și variabilitatea³. Acestea fac ca tot mai multe elemente din limba generală să pătrundă în grai. Același proces are loc și în situația în care graiul intră în contact cu varianta generală a unui alt sistem lingvistic – în cazul de față cu sistemul limbii române. Acest context specific pentru apariția interferențelor determină modificări la nivel lexical (acesta este domeniul cel mai ușor influențabil), sintactic, morfologic și chiar fonetic.

În ceea ce privește graiurile poloneze din Bucovina, un factor extrem de important este faptul că ele au funcționat și funcționează în cadrul așa-numitei „comunități lingvistice” bucovinene. Kazimierz Feleszko definește comunitatea lingvistică drept o „grupă socială, care poate vorbi o limbă sau poate fi multilingvă și care persistă datorită intensității interacțiunilor, totodată separându-se de zonele care o înconjoară datorită legăturilor slabe”⁴. După cum arată Feleszko, în tradiția lingvistică poloneză, pentru descrierea unei situații lingvistice similare, se utilizează noțiunea de „comunitate de comunicare” – termen ce implică un lucru important: persoanele care comunică între ele în cadrul acestei comunități, pentru a facilita procesul de comunicare, tind să înlăture toate barierele care îngreunează desfășurarea acesteia. Așa apar condițiile pentru toate tipurile de interferență – fenomen perceput ca fiind negativ din punctul de vedere al standardelor lingvistice generale, însă, în Bucovina, acolo unde o parte a locuitorilor a fost (sau este în continuare) bilingvă sau chiar multilingvă, acesta este esențial pentru procesul de comunicare.

Specificul regiunii a dus la crearea fenomenului de di-ethnie, tipic pentru zonele transfrontaliere. Di-ethnia sau, cu alte cuvinte, biculturalismul, este un fenomen analog cu diglosia (bilingvismul) la nivel lingvistic. Se poate presupune că în Bucovina di-ethnia apare într-o formă despre care Elżbieta Smułkowa scria că

² N. Dołowy-Rybińska, *Języki i kultury mniejszościowe w Europie: Bretończycy, Łużycanie, Kaszubi*, Warszawa, 2011, p. 13; D. Crystal, *Language Death*, Cambridge, 2005, p. 3–15.

³ M. Głuszkowski, *Socjologiczne i psychologiczne uwarunkowania dwujęzyczności staroobrzędowców regionu suwalsko-augustowskiego*, Toruń, 2011, p. 252.

⁴ K. Feleszko, *Bukowina moja miłość. Język polski na Bukowinie karpackiej do 1945 roku*, t. 1, red. A. Żor, Warszawa, 2002, p. 104.

înseamnă o combinație specifică, determinată social, de elemente ale culturilor diferite⁵.

Un alt factor care ar trebui luat în considerare la analiza graiurilor poloneze din Bucovina în ultimii ani este schimbarea socială – înțeleasă ca o transformare a mai multor elemente ale sistemului social. O asemenea transformare socială larg înțeleasă a fost inițiată de evenimente social-politice importante⁶, conform informatorilor noștri – polonezii care locuiesc în Bucovina, precum cel de-al Doilea Război Mondial, regimul comunist, revoluția din 1989 și intrarea României în Uniunea Europeană, în anul 2007. Transformarea recentă, asociată cu schimbările economice după aderarea României la UE, are ca rezultat și schimbări în situația lingvistică – un număr mare de migrații economice determină modificarea radicală a modului de tratare al graiurilor de către utilizatorii lui. Necesitatea de a dobândi abilități de comunicare în alte limbi europene, indispensabile pentru a lucra în străinătate, devine mai importantă decât transmiterea graiului la generațiile următoare.

Funcționarea utilizatorilor graiurilor poloneze în Bucovina, în comunitatea de comunicare multietnică, a fost asociată nu numai cu modificările care pot fi observate în limbă, dar și cu influențele culturale pe mai multe planuri. În cazul tuturor graiurilor și comunităților, factorul cel mai important care a condiționat toate schimbările a fost funcționarea în condițiile unei culturi dominante străine și a limbii române dominante⁷. Cu toate acestea, până la Al Doilea Război Mondial, comunitățile rurale din Bulai, Mihoveni, Frumoasa, Vicșani și Cacica erau atât de compacte, încât comunitatea lingvistico-culturală funcționa într-un fel „la marginea” culturii și a limbii române. Se pare că începutul unor schimbări majore în acest domeniu ar trebui văzut în repatrierea postbelică, care a schimbat fundamental structura comunităților rurale⁸. Polonezii care nu s-au decis să meargă în Polonia în cadrul repatrierii, au câștigat noi vecini – românii, dar, mai important, și-au pierdut simțul coeziunii propriului grup etnic. Dacă anterior căsătoriile mixte erau excepții, după al Doilea Război Mondial s-au generalizat și au devenit un fenomen natural din punct de vedere demografic. Grupul de polonezi, relativ compact până atunci, a început să-și piardă omogenitatea, devenind o grupă bilingvă, pentru ca, într-un final, în ultimii ani, să renunțe practic la transmiterea graiului – efectul este situația în care tânăra generație a persoanelor de origine poloneză din satele cercetate nu utilizează deloc graiul sau îl cunoaște numai din cântecele religioase.

⁵ A. Zielińska, *Mowa pogranicza. Studium o językach i tożsamościach w regionie lubuskim*, Warszawa, 2013, s. 60–63; K. Stempel-Gancarczyk, „Catholicismul polonez în Bucovina românească – tradiție și eclecticism (studiu de caz: Bulai-Moara)”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XIV, nr. 2 (49), 2017, p. 421–428.

⁶ M. Głuszkowski, *op. cit.*, p. 258.

⁷ K. Feleszko, *op. cit.*, p. 109.

⁸ E. Wieruszewska, „Bulaj”, în „Polonus”. Revista Uniunii Polonezilor din România, Suceava, nr. 12, 2001, p. 6–7; F. Pieszczoch, *Polonezii în istoria orașului Siret*, Suceava, 2008, p. 40; M. Keller, *Obyczaje Polonii rudeckiej*, în «Polonus». Revista Uniunii Polonezilor din România nr. 6, 2004, p. 12.

În contextul tendinței de dispariție a graiurilor, chestiunea învățământului a devenit una importantă. Între anii 1962 și 1992, din cauza politicii de românizare, în școli nu a existat învățământ în limba polonă. Acest lucru era legat nu numai de excluderea oricărei forme de educație în limba polonă, dar și de modificarea modului de percepere a importanței limbii de acasă în grupul persoanelor de origine poloneză. Graiul polonez a început să fie perceput ca ceva „inferior”, iar în sfera casnică a apărut limba română și pentru a crește șansele la educație ale copiilor din familii poloneze sau mixte.

Așadar, apare întrebarea, dacă în acest tip de familii se poate vorbi în continuare despre „limba maternă” și dacă acest termen care funcționează și este utilizat în recensămintele românești este în continuare adecvat pentru situația polonezilor din România. În Statele Unite, de la sfârșitul secolului al XX-lea, în locul termenului „limba de acasă”, care funcționează și în sociolingvistica poloneză, s-a introdus termenul de „limba moștenită” (heritage language)⁹. Conform cercetătorilor americani, limba moștenită este „prima limbă însușită în comunitatea imigranților, care cu timpul devine a doua limbă funcțională, întrucât educația și serviciul îi obligă să studieze și să utilizeze zilnic limba țării în care s-au stabilit”. În acest context se poate vorbi despre atrițiune¹⁰, adică despre pierderea unei limbi complet asimilate, care se poate observa la generația polonezilor de vârstă medie și tânără. Atrițiunea, cel mai des și în cea mai mare măsură, se poate remarca în sfera lexicului, se corelează cu interferența, unul dintre semnalele care anunță posibilitatea dispariției limbii.

Dispariția limbii este un proces care duce la moartea limbii. Conform opiniei lui Jeffrey Holdeman există următoarele semne care prevestesc moartea limbii minorității: – reducerea propriilor structuri lingvistice și adaptarea celor străine; – reducerea complexității și diversității categoriilor gramaticale; – pierderea normelor lingvistice; – limitarea funcționalității prin pierderea sferelor tradiționale de utilizare; – reducerea registrelor și a stilurilor; – un număr excesiv de împrumuturi; – sentimentul de inferioritate al utilizatorilor limbii respective; – schimbarea religiei cu religia majorității; – trecerea la limba majoritară în sfera casnică; – lipsa transmiterii din generație în generație a limbii¹¹.

Referitor la graiurile din Bulai, Mihoveni, Frumoasa, Vicșani și Cacica se pot observa toate trăsăturile sus-menționate, care demonstrează procesul avansat de dispariție a limbii. Acest lucru este cel mai vizibil la Mihoveni și Frumoasa, unde trăiesc doar câteva persoane care utilizează graiul polonez.

În toate graiurile analizate de noi se pot observa interferențe. Procesele de interferență se referă la diferite niveluri ale sistemului lingvistic: fonetic și fonologic, morfologic, lexical, frazeologic, stilistic și sintactic. Cele mai rezistente la schimbări și totodată cele mai reprezentative și durabile caracteristici ale sistemului lingvistic sunt cele care țin de nivelul fonetico-fonologic și morfo-

⁹ A. Libura, „Atrycja języka odziedziczzonego”, în *40 lat wrocławskiej glottodydaktyki polonistycznej. Teoria i praktyka*, red. A. Dąbrowska, U. Dobesz, Wrocław, 2014, p. 303–304.

¹⁰ *Ibidem*, p. 305.

¹¹ M. Głuszkowski, *op. cit.*, p. 251.

logic¹². Toate schimbările în această sferă demonstrează stadiul avansat al proceselor sistematice de modificare lingvistică.

Încălcarea normelor lingvistice a fost comparată de Uriel Weinreich cu fenomenul depunerii nisipului adus de cursul râului – firele de nisip se pot opri pentru scurt timp în orice loc, însă dacă ajung în lac, acolo se depun pentru o perioadă lungă de timp¹³. Noile lexeme introduse în limbă nu întotdeauna înseamnă interferență – o parte dintre ele sunt împrumuturi, care constituie un mod natural de îmbogățire a vocabularului. În acest sens, Anna Zielińska afirmă următoarele: „Împrumuturile după o anumită perioadă își găsesc locul în sistemul lexical și gramatical al limbii, începând să funcționeze în cadrul normelor. Însă, interferențele lexicale sunt elemente străine în limbă, care de obicei apar inconsecvent și de cele mai multe ori sunt consecința cunoașterii insuficiente a unei limbi și sprijinul acestora cu o alta”¹⁴. Împrumuturile înregistrate în graiurile analizate de noi sunt incluse de utilizatorii acestora în sistemul de flexiune al graiului. Totuși, o mare parte a lexemelor constituie cuvinte care își au echivalentul în graiuri, iar utilizarea acestora poate fi tratată drept o interferență. În limbajul colocvial sunt importate relații sintactice întregi sau este utilizată sintaxa românească cu lexeme poloneze în forme incorecte (o asemenea situație apare, de exemplu, la numeralele peste douăzeci, unde utilizează conjuncția „și”, care nu apare în flexiunea numeralelor în polonă, sau în cazul formării gradelor comparativ și superlativ prin utilizarea particulei „mai”). Interferențele cuprind întregul sistem al graiului și se referă și la nivelul cel mai de bază, adică la fonetică – de exemplu, în graiul din Bulai se poate observa pronunția „românească”, adică din gât a vocalei y; pronunția „românească” a vocalei o – în limba română o se pronunță cu buzele mult mai rotunjite, ceea ce face ca în română asemănarea vocalei o de u să fie mai mare decât a vocalei poloneze o; sau utilizarea vocalei ă [ɔ] inexistente în limba polonă¹⁵.

În procesul de dispariție a limbii, o importanță deosebită o au, așa cum arată Holdeman, fenomenele adiacente lingvisticii, legate de di-ethnie, atrițiune și de lipsa transmiterii din generație în generație a limbii. În localitățile cercetate, limba română domină în toate sferele: acasă, în vecinătate, la școală, la serviciu și în viața religioasă. În puținele familii formate din mai multe generații, generația cea mai înaintată în vârstă și cea medie și-au păstrat cunoștințele legate de grai, însă, în comunicarea cu copiii, membrii utilizează în primul rând (și adeseori numai) limba română.

Graiurile din Bulai, Mihoveni, Frumoasa, Cacica și Vicșani, datorită plecării către cele veșnice a generației vârstnice a utilizatorilor, trebuie tratate ca fiind pe cale de dispariție, iar procesul în sine este avansat și pare a fi ireversibil.

¹² S. Warchoł, „Interferencje językowe jako zjawisko systemowe”, în *Interferencje językowe na różnych obszarach Słowiańszczyzny*, red. S. Warchoł, „Rozprawy Slawistyczne”, Lublin, t. 4, 1989, p. 4.

¹³ K. Feleszko, *op. cit.*, p. 107.

¹⁴ A. Zielińska, „Rosyjskie elementy leksykalne i fleksyjno-składniowe w polszczyźnie staroobrzedowców we wsiach Wodziłki i Gabowe Grądy”, în „Język a Kultura”, t. 7, 1992, p. 113.

¹⁵ Mai multe pe această temă la Karina Stempel-Gancarczyk, „«Inny» język w «naszej» mowie: interferencja językowa w gwarze Polaków z Moary”, în *Bukowina. Inni wśród swoich*, red. Radu-Florian Bruja, H. Krasowska, M. Pokrzyńska, Piła, 2017, p. 91–101.

FRONTUL ROMÂNESC (1916–1917) DOCUMENTE (I)

DINU POȘTARENCU

The Romanian Front (1916–1917) Documents (I)

*(Abstract)**

Shortly after Romania's entry into the war on the part of the Entente Powers, the Austrian-German troops imposed the Romanian armed forces to withdraw. Towards the end of 1916, after heavy fighting, the Central Powers' divisions were stopped on the alignment of the Eastern Carpathians, Putna, Lower Siret and Lower Danube. As a result, the Oriental front line extended southward over 500 km to the Black Sea. Along with the Romanian soldiers, two Russian allied armies withdrew into Romania as soon as the Romanian army units started fighting. Within Romania's alliance with the Russian Empire, the Romanian-Russian relations did not rely on loyalty. The Russians' incoherence was also manifested by the hostile behaviour of Russian soldiers towards the Romanian soldiers, the population and the civil authorities of Romania. In the first part of this documentary, we presented documents about "outgoing and incoming travellers" during the year of 1916 (at the end of 1916, according to sources, more than 30,000 Romanians would have fled to Russia), the relations between the Russian Army Commands and the Romanian civil and military authorities, the organization of the Counter-Espionage Service, the situation of military personnel transit (sanitary trains, infantry regiments and cavalry) through the Burdujeni border point etc. The documents presented in the second part of this document refer to the organization of the Romanian and Russian Security Services in the area of the Romanian front, the fighting on the Dorna front, the activity of the socialist leaders (the celebration of the 1st of May 1917 in Iași, the appeal of the Social-Democratic Party in Romania). Also, the documents presented refer to the offences committed by Russian soldiers on Romanian territory, demonstrating the malevolent attitude of these allies, an attitude that influenced the state of mind of the Romanian army.

Keywords: World War I, the Romanian front (1916–1917), documents, the Russian army, Romanian civil and military authorities.

La scurt timp după intrarea României în război de partea Puterilor Antantei, trupele austro-germane au impus forțelor armate române să se retragă. În cele din

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 247–268, București, 2019

urmă, către finele anului 1916, după lupte grele, diviziile Puterilor Centrale au fost oprite pe aliniamentul format de Carpații Răsăriteni, Putna, Siretul inferior și Dunărea inferioară¹. Ca rezultat, linia Frontului Oriental s-a lungit spre sud, pe o distanță de 500 km, până la Marea Neagră.

Alături de militarii români s-au retras și două armate ruse aliante, intrate pe teritoriul României îndată ce unitățile armatei române au început acțiunile de luptă. În decembrie 1916, aceste două armate ruse, împreună cu formațiile militare române constituiau Frontul Românesc, întins de la Câmpulung Moldovenesc până la gurile Dunării. Spre sfârșitul anului 1916, pentru a nu permite inamicului să ajungă până la hotarul imperiului de pe Prut, comandamentul rus a reușit să concentreze pe frontul din România 35 de Divizii de Infanterie și 13 Divizii de Cavalerie, ceea ce constituia circa $\frac{1}{4}$ din forțele armate ale Rusiei². Astfel, către primăvara anului 1917, Frontul Românesc prezenta o putere impunătoare: între trei armate ruse, cuprinzând 526 de batalioane, era inclusă o armată română, cu 74 de batalioane, în timp ce o altă armată română se afla în spatele frontului, unde era coordonată de către instructori francezi³.

În cadrul alianței României cu Imperiul Rus, o alianță de conjunctură, determinată de aderarea la Antantă, raporturile româno-ruse nu s-au bazat pe loialitate. Nesinceritatea părții ruse s-a manifestat inclusiv prin comportamentul ostil al militarilor ruși față de ostașii români, populație și autoritățile civile ale României.

Rapoartele și notele prezentate în acest documentar (pregătite pentru tipar cu respectarea normelor ortografice și de punctuație stabilite de Academia Română), identificate în Arhiva Națională a Republicii Moldova, erau înaintate Ministerului de Interne, Direcției Poliției și Siguranței Generale Române. Documentele conțin date statistice despre „călătorii ieșiți și intrați” în cursul anului 1916 (la sfârșitul anului 1916, conform unor surse, în Rusia s-ar fi refugiat peste 30 000 de români), relațiile dintre Comandamentele armatelor ruse și autoritățile civile și militare românești, organizarea Serviciului de contraspionaj, situația tranzitării efectivelor militare (trenuri sanitare, Regimente de Infanterie și Cavalerie) prin punctul de frontieră Burdujeni ș.a. De asemenea, documentele prezentate se referă la infracțiunile comise de militarii ruși pe teritoriul României, demonstrând cu lux de amănunte atitudinea răuvoitoare a acestor militari cu statut de aliați, atitudine care a influențat starea de spirit a armatei române.

¹ Mircea N. Popa, *Primul Război Mondial. 1914–1918*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1979, p. 253.

² А. Зайончковский, *Мировая война 1914–1918 гг.*, Москва, Государственное Военное Издательство Наркомата Обороны Союза ССР, 1938, том второй, p. 95; Д. В. Вержховский, В. Ф. Ляхов, *Первая мировая война 1914–1918 гг. Военно-исторический очерк*, Москва, Военное издательство Министерства Обороны СССР, 1964, p. 182.

³ А. Зайончковский, *op. cit.*, p. 135.

1

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni*Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii ianuarie 1916*

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	50	60
Austro-ungari	19	–
Belgieni	3	4
Elvețieni	5	1
Francezi	10	16
Germani	169	–
Greci	63	21
Italieni	3	4
Ruși	74	103
Sârbi	3	8
Alte naționalități	14	14
Total	413	231

Arhiva Națională a Republicii Moldova (în continuare se va cita: A.N.R.M.),
Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 46–47.

2

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni*Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii februarie 1916*

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	57	59
Austro-ungari	6	–
Belgieni	1	3
Bulgari	1	–
Elvețieni	–	2
Francezi	21	22
Germani	27	–
Greci	34	45
Italieni	4	7
Ruși	82	155
Alte naționalități	16	132
Total	249	427

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 70–71.

3

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii martie 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	5	42
Austro-ungari	2	1
Belgieni	3	1
Elvețieni	2	3
Francezi	20	28
Germani	3	–
Greci	67	27
Italieni	5	20
Ruși	68	104
Sârbi	1	1
Alte naționalități	13	17
Total	249	401

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 105–106.

4

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii mai 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	87	73
Belgieni	3	–
Francezi	28	17
Greci	43	13
Italieni	4	4
Ruși	73	168
Sârbi	4	1
Alte naționalități	11	18
Total	253	294

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 164.

5

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii iunie 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	60	48
Elvețieni	5	3
Francezi	23	9
Greci	26	12
Italieni	5	8
Ruși	83	178
Sârbi	2	4
Alte naționalități	5	14
Total	209	276

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 166.

6

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii iulie 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	48	89
Belgieni	–	1
Elvețieni	–	1
Francezi	31	15
Greci	24	9
Italieni	–	3
Ruși	58	112
Sârbi	–	2
Turci	1	1
Alte naționalități	7	12
Total	169	245⁴

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 176.

⁴ Un dosar de arhivă conține 40 de petiții adresate, în luna iulie 1916, polițistului Punctului de Frontieră Ungheni, prin care s-a solicitat eliberarea biletelor de trecere peste Prut. Cf. A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 102.

7

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii august 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	101	102
Austro-ungari	–	28
Belgieni	–	1
Bulgari	–	6
Elvețieni	2	2
Francezi	24	35
Germani	–	18
Greci	18	36
Italieni	1	9
Ruși	109	239
Sârbi	12	1
Turci	1	2
Alte naționalități	12	9
Total	278	514⁵

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 188.

8

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii septembrie 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	330	73
Belgieni	2	2
Elvețieni	6	3
Francezi	30	33
Greci	17	36
Italieni	8	55
Ruși	133	330
Sârbi	11	18
Alte naționalități	16	82
Total	553	632⁶

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 265.

⁵ Dosare de arhivă ce conțin petiții adresate, în luna august 1916, șefului Poliției Punctului de Frontieră Ungheni, prin care se solicita eliberarea biletelor de trecere peste Prut. Cf. A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 103, 67 de file; dosar 115, 207 file. Un alt dosar de arhivă conține telegrame expediate, în lunile iunie – decembrie 1916, polițistului Punctului de Frontieră Ungheni, prin care se autoriza trecerea unor persoane în Rusia. Cf. A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 101, 216 file.

⁶ Dosar de arhivă ce conține cereri adresate, în luna septembrie 1916, polițistului Punctului de Frontieră Ungheni, prin care se solicita eliberarea biletelor de trecere în stânga Prutului. Cf. A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 116, 136 file.

9

Ministerul de Interne
Poliția Punctului Ungheni

Tablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii octombrie 1916

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	191	109
Belgieni	2	–
Elvețieni	7	–
Francezi	59	41
Greci	30	23
Italieni	6	122
Ruși	115	107
Sârbi	1	9
Alte naționalități	22	103
Total	433	514⁷

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 312.

10

Ministerul de Interne
Poliția Punctului UngheniTablou de călători ieșiți și intrați în cursul lunii noiembrie 1916⁸

Călători pe naționalități	Intrați	Ieșiți
Români	64	110
Elvețieni	1	12
Francezi	37	29
Greci	4	9
Italieni	2	600
Ruși	32	44
Sârbi	–	8
Alte naționalități	6	119
Total	146	931*

* Comparativ cu cifrele totale din tabele referitoare la numărul de călători ieșiți și intrați în cursul lunilor precedente, în tabelul pe luna noiembrie 1916 există o neconcordanță între cifrele totale pe naționalități și cifrele totale pe sexe. Cifrele totale pe naționalități indicate în tabelul original: intrați – 82; ieșiți – 832. Cifrele totale pe sexe: intrați – 99 de bărbați + 46 de femei + 1 copil = 146; ieșiți – 722 de bărbați + 155 de femei + 65 de copii = 942.

A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 99, f. 330.

⁷ Dosar de arhivă ce conține cereri adresate, în luna octombrie 1916, polițistului Punctului de Frontieră Ungheni, prin care se solicita permisie de a trece în stânga Prutului. Cf. A.N.R.M., Fond 289, inventar 13, dosar 117, 154 file.

⁸ Dosarul consultat nu conține astfel de indici statistici pentru luna decembrie, când s-a produs un exod al populației României în Rusia. Conform unor date, incomplete însă, la sfârșitul anului 1916, în Rusia s-au refugiat peste 30 000 de români: regățeni, transilvăneni, bucovineni și aromâni. Vezi Dinu Poștarencu, „Exodul populației României în Rusia, în timpul Primului Război Mondial”, în *Confluente identitare și realități demografice la est de Carpați în secolele XIX–XX*, volum coordonat de Cătălin Turliuc și Dumitru Ivănescu, Iași, Editura Junimea, 2010, p. 59–87.

11

România
Ministerul de Lucrări Publice
Direcțiunea Generală a Porturilor și Căilor de Comunicație pe Apă
Inspectoratul General al Navigațiunei și Porturilor
Comisariatul Maritim Sulina
Nr. 3611
Sulina, 7 august 1916

Domnule general,

În legătură cu dezertarea unui număr din ce în ce mai mare de soldați din Dobrogea în Rusia am onoare a vă aduce la cunoștință următoarele: deși nu avem încă dovezi materiale, credem însă că personalul consular rus nu este străin de această acțiune. Este aproape o lună de când d-na Kartanușev, soția consulului rus de la Galați, o persoană prea bine cunoscută pentru abilitatea, priceperea și intimitatea ce o are în diferite cercuri românești, s-a stabilit în Sulina și spunea că va sta până la toamnă. Acum câteva zile a fost telegrafic chemată la Galați. Ea este secundată de secretarul consulului rus din Sulina, un oarecare Emilianof, care stă în această localitate de vreo 20 de ani, așa că știe perfect toată lumea rusească din Deltă. Acesta cred că este cel mai pregătit agent rus din Dobrogea. Pentru că șeful său, consulul Rusanof, este venit de curând și e un om corect, dar moale, a venit un nou agent de vapoare, Pavlovski. Slujba sa este numai un pretext, de fapt urmărește tot o acțiune politică. Se zice că e omul amiralului Visilkin⁹. În fiecare săptămână pleacă la Reni să-și depună raportul. Vorbește perfect românește, e foarte îndrăzneț, având stofă de adevărat aventurier.

De câțva timp se vorbește că acest agent, împreună cu Emilianof, face un fel de statistică a rușilor din Deltă. Și tot ei ar face îndemnuri pentru dezertarea în Rusia. Sper că în curând să putem avea oarecare dovezi materiale sau mărturii, declarații ale femeilor dezertorilor fugiți în Rusia.

Va fi necesar a se întări cordonul de grăniceri de pe malul brațului Kilia.

Lt. C-dor (semnătura), comandant militar al portului
Domniei Sale, domnului general Popovici, Marele Stat Major

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 759, f. 36–37.

⁹ Mihail Vesiolkîn (1871–1918), contraamiral rus (de la 6 decembrie 1915), fiul lui Mihail M. Vesiolkîn, guvernator al guberniilor Olonețk, Cernigov și Herson. În anii Primului Război Mondial, contraamiralul Mihail Vesiolkîn a condus expediția cu destinație specială pe Dunăre. A fost comandant al cetății Sevastopol (1916–1917). La 20 august 1917, a fost eliberat din serviciu pe motiv de boală. A fost împușcat de bolșevici.

12

Regatul României
Secția a III-a, Biroul V
București, 11 august 1916
Secret urgent
Ministerul de Război, nr. 1339
Marele Stat Major

Domnule Director,

Am onoare a vă înainta alăturata corespondență [dosarul nu conține corespondența], primită de la Comisariatul Maritim Sulina, cu nr. 3611/916, prin care se arată că sunt agenți provocatori care propagă și îndeamnă pe rezerviști și completași de origine rusă să dezerteze în Rusia.

Corpul grănicerilor a luat măsuri de pază; vă rugăm să binevoiți a căuta să se urmărească acești provocatori și dispune în consecință.

Din ordin p. Șeful de Stat Major General
Șeful Secției III-a colonel (semnătura)
Domniei Sale, Domnului Director al Poliției și Siguranței Generale a statului

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 759, f. 47.

13

Copie după știri privitoare la armată, operațiuni militare, rechiziții etc.
18 august 1916

În ziua de 16 august s-a tras cu mitraliere dintr-un aeroplan austriac asupra localității Broșteni. Comunele Ne[a]gra-Șarului, Șarul Dornei și Dorna, fiind ocupate de trupe austriece, autoritățile și populația au fost retrase în spatele trupelor noastre.

În seara zilei de 16–17, Arghir Vasile, judecătorul ocolului Broșteni, fiind în recunoaștere, a fost împușcat de o patrulă austriacă. În înaintarea lor, trupele austriece au ars și jefuit: casa parohială din Șarul Dornei, judecătoria și două case, proprietatea comunei, au fost incendiate, satul Panaci este aproape în întregime ars și casele prădate. Cu ocazia invaziei austriece au fost omorâți girantele [administrator] Manoilescu și agentul Petrescu de la Vama Dorna, precum și un domn Sirt.

Austriecii ocupă porțiunea din județ de la vestul liniei de la satul Zugreni (ocupat și el), dealul Păltiniș, la satul Drăgoiasa (de asemenea, ocupat).

Astăzi, 18 august, au intrat pe la Liteni 9 soldați ruși pe 7 motociclete, luând drumul spre Roman.

Prefect Suceava, C. Sturza¹⁰

A.N.R.M., Fond 691, inventar 2, dosar 5688, f. 92 (text scris de mână).

14

Copie după știri privitoare la armată, operațiuni militare, rechiziții mobiliare trimise cu raportul nr. 599 al Prefecturii Suceava, 23 august 1916

Ieri, trupele ruse au ocupat satele Rusca, Ortoasa, Sunători și Dorna, toate pendinte de comuna Dorna, care erau în stăpânirea austrieșilor care s-au retras peste Bistrița.

Un camion, automobil condus de un soldat rus, în drumul de la Fălticeni spre Broșteni, pe muntele Stănișoara, la kl. 46, s-a răsturnat spre Sabasa. În automobil erau: doi grăniceri români, trei soldați ruși și un jandarm caporal. Toți au fost răsturnați și grav răniți. Au fost ridicați și internați la spitalul Broșteni.

Rechizițiile au mers greu și nu s-au putut completa din următoarele cauze: a) Neprezentarea la timp a delegaților corpurilor, din care unii au sosit a doua și a treia zi de mobilizare; b) Insuficiența personalului administrativ de la plăși și comunal, foarte redus prin numeroasele revocări făcute în ultimul timp, precum și prin chemarea sub arme; c) Numeroasele transporturi ce au trebuit să se facă în primele zile de mobilizare pentru alimentarea trupelor din plasa Muntelui, plecate în ajunul mobilizării; d) Numărul insuficient și nepregătirea membrilor improvizați din comisiile de rechiziție, care au avut de urmare refuzarea unui număr însemnat de cai și reducerea lor pentru a doua și a trei oară înaintea Comisiei; e) Proporția mare de iepe, scutite conform art. 38 alin. 5, județul fiind declarat tipic; f) Lipsa la rechiziții a cailor și obiectelor din comunele dornene, plasa Muntele; g) Starea rea în care se găsesc diferitele vehicule din cauza scumpirii excesive a fierului și cuielor de la data ultimului recensământ încoace, scumpire care a pus pe săteni în imposibilitate a întreține în bună stare vehiculele; h) Scumpirea excesivă a pielii și a sforii și marea lipsă a acesteia de la un timp încoace a făcut ca să se prezinte comisiilor hamuri și guri de hamuri țărănești cu totul degradate.

Prefect C. Sturza

A.N.R.M., Fond 691, inventar 2, dosar 5688, f. 91 (text scris de mână).

¹⁰ Maior Constantin Sturza, prefect al județului Suceava, menționat într-un document din 28 octombrie 1916. Cf. A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 771, f. 70.

15

Oficiul Telegrafic Central
Telegramă, 29/08/1916
București
Urgent

Circulară

Am onoare a vă face cunoscut că, de comun acord cu Ministerul de Război, am stabilit următoarele norme după care urmează a vă conduce în raporturile d-voastră cu autoritățile militare.

1. Prefecții de județe și orașe și personalul polițienesc sunt militarizați și sub ordinele directe ale Ministerului de Război numai în ce privește măsurile de ordine și siguranță.

2. Ordonanțele pentru diferite măsuri relativ la ordine și siguranță se vor da de prefecți. Vor fi aduse și la cunoștința comandamentelor garnizoanelor locale și nu vor putea fi afișate, publicate și executate fără viza acestora.

3. Toate celelalte măsuri privitoare la administrația propriu-zisă, prefecții și autoritățile polițienești le vor putea lua din propria lor inițiativă.

4. Prefecturile și celelalte autorități civile sunt libere a corespunde între ele cu Ministerul de Interne și cu Direcțiunea Siguranței Generale în clar poștal sau telefonic pentru toate chestiunile privitoare la serviciu.

Între prefecturi, poliții, Ministerul de Interne și Direcțiunea Siguranței Generale corespondența cifrată este admisă; știrile [știrile] militare privitoare la operațiuni și altele nu se vor transmite decât comandantului de garnizoană locală, care, la rândul său, le va comunica cartierului general.

p. ministru [de] Interne, C. Dimitriu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 2, dosar 5688, f. 75 (text dactilografiat).

16

Copie de pe raportul nr. 6363, din 13 octombrie 1916 a Companiei Jandarmi Rurali Suceava către Prefectura județului Suceava

Am onoare a vă comunica următoarele: soldații ruși, cantonați în satul Stânișoara, s-au apucat de rupt gardurile, au ars lemnele Postului de Jandarmi, fură păsări de pe la locuitorii de prin comunele unde sunt cantonați. Rușii au rachiu și vin pe la ei și umblă toată ziua beți. Din cercetările făcute și din declarațiile lor se constată că majoritatea rușilor au procurat rachiu și vin din Bucovina.

Vă rog să interveniți pentru a lua măsuri.

Comandantul companiei, căpitan Bendescu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 769, f. 21.

17

Ministerul de Interne
Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale
16 octombrie 1916
Biroul Siguranței Generale

Notă

Azi a intrat în țară, prin Burdujeni, al 115-lea tren militar rus, compus din 36 [de] vagoane. Soldații purtau numărul 4 săpători. Au luat direcția Fălticeni.

Tot prin Burdujeni a mai intrat în țară al 116-lea tren militar rus, compus din 44 vagoane. Soldații purtau numărul 98. Au luat direcția Roșnov.

Trenul 117, tren militar.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 772, f. 6.

18

Prefectura județului Suceava
16 octombrie 1916
Direcția Poliției și Siguranței Generale București

Domnului Ministru de Interne,

Am onoare a vă trimite în copie Raportul nr. 6363 a[l] comandantului Companiei Jandarmi, rugându-vă a interveni a nu se mai vinde băuturi de orice fel în Bucovina, deoarece ne-am convins că și-n Fălticeni trupele ruse sosesc aprovizionate cu mari cantități de spirt și rom, din care cauză măsurile luate de noi nu se pot executa și bețiile și scandalurile continuă.

Prefect (semnătura)

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 769, f. 20.

19

17 octombrie 1916

Notă

Aseară a sosit, venind din Iași, translatorul nostru, d-l Buracu, care a însoțit până la București pe aviatorii francezi. D-sa povestește că gara Brăila, la sosirea trenului de Iași, era înțesată de o mulțime extraordinară de lume, în majoritate femei și copii. Cum s-a oprit trenul, mulțimea a dat năvală în vagoanele deja complete, umplând coridoarele, scările și acoperișurile vagoanelor. Cei rămași pe

peron țipau și cereau să li se facă loc cu orice preț, amenințând că în caz contrar preferă să se arunce înaintea trenului decât să rămână în Brăila. Întrebați de ce părăsesc orașul, dâșii declarau că la Brăila nu se mai poate locui din cauza soldaților ruși care, după ce se îmbată, pornesc pe străzi, fură, jefuiesc casele, siluiesc femeile, care nu mai îndrăznesc, din această cauză, să iasă pe străzi și preferă să-și părăsească avutul spre a scăpa viața și onoarea.

În legătură cu cele de mai sus, azi am întâlnit pe d-l Sergiu Cujbă, controlor la băncile populare, venit din Tulcea, care îmi comunică următoarele: ceea ce se petrece cu armata rusă din Dobrogea este o calamitate. Procedază mai rău decât armata dușmană. În Rusia, neavând voie să bea băuturi alcoolice, soldații ruși, când vin în țară, se dedau la o beție desfrânată, care îi transformă în adevărate bestii. Ei beau tot ce găsesc: vin, rachiu, spirt, până și apa de colonie de pe la frizerii. Spirtul denaturat, după ce-l strecoară prin pâlnie, îl beau. În stare de ebrietate jefuiesc orice le iese în drum, fără nicio considerație dacă averea este a unor locuitori de origine străină sau română. Partea mai rea este că nu se mulțumesc să fure lucruri ce ar putea fi transportate cu ei, ci strică tot ce pot, fără nicio nevoie, numai din pofta bestială de a distruge. Astfel au devastat toate satele din Dobrogea. În satul Niculine din Dobrogea, după ce au băut cât au putut, au dat drumul butoaielor cu vin ale podgorenilor, distrugându-le tot avutul. Acest sat este românesc. La Galați, într-o noapte, mai mulți ofițeri ruși în stare de ebrietate au venit în Hotelul Papadopol și au cerut evacuarea hotelului, pentru a satisface plăcerea de a-i da foc. Cu multă greutate au putut fi împiedicați. D-l Cujbă adaugă că populația este îngrozită și ar fi o mare nenorocire dacă nu s-ar lua măsuri urgente pentru a interzice consumarea băuturilor alcoolice. Neștiind cui să se adreseze, m-a rugat să vă aduc cele de mai sus la cunoștința d-v[oastră], pentru a le supune celor în drept.

Notă: Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale către Serviciul Siguranței Generale la Marele Cartier, spre a se prezenta la raport

20/X/916

Director, I. Panaitescu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 772, f. 7–7 verso (text dactilografiat).

20

Ministerul de Interne

20 octombrie 1916

Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale

Copie de pe telegrama d-lui prefect al județului Tulcea, din 19 octombrie 1916

Am onoare a vă raporta că soldații ruși și sârbi se dedau la cele mai grozave acte de vandalism. Toată partea județului din urma liniei de bătaie aproape nu mai există, căci s-au spart casele, s-au furat vitele, s-au devastat gospodăriile, s-au siluit

femeile și violat fetele locuitorilor, fără deosebire de naționalitate. Cel mai teribil dușman nu credem că s-ar fi purtat mai grozav și ca să-i împiedicăm este imposibil, căci protestările autorităților față de ofițerii și superiorii armatei au rămas fără niciun rezultat. Populația, cât a mai rămas în sate, trăiește în cea mai mare spaimă, ascunși pe câmp și prin păduri. Am deplasat toți jandarmii din restul județului în acea parte. Am pus oarecare ordine și vă rugăm a ordona ca jandarmii dintr-unul din județele evacuate complet să fie trimiși la noi în Tulcea.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 769, f. 14; dosar 772, f. 13.

21

22 octombrie 1916

Notă

Intrat prin Burdujeni aseară, la orele 6, un tren compus din 49 [de] vagoane, cu infanterie din Regimentul 193 Infanterie; a luat direcția Bacău. La acest tren s-au mai adăugat 10 vagoane, dintre care 4 cu orz și 6 cu fân, cu destinația Roman – Mircești.

Astă noapte, la orele 1,20 a mai intrat un tren, compus din 36 [de] vagoane, trupe de dragoni. A luat direcția Roman.

Din Ungheni – în ultimele 12 ore a intrat un tren compus din 50 [de] vagoane, dintre care 36 cu muniții pentru armata română și 14 pentru armata rusă.

Pe pod de pontoane au intrat trupe de infanterie, 1 200 [de] soldați din Regimentul 159, Divizia 10. A mai intrat o Baterie de Artilerie, 276 [de] soldați, 4 tunuri de 150, 14 chesoane, 28 [de] căruțe, 225 [de] cai din Regimentul 34 Artilerie. Au mai intrat 3 coloane de artilerie – 10 ofițeri, 440 [de] soldați, 51 [de] chesoane, 92 [de] căruțe, 546 [de] cai – trupe din Corpul 4 armată, două ambulante sanitare, 5 ofițeri, 194 [de] soldați, 20 [de] trăsurile sanitare, 65 [de] căruțe, 220 [de] cai. Divizia 10 – o coloană de manutanțe, cu doi ofițeri, 186 [de] soldați, 65 [de] căruțe, 172 [de] cai.

Prin Burdujeni, ieri, la ora 12,45 p.m. a intrat un tren militar rus nr. 141, compus din 44 [de] vagoane cu soldați din Regimentul 193 Infanterie cu direcția Bacău. La acest tren, în gara Burdujeni, s-au mai adăugat încă 16 vagoane cu direcția Roman. La orele 3 p.m., tot prin Burdujeni a mai intrat în țară un alt tren cu nr. 142, compus din 44 [de] vagoane cu soldați din Regimentul 193 Infanterie, cu direcția Bacău. La acest tren, s-a mai adăugat un număr de 14 vagoane pentru Roman. Azi, prin Burdujeni a intrat în țară trenul rus nr. 149, compus din 57 [de] vagoane cu Regimentul 11 Cavalerie. A luat direcția Bacău, Piatra Neamț și Roman. Trenul 150, compus din 44 [de] vagoane cu infanterie, a luat direcția Bacău.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 772, f. 22–22 verso.

22

Copie după adresa Marelui Cartier General, cu nr. 274, din 27 octombrie a.c.,
către Ministerul de Interne

În vederea cooperării trupelor ruse cu trupele românești pe teritoriul român, am onoare a vă comunica mai jos zonele de acțiune hotărâte pentru armatele ruse, precum și dispozițiile luate cu privire la relațiile între Comandamentele armatelor ruse și autoritățile noastre civile și militare.

1. Zona de acțiune a Armatei IX-a ruse cuprinde teritoriul de nord al Moldovei, limitat la sud prin șoseaua Huși – Vaslui – Dragomirești – Plopana – Bacău – Ardeoani – Moinești – Comănești – Dărmănești – Valea Uzului – Cik St. Marton inclusiv, linie care va rămâne la dispoziția Comandamentului armatei ruse.

2. Zona de acțiune a armatei ruse de Dunăre cuprinde teritoriul Dobrogei și o parte din teritoriul Munteniei, situat pe țărmul stâng al Dunării, și din acela al Moldovei, situat pe țărmul drept al Prutului; teritorii limitate spre vest prin linia: gara Călărași – gara Ciulniței – Slobozia-gara – Cioara-gara – Făurei-șoseaua – Făurei – Ianca – Sutești – Racovița – Domnești – Latinul – Maxineni – Mănești – Lungoci-gara – Ivești – Puțeni – Berești – Murgeni – Fălciu. Această linie va rămâne la dispoziția Comandamentului armatei ruse.

3. În interiorul acestor zone, armatele ruse vor putea să se servească de toate căile de comunicație: șosele, căi ferate, fluvii, precum și [de] rețelele telefonice și telegrafice, fără însă ca prin aceasta trebuințele operative ale armatei române să fie stânjenite.

4. Pentru întărirea armatelor ruse în oameni și cai, cât și pentru aprovizionarea cu hrană, muniții, materiale ș.a., Comandamentele ruse vor putea să creeze serviciile lor proprii de etape în interiorul zonelor de la punctul 1 și 2. În fiecare zonă se va înființa un Comandament general de etape rus, care va adresa cererile sale comisarului guvernului român din zona respectivă.

5. Toate depozitele existente aparținând armatelor române, precum și părțile sedentare ale armatei noastre, spitale etc., care s-ar găsi în teritoriul zonelor arătate la 1 și 2 vor rămâne la dispoziția comandamentelor teritoriale române respective și la aceea a Comandamentului General al Etapelor (român).

6. În ce privește întrebuințarea căilor ferate situate în zonele de la 1 și 2, pentru satisfacerea nevoilor armatelor ruse și române va fi înființată o comisie mixtă ruso-română.

7. Alăturatele instrucțiuni au fost comunicate și generalului Bielaieff¹¹, reprezentatul armatei ruse pe lângă Marele Cartier General, care a luat [la] cunoștință și va interveni pentru îndeplinirea punctelor cuprinse într-însele.

¹¹ Mihail Alekseevici Beleaev (1863–1918), general de infanterie (1914), ajutor al ministrului de Război al Rusiei (de la 23 iunie 1915), șef interimar al Marelui Stat Major (2 aprilie – 10 august 1916), reprezentant al Comandamentului rus pe lângă Marele Cartier General al forțelor armate române (desemnat la 10 august 1916), ministru de Război al Rusiei (de la 3 ianuarie 1917).

Domnii comisari ai guvernului vor stăru pe lângă comandamentele ruse pentru ca instrucțiunile să fie puse în aplicare.

Aducând cele ce preced la cunoștința Domniei Voastre, cu onoare vă rog să binevoiți a lua dispoziții și [a] da ordinele necesare pentru părțile corespunzătoare.

Măsurile luate se vor comunica și Marelui Cartier General, Secția 1.

Acest ordin s-a trimis direct și d-lor comisari ai guvernului.

Din Înalt Ordin, p. șeful Stat Majorului General, general (ss) D. Iliescu
Șeful Secției Operațiunilor, colonel-adjutant, (ss) Angelescu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 769, f. 50 (text dactilografiat).

23

Instrucțiuni

Comisarul general al guvernului român de pe lângă armatele ruse este rugat să ceară Comandamentului armatei ruse să dea un ordin de zi pe armată, în care să se cuprindă următoarele:

1. Respectarea de către trupe și comandanți a legilor și instituțiilor țării, precum și a tuturor măsurilor de ordin administrativ, de poliție și siguranță luate de autoritățile române.

2. Respectarea și apărarea proprietăților de orice natură, publice și private.

3. Oprirea cu desăvârșire a consumației alcoolului și berii, atât în stabilimentele publice, cât și în localurile sau locuințele particulare.

4. Orice furnitură pentru armata rusă se va face conform înțelegerilor speciale cu Ministerul de Război, care vor fi comunicate la timp.

5. Serviciul poștal, telegrafic și telefonic și, în genere, întreaga administrație se va executa numai de către funcționarii români respectivi, cu excepție de înțelegerea specială cu Direcțiunea Generală a Poștelor, Telegrafelor și Telefoanelor.

6. Orice intervenție pentru nevoile armatei ruse se va face de comandament, prin intermediul comisarului guvernului român sau prin prefectii respectivi, care vor aviza pe comisari pentru executare.

7. Orice abatere, orice încălcare a legilor și a instituțiilor țării, orice vătămare adusă persoanelor sau proprietăților, vor fi imediat pedepsite de către Comandamentul rus, iar pagubele vor fi reparate fără întârziere.

P. conf. Fl. Duiculescu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 769, f. 51 (text scris de mână).

24

Telegramă cifrată

Extra urgentă
Expeditată: 28 octombrie 1916

Domnului I. Panaitescu, directorul Siguranței Generale, București

La orele 4,25 a.m. a sosit din Ițcani un tren militar compus din 30 [de] vagoane, din care 20 sanitare și 10 cu bagaje. Vine de la Cernăuți, și la 5,05 a.m. a plecat în direcția P. Neamț, formând al 168-lea tren plecat din această gară.

Polițai Ghinea
Notă: Serviciul Siguranței Generale
La Marele Cartier spre a se prezenta la raport
28/X/ 1916

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 775, f. 16.

25

28 octombrie 1916

Notă

Prin Burdujeni, la orele 6 a.m., a intrat în țară un tren compus din 32 [de] vagoane, subzistența din Corpul 4 Armată.

La orele 12,45, alte 25 [de] vagoane, trupe din 17 Pionieri. Ambele au format un singur tren, nr. 169, Direcția 9 vagoane la Fălticeni, 13 Pașcani și restul Bacău.

Prin Gura Prutului a intrat în țară un batalion de geniu rus, efectiv de război, 8 vase plutitoare, material de poduri și material de telegrafie.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 775, fila 26.

26

28 octombrie 1916
Burdujeni

Notă

Astă noapte, la orele 11,10 a intrat în țară un tren militar compus din 53 [de] vagoane, din care cinci cu aeroplan. Militarii purtau nr. 196 infanterie. A luat direcția Bacău și era al 166-lea tren.

La orele 1,10 – un tren compus din 51 [de] vagoane, cu Regimentul 24 Infanterie și pontonieri. A luat direcția Bacău. Acesta este al 167-lea tren.

La orele 4,25 – un tren compus din 30 vagoane, 20 sanitare și 10 cu bagaje, a luat direcția P[iatra] Neamț. Acesta este al 168-lea tren.

Prin Mălini spre Dorna – la 24 octombrie a trecut Regimentul 15 Cavalerie. La 25 octombrie au trecut trei Regimente de Artilerie din Divizia a 6-a.

La 26 octombrie – două Regimente de Artilerie Divizia a 3-a. Neconținute transporturi, telefonice, telegrafice și de trupe.

Ungheni – în ultimele 12 ore au intrat în țară două trenuri: 1) Cu 41 [de] vagoane, muniții pentru armata română; 2) 33 [de] vagoane, provizii pentru armata rusă. Pe pod au intrat trei Batalioane Infanterie din Corpul 40, cu 78 [de] ofițeri, 365 [de] soldați, 396 [de] căruțe, 82 [de] cai.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 775, f. 27.

27

Telegramă

D-lor prefeți din Moldova, de Ialomița și Brăila
Inspector general al Jandarmeriei Rurale

Vă aducem la cunoștință că guvernul a hotărât ca în toate comunele unde se află armata rusă, să se interzică absolut vânzarea vinului, atât la particulari, cât și la localuri de cârciumă sau restaurante. Administratorii financiari au primit instrucții în acest sens de la ministrul de Finanțe.

D-v[oastră] veți da ordonanțe în acest sens, în care veți putea prevedea că se poate permite în orașe numai în timpul mesei la restaurante să se servească câte cel mult un sfert de litru de persoană, sau pentru spital, după avizul special al medicului român, vizat de d-v[oastră].

Vă încunoștințez, [de] asemenea, că transporturile de orice fel de băuturi alcoolice sau chiar vin și bere dintr-o localitate în alta este cu desăvârșire oprit.

Se înțelege, ordonanța d-v[oastră] va fi dată cu prevenirea pentru delincvenți și complicitii lor, că vor fi judecați în stare de arestare.

Ministru de Interne, C. D. Dimitriu

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 771, f. 85 (text dactilografiat, nedatat).

28

Ministerul de Interne
Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale
Biroul Secretariatului
Nr. 84807 S, 11 noiembrie 1916

Domnului Ministru

Conform dorinței exprimate de d-l colonel Leontovici, șeful Siguranței de pe lângă armata rusă care operează în Moldova, am avut cu d-sa o întrevedere în orașul Botoșani, unde mă găseam în interes de serviciu. În cursul acestei întrevederi, numitul colonel mi-a făcut cunoscut că Comandamentul rus dorește ca serviciile de siguranță instalate în localitățile din țară, arătate în alăturatul tablou, să fie puse în legătură cu serviciile de poliție, care vor fi desemnate de noi, cu care să conlucreze în asigurarea unui cât mai bun serviciu de contraspionaj în interesul comun și în același timp să se determine modul de a lucra pe teritoriul român al numitelor servicii ruse de siguranță.

Am comunicat d-lui colonel Leontovici că serviciile de siguranță ruse, indicate în tabloul alăturat la prezentul raport, să fie puse în contact fiecare cu serviciul nostru de poliție arătat în același tablou, iar în ceea ce privește modul de a lucra pe teritoriul nostru al serviciului rus în chestiune, următoarele norme ar trebui să fie urmate, sub rezerva aprobării autorităților superioare române.

Serviciul de siguranță rus poate supraveghea pe un individ și culege informații asupra lui prin agenții săi. În caz, însă, când în urma supravegherii făcute și a informațiilor culese sau a dovezilor adunate, serviciul respectiv de siguranță rus ar crede că individul trebuie să fie percheziționat sau arestat, ori și una și alta, aceste măsuri nu pot fi luate decât de serviciul nostru de poliție cu care este pus în legătură, în urma unei cereri motivată în scris și la care să se alăture și dovezile sau documentele, dacă vor fi.

La percheziție și arestare va putea asista agentul desemnat de șeful serviciului de siguranță rus, precum și la facerea cercetărilor. Actele însă nu vor putea fi dresate decât de organele noastre de poliție.

Dacă serviciul de siguranță rus, care a provocat arestarea sau percheziționarea unui individ, nu va delega pe nimeni să asiste, serviciul nostru de poliție îl va ține în curent, la cerere, de mersul cercetărilor.

Cercetările fiind terminate, serviciul nostru de poliție, care le-a făcut, va pune în cunoștință pe cel rus despre aceasta, arătându-i și care este concluzia la care s-a ajuns: punerea în libertate a individului din lipsă de dovezi sau indicii serioase de culpabilitate ori trimiterea lui înaintea justiției.

În primul caz, serviciul de siguranță rus va putea cere în scris mențiunea încă în stare de arestare a individului cercetat în scopul de a se produce noi dovezi: această cerere va fi satisfăcută provizor[iu] de serviciul nostru de poliție, care va aviza Direcțiunea Siguranței Generale pentru a decide definitiv.

În al doilea caz, individul va fi trimis înaintea justiției, iar copii de pe actele dresate vor fi înaintate, la cerere, serviciului de siguranță rus.

În ce privește însă pe indivizii care ar fi găsiți de serviciul de siguranță rus pe zona chiar a operațiunilor, ei vor putea fi arestați și percheziționați de personalul acestui serviciu, însă vor fi predați serviciului nostru de poliție, cu care stă în legătură, pentru ca acesta să procedeze la cercetare, conform normelor arătate mai sus.

Am convenit cu d-l colonel Leontovici ca serviciile de siguranță rus și român să-și comunice, prin intermediul delegatului nostru polițienesc pe lângă armata rusă, informațiile care interesează serviciile respective.

În privința delegatului de care am vorbit mai sus, d-l colonel Leontovici mi-a comunicat că dorința Comandamentului rus este ca să fie numit ca delegat d-l Vameșu, polițai al orașului Dorohoi. Am răspuns d-lui colonel că voi comunica d-voastră această dorință spre a aviza.

Am cerut d-lui colonel Leontovici ca [și] corespondența între serviciile de siguranță ruse și cele române să se facă în limba română sau franceză, întrucât nu găsim interpreți de limba rusă în România, care să știe a citi și scrie bine această limbă, cerere la care d-sa a convenit.

Toate acestea le-am adus la cunoștința d-lui N. N. Săveanu, comisarul guvernului nostru pe lângă armata rusă, și d-sa a autorizat să vă comunic că împărtășește în totul vederile mele.

Aducând cele ce preced la cunoștința d-voastră, am onoare a vă ruga să binevoiți a dispune cum veți găsi cu cale.

Directorul Siguranței Generale, (ss) I. Panaitescu

Domnului ministru de Interne

Rezoluție: se aprobă raportul, cu adăugire că însărcinatul cu conducerea acestui serviciu este d-l insp. gen. Romulus Voinescu, iar d-l polițai Vameșu ca ajutor al său.

(ss) V. G. Morțun

A.N.R.M., Fond 691, inventar 2, dosar 4477, f. 1-2, 5-6 (două texte identice, dactilografiate).

29

Ministerul de Interne
Direcțiunea Poliției și Siguranței Generale

[noiembrie 1916]

Notă

D-l Berman¹², fotograf al mai multor reviste, plecat marți dimineață din București și sosit ieri, ora 2 p.m. în localitate (Iași), mă informează următoarele fapte petrecute în capitală în ultimul moment.

Duminică, 20 curent, d-l general Mustață, în calitate de prefect al Poliției capitalei, a dat o proclamație, care a fost lipită pe zidurile capitalei în cursul nopții și prin care aducea la cunoștința populației că armatele imperiale germane, urmând

¹² Iosif Berman (1892–1941), „artist al imaginii fotografice”. După izbucnirea Primului Război Mondial, a fost trimis fotoreporter de război pe frontul rusec (1917). Opera fotografică a lui Iosif Berman este de o mare varietate tematică, răspândită în ziarele și revistele pentru care a lucrat, în albumele oficiale ale Casei Regale sau în arhiva documentară a expedițiilor sociologice ale lui Dimitrie Gusti. Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași, Princeps Edit, 2004, p. 107–108.

a intra în oraș, populația este invitată a ține porțile și ușile deschise și cu lumina aprinsă, primind în casă și găzduind pe orice militar cu multă bunăvoință. La citirea acestei proclamații, populația era deprimată. Spre surprinderea generală însă, pe la orele 9 dimineața în aceeași zi, își face apariția în capitală infanteria și artileria rusă, care, din ordinul autorităților, populația capitalei aflătoare pe străzi în acel timp nu le-a făcut nicio manifestație, nepermițându-se a se scoate pălăriile și nici a se striga vreun cuvânt. A doua zi își fac apariția în capitală mai multe convoiuri de prizonieri bavarezi, bulgari și turci, în număr aproximativ de 3–4 000, care au fost capturați în regiunea Comana – Călugăreni. Exceptând bavarezii, ceilalți prizonieri se prezentau detestabil, ca moral și îmbrăcăminte. Aceste convoiuri au fost fotografiate de d-l Berman, dându-mi și mie o fotografie cu prizonierii bulgari și turci, escortați de santinele române și ruse. D-l Berman a fost amenințat de evreii din București, în momentul când fotografia, ca să înceteze fotografierea, căci, [în caz] contrar, a doua zi va fi executat de nemți. D-l Berman va scoate aceste clișee în mărime mare, pe care apoi le va pune la dispoziția d-lui director al Siguranței.

Luni, 21 cor., s-a dat o ordonanță prin care populația era invitată să depună armele la poliție. După o oră de la afișarea acestei ordonanțe, curtea poliției și Calea Victoriei s-a umplut de cetățeni care veneau să depună armele. Unii din ei aveau câte 3–4 arme sau revolve, ceea ce a indignat pe unii cetățeni, deoarece asemenea ordonanță s-a dat și de d-l prefect Corbescu și s-a apelat și de arsenalul armatei, însă azi s-a văzut cât de nepatrioți au fost aceștia. În timpul când acești cetățeni, în majoritate evrei, se aflau la poliție, a trecut pe aici o trupă rusă care, informându-se asupra celor arătate mai sus, s-a rezeptit la cetățeni, luându-le o parte din armele ce le aduseseră spre depunere la poliție.

Depun alăturata fotografie [dosarul nu conține fotografia], cuprinzând numai o parte din prizonierii trecuți prin capitală.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 2, dosar 4781, f. 126–127.

30

Botoșani

Telegramă cifrată, urg.

N. St. Emanoil, subdirectorul Poliției și Siguranței Generale

Marele Cartier General

Cheia brigăzilor

5 decembrie – au intrat în țara, prin punctul Rădăuți, 2 batalioane din Regimentul 15 Infanterie, cu un efectiv aproape de 2 200 [de] soldați și 50 [de] ofițeri, tineri între 21 și 25 ani. O coloană [de] subzistență cu 100 [de] căruțe, 200 [de] soldați, majoritatea bătrâni, și 4 ofițeri. Aceste trupe vin de pe frontul galițian și fac parte din Divizia 15 Infanterie.

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 779, f. 22.

31

Siguranța Generală Română
Secret
Iași

Domniei Sale, domnului ministru de Interne

Domnule ministru, avem onoare a vă raporta următoarele: din toate informațiile agenților noștri din diferitele puncte rezultă că o mare nemulțumire și descurajare domnește în rândurile ostașilor noștri, nemulțumire și descurajare datorită, în primul rând, stării de oboseli, de rea cantonare și hrană și, în al doilea rând, teama pe care o au de aliații noștri ruși, teamă insuflată de diferiți răi voitori țării, arătând că dânșii ar fi venit ca cuceritori, nu ca aliați. Această teamă a făcut ca relațiile care ar fi trebuit să fie cordiale și pline de urbanitate, ca între niște aliați, ele sunt încordate și agresive, din care cauză nu o dată s-au văzut ciocniri și nu o dată s-a auzit printre militarii noștri că, în caz de evacuarea Moldovei, mai bine dezertează sau se predau germanilor, decât să treacă în Rusia.

Am raportat acestea și Marelui Cartier General, cum am raportat și faptul că spitalele militare de răniți sunt pline de medici, sanitari și personal evreiesc, care se dedau la adevărate interogatorii față de răniți, interesându-se de mișcările de trupe și, mai ales, de starea de spirit a soldaților, după care răspândesc fel de fel de zvonuri, care nu fac decât [că] îngrijorează populația și produc panici.

Împotriva acestora am cerut Marelui Cartier General să avizeze, convinși fiind că adevărata sursă de informații îngrijitoare [îngrijorătoare] pornește de aici, în afară de faptul că s-ar putea transmite știrile culese și dușmanului nostru.

Raportând d-voastră acestea, care arată o stare de lucruri îngrijitoare, mai ales din faptul curentului ce domnește printre militarii noștri de a nu trece în Rusia și preferă a se preda germanilor, care prin agenții lor și prin manifeste aruncate din aeroplan – informație transmisă nouă de către Biroul de contra cercetare rusă de pe lângă Armata a IX-a – le spun că vor fi lăsați la vetrele lor și li se vor împărți pământurile boierilor, să nu poată avea consecințe dăunătoare apărării țării.

Biroul Siguranței Române pe lângă Armata IX rusă
Delegat: Romulus P. Voinescu
Ajutor de delegat: Vameșul
Nr. 284, 27 decembrie 1916
Notă: S-a văzut de d-l ministru

A.N.R.M., Fond 691, inventar 3, dosar 976, f. 1.

SENATORI BUCOVINENI ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI ÎNTREGITE. ION NISTOR (LEGISLATURA 1920–1922) (II)

RODICA JUGRIN

Bukovinian Senators in Romanian Kingdom's Parliament Ion Nistor (Parliamentary Term 1920–1922) (II)

*(Abstract)**

The parliamentary interventions of senator Ion Nistor (heckling, communications, statements), presented in the 1920–1922 parliamentary term, referred to issues related to the unification and administration of Bukovina after its annexation to the Kingdom of Romania (the themes brought into discussion were those about education, civil servants, communication routes, administration of the church fund, population supply). Ion Nistor also participated in the debate and initiation of draft laws and submitted questions regarding the ratification of the peace treaties concluded with Germany, Austria, Bulgaria and Hungary. All these debates that Ion Nistor attended were a good opportunity to clarify their political conception, to bring to question the problems confronting Bukovina in the first years after the union and to provide solutions for the realization of the unification process.

I presented in the first part of this document the interpellation of Ion Nistor, held in the Senate session of June 28, 1920, during the debates on the formulation of the answer to the Message of the Throne, which refers to the conduct of the elections in Bucovina, the administrative unification and the “cultural policy in the newly acquired territories”. In the second part of this document we publish the interpellation held by Ion Nistor in the Senate session of July 9, 1920 (presented in response to George Grigorovici's communication, sitting of the Senate on July 2, 1920) suggestive to highlight the disputes of ideas that existed between Bukovinian lawmakers on the ways of unification and administration of the province.

Keywords: Bukovina, parliamentary elections, Ion Nistor, parliamentary activity.

La alegerile parlamentare din anul 1920 (la care au participat Partidul Democrat al Unirii, Partidul Social-Democrat din Bucovina, candidații ai naționalităților minoritare și candidați independenți, populația provinciei fiind reprezentată de șase deputați și zece senatori, dintre care unul de drept, mitropolitul Bucovinei și nouă aleși, opt prin vot universal și unul din partea Universității din Cernăuți), Ion Nistor

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 269–288, București, 2019

(Partidul Democrat al Unirii) a candidat din partea Universității din Cernăuți, alături de Vasile Gheorghiu. Biroul Electoral Central l-a proclamat ales senator pe Ion Nistor, care a obținut 12 voturi (numărul votanților a fost de 21). Secțiunea de verificare a Senatului a considerat ca neîntemeiată contestația care s-a prezentat pe marginea acestei alegeri (în interpelarea prezentată în ședința Senatului din 28 iunie 1920, Ion Nistor a acuzat ingerințele reprezentatului guvernului, Dorimedont Popovici, în acțiunile de desfășurare a alegerilor pentru desemnarea reprezentantului Universității din Cernăuți în Parlament, și a validat candidatura lui Ion Nistor¹.

Intervențiile parlamentare ale senatorului Ion Nistor (interpelări, comunicări, declarații) s-au referit la probleme legate de unificarea și administrarea Bucovinei după alipirea acesteia la Regatul României (temele aduse în discuție au fost cele despre învățământ, funcționarii publici, căile de comunicație, administrarea Fondului bisericesc, aprovizionarea populației). De asemenea, Ion Nistor a participat la dezbaterile și inițierea unor proiecte de legi și a prezentat interpelări referitoare la ratificarea tratatelor de pace încheiate cu Germania, Austria, Bulgaria și Ungaria. Toate aceste dezbateri la care a participat Ion Nistor au fost un bun prilej de a-și prezenta concepțiile politice, de a aduce în discuție problemele cu care se confrunta Bucovina în primii ani de după unire și de a oferi soluții pentru înfăptuirea procesului de unificare².

În prima parte a acestui documentar a fost prezentată interpelarea lui Ion Nistor, susținută în ședința Senatului din 28 iunie 1920, cu prilejul dezbaterilor pe marginea formulării răspunsului la Mesajul Tronului, în care se fac referiri la desfășurarea alegerilor din Bucovina, unificarea administrativă și „politica culturală în ținuturile nou alipite”. În partea a doua a acestui documentar publicăm interpelarea susținută de Ion Nistor în ședința Senatului din 9 iulie 1920, prezentată ca răspuns la interpelarea lui George Grigorovici din 2 iulie 1920 (referitoare la doctrina socialistă și problemele ce se ridicau în fața societății românești³), sugestivă pentru a evidenția disputele de idei care au existat între parlamentarii bucovineni în privința modalităților de unificare și administrare a provinciei.

¹ Dezbaterile Constituantei – Senatul, „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita D.S., M.O.), nr. 6, 3 iulie 1920, p. 50–57; D.S., M.O., nr. 2, 26 iunie 1920, p. 9, 10, 15–16. Ion Nistor a candidat și pentru Adunarea Deputaților, în circumscripția Vicovu de Sus, județul Rădăuți, însă majoritatea absolută a voturilor valabile a fost întrunită de celălalt candidat, Aurel Țurcan (Partidul Poporului). Cf. Dezbaterile Adunării Deputaților, „Monitorul Oficial” (în continuare se va cita D.A.D., M.O.), nr. 7, 30 iunie 1920, p. 92–93. Pentru activitatea lui Ion Nistor în legislatura 1922–1926, vezi Mihai Iacobescu, „Ion Nistor (1876–1962). Aspecte ale activității de senator”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXI, nr. 2 (43), [iulie – decembrie] 2014, p. 434–454.

² Pentru activitatea parlamentară a lui Ion Nistor în legislatura 1920–1922, vezi: *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. II.2. *Senatul. Legislatura 1920–1922*, ediție îngrijită, studiu introductiv, note și comentarii de Rodica Iațencu și Marian Olaru, indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, 2018, p. 168–358.

³ Pentru activitatea parlamentară a lui George Grigorovici în legislatura 1920–1922, vezi: *ibidem*, p. 44–164.

Ședința Senatului din 9 iulie 1920⁴

D-le președinte, d-lor senatori, am cerut cuvântul în chestiune personală, pentru a face câteva observații cu privire la cuvântarea onoratului nostru coleg, d-l Grigorovici, din ședința de vineri, 2 iulie 1920, apărută în „Monitorul Oficial”. M-am simțit îndemnat să iau cuvântul, nu așa mult din motive personale, ci mai mult din considerații generale, care interesează Bucovina, și dacă zic Bucovina, zic cu asentimentul d-voastre al tuturor, o Românie întregită.

D-lor, cred că afirmații contrare adevărului nu pot să rămână în „Monitorul Oficial” fără un răspuns din partea noastră și fără încercarea de a restabili adevărul. A restabili adevărul în interesul superior al țării este o datorie a noastră sfântă, pe care trebuie totdeauna să o împlinim și să o respectăm. Onoratul d-l senator Grigorovici a încercat în cuvântarea d-sale să fie cât se poate de obiectiv și eu nu am niciun motiv de a mă îndoi de intențiile d-sale cinstitute. Se întâmplă uneori, ca și omul care este călăuzit de cele mai bune intenții să greșească și eu cred că voi reuși să dovedesc că d-l Grigorovici este evident greșit în multe din afirmațiile sale. Voi lua „Monitorul Oficial”, să nu vă răpesc mult timp și voi face reflecțiile la afirmațiile d-sale, pe care le găsesc contrare adevărului și despre care cred că au nevoie de o rectificare în interesul general al statului.

Așa găsesc că nu e adevărată afirmația d-lui Grigorovici „că la noi, în Bucovina, mai toți funcționarii sunt organizați în sindicate social-democrate, toți, chiar cei mai înalți”. Este adevărat – cu ocazia ultimelor alegeri, mai mulți funcționari au votat lista socialistă, dar că mai toți funcționarii statului, din diferite ramuri de administrație a Bucovinei, ar fi organizați în sindicate social-democratice, făcând deci parte din Partidul Socialist, este o afirmație absolut greșită și mă mir cum d-l Grigorovici a putut face afirmația aceasta înaintea maturului Corp [al Senatului].

George Grigorovici: Am zis că sunt organizați în sindicate.

Ion Nistor: Sindicate da, ca pretutindeni, dar nu social-democrate! Sunt și eu de părerea d-lui Grigorovici că funcționarii trebuie sprijiniți cu toate mijloacele și din toate părțile, căci funcționarii se găsesc astăzi în cea mai grea situație materială, dat fiind că ceilalți cetățeni își pot câștiga și pe alte căi mijloacele de trai, de vreme ce funcționarul este avizat numai la leafă pe care o capătă lunar și din această cauză este greu a-și duce traiul în condițiile de azi. Tot atât de puțin întemeiată este și afirmația d-lui Grigorovici că, în timpul din urmă, mai ales în regimul fostului guvern, funcționarii au fost neglijați la avansare, că unii au fost prea repede avansați, iar alții, mai vechi, ar fi rămas neavansați. Mi-am dat cea mai mare silință să fac ca toți funcționarii statului din Bucovina să fie confirmați prin decret regal în funcțiile lor și înaintați în grad fiecare după meritele și dreptul său. Dar se întâmplă în Bucovina, pe timpul stăpânirii austro-ungare, ca funcționarii români să fie neglijați la avansare, astfel încât ei rămâneau în urma colegilor lor neromâni.

⁴ D.S., M.O., nr. 15, 17 iulie 1920, p. 207–213.

Pentru a repara această nedreptate, am luat măsuri ca acești funcționari care, prin vârsta și meritele lor, ar fi trebuit să fie avansați la timpul lor sau să primească satisfacția cuvenită de la stăpânirea românească, înaintându-i la rangul care li se cuvenea. Astfel se explică că unii dintre funcționari avansau în aparență mai repede decât alții. Dar, pe lângă motivul de a repara o nedreptate îndurată sub austrieci, au mai fost și alte considerații dictate de interesele de serviciu. Prin introducerea limbii române în toate ramurile de administrație, funcționarii neromâni care nu cunoșteau această limbă ajunseră într-o situație inferioară față de colegii lor români; aceștia erau nevoiți să facă, pe lângă serviciul lor, și pe interpreții pe lângă colegii lor ce nu știau românește. Aceste supraprestații meritau să fie recompensate prin o înaintare mai repede. Acestea au fost adevăratele motive pentru înaintarea unor funcționari harnici și destoinici și nicidecum favoritismul de care pare să mă bănuiescă d-l Grigorovici. Afară de aceasta, nu trebuie să scăpăm din vedere că, în interesul bunului mers al administrației, funcționarii care se disting prin pricepere, zel și râvnă deosebită în servicii, merită să fie avansați înaintea aceluia care nu fac nimic mai mult decât strictul necesar pentru a nu fi eliminați din serviciu sau excluși de la înaintarea automată. Aceasta ar fi cu privire la funcționari.

Mai vine colegul nostru, d-l Grigorovici, să vorbească despre jandarmii din Bucovina și să susțină că jandarmul nostru, adică cel austriac, era deprins să se poarte cu poporul după obiceiurile vechi mai bine decât azi. Ori, să ne ierte d-l Grigorovici aici că trebuie să contestăm cu toată hotărârea că jandarmul austriac al generalului Fischer⁵ s-ar fi purtat față de populație mai bine de cum se poartă jandarmul român de azi.

George Grigorovici: Nu s-a bătut sub austrieci!

Ion Nistor: Nu s-a bătut, este adevărat, dar s-a tras în furci fără judecată! Dosarul Fischer cuprinde sute de dovezi că jandarmii austrieci au făcut arestări samavolnice, au osândit de la sine putere la moarte și au spânzurat oameni, bărbați, femei, copii nevinovați. D-voastră susțineți azi astfel de jandarmi? Să-mi dați voie să protestez în numele populației martirizate contra afirmației d-voastre.

⁵ Eduard Fischer (1862–1935) – militar de carieră, distins cu numeroase ordine și medalii militare. În timpul Primului Război Mondial a fost avansat la gradul de locotenent-colonel, colonel și apoi general. Din mai 1912 a fost numit comandantul Jandarmeriei din Ducatul Bucovinei. În octombrie 1927 a primit titlul de Cavaler al Ordinului „Maria Terezia”. Fischer este și autorul unor lucrări cu caracter geografic, care privesc istoria războaielor din Principatul Moldovei. În anul 1899 i-a apărut, la Cernăuți, lucrarea *Die Bukowina. Eine allgemeine Heimatkunde, verfaßt anlässlich des 50jährigen glorreichen Regierungsjubiläums Seiner k.u.k. Apostolischen Majestät, unseres allergnädigsten Kaisers und obersten Kriegsherrn durch die k.u.k. Gendarmerie des Landesgendarmeriekommandos* (Bucovina. O descriere istorico-geografică generală, alcătuită cu prilejul jubileului glorios de 50 de ani de domnie a Maiestății Sale Apostolice, prea milostivului nostru împărat și comandant suprem al armatei, cu sprijinul Comandamentului Național al Jandarmeriei cezaro-crăiești). În 1935 și-a publicat, la Viena, cartea de memorii *Krieg ohne Heer: meine Verteidigung der Bukowina gegen die Russen* (Război fără armată: apărarea Bucovinei de către mine împotriva rușilor). Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I (în continuare se va cita Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I), Suceava, Iași, Princeps Edit, 2004, p. 377.

George Grigorovici: Eu nu vorbesc de vremea războiului, ci mai înainte de război.

Ion Nistor: De ce mă acuzați că apăr bătaia? Eu nu apăr bătaia.

George Grigorovici: Sub ministerul dumitale s-au bătut.

Ion Nistor: Eu am anchetat cazurile care mi se aduceau la cunoștință și pedepseam pe cei vinovați. Și d-ta ai reclamat și au reclamat și alții; când am constatat că reclamațiile erau întemeiate, cei vinovați își primeau pedeapsa meritată. Sunt de părere, ca și toată lumea, că nu trebuie să se bată!

George Grigorovici: Prin urmare, nu trebuie să bată jandarmul. Am apărut eu pe jandarm? Cine a vorbit în Parlamentul austriac contra jandarmului, dacă nu eu?

Ion Nistor: Nu trebuie să vorbiți fără rost și să susțineți absurdități.

George Grigorovici: Nu trebuie să vorbești d-ta și să spui lucrul acesta, că eu aș apăra bătaia. D-ta ai fugit în timpul războiului în România.

Ion Nistor: D-ta ai fugit la Viena, unde ai făcut socialism împreună cu Adler⁶. Eu am venit aici ca să pregătesc unirea, împlinindu-mi datoria de român.

George Grigorovici: Dar n-ai apărut-o. Ai fugit de frica armatei rusești.

Ion Nistor: Dacă erai așa viteaz în fața armatei rusești, pentru ce ai fugit de ea la Ploiești și apoi la Viena, ascunzându-te acolo sub scutul imunității? Prin urmare, d-lor, jandarmul austriac al lui Fischer nu putea să-și continue opera sa macabră în Bucovina românească. Ținând seama de aceasta, guvernul român a înființat în Bucovina Batalionul de Jandarmi „Moldova”⁷, primind în el elemente selecte din Bucovina și completându-l cu oameni din Regat. Astfel, s-a format un corp de jandarmi care e la înălțime. Că și în rândurile jandarmilor bucovineni se pot găsi, pe ici, pe colo, elemente abuzive, acest lucru e posibil. El este inevitabil într-o corporație mai mare. Dar, ori de câte ori se descoperă un asemenea element, el își primește pedeapsa meritată. Așa stă chestiunea. Prin urmare, jandarmeria de astăzi își îndeplinește îndatoririle sale în mod corect și conștiincios. Populația este mulțumită și recurge cu încredere la scutul jandarmeriei. Nu o dată mi s-au prezentat delegații de la sate cerând sporirea posturilor de jandarmi sau înființarea de asemenea posturi noi acolo unde nu erau. D-l Grigorovici învinovățește pe jandarmi „că umblă din casă în casă, ca să strângă cu sila ouăle și găinile de la țărani”. Este incontestabil că și jandarmul trebuie să mănânce. De unde să se aprovizioneze decât de la locuitori? Cazurile unde ni s-a făcut cunoscut că s-au abuzat au fost pedepsite. Trebuie să recunoaștem că se cere toată strășnicia acolo unde abuzurile trebuie combătute ori ele se încuibă. Dar tot atât de adevărat este că o instituție întreagă nu poate fi condamnată din pricina unor cazuri de abuz singuratic. Eu aș putea afirma că [aceste] cazuri de abuzuri în Bucovina sunt mai reduse decât aiurea și populația

⁶ Max Adler (1873–1937) – intelectual marxist.

⁷ După anul 1918, în Bucovina s-a trecut la organizarea jandarmeriei pe vechile structuri ale jandarmeriei austriece. Acest proces s-a încheiat în mai 1919, când s-a înființat Batalionul de Jandarmi „Moldova”, cu sediul la Cernăuți, din care făceau parte 21 de ofițeri și 1 528 trupă. Acesta depindea direct de Comandamentul Corpului de Jandarmi. Primul comandant al acestui batalion a fost maiorul Constantin Zeno Vasiliu. http://ro.wikipedia.org/wiki/Jandarmeria_Rom%C3%A2n%C4%83 (accesat la 15 mai 2015).

este mulțumită cu corporația aceasta. Este adevărat că jandarmeria, pentru a-și putea îndeplini misiunea sa, destul de grea, trebuie ținută în frâu, căci numai așa se pot evita abuzurile. Prin urmare, este bine să nu exagerăm lucrurile precum o face d-l Grigorovici. Să le luăm cum sunt și să nu uităm că, în corporații mai mari, abuzurile sunt adesea inevitabile, fiindcă nu toți oamenii sunt croiți după același calapod.

În continuarea filipicei sale, d-l Grigorovici îmi face reproșul că „am suprimat 70 de școli rutene” și că în locul lor am deschis școli românești. Să-mi dați voie, dar, să mă explic. D-l Grigorovici stă pe punctul de vedere că trebuie să fim cât se poate de obiectivi și juști față de pretențiile culturale ale fiecăruia. Sunt de acord cu d-sa și împărtășesc același punct de vedere. În nordul Bucovinei există o populație mixtă, în compunerea căreia intră și o mulțime de răzeși români. Sunt sate întregi în care populația și-a pierdut limba și multe din[tre] ele și conștiința națională. În urma activității culturale desfășurate acolo, oamenii aceștia au revenit la sentimente mai bune și au cerut ca [și] copiii lor să învețe carte românească. Guvernul austriac persista în refuzul său de a îngădui părinților să-și trimită copiii la școli românești. Era interzis în Bucovina unui tată ca să determine în care limbă să învețe copiii lui. În satele răzeșești în care românii erau în minoritate, nu li se dădeau școli naționale, ci copiii români trebuiau să meargă la școlile rutene. Pentru a salva elementul românesc din acele părți de cotropirea slavă, Societatea pentru Cultura Română din Bucovina⁸, din modestele ei mijloace, a deschis și întreținut cursuri și școli particulare pentru minoritățile românești de acolo, pentru ca [și] copiii să poată învăța românește. Venind stăpânirea română, era firesc ca [și] cursurile acestea particulare, la cererea populației, să fie luate în seama statului. Prin aceasta însă nu s-au închis școli rutene, cum susține d-l Grigorovici, ci acestea funcționează mai departe pentru luminarea tineretului rutean. Și, să mă ierte d-l Grigorovici. S-a deschis numai clasa I, iar în clasele celelalte s-a introdus numai limba românească, cum trebuie să fie în fiecare școală. Prin urmare, nu s-a produs, nu s-a procedat în mod barbar, nu

⁸ Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, numită la început Reuniunea Română de Leptură, s-a înființat la 1 mai 1862 și a desfășurat, până în anul 1918, o bogată activitate, luptând pentru conservarea conștiinței naționale: a sprijinit și stimulat dezvoltarea școlii românești și înființarea unei Catedre de Limba și Literatura Română la Universitatea din Cernăuți; prin tipografia și editura sa a publicat cărți și broșuri în limba română, manuale, ziare și reviste; a avut propriile organe de presă („Foaia Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina”, „Aurora română”); și-a organizat o bibliotecă proprie, a susținut conferințe publice și șezători literare, a organizat serbări omagiale etc. După anul 1918, scopul societății a fost acela de ridicare a maselor prin cultură. Acum s-au înființat numeroase secții locale, a fost organizată o Școală Superioară Țărănească, s-au organizat biblioteci sătești, s-au construit case naționale, s-au organizat cursuri pentru îndrumarea propagandei culturale la sate, s-au organizat conferințe publice permanente, sub titlul „Universitatea liberă”, s-a înființat Societatea Scriitorilor Bucovineni ș.a. Activitatea Societății a fost întreruptă în timpul Primului și a celui de al Doilea Război Mondial. După anul 1944, Societatea și-a continuat activitatea în exil, iar din anul 1989 funcționează, la Cernăuți, Societatea pentru Cultură „Mihai Eminescu”, iar din martie 1990, la Rădăuți, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. Cf. Rodica Iațencu, „Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina în perioada interbelică – deziderate și realizări”, în „Analele Bucovinei”, anul VI, nr. 2, [iulie – decembrie] 1999, p. 303–330.

s-a tins să se deznaționalizeze pe nimeni, ci numai s-a reparat o nedreptate ce se comisese demult față de români.

George Grigorovici: Dacă ar fi așa, atunci am fi de acord.

Ion Nistor: Lucrul este, de fapt, așa.

George Grigorovici: Să vedem ce o să zică Liga Națiunilor!

Ion Nistor: D-le Grigorovici, Liga Națiunilor este aici. Nu cunosc alt for mai înalt pentru reglementarea cerințelor noastre culturale decât acest Parlament. Și, d-lor, să mă credeți că nu a fost niciodată în Bucovina o administrație mai dreaptă față de pretențiile culturale ale naționalităților de acolo ca administrația românească. Căci, d-lor, fiecare naționalitate își are școlile ei, învățătorii, revizorii și inspectorii ei și acest lucru este fără restricție. S-a dat atât polonezilor, rutenilor, nemților, evreilor, până și unguirilor școlile lor naționale și toate aceste naționalități sunt foarte mulțumite pentru politica aceasta școlară, atât de largă și îngăduitoare, care contrastează așa de mult cu cea urmărită de austrieci.

Și această politică de egalitate, de dreptate față de pretențiile culturale ale fiecăruia, s-a observat în școală și biserică și, în privința aceasta, în Bucovina nu există niciun fel de asuprire, nicio siluire. Școlile ucrainene, școlile nemțești, școlile evreiești, poloneze și maghiare funcționează toate. Neapărat am creat și școli românești, acolo unde se simțea nevoie și le-am sprijinit cu toată dragostea și interesul ce trebuie să-l avem pentru propășirea culturii noastre naționale. Ceea ce cerea d-l Grigorovici pentru ceilalți era sau nu drept să cerem și noi pentru ai noștri? Prin urmare, în această privință trebuie să fim absolut juști și d-l Grigorovici nu trebuie să se supere, căci eu m-am străduit să apăr cauza noastră națională cu aceeași râvnă cu care dumnealui apără cauza socialistă.

În continuarea expunerii d-sale, d-l Grigorovici, vorbind despre ținutul de peste Prut, susține, între altele, că pentru d-sa „un petec de pământ mai mult sau mai puțin, nu este prăbușirea ideii naționale”. Se poate că pentru domnia sa, pentru concepția și doctrina d-sale politică, un petec de pământ mai mult sau mai puțin, pe care se cultivă cereale și se hrănesc oameni și animale, poate să fie indiferent. Pentru noi însă, care știm că pe acel petec de pământ s-au păstrat urme neșterse din viața politică națională și culturală a trecutului nostru, pentru noi, care ne dăm seama cât sânge românesc s-a vărsat pentru apărarea lui și câtă muncă și energie românească s-a cheltuit pentru cultivarea lui, pentru noi înstrăinarea acestui petec de pământ nu este tot una. Peticul acela de pământ de care vorbea d-l Grigorovici, pentru care se ralia și d-sa ca să se facă plebiscit⁹, peticul acela de pământ dintre

⁹ În ședința A.D. din 12 august 1920, Constantin Krakalia a susținut ideea organizării unui plebiscit în nordul Bucovinei, în zona dintre Prut și Nistru, ținut cu populație majoritar ucraineană. Cf. D.A.D., M.O., nr. 47, 24 august 1920, p. 1002. Ideea organizării unui plebiscit era mai veche. În luna iunie 1920, într-un interviu acordat ziarului „Luptătorul”, Krakalia preciza următoarele: „Nu este adevărat că am avea de gând să aducem un protest contra alipirii Bucovinei la România. Voim numai să cerem în Bucovina de Nord un plebiscit”. Apud Radu Economu, *Unirea Bucovinei. 1918*, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 80. Solicitățile liderului ucrainean se înscriu pe linia unor mai vechi preocupări pentru menținerea preponderenței acestei minorități în zonele nordice ale Bucovinei și ca o formă de rezistență față de așa-zisa românizare, promovată de autoritățile române ale vremii.

Prut și Nistru este leagănul vieții de stat a vechii Moldove. Acolo a fost străvechiul voievodat al Șipenițului, cu celebrele cetăți de la Hotin, Țețin și Chmelov¹⁰. În părțile acelea înregistrează istoria țării cea mai veche danie domnească. Domnița Anastasia dăruiește, la 1429, domeniul Coțmani Episcopiei de Rădăuți. Acolo, la Boian, a fost locul de bătălie între Constantin Cantemir și craiul Sobieski; acolo trăiesc răzeșii care au păstrat vechea tradiție și mândria românească; acolo se găsea, la răpirea Bucovinei, vestita căpetenie de Coțmani, adică Comandamentul militar al Moldovei; acolo s-au păstrat până azi celebrele bucovine – codrii de fag, după care austriecii numiră Bucovina aceste ținuturi răpite din trupul Moldovei. Prin urmare, d-lor senatori, ținutul acesta de peste Prut nu este un simplu petic de pământ, care produce numai vite și hrană; de peticul acesta de pământ este legat sufletul neamului nostru, cu toate fibrele lui.

D-l Grigorovici face pururea pe obiectivul. Foarte frumoasă calitate, nu-i vorbă! Referindu-mă chiar la această calitate a d-sale, cred că [îi] va conveni și d-lui să admită că, pentru a apăra acest petic de pământ, pentru a-l cultiva, pentru a ridica sate pe el, pentru a-i garanta siguranța dinlăuntru și dinafară s-a prestat o muncă culturală, s-a cheltuit energie intelectuală, s-a vărsat acolo sânge din partea strămoșilor noștri. Și dacă este așa, întreb pe d-l Grigorovici: acestea toate nu plătesc nimic în amintirea noastră, a urmașilor? Și dacă d-l Grigorovici nu vrea să înțeleagă lucrul acesta și persistă totuși pe lângă vrerea de plebiscit, îl invit cel puțin să respecte părerea noastră, chiar dacă n-o împărtășește.

Poporul de peste Prut este mult mai conștient în ceea ce privește tradiția decât multe alte popoare. Răzeșul din Cuciuorul Mic este conștient de originea sa, el ține ascunse documente de la Ștefan cel Mare și în el trăiește vie tradiția națională și ar fi o adevărată crimă de a încerca să i-o smulgem din sufletul lui, căci aceasta ar însemna să comitem un act de impietate față de trecutul nostru și un act de trădare de țară și neam. Luați un alt sat, Cernauca Hurmuzăcheștilor, locul de întâlnire de la 1848 al pribegilor moldoveni, munteni și ardeleni. Acestea sunt, d-le Grigorovici, amintiri de care sufletul nostru se simte legat și nu putem noi să considerăm locul acesta ca un simplu petic de pământ producător de hrană. Acest petic de pământ ne este mult mai scump decât credeți d-voastră și nu putem admite plebiscitul pentru părți ce nu pot să nu fie ale noastre.

Dar, spunea d-l Grigorovici, că noi le-am cedat rușilor. Este adevărat că, prin Tratatul de la 1916¹¹, s-a fixat Prutul ca hotar între România și Rusia. Dar nu

¹⁰ Pentru detalii privind realitățile etnice și politice de la est de Carpați, vezi: Ștefan Purici, „Moldova față de Principatul Halici în sec. XII–XIV”, în „Analele Bucovinei”, anul III, nr. 2, [iulie – decembrie] 1996, p. 349–362.

¹¹ Intrarea României în Primul Război Mondial a fost precedată de încheierea unor tratate cu puterile Antantei. La 18 septembrie/1 octombrie 1914 a fost semnată Convenția ruso-română (cu statut secret), sub forma unui schimb de note între ministrul rus de Externe (Sazonov) și ministrul României la Petrograd (Constantin Diamandi). Rusia garanta integritatea teritorială a României și recunoștea drepturile acesteia asupra provinciilor din Austro-Ungaria locuite de români. În ceea ce privește Bucovina, delimitarea teritoriilor între cele două state urma să se facă pe baza principiului naționalităților. Deși a fost recunoscut (pentru prima dată), într-un act diplomatic semnat de o mare putere, dreptul României asupra teritoriilor respective din Austro-Ungaria, guvernul român urmărea să încheie un tratat similar și cu celelalte puteri ale Antantei, în care să fie formulate mai clar drepturile sale teritoriale și prevăzute garanții politico-militare. La 4/17 august 1916 a fost încheiat, la București, Tratatul de alianță între România, pe de o parte, și Franța,

trebuie să uităm că situația de la 1916 s-a schimbat în favoarea noastră. Rusia țaristă s-a prăbușit, Basarabia robită și-a redobândit libertatea și s-a întors la sânul Patriei Mame. Prin unirea Basarabiei, Prutul a încetat de a fi hotar și prin faptul acesta ținuturile bucovinene dintre Prut și Nistru au devenit o întregire firească și necesară a județului Hotin. Fără această întregire teritorială, comunicația între Cernăuți și Hotin ar rămâne întreruptă. Însuși orașul Cernăuți ar rămâne fără apă, dat fiindcă apeductul Cernăuților și izvoarele din care se alimentează se găsesc la Rohozna, în regiunea amenințată cu plebiscit de d-l Grigorovici și tovarășul său, Krakalia¹².

Chestiunea aceasta teritorială a fost obiectul discuției înaintea Conferinței de Pace de la Paris și conferința a dat câștig de cauză românilor, recunoscând cererea noastră întemeiată¹³. De altfel, și populația de acolo s-a pronunțat prin moțiuni care poartă mii de iscălituri și care au fost prezentate Conferinței de Pace, pentru unirea cu România. Spre deosebire de populația galițiană, concetățenii noștri de dincolo de Prut sunt de lege ortodoxă și ei preferă, deci, să rămână în legătură ierarhică cu Mitropolia Bucovinei. Legată cu mii de interese de Cernăuți, populația din această parte, chiar cea neromânească, nu ezită un singur moment de a persevera în ideea de a aparține statului român, căci numai așa, și cu drept cuvânt, această populație se poate bucura de o viață pașnică și liniștită. Prin urmare, a veni astăzi cu plebiscitul despre care vorbește d-l Grigorovici, socotesc că e mare greșeală.

D-l Grigorovici spune că prin legea agrară nu se dă pământ tuturor populațiilor din Bucovina. Să-mi dea voie d-l Grigorovici să-i spun că greșește; legea agrară nu face nicio distincție în această privință.

George Grigorovici: Nemților și rutenilor nu li se dă pământ.

Ion Nistor: Greșiți, d-le Grigorovici, toți capătă pământ, și nemții și rutenii.

George Grigorovici: Locuitorii din comunele Vama și Hatna capătă pământ?

Marea Britanie, Rusia și Italia, pe de altă parte, precum și Convenția militară. Cele patru state garantau integritatea teritorială a statului român și recunoșteau (pentru prima dată într-un tratat semnat împreună și în aceeași zi de marile puteri) drepturile acestuia asupra teritoriilor românești din Austro-Ungaria, iar România se obliga să declare război Austro-Ungariei și să înceteze orice legături cu dușmanii aliaților. Acest tratat a fost apreciat ca una dintre cele mai importante realizări ale diplomației românești. În discursul rostit în primul Parlament al României întregite, în anul 1919, Ion I. C. Brătianu a făcut referire la greutățile întâmpinate cu ocazia redactării și semnării acestui tratat în ceea ce privește stabilirea exactă a granițelor, întrucât Rusia dorea să obțină nordul Bucovinei și „ținea cu obstinație ca să nu luăm în întregime Banatul”. Pentru detalii vezi: Ion Agrigoroaiei, *România în relațiile internaționale, 1916–1918*, Iași, Editura Casa Editorială „Demiurg Plus”, 2008.

¹² Constantin Krakalia (1884–?) – om politic, jurnalist. A urmat Școala Normală de învățători. A fost redactor la ziarul ucrainean „Dreptatea țărănimii”. Până în anul 1922 a condus secția ucraineană a Partidului Social-Democrat din Bucovina. După ce s-a înscris în Partidul Național Țărănesc, a condus, în perioada 1922–1930, secția ucraineană. A editat două publicații în limba ucraineană: „Khlborob” (1923) și „Khlborobska pravda” (1924–1938). A redactat un manual de limbă ucraineană și a tradus diverse lucrări din ucraineană în germană. A fost deputat în Parlamentul României în două legislaturi: 1920–1922 și 1928–1931. Cf. Emil Satco, *op. cit.*, p. 594.

¹³ Pentru detalii privitoare la organizarea Conferinței de Pace de la Paris și poziția României în problema Bucovinei, vezi: Radu Economu, *op. cit.*, p. 92–105.

Ion Nistor: Da, d-le Grigorovici, legea agrară nu face nicio distincție. D-lor, este știut de toată lumea că pământul de peste Prut este pământul cel mai bun din întreaga Bucovina. Populația din aceste sate are pământ suficient. Așa fiind, ar fi illogic ca să se dea pământ unei populații care n-are nevoie și să se lase populațiile din alte localități fără pământ. Dar știți de ce se teme d-l Grigorovici? D-l Grigorovici se teme că, prisosind pământ cultivabil în regiunea de peste Prut, s-ar putea face acolo colonii românești. Ce crimă am comite când pe pământurile ce prisosesc dincolo de Prut am așeza coloniști români din ținuturile cu populație mai deasă, unde nu se găsește pământ expropriabil? N-au fost români pe acolo? N-au apărat ei hotarul Nistrului cu brațele și piepturile lor? Să ne dea voie d-l Grigorovici ca noi, care suntem români și simțim românește atunci când facem o lege, să apărăm și interesele românești. Socotesc că s-a spulberat, ca pleava în vânt, vremea când noi, românii din Bucovina, eram a cincea roată la car și celelalte naționalități aveau avantaje și culegeau toate beneficiile.

George Grigorovici: D-ta erai funcționar austriac și eu eram om liber. Ai fost profesor al împăratului.

Ion Nistor: N-am fost și nu sunt funcționar, ci profesor, și anume profesor de istoria românilor și nu al împăratului. Socotesc, așadar, d-lor senatori, că trebuie să facem un act de dreptate tuturor și, în special, românilor. Repet însă că absolut toate populațiile din Bucovina capătă pământ, se bucură în mod egal de avantajele legii agrare, fără deosebire de naționalitate. [...]

George Grigorovici: Nu au căpătat pământ nemții, ci românii din Vama!

Ion Nistor: Vama este o comună de munte cu foarte puțin pământ expropriabil și acest pământ s-a împărțit între cei ce aveau mai mare nevoie de el.

George Grigorovici: Românii din Vama au luat pământul nemților de acolo, este un scandal.

Ion Nistor: Dacă credeți că s-a încălcat legea, n-aveți decât să cereți respectarea ei, aceasta însă în mod civilizată și fără scandal. Dar să vedeți cum judecă d-l Grigorovici...

George Grigorovici: Aceasta este dreptate?

Ion Nistor: Dreptatea d-voastră este foarte unilaterală, pentru că d-voastră ce voțiți? În ceea ce privește naționalitățile străine, aveți toată solitudinea, iar pentru masele populare românești nu aveți nicio compătimire. [...] D-lor, când au venit coloniștii nemțești în țară, li s-a dat pământ suficient. Dar li s-au mai dat și care și boi și casă și bani pentru întemeierea gospodăriei. Când însă, la 1848, au fost împroprietăriți ai noștri, nu au căpătat decât 20–30 [de] prăjini, și acelea într-o râpă.

George Grigorovici: Boierii le-au dat pământ.

Ion Nistor: Nu boierii, ci vitrega stăpânire austriacă. Coloniștii nemți, firește, primind pământ suficient și largi înlesniri pentru cultivarea lui, au mers înainte, pe când ai noștri au rămas în urmă. Și atunci ce a zis administrația austriacă? Românul este leneș, vedeți nemții cum progresează. Ei, d-lor, dați și românilor pământ suficient și mijloace bogate ca să-și întemeieze o gospodărie de doamne ajută și veți vedea ce pot face și ai noștri. Trebuie să fim dreپți, d-le Grigorovici.

George Grigorovici: Eu am citit cartea d-voastră și cunosc toate acestea.

Ion Nistor: Sunt încântat de aceasta, dar se vede că n-ați reținut concluziile.

George Grigorovici: Eu am citit mai mult[ă] istorie [a] Bucovinei decât d-ta.

Ion Nistor: Se poate, s-o mai revedeți. D-l Krakalia cere plebiscit peste Prut. D-voastră, d-le Grigorovici, aprobați aceasta?

George Grigorovici: Aprob plebiscitul, însă să nu mai fie apăsare și jandarmi.

Ion Nistor: Eu nu-l aprob, fiindcă este vorba de pământ românesc.

George Grigorovici: Nu este încă al nostru.

Ion Nistor: Protestez! Acest sfânt pământ a fost și este și va rămâne al nostru în vecii vecilor. De unde a venit ideea aceasta a plebiscitului?

D. Alexandrescu: Vedeți, d-le Grigorovici, că tot Senatul vă dezaprobă! Acest domn Krakalia, care cere lucrul acesta...

George Grigorovici: Krakalia este fecior de răzeș român.

Ion Nistor: Nu trebuie să-i căutați originea. Când un răzeș român vine să se facă unealtă contra neamului său, cerând dezlipirea pământului, care este din moși strămoși al neamului nostru, el nu merită să-i mai căutăm arborele genealogic. Dacă nu s-ar face agitații, populația ar fi foarte liniștită d-lor, căci populația de acolo este mulțumită, are pământ de ajuns, are tot ce-i trebuie și are siguranță, ceea ce nu au cei de dincolo de Nistru. Când însă un tratat de pace este iscălit și așteaptă să fie rectificat și de noi, a veni să ceri plebiscitul pe baza principiului de autodeterminare, cred că aceasta constituie un act antipatriotic și cred că lucrul acesta nici d-l Grigorovici nu-l aprobă.

George Grigorovici: D-voastră credeți că această chestiune este rezolvată de veci, dar chestiunea rusească nu este încă rezolvată.

Ion Nistor: Pentru noi, chestiunea este rezolvată definitiv și nu ne mai rămâne decât să îndemnăm poporul la muncă serioasă și la purtare leală față de noul stat.

George Grigorovici: Dar în Elveția cum este?

Ion Nistor: Una este Elveția și alta este această parte a Europei, în fosta Moldavie veche, îngrășată cu sângele strămoșilor noștri. Populația băștinașă în regiunea de peste Prut a fost cea românească. După alipirea acestor ținuturi la Austria, s-au așezat aici pribegi ruteni din Galiția, care, covârșind la număr, au deznaționalizat pe românii ce-i primiră cu brațele deschise. Stăpânirea austriacă a favorizat foarte mult această deznaționalizare. Așa s-a întâmplat ca populația de acolo să fie deznaționalizată. Pentru noi este un principiu de drept și o datorie să readucem pe cei înstrăinați la sentimentele originii lor românești. D-lor, în Bucovina am avut, trebuie să mărturisim și istoria ne dă dreptate, bărbați vrednici de toată lauda în ceea ce privește cultura și sentimentele naționale românești. Astfel, i-am avut pe Hurmuzachi¹⁴,

¹⁴ Eudoxiu Hurmuzachi (1812–1874) – istoric, publicist. A absolvit Facultatea de Drept la Viena, a fost membru al Societății Academice Române, membru al comisiei însărcinate cu revizuirea și completarea cărților didactice românești din Bucovina. A luptat pentru drepturile românilor din Imperiul Habsburgic, militând pentru introducerea limbii române în învățământ. A fost deputat al curiei comunelor rurale Câmpulung – Dorna în Dieta Bucovinei în legislatura I (1861–1866), a II-a (1867–1869) și a III-a (1870–1871), deputat al Camerei de Comerț în legislatura a IV-a (1871–1874), locțiitor (1862–1863), apoi căpitan al Țării (1864–1874). În camera legislativă bucovineană a fost reprezentantul Partidului Constituțional (centralist), fiind șeful acestei grupări politice. În Parlamentul imperial de la Viena a fost deputat al comunelor rurale

Wassilko¹⁵, mitropolitul Silvestru¹⁶ și mulți alții care au îngrijit de cultivarea populației, cerând școli românești pentru ea.

(1867–1870). În activitatea politică a militat pentru conservarea autonomiei provinciei și a dezvoltării și modernizării sale. În anul 1872, pentru meritele sale, a primit titlul de baron al statelor austriece; a fost cetățean de onoare al orașelor Cernăuți și Câmpulung. A făcut cercetări în arhivele vieneze, culegând documente referitoare la Țările Române, din care Academia Română a inițiat „Colecția Hurmuzachi”. În perioada 1878–1886 i-au fost publicate, postum, cinci volume de studii, traduse în românește de Mihai Eminescu și Ioan Slavici. Cf. Mihai-Ștefan Ceaușu, *Parlamentarism, partide și elită politică în Bucovina habsburgică (1848–1918). Contribuții la istoria parlamentarismului în spațiul central-est european*, Iași, Editura Junimea, 2004, p. 427–428, 493; Emil Satco, *op. cit.*, p. 507.

¹⁵ Nicolae Wassilko (1868–1924) – om politic. A absolvit cursurile Academiei Theresiene din Viena în perioada 1879–1886. A fost primar al comunelor Lucavăț și Vijnița, membru al Consiliului orașului Cernăuți și al Consiliului de Administrație a Căilor Ferate bucovinene. Inițial a aderat la Partidul Național Român, însă, din cauza faptului că nu a obținut o funcție politică, a trecut în tabăra ucraineană, unde a activat în gruparea conservatoare a „ucrainenilor bătrâni”, apoi în cea a „rutenilor tineri” (poporalilor). A făcut parte din Partidul Progresist Ucrainean și Partidul Poporal Ucrainean; a fost președinte al Partidului Național Democrat Ucrainean (din anul 1913). A condus societatea politică „Rusca Rada” și a fost șeful Clubului parlamentar ucrainean în Dieta Bucovinei (1911). A fost membru în Camera Deputaților a Consiliului Imperial din Viena, deputat al curiei comunelor rurale Vijnița – Putila în legislatura a IX-a (1898–1903) și a X-a (1904–1910), deputat al curiei a IV-a ucraineană în legislatura a XI-a (1911–1914). A condus Comisia de Finanțe a Dietei. În camera legislativă bucovineană a reprezentat, la început, gruparea „rutenilor bătrâni”, apoi Alianța Liberală și Partidul Național Democrat Ucrainean. În timpul războiului a propus înființarea unui stat galițiano-halician în cadrul Monarhiei de Habsburg, a participat la tratativele de pace de la Brest-Litovsk (1918), a fost vicepreședintele Consiliului Național Ucrainean, militând pentru unirea Bucovinei cu Galiția, apoi pentru împărțirea provinciei între români și ucraineni pe criterii etnice. A părăsit Bucovina la sfârșitul anului 1918, fiind numit de către guvernul ucrainean ambasador la Viena (1918–1919). În perioada 1919–1924 a fost ministru plenipotențiar al Ucrainei la Berna și Berlin. Cf. Mihai-Ștefan Ceaușu, *op. cit.*, p. 461–463, 533–534; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II (în continuare se va cita Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II), Suceava, Iași, Princeps Edit, 2004, p. 557.

¹⁶ Silvestru (nume de botez Samuil) Morariu-Andrievici (1818–1895) – mitropolit. A absolvit Institutul Teologic din Cernăuți (1843). A fost preot în Ceahor, referent auxiliar, consilier la Consistoriul arhiepiscopal din Cernăuți (1862–1880), profesor la Seminarul diecezan din Cernăuți. După ce a intrat în viața monahală (1873), a urcat treptele ierarhiei bisericești: arhimandrit, arhimandrit diecezan și vicar general al Mitropoliei (1877), arhiepiscop al Cernăuților (martie 1880) și mitropolit al Bucovinei și Dalmației (mai 1880). A fost membru în Camera Deputaților și în Camera Domnilor a Consiliului Imperial din Viena; deputat al corpului întâi electoral al curiei marii proprietăți (marea proprietate ecleziastică) în legislatura a II-a (1867–1869), a III-a (1870–1871); deputat virilist în legislatura a V-a (1880–1883), a VI-a (1884–1889), a VII (1890–1891) și a VIII-a (1892–1895). A aderat la partida federalistă, apoi la fracțiunea național-conservatoare și a luptat pentru păstrarea autonomiei bisericești și a drepturilor românești în Bucovina, precum și pentru folosirea limbii române în Dieta Bucovinei. S-a implicat în viața culturală a provinciei: a editat revista „Candela”; a înființat prima tipografie românească în Bucovina (care-i va purta, mai târziu, numele); a sprijinit înființarea societății muzicale „Armonia” (1881) și a societății studenților teologi „Academia Ortodoxă” (1889); a contribuit la înființarea de școli sătești în limba română, editând o serie de manuale (cărți de citire, religie, aritmetică, metodică pentru învățători); a fost vicepreședintele Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina. A publicat sonete și fabule. A fost unul dintre primii care au adoptat transcrierea liniară a notelor, în lucrarea *Psaltichia bisericească asedzată pe noate muzicale* (1879). Dintre lucrările semnate de Silvestru Morariu-Andrievici amintim: *Micul Komenic pentru întâia clasă a școalelor poporene* (1851); *Carte de cetire sau Legendariu românesc pentru întâia clasă a școalelor poporene* (1852); *Metodica calculăciunii cu cifre* (1858); *Liturgica care cuprinde scurta tâlcuire a rânduielilor*

George Grigorovici: Au scris cărți, dar n-au făcut școli.

Ion Nistor: Ba au făcut și școli pretutindeni. Dar niciodată boierimea nu s-a împotrivit ca să se facă școli, precum susține d-l Grigorovici.

George Grigorovici: Vedeți protocoalele Dietei.

Ion Nistor: Protocoalele Dietei arată ce lupte s-au dat în Bucovina pentru școala românească. Populația a avut și are școli, însă școlile au servit birocrăției austriece drept mijloc de deznaționalizare și nu s-a pomenit nicăieri pe toată rotunjimea pământului ca un guvern să impună părinților limba în care trebuie să învețe copiii lor. Zeci de ani sătenii din Mihalcea, Dănila etc., au cerut școală românească și nu li s-a dat zeci de ani; școlile acestea au rămas pustii, fiindcă părinții nu voiau să-și trimită copiii la școala ruteană impusă de guvernul austriac. D-l Grigorovici susține că populația ruteană se românizează. Am combătut în mod științific și obiectiv părerea aceasta greșită. În Ipotești și Burla se găsea o populație veche românească, care era amenințată de cotropirea ruteană. Dar elementul român s-a dovedit mai tare și așa a rezistat rutenizării. În Burla trăiesc multe familii cu numele istoric Neculcea. Așa s-au adăpostit și la Ipotești coloniști ruteni și stăpânirea trecută s-a grăbit să le clădească școală ruteană. Era firesc ca populația să ceară să învețe limba care se vorbea pe acolo, pentru că era limba în care se înțelege cu toată lumea. Călăuziți de acest spirit practic, au cerut școală românească și li s-a dat.

George Grigorovici: Eminescu este din satul acela rutean și din Eminovici s-a făcut Eminescu.

Ion Nistor: Greșiți, de regulă, în afirmațiile d-voastră. Eminescu nu s-a născut în satul Ipotești de lângă Suceava, ci în alt Ipotești, din ținutul Dorohoiului. Ați auzit și d-voastră trăgând clopotul undeva, dar nu știți unde. Tot atât de neîntemeiată este și afirmația d-voastră că mitropolitul Blajevici¹⁷ ar fi fost sârb. Acest vrednic cleric era unul dintre cei mai fervenți naționaliști bucovineni, semnând poezii cu pseudonimul Șoimu. El a introdus literele latine în Bucovina și n-a contribuit cu nimic la rutenizarea țării. Onoratul nostru coleg, d-l Alexandrescu, îl

liturgice după tipicul bisericii drept credincioase a Răsăritului (1860); *Învățătura dogmatică generală* (1862); *Învățătura dogmatică specială* (1862); *Învățătura morală* (1864); *Aritmetica pentru școalele sătești* (1868). Cf. Emil Satco, *op. cit.*, p. 83–84; Mihai-Ștefan Ceaușu, *op. cit.*, p. 418–419, 466, 471.

¹⁷ Teoctist Blajevici (1807–1879) – a absolvit Institutul Teologic din Cernăuți. În perioada 1832–1937 a fost paroh la Storojineț și Prisăcăreni. Din anul 1837 a intrat în cinul monahal, cu numele de Teoctist. A fost duhovnic spiritual la seminarul Institutului Teologic; catehet la Școala de dascălie; referent și asesor la Consistoriul episcopal; profesor suplinitor la Gimnaziu și la Școala Preparandială din Cernăuți; egumen al Mănăstirii Dragomirna; arhimandrit de scaun la Mitropolie. Între anii 1877 și 1879 a fost mitropolit al Bucovinei și Dalmației. A fost unul dintre primii autori de manuale școlare pentru limba română și religie; autorul unei „gramatici teoretico-practice a limbii daco-romane”; poet și fabulist. Dintre lucrările publicate, amintim: *Theoretische-praktische Grammatik der daco-romänischen, das ist der moldauischen oder walachischen Sprache, nach ganz neuen Grundsätzen un einer leichfasslichen Methode* (Lemberg, Cernăuți, 1833; retipărită în anul 1856); *Istoria vieții lui Isus Hristos* (Viena, 1865); *Istoria biblică a așezământului celui vechi* (Viena, 1865); *Creștineasca învățătură a năravurilor sau moralul creștinesc* (1865). Cf. Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, p. 116–117.

confundă probabil cu episcopul Eugenie Hacman¹⁸. Prin urmare, omul care a avut așa de frumoase sentimente românești și care a introdus alfabetul latin în locul celui chirilic, întrebunțat până atunci, acest om nu poate să fie învinovățit că ar fi sârb, că a rutenizat Bucovina, după cum se susține pe nedrept.

George Grigorovici: Nu am spus acest lucru!

Ion Nistor: Constat că nu sunteți în curent cu toate problemele și datele istorice din Bucovina. Acestea am ținut ca să vi le spun, ca să nu mai rămână nicio umbră asupra memoriei acestei venerabile fețe bisericești.

D-l Grigorovici mai vine cu încă o afirmație pe care o găsesc tot atât de puțin întemeiată ca și cele discutate până acum. D-l Grigorovici susține că d-l [Iancu] Flondor¹⁹, ca președinte de republică, ar fi trecut averea Fondului religios asupra mitropolitului Vladimir²⁰, iar eu aș fi contramandat această dispoziție, punând în

¹⁸ Eugenie Hacman (1793–1873) – a absolvit Facultatea de Teologie Romano-Catolică a Universității din Viena. După ce s-a călugărit a fost sfințit diacon și ieromonah. A fost profesor de religie la Școala trivială și profesor pentru Studiul biblic la Institutul Teologic din Cernăuți; episcop al Bucovinei (1835–1873); numit arhiepiscop și mitropolit al Bucovinei și Dalmației în anul 1873 nu a fost instalat, deoarece a decedat subit. A militat pentru dezvoltarea învățământului primar și a școlilor confesionale. A introdus româna ca limbă de învățământ în locul latinei la Institutul Teologic din Cernăuți, a obținut reînființarea unor școli primare românești și înființarea unei Școli Normale la Cernăuți, cu limba de predare româna (ulterior, aceste școli au devenit școli de stat cu limba de predare germana). A susținut construirea de biserici (în vremea sa au fost construite Palatul Mitropolitan și Catedrala din Cernăuți). Din cauza atitudinii sale (s-a opus revendicărilor naționale românești, a condus autoritar eparhia, a favorizat rutenii și introducerea limbii germane în administrația eparhială), Eugenie Hacman „și-a pierdut atașamentul clerului”. Cf. Emil Satco, *op. cit.*, p. 470–471.

¹⁹ Iancu Flondor (1865–1924) – a urmat cursuri juridice, obținând licența și doctoratul în drept la Viena (1894). Militând pentru ideea națională, s-a implicat activ în viața politică, devenind președintele Partidului Național din Bucovina (1892). Din anul 1900 a întemeiat Partidul Național Poporal, care a fuzionat cu Partidul Național în anul 1902. Peste șase ani a înființat Partidul Creștin Social Român. În anul 1918 a condus acțiunea națională pentru unirea Bucovinei cu România, fiind președintele Constituantei care, la 27 octombrie 1918, a proclamat autodeterminarea românilor din Bucovina. A fost șef al guvernului provizoriu (din 12 noiembrie 1918) și ministru delegat cu administrarea Bucovinei cu reședința la Cernăuți (din 4 ianuarie 1919). În aprilie 1919 a demisionat din această funcție, devenind, pentru scurt timp, membru al Partidului Poporului. Pentru detalii, vezi Vlad Gafița, *Iancu Flondor (1865–1924) și mișcarea națională a românilor din Bucovina*, Iași, Editura Junimea, 2008; Daniel Hrenciuc, *Familia Flondor versus destinul Bucovinei istorice*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2018; Ștefan Purici, „Iancu Flondor (1865–1924). O viață în slujba dreptății”, în „Codrul Cosminului”, Suceava, s.n., nr. 10, 2004, p. 259–270.

²⁰ Vladimir (nume de botez Vasile) Repta (1841–1926) – mitropolit. A făcut studiile gimnaziale (1856–1864) și cele universitare (Institutul Teologic, 1864–1868) la Cernăuți. Între anii 1871 și 1873 a urmat specializări la Viena, München, Bonn și Zürich. A fost profesor la Gimnaziul superior din Cernăuți (1868–1871), profesor la Institutul Teologic (1873–1875) și la Facultatea de Teologie (1875–1896), decan al Facultății de Teologie în patru legislaturi, rector al Universității din Cernăuți (1883–1884), inspector pentru învățământul primar din districtul Cernăuți (1875–1895). După ce s-a călugărit (1885, Mănăstirea Sucevița), a urcat treptele ierarhiei bisericești: ieromonah (1885), protosinghel (1886), arhimandrit (1890), vicar general al Mitropoliei Bucovinei (1896–1902), episcop de Rădăuți (1899), arhiepiscop al Cernăuților și mitropolit al Bucovinei și Dalmației (1902). În anul 1924 s-a retras din scaunul de mitropolit. A fost vicepreședintele Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (1889–1896), membru al Camerei Deputaților în Consiliul Imperial din Viena (din anul 1901). S-a luptat pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale preoților, a construit

locul administratorului pus de mitropolit un administrator regal. Dar, d-lor, este adevărat că am contramandat dispoziția antecesurului meu și să-mi dați voie să arăt pentru care motive. Moșiile episcopale și bisericesti din Bucovina au fost luate de împăratului Iosif al II-lea, după alipirea Bucovinei, în administrația statului și s-a format din ele un fond numit Fond religios²¹. Acesta a căpătat o organizare prin

numeroase case parohiale, a restaurat vechi ctitorii voievodale (Putna, Mirăuți), a ridicat pe bani proprii un cămin pentru bătrâni. Mitropolitul Vladimir Repta a prezidat, în noiembrie 1918, în Palatul Mitropolitan, lucrările adunării care a declarat unirea Bucovinei cu Regatul României. A colaborat la revistele „Candela” și „Viitorul”. Este autorul lucrării *Psihologia și însemnătatea ei pentru deșteptarea, cultivarea și înaintarea vieții religioase* (1888). A fost senator în Parlamentul României întregite și președinte al Senatului, ca decan de vârstă, în legislatura 1919–1920. Pentru meritele sale în activitatea de cultivare a identității românești din Bucovina a fost ales, în anul 1919, membru de onoare al Academiei Române. Cf. Dorina N. Rusu, *Membrii Academiei Române. 1866/2003. Dicționar*, ediția a III-a, revăzută și adăugită, București, Editura Enciclopedică, Editura Academiei Române, 2003, p. 718; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. II, p. 305–306.

²¹ Fondul religios greco-oriental al Bucovinei (din 1821 Fondul bisericesc din Bucovina; 1870 – Fondul bisericesc greco-oriental din Bucovina; 1925 – Fondul bisericesc ortodox român al Bucovinei), a fost creat la 19 iunie 1783 (Ordonanța Consiliului Aulic de Război nr. 3 469/1783), în urma unor acțiuni anterioare luate de administrația austriacă. La 27 decembrie 1781, împăratul Iosif al II-lea a aprobat memoriul guvernatorului Bucovinei, Karl Freiherr von Enzenberg, din 11 decembrie 1781, care privea „încamerarea” moșiilor bisericești și mănăstirești și desființarea acestora. În anul 1782 s-a trecut la inventarierea lor și la 1 martie 1783 toate moșiile Episcopiei Rădăuți, delimitate și hotărnicite, între 9 martie și 20 iunie 1782, au fost trecute în proprietatea statului. Fondul cuprindea toate sursele de venit ale bisericilor, mănăstirilor și schiturilor, ale episcopiei de Rădăuți precum și proprietățile acestora din toată Moldova; în total au trecut în administrarea Fondului 110 sate cu moșii și cu circa 20 de munți, păduri, poieni, heleșteie. Regulamentul duhovnicesc bucovinean din anul 1786 a reglementat statutul și caracterul Fondului bisericesc: „Sub numirea de Fond religios se înțelege întreaga avere destinată pentru întreținerea religiei. Aceste averi ale Fondului religios constau în bani gata sau în natură, adică averi mănăstirești și preoțești mișcătoare și nemișcătoare. Veniturile realizate din acestea intră cu destinație precisă în casa religioasă și se valorifică absolut prin plata cheltuielilor de întreținere necesară pentru plata personalului bisericesc și pentru școli și numai pentru binele clerului, al religiei și omenirii”. Crearea Fondului bisericesc a urmărit scopuri economico-financiare, dar și politice. Acesta a fost un „instrument național-politic”, care „a permis și stimulat colonizarea și deznaționalizarea”, favorizând fenomenularendășiei, care a căpătat ample proporții după anul 1783. După unirea Bucovinei, statutul Fondului a fost reglementat printr-o serie de acte normative elaborate între anii 1921 și 1922. Legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe din Regatul României (6 mai 1925, art. 39–43) stabilește statutul Fondului ca fundație specială de sine stătătoare, administrată de un Consiliu eparhial, sub președinția mitropolitului Bucovinei. Statul își rezerva dreptul de control prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor și cel al Cultelor. Ulterior au fost elaborate alte acte normative (1936, 1937, 1938, 1940, 1941, 1942) privitoare la regulamentul de organizare și funcționare a Fondului. Începând cu anul 1946 Fondul și-a pierdut în totalitate autonomia, iar la 11 iunie 1948 Societatea anonimă „Domeniile Bucovina” (constituită după instaurarea regimului comunist) a fost naționalizată. Prin decretul nr. 273/1949, Fondul bisericesc ortodox român al Bucovinei a fost desființat. Acesta a fost cel mai mare proprietar de terenuri din Bucovina, deși, de-a lungul timpului, au fost înstrăinate, prin vânzări, colonizări, exproprieri, schimburi, cumpărări, jumătate dintre moșii. În anul 1918, Fondul era proprietarul a 266 352 ha, adică 25,71% din suprafața Bucovinei (față de 63%, cât avea în anul 1786). Avera imobiliară a Fondului consta în păduri, domenii și mine. Pădurile Fondului ocupau o suprafață de 249 972 ha (225 159 ha păduri propriu-zise, 5 722 ha terenuri arabile și fânețe, 18 276 ha pășuni și 815 ha teren neproductiv), pe când suprafața întregă împădurită a Bucovinei era de 447 868 ha. Avera imobilă a Fondului era apreciată la aproximativ 135 000 000 de coroane, iar cea mobilă la circa 20 000 000 coroane. După cel de al Doilea Război Mondial,

legea de stat, care a fost de mai multe ori revăzută și a rămas o lege organică a statului. Administrația a fost, după cum recunoaște și d-l Grigorovici, bună; atât numai că ea a fost ostilă atât bisericii, cât și intereselor noastre naționale, ca toate administrațiile austriece. Organizarea și administrarea erau sub conducerea statului. D-l Grigorovici susține însă aici un lucru neadevărat. D-sa crede că d-l Flondor, ca președinte de republică, în virtutea puterii sale de șef de stat, ar fi ridicat această lege și ar fi dat bisericii Fondul acesta, moșiile și averile acestea. Domnule Grigorovici, predarea s-a făcut printr-o simplă adresă, din 2 aprilie 1919, când d-l Flondor era ministru în guvernul român²². Prin urmare, d-sa nu era președinte de republică, iar în Decretul-lege de unire se prevede că legile fundamentale rămân în vigoare până nu se vor schimba pe cale constituțională. Prin urmare, nu un ministru delegat cu administrația Bucovinei, dar nici Consiliul de Miniștri nu avea căderea să schimbe o lege organică și aceasta [fiind] o simplă adresă către Î.P.S. Mitropolit Vladimir.

D-lor, evident că măsura aceasta era ilegală și atunci, printr-o adresă ce am făcut Î.P.S. Mitropolit Vladimir, am contramandat dispoziția antecesurului meu, rămânând ca chestiunea să se rezolve mai târziu, pe cale constituțională. Totodată,

patrimoniul Fondului a scăzut cu 20% (aproximativ 42 810 ha teren forestier și agricol) prin cedarea nordului Bucovinei către U.R.S.S. În anul 1949, cu ocazia operațiunilor de lichidare a patrimoniului Fondului, s-a constatat că acesta deținea 192 468 ha (187 056 ha de teren forestier și 5 412 ha de teren arabil). Cf. Mihai Iacobescu, *Din istoria Bucovinei*, vol. I (1774–1862), *De la administrația militară la autonomia provincială*, București, Editura Academiei Române, p. 194–197; Sorin-Toader Clipa, *Fondul bisericesc al Bucovinei și lichidarea lui (1948–1949)*, Suceava, Editura Universității „Ștefan cel Mare”, 2006, p. 42 și urm.

²² În calitate de ministru-delegat al guvernului, Iancu Flondor a emis mai multe ordonanțe, printre care și Ordonanța nr. 109/23 ianuarie 1919, prin care întreaga avere a Fondului bisericesc trecea în seama mitropolitului Bucovinei, Vladimir Repta. În scrisoarea adresată acestuia, la 2 aprilie 1919, Iancu Flondor își motiva acest demers în felul următor: „Fundațiunea care cuprinde averea bisericii dreptmăritoare din Bucovina – Fondul religionar gr. or. bucovinean – menit pentru susținerea cultului dreptmăritor din această țară, a fost sub ocupație austriacă, contrar dreptului canonic, administrat de autorități lumești, în timpul din urmă de Ministerul de Agricultură și de Culte din Viena. Prin faptul unirii, competențele acestor ministere au trecut asupra administrației Bucovinei, înființată prin Înaltul Decret-lege din 18 decembrie 1918, nr. 3 745. Administrația Bucovinei, recunoscând fără preget drepturile bisericii asupra acestei averi, a pus capăt amestecului ilicit al autorităților mirene și s-a mărginit la însărcinarea d-lui George Sârbu cu girarea administrației moșiilor bisericești, urmată prin Decretul din 23 ianuarie 1919, nr. 109. Având în vedere dreptul canonic, autonomia bisericii și menirea Fundațiunii, țin de datoria mea să trec administrația Fondului religionar gr. or. bucovinean în seama bisericii dreptmăritoare din Bucovina, la mâna Î.P.S. Voastre, rămânând ca [și] controlul statului privitor la întrebuințarea averii, potrivit menirii sale fundamentale, să fie stabilit ulterior, pe cale legislativă. Vă rog, deci, pe Î.P.S. Voastră, să binevoiți a lua în seamă această avere și de a dispune totul ce credeți de cuviință pentru buna administrare. D-l George Sârbu se va prezenta din ordinul meu la Î.P.S. Voastră pentru stabilirea amănuntelor. Primiți, Î.P.S. Voastră, expresia înaltei mele stime și a devotamentului meu fiesc”. Această dispoziție a fost, ulterior, contramandată de către Ion Nistor, care l-a înlocuit pe administratorul numit de Vladimir Repta cu un administrator regal. Legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe din Regatul României (6 mai 1925, art. 39–43) stabilește statutul Fondului bisericesc ca fundație specială de sine stătătoare, administrată de către un Consiliu eparhial, sub președinția mitropolitului Bucovinei. Statul își rezerva dreptul de control prin Ministerul Agriculturii și Domeniilor și cel al Cultelor și Artelor. Cf. D.S., M.O., nr. 15, 17 iulie 1920, p. 207–213; Sorin-Toader Clipa, *op. cit.*, p. 62; Ion Agrigoroaiei, *România interbelică*, vol. I, Iași, Editura Universității „Al. I. Cuza”, 2001, p. 258–262.

am invitat pe Î.P.S. Mitropolit să consimtă la constituirea unei comisii mixte, compusă din clerici și mireni, care ar fi avut însărcinarea de a studia problema și de a găsi o soluție care să mulțumească pe toți. Am recurs la acest expedient pentru că eu nu puteam admite ca administrația unei averi așa de considerabile să treacă dintr-o mână în alta pe altă cale decât pe cea cerută de lege.

Al. Constantinescu: Ați făcut aceasta în urma hotărârii noastre ca guvern; d-voastră nu ați fost decât un transmițător al hotărârii guvernului, care nu putea tolera ca un membru al guvernului să ia averea și să o dăruiască cui vrea el.

George Grigorovici: Sunteți de acord amândoi.

Al. Constantinescu: Desigur, pentru că nu era permis unui ministru al Bucovinei ca să ia averea statului și s-o dăruiască bisericii.

George Grigorovici: Nu este adevărat că e averea bisericii, este averea statului.

Ion Nistor: Vom reglementa pe calea legiferării chestiunea acestui Fond. Prin urmare și în privința aceasta trebuie să admită, atât d-l Grigorovici, cât și onor[atul] Senat că s-a purces conform cu legile care erau în ființă. D-l Grigorovici își face un titlu de merit deosebit că apără unde vede asupriri. Sunt de acord cu d-sa. D-sa, bunăoară, apără toate sectele baptiste și adventiste care au încolțit în Bucovina. Muncitorii bucovineni care s-au înapoiat din America și din alte părți au căpătat în drumul spre casă, de la un institut din Amsterdam, biblii și diferite alte cărți religioase. Pe acestea nimeni nu le poate înțelege. Am citit și eu mai multe cărți de acestea și vă mărturisesc că nu le-am putut ghici rostul. Sectarii aceștia țin prin sate conventicule [adunări secrete], se adună sâmbăta, în loc de duminica, și citesc, fără ca lumea care ascultă, și nici cei care citesc aceste cărți, să înțeleagă ceva. Mi s-a raportat despre lucrul acesta. Are să se convingă și d-l Grigorovici că sentimentele democratice și de dreptate sunt și la noi, naționalității, tot atât de dezvoltate ca și la d-sa.

George Grigorovici: Nu tocmai.

Ion Nistor: Atunci am luat avizul Î.P.S. Mitropolit, i-am arătat ce se petrece la sate și l-am rugat să trimită predicatori distinși ca să lumineze pe oamenii aceia care sunt rătăciți, făcându-i să se întoarcă la credința lor strămoșească. Dacă d-l Grigorovici apără interesele acestor oameni, să-mi dea voie să apăr și eu interesele bisericii mele, să caut ca acești oameni să fie readuși la viața creștinească de mai înainte.

George Grigorovici: N-am nimic contra, dar nu cu jandarmi.

Ion Nistor: Nu s-au făcut abuzuri. A fost un singur caz în Frătăuți.

George Grigorovici: Sunt patruzeci de cazuri.

Ion Nistor: Firește că [aceste] conventicule trebuiau să fie supravegheate; contra oamenilor nu s-a aplicat nicio măsură de constrângere pentru credința lor. S-a folosit numai predica [în] contra lor.

George Grigorovici: Câte zile au stat în închisoare?

Ion Nistor: N-au stat pentru acest motiv, ci pentru alte contravenții.

George Grigorovici: Evangheliile li s-au confiscat!

Ion Nistor: N-am avut știre despre aceasta. Prin urmare, să-mi dați voie, dacă d-voastră apărați pe adventiști și sâmbătari, cum îi numim noi pe aceștia, dacă ei au dreptul să-și apere biserica lor, să avem și noi dreptul de a ne apăra biserica noastră, care are în urma ei o activitate culturală de două mii de ani.

George Grigorovici: Dar nu cu jandarmi.

Ion Nistor: Nu se întrebuițează forța, ci se încearcă numai de a-i readuce la credința adevărată, pe calea blândeții și a luminării.

Și acum, d-lor, să-mi dați voie să revin la alegerile trecute. D-l Grigorovici, vorbind despre alegerile din Bucovina, susține că aș fi afirmat un neadevăr, susținând că lista guvernului ar fi întrunit în Cernăuți numai 358 [de] voturi. „Iată un exemplu de iubire de adevăr”, exclamă d-l Grigorovici la adresa mea. Iubite d-le coleg, eu n-am susținut un neadevăr. Lista guvernamentală a primit 358 [de] voturi. Cum însă pe această listă erau doi candidați, d-voastră adunând voturile date, ați obținut cifra de 800. Rezultă de aici că eu n-am dreptate și că înconjur adevărul?

George Grigorovici: Atunci este o greșeală.

Ion Nistor: Poate să fie o greșeală, dar greșeala aceasta se găsește în raportul oficial al Biroului Electoral din Cernăuți, cu data de 11 iunie 1920. Aceeași metodă am observat-o și cu privire la lista socialistă, care a întrunit 6 728 [de] voturi. Cum lista aceasta cuprindea trei candidați, d-voastră ați adunat voturile date și ați obținut suma de 19 000 [de] voturi. Am susținut eu un neadevăr? Eu cred hotărât că nu! Aceeași metodă am observat-o și față de lista burgheză, de a o considera ca fiind a mea. Eu am susținut că lista aceasta a întrunit 3 261 [de] voturi, pe când d-voastră adunați voturile și găsiți 8 000. Vedeți, d-le Grigorovici, că aici nu este numai o deosebire de metodă și că eu ceea ce am susținut este purul adevăr. Ca istoric, sunt obișnuit să examinez bine lucrurile și eu v-aș recomanda și d-voastră acest procedeu. În ce privește aserțiunea d-voastră că în Cernăuți „alegerile s-au făcut cu tot calmul și tot astfel și în celelalte părți ale Bucovinei”, socotesc că este o contradicție mică, pentru că, de fapt, lucrurile nu sunt așa cum le arătați d-voastră. Acolo unde d-voastră n-ați întâmpinat niciun fel de piedici, ci v-ați bucurat de concursul guvernului, acolo unde vi s-a dat mână liberă, desigur că ați făcut ceea ce ați voit și despre modul cum s-au desfășurat alegerile în această parte nu vă plângeți, căci vă convine, desigur; acolo însă, unde v-ați simțit strânși puțin cu ușa și unde n-ați putut face ceea ce ați voit d-voastră, acolo vă plângeți ca și noi, arătând că s-au făcut ingerințe, ca în cazul Țurcanovici²³, fost ofițer în armata ucraineană.

²³ La alegerile din mai 1920 au participat și organizațiile unite ale social-democraților din Bucovina, care au lansat un *Apel*, îndemnându-i pe alegători să-și dea voturile candidaților Partidului Social-Democrat (George Grigorovici, Iacob Pistiner, Rudolf Gaidosch, Mihail Hamick, Ion Heșca, Constantin Krakalia și Isidor Țurcanovici). Isidor Țurcanovici, înscris în circumscripția Vășcăuți, s-a retras din cursa electorală. Cu prilejul validării alegerii lui Toma Ionescu (județul Vășcăuți), mai mulți alegători din Carapciu, susținuți de către deputații Iosef Ciser, Ilie Moscovici, Iosef Mayer, Eftimiu Gherman, Iuliu Haszkal, Francisc Geistlingher, au cerut invalidarea acestei alegeri, din cauza faptului că Isidor Țurcanovici, membru al Partidului Socialist, reprezentantul acestora, nu a fost lăsat să candideze, invocându-se faptul că nu era cetățean român și că se afla sub control polițienesc. Acesta a fost ofițer austriac până la prăbușirea Monarhiei Austro-Ungare, a intrat în serviciul armatei ucrainene și astfel i s-a interzis accesul în Bucovina. Ilie Moscovici a susținut o interpelare referitoare la acest caz, expunând situația lui Isidor Țurcanovici, iar deputatul Aurel Țurcan (circumscripția Vicovu de Sus, județul Rădăuți) a argumentat decizia autorităților de a respinge această candidatură în interpelarea prezentată în ședința A.D. din 25 iunie 1920. În urma supunerii la vot, contestația a fost respinsă și Toma Ionescu a fost validat ca deputat al județului Vășcăuți. Cf. Petru Rusșindilar, *George Grigorovici și social-democrația în Bucovina*, București, Editura Fundației „Constantin-Titel Petrescu”,

Prin urmare, să fim juști: nu aveți dreptul să vă plângeți de ingerințe în alegeri. Dar, în ceea ce privește alegerile din Bucovina, de astă toamnă, sunteți și mai nedrept, d-voastră susțineți că în Bucovina, cu ocazia acelor alegeri, s-au făcut mari ingerințe. Vă voi demonstra că nu aveți dreptate.

George Grigorovici: Se constată oficial.

Ion Nistor: Nu se constată. D-voastră susțineți că astă toamnă n-au fost contra candidați. Aici, înaintea mea, am lista candidaților de astă toamnă și din ea rezultă că au fost contra candidați și că s-a dat o aprigă luptă electorală între candidații partidului nostru și între diferiți alți candidați. Și d-voastră aveți cel mai puțin motiv de a vă plânge de ingerințe, fiindcă v-ați abținut de la alegeri. Abținându-vă de la alegeri, cum ați putut fi nedreptățiți? Și aici, să-mi dați voie să constat cu mare satisfacție spiritul de disciplină și de ordine al armatei române. D-voastră ați adus înaintea Senatului cazul d-lui colonel Poltzer. Să-mi dați voie să vă arăt eu cum s-au petrecut lucrurile. În timpul alegerilor era stare de asediu și s-a hotărât, în interesul ordinii, ca orice adunare să fie anunțată la comenduire și nu putea să aibă loc nicio întrunire fără ca să fie de față un reprezentant al comendurii. D-l Grigorovici n-a voit să se conformeze acestei dispoziții.

George Grigorovici: Nu este adevărat.

Ion Nistor: Ba este foarte adevărat, d-l colonel Poltzer v-a arătat dispozițiile ordonanței și d-voastră n-ați voit să vă conformați și ați preferat să vă abțineți de a mai face adunări.

George Grigorovici: D-ta ai fost de față.

Ion Nistor: Am primit raportul și știu. Dispozițiile legale care se aplică față de noi, burghezii, trebuie să admiteți să fie aplicate și față de d-voastră și trebuie să vă conformați lor.

George Grigorovici: Aplaudați hoțiile.

Ion Nistor: Produceți dovezi pentru hoții, nu aruncați cuvinte necontrolate. D-voastră susțineți aici că funcționarii s-au îmbogățit. Citați nume și aduceți dovezi!

George Grigorovici: Ce este cu d-l Doboș? Ce este cu cumnatul d-sale? De unde și-a cumpărat case?

Ion Nistor: Dovedește că și-a cumpărat casă, până atunci resping învinovățirile d-voastră cu toată energia unui om cinstit. Faceți dovezi când învinovați persoane absente, dacă voiți să fiți luat în serios, ca parlamentar și ca om politic.

George Grigorovici: Cumnatul d-tale a prădat țara, iată, o zic aici. L-ai făcut funcționar înalt.

Ion Nistor: Vă faceți ecoul calomniilor urzite la Storojineț. Nu vă face cinste că repetați astfel de infamii, după ce ele au fost dezmințite în mod formal și categoric, cu probe indiscutabile. De altfel, cei vizați n-au decât să întindă procesul de calomnie ce au intentat și asupra d-voastră.

1998, p. 126–127; D.A.D., M.O., nr. 4, 26 iunie 1920, p. 8; nr. 6, 29 iunie 1920, p. 72; *Bucovineni în Parlamentul României întregite*, vol. II.1. *Adunarea Deputaților, Legislatura 1920–1922*, ediție îngrijită, studiu introductiv, note și comentarii de Rodica Iațencu și Marian Olaru, indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, 2016, p. 212–213.

Mai susține d-l Grigorovici că eu aș fi făcut imposibilă alegerea socialiștilor în alegerile de astă toamnă. D-apoi cum puteam eu să zădărnicesc alegerile socialiștilor, când ei s-au abținut de la alegeri, căci așa primiseră instrucții de la comitetul central din Bucovina? Mi se face, deci, un proces cu totul gratuit.

George Grigorovici: Nu-ți mai este iertat să faci mișelii.

Ion Nistor: Din care civilizație ați împrumutat termenii aceștia așa de puțini parlamentari? De la Viena? D-tale ar trebui să nu-ți fie iertat să vorbești palavre. D-ta spui că eu am păreri rele despre socialiști și că-i persecut, greșești. Chiar alegerea d-tale și succesul d-tale mi le datorești, pentru care ar trebui să-mi fi recunoscător.

George Grigorovici: Care succes?

Ion Nistor: Succesul electoral al d-tale. Când mi-ai cerut să fac posibil ca să faceți brutăria aceea pentru muncitori, eu, cu întreg personalul administrativ, v-am dat tot concursul; aceasta este o faptă contra socialiștilor?

George Grigorovici: Ți-ai făcut datoria și alta nimic, iar dacă nu ți-o făceai erai un mișel.

Ion Nistor: Va să zică mi-am făcut-o. Atunci de ce te superi când spun adevărul. Totodată constat că aveți un vocabular foarte redus, de vreme ce repetați prea des cuvinte care nu vă fac cinste ca vechi parlamentar, cum vă considerați. [...]

C. Coandă: Veți avea cuvântul, d-le Grigorovici, dacă aveți ceva de spus.

George Grigorovici: Ce cuvânt? Chestiune personală este aceasta? Tare frumoasă chestiune personală de un kilometru și jumătate. Tot vorbiți că vreți să faceți economie de timp și se țin orații așa de lungi, precum este această chestiune personală.

Ion Nistor: Foarte bine, înțeleg că adevărul pe care îl spun să doară, dar nu este vina mea, ci a d-voastră, care ați riscat afirmații kilometrice neîntemeiate, care au nevoie de a fi rectificate.

George Grigorovici: Pe mine nu mă doare decât mișelia ce se face la noi.

Ion Nistor: Funcționarii și muncitorii de la Căile Ferate și de la Poștă au fost ajutați de mine, cu toate că erau supuși și depindeau de Direcția centrală din București și nu erau sub conducerea directă a administrației Bucovinei. Când a fost vorba de a ajuta pe cei ce se găseau în mizerie și recurgeau la ajutorul meu, le-am dat acest ajutor fără privire la convingerile lor politice. Am voit să arăt lucrurile acestea, ca să arăt că ceea ce a susținut d-l Grigorovici nu corespunde adevărului; dumnealui a riscat o mulțime de afirmații în discursul d-sale, care nu trebuiau să rămână în „Monitorul Oficial” fără răspuns. Și, de bună seamă că atât d-l ministru [Matei B.] Cantacuzino [ministrul Justiției], cât și d-l senator [D.] Alexandrescu ar fi fost mai juști în aprecierea discursului meu de la Mesaj, dacă ar fi avut cunoștință de întâmpinarea mea la afirmațiile greșite ale d-lui Grigorovici.

Aș avea de făcut încă multe observații la discursul d-lui Grigorovici, dar mă opresc aici, nevoind a pune la încercare indulgența d-voastre și a nu provoca un nou acces de furie din partea d-lui Grigorovici, pe care îl rog ca, în viitor, să fie mai precaut în afirmațiile sale și libertățile pe care le reclamă pentru partidul d-sale să le îngăduie și pentru convingerile noastre politice.

**UN MEMORIU CARE ACUZĂ. DORI POPOVICI,
„MEMORIU ÎNAINȚAT DOMNULUI MAREȘAL
ION ANTONESCU, CONDUCĂTOR AL STATULUI
ROMÂN, CU PRIVIRE LA SITUAȚIA DIN BUCOVINA” (II)**

MARIAN OLARU

**An Accusatory Memorandum. Dori Popovici,
“A Plea to the Lord Marshall Ion Antonescu, the Leader
of the Romanian State, Regarding the Situation in Bukovina” (II)**

*(Abstract)**

In the following article, we publish the second part of the memorandum sent to Ion Antonescu by Dorimedont Popovici, and we present his proposals for the establishment of a “new administration” in Bukovina, based on new principles and highly trained officials of great rigour and morality. The most significant part of this text refers to the “Rumanization” of the Bukovina's economy and the “solving of the Jewish problem” in Bukovina. The memorandum in itself reveals a hallucinatory mix of administrative acrimony and anti-Semitic ideas, which were, in fact, the foundations of the policy that led to the Holocaust of the Jews in Romania. In order to better outline the personality of the author of the memorandum, at the end we publish the reaction of I. E. Toroutiu to Popovici's pleading which addressed Mihai Antonescu, vice-president of the Council of Ministers, who was directly responsible for the administration of Bukovina.

Keywords: Dorimedont Popovici, memorandum, Ion Antonescu, Bukovina, Rumanization, the Jewish problem.

Publicăm în acest tom al „Analelor Bucovinei” ultima parte a memoriului trimis de Dorimedont Popovici lui Ion Antonescu, la câteva luni după revenirea administrației românești în partea septentrională a Bucovinei, care a fost ocupată de sovietici în iunie 1940. Această ultimă parte a memoriului amintit cuprinde propunerile omului politic bucovinean cu privire la principiile și modalitățile de realizare a unei noi administrații în Bucovina. Acestea trebuiau „să indice precis în ce direcție și în vederea cărui scop are să activeze” noul aparat administrativ. Conform propunerilor lui Popovici, noul împuternicit al lui Ion Antonescu în Bucovina trebuia să se bucure de un „prestigiu recunoscut”, să fie „absolut ireproșabil moral”, să dea dovadă de

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 289–309, București, 2019

simț de răspundere și de inițiativă, pentru că acesta nu trebuia să fie doar un „figurant” sau „un executant”. De asemenea, aflăm că noul aparat administrativ trebuia să fie alcătuit la inițiativa împluternicului lui Ion Antonescu. Din țesătura de argumente și cerințele formulate de Dorimedont Popovici, precum și din criticile aduse lui Mihai Antonescu, în mod direct și indirect, pentru felul cum a fost alcătuită administrația Bucovinei, deducem că persoana care făcea aceste propuneri, adică Dorimedont Popovici, se dorea a fi „împluternicul” lui Ion Antonescu în Bucovina. Scriind despre calitatea noii administrații ce trebuia înființată în Bucovina, autorul amintește că „această provincie dispune de o serie de elemente foarte bine pregătite încă de pe timpul Austriei, dintre care un număr destul de considerabil activează astăzi ca inspectori generali administrativi în administrația țării și pe lângă Ministerul de Interne. Era vorba ca administrația din Bucovina să devină cea mai bună din țară și să poată servi ca model pentru tot cuprinsul ei”.

Partea cea mai însemnată a memoriului a fost alocată de autor chestiunii „românizării” și „problemei evreiești”. Propunerile lui Dorimedont Popovici sunt un amestec halucinant de acribie organizatorică și idei antisemite, care aveau drept scop așa-zisa „rezolvare a chestiunii evreiești”. În fapt, aceasta a fost gândirea care a dus la Holocaustul din România. În acest scop, Popovici îi sugerează lui Ion Antonescu faptul că se putea inspira din experiența partidului nazist, autorul luând „contact direct” cu „oamenii de conducere din Germania”: Ioachim Ribbentrop, Rudolf Hess, Adolf Rosenberg și Gottfried Feder. Dorimedont Popovici scria că „soluția”, „de o simplitate clasică”, în împrejurări nicidecum mai potrivite ca atunci, „este înlăturarea lor sau, mai bine zis, îndepărtarea lor de pe teritoriul țării noastre, pe care viețuiesc dâșii actualmente, și deportarea lor în alte regiuni ale țării, unde să fie folosiți, deocamdată, până la noi dispoziții, în măsura aptitudinilor lor, pentru opera noastră de reconstrucție, atât a teritoriilor eliberate, cât și a teritoriilor noi cucerite, urmând ca ei să poată fi ulterior, dacă va mai exista această necesitate la acea vreme, deportați în momentul dat, când, după terminarea războiului, respectiv după încheierea păcii, se va înființa sau va trebui să se înființeze, după toate probabilitățile, un stat pur evreiesc, în statul lor propriu”. O astfel de „soluție” se întemeia, spune Dorimedont Popovici, pe o vorbă mai veche: „mai bine un sfârșit cu groază, decât o groază fără de sfârșit”.

Alături de memoriul lui Dorimedont Popovici, prezentăm și memoriul lui I. E. Torouțiu, pe atunci membru al Cabinetului civilo-militar al Basarabiei, Bucovinei și Transnistriei și președinte al Cercului românilor bucovineni din București. Informațiile prezentate de Torouțiu se găsesc și într-o broșură anonimă, care cuprinde multe facsimile după hotărârile judecătorești expuse în acest document, intitulată *Din viața aventurierului Dori Popovici, fost șef al Organizației Partidului Poporului din Bucovina. Acte și documente – facsimile și autografe*, f. a., f. l. Aceasta a apărut la București, după ce Dorimedont Popovici a părăsit partidul lui Alexandru Averescu, în 1927, invocând că „nu mai are încredere în acesta”. Felul în care a apărut respectiva broșură și conținutul acesteia ne fac să credem că I. E. Torouțiu a fost cel puțin unul dintre cei care au sprijinit apariția ei.

**Memoriu înaintat domnului mareșal Ion Antonescu,
conducător al statului român, cu privire la situația din Bucovina,
la principalul ei vinovat, la posibilitățile de îndreptare
și la rezolvarea problemei evreiești (II)**

Elaborat la dorința domnului conducător al statului, înainte de acordarea
unei audiențe cu privire la chestiunile expuse

București, 15 noiembrie 1941

Posibilitate de îndreptare

Domnule Mareșal, după toate câte le-ați putut cunoaște din relatările mele de față, situația din Bucovina a devenit, prin un concurs de cele mai regretabile împrejurări, una din cele mai arzătoare, delicate și dificile probleme din viața internă a statului român. Situația văzută chiar numai prin prisma celor arătate în prezentul memoriu, fără ca Domnia Voastră să mai aveți cunoștință despre celelalte elemente pe care le dețin și care, privind chestiuni de ordin personal sunt, bineînțeles, de o gravitate excepțională, incomparabil mai mare decât datele pe care vi le-am înșirat, de proporții direct uriașe, nu poate să fie în niciun caz tolerată mai departe. Un remediu trebuie găsit cu orice preț și fără nicio întârziere și întrucât Domnia Voastră, Domnule Mareșal, sunteți însăși întruciparea hotărârii și executării, gata să tăiați, dacă e nevoie, chiar în carne vie, să faceți orice, totul, totul, când este vorba de a salva această țară, această posibilitate este dată, având în vedere că Domnia Voastră dețineți în aceste clipe în mâinile Domniei Voastre și întreaga putere de stat, în sensul cel mai larg și bun al cuvântului.

În prima linie este necesar, Domnule Mareșal, ca să se producă dintr-o dată, pe toată linia, o destindere sufletească în Bucovina, populația de acolo să răsuflă, să recapete iarăși încrederea în viitor și să încete deznădejdea care domnește astăzi în rândurile ei. În acest scop se impune, Domnule Mareșal, ca în fața crudei realități pe care ați avut ocazia s-o cunoașteți în toată strășnicia ei, prin redarea fidelă de față a faptelor, așa cum s-au petrecut acolo, ca în fața cataclismului care se anunță pentru această provincie și ne amenință chiar pe toți, ca Domnia Voastră, prin o hotărâre eroică, prin un adevărat gest de conducător, să schimbați de îndată în Bucovina tot, tot, din rădăcină, să nu rămână nici urmă din materialul putred și șubred al aparatului administrativ, care a patronat toate câte s-au petrecut, fie de le-a inspirat și încurajat numai, cu sau fără voie.

În loc de sistemul vechi, trebuie de întronat neapărat un sistem cu totul nou, un sistem care să refacă provincia, să n-o distrugă ca până acum, un sistem care să introducă o cu totul altă mentalitate, de la care să bată un alt suflet. Întreaga populație trebuie să afle că, după noul sistem, Bucovina nu va mai fi a tuturor hoților și tâlharilor, ci a oamenilor cinstiți, că după noul sistem bunurile statului vor

fi, de astăzi, în realitate, ale lui și că nu-i va fi permis nimănui să se atingă de ele, decât cu prețul vieții, că toți acei care s-au înfruptat din ele, fie că le-au furat, fie că le-au obținut cu prețuri derizorii din mână liberă, oricine ar fi aceștia, vor trebui să le restituie, luându-și, bineînțeles, pedeapsa cuvenită, vor trebui să afle că bunurile statului reprezintă un capital, care nu poate fi folosit de azi înainte pentru nimic altceva decât numai și numai pentru binele scopurilor sale și, în acest sens, pentru binele tuturor și a tot de care este nevoie pentru ca statul să poată prospera. În virtutea acestui principiu, lumea trebuie să afle că bunul public, mijloacele statului, destinate fiind scopurilor sale, vor fi folosite, în prima linie, pentru opera de reconstrucție și refacere, și anume, atât pentru reconstrucția generală a tuturor întocmirilor, așezămintelor și elementelor pe care se întemeiază existența statului, cât și pentru refacerea acelor care au fost năpăstuiți, păgubiți și sărăciți de ocupația bolșevică și de consecințele războiului.

În legătură cu toate acestea, va trebui lumea să afle în mod precis cum și în ce fel se va soluționa, în sfârșit, problema evreiască. Agitația ce există astăzi pe această chestiune nu mai este de suportat. Nu avem, doar, nimic de ascuns în fața nimănui. Interesele superioare ale neamului reclamă, în mod imperativ, o soluționare radicală a acestei probleme și drept aceea, ea trebuie realizată neapărat. Nemaiputând fi de azi înainte loc în țara românească, pentru multă vreme, pentru populația evreiască, lucru pe care, de altfel, îl recunoaște astăzi toată lumea de la noi, fie de orice naționalitate, fie străină sau română, fie ea antisemită sau filosemită, ba chiar evreii singuri, nu există niciun motiv ca ea să nu fie lămurită, *urbi et orbi*, astfel ca să știe fiecare în ce condiții se va desfășura evacuarea lor din țară, ori ea se va face pe de-a-ntregul în toată țara sau numai în teritoriile eliberate, ori ea va cuprinde totalitatea evreilor sau numai a unei părți din ea și, în cele din urmă, dacă această evacuare se va efectua într-un ritm mai accelerat sau mai lent.

Neînțelegerile de astăzi, frământările sociale, tensiunile într-o anumită parte de civili și militari, care dăinuiesc de un timp încoace pe această chestiune, n-au absolut niciun rost, ele stingheresc numai bunul mers al lucrărilor de reconstrucție și tulbură neconținut liniștea de care avem neapărată nevoie, având în vedere gravitatea atâtor probleme pe care avem a le rezolva.

Dați, Domnule Mareșal, Bucovinei un alt sistem de administrație, în felul cum l-am arătat, un alt aparat administrativ, îndrumați să se rezolve chestiunea evreiască după principiile de mai sus și puneți în fruntea administrației din Bucovina un om întreg, care știe ce vrea, un om cu curajul opiniei sale, în baza experienței și a suferințelor pe care le-a îndurat – cine n-a mâncat pâinea amară a suferințelor, nu are înțelegere pentru necazurile nespuse ale celor nevoiași – și Domnia Voastră veți avea cea mai mare satisfacție în această provincie, veți avea vesela grădină cu mândrii feciori a lui Vasile Alecsandri, veți avea iarăși Bucovina înfloritoare de odinioară.

Metoda de a înfăptui cele ce vi le-am spus, Domnule Mareșal, este cât se poate de simplă. Dați ordin Domnia Voastră, în virtutea puterii supreme ce o dețineți în stat, să se redacteze imediat o nouă lege pe baza unor cu totul alte principii decât cea veche și concomitent cu aceasta, un regulament, care să indice precis în ce

direcție și în vederea cărui scop are să activeze noul aparat. Noua lege de organizare să lase toată răspunderea pentru buna administrație a provinciei, exclusiv numai și numai în seama împluternicului Domniei Voastre. Tot ce privește administrația Bucovinei n-are voie să se execute sub protecția și la ingerința altuia, ci numai sub protecția și la ordinul Domniei Voastre. Fără o absolută claritate în această privință, este exclusă orice posibilitate a unei bune administrații. Trebuie să rămână așa cum ați fost Domnia Voastră hotărât la început, ca împluternicului Domniei Voastre să nu fie sub niciun raport la ordinul unui alt organ de stat, de oricare rang ar fi. Omul ales pentru această înaltă funcție să fie un om cu un prestigiu recunoscut, absolut ireproșabil din punct de vedere moral și cu un simț de răspundere cât se poate de bine dezvoltat, pentru ca să fie capabil de o inițiativă proprie, fără de care este exclusă orice posibilitate de progres. Nu se poate ca împluternicului Domniei Voastre să fie numai un executant, numai un figurant; punerea în valoare a talentelor și calităților personale ale fiecăruia care stă în fruntea unei organizații, este una din condițiile cele mai cardinale, pentru a promova o activitate rodnică și, mai ales, pentru ca aceasta să dea rezultate excepționale.

Alcătuirea aparatului administrativ să rămână exclusiv la aprecierea împluternicului Domniei Voastre, bineînțeles fiindu-vă rezervat Domniei Voastre dreptul de aprobare; orice amestec din afară să nu fie numai oprit, ci pus chiar sub sancțiune. Dacă e vorba ca întreaga răspundere s-o poarte împluternicului, nu se poate concepe, în niciun caz, ca să nu i se atribuie și lui dreptul de a-și alege colaboratorii. Aceasta este o condiție *sine qua non*. Este lucru știut că cel mai bun organizator și cel mai chemat element ca să stea în fruntea unui aparat de așa mare importanță, cum este administrația unei provincii, este acela care are posibilitatea și știe să-și aleagă oamenii. Experiențe nu sunt îngăduite să se facă pe spinarea unei populații în suferință. Toată arta unei bune guvernări și a unei bune administrații e în funcție de următoarea condiție, ca omul care e chemat să stea în fruntea guvernului sau administrației să cunoască țara, referințele și oamenii. Șeful suprem al administrației are principala obligație de a nu se pierde în detalii, ci să îndrumeze și să supravegheze numai, cu cea mai încordată atenție, activitatea acelor pe care și i-a ales. Cum se practică alegerea comandanților în timp de război, fiind pus fiecare, după capacitatea sa, la locul său, așa trebuie procedat și cu organizarea unei administrații, dacă dorim ca ea să fie bună și cât se poate de ireproșabilă.

În virtutea legii care există astăzi, situația șefului suprem al administrației din Bucovina este cu totul alta. Administrația de acolo se face în baza acestei legi prin trei organe și anume: în afară de guvernator, încă prin așa-zisele directorate și prin Consiliul Provincial, și nu prin un singur organ, în persoana împluternicului Domniei Voastre, cum ar trebui să fie. Consiliul Provincial, care este prevăzut în legea existentă, se constituie din șefii directoratelor respective. Șefii directoratelor, fiind la ordinul guvernatorului, este fatal ca un Consiliu Provincial alcătuit din aceștia să nu folosească la nimic. Și, de fapt, acesta este cazul în realitate. După noua lege, acest Consiliu ar trebui să fie compus din cei mai experți și cinstiți bărbați ce-i are provincia, din specialiști recunoscuți ai tuturor ramurilor vieții

economice, culturale și sociale, deoarece numai în această formă poate să fie de vreun folos real. Misiunea acestui Consiliu Provincial ar fi de a-și da avizul în toate cazurile în care guvernatorul le-ar cere Consiliului; în același timp, însă, Consiliul Provincial ar trebui să aibă și dreptul de a putea face și din inițiativă proprie Guvernământului provinciei propuneri de folos obștesc. Practica de până acum, prevăzută de altcum și în art. 17 al vechii legi, drept care prefectii pot fi recrutați din rândul ofițerilor și din rândul funcționarilor, trebuie să înceteze; întrucât o bună administrație nu se poate face, în niciun caz, fără oameni titrați și de carieră, viitorii prefecti să nu aibă voie a fi recrutați decât din rândurile funcționarilor care întrunesc aceste condiții. Nici chiar ofițerii titrați să nu fie admiși în fruntea prefecturilor, deoarece nu posed și nici nu pot să posed pregătirea necesară.

Buna administrație în vechea Monarhie Habsburgică, a cărei administrație era cea mai bună administrație recunoscută în toată lumea, chiar funcționarii titrați și cu un stagiul de mai mulți ani nu erau admiși sub niciun raport, fiind chiar doctori în științele juridice și economice, să ocupe un post de prefect, câtă vreme nu se supuneau unui examen de capacitate, pentru a da dovadă că sunt în curent cu toate legile administrative și că dispun și de o suficientă experiență pentru a putea conduce cu succes un județ. Noua administrație în Bucovina trebuie să fie o a doua justiție și, de aceea, asigurarea unei bune administrații în țara românească nu va fi posibilă atâta vreme cât nu se va introduce acest sistem de necondiționată pregătire a elementelor ce pot face parte din aparatul administrativ și în organizația noastră de stat.

În Bucovina, soluționarea acestei chestiuni nu întâmpină nicio dificultate, întrucât această provincie dispune de o serie de elemente foarte bine pregătite încă de pe timpul Austriei, dintre care un număr destul de considerabil activează astăzi ca inspectori generali administrativi în administrația țării și pe lângă Ministerul de Interne. Era vorba ca administrația din Bucovina să devină cea mai bună din țară și să poată servi ca model pentru tot cuprinsul ei. Acest lucru se poate împlini, fără doar și poate, cu cea mai mare ușurință, alcătuindu-se aparatul administrativ din această provincie deodată cu întronarea noului sistem, numai din funcționari care au dat acest examen de capacitate – subsemnatul a dat acest examen, fiind sub stăpânirea austriacă, vremelnic, funcționar administrativ, cu exacerinate generale – și care având această calitate asupra lor, dispun de toate cunoștințele necesare atât cât să administreze județele în modul cel mai satisfăcător, cât și ca, prin filiera lor, să poată trece pe încetul, treptat, treptat, toți funcționarii din țară care îmbrățișează cariera administrativă și sunt destinați să urce treptele ierarhiei, până la gradul de prefect. Organizată în acest fel, administrația din Bucovina, ea nu numai că va fi cea mai bună din țară, dar ea va fi și o pepinieră de cea mai mare importanță pentru pregătirea viitorilor prefecti și, prin ei, pentru realizarea reformei atât de urgent necesară în administrația țării noastre.

În înțelesul celor arătate mai sus, administrația Bucovinei și apoi, cu încetul, a întregii țări, trebuie purificată fără cruțare de toate elementele neapte, netitate și nepregătite, oricare ar fi aceste elemente și ori de a cărui protecție s-ar bucura ele, administrația țării nefiind un azil pentru toți protejații și protejatele oamenilor cu

influență. Deodată cu apariția legii, să apară și un regulament care să specifice programul de lucru, pe care are să-l desăvârșească noua administrație, în baza principiilor fixate, precum și instrucțiuni detaliate și precise, după care are să activeze pentru a împlini acest program.

Acest program trebuie să reglementeze toată activitatea viitoare a noului aparat administrativ, punând-o în serviciul următoarelor patru probleme: I. Reconstrucția generală; II. Înviorarea vieții economice; III. Româizarea industriei și comerțului; IV. Rezolvarea problemei evreiești.

În ce privește problema dintâi, ea se va rezolva prin valorificarea tuturor bunurilor rămase de la străini și bolșevici, care să asigure statului mijloacele necesare pentru refacerea edificiilor publice și pentru îndrumarea imediată a unei acțiuni de echitabilă despăgubire și ajutorare a populației păgubită de pe urma războiului. În ce privește problema înviorării economice, prin punerea, cât se poate de grăbită, în funcție a fabricilor existente și a tuturor stabilimentelor comerciale, admițând să activeze în ele, întrucât nu am dispune de un număr suficient de români pregătiți, comercianți evrei, din rândul celor reținuți în țară, din considerații de utilitate publică, bineînțeles, punând sub conducerea acestora, lucru care ar trebui în permanență supravegheat de către administrația publică, un număr de învățăcei, accelerând astfel pregătirea elementelor comerciale românești, de care ducem astăzi atât de mare nevoie. Mai departe, în ce privește problema a treia, ea se va rezolva prin o trecere mai accelerată și conștiincioasă a potențialului economic rămas de la străini asupra românilor și, în sfârșit, de a rezolva problema evreiască după anumite norme, pe care mi-am permis să le propun prin expunerile mele cuprinse în capitolul IV al acestui memoriu.

Cu privire la problema românzării, căreia se impune ca să i se dea o deosebită atenție, situația extrem de tristă în care am ajuns în Bucovina sub acest raport, din cauza lipsei de expeditivitate a Directoratului de Românzare, reclamă în mod imperios să se stabilească, fără întârziere, mai întâi, numărul total al întreprinderilor industriale și comerciale și a tuturor elementelor pregătite românești de care dispunem în Bucovina și pe acelea care ar dori să vină din diferite părți ale țării, pentru ca să se poată înlocui prin ele cât se poate de multe locuri vacante, urmând ca acest proces să se accelereze prin o propagandă potrivită, până ce vom putea umple toate locurile goale și vom putea asigura vieții economice un curs normal. În legătură cu rezolvarea acestei probleme, ar fi ca statul să întrețină, din mijloacele sale, un număr de elemente tinere prin diferite orașe ale țării, pe la diferite întreprinderi comerciale și industriale, pentru ca să putem împăna ulterior cu aceste elemente, cu un ceas mai devreme, întreprinderile disponibile din Bucovina. Inaugurând noul sistem în Bucovina, mai mult sau mai puțin în conformitate cu cele ce le-am arătat mai sus, va fi să se treacă, după ce vor fi aduse publicului la cunoștință toate acestea, la instalarea noului aparat administrat în baza noii legi și [a] noului regulament redactat cu respectul programului pe care l-am dezvoltat mai sus.

În ce privește purificarea administrației Bucovinei, despre care am vorbit mai înainte, o comisie alcătuită în acest scop și înzestrată cu depline puteri, să fie obligată a

examina toate actele săvârșite sub administrația trecută și să-i tragă la răspundere pe toți acei care sun vinovați de cele ce s-au petrecut, fie din punct de vedere penal, fie din punct de vedere administrativ sau din punct de vedere al prestigiului și demnității personale, de care trebuie să se bucure fiecare slujbaș public și pe care l-au pângărit, anchetându-i și sancționându-i în modul cel mai sever. Populația și opinia publică trebuie să-și primească satisfacția cuvenită pentru toate fărădelegile ce s-au săvârșit sub ochii ei, ea trebuie să se convingă, să vadă așa-zis cu ochii radicala schimbare care s-a produs în viața administrativă din Bucovina, pornindu-se, cu toată severitatea, primenirea moravurilor publice. Peștele de la cap putrezește. Fiecare, ori mic ori mare, fără deosebire, trebuie să răspundă în fața legii pentru faptele sale, altfel este absolut cu neputință și va rămâne pe veci imposibilă o regenerare morală în țara românească. Nu se poate cere conștiinciozitate și corectitudine în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu ale slujbașilor mici, când cei mari nu se străduiesc să meargă, cu cel mai bun exemplu, înainte. Populația să știe că ce a fost a trecut și că, odată cu instalarea noului aparat, a început opera constructivă și refacerea țării din toate punctele de vedere, în toată puterea cuvântului. Prin această refacere imediată a prestigiului, atât de pângărit până astăzi, a autorităților publice din Bucovina, va reînvia, în mod automat, respectul necondiționat ce trebuie să-l aibă populația față de autorități și supunerea oarbă față de ordinele stăpânirii. Va începe o viață nouă, așa cum dorește populația din Bucovina, așa cum o recer necesitățile și cum numai singură poate să servească intereselor de consolidare ale întregului nostru stat.

Rezolvarea problemei evreiești

Problema evreiască este, prin faptul că agită neîncetat, de ani de-a rândul, viața noastră publică și, mai ales, prin faptul că ea e veșnic folosită ca o strapontină politică, una din acele probleme care trebuie să-și afle neapărat, odată, o soluție clară și definitivă. Pe strapontina aceasta s-au ridicat și înălțat în țara noastră o serie de oameni așa-zisi naționaliști, la locurile cele mai înalte de conducere, fără ca să fi fost însă pătrunși în sufletul lor de toată măreția idealului național, care impune o înăbușire a pasiunilor și poftelor personale și, prin urmare, fără ca să fi putut realiza, pe această chestiune, cu nimic mai mult și mai puțin decât așa-zisele partide democratice. Problema aceasta n-a putut fi rezolvată până acum numai și numai din cauza profunde imoralități care a existat până acum la noi în țară, din cauza acestei nemaipomenite cangrene care a pătruns până în cercurile cele mai înalte de conducere, chiar în acele cercuri care se afișaseră sub drapelul pur naționalist și antisemit feroce, ba încă mai mult, sub domnia fostului rege de tristă memorie, în cercurile de cea mai intimă apropiere a fostului suveran. Ea a fost veșnic abordată, fluturată evreilor pe la nas, niciodată însă luată în serios, folosită numai ca un mijloc de presiune, pentru a putea fi exploatată în scop de auto îmbogățire. Să voiești a trăi în condițiile cele mai agreabile, în lux și îmbuibare, astâmpărându-ți aceste pofte pe spinarea și din buzunarul direct al evreilor și să voiești, în același

timp, a rezolva problema evreiască în mod serios și așa cum o reclamă, în mod imperios, interesele vitale ale țării, este o absolută imposibilitate.

După umila mea părere, care m-am ocupat foarte mult de această chestiune în modul cel mai serios și am activat chiar pe teren pentru soluționarea ei, depunând cele mai încordate eforturi în acest sens, dând încă înainte de opt ani ființa unui instrument special economic în acest scop și luând chiar personal contact cu oamenii de conducere din Germania, și anume cu d-l fost ministru Rudolf Hess, cu ministrul de Externe de astăzi, d-l Ioachim Ribbentrop, cu ideologul Partidului Național-Socialist, d-l Adolf Rosenberg, cu secretarul de stat, d-l inginer Gottfried Feder, care a redactat primul program al acestui partid și alții, bineînțeles neprimind în această chestiune nu numai cea mai mică încurajare, ci, dimpotrivă, combătut fiind pe toată linia, atât din partea guvernelor care s-au perindat și de către toți profitorii vieții publice de azi, și cunosc, prin urmare, cât se poate de bine problema, soluționarea ei nu poate fi socotită, la nici un caz, de așa mare greutate precum apare în ochii neștiutorilor de cauză. Pot să afirm că soluționarea ei este direct de o simplitate clasică, firește pentru cazul dacă și împrejurările sub care urmează să fie soluționată problema sunt destul de prielnice în această privință.

În ce privește împrejurările actuale de la noi, ele n-au fost nicicând mai potrivite de a soluționa această problemă în mod satisfăcător și definitiv acum. Enervarea și neliniștea care s-au produs prin cele întâmplate până acum aproape în toată Europa și, cu deosebire, la noi, fac ca însăși populația evreiască să dorească acest lucru. Punctul lor de vedere nu poate să fie altul decât să se facă odată un sfârșit, oricare ar fi el, după vorba veche: „mai bine un sfârșit cu groază, decât o groază fără de sfârșit”. Astfel fiind, constelația este, sub raportul psihologic, a cum mai favorabilă pentru a-i da problemei evreiești o soluție definitivă și aceasta, cu atât mai mult, cu cât pentru interesele noastre naționale, ca și pentru cele economice, aceasta poate fi soluționată în modul cel mai satisfăcător, fără de a face prin această soluție nicio nedreptate și poporului evreiesc.

Trecând acum la examinarea problemei mai de aproape, așa avea mai întâi să observ că ea poate să fie soluționată pe diferite căi, ea fiind în funcție de considerentele care o cer într-un moment dat și de împrejurările sub care urmează să se facă. Astfel fiind, una este chestiunea cum poate fi soluționată ea în general, și alta cum ar trebui ea să fie soluționată în special la noi, îndeosebi cu privire și la celelalte probleme multe și mari pe care avem a le rezolva. În ce privește chestiunea posibilităților care sunt date pentru soluționarea ei în general, ea a fost pusă pe vremuri și în alte țări, unii recomandând a o soluționa prin înființarea unui stat propriu evreiesc, în care ar putea să fie deportați evreii din toată lumea, alții prin trecerea în masă a evreilor la creștinism și, iarăși, alții prin înlăturarea lor din țările în care se pune problema, pe orice cale, aplicându-se îndeosebi, cu toată severitatea, măsurile polițienești cu privire la intrarea evreilor în țară și, în sfârșit, aceasta bineînțeles numai din punct de vedere academic, prin desființarea sau exterminarea lor totală, cu un cuvânt, prin suprimarea ființei lor cu forța.

Cum înființarea unui stat propriu evreiesc nu stă în puterea noastră, cum trecerea evreilor la creștinism nu rezolvă nici ea problema din punct de vedere al conservării rasei sau, mai bine zis, nu ne convine nouă s-o aplicăm din niciun punct de vedere, și cum, în sfârșit, soluția suprimării lor nu o poate aplica niciun stat de pe fața pământului, prin urmare nici noi, atât din punct de vedere economic, politic, uman și religios, fără a expune viața de stat celor mai mari riscuri, fără de a o împinge astfel chiar la distrugere, la completa ei desființare, rezultă, în mod evident și stringent, că singura soluție pe care o putem aplica este înlăturarea lor sau, mai bine zis, îndepărtarea lor de pe teritoriul țării noastre, pe care viețuiesc dânsii actualmente și deportarea lor în alte regiuni ale țării, unde să fie folosiți, deocamdată, până la noi dispoziții, în măsura aptitudinilor lor, pentru opera noastră de reconstrucție, atât a teritoriilor eliberate, cât și a teritoriilor noi cucerite, urmând ca ei să poată fi ulterior, dacă va mai exista această necesitate la acea vreme, deportați în momentul dat, când, după terminarea războiului, respectiv după încheierea păcii, se va înființa sau va trebui să se înființeze, după toate probabilitățile, un stat pur evreiesc, în statul lor propriu.

Având în vedere momentele arătate mai sus, chestiunea care se pune pentru noi actualmente, în condițiile date, se rezumă numai asupra a două chestiuni și anume: în primul rând asupra chestiunii dacă deportarea evreilor de pe teritoriul țării noastre, cu excluderea aceluia nou cucerit, să aibă un caracter total sau parțial și apoi asupra modalităților, asupra formei sub care ar fi să se pună în executare hotărârea definitivă care va trebui să fie luată în această privință, adică asupra felului cum să se execute transporturile. Nici aceste chestiuni de mai sus nu sunt așa de greu de soluționat, cum ar putea face impresia la primul moment.

Fiind în vremurile de astăzi, extrem de critice, prin care trecem, problema construcției și refacerii țării cea mai ardentă și de căpetenie pe care trebuie s-o soluționăm în mod necondiționat, oricât de mari sacrificii am fi nevoiți să aducem pe altarul acestei chestiuni, drumul pe care se pot găsi soluțiile cu privire la chestiunile menționate este de la sine indicat. Se recere numai să examinăm, fără nicio preocupare, în modul cel mai obiectiv, dacă și în ce măsură au ajuns evreii să fie o necesitate la noi în țară, o necesitate prin faptul că îndeplinesc aici o anumită funcție socială, deoarece numai în acest fel se va putea cunoaște măsura în care ne putem dispensa de ei. Este un fapt prea bine cunoscut că oricât de ușor ne-am putea dispensa și am dori să ne dispensăm de ei, din diferite puncte de vedere, din punct de vedere economic această posibilitate nu este dată într-o măsură care să satisfacă toate curentele din țară. Când este vorba să soluționăm chestiuni așa de importante, cu un caracter direct epocal, cum este chestiunea de față, trebuie să avem curajul a privi realitatea în față. Oricine ar fi păcătit, noi sau antecesorii noștri, este indiferent. Greșeli s-au făcut, noi trebuie să le recunoaștem, neputând trece în niciun caz peste ele sau, mai bine zis, peste gravele consecințe pe care le-au avut mai ales acum, când este vorba să soluționăm problema evreiască în mod serios, complet și definitiv.

Evreii au cucerit, în cursul anilor, la noi în țară, poziții de o foarte mare importanță sub raportul economic, pe care le ocupă și astăzi. Găsind la noi în țară, din

cauza gradului foarte redus de cultură a poporului nostru rural și din cauza imbecilității intelectualității noastre românești, pentru metodele lor de exploatare, un teren propice, ei au invadat din toate colțurile lumii, din ce în ce tot mai mult, pe pământul nostru și au pus stăpânire pe întreaga noastră viață economică și pe întreg comerțul țării în așa largă măsură, încât astăzi nu cred să fie cu mai mult decât 30–40% în mâinile noastre. Astfel fiind, se pune pentru noi, în legătură cu rezolvarea chestiunii pe care dorim s-o soluționăm, pur și simplu următoarea întrebare: este dată posibilitatea de a-i înlocui pe toți evreii dintr-o dată și pe acei care s-au specializat în ramura industrială, precum și în domeniul comercial și diferite alte direcții în care se recer anumite cunoștințe și îndeletniciri, pe care nu și le poate agonisi nimeni fără un stagiu mai îndelungat, apoi de a umple golurile imense care s-ar ivi dacă i-am scoate din țară pe toți evreii care exercită diferite profesii libere, începând de la medici, contabili etc. și terminând cu toate categoriile de meseriași, până la cei mai mici care există, atunci n-ar fi nicio dificultate ca problema evreilor din Bucovina, ba chiar din întreaga țară, să fie rezolvată în mod integral și fără nicio pierdere de timp, decât doar de acel mic răgaz strict necesar, de care este nevoie pentru a face toate pregătirile trebuitoare, cuprinzând totalitatea evreimii, fără deosebire. Pentru cazul, însă, când această posibilitate nu este dată, atunci se înțelege de la sine că se ivește necesitatea de a nu-i îndepărta pe toți, ci numai în parte și de a reține din ei pe toți acei pe care nu-i putem înlocui și care, prin urmare, fiind de o absolută necesitate publică, au devenit pentru noi un așa-zis rău necesar, un *malum necessarium*. Oricât de legitime și de explicabile ar fi alte porniri de a rezolva această problemă din alte puncte de vedere, ele trebuie neapărat înăbușite sau, cel puțin, temperate, dacă nu voim să zguduim edificiul nostru economic și, cu el împreună, pe cel statal.

În fața problemei uriașe care apasă în vremurile de astăzi asupra conducerii statului nostru, de a asigura populației din toate unghiurile țării, cu orice preț, posibilitatea de existență, traiul de toate zilele, bucățița de pâine de care are absolută nevoie și fără de care nu poate exista și apoi refacerea acelei părți din ele care a îndurat de pe urma urgiilor războiului și a ocupației bolșevice cele mai înimaginabile pagube și pierderi de imobile, de material viu și mort și de a nu stingheri cu nimic și în niciun fel posibilitățile ce sunt date în aceste privințe, nu poate să încapă, în niciun caz, alte considerente decât numai și numai binele general al țării. Factorii care au să hotărască în soluționarea acestei chestiuni sunt exclusiv numai interesele neamului. Aceste interese sunt rezultanta tuturor celorlalte subordonate, ale diferitelor straturi sociale, producătoare și consumatoare, pe care le avem în țară și care concurează în această privință, exercitând toate la un loc partea lor de influență, din toate punctele de vedere, atât din punct de vedere militar și național, care ar reclama un ritm mai accelerat, cât și din punct de vedere economic, politic și social, care impun un ritm mai lent, concretizând, în cele din urmă, pe cale de coordonare, în mod imperativ, care sunt în realitate adevăratele interese ale neamului. *Salus reipublicae, suprema lex esto*. Binele patriei trebuie să fie suprema lege, în toate împrejurările, orișicând, orișunde și în orice chestiune.

Desigur, e foarte dureros și extrem de dureros că, din cauza adevăratelor crime naționale ce le-a comis aproape toată galeria oamenilor de stat de pe vremuri, trebuie să ne lovim astăzi de dificultăți care ne pun în imposibilitatea de a rezolva problema evreiască, în toată măsura pe care am dorit-o cu toții din punct de vedere național. Nu există, desigur, niciun adevărat român, curat la suflet, care ar susține teza, fie măcar o singură clipă, ca evreii să rămână, din oricare punct de vedere ar fi, cu toții în țară, dar acesta este adevărul. Toate încercările, opintirile și străduințele care au fost depuse în anii din urmă până acum de către câțiva români, între care, cum am arătat, și subsemnatul, pentru a înlocui în viața comercială și economică în de comun elemente evreiești cu elemente românești pe o scară cât se poate de întinsă, pentru ca chestiunea să poată fi rezolvată fără prea multă pierdere de timp, au rămas, din cauza legăturilor interesate ce au existat întotdeauna în țara românească, între păturile conducătoare ale țării, fără excepție, chiar între cercurile conducătoare, așa-zise naționaliste, și între evreime, care s-au pus totdeauna de-a curmezișul realizărilor celor mai frumoase probleme pentru înflorirea țării, numai pentru a-și astâmpăra poftele lor personale, complet infructuoase.

V-aș fi foarte recunoscător, Domnule Mareșal, dacă mi-ați da ocazional prilej să vă vorbesc despre această chestiune extrem de interesantă, pentru ca să vă puteți convinge câte nobile intenții, câte eforturi eroice depuse în această direcție, cu cele mai mari sacrificii imaginabile, au fost ținute în loc de către guvernanții de până astăzi, condamnate să eșueze în modul cel mai lamentabil. Datorită acestor împrejurări direct zguduitoare din punct de vedere al nemerniciei unor oameni, care au avut atât de mare răspundere față de viitorul țării, creându-i, prin imoralitatea lor, o situație disperată din toate punctele de vedere, din care numai Dumnezeu știe cum va ieși, precum datorită lipsei de capacitate și de dragoste a tuturor acelor în a căror grijă a fost lăsată până acum organizarea românizării comerțului nostru național, noi avem astăzi, cu nespusă durere, fie zis, prea puține elemente pregătite pentru a rezolva problema refacerii economice, fără a fi nevoiți să reținem, cu sau fără voie, un număr destul de considerabil de evrei în țară, pentru ca să putem face față situației și să corespundem pe deplin necesităților de care suferă întreaga țară.

Ce bine ar fi fost, bunăoară, dacă Directoratul Românizării din Cernăuți ar fi avut, pe lângă timpul îndelungat ce i-a stat la dispoziție de la eliberarea Bucovinei până astăzi, fericita inspirație să oblige pe comercianții evrei, în loc să-i plimbe în mod cu totul inutil cu steaua lui David pe străzile orașului, să-și deschidă fiecare de îndată după ce acest Directorat a luat ființă prăvăliile lor în care au activat, luând alături de ei un număr de învățăcei români, pe care puteau să-i impună însuși acest Directorat și atunci comerțul din Bucovina era, dintr-o dată, ca prin farmec, înviorat și noi nu ne-am găsi astăzi în această provincie în fața acestei situații de plâns care domnește acolo și în fața situației de a fi nevoiți să reținem astăzi un număr cu mult mai mare de evrei în acest teritoriu decât ar fi fost nevoie, dacă acest Directorat ar fi fost la înălțimea chemării sale și nu s-ar fi făcut vinovat de această gravă și neiertată omisiune. E absolut necesar ca din această tristă experiență, pe care a trebuit

s-o facem din cauza unei lipse de suficientă capacitate a celor ce conduc Directoratul din Bucovina, să desprindem cel puțin învățăturile necesare. Ea să fie un îndreptar pentru viitorul aparat administrativ.

Trecând acum, după ce am făcut aceste constatări, la felul cum ar trebui să se procedeze mai departe, urmează, cu cea mai stringentă necesitate, să se facă de îndată, pe de o parte, un tablou al întreprinderilor comerciale și industriale care au stat în patrimoniul țării și, pe de altă parte, un tablou exact al elementelor românești disponibile, cu suficientă pregătire, cărora le-am putea încredința aceste întreprinderi, rămânând ca pentru restul acestora, pentru care nu avem elemente românești, să facem tot posibilul, pe cale de propagandă, să-i aducem pe toți tinerii comercianți care ar dori să vină din restul țării la fața locului, pentru ca să se umple cât posibil cu aceștia o parte din locurile care au rămas neocupate. Să se facă tot posibilul pentru ca să nu decadă acest colț de țară în care a existat pe vremuri, înainte de intrarea prea numeroasă a evreilor la noi, patronată și încurajată de către chiar guvernele așa-zise naționaliste de pe vremuri, o stare atât de bună economică și înmiiit mai multă mulțumire sufletească decât astăzi.

Concomitent cu această lucrare să se facă și tabloul necesar al evreilor aflători încă în Bucovina, pentru a putea alcătui, în baza datelor oficiale ce le avem, terminate fiind tablourile cu privire la numărul existent al întreprinderilor industriale și comerciale, lista acelor evrei care urmează să fie reținuți în țară. În baza tuturor acelor elemente, să se stabilească apoi, cu absolută exactitate, câte și care categorii și câți evrei de fiecare categorie au fost reținuți realmente și dacă au putut fi puse în funcțiune toate întreprinderile, având tot interesul să nu rămână niciun gol care ar putea să împiedice normalizarea vieții economice, spre care trebuie să tindem cu toată energia. Cum în pleiada de evrei care au fost reținuți în Bucovina se găsesc, cum am arătat în capitolul II al faptelor, un număr extrem de considerabil de comuniști dovediți și de alte elemente periculoase evreiești intrate în țară în timpul cel mai recent, chiar în timpul ocupației bolșevice, se înțelege de la sine că înainte de ce se va face selecționarea elementelor pe care suntem nevoiți să le reținem din considerații de utilitate publică, vor trebui luate cele mai aspre măsuri pentru ca, în baza actelor oficiale care există, în baza fișelor de la Serviciul Siguranței și de la Poliție, precum și în baza actelor penale și fiscale, să fie eliminați, în afară de cei amintiți ca fiind indezirabili, fără cruțare și toți cei care au avut o atitudine iloială și dubioasă față de interesele statului român, apoi toți acei care au intrat în conflict, în cursul șederii lor în țară, cu Codul Penal și cu morala publică și au fost și sancționați ca atare pentru aceste delictе, apoi acei care nu și-au îndeplinit îndatoririle lor fiscale către stat și, în sfârșit, toți acei care s-au pretat de a obține, prin mită sau alte mijloace, mărturii false de botez, fără să fie creștinați, cazuri din care există foarte multe pe teritoriul eliberat al Bucovinei și și-au bătut, în acest fel, joc de toate instituțiile noastre publice, de biserică și de lege, în scurt, de tot ce avem mai sfânt, pentru care fapte din urmă eventualii infractori vor trebui, bineînțeles, să-și ia mai întâi pedeapsa cuvenită înainte de a fi scoși din țară.

La sfârșit, ar mai fi să ating, cu câteva cuvinte, chestiunea modalităților sau, mai bine zis, a felului cum să se execute transporturile. În această privință, nu încapă multă discuție. El este în funcție de rolul ce voim să-l jucăm în concertul popoarelor civilizate. N-avem decât să luăm exemplul de la aliații noștri germani. Luând aceștia în primire, cu ocazia recentelor transporturi de evrei, ce au fost organizate în Bucovina, unele din ele în anumite centre ale teritoriului cucerit de la bolșevici, au observat o atitudine cât se poate de civilizată, întâmpinându-i la debarcarea lor din trenuri cu deosebită atenție, purtând în orice privință, atât sub raportul alimentației, cât și sub raportul asigurării unor adăposturi agreabile, grija ca să fie mulțumiți. *Mutatis mutandis*, să se facă și la noi la fel. Evreii sortiți să plece, să știe dinainte locul destinației, încotro pleacă, ce ocupații vor putea exercita și, în sfârșit, să fie transportați în condiții omenești.

Acestea sunt, în liniamente generale, mai mult sau mai puțin, principiile cardinale după care s-ar putea soluționa, în mod provizoriu, până la terminarea războiului și încheierea păcii, această chestiune.

Ținând cont de toate amănunțele și principiile pe care le-am dezvoltat în acest capitol cu privire la rezolvarea problemei evreiești, eu cred că ea se va putea face în modul cel mai impecabil din toate punctele de vedere, astfel că pe această cale vom putea repara multe din cele ce s-au păcăuit pe această chestiune, cu ocazia evacuării așa de mult discutată a evreilor din Bucovina și că modul nostru de soluționare va putea fi, de azi înainte, o pagină de mândrie pentru felul cum am știu s-o soluționăm și, poate chiar, un model pentru alte state în care s-ar ivi, pentru viitor, necesitatea de a rezolva această problemă.

Încheiere

Domnule Mareșal, sunt fericit că mi-a fost dat de împrejurări să vă pot prezenta acest memoriu și să-mi îndeplinesc obligația de conștiință care m-a determinat să vă solicit audiență. Certitudinea că, în aceste condiții date, în care am fost chemat sau, mai bine zis, invitat de Domnia Voastră să vă prezint această lucrare, veți binevoi a lua cunoștință despre toate acele cuprinse în acest memoriu, este pentru mine o garanție neprețuită că am făcut prin aceasta un foarte important și puternic pas înainte spre îndreptarea situației din Bucovina și poate chiar de îndreptare a situației din întreaga țară. Mai mult nu puteam să fac și nici nu pot să fac. Mi-am salvat sufletul și cu aceasta sunt, cel puțin deocamdată, mulțumit. *Animam meam salvavi*, așa spuneau strămoșii noștri romani. Restul stă exclusiv în puterile Domniei Voastre.

Stându-vă Domniei Voastre, Domnule Mareșal, la dispoziție acum lămuririle cele mai fidele cu privire la tot ce am avut impresia că vă este necunoscut sau asupra cărora ați fost poate greșit informat, aveți toată posibilitatea, fiind în același timp și în deplină cunoștință de cauză a întregului fel cum se prezintă situația din Bucovina, să luați cea mai fericită hotărâre, atât pentru salvarea acestei nenorocite

provincii, cât și pentru binele întregii țări. Dacă, poate, în primul moment când ați primit adresa mea erați pentru o clipă înclinat să dați dorinței mele de a vă vorbi un alt înțeles, v-ați putut convinge din memoriul de față că lucrurile se prezintă în realitate cu totul altfel decât cum pare că vă informează alții.

V-am făcut expunerile mele de față, cum ați putut desigur să vă convingeți, cu toată dragostea ce poate s-o aibă un bun român pentru țara sa, cu toată franchețea unui om devotat cauzei pentru care luptă, fără ca să fi adus pe nedrept cuiva nici cea mai mică atingere sau să fi defăimat și ponegrit pe cineva. Nicăieri, în nicio frază și nici într-o propoziție nu se poate găsi ceva care ar putea fi interpretat în acest sens. Aceasta este realitatea. *Contra factum non est argumentum*. În fața realității nu există niciun argument. În fața expunerilor mele sincere și devotate binelui general, pe care-l dorește toată lumea din țara românească, trebuie să capituleze toate manevrele oculței. Totdeauna, de câte ori m-am străduit să fac un bine pentru țară, m-am lovit de toată gama deziluziilor și decepțiilor pe care mi le-au pregătit toți profitorii și exploataorii acestei țări. De astă dată, cred, ba mai mult chiar sunt convins, având cea mai nețărmată încredere în simțul Domniei Voastre legendar de dreptate, și având în vedere că ați suferit și Domnia Voastră enorm de mult pentru sfânta cauză a neamului nostru, că ei vor trebui să se dea în lături. Înaintea adevărului trebuie să capituleze minciuna. Înaintea cinstei trebuie să se plece imoralitatea și corupția.

În fața celor ce am expus trebuie să amuțească șoaptele intriganților și în fața intențiilor mele curate trebuie să se închine toți câți m-au pângărit până astăzi. Sper că prin expunerile mele de față mi-am deschis pentru totdeauna drumul care duce la sufletul Domniei Voastre de mare român și pe care voiau să mi-l închidă tocmai acei care se gândesc numai la interesele proprii și nici nu știu ce-i dragostea de țară. Îmi place a crede că mă voi putea folosi de această fericită împrejurare pentru ca să pot fi țării de mai mare folos decât cum am putut fi până acum. Altceva nu doresc, atât și nimic mai mult. Înainte de câțiva ani, când mareșalul Averescu, care nutrea cele mai frumoase sentimente de iubire părintească pentru mine, apreciindu-mă ca cel mai cinstit și entuziast om politic din țară, insistând pe lângă mine atunci, cu ocazia ultimelor alegeri, să mă reîntorc în cadrele partidului domniei sale, din care ieșisem într-un moment dat, fiindcă nu mai puteam suporta atmosfera cu desăvârșire viciată a acestui pe vremuri atât de bine apreciat instrument politic, să reintru pentru ca să-mi reiau iarăși locul pe care l-am avut, ba chiar mai mult, să primesc să fiu urmașul d-sale, i-am declarat atunci domnului mareșal Averescu, cu inima frântă de durere, fiindu-mi cumplit de jale să nu pot face acestui mare bărbat, al cărui colaborator am fost, alături de care am nutrit atâtea speranțe frumoase pentru țară și pe care am trebuit să-l părăsesc când nu se mai găsea, datorită unor ingerințe, atât din afară, cât și dinăuntru, pe drumul pe care pornise de la început, ultimul serviciu pentru care mă ruga cu nespusă duioșie și aproape cu lacrimi în ochi: „Nu vă supărați, domnule mareșal, nu voiesc să fiu în țara aceasta nimic, nimic, nici deputat, nici senator, nici ministru, nici prim-ministru, ba chiar nici

conducător, după experiențele enorm de triste pe care le-am făcut. Oameni ca mine, curați ca lacrima lui Hristos, în concepțiile lor de morală publică, intransigenți până la sacrificarea eului său, precum am dat dovadă, fiind dușmănit aproape de toată lumea, n-au ce căuta în viața publică a acestei țări, cel puțin atâta vreme cât acel care se găsește în fruntea țării, capul statului, deținătorul suveranității, suveranul însuși, [este] așa cum este astăzi”.

Domnule Mareșal, vă împărtășesc acest lucru pentru ca să știți care e soarta oamenilor cinstiți în această țară și unde am ajuns eu în politica țării românești, care am plecat cu un idealism incorrigibil din pământul sfânt al Bucovinei, ca să contribui și eu la consolidarea acestei țări. În dorința mea de a fi de folos țării, nu pot dori deocamdată, Domnule Mareșal, altceva decât să vă pot veni în ajutor, în măsura puterilor mele, pentru ca să fiți scutiți de orice decepție ce ați putea îndura în urmărirea gândurilor Domniei Voastre frumoase pentru țară și să fac tot posibilul pentru ca munca Domniei Voastre, gigantică, jertfa Domniei Voastre, neîntrecută de nimeni până astăzi, de sine, pentru binele țării, să nu fie în cele din urmă zadarnică din cauza unor oameni care, oricât de bine intenționați ar fi ei, dar necunoscând pâinea amară a suferinței, n-au urechi pentru suspinele amare ale populației, nu cunosc din propria lor experiență rănile din care sângeră ea.

Nu vreau, Domnule Mareșal, altceva decât ca să se schimbe sistemul de până acum și ca să fie ascultați, din când în când, și cei bătrâni care, deși au trăit peste două decenii în mocirla practicii politice de aici, au rămas neatinși de morbul corupției și au asupra lor, dacă nu alt merit, cel puțin acela de a fi fost români buni și intransigenți pentru cauza națională sub stăpânirea străină, până când au avut fericirea să organizeze actul unirii pregătit și stropit cu sudoarea și sângele lor.

Când cineva și-a făcut, ca și mine, datoria către neam și țară, cu cele mai de pe urmă sacrificii posibile, până la ultima limită a puterii ființei sale, când a servit cineva ca mine, fiind unul dintre cei mai aprigi și neînfricați luptători naționaliști care am susținut cu prețul carierei și existenței mele neconținut viu focul sacru al iubirii de neam în rândurile generațiilor tinere, cauza națională din Bucovina ca rar altul, când a fost cineva ca mine, supus pentru acest fapt național celor mai grele persecuții, a fost implicat neîntrerupt în fel de fel de anchete și para anchete, suspendat din serviciul statului, trimis, cu ocazia Războiului Mondial, pe front, în prima linie de foc și, în cele din urmă, trimis chiar în fața Curții Marțiale pentru trădare de țară, când a fost cineva cum am fost eu, Domnule Mareșal, o santinelă pururea credincioasă pentru interesele neamului de-a lungul întregii mele activități în România Mare, când a biciuit cineva ca mine, fiind parlamentar și exponent al românilor din Bucovina, cum se poate cunoaște din o serie întregă de discursuri publicate în „Monitorul Oficial”, imensa corupție care se găsea la baza activității aproape a tuturor partidelor politice, făcând subsemnatul toate eforturile ca să nu pătrundă și în Bucovina această cangrenă, până când, într-o bună zi, exasperat de atâta nemaipomenită decadentă ce domnea pe atunci în țară, am avut curajul pe care nu l-a avut încă nimeni în țara aceasta, nici înaintea mea, nici după mine, să

aduc într-un discurs ținut în Parlament membrilor aflători în incintă cele mai grave acuzații, apostrofându-i într-un extaz de nestăpânită și explicabilă amărăciune sufletească cu cuvintele: „Toți sunteți tâlhari și gangsteri și cei mai mari sunteți dvs., care vă găsiți pe banca ministerială”, când cineva s-a expus ca mine, cum m-am expus eu atunci, prin această atitudine unică în analele vieții parlamentare, nu numai din țară, ci aproape din toată lumea, celui mai mare pericol de a fi lovit și ucis, date fiind moravurile de la noi, de către parlamentarii vizați și prezenți, numai și numai pentru ca să-mi pot face datoria către țară până la ultimul risc, când am fost pentru acest gest mai mult decât curajos și pentru alte ieșiri similare și tot atâtea hotărâte ce le-am avut totdeauna împotriva mișeiilor și într-un moment dat și împotriva camarilei corupte până în măduvă, de la palatul fostului rege de tristă memorie, ostracizat de atunci până astăzi, nu numai de către oamenii politici, de toți fără deosebire, ci și de suveranul nostru din trecut, lucru despre care poate vă aduceți aminte și Domnia Voastră, întrucât ați intervenit ocazional ca secundant și martor din partea generalului Traian Grigorescu, învinuit și dânsul de mine de acte nu prea ireproșabile, când a fost cineva ca mine persecutat de toată lumea politică ce s-a perindat de atunci și până astăzi în această țară până la exasperare, am fost condamnat să duc o viață de adevărat martir, fiind umilit și înjosit la fiecare ocazie, numai din cauza felului meu de a fi pe chestiuni de ordin moral, de toți și de toate, fără deosebire și fără întrerupere, până în zilele de astăzi, rămânând om sărac, pierzând de pe urma ocupației bolșevice și ultima brumă din ceea ce am avut, fără ca astăzi nici măcar statul să aibă o considerație pentru situația precară în care am fost împins, ar fi timpul suprem, Domnule Mareșal, ca cel puțin acum, când statul român se găsește sub conducerea Domniei Voastre, să nu fie socotiți de buni români acei care poartă naționalismul numai pe buze pentru a-și satisface ambițiile numai pe spinarea țării sau acei care și-au bătut joc de țară, care au furat-o și prădat-o, unii dintre ei nefiind nici măcar de origine română, decât acei care au luptat, au sângerat și au sacrificat totul pentru binele ei.

Domnule Mareșal, pe vremuri, sub stăpânirea austriacă, când eu, subsemnatul, eram un idol al tinerimii române din Bucovina, acum aveți Domnia Voastră astăzi nemărginita fericire de a fi idolul neamului întreg, le-am adresat fraților mei mai tineri de atunci, cu autorul cărora țineam în frâu pe toți vânzătorii de neam și puneam la respect guvernul austriac provincial, cu ocazia unui mare miting studentesc, în nestăpânita mea durere, din cauza suferințelor noastre naționale, le-am adresat următoarele cuvinte: „Gândiți că, dacă [ceva] e putred în voi, e putredă și baza pe care se înalță speranța ce o nutrim. Gândiți că atâtea mii de sute de români se roagă pentru voi, vă pomenesc în sfinte rugăciuni, să nu-i lăsați să-și bată joc de dânsii străinii îngâmfați”.

Cu aceeași dragoste nețărnută pentru țară, în același nobil și curat sens al cuvintelor cu care m-am adresat atunci sufletelor imaculate ale tinerimii române din Bucovina, din care mă străduiam să formez, cu timpul, cât se poate de mulți oameni cu caracter, oameni de suflet, care să fie gata a-și jertfi orișicând și

orișunde totul pentru neam, îmi permit să mă adresez astăzi și sufletului Domniei Voastre curat, de cel mai mare român pe care l-a avut țara în întreaga ei istorie, ca un frate mai în vârstă, al aceleiași mame pe care o iubim cu aceeași ardoare, cu aceeași dragoste de jertfă și vă rog, cu tot respectul ce vi-l port și cu toată admirația ce o am pentru străduințele Domniei Voastre uriașe, să binevoiți a salva biata Bucovina, să binevoiți a salva fiii nenorociți ai acestei provincii, nespuse de îndurerată, care după suferințe de un veac și jumătate, sub stăpânirea străină, s-a aruncat cu cea mai nețărnută dragoste și cu cea mai desăvârșită încredere în brațele prea iubitei sale Patrii Mume, acceptând propunerile ce le-am concretizat în capitolul posibilităților de îndreptare a memoriului de față și de voiți să nu întârziati cu procesul de primenire morală, de voiți să salvați cu un ceas mai devreme întregul pământ românesc, nespuse de scump pentru noi toți, de cangrena care roade neconținut înăuntru, la rădăcinile acestei țări, atunci vă rog să binevoiți a sacrifica cu aceeași dragoste pentru țară cu care v-ați hotărât pe câmpul de luptă să sacrificați, în acest război sfânt, mii și sute de mândri feciori ai poporului român pe altarul reîntregirii noastre naționale, acum, încă înainte de ce nu este prea târziu, pe altarul consolidării ei interne, pe loțiitorul Domniei Voastre actual la președinție, dezrădăcinându-l de a vă mai substitui în exercitarea celei mai înalte funcții în viața noastră de stat, care oricât de devotat și credincios v-ar fi Domniei Voastre personal, prin faptul însă că îi lipsesc, cum ați putut cunoaște din toate câte vi le-am expus, cele mai elementare calități pentru a îndeplini o asemenea funcție de nemărginită răspundere, a pricinuit situația catastrofală din Bucovina, a nenorocit mii și sute de români și poate împinge, într-un moment dat, țara într-o și mai mare și iremediabilă nenorocire. Pe această chestiune se găsesc, Domnule Mareșal, toți românii de bine ai acestei țări, întreaga opinie publică alături de mine.

Domnule Mareșal, încheind cu aceasta expunerile mele și având cea mai desăvârșită satisfacție de a vă fi putut împărtăși, în liniamente generale, în afară, bineînțeles, de precizările cu caracter personal pe care urmează să vi le fac, neputând ele fi relevate deocamdată în scris, abia cu ocazia audienței ce v-am solicitat, care aruncă o lumină și mai catastrofală asupra celor petrecute în Bucovina, totul ce a fost de căpetenie, pentru ca să puteți fi, cel puțin, în ansamblu, edificat asupra gravității neobișnuite ce o reprezintă întreaga situație de acolo, țin de datoria mea să vă reamintesc și la acest loc că necazurile și suferințele românilor din Bucovina au ajuns la marginea ultimelor posibilități sub raportul puterii de rezistență și că orice întârziere în soluționarea problemei ce se pune cu privire la această provincie e o prelungire a chinurilor și spasmelor în care se zbat acești nenorociți, pe care nu-i puteți lua, Domnule Mareșal, fiind dumneavoastră conducătorul statului, în niciun caz pe conștiință, odată ce salvarea lor este în funcție numai și numai de voința Domniei Voastre personale.

Domnule Mareșal, vă rog, îndurați-vă de ei, salvați-i cât se poate de curând, salvați-i înainte de ce e prea târziu. Destul au fost sute și mii dintre ei deportați de bolșevici în Siberia, de unde numai bunul Dumnezeu știe dacă se vor întoarce, destule lacrimi s-au vărsat după aceștia și de ce să se mai verse și din cauză că nu le

poartă nimeni grija. Nu-i lăsați să se piardă și acești puțini, câți au mai rămas. Sunt ei doar unii dintre cei mai buni români ce-i are țara, însăși urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare.

Convinși fiind, Domnule Mareșal, că luând Domnia Voastră cunoștință de cuprinsul expunerilor mele de față, nu veți întârzia a-mi da ocazie a vi le putea completa și cu acele extrem de importante amănunte, care indică cu cea mai indubitabilă precizie marele și extrem de durerosul secret care stă la baza întregii tragedii ce s-a petrecut și se va petrece în Bucovina, atâta timp cât nu se va remedia cu cea mai strașnică severitate situația ce a fost creată până acum, rog să primiți asigurarea celui mai desăvârșit respect și cele mai nemărginite considerații ce vă poartă al Domniei Voastre totdeauna și profund devotat, Dori Popovici.

*
* *
*

20 mai 1942

Excelența voastră, domnule ministru președinte,
Mult stimată și scumpe domnule profesor,

În calitate de membru al cabinetului civilo-militar și ca președinte al Cercului românilor bucovineni din București, am avut prilejul să văd o cerere a d-lui Dori Popovici din Cernăuți, prin care acesta solicita Domnului Mareșal o audiență, ca să-i expună situația din Bucovina. Cererea era însoțită de un memoriu redactat în termeni atât de îndrăzneți, cu relatări atât de eronate, încât îmi închipui că numai dintr-un gest de clemență din partea Conducătorului Statului față de un temerar și permanent infractor, n-a urmat imediata sancțiune exemplară.

În luptele dintre partide, Bucovina noastră, scăpată de sub jugul evreo-austriac, intrase în robia politicianismului. Ea devenea, astfel, prin rotație, când pașalâc liberal, când domeniu „național-țărănist”, în care partizanii umblau cu cocarde ucrainene, amenințând Bucureștii cu pumnii strânși, iar I. Nistor, ca să-și asigure rosturile jidanilor, a importat de la București la Cernăuți pe jidanul Mendelsohn, pe care l-a ales deputat în Cameră.

Ca o stridentă exclamație între țărăniști și liberali, s-a intercalat așa-numitul Partid al Poporului, de sub președinția mareșalului Averescu, partid în care, spre dezolarea tuturor oamenilor cinstiți și de bună credință din Bucovina, Dori Popovici ajungea președintele fracțiunii averescane din Bucovina și de două ori chiar ministru, ce-i drept fără portofoliu.

Încă din tinerețe, ca student la Universitatea din Cernăuți, Dori Popovici s-a manifestat ca element gălăgios, fanfaron, excelând prin cele mai abjecte excese în *Bacho et in Venere*. A dus o viață de boem în cel mai urât și detestabil înțeles al cuvântului și, preocupat de beții și tot felul de orgii, a făcut printre studenții colegi o detestabilă școală a imoralității, a alcoolului, a desfrâului, a trândăviei și risipei. Nenumărate au fost și sunt încă și astăzi victimele acestei imorale și ticăloase îndrumări date de Dori Popovici tineretului universitar din Bucovina și numai

pentru respectul ce-l datorăm atâtor valoroși tineri români morți fără de vreme, nu vom aminti aici numele acestor victime ale desfrâului propagat de Dori Popovici. Școala pe care a făcut-o pe vremuri funestul Dori Popovici între studenții români de la Universitatea din Cernăuți a fost școala bețiilor, a exceselor sexuale, a lenei, a lipsei de la datorie, a risipei, neglijenței și a tembelismului ignorant, prezumțios și obraznic. Așa a înțeles Dori Popovici să influențeze asupra tineretului nostru universitar și pe cadavrele atâtor colegi și prieteni distruși de acest monstru negru la suflet și mai cinic decât însuși cinismul e ridicat pedestalul viitoarei sale cariere „politice”.

Din această viață detestabilă, de risipă și desfrâu, Dori Popovici intră prin anii 1900 ca funcționar la Ad[ministra]ția averilor Fondului bisericesc din Bucovina. În urma traiului ușuratic și dezonorat, iată-l repede încărcat de imense datori bănești, imense întrucât sumele ce Dori Popovici le datora pe la diferiți negustori și alți creditori din Cernăuți se găseau într-o colosală disproporție față de modestul salariu pe care în mod normal putea să-l aibă un funcționar al Fondului bisericesc la începutul carierei sale.

La câțiva ani de la intrarea în serviciul Fondului bisericesc, Dori Popovici avea, în calitatea sa de adjunct, salariul anual de 2 800 [de] coroane aur, plus un adaos de 600 [de] coroane, deci, în total, anual 3 400 [de] coroane. Asupra acestui salariu erau constituite, la epoca 1903/7 următoarele secheste: 1) Reținere lunară de 83 [de] coroane [și] 72 [de] bani – decizia Direcției generale a Fondului bisericesc nr. 19869, din 24 XI/1903, pentru amortizarea datoriei la Casa de Credit a funcționarilor publici de 7 600 [de] coroane; 2) Poprire judiciară în favorul jidanului Isak Katz, pentru plata sumei de 194 [de] coroane, cu 6% dobânzi, speze de protest și execuție silită, 18 cor[oane] [și] 54 [de] bani, cfr. Judecătoria Cernăuți, nr. E II 6024/4, din 8 III/1903; 3) Sechestru pentru plată către Jeanette Gerbel (evreică și fostă concubină a lui Dori Popovici), 123 [de] coroane – decizia Judecătoriei Cernăuți, EX 2806/4, din 25 X 1904; 4) Sechestru [pentru plată către] Jeanette Gerbel [de] 618 [de] coroane + 31 [de] cor[oane] [și] 42 [de] bani – decizia Judecătoriei Cernăuți, EX 2668/4, din 19 mai 1904; 5) Sechestru [pentru plată către] Jeanette Gerbel, 40 [de] cor[oane] + 8,34 + 5,30 + 4,70 – decizia Judecătoriei Cernăuți, EX 4675/4, din 31 VIII 1904; 6) Sechestru [pentru plată către] Moritz Frömel – 188 [de] coroane [și] 80 [de] bani + 14,66 + 3,85; 7) Sechestru [pentru plată către] Casa de Credit și Economii Währing – decizia Fondului bisericesc nr. 19622, din 6 I 1905; 8) Sechestru [pentru plată către] Herman Katz, 140 [de] coroane – Judecătoria Cernăuți, EX 2514, din 21 VIII 1905; 9) Sechestru [pentru plată către] Schallen & Wohlbrüch, 161,87 [de] coroane – Judecătoria din Viena, nr. C II 220/3, din 21 I 1905; 10) Sechestru [pentru plată către] S. Miseles, 540 [de] cor[oane] [și] 70 [de] bani – Judecătoria Cernăuți, E XVII, 3597/6, din 26 X 1906; 11) Sechestru [pentru plată către] Moses Jupiter, 141 [de] cor[oane] [și] 70 [de] bani – Judecătoria Cernăuți, E XVII, 2853/7, 13 VI 1907; 12) Sechestru [pentru plată către] Jeanette Rosenheck, 112 cor[oane], EX VII, 8618/7, din 6 I 1908; 13) Sechestru [pentru plată către] Lazăr Keller, 180 [de] cor[oane] – Judecătoria Cernăuți, EX VII, 3875/7, din 6 martie 1908.

Așadar, sechestre de peste 10 000 [de] coroane aur asupra unui salariu anual de 3 400 [de] cor[oaie]. În imposibilitatea de a face față plăților, trebuie sub jurământ în fața justiției să se auto declare în stare de faliment (jurământ de manifestare după legislația austriacă, & 47, 48 și 49, jurământ public).

Din această catastrofă morală (în judecată cu concubina evreică Jeanette Gerbel) și materială, faliment public, Dori Popovici caută să se salveze prin politică. Neavând nicio popularitate, cade în toate alegerile și astfel datoriile, în loc să scadă, cresc. Când nu mai are nicio ieșire, falsifică semnătura notarului public dr. Nicu Blându, pentru suma de 2 400 [de] coroane. În ședințele Dietei Bucovinei din 1 și 7 octombrie 1907, deputatul Aurel Onciul spune textual: „Dori Popovici se lasă hrănit de o jidancă. Eu am vederi cât se poate de largi în trebile de dragoste. Totuși, în ochii mei nu este un lucru mai spurcat decât o curvă bărbătească, un om care se lasă plătit cu bani pentru slujba ce o face unei femei” (concubinajul Dori Popovici – Jeanette Gerbel și scandaloasele procese). Urmează anchete disciplinare, două condamnări (9 sept[embrie] 1910, uneltirea Lafte Handlung, falsificarea poliției de 2 400 [de] cor[oaie], 16 febr[uarie] 1911 – Ministerul de Agricultură din Viena).

Universitatea din Cernăuți refuză de a-l înscrie drept candidat la doctorat, ca unul care este în conflict cu Parchetul, Tribunalul Penal, iar în urmă se sesizează și corpul ofițeresc, care, prin Consiliul de Onoare, îi cere să se disculpe sau dacă nu este în măsură, va fi eliminat din corpul ofițeresc austriac. Izbucnirea războiului din 1914 a însemnat pentru Dori Popovici, încolțit din toate părțile și urmărit de creditori și justiție, o temporară păsuire, iar prăbușirea Imperiului Austro-Ungar, un fericit deznodământ și definitivă scăpare de porțile pușcării, pentru ca, la 1918, după înfăptuirea cele dintâi Mari Uniri, Dori Popovici, cu feciorelnică beatitudine, din ființa sa putredă moralicește, să strige cu cinism: „cordon sanitar la Burdujeni”, „cordon sanitar” față de elementele din Vechiul Regat.

Mi-am îngăduit, Excelența Voastră, să vă arăt, în stil telegrafic, „autoritatea morală” a individului care solicită audiență mareșalului nostru. Veți înțelege, desigur, bucuria mea când am aflat că mâna ocrotitoare și dezrobitoare a martirei Bucovine, mâna curată a scumpului nostru Conducător, n-a fost întinsă impostorului Dori Popovici.

Primiți, vă rog, Excelența Voastră, domnule prim-ministru, încredințarea înaltei mele stime și considerații și statornicul devotament.

26 mai 1942

I. E. Torouțiu

Excelenței Sale, domnului ministru președinte, profesor Mihai Antonescu
Președinția Consiliului de Miniștri

DESPRE COLECTIVIZAREA AGRICULTURII ÎN BUCOVINA: FRĂTĂUȚII NOI

MIHAI UNGUREAN

About Agriculture Collectivisation in Bukovina: Frătăuții Noi

(Abstract)*

In 1949, the communist regime in Romania began the campaign of collectivization of agriculture according to the Soviet model. This process was long-lasting (March 1959 – April 1962) and had disastrous consequences for the Romanian village. The process of socialist transformation of agriculture (which distinguishes three stages, 1949–1953, 1954–1956, 1957–1962) was supported by a series of normative acts, elaborated starting with 1949. Subsequently, laws and decrees with a coercive character were issued, the adherence to the socialist transformation projects of agriculture being achieved through terror and violence. All these abuses led to the outbreak of peasant uprisings in many areas of the country, annihilated by the Militia and Security forces. In Bukovina, since 1946, there have been protests of the peasants from Rădăuți and Suceava. At the beginning of August 1949, in Rădăuți and Suceava counties other riots broke out, resulting in death, injuries, mass arrests, convictions in years of heavy imprisonment and deportations. 70 years after the beginning of the process of collectivization of agriculture in Romania, we publish the testimonies of Mihai Ungurean about the events that took place in Frătăuții Noi on August 7, 1949.

Keywords: Collectivization of agriculture, Bukovina, Frătăuții Noi, peasant riots.

Nota redacției

În anul 1949, regimul comunist din România a început campania de colectivizare a agriculturii după model sovietic. Acest proces, de lungă durată (martie 1959 – aprilie 1962), cu consecințe dezastruoase pentru satul românesc, nu a afectat doar proprietățile țăranilor, ci a fost, cum afirmau Gail Kligman și Katherine Verdery, crucial pentru crearea partidului-stat, a mecanismelor de conducere și a „omului nou”¹.

Procesul de transformare socialistă a agriculturii (în care se disting trei etape, 1949–1953, 1954–1956, 1957–1962) s-a sprijinit pe o serie de acte normative,

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Gail Kligman, Katherine Verdery, *Țăranii sub asediu. Colectivizarea agriculturii în România (1949–1962)*, traducere de Justina Bandol, Iași, Editura Polirom, 2015.

elaborate începând cu anul 1949. Astfel, Decretul 83 din 2 martie 1949 pentru completarea unor dispozițiuni din Legea nr. 187 din 1945, prevedea că exploatările agricole moșierești, fermele model, cu întregul lor inventar treceau în proprietatea statului, acestea urmând să stea la baza viitoarelor Gospodării Agricole de Stat. Totodată, se prevedeau și măsurile împotriva celor care s-ar fi opus expropriării (pedepse cuprinse între 5 și 15 ani de muncă silnică și confiscarea averii). Ulterior au fost emise legi și decrete cu caracter coercitiv, adeziunea la proiectele de transformare socialistă a agriculturii fiind obținută prin teroare și violențe. Toate aceste abuzuri au dus la izbucnirea unor răscoale țărănești, în multe zone ale țării, anihilate de forțele de Miliție și Securitate.

În Bucovina, încă din anul 1946 (an în care autoritățile române au instituit sistemul rechizițiilor forțate în forma cotelor) s-au înregistrat proteste ale țăranilor din zonele Rădăuți și Suceava. La începutul lunii august 1949, în județele Rădăuți și Suceava izbucnesc alte revolte, soldate cu morți, răniți, arestări masive, condamnări la ani grei de închisoare și deportări.

La împlinirea a 70 de ani de la începutul procesului de colectivizare a agriculturii în România, publicăm mărturiile lui Mihai Ungurean despre evenimentele petrecute la Frătăuții Noi, în ziua de 7 august 1949.

Mihai Ungurean s-a născut în 26 septembrie 1943, în Frătăuții Noi, județul Suceava. A urmat cursurile liceale în Rădăuți și a absolvit Facultatea de Litere la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași. A fost profesor de limba franceză la liceele Gh. Asachi” și „Mihai Eminescu” din Iași. În perioada 1990–1994 a fost inspector școlar. A fost membru al echipei pedagogice a Institutului Francez. În anul 2002 a fost decorat cu ordinul „Les Palmes Academiques” în rang de cavalier.

Mihai Ungurean a publicat zeci de articole în revistele „Cronica” și „Timpul”. În anul 2002, în cadrul Colocviului internațional de la Bourg-en-Bresse, a prezentat lucrarea *Quinet vu de Roumanie*. A semnat volumul *De la Adolphe la Zazie: personaje din literatura franceză*, apărut în anul 2010, la Editura Junimea. A fost colaborator al editurilor Institutul european și Polirom. A publicat mai multe traduceri din domeniile teoriei literare, istoriei, filosofiei, sociologiei, dintre care amintim: Raymond Trousson, *Istoria gândirii libere*, Iași, Editura Polirom 1997; Jacques le Goff, *Sfântul Francisc din Assisi*, Iași, Editura Polirom, 2000; Claude Karnoouh, *Comunism – Postcomunism*, Iași, Editura Polirom, 2000; Michel Onfray, *O contraistorie a filosofiei*, vol. 1, vol. 2, Iași, Editura Polirom, 2008; Stephane Courtois, *Dicționarul comunismului*, Iași, Editura Polirom 2008; Regis Debray, *Candid în Țara Sfântă*, Iași, Institutul European, 2009.

Preocupat de istoria recentă a României, Mihai Ungurean a publicat în revista ieșeană „Dacia literară” articolele „Fântâna Albă – 1941” (nr. 5–6, 2014) și „Primul Război Mondial văzut dintr-un sat bucovinean” (nr. 7–8, 2014).

*
* *

Frătăuții Noi, duminică, 7 august 1949

„S-o fi dus la scăldat”, spuse tata despre fratele meu mai mare, care întârzia să se întoarcă de la biserică. Părinții fiind prea osteniți după săptămâna de trudă, îi revenise lui Traș, în vârstă de doisprezece ani pe atunci, să reprezinte familia la slujba duminicală. Regula ar fi fost să-l așteptăm cu masa, iar la scăldat în apa Sucevei se mergea întotdeauna după-amiază; dar, de vreme ce ni se propusese o explicație liniștitoare, iar orele înaintau, am prânzit în formație incompletă. După care tata mă luă „să-i țin de urât” la umbra unui măr – până să adoarmă un pic. Pândeam momentele lui bune când, uitând măcar în parte de griji, își lepăda asprimile până la a deveni aproape tandru, cu mine cel puțin, prâslea de șase ani. Dar, înainte ca el să ațipească, pacea după-amiezii fu sfâșiată de mai multe serii de plesnituri seci ca de bici, cu ecouri prelungi, repercutate. „Împușcături?”, a tresărit tata. Așa mi se păruse și mie, dar parcă nu ne venea să credem. Cele cu care eram obișnuiți cu toții, de la exercițiile de trageri ale grănicerilor, se auzeau întotdeauna dinspre câmp, niciodată dinspre centrul comunei. Cam la un ceas după aceea, a apărut și Traș, speriat, aprins la față de emoțiile încercate și de alergătură. „Militari în uniforme albastre au tras și au fost mai mulți morți”, și-a început el relatarea. Încă nu învățasem să facem distincția între Miliție și Securitate. Dar exista oare, realmente, la acea dată, vreo deosebire între cele două organe de represiune ale statului „de democrație populară?”.

Rămas singur și atotputernic în plan politic, după pulverizarea „dușmanilor de clasă”, reali sau imaginari, partidul-stat făcea deja legea în industrie, comerț, transporturi și se pregătea acum să atace frontal și problema transformării socialiste a agriculturii. Plenara P.M.R. din 3–5 martie 1949 statuase clar: aceasta se va face după modelul sovietic al colectivizării, fără a se sinchisi de imaginea deloc atrăgătoare a colhozului, așa cum îl văzuseră la fața locului ostașii români întorși acasă de pe Frontul de Răsărit ori din prizonierat. De aceeași inspirație era și dogma „ne sprijinim pe țărani săraci, strângem alianța cu cei mijlocași și ducem o luptă necruțătoare împotriva chiaburimii”, ca și denumirea infamantă de „chiaburi” (în rusă „kulaki”), extinsă în mod abuziv la gospodarii satelor. În fapt, singurii care scăpau oarecum de hărțuieli erau doar cei care renunțau la proprietatea asupra pământului, înscriindu-se în întovărășiri agricole sau în gospodării agricole colective (G.A.C.).

Din experiența, cu deosebire traumatizantă pentru Moldova, a secetei și a foametei din 1946–1947, autoritățile comuniste trăseseră o singură învățătură: că trebuie să-și perfecționeze sistemul de colectări a produselor vegetale și animale. Fusesse deja creat cadrul legislativ pentru confiscări, inclusiv prin recurgere la forță. Astfel, prin Decretul nr. 112, din 28 iunie 1948, se înființa Comisia de stat pentru colectarea cerealelor, având în subordine comisii județene, de plasă și comunale. Prin Decizia nr. 389, din 5 iulie 1948, erau prevăzute cantitățile de cereale pe care

deținătorii de pământ erau datori să le predea statului. Faimoasele cote obligatorii erau frecvent bazate pe calcule lipsite de fundament real și întotdeauna împovărătoare pentru țăranii mai înstăriți. Conform Decretului nr. 306, publicat în 21 iulie 1949, prețul de achiziție a „excedentului” de cereale era fixat tot de către stat, la un quantum eminentemente simbolic: adică apropiat de nimic. Același decret stipula: „Niciun producător nu poate treiera înainte de a primi procesul-verbal în care se menționează cantitățile de cereale ce trebuie predate”. În conformitate cu Decretul nr. 183, din 30 aprilie 1949, alte măsuri, la fel de arbitrar și de drastice, veneau să incrimineze „dosirea” unor cantități și să fundamenteze acuzele de speculă și sabotaj. Pedepsele pentru contravenienți: amenzi între 10 000 de lei și 100 000 de lei și condamnări între 5 și 15 ani de muncă silnică.

După interzicerea treierii manual sau cu caii, a urmat aceea de a transporta snopii de pe câmp în șurile oamenilor, preconizându-se amenajarea unor arii colective pentru treierat. Ideea era ca uiumul și cantitățile „datorate” statului să fie preluate direct de la batoză, urmând ca cei care munciseră din greu pentru recoltă să se descurce cu ce le rămânea: boabe de calitate a doua, paie și pleavă. Să nu uităm dezgustătoarele excese de zel ale micilor satrapi locali în interpretarea unor acte normative, oricum dușmănoase la adresa țăranilor. Astfel, amintitul Decret nr. 306, mai menționa că „morile nu vor măcina cerealele producătorilor decât pe bază de adeverință de predare a cotelor”. Dar, deși nu se treierase încă niciun snop din recolta anului 1949, primăria din Frătăuții Noi nu mai elibera bonuri pentru măcinarea niciunui „tăbuiet” de grâu sau porumb din recolta anului 1948, sub pretext că nu fuseseră predate cotele corespunzătoare anului 1949. Ca o culme a bațocurii, echipe de „activiști” au început să cutreiere satele, cu scopul de a-i „lămuri pe săteni” în privința avantajelor ariilor colective: venise vremea „agitației și a propagandei”. Intuind propria-i capacitate de a impune, altfel decât cu forța, o măsură categoric nepopulară, P.M.R. decide să apeleze și la potențialul combativ al sucursalelor sale: sindicate, organizații de femei și de tineret.

Așa se explică prezența la Frătăuții Noi, în duminica de 7 august 1949, a Hildei Rotaru, funcționară la primăria orașului Rădăuți, activistă a Uniunii Femeilor Democrate din România (U.F.D.R.). Era flancată de o altă „tovarășă” și de Petru Popescu, cursant la Școala Financiară din Rădăuți, acesta pe post de vizitiu. Urma ca, adresându-se „ca de la femeie la femeie”, „tovarășa” să le „prelucreze” pe „sătence” (termen uzual pe atunci), astfel încât, la rândul lor, acestea să-i convingă pe încăpățânații lor soți să ducă snopii de păioase la ariile deja desemnate. Se sconta, nici mai mult, nici mai puțin, pe o fractură la nivelul solidarității familiale. În oricare altă zi a săptămânii, mobilizarea auditoriului ar fi constituit o problemă; duminica însă se putea organiza o horă populară („joc”) și, corelându-i desfășurarea cu momentul încheierii slujbei la biserică, se putea spera într-o prezență mulțumitoare a publicului feminin adult, ținta specifică a „acțiunii”. Perimetrul respectiv era, ca și astăzi, deschis tuturor frecvențarilor: biserica, primăria (pe locul magazinului universal actual) și căminul cultural se înșiră, în această ordine, pe partea dreaptă a drumului

care vine de la Rădăuți și duce la Bilca și Vicove. Dincolo, însă, de această primă condiție întrunită, asigurarea unui auditoriu, nimic nu-i promitea vreun succes U.F.D.R.-istei. Suficiența ei de mic activist, consolidată prin încredințarea prematură a unei „sarcini de răspundere”, o făcea și mai inaptă să sesizeze ostilitatea garantată a mulțimii. Dacă l-ar fi avut, bunul simț ar fi putut să-i amintească faptul că, la acea oră, mamele și soțiile ar fi trebuit să fie în drum spre casă, pentru masa de prânz și treburi ale gospodăriei; că, la sat, cel puțin, nu se organizau hore în perioadele de post (în cazul de față, postul Adormirii Maicii Domnului); că, în sfârșit, dar la un alt nivel al înțelegerii, oamenii nu mai așteptau nimic bun „de la partid”.

În momentul sosirii „lămuritorilor” în fața căminului cultural, muzicanților li s-a făcut semn să tacă. Ridicându-se în picioare în șareta cu care venise, pentru a domina situația și a se face auzită mai bine, Hilda Rotaru începu mieros: „Dragelor femei, veniți mai aproape, să stăm de vorbă!”. Femeile s-au apropiat. Calibrându-și atunci cât putu mai „partinic” discursul, oratoarea apucă brusc taurul de coarne: „Dragi tovarășe, partidul v-a dat drepturi egale cu ale bărbaților. De ce nu le spuneți să ducă grâul la arie?”. Încercând să ducă iluzoriul dialog către un punct de plecare logic, mai multe glasuri invocară chestiunea stringentă a bonurilor de măciniș. Răspunsul dat dovedește nu numai că activista n-a înțeles despre ce era vorba, dar nici măcar n-a încercat să înțeleagă: „Spuneți-le bărbaților voștri să ducă grâul la arie; după ce treieră, căpătați bon”. Insistența asupra noii măsuri preconizate n-avea cum să nu irite; totuși, țărâncile n-au renunțat, în această fază, la apelativul politico „doamnă” (la țară, termenii „domn” și „doamnă” desemnau, în epocă, orice persoană îmbrăcată în straie orășenești; în adresări, politețea era o conotație subînțeleasă). „Doamnă, era mai bun sistemul vechi, când cei care aveau batoze veneau să treiere cerealele în șurile noastre². O încărcare și o descărcare în plus înseamnă pierderi de boabe. Aici la noi, sub pădure, plouă des și pe neașteptate: cerealele noastre vor încolți în girezi, la arie, până să le vină rândul la treierat”. Nimic, niciun argument, oricât de rațional, n-a clintit-o pe tovarășa venită nu să stea de vorbă, ci să impună o măsură draconică și să forțeze predarea cotelor obligatorii. Pentru mulți din comună, spectrul lipsurilor nu mai era doar o abstracțiune: „Pe timpul foametei, am tras mare necaz. Acum, tot așa? Atunci, din cauza secetei, n-a fost recoltă; acum, slavă Domnului, este. Și noi, iar să răbdăm de foame? Ce ne rămâne de făcut?”. „Apăi îți face cum ați făcut și atunci: mai coji de cartofi, mai lobodă și urzicuțe”. Grosolănia răspunsului vădea adevărata față a „umanismului socialist”, de care avea să se facă atâta caz în deceniile următoare. „Cum așa, doamnă?”. Dar, excedată de faptul că mulțimea nu se lăsa mai repede convinsă, activista răbufni: „Și dacă nu vă place, atunci pietre de pe drum să mâncați!”.

² În vara precedentă, toți posesorii de tractoare, locomobile, batoze, fuseseră obligați să le predea statului. Nu li s-a dat nici măcar un bon de predare-primire. Aceste „mijloace de producție” erau considerate a fi „generatoare de capitalism”.

Toate mărturiile consemnate³ atestă vinovăția Hildei Rotaru în desfășurarea ulterioară a evenimentelor cunoscute sub numele de „rebeliunea de la Frătăuții Noi”. Cuvântul fatidic „pietre” avea să precipite în oroare însorita duminică de august”. „Dacă-i pe-așa, atunci poftim, pietre!”, au ripostat spontan mai multe voci. Și, culegând pietre de pe jos, Maria Pandaciuc, Domnica lui Ciocâltel, dar și altele, au început să le arunce înspre șaretă. „Ho, femeilor, ce, țineți cu chiaburii?”, a încercat să se impună secretarul organizației locale a P.M.R., Ștefan Bodnar. În învălmășeală, acesta s-a ales cu un „dos de palmă”, care l-a făcut să se refugieze în primărie și să se repeadă la telefon. Ion Jacotă (al lui Nistor) l-a auzit cum chema Securitatea: „Alo! Alo! Veniți de urgență, s-au răsculat chiaburii din comună!”. După țâfna grobiană a U.F.D.R.-istei, era al doilea moment important al zilei, fără de care totul ar fi putut fi altfel. Scatoalca (administrată, din câte se pare, de Livistin al lui Chișleac) a fost singurul act de violență cu urmări (o ușoară sângerare) comis de săteni: pietrele azvârlite de femei fuseseră destinate doar să-i pună pe fugă pe emisarii partidului, altminteri nu s-ar explica faptul că niciunul dintre ei n-a fost rănit. Dând bice cailor, Petru Popescu a putut să iasă fără probleme cu șareta din mijlocul mulțimii. „Am ținut-o tot într-o goană până la Rădăuți”, spunea el prin 1975, recunoscând spaima trasă, dar nementionând încrucișarea de pe traseu cu formația de intervenție a Securității. Căci apelului secretarului organizației de bază din comună i s-a dat urmare imediat. Țăranii au tăiat prea târziu firele de telefon. Acum, Ștefan Bodnar stătea baricadat în primărie, oamenii rămâneau afară, așteptând parcă ceva.

Odată trecut podul de peste apa Sucevei, cele două camioane cu trupa de intervenție au încetinit. Din al doilea au coborât militari cu arma în poziție de tragere, câte unul la fiecare cincizeci de metri, până la biserică. Unii martori oculari au remarcat că mai multe uniforme, deși păreau noi-nouțe, erau mototolite, probabil despachetate *ad-hoc*: autoritățile echipaseră oare, la repezeală, și pe unii civili „de încredere” din oraș? Pe cabina primului camion, un G.A.Z. rusesc, era instalată o mitralieră, cu un trăgător gata să deschidă focul. Conducerea operațiunii fusese încredințată tânărului ofițer de Securitate Karl Segal. Născut pe data de 8 octombrie 1921, în Hudești (județul Botoșani), acesta devenise agent de poliție în 1945; promovat rapid comisar-șef la Dorohoi, el avea deja reputația unui „specialist” în anchetă și tortură⁴. În 1947, acesta își luase numele „de serviciu” Carol (C.) Hudescu. După înființarea Direcției Generale a Securității Poporului (D.G.S.P.), prin Decretul nr. 221, din 30 august 1948, acesta fusese cooptat, cu gradul de locotenent, la Serviciul Județean Rădăuți (1948–1950). În anii 1950 și 1951, îl găsim avansat căpitan la Direcția Regională a Securității din Suceava.

S-a tras, mai întâi, o rafală „de avertisment” pe deasupra capetelor oamenilor, menită să intimideze. Instinctiv, mulțimea s-a aplecat, „ca un lan de grâu când îl

³ Inclusiv cele din volumul realizat de Emil Ianuș, Ion Prelipcean, *Anul 1949 în județul Suceava: arestări, asasinat, deportări*, Suceava, Editura Little Lamb, 2010.

⁴ Vezi mărturia lui Gh. Dubiț, publicată în „Jurnalul literar”, Botoșani, 22 august 2009.

bate vântul”, își amintea Vasile Bilan. Martorul deja amintit, Ion Jacotă, avea să redea și conținutul scurtului schimb de replici preliminar: ofițerul a reamintit caracterul implacabil al dărilor către stat, Nică al lui Tacuță a exprimat uimirea sătenilor că trupa a venit echipată ca de război împotriva unor oameni neînarmați. Se pare că această remarcă n-a făcut decât să sporească nervozitatea lui Karl Segal, care, smulgând un automat din mâinile unui soldat și îndreptându-l spre cei din primele rânduri, a început să urle isteric: „Plecați imediat de aici că, dacă nu, trag! Am mai culcat eu și ieri vreo șapte, la Calafindești!”. Abia dacă exagera un pic: cu doar o zi înainte, în urma altei revolte spontane asemănătoare, în comuna Calafindești fuseseră uciși patru oameni. Este legitimă întrebarea: ce l-a făcut oare pe securist să amenințe cu repetarea „performanței”? Dorința de a se autodepăși? O criză subită de autoritate? Teama că, dacă nu se face ascultat, mulțimea (cam trei sute de persoane, după aprecierea unora) ar putea să-l spulbere? Supunerea oarbă față de instrucțiunile primite? Oricum, avem aici de-a face cu al treilea moment hotărâtor al zilei: acum totul depindea de bunul plac al unui scelerat investit cu drept de viață și de moarte asupra semenilor. Încearcă oare să identifice „instigatori” în mulțime? Poate că da, așa se procedează în toate sistemele totalitare (mărturia lui Ion Jacotă întărește această ipoteză). Dar primul om care avea să cadă fulgerat, Ilarion Cuciurean, în vârstă de 27 de ani, nu făcuse decât să traverseze, dintr-o curiozitate fatală, drumul și să se urce pe o movilă de pietriș, pentru a vedea mai bine ce se întâmplă. „Mișcase în front” și era cu un cap mai sus ca ceilalți, o țintă facilă.

Un singur „dușman al poporului” răpus într-o „comună de chiaburi răzvrățiți” ar fi însemnat prea puțin în ochii superiorilor, care cereau pe atunci pedepse exemplare, nu doar simbolice. „Lupta de clasă” trebuia să se încheie cu nimicirea inamicului, nu doar cu intimidarea lui. Pe de altă parte, undeva, în tenebrele acestui suflet blestemat, pornirea ucigașă abia se declanșase, căuta acum noi ținte. Ion Davidean venise în ajun acasă, de la Fabrica de Cherestea din Falcău, unde lucra. Adusese zmeură și zahăr. Maică-sa îl tot rugase să nu plece nicăieri, dar o baie în apa Sucevei și perspectiva unui „joc” la căminul cultural au fost ispite prea puternice pentru adolescentul de 17 ani. Urmărise, firește, prologul, dar când a văzut că lucrurile căpătau o întorsătură urâtă, hotărâse să plece. Era pe marginea drumului, între doi prieteni, când un glonte l-a lovit în cap. Familia n-avea să-l mai revadă niciodată. Tot 17 ani avea și Ion Andrișan. Nu numai vârsta, ci și starea socială îl situau la antipozii „dușmanului de clasă”: familia lui era printre cele mai necăjite din sat și el însuși își câștiga existența lucrând ca argat în Hurjuieni, satul învecinat. Când, fugind de gloanțe, oamenii au început să alerge în toate părțile, acesta a încercat să se pună la adăpost, culcându-se într-un ogor de cartofi cu tulpinile încă verzi, înalte. „Aha, vrei să scapi?”. Și, ochindu-l, securistul l-a nimerit în plin, cu reflexe de trăgător exersat. De un dramatism sfâșietor a fost întâlnirea cu destinul a lui Vasile Isopescu, în vârstă de 18 ani. A avut nenorocul să nu moară pe loc: rănit mortal, el se ruga, cu ultimele puteri, fiind auzit implorând: „Mamă, dă-mi apă, mamă, că mă arde”. Dar cine era să se oprească și să se aplece asupra lui, în haosul și panica generală? Călăii nu vor face decât să-i arunce trupul agonizând în

camionul cu morți și cu primii arestați. Și pentru el, drumul la Rădăuți avea să fie ultimul. Tatăl său, Samoil, nici măcar nu se afla în localitate în acea duminică, dar asta n-avea să-l salveze de la deportare. Cât despre făptuitorul acestor crime, Ion Jacotă îl desemnează fără ezitare: „Numai el [Karl Segal, alias C. Hudescu, n.n.] a tras în oameni”⁵. Nu se va ști niciodată numărul real al răniților. Traumatizați de spectacolul oribil al represiunii, terorizați de frica arestării, unii și-ar fi oblojit în ascuns rănilor. Doar Titus al lui Costea Boghean a fost internat în spitalul din Rădăuți cu „plagă împușcată”. La sfatul unui prieten, Ion Jacotă a plecat, în aceeași noapte, cu trenul la Iași, unde un medic inimos l-a tratat în mod corespunzător și în cea mai mare discreție. Abia după 1990, acesta a îndrăznit să-și arate cicatricea de pe picior, prea târziu pentru o pensie. Ar mai fi fost și „unul al Ciscului”, care a stat mai multă vreme fugar, până când s-a vindecat și s-au mai liniștit și lucrurile. „Ar fi fost patru răniți prin împușcare”, își amintea mai apoi Ion Jacotă.

Cei trei morți și muribundul Vasile Isopescu au fost încărcăți într-unul din cele două camioane; în jurul lor, în picioare, „ca la nuntă”, legați între ei și păziți cu strășnicie, nouă arestați de pe lista „instigatorilor”, alcătuită în pripă la primărie. Le regăsim aici pe Maria Pandaciuc și pe Ecaterina Bucevschi, femeile care nu mai putuseră răbda ocara „lămuririi”. Vasile Ștreangă nu putea fi nevinovat, nu-i așa, de vreme ce fiul său vitreg, Ion Davidean, fusese împușcat aproape sub ochii lui. Ceilalți se aflau acolo, sus, fie pentru că „autoritățile” locale nu-i aveau la suflet (Vasile Andrișan, Constantin și Eugen Nicoară, Gavril Ungurean), fie că fuseseră înhățați la nimereală (Gh. Nicoară, infirm, nu reușise să scape cu fuga; Mihai Coneac se întorsese să-și recupereze pălăria pierdută în învălmășeală). Securiștii au fost nevoiți să se întrebuițeze un pic, până să captureze numărul optim de victime. După primul foc de armă, preotul i-a chemat pe copiii în biserică, spunându-le să rămână acolo la adăpost; acesta a intrat în altar, ieșind apoi discret, pe ușița ce dă înspre livezi. Copiii au asistat speriați la scotocirea tuturor ungherelor unde s-ar fi putut ascunde vreun „contrarevoluționar”.

La Rădăuți, morții (patru, acum) au fost duși lângă cei patru din ajun, de la Calafindești, într-un spațiu de la demisolul clădirii Securității. Temperaturile ridicate, specifice lunii august, au accelerat, firește, procesul de descompunere. Când aerul din jur a devenit irespirabil, comandantul a făcut apel la conducerea spitalului și niște asistente au fost trimise să „rezolve problema”, presărând peste cadavre DDT și praf de var nestins, dezinfectând apoi încăperea cu motorină și clor. Până la urmă, cele opt cadavre au fost duse, sub pază, la cimitirul orașului și înhumate, în ascuns, într-o groapă comună de lângă un gard, nemarcată în niciun fel. Pe locul presupus a fi mormântul comun, a fost ridicată, în 1992, o troiță. Numai că, săpături efectuate de o echipă de arheologi de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, în colaborare cu Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (I.I.C.C.M.E.R.) n-au confirmat autenticitatea locului: rudele,

⁵ Emil Ianuș, Ion Prelipcean, *op. cit.*, p. 29.

venite să aprindă o lumânare în amintirea morților, o fac pentru alții⁶. Cei patru de la Frătăuții Noi au o cruce comună: sobrul monument din fața primăriei actuale. Pe numele lor nu s-au eliberat nici până în prezent (decembrie 2017) certificate de deces. În urma demersurilor întreprinse în 1991 de către Veronica Ungurean, sora lui Ion Davidean, Procuratura Militară Iași a emis, pe 20 noiembrie 1991, o rezoluție din care cităm: „Cele sesizate [...] nu pot fi puse la îndoială, însă nu există posibilitatea stabilirii de acte oficiale ale decesului lui Davidean Ion, întrucât organele în drept din acea perioadă nu le-au întocmit, pentru a ascunde abuzul comis. Fapta comisă de [persoana] care a chemat militarii [...] constituie instigare la omor, iar fapta celor care au executat ordinul, infracțiunea de omor, este prescrisă, întrucât de la data săvârșirii au trecut 42 de ani [...]. În temeiul art. 928 al. 6 și art. 10 lit. g.c.p.p., dispun: neînceperea urmăririi penale în cauza privind moartea violentă a lui Davidean Ion. Semnat: Procuror militar șef, colonel de justiție Crășmaru Gheorghe”⁷.

Comuniștii își atinseseră scopul: începând cu data de luni, 8 august, țăranii din comuna Frătăuții Noi au început să-și ducă păioasele la arii. În 9 august, organele de Securitate din Rădăuți raportau că „în întreaga zonă a fost restabilită ordinea”. Dar calvarul celor care fuseseră arestați nu făcea decât să înceapă. Cum, în nordul Moldovei, avuseseră loc mai multe revolte ale țăranilor⁸, arestații din Frătăuții Noi au amintiri comune și cu alții, îndeosebi cu cei din Calafindești, dar și din alte locuri. Țărani din Rogojești, intrați ceva mai devreme în malaxorul interogatoriilor, prezentau o imagine grăitoare a brutalităților la care fuseseră supuși: „Era numai sânge pe cămăși, atât de tare erau bătuți”, consemna Vasile Popescu, din numita localitate. Anchetatorii (lt. col. Hudescu, lt. Dobrotă-Frenchel, cpt. Cantor Dumitru, cpt. Mihai Rusu și, după unele surse, și temutul torționar, cpt. Gh. „Gingol” Neidman, venit de la Suceava) „lucrau” în mai multe schimburi pentru a smulge mărturisirile dorite. „Vedeam cum îl băteau pe Gheorghe al lui Nicoară, era fără un picior, săracul, infirm de război. Așa-l trânteau din perete în perete!” (mărturie a Veronicăi Ungurean). „Mama [Ecaterina Bucevschi] era gravidă, iar ei au bătut-o în mod repetat [...]. Urmărilor au fost plătite [...] de o ființă care se va naște cu mari probleme psihice [aceasta trăia încă, în 2009, cu o pensie lunară de 29 lei, n.n.]. Mama a fost dusă la un spital, cu gardianul după ea, și readusă în închisoare până la proces. [...] Acasă, ea ne-a povestit totul, la ce cazne au pus-o” – își amintea cealaltă fiică a Ecaterinei, Viorica Puiu⁹. După șase săptămâni de anchetă, acuzații au fost duși la Iași și încarcerați în fosta Mănăstire Galata, transformată, după 1945, pentru o bună bucată de vreme, în temniță pentru deținuții de drept comun și cei

⁶ Adrian Cioflâncă, „În căutarea unor gropi comune. Cercetări de istorie orală și arheologie contemporană în județul Suceava”, în „Revista 22”, București, 12 iunie 2012.

⁷ *Biblioteca Sighet 5: Cu unanimitate de voturi. Sentințe politice adunate și comentate de Marius Lupu, Cornel Nicoară și Gheorghe Onișoru*, București, Fundația Academică Civică, 1997, p. 93–94.

⁸ Vezi Emil Ianuș, Ion Prelipcean, *op. cit.*

⁹ *Ibidem*, p. 285.

politici. Bătaia făcea și aici parte din cotidian. Înghesuți câte 20–30 într-o încăpere neaerisită, deținuții n-aveau voie să comunice între ei. Mâncarea era strict la limita subzistenței și rarele pachete cu alimente trimise de familie erau, de regulă, aruncate în mod ostentativ la gunoi.

Procesul intentat pentru „instigare la revoltă” a avut loc la Tribunalul Militar Iași. Prin Sentința nr. 167, din 21 februarie 1950, acuzații au fost pedepsiți, conform art. 327, al. 1 din Codul Penal: bărbații la detenție între 1 și 3 ani, femeile „care au aruncat cu pietre în tovarășa Hilda” la câte 8 luni. Farsa judiciară era menită să scoată din mintea oricui că, în instanță, s-ar face neapărat dreptate; iar pedepsele, intenționat disproporționate, trebuiau să-i convingă pe toți țărani că rezistența la politica partidului unic e definitiv inutilă.

Deportarea, în sfârșit, a fost o măsură administrativă barbară, copiată după model sovietic, ca și Canalul Dunăre – Marea Neagră, care, în prima lui fază de realizare (1949–1953), a constituit una dintre destinațiile preferențiale. Teroarea insuflată le-a apărut „organelor de partid și de stat” ca insuficientă: ele au ales să-i smulgă pe condamnați din mijlocul rudelor și al prietenilor, să-i strămute cât mai departe de casă, obligându-i, acolo, la muncă silnică. Astfel, se asigurau, între altele, că nimeni nu va mai îndrăzni să se plângă. Au trecut prin această dură experiență și trei dintre familiile greu încercate în duminica însângerată de la Frătăuții Noi. Vizate erau, de fapt, patru, ale celor patru morți. Ele nu puteau să nege în niciun fel prezența, prin cel puțin a câte unui membru al lor, la locul protestelor și al crimei colective. Exceptarea de la deportare a lui Petru Andrișan, tatăl lui Ion, merită, credem, câteva clipe de reflecție. Despre băiatul orfan de mamă, împușcat cu sânge rece în ogorul de cartofi, primarul de atunci, Dionisie Coneac, ar fi spus că „nu era din sat” și, în virtutea acestei afirmații, tatăl ar fi fost cruțat. Să nu ne iluzionăm în privința eventualelor remușcări sau muștrări de conștiință, deși nici acestea n-ar fi excluse. Dar să judecăm lucrurile la rece. Într-o comună reputată a fi „de oameni gospodari”, deci cu oarecare stare, în vremuri normale, adolescentul provenit dintr-o familie dintre cele mai nevoiașe muncea ca argat în satul de peste apa Sucevei. Curios că nici a doua zi, nici în zilele următoare, Petru Andrișan nu s-a dus la Rădăuți, să încerce măcar să-și vadă fiul pentru ultima oară. „El nu s-a răspuns [nu s-a manifestat în nici un fel]. De aceea nu l-au ridicat ca pe noi [...]. Dar tot de amarul acela a murit”, va spune despre el Veronica Ungurean. Este evident că, preocupată mai ales de reprimări expeditivă, Securitatea a lăsat alcătuirea listei de candidați la deportare în seama organelor locale complice. De teamă că, într-o zi, cineva le-ar putea reproșa abaterea de la dogmă (căci despre ce „strângere a legăturilor cu țărani săraci” mai putea fi vorba în cazul de față?), acestea vor fi decis să-l scoată pe Petru Andrișan de pe listă. Este însă de crezut că tatălui i s-a recomandat cu strășnicie să nu mai bată degeaba drumul până la oraș pentru fiul ucis: celelalte familii au făcut-o și urma să li se închidă gura.

Au fost, așadar, ridicați: Silvia, soția lui Ilarion Cuciurean; sora Viorica și părinții lui Vasile Isopescu (tatăl, Samoil, era un om liniștit și nu făcuse niciodată

niciun fel de politică, iar în duminica aceea nici măcar nu se afla în localitate), precum și toți membrii familiei lui Ion Davidean: tatăl vitreg, Vasile Ștreangă, mama, sora Veronica (13 ani) și frații Vasile (9 ani) și Andronic (1 an). De menționat că mama, Ecaterina Ștreangă, fostă Davidean, era însărcinată; ultimul ei fiu, Constantin, se va naște în Dobrogea. Veronica rememorează dimineața zilei de 10 august: „Miercuri dimineața, vine mașina să ne ridice; era ora șase, de-abia se făcea ziuă. Mama era dusă la un om, să vină să ne cosească ceva. [...] Se sculase de cu noapte, săraca, și făcuse pâine de secară. [...] Și numai ce văd milițieni că ne înconjoară casa. Fratele [Vasile] voia să scoată oile [la păscut]. Căuta să fugă. Ce să fugi? Un milițian a tras o rafală pe lângă el, să-l sperie. Eu eram în casă și căutam de băiețelul cel mic [Andronic]. Fiersesem lapte și voiam să-i dau să mănânce [...]. Au adus-o și pe mama din vecini. [...] În cinci minute, să fim gata. Ședeau cu armele îndreptate asupra noastră, de parcă am fi fost niște răufăcători”¹⁰. Nu li s-a dat voie să ia și alte haine decât cele cu care erau îmbrăcați. De mâncare: o sticlă de lapte și câte o pâine de persoană. După o zi de anchetă la Rădăuți, pe la unu noaptea, cele trei familii, împreună cu altele, din Calafindești, Milișăuți, Horodnic, au fost duse, sub escortă, la gară și imbarcate în vagoane pentru vite. Acest tren avea să circule numai la adăpostul întinericului. Ziua era tras în gări, pe linie moartă. Și, în fiecare stație mai importantă, i se atașau alte și alte vagoane cu deportați. Căldura era înăbușitoare, aerul, viciat, laptele și pâinea luate de acasă, terminate, iar setea, un chin permanent. Un noroc: milițianul care-i însoțea, ca supraveghetor, s-a dovedit a fi un om de treabă. La staționări, acesta cobora să caute ceva fructe în pomii de pe lângă calea ferată: mere, prune, necoapte încă, dar ce alinare, îndeosebi pentru copii! „Vă aduc ce găsec, numai să nu fugiți și să-mi faceți greutate”, le spunea el.

Destinația transportului era necunoscută. La plecare, unii se temeau să nu ajungă în U.R.S.S. La trecerea Dunării, cineva a opinat: „Poate că vor să ne arunce în mare”. Sâmbătă noaptea, trenul s-a oprit, în sfârșit, la Basarabi, de unde deportații au fost repartizați care încotro: la Saligny, Făclia, Ciocârliia de Jos și Ciocârliia de Sus. La acea dată, Dobrogea devenise un imens lagăr de muncă în care, pe nou-veniți, îi aștepta un regim de viață abia mai relaxat decât al deținuților propriu-zisi. Cazați în barăci (unii, ulterior, și în casele localnicilor), aceștia aveau interdicția de a părăsi un perimetru strict delimitat. Duminica, erau obligați să facă act de prezență la Miliția locală. Au fost însă și multe controale inopinate „la domiciliu”. Haine – din cele lepădate de alții la lada de gunoi. Veronica n-avea să uite niciodată pecetea infamantă aplicată, cu cerneală, pe frunte – DO („domiciliu obligatoriu”). La vârsta la care ar fi trebuit să meargă la școală, adolescența plâpândă a lucrat, mai întâi, vreme de un an, la o răsadniță, la Cocargea. Frățiorul de nouă ani aducea și el, pentru lucrători, apă cu sacaia. În al doilea an, ea a trudit peste puterile ei, cărând pământ cu roaba, la nivelarea taluzurilor Canalului. Dacă îndeplinea norma, primea și ceva bănuți: la valoarea de 9 lei a unei zile de muncă, pe atunci un deportat adult primea 5 lei, iar un copil – jumătate: 2,50 lei. În iulie 1953, lucrările la Canal au

¹⁰ *Ibidem*, p. 276.

fost sistate. Veronica a fost afectată atunci pe lângă o cantină a militarilor; reușea să aducă resturi de la bucătărie sau câte un sân de cartofi și mamei care, având acum grijă de doi copii mici, nu putea munci. Tatăl, supravegheat sever, nu putea aduce nimic. Pe 20 octombrie 1954, cu ocazia preschimbării buletinelor de identitate, li s-a spus, simplu, că sunt liberi. Cinci ani, două luni și zece zile – aceasta a fost, pentru Veronica și ai săi, perioada de muncă silnică, fără de care ar fi fost lăsați să moară de foame. O condamnare neconsemnată de nicio instanță judecătorească. Se considera acum că întoarcerea lor în sat nu va mai face decât să reamintească tuturor forța aparatului represiv, exact ca și teroarea inspirată de „duba neagră”, care avea să persiste până hăt după încheierea „cu succes” a colectivizării agriculturii. Veronicăi, statul socialist i-a confiscat o vârstă, adolescența. Fusesse dusă în Dobrogea la numai treisprezece ani; revenea acasă la optsprezece.

Satul se schimbase între timp. Sub loviturile năucitoare ale socialismului pe cale de a triumfa, în fragila solidaritate țărănească apăruseră fisuri care nu se vor mai vindeca niciodată. Pentru cei care-i trecuseră pe liste, dar și în conștiința multor consăteni, deportații fuseseră duși pentru a nu mai veni înapoi. Casa familiei Ștreangă-Davidean fusese desfăcută și refăcută în centrul comunei, ca sediu al Gospodăriei Agricole Colective „Ștefan Gheorghiu”. Aceasta se considerase îndreptățită să preia terenul arabil, inventarul agricol și animalele rămase de izbeliște. Nu neapărat să le și îngrijească: „Acum mâncăm junca lui Ștreangă”, a fost auzit strigând tare un colectivist mătăhălos, prototip al „omului nou”, care pășise deja în comunismul proprietății colective asupra bunurilor altora. Unele piese de mobilier ale deportaților au fost văzute în Casa Administrației; țoluri și perne – la primar acasă. Pe lotul din livadă apăruseră trei case noi. Traș al lui Purdea își însușise patru porci ai familiei Isopescu. Împinsă de nevoi, sfătuită și de alții, Veronica s-a adresat în scris unor autorități centrale, la București. Șeful de post, Petrescu, a refuzat să primească declarații „de pierdere”. Ea nu s-a lăsat: a găsit, la Rădăuți, un notar, Coroamă, care, prevalându-se de protecția trâmbițat-oficială a copilului, dar rugând-o pe fată să nu-i divulge numele, a dat o formă potrivită demersului. Culmea este că a primit un răspuns în care se specifica: „Să se restituie minorilor Veronica și Vasile Davidean bunurile avute”. Făcându-se roșu la față de mânie, noul primar, Constantin Ciotău (de tristă amintire și el), s-a răstit: „Copchilă, te duc de unde ai venit!”. În Dobrogea adică. Și i-a rupt pur și simplu hârtia în față. În vara anului 2016, vrednica octogenară, unica supraviețuitoare, în comună, a atâtor restriși trecute, încă mai spera să recupereze echivalentul suprafeței de pământ pierdute în livezi. În consonanță cu unele credințe contemporane, își punea nădejdea în D.N.A.

Într-un referat de uz intern, datat 10 august 1951 și citat de istoricul Dorin Dobrinu¹¹, se aprecia că „deportările din august 1949 au contribuit la îmbunătățirea stării de spirit din comune”. Dincolo de cinismul formulării, cititorul de azi

¹¹ Dorin Dobrinu, „Transformarea socialistă a agriculturii; răscoalele țărănești și deportările din nordul Moldovei”, în „Anuarul Institutului de Istorie «A. D. Xenopol»”, Iași, anul XXXIX, 2002–2003, p. 459–465.

trebuie să înțeleagă că, în desfășurările ulterioare ale războiului său cu țărănimea, regimul comunist avea să evite, pe cât posibil, confruntările cu mulțimi de oameni. Iar pentru abordările individuale, îndeosebi ale „liderilor de opinie”, determinantă avea să devină crearea unei rețele dense de informatori. Depistarea punctelor vulnerabile ale fiecărui gospodar în parte avea să asigure și succesul echipelor de „lămuritori” din primele luni ale lui 1962 – anul încheierii colectivizării în România. Exemplificăm: de-a lungul existenței sale, de longeviv, ce-i drept, tatăl de familie evocat la începutul prezentului material a fost urmărit, spionat și „turnat” de nu mai puțin de 21 de informatori. Nu participase în niciun fel la evenimentele din duminica însângerată, dar fusese, până în iunie 1948, proprietar de tractor și batoză.

Tranziția lentă și chinuitoare a României înspre o democrație funcțională n-a facilitat pedepsirea responsabililor de violențe și atrocități din anii de plumb. Politrucul Bodnar și primarul Coneac au murit cu mult înainte de răsturnarea regimului Ceaușescu, în decembrie 1989. Cu ex-primarul Ciotău, Veronica a dat ochii aproape imediat după aceea. „Mă gândeam, ca o femeie proastă, să merg la el și să mă înfig în gâtul lui, măcar un pic să mă răcoresc”. N-a făcut-o: nu l-a putut urî pe cât ar fi meritat-o. Acela a murit și el, prin 2010, uitat de consăteni. Karl Segal și David Frenchel figurează în lexicoanele ororii, de la Cicerone Ionițoiu la Doina Jela. Ca o mențiune specială, ambii torționari și criminali sunt incluși și în *Lista neagră a celor 175 de comuniști și securiști evrei, unelte ale comunismului represiv*, din amplul volum *Securitatea și evreii*, vol. I, *Despre călăi și despre victime*, București, Editura Ziua, 2003. Autorul este Teșu Solomovici, evreu născut în România, trăitor în Israel. Dacă n-ar exista și astfel de consemnări, multe ar dispărea în uitare. Timpul îngroapă la fel de bine ca și țărâna. Am face însă o mare nedreptate dacă nu i-am cita aici și pe câțiva dintre marii vinovați, comanditari ai atâtor crime care, cu aportul decisiv al „marelui prieten de la Răsărit”, au deturnat atunci o întreagă țară de la o evoluție istorică normală: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Iosif Chișinevschi, Teohari Georgescu, Vasile Luca, Alexandru Moghioroș, Alexandru Drăghici, Nicolae Ceaușescu. Numele acestora, și ale atâtor altora, ar trebui să nu dispară niciodată din memorie.

Răzvan-Mihai Neagu, *Formarea elitei ortodoxe din Transilvania, Banat și Crișana la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea: studenți români din Transilvania, Banat și Crișana la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1875–1918)*, prefață de prof. univ. dr. Nicolae Erdoiu, cuvânt-înainte de prof. univ. dr. Cornel Sigmirean; tipărit cu binecuvântarea ÎPS Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului, Maramureșului și Sălajului, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2018, 681 p.

Lucrarea lui Răzvan-Mihai Neagu, *Formarea elitei ortodoxe din Transilvania, Banat și Crișana la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea: studenți români din Transilvania, Banat și Crișana la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1875–1918)*, se impune prin dimensiuni și problematica abordată. Aceasta este rodul unor preocupări asidue pe această temă ale cercetătorului ardelean, autor și al lucrărilor: *Formarea intelectualității din Turda. Studenți din Turda la marile universități europene, 1377–1918*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2015; *Politica beneficală a papalității de la Avignon în Transilvania, 1305–1378*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2013; *Episcopi și episcopii din estul Ungariei medievale. Tipologii episcopale în diecezele de Transilvania, Oradea și Cenad în Evul Mediu*, Cluj-Napoca, Editura Mega, 2016; *Momente din istoria orașului Turda. Personalități, evenimente, instituții (secolele XV–XX)*, Cluj-Napoca, Editura Mega, Editura „Școala Ardeleană”, 2017.

Lucrarea este prefațată de prof. univ. dr. Nicolae Erdoiu, membru corespondent al Academiei Române, iar cuvântul-înainte este semnat de prof. univ. dr. Cornel Sigmirean, ambii universitari subliniind meritele deosebite ale autorului în studierea problematicii abordate. Scrisă într-un moment deosebit, sărbătorirea Centenarului Marii Uniri, lucrarea lui Răzvan-Mihai Neagu constituie un omagiu adus Universității din Cernăuți, care a avut un rol deosebit în formarea elitelor intelectuale ce au contribuit la realizarea Marii Uniri, mulți dintre foștii studenți de la Cernăuți fiind participanți direcți la evenimentele care au făcut posibilă Marea Adunare de la Alba Iulia, de la 1 decembrie 1918.

Partea I a lucrării, „Universitatea din Cernăuți și Facultatea de Teologie. Istorie, studenți, statistici”, cuprinde „Scurte observații privind istoriografia problematicii”, în care sunt evidențiate principalele contribuții ale istoriografilor austro-germană, maghiară și română. Autorul acordă atenția cuvenită prezentării locului și rolului Facultății de Teologie în cadrul Universității din Cernăuți, fapt care-i oferă acestuia posibilitatea de a face o scurtă prezentare a istoriei învățământului din Țara de Sus a Moldovei și din Bucovina, în secvența intitulată „Originile Universității din Cernăuți. Locul Facultății de Teologie în cadrul sistemului universitar cernăuțean”. Sunt amintite momente ale istoriei învățământului din Țara de Sus a Moldovei, precum înființarea Academiei Teologice de la Putna, de către Iacob Putneanul, înființarea Gimnaziului din Cernăuți, în anul 1808, prima instituție de acest fel din Bucovina, înființarea Institutului Teologic din Cernăuți, în 1827 și înființarea Universității din Cernăuți, prin Decretul imperial semnat la 30 septembrie 1875, de către Franz Joseph, fapt care a permis inaugurarea oficială a cursurilor universitare la 4 octombrie 1875, într-un cadru solemn, Universitatea din Cernăuți fiind a cincea instituție de acest fel din Austria, după cele de la Viena, Praga, Graz și Innsbruck. Aceasta era menită să fie o instituție cu rol deosebit în modernizarea provinciei și să contribuie la „răspândirea și promovarea culturii germane într-o provincie (Bucovina) eterogenă din punct de vedere etnic” (p. 27). Răzvan-Mihai Neagu subliniază în mod îndreptățit faptul că Universitatea din Cernăuți se individualiza față de instituțiile similare prin faptul că aceasta era un instrument al germanizării, limba de predare fiind germană. Ori la Cracovia și Lemberg se predă în limba poloneză, iar la Cluj se predă în limba maghiară. Universitatea Francisco-Iosefină din Cernăuți a avut, la înființare, trei facultăți: Facultatea de Teologie Greco-Orientală, Facultatea de Drept și Științe Politice și Facultatea de Filosofie.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 325–331, Rădăuți – București, 2019

O însemnătate aparte în economia acestei părți o joacă secțiunea intitulată „Statistici ale populației studențești din Universitatea din Cernăuți reflectate în presa ecleziastică din Transilvania, Banat și Crișana, în secolele al XIX-lea și al XX-lea”. Așa cum arată și subtitlul indicat, sursele de informare pentru alcătuirea acestuia sunt „Telegraful Român”, „Familia”, „Foaia Diecezană” din Caransebeș și lucrările semnate de Mircea Grigorovița, Vladimir Trebici, Lucian Năstasă, Corneliu Crăciun și Constantin Ungureanu (în lucrare acest autor este citat greșit – Cornel Ungureanu). Evoluția continuă a fenomenului de răspândire a științei de carte într-o societatea agrară și alfabetizată cum era cea din Bucovina, în care accesarea la un statut social înalt era posibilă prin urmarea cursurilor universitare, a făcut că la sfârșitul stăpânirii austriece (1912) numărul studenților români să crească la 321, din totalul de 1 232 de studenți. Dintre aceștia, 75 erau originari din România și 187 din Austro-Ungaria. În ceea ce privește ponderea studenților la Teologie, „Telegraful Român” consemna că în anul universitar 1912–1913 (semestrul de iarnă), erau înmatriculați 193 de studenți, dintre care 121 erau români (61 din România, 51 din Bucovina, 9 din Ungaria) și 72 erau de origine salvă (53 ruteni, 12 sârbi și 7 bulgari). În secțiunea „Rolul limbii române în Universitatea din Cernăuți. Corpul profesoral al Facultății de Teologie”, autorul afirmă că rolul acesteia era unul minor, în cadrul Universității funcționând o catedră de Limba Română, la Facultatea de Filozofie, care a fost slujită de ilustrul filolog bucovinean Ion-Gheorghe Sbiera. De asemenea, autorul arată faptul că la Facultatea de Teologie unele obiecte se predau în limba română, dar limba oficială de predare era germana, ca o „expresie a tendințelor de germanizare promovate de statul austriac”. Unele obiecte, precum Teologia practică, erau predate în limbile română și ucraineană. În aceste condiții, instituția amintită a devenit „una dintre pepinierile formării intelectualității românești din Austro-Ungaria și nu numai” (p. 34).

Cele mai importante obiecte de studiu la Facultatea de Teologie din Cernăuți erau: Studiul biblic, Exegeza Vechiului și Noului Testament, Istoria Bisericii, Dogmatica, Teologia fundamentală, Dogmatica specială, Teologia morală, Dreptul canonic, Teologia practică, Limbile clasice și liturgice (ebraica, aramaica, greaca și slavona).

Corpul profesoral al Facultății de Teologie era unul de elită, fiind recunoscut pentru calitățile sale, dovadă că Teodor Tarnavski a fost decorat cu Ordinul „Coroana României” de către regele Carol I; Ștefan Saghin a fost promovat ca „doctor de onoare” al Universității din Atena (1912); Eusebiu Popovici și Emilian Voiuțchi au primit Ordinul „Bene Merenti” din partea regelui Carol I (1905). Pentru calitățile lor, unii dintre membrii corpului profesoral al Facultății de Teologie din Cernăuți au fost aleși în demnitatea de rectori: Vasile Mitrofanovici (1877–1878), Eusebiu Popovici (1880–1881 și 1895–1896), Vladimir de Repta (1883–1884), Constantin Popovici (1888–1889), Emilian Voiuțchi (1892–1893).

Profesorii Facultății de Teologie au încurajat și sprijinit activitatea Societății Academice „Junimea”, a Societății „Academia Ortodoxă”, precum și apariția periodicului „Candela” (1882). Prin aceste activități, precum și prin participarea activă la viața culturală a provinciei și la mișcarea de emancipare națională, Facultatea de Teologie Ortodoxă a devenit un adevărat focar de cultură. Până în anul 1918, Facultatea de Teologie Ortodoxă din Cernăuți a fost vizitată de: împăratul Carol I, scriitorul Gala Galaction, Conon Arămescu-Donici (mitropolit primat al Bisericii Ortodoxe Române în perioada 1912–1918), Pimen Georgescu (mitropolitul Moldovei), Gheorghe Letic (episcop sârb de Timișoara), Konstantin Markov Konstantinov (viitorul patriarh Chiril al Bulgariei), Nicolae Bălan (mitropolitul Transilvaniei), Gherasim Timuș (episcop al Argeșului), Atanasie Mironescu (episcop al Râmnicului și mitropolit primat al Bisericii Ortodoxe Române în perioada 1909–1911), Nicolae Popovici (episcop al Oradiei), Partenie Ciopron (episcop al armatei), teologul Dumitru Stăniloae ș.a.

Răzvan-Mihai Neagu consacră un număr însemnat de pagini prezentării intitulată „Viața studențească din Cernăuți”, unde face referiri la societățile: „Arboroasa”, „Junimea”, „Academia Ortodoxă”, „Bucovina”, „Dacia” și „Moldova”. Concluzia autorului este aceea că „Junimea” și „Academia Ortodoxă” au reprezentat „școala de după școală”, „în cadrul acestora tinerii transilvăneni, bănățeni și crișeni legau prietenii, dobândeau abilități de comunicare, învățau munca în echipă, participau la viața socială a orașului Cernăuți și intrau în contact cu personaje importante din Bucovina acelei vremi” (p. 60).

Rețin atenția, pentru însemnătatea lor, capitolele privitoare la „Frecvența Universității din Cernăuți de către studenți teologi din Transilvania, Banat și Crișana”, apoi analiza intitulată „Locul de proveniență a studenților teologi români de la Cernăuți”, unde autorul arată că 65 de studenți din

zonele amintite au studiat Teologia la Cernăuți între 1875 și 1918. Autorul remarcă absența studenților originari din Maramureș, care era cea mai apropiată zonă de Bucovina și Cernăuți, o posibilă explicație fiind influența greco-catolicismului în Maramureș. Din analiza autorului desprindem că majoritatea studenților ardeleni, bănățeni și crișeni proveneau din mediul rural. Dintre studenții din Austro-Ungaria care au studiat la Cernăuți, aproape jumătate (49,23%) erau studenți bănățeni (32 din 65). 30 dintre aceștia proveneau din diferite localități din Banat și doi erau din Lugoj. Din Transilvania, 23 de tineri români au studiat teologia la Cernăuți, adică 35,38% din totalul studenților români din Ungaria. Cei mai mulți studenți ardeleni erau originari din comitatul Făgăraș (cinci), urmat îndeaproape de Brașov (patru), câte trei din Sibiu, Bistrița-Năsăud și Solnoc-Dăbâca, doi din Alba de Jos și câte unu din Cluj, Mureș-Turda și Hunedoara.

Pe baza documentelor de epocă, autorul realizează o tipologie a studenților ardeleni, bănățeni și crișeni de la Cernăuți, constatând că aceștia au avut o foarte bună pregătire anterioară facultății, fiind absolvenți ai unor gimnazii de prestigiu din: Brașov (Gimnaziul Ortodox), Beiuș (Gimnaziul Superior Greco-Catolic), Lugoj, Blaj (Gimnaziul Superior Greco-Catolic), Năsăud (Gimnaziul Fundațional). Unii dintre studenții cernăuțeni și-au terminat studiile medii în localități din Ungaria, Serbia, Slovacia, Croația și Bucovina.

Principali susținători ai studenților români din Transilvania, Banat și Crișana au fost: Mitropolia Transilvaniei (Arhiepiscopia Sibiului, Episcopia Aradului și Episcopia Cransebeșului – care a beneficiat de sprijinul Comunității de Avere din acest oraș); Fundația „Trandafil”, administrată de Arhiepiscopia Sibiului care, prin Fondul „Kaiser Franz Josph”, înființat de Andrei Șaguna, a acordat numeroase burse studenților români de la Cernăuți; Societatea „Transilvania” din București, care a acordat sprijin financiar studenților din zonele menționate.

Complexă și interesantă prin ineditul informațiilor aduse în câmpul istoriografic, lucrarea lui Răzvan-Mihai Neagu analizează fenomenul „Peregrinație Academica”, prezintă lista celor 41 de absolvenți ai Facultății de Teologie din Cernăuți, care au obținut titlul științific de doctor, „Relația foștilor studenți teologi de la Cernăuți cu Academia Română” – cinci dintre aceștia au devenit membri ai acestui prestigios for științific (George Popovici, Nicolae Bălan, Silviu Dragomir, Romulus Căndea, Gheorghe Ciuhandu), „Foști studenți de la Cernăuți deveniți călugări” (în număr de opt), „Foști studenți teologi transilvăneni, bănățeni și crișeni de la Cernăuți și Marea Unire de la 1918”.

Din partea a II-a a lucrării, „Cariera ulterioară, viața, destinul și implicarea socială a studenților teologi români din Transilvania, Banat și Crișana, care au învățat la Facultatea de Teologie din Cernăuți”, reținem biografiile unora dintre cei mai cunoscuți foști studenți de la Facultatea de Teologie din Cernăuți: Traian Bădescu, Nicolae Bălan, Teodor Botiș, Romulus Căndea, Silviu Dragomir, Avram Imbroane, Vasile Lăzărescu, Vasile Loichiță, Aurelian Magieru, George Popovici, Nicolae Popovici, Ion Sârbu, Nicolae Stinghe, Ioan Trăilescu ș.a.

Lucrarea este însoțită de „Concluzii. Tipologia studentului teolog român din Ungaria la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți”, rezumate în limba engleză, franceză, germană, italiană și maghiară și „Bibliografie”. La finalul lucrării este prezentat „Repertoriul studenților originari din Transilvania, Banat și Crișana care au studiat la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți în perioada 1875–1918”, care cuprinde date esențiale despre fiecare student, condiția socială, pregătirea universitară, cariera ulterioară și referințe. Lucrarea este însoțită de un indice de nume (selectiv) și un indice topografic (selectiv).

Lucrarea istoricului Răzvan-Mihai Neagu, masivă prin dimensiuni, bogată prin multitudinea izvoarelor consultate și modernă prin diversitatea aspectelor analizate, legate de viața și activitatea studenților din Transilvania, Banat și Crișana, care au studiat la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți, se impune ca o deosebită contribuție la studierea elitelor intelectuale românești de la sfârșitul secolului al XIX-lea și prima jumătate a secolului al XX-lea. În acest sens, concluzia lucrării este lămuritoare: „Studenții români de la Cernăuți, prin pregătirea și activitatea lor, au umplut un gol în cadrul elitei ortodoxe românești din Ungaria, iar apoi din România, alcătuind stratul superior al acesteia, cu pregătire intelectuală universitară deosebită, dobândită într-o școală superioară de prestigiu european” (p. 567).

Marian Olaru

Silvia Ciubotaru, *Obiceiurile agrare din Moldova raportate la spațiul național*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2017, 682 p.

În toamna anului 2017, la Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a apărut lucrarea *Obiceiurile agrare din Moldova raportate la spațiul național*, semnată de Silvia Ciubotaru, cunoscuta cercetătoare în domeniul etnologiei românești. Inclusă în colecția „Ethnos”, seria „Tipologii și corpusuri de texte”, coordonată de prof. univ. dr. Ion H. Ciubotaru, cartea este a treia din serie semnată de cercetătoarea ieșeană, după *Folclorul medical din Moldova. Tipologie și corpus de texte* (Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2005, 578 p.) și *Obiceiuri nuptiale din Moldova. Tipologie și corpus de texte* (Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, 2009, 782 p.). Volumul *Obiceiurile agrare din Moldova, raportate la spațiul național* a fost lansat la Chișinău, în 26 octombrie 2017, în cadrul Sesiunii anuale de comunicări științifice a Muzeului Național de Etnografie și Istorie Naturală.

Tipologia folclorică, alături de monografie și atlasul etnografic, constituie unul din instrumentele de lucru esențiale ale folcloristicii ca disciplină a domeniului etnologic, prin care specialistul pune în circulație și valorifică documentele etnofolclorice teaurizate în arhive. În cazul de față, este vorba de valorificarea colecțiilor Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei (AFMB), la a cărei constituire Silvia Ciubotaru a participat încă de la început (1970), alături de Ion H. Ciubotaru, inițiatorul și coordonatorul proiectului de constituire a Arhivei, Lucia Berdan, Lucia Cireș și Constanța Buzatu – pe atunci, toți cercetători la Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor (azi, Institutul de Filologie Română „A. Philippide”) al Academiei Române, Filiala Iași. Cercetătorii amintiți s-au bucurat și de sprijinul unor colaboratori externi.

Cititorul este informat în *Cuvânt-înainte* că materialele utilizate în tipologia realizată de Silvia Ciubotaru provin din două secțiuni importante ale Arhivei de Folclor a Moldovei și Bucovinei: răspunsurile la *Chestionarul folcloric și etnografic general* și înregistrările pe benzi magnetice, precum și din Fondul „Petru Caraman”, aflat în Arhiva de la Iași. Cantitatea de informație procesată la alcătuirea tipologiei a fost excerptată din două sute de mape cu fișe ce cuprind răspunsurile la capitolele *Chestionarului folcloric și etnografic general (Credințe și superstiții. Obiceiuri calendaristice și practici magice. Jocuri de copii. Îndeletniciri)* alcătuit în anul 1970 de prof. univ. dr. Ion H. Ciubotaru, mii de fișe rezultate din investigații speciale asupra datinilor agrare, culegerile personale ale profesorului Caraman și răspunsurile primite de acesta la *Chestionarul folcloric asupra colindatului*, întocmit și pus în circulație de ilustrul învățat.

Volumul *Obiceiurile agrare din Moldova raportate la spațiul național* este structurat în patru secțiuni, prima fiind un amplu studiu introductiv, erudit și captivant deopotrivă, alcătuit din patru capitole: „Introducere” (p. 7–54), „Orizonturi etnologice” (p. 55–134), „Incursiuni mitologice” (p. 135–194) și „Retrospectivă bibliografică” (p. 195–234).

În demersul introductiv, Silvia Ciubotaru se sprijină pe concluziile lui Vasile Pârvan, referitoare la „romanismul agricol” al Daciei și al Moesiei Inferioare, care a rezistat de-a lungul întregului Ev Mediu până în prezent. Deoarece izvoare istorice, descoperiri arheologice și aspecte lingvistice au dovedit că procesul de romanizare a cuprins și zona Moldovei de astăzi, autoarea pune în evidență faptul că tot ceea ce ține de terminologia agriculturii românești – cele mai importante operații agricole, principalele cereale cultivate, spațiile de lucru și uneltele primare – poartă denumiri de origine latină (ex. a ara – *arare*, a semăna – *seminare*, a treiera – *tribulare*; grâu – *granum*, mei – *milium*, orz – *hordeum*; câmp – *campus*, falce – *falx*; furcă – *furca*, seceră – *sicilis*), iar procesul de transformare a grâului în pâine este verbalizat în limba română *numai* în cuvinte de origine latină. În pagini de fină și atentă analiză, etnologul Silvia Ciubotaru studiază simbolistica și semnificațiile adânci ale aratului, grâului, pâinii-colac, ale rostului lor în devenirea culturală a omului/țaranului, din antichitate până astăzi. Rosturi și semnificații pe care cultura populară românească le păstrează adânc încifrate în folclorul literar, al obiceiurilor calendaristice și familiale, în credințe și datini. Capitolele „Orizonturi etnologice” și „Incursiuni mitologice” analizează aspectele legate de: a) dobândirea și păstrarea terenurilor arabile în cadrul hotarelor satului; b) întreținerea și mijloacele de apărare a culturilor agricole; c) tipologia uneltelor agricole, morile și personajele din jurul lor (*morarul malefic*); d) semnificațiile simbolice (mitice și magice) ale grâului în rituri, legende, basme, colinde și orații agrare; e) sărbătorile calendaristice și practicile magice antrenate de acestea, în centrul cărora se găsește grâul cu puterile lui germinative (*pâinea vie*). Un subcapitol se concentrează asupra universului simbolic asociat ajutoarelor animale în muncile agricole, boii,

trăgătorii cu coarne poleite. Din mitologia agrară românească, autoarea se oprește pentru început asupra miturilor pluviale (divinitățile furtunii, solomonari, balauri, nori) pe care le analizează în context universal, trecând apoi la panteonul creștin și la cultul Sfântului Gheorghe. Un subcapitol substanțial analizează elementele mitologice ale *Plugușorului*, text arhaic în care eroul central este plugarul mitic, „cunoscător desăvârșit al lucrărilor agrare și un bun conducător de oameni” (p. 155). Silvia Ciubotaru subliniază dubla funcție pe care o îndeplinește urătura respectivă, cu o multitudine de variante și cu circulație în Moldova istorică, Muntenia și Dobrogea. Pe de o parte, este „un manual practic, marcând principalele munci și tehnici agrare, iar pe de alta, poemul strălucitor al unui univers mirific, amintind de basmele fantastice” (p. 155).

Ca element de noutate al demersului științific realizat de distinsa cercetătoare ieșeană, este de semnalat prezentarea pentru prima dată în literatura de specialitate a unor personaje mitice ca: baba grâului („Dar o babî mai ghiboasî,/ Cu săcirea mai întoarsî,/ Pi uni mergé,/ Palancî făcéc,/ Uni trânté snopu,/ Si cutremura locu” – p. 164), iepurele grâului, vătaful cerului, spiritul holdei în chip de pasăre.

„Retrospectiva bibliografică” (re)aduce în atenția cititorilor izvoare istorice, contribuții literare și științifice de referință în literatura de specialitate, oferind o sinteză a numeroaselor cercetări din antichitate până în prezent, care au pus în evidență legătura complexă dintre muncile pământului și mentalitățile magice ale societăților rurale. Seria autorilor români care aduc informații valoroase asupra subiectului începe cu savantul domnitor iluminist Dimitrie Cantemir și se încheie (după parcurgerea a 40 de pagini în care se regăsesc nume de rezonanță ale științei și culturii românești, ale folcloristicii în special: V. Alecsandri, G. Dem. Teodorescu, S. Fl. Marian, Petru Caraman etc.) cu volumele publicate de Ion Cuceu și Maria Cuceu, *Ritualurile agrare românești*. I. *Plugușorul în spațiul românesc extracarpatic* (2007); II. *Orații după colind în spațiul intracarpatic* (2008), care conțin și ele corpusuri de texte. Pe acestea le consideră Silvia Ciubotaru generatoare ale unei noi viziuni „asupra întregului repertoriu de orații agrare rostite la cumpăna dintre ani, aducând argumente noi în ceea ce privește unitatea folclorului românesc” (p. 234).

Secțiunea a doua a cărții, „Tipologia obiceiurilor agrare” (p. 235–392), este împărțită în trei compartimente: I. „Obiceiuri legate de cultivarea pământului”; II. „Calendarul agro-pastoral” și III. „Mijloace tehnice agrare”. Sunt de remarcat aici diversitatea și bogăția informațiilor privind funcțiile obiceiurilor agrare, surprinderea dinamicii interne a fiecăruia. Din multitudinea tradițiilor repertoriare, enumerăm câteva: muncile agricole dar și obiceiurile legate de pomicultură, riturile de fertilitate, de aducere a ploii, simulacreele de sacrificii umane, vrăji și vrăjitori, rodul pământului; departajarea anotimpurilor după sărbători religioase și după evoluția vegetației, demonii vegetaționali, jocuri de copii; uneltele.

Secțiunea „Corpus de texte” (p. 393–574) cuprinde 221 de texte, în cea mai mare parte transcrise de pe suporturi magnetice, cu respectarea întocmai a pronunției subiecților chestionați. Piese folclorice sunt împărțite pe specii: incantații, descântece, colinde, plugușoare și urări pozitive la plugușor (sorcove), însoțite de fișele complementare.

Aparatul critic al lucrării conține: „Bibliografie” (p. 575–588), „Indice de localități” (p. 589–612), cu peste 1000 de sate indicate ca loc de proveniență a informațiilor folclorice și etnografice, „Indice de subiecți chestionați” (p. 613–617), „Indice de autori” (p. 619–625) și „Indice tematic” (p. 627–635). 32 de ilustrații color completează informația densă cuprinsă în monografia dedicată de Silvia Ciubotaru obiceiurilor agrare din Moldova.

În condițiile în care istoria orală și cercetările mai recente de teren au oferit destule mărturii asupra dramei prin care a trecut (trece) satul românesc, nu putem să nu observăm că etnologul Silvia Ciubotaru, prin demersul său științific și discursul erudit prin care își susține afirmațiile, oferă specialiștilor și publicului interesat de cultura tradițională românească nu numai informație de calitate dar și ceva dintr-un sănătos optimism țărănesc, atunci când afirmă: „Ritualul lucrării pământului ne-a modelat caracterul și mentalitățile. Agricultorul a pierdut libertatea avută de vânător în pădurile lui, de păstor în lărgimea pajiștilor și de culegător în edenul livezilor sălbatice. El creează un univers ordonat în ritmul anotimpurilor, un cadru al responsabilității față de familie și de comunitatea sătească. Timpul rectiliniu este înlocuit de ideea timpului circular, înscris într-un ciclu cosmic. Apare o nouă mitologie, mai complexă, bazată pe trăirea rituală a lucrării pământului, pe înțelepciunea că răul, amoșirea și moartea nu sunt eterne, fiind urmate întotdeauna de benefice reînvieri” (coperta IV).

Elena Pascaniuc

„«Glasul Bucovinei». Revistă trimestrială de istorie și cultură”, Cernăuți – București, anul XXV, nr. 2 (98), 2018, 111 p.

În sumarul acestui număr al publicației „Glasul Bucovinei” sunt cuprinse următoarele rubrici: *Bucovina – procese istorice și sociale; In memoriam – Ilie Luceac; Teorie. Critică și istorie literară; Arhiva Bucovinei; Cărți. Reviste. Conferințe.*

În cadrul rubricii *Bucovina – procese istorice și sociale* sunt publicate trei materiale. Primul dintre acestea este semnat de Alexandrina Cernov și se intitulează „Drum fără întoarcere – Fântâna Albă”. Este evocat aici unul dintre evenimentele tragice din istoria românilor bucovineni, masacrul de la Fântâna Albă (1 aprilie 1941), cu referiri la proiectele care s-au desfășurat începând cu anul 1991 (anul când au fost comemorate, pentru prima dată, victimele de la Fântâna Albă, Lunca și alte localități din Regiunea Cernăuți), pentru a reconstitui adevărul despre faptele petrecute în nordul Bucovinei în acei ani. Este amintită contribuția scriitorilor și a ziariștilor (Maria Toacă Andrieș, Felicia Toma, Dumitru Covalciuc) care, începând cu anul 1991, au avut „un merit deosebit la refacerea drumului spre Fântâna Albă” (p. 11), prin înregistrările realizate cu cei care au supraviețuit și conferințele dedicate acestor evenimente. Informații istorice bazate pe cercetări de arhivă și mărturiile supraviețuitorilor masacrelor de la Fântâna Albă și Lunca sunt prezentate de Vasile Ilica, martor al acelor evenimente, în lucrările: *Martiri și mărturii din nordul Bucovinei* (2003) și *Bucovina abandonată* (2010). Petru Grior, primul președinte al Societății „Golgota” și director al Centrului de Cercetări Istorice și Culturale din Cernăuți, a publicat, pe baza cercetărilor de arhivă, șase volume, apărute în perioada 2011–2016, intitulate *Cartea durerii. Martirii României*. Ucraineanul Petro Chirstiuc, „zguduit de tragicele evenimente din 1941”, publică, în limba ucraineană, volumul *Freamătă brazii deasupra crucilor*, care apare în 2011, în ediție bilingvă, ucraineano-română, sub titlul *Ghiociei însângerați*. Cercetări privitoare la evenimentele din anul 1941 sunt desfășurate în cadrul proiectului Destin bucovinean, al Sfintei Mănăstiri Putna, care își propune alcătuirea unor volume, în care vor fi incluse documente din arhive, articole, mărturii, fragmente culese și publicate în presa vremii. Volumul I din cadrul acestui proiect, îngrijit de acad. Alexandrina Cernov, se intitulează *Fântâna Albă. Golgota neamului*. Volumul, apărut în anul 2018, la Editura „Nicodim Caligraful” a Mănăstirii Putna, cuprinde texte de Ion Dominte, Vasile Ilica, Nicolae Șapcă, Maria Toacă-Andrieș, Felicia Nichita-Toma, Petru Grior, în care sunt publicate „multe din mărturiile participanților la acest marș al curajului și demnității” (p. 11). Alexandrina Cernov prezintă în acest material și câteva date referitoare la vizita Regelui Mihai în nordul Bucovinei, din primăvara anului 1999, prilej cu care a fost depusă, la Varnița, o coroană de flori din partea familiei regale, „pentru a omagia foștii cetățeni și martiri al neamului” (p. 15).

Dorin Popescu semnează materialul „Intermarium vs Inițiativa celor Trei Mări, de la un concept al «fricii» la un proiect al «forței»”. Cititorul este informat despre „proiectul politic al supremației naționale (poloneze) în plan regional și deopotrivă unul (polonez și/sau colectiv, pan-est european) anti-rusec, un concept în esență al fricii”, numit Intermarium, care, în ultimii ani, s-a transformat în Inițiativa celor Trei Mări, „unde principala modificare vizează solidaritatea și coeziunea în Europa Centrală și de Est în locul competiției pentru leadership regional, motor conceptual al proiectului inițial, Intermarium” (p. 18). Autorul prezintă factorii de risc ai proiectului, care este, la momentul actual, „cea mai largă platformă geopolitică ne-formală funcțională în creștere din Europa și singura cu șanse reale de extensie geopolitică” (competiția pentru leadership, confuzia/ambiguitatea proiectului, heterogenitatea participanților/interesele naționale eclectice, percepția proiectului în marile capitale europene, absența resurselor), precum și două scenarii fictive de evoluție: cel coeziv (dacă participanții acestui proiect găsesc soluții la factorii de risc, „Inițiativa poate aduce plus-valoare coeziunii europene, în spațiul delimitat de cele trei mări, poate proba capacitatea țărilor participante de a construi în plan regional și de a depăși inhibiții și ambiții tradiționale, aproape endemice”) și cel coroziv (proiectul „poate mina sudura europeană, poate eșua în logica exhaustivă anti-rusească și/sau poate sfârși lamentabil, ca proiect separat sau post/european al estului Europei împotriva vestului”) (p. 22). Autorul este de părere că evoluțiile recente pozitive ale proiectului „pot semnala prevalența scenariului pozitiv (coeziv)”, mai ales având în vedere faptul că la Cernăuți s-a

organizat un prim forum dedicat proiectului Intermarium, care ar putea „reduce confuziile” și ar „ajuta diplomațiile naționale ale țărilor participante la Inițiativă să țeasă mai convingător pânza identitară a acesteia” (p. 23).

Despre „Originile românești ale renumitei familii bucovinene Mandicevski” scrie Vladimir Acatrini. Autorul a descoperit un „vast material informativ” privind viața și preocupările membrilor familiei Mandicevski, familiile cu care s-au înrudit de-a lungul anilor, corectând astfel „greșelile comise în publicațiile sovietice și ucrainene privind datele de naștere, apartenența etnică” (28). Pe baza documentelor de arhivă se demonstrează faptul că informațiile privitoare la originea galițiană a familiei Mandicevski, prezentată ca o „veche familie ortodoxă slavă de preoți”, sunt eronate. Sunt aduse în circuitul istoriografic informații inedite despre preotul Ioan Mandicevski, Vasile și Veronica Mandicevski și cei opt copii ai acestora (Aurora, Virginia, Maria, Ecaterina, Eusebie, Constantin, Erast, Gheorghe), articolul fiind însoțit de un arbore genealogic și fotocopii ale documentelor din Arhiva de Stat din Cernăuți, precum și din presa vremii.

In Memoriam – Ilie Luceac este rubrica în care sunt publicate două materiale: Iuliana Luceac, „La un an de la moartea tatălui meu, Ilie Luceac” și discursul lui Ilie Luceac, susținut la Universitatea din Alba Iulia, în anul 2016, „Eudoxiu (Doxuță) Hurmuzaki și aportul său la studierea istoriei românilor. Psaltirea Hurmuzaki”. Tot aici, colectivul redacției „Glasul Bucovinei” informează cititorii că în numerele viitoare vor fi publicate manuscrisele rămase pe masa de lucru a lui Ilie Luceac.

Cristina Paladian semnează materialul „Versificația lui Lucian Blaga: Poemele luminii” (apărut la rubrica *Teorie. Critică și istorie literară*), concluzia autoarei fiind aceea că „Lucian Blaga a deschis versificației românești perspectivele versificației occidentale ale vremii. [...] a pregătit terenul pentru dezvoltarea tehnicilor noi de versificație în poezia românească de la începutul secolului al XX-lea” (p. 50).

Dragoș Olaru prezintă, în cadrul rubricii *Arhiva Bucovinei*, „Fondul documentar Societatea Academică «Junimea» în Arhiva de Stat a Regiunii Cernăuți”. Tot aici este publicat fragmentul IV al vol. III din *Povestea Bucovinei*, de Filip Țopa.

Acțiunile culturale și științifice organizate de către comunitatea românească din Ucraina sunt prezentate de Marin Gherman în materialul „Aspecte din viața științifică și culturală a comunității românești din Ucraina”, iar Alexandrina Cernov prezintă lucrarea semnată de Tudor Vișan-Miu, *La școală cu Regele Mihai. Povestea Clasei Palatine*, București, Editura Corint, 2016, sub titlul „Educația Regelui Mihai: eleganță, grație, demnitate, răbdare. Povestea Clasei Palatine”. Ambele materiale apar la rubrica *Cărți. Reviste. Conferințe*.

Rodica Jugrin

MANIFESTĂRILE ȘTIINȚIFICE ALE INSTITUTULUI „BUCOVINA” AL ACADEMIEI ROMÂNE DIN ANUL 2018

The Scientific Events of the “Bukov/ina” Institute of the Romanian Academy in 2018

(Abstract)*

In 2018, the “Bucovina” Institute organized several scientific events dedicated to the 100th anniversary of the Great Union of 1918. The first event was the international scientific colloquium on “Bukovina around the Great Union”, held at the “Eudoxiu Hurmuzachi” Romanian Cultural Center from Chernivtsi / Ukraine on June 9th, 2018. The International Scientific Conference “Bukovina and Bukovinians. A Century from the Great Union”, the 26th session of scientific papers and communications of the “Bucovina” Institute, took place on September 28th, 2018, at the Art Gallery in Rădăuți and September 29th, 2018, at the Romanian Cultural Center “Eudoxiu Hurmuzachi” in Chernivtsi. The papers were presented by researchers from Rădăuți, Câmpulung Moldovenesc, Suceava, Iași, Bucharest, Chernivtsi, Krakow, Zielona Gora, Warsaw. The internal scientific colloquium “Edited and unedited documents about the events of 1918” took place in Rădăuți on October 23rd, 2018, the papers being presented by the researchers of the “Bucovina” Institute. Exhibitions of old photos, presentations of book and magazines about Bukovina have completed the scientific manifestations.

Keywords: The Great Union of 1918, Bukovina, “Bukovina” Institute, Rădăuți, “Eudoxiu Hurmuzachi” Romanian Cultural Center, Chernivtsi.

Institutul „Bucovina” al Academiei Române a avut programate, conform *Calendarului manifestărilor științifice proprii pentru anul 2018*, analizat și aprobat de Consiliul științific în ședința din 11 ianuarie 2018, două manifestări științifice internaționale și un colocviu intern, manifestări consacrate aniversării a 100 de ani de la Marea Unire din 1918.

Prima manifestare organizată de Institutul „Bucovina”, în parteneriat cu Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți, a fost colocviul științific internațional cu tema „Bucovina în preajma Marii Uniri”, desfășurat în 9 iunie 2018 la sediul Centrului Cultural Român din Cernăuți. Inițiator și responsabil de proiect a fost Institutul „Bucovina” (dr. Rodica Jugrin, bibliotecar Raluca-Irina Muscă), instituția parteneră – Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” (Cernăuți), iar partener media – EuroMedia (Cernăuți).

* Traducere: Ștefanița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 333–337, Rădăuți – București, 2019

La colocviu au asistat cercetători, profesori din învățământul preuniversitar și universitar, conducători ai asociațiilor și societăților culturale din Regiunea Cernăuți, colaboratori, studenți. Din partea Consulatului General al României la Cernăuți a participat adjunctul șefului de misiune, Ionel Ivan, ministru-consilier general. Lucrările au fost deschise de Vasile Tărățeanu, membru de onoare al Academiei Române, președintele Centrului Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi”, și de dr. Marian Olaru, directorul Institutului „Bucovina”.

Comunicările au fost susținute de: – Alexandrina Cernov, membru de onoare al Academiei Române (Cernăuți), *Evenimentele premergătoare unirii oglindite în memoriile lui Sextil Pușcariu*; – Vasile Tărățeanu, membru de onoare al Academiei Române (Cernăuți), *Chipuri de lumină. Personalități care au înfăptuit unirea Bucovinei cu Regatul României*; – Ștefan Purici, cercet. șt. II dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Unirea Bucovinei cu Regatul României în contextul geopolitic al Europei Central-Estice*; – Marian Olaru, cercet. șt. II dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Membri ai Consiliului Național Român din Bucovina – Dorimedont Popovici (1873–1950)*; – Harieta Mareci-Sabol, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Membri ai Consiliului Național Român din Bucovina – Octavian Gheorghian (1874–1929)*; – Rodica Jugrin, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Membri ai Consiliului Național Român din Bucovina – Vasile Bodnărescu (1880–1926)*; – Ștefănița-Mihaela Ungureanu, cercet. șt. drd., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Reprezentanți ai delegației germane la Congresul General al Bucovinei – Alois Lebouton (1881–1936)*; – Ovidiu Bătă, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Mesagerul Unirii – căpitan aviator Vasile Niculescu (1891–1980)*; – Cezar-Călin Ciorțeanu, dr. (Rădăuți), *Problematika privind paza frontierei cu Austro-Ungaria în contextul prezenței militare ruse și austriece în Bucovina anulul 1918*; – Ștefan Hostiuc, publicist (Cernăuți), *Proiecte de împărțire a Bucovinei până la Primul Război Mondial*; – Carol Mohr, asist. cert. dr. Institutul „Bucovina” (Rădăuți), „Sălășluirea prin limbă” – considerații cu privire la minorități și politici lingvistice.

Partea a doua a colocviului, moderată de Ștefan Purici și Vasile Tărățeanu, a fost rezervată dezbaterii tematice intitulată *Unirea Bucovinei cu România, o perspectivă asupra trecutului României Întregite*.

Cea de a treia parte a colocviului a fost dedicată *Semnalului editorial*, în care au fost prezentate cărți și periodice noi referitoare la Bucovina: – *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. II.2. *Senatul, legislatura 1920–1922*, ediție îngrijită, studiu introductiv, note și comentarii de Rodica Iațencu și Marian Olaru, indice de nume de Rodica Iațencu, București, Editura Academiei Române, colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (45), seria „Documente” (2), 2018, 420 p. (Elena Pascaniuc); – Petru Bejinariu, *Adevăruri ale științelor naturii în opera lui Mihai Eminescu*, Suceava, Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina, 2018, 200 p. (Carol Mohr); – Cezar C. Ciorțeanu, *Frontierele Bucovinei în perioada 1918–1947*, Târgoviște, Editura Cetatea de Scaun, 2017, 302 p. (Marian

Olaru); – *Iancu Flondor, Bucovina și România Mare. Documente și scrisori*, ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Andrei Popescu, București, Editura Humanitas, 2017, 240 p. (Marian Olaru); – Domițian-Modest Cucuruz, *Cupca, un sat din Bucovina. Monografie istorică, partea a II-a (anii 1944–2000)*, Cernăuți, Editura Misto, 2018 (Marin Gherman și Domițian-Modest Cucuruz); – *Scurta viață bogată – Eugen Pohonțu*, ediție îngrijită de dr. Radu Gheorghe, Câmpulung Muscel, 2017, 144 p. (Marian Olaru). Rodica Jugrin și Ovidiu Bătă au prezentat sumarele revistei Institutului „Bucovina”: – „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXIV, nr. 1 (48), [ianuarie – iunie] 2017, 340 p., și nr. 2 (49), [iulie – decembrie] 2017, 346 p.

Primită cu mare interes și apreciată de cei prezenți, prezentarea powerpoint, intitulată *Bucovina în Primul Război Mondial* (Rodica Jugrin, Raluca-Irina Muscă, Ovidiu Bătă) a completat manifestarea.

Conferința științifică internațională „Bucovina și bucovinenii. Un secol de la Marea Unire”, a XXVI-a sesiune de referate și comunicări științifice a Institutului „Bucovina”, s-a desfășurat în zilele de 28 septembrie 2018 (Galeria de Artă din Rădăuți) și 29 septembrie 2018 (Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți).

La Rădăuți, manifestarea a debutat cu vernisarea expoziției fotografice *Bucovina în Primul Război Mondial*, organizată de Institutul „Bucovina” și prezentată de Marian Olaru.

Comunicările au fost susținute de cercetători și profesori din România, Polonia, Ucraina: – Rodica Jugrin, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *In memoriam Dimitrie Vatamaniuc (25 septembrie 1920 – 4 iulie 2018)*; – Vlad Gafița, lect. univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *Contribuția lui Iancu Flondor la Unirea Bucovinei cu Regatul României*; – Vasile I. Schipor, cercet. șt. II dr. (Rădăuți), *Radu I. Sbiera (1876–1946): „Să lucrăm nu numai cu mintea, ci și cu inima!”*; – Marian Olaru, cercet. șt. II dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Bucovina în Primul Război Mondial. Politică și cotidian*; – Ligia-Maria Fodor, lect. univ. dr., Academia de Poliție „Al. I. Cuza” (București), *Considerații referitoare la românii din Bucovina în timpul Primului Război Mondial*; – Vasile M. Demciuc, lect. univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *Dositei, primul episcop al Bucovinei*; – Ionel-Cristinel Puha, profesor, Liceul Tehnologic „Ion Nistor” (Vicovu de Sus), *Bucovina în Primul Război Mondial în amintirile lui Pamfil Cuciureanu*; – Alexandrina Cuțui, dr., Muzeul Bucovinei (Suceava), *Acuzații de iredentism și spionaj aduse românilor de către autoritățile austriece*; – Florin Pintescu, conf. univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *Societăți culturale evreiești din Rădăuți, în perioada interbelică*; – Ewa Kocój, dr. hab., Institutul de Cultură, Universitatea Jagiellonă (Cracovia), *Memoria și reconcilierea. Patrimoniul Bucovinei multietnice în cultura contemporană*; – Justinian-Remus Cojocar, drd., Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *Conferințele pastorale – preoții bucovineni în slujba unității statale și bisericești a românilor*; – Maria Epatov, prof. drd., Colegiul „Eudoxiu Hurmuzachi” (Rădăuți), *Comunitatea armeană din Bucovina – istorie și identitate*; –

Ștefănița-Mihaela Ungureanu, cercet. șt. drd., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Viața culturală, socială și politică provincială reflectată în paginile ziarului „Bukowina. Landes- und Amtszeitung” (1862–1868)*; – Elena Pintilei, drd., Universitatea „Ștefan cel Mare” (Suceava), *I. G. Sbiera și Biblioteca Centrală a Bucovinei (Rapoartele de activitate pentru anii: 1872, 1873, 1874)*.

În cadrul secțiunii *Semnal editorial* s-au prezentat lucrările: – Viorica Cernăuțeanu, *Pojorâta Bucovinei. File de istorie*, Suceava, f. ed., 2017, 588 p.; – Związek Polaków w Rumunii. Uniunea Polonezilor din România (editor), *Związki polsko-rumuńskie w historii kulturze. Legături istorice și culturale polono-române*, Suceava, f. ed., 2018, 536 p. (Vasile I. Schipor); – Mihai-Răzvan Neagu, *Formarea elitei ortodoxe din Transilvania, Banat și Crișana la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Studenți români din Transilvania, Banat și Crișana la Facultatea de Teologie a Universității din Cernăuți (1875–1918)*, Cluj-Napoca, Editura Școala Ardeleană, 2018, 698 p. (Marian Olaru); – Gheorghe Schipor, *Ioan Larionescu (1885–1969)*, Suceava, Editura Accent Print, 2018, 184 p. (Ovidiu Bătă).

A doua zi, 29 septembrie 2018, lucrările conferinței științifice internaționale s-au desfășurat la Centrul Cultural Român „Eudoxiu Hurmuzachi” din Cernăuți în prezența unei numeroase asistențe.

După ce directorul Institutului „Bucovina”, dr. Marian Olaru, a prezentat oaspeții de onoare ai manifestării, a luat cuvântul diplomatul Aurelian Rugină, consul la Consulatul General al României la Cernăuți: „În numele Consulatului General al României la Cernăuți vă mulțumesc pentru efortul de a readuce la lumină adevărul despre cele întâmplate în istoria Bucovinei și vă doresc succes în demersul dumneavoastră”.

La Cernăuți au susținut comunicări: – Ștefan Purici, cercet. șt. II dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Perspective istoriografice asupra Unirii Bucovinei (1918)*; – Alexandrina Cernov, membru de onoare a Academiei Române (Cernăuți), *Ion Nistor în amintirea contemporanilor*; – Ion Filipciuc, prof. dr. (Câmpulung Moldovenesc), *Bucovina în Primul Război Mondial. Acțiunile lui Eduard Fischer de reprimare a mișcărilor naționale*; – Vasile Tărățeanu, membru de onoare al Academiei Române (Cernăuți), *Dionisie Bejan (1837–1923)*; – Dragoș Olaru, arhivist (Cernăuți), *Isidor Bodea, promotor al Unirii Bucovinei cu România*; – Harieta Mareci Sabol, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Un precursor al medicinei sociale: dr. Ioan Volcinschi*; – Mihai Ardeleanu, medic dr. (Suceava), *Aportul medicilor originari din Bucovina la dezvoltarea asistenței medicale la Suceava și Cernăuți*; – Magdalena Pokrzyńska, Universitatea din Zielona Gora (Polonia), *Moartea, înmormântarea și doliul. Obiceiuri ale comunității poloneze din Bucovina*; – Sanda-Maria Ardeleanu, prof. univ. dr., Universitatea „Ștefan cel Mare”, Alis Niculică, dr., Biblioteca Bucovinei „I. G. Sbiera” (Suceava), *Mirajul traducerilor în Bucovina centenară*; – Elena Pascaniuc, cercet. șt. drd., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *„Generația Unirii” și renașterea culturală și literară din Bucovina*; – Karina Stempel-Gancarczyk, Institutul de Slavistică al Academiei Poloneze de Științe din Varșovia (Polonia),

Dispariția limbii în satele poloneze din Bucovina românească; – Carol Mohr, asist. cercet. dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Sinergii și contradicții între glosocosmosul german și hagiocosmosul catolic în Bucovina*; – Arcadie Bodale, dr., inspector superior S.J.I.A.N. (Iași), *Vicov. Un oiconim enigmatic din vremea descălecatului Țării Moldovei*; – Ovidiu Bătă, cercet. șt. III dr., Institutul „Bucovina” (Rădăuți), *Industria minieră din Bucovina înainte și după Primul Război Mondial*.

Responsabili de proiect: dr. Marian Olaru, drd. Mihaela-Ștefănița Ungureanu. Parteneri media: „Crai nou” (Suceava), CROMTEL (Rădăuți), EuroMedia (Cernăuți).

A treia manifestare a Institutului „Bucovina” a fost Colocviul științific intern cu tema „Documente edite și inedite privitoare la evenimentele din anul 1918”, desfășurat la Rădăuți, în 23 octombrie 2018. Comunicările au fost susținute de membrii Institutului „Bucovina”: – Marian Olaru, *Imaginea Bucovinei în documente din Fondul 706 al Arhivei Naționale a Republicii Moldova*; – Ovidiu Bătă, *Împrumuturi de război făcute de guvernul austriac „pe socoteala Fondului Religios gr. ort. din Bucovina”*; – Rodica Iațencu, *Documente din arhiva „Monitorul Oficial” despre activitatea parlamentarilor bucovineni după unirea Bucovinei cu Regatul României*; – Carol-Alexandru Mohr, *Documente privitoare la bucovinenii căzuți pe front în Primul Război Mondial*; – Ștefan Purici, *Lucrări în limba germană privitoare la anul 1918 traduse în limba ucraineană*; – Elena Pascaniuc, *Documente din Fondul G. T. Kirileanu al Bibliotecii județene „G. T. Kirileanu” din Piatra Neamț privitoare la Dimitrie Dan*; – Harieta Sabol, *„Prețul pâinii, prețul vieții”. Documente din arhivele sucevene referitoare la anul 1918*; – Ștefănița-Mihaela Ungureanu, *Documente din Fondul Guvernământului cezaro-crăiesc. Ministerul de Interne privind starea de spirit a populației Bucovinei înainte de Unirea din 1918*.

Responsabili de proiect: drd. Elena Pascaniuc și dr. Ovidiu Bătă.

*
* *

În 13 decembrie 2018, în Aula Magna a Academiei, în prezența Adunării Generale, s-a desfășurat decernarea premiilor Academiei Române, premii care recompensează cele mai bune lucrări și prezențe culturale și științifice românești realizate de-a lungul anului 2017. Premiul „Dimitrie Onciul” al Secției de Științe Istorice și Arheologie a fost acordat lucrării *Calendare și almanahuri românești din Bucovina (1811–1918). Contribuția lor la propășirea cultural-națională a românilor bucovineni*, semnată de cercet. șt. II dr. Vasile I. Schipor.

Ovidiu Bătă

DIMITRIE VATAMANIUC
(25 SEPTEMBRIE 1920 – 4 IULIE 2018)

Dimitrie Vatamaniuc (September 25, 1920 – July 4, 2018)

(Abstract)*

Dimitrie Vatamaniuc was born on September 25, 1920, in the Sucevita village, Rădăuți County (nowadays Suceava County). He attended the primary school in Sucevita, then graduated from the Teacher Education School in Cernăuți and Bacău, the “Eudoxiu Hurmuzachi” High School from Rădăuți and the Faculty of Letters and Philosophy at the University of Cluj. In 1957 he obtained his doctorate at the Institute of Literary History and Folklore, under the guidance of George Călinescu, with the thesis *Ioan Popovici Bănățeanul și lumea meseriașilor*. He is the author of works dedicated to Ion-Popovici Bănățeanul, George Coșbuc, Ioan Slavici, Lucian Blaga, Tudor Arghezi. Dimitrie Vatamaniuc’s name will forever be linked to the great critical edition of Mihai Eminescu’s work, which was initiated and coordinated by Perpessicius in 1939. He overtook together with Petru Creția the continuation of the entire edition of the national poet’s work. Under his supervision there appeared, between 1977 and 1993, the volumes VII–XVI of Eminescu’s work. Dimitrie Vatamaniuc was the director of the Centre for “Bukovina” – Studies of the Romanian Academy (since 2007 reorganized as the “Bukovina” Institute), editor of the institute’s periodical “Annals of Bukovina” and coordinator of the book collection *Encyclopaedia of Bukovina in studies and monographs*. In 2006 Dimitrie Vatamaniuc published the volume *Bukovina between the West and the Orient. Studies and documents* and in 2010 appeared a series of personal interviews, published by Constantin Hrehor with the title *Conversations under Angels’ Staircase*. This long and rich cultural and scientific activity was rewarded by the election of Dimitrie Vatamaniuc as an honorary member of the Romanian Academy (2001). Dimitrie Vatamaniuc died on July 4, 2018, at the venerable age of 98, leaving behind a vast work dedicated to the values of the Romanian literature and the culture and civilization of Bukovina.

Keywords: Dimitrie Vatamaniuc, Bukovina, literary and scientific work, Romanian Academy.

Dimitrie Vatamaniuc, membru de onoare al Academiei Române, reputat eminescolog, fervent apărător și promotor al culturii și civilizației românești din Bucovina, s-a născut în 25 septembrie 1920, în comuna Sucevița, județul Rădăuți, în familia agricultorului Ioan Vatamaniuc și a Iustinei, născută Cazacu, familie în care au crescut încă patru copii: Eugenia, Vasile, Trandafir și Viorica. În perioada 1927–1935 a urmat școala primară în comuna Sucevița (școală care astăzi îi poartă

* Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

Analele Bucovinei, XXVI, 1 (52), p. 339–344, Rădăuți – București, 2019

numele), apoi a absolvit Școala Normală de Învățători (Cernăuți, 1935–1940; Bacău, 1940–1941; Cernăuți, 1942–1943). La Cernăuți, Dimitrie Vatamaniuc i-a avut ca profesori pe Ipolit Tarnavski, Alois Grigorovici, Emil Goraș, Vasile Strejac,

Traian Ștefureac, Laurențiu Tomoiogă. În septembrie 1943, a susținut examenele de diferență pentru clasele V–VIII la Liceului „Eudoxiu Hurmuzachi” din Rădăuți. A trecut examenul de bacalaureat la Cernăuți, în septembrie 1943, ca absolvent al acestui liceu. La Universitatea din Cluj a urmat cursurile Facultății de Litere și Filozofie (1943–1947), avându-i ca profesori pe Lucian Blaga, Ioan Lupaș, D. D. Roșca, Șt. Pașca, Ioan Breazu, D. Todoran, Fl. Ștefănescu-Goangă, Onisifor Ghibu, Alexe Procopovici, Gh. Procopovici, Gh. Giulea, Umberto Cianciolo, Ioachim Crăciun. A obținut licența în anul 1947, sub îndrumarea științifică a profesorului Dimitrie Popovici. În timpul studenției a făcut parte din comitetul de conducere al Societății

studentești bucovinene „Junimea” și a participat la greva împotriva instalării regimului comunist din 1946.

După terminarea facultății s-a înscris la doctorat (septembrie 1947), la profesorul Dimitrie Popovici, cu teza *Ioan Slavici și lumea prin care a trecut*, care nu a putut fi susținută, ca urmare a reformei învățământului din anul 1948. Peste zece ani, în 1957, Dimitrie Vatamaniuc a obținut doctoratul la Institutul de Istorie Literară și Folclor, sub îndrumarea lui George Călinescu, cu teza *Ioan Popovici Bănățeanul și lumea meseriașilor*, care a fost publicată în anul 1959 (ediția a II-a, 2005).

Dimitrie Vatamaniuc a fost profesor de limba și literatura română la Liceul „Andrei Mureșanu” (Dej); lector la Universitatea din București (1957–1961); bibliotecar la Biblioteca Centrală Universitară București (1961–1964); redactor, șef de secție la Centrul de Documentare Științifică al Academiei R.P.R./R.S.R. (1964–1970); redactor la Centrul de Documentare și Informare în Științele Sociale și Politice al Academiei de Științe Sociale și Politice a R.S.R. (1970–1974); cercetător științific la Institutul de Istorie și Teorie Literară „George Călinescu” (1974–1975); cercetător la Muzeul Literaturii Române (1975–2001).

Sub pseudonimul D. Drumaru, a publicat proză și versuri în „Bucovina” (unde a debutat publicistic, în anul 1943, cu nuvela *Între primari*), „Bucovina literară” și „Revista Bucovinei”. A avut, de-a lungul timpului, colaborări și la alte periodice din țară și străinătate, unde a publicat articole științifice: „Academica”, „Analele Bucovinei”, „Almanahul literar” (redactor), „Buletin de informare științifică” (redactor-șef), „Caietele «Mihai Eminescu»”, „Călăuza bibliotecarului”, „Contemporanul”, „Convorbiri literare”, „Făclia”, „Gazeta literară”, „Limba și literatură”, „Literatorul”, „Luceafărul”, „Lupta Ardealului”, „Manuscriptum”, „Mesager bucovinean”, „Pașii

Profetului”, „Progresele științei”, „Revista de istorie și teorie literară”, „Revista de referate și recenzii” (redactor-șef), „Steaua”, „Transilvania”, „Tribuna”, „Viața românească”, „Viața universitară”, „Septentrion”, „Glasul Bucovinei”, „Kurier der Bochumer Gesellschaft für rumänische Sprache und Literatur”¹.

Numele lui Dimitrie Vatamaniuc va fi legat definitiv de marea ediție critică Mihai Eminescu, inițiată și coordonată de Perpessicius în 1939 și întreruptă în 1963, la volumul al VI-lea, devenind astfel unul dintre cei mai importanți eminescologi români. După angajarea la Muzeul Literaturii Române, Dimitrie Vatamaniuc a condus colectivul de cercetare alcătuit din Petru Creția, Eugenia Opreșcu și Anca Costa-Foru, care a preluat proiectul lui Perpessicius de editare a operei eminesciene. Până în anul 1993, acesta tipărește volumele VII–XVI: *Opere*, VII, *Proza literară* (1977); *Opere*, VIII, *Teatrul original și tradus. Traducerile de proză literară. Dicționarul de rime* (1988); *Opere*, IX, *Publicistica, 1870–1877* (1980); *Opere*, X, *Publicistica, 1 noiembrie 1877 – 15 februarie 1880* (1989); *Opere*, XI, *Publicistica, 17 februarie – 31 decembrie 1880* (1984); *Opere*, XII, *Publicistica, 1 ianuarie – 31 decembrie 1881* (1985); *Opere*, XIII, *Publicistica, 1882–1883, 1888–1889* (1985); *Opere*, XIV, *Traduceri filosofice, istorice și științifice* (1983); *Opere*, XV, *Fragmentarium. Addenda ediției* (1993); *Opere*, XVI, *Corespondență. Documentar* (1989). Dimitrie Vatamaniuc este autorul monografiilor: *Publicistica lui Mihai Eminescu. 1870–1877* (Iași, 1975); *Publicistica lui Eminescu. 1877–1883, 1888–1889* (București, 1996); *M. Eminescu. Manuscrisele, jurnal al formării intelectuale și al lărgirii orizontului științific. Laborator și creație. Instrument de lucru* (București, 1988); *M. Eminescu. Contribuții documentare* (Galați, 1992); *Eminescu și Transilvania* (Cluj-Napoca, 1995); *Caietele Eminescu. Mitologie și document* (București, 1998). În lista edițiilor îngrijite de Dimitrie Vatamaniuc se regăsesc și lucrările: *M. Eminescu, Icoane vechi și icoane nouă* (București, 1996); *Răpirea Bucovinei* (București, 1996); *Basarabia – pământ românesc samavolnic răpit* (București, 1997); *Sfântul pământ al Transilvaniei* (București, 1997); *Corespondența*, vol. I–III (București, 1997–1998); *Românii din afara granițelor țării* (București, 1998); *Chestiunea evreiască* (București, 1998); *Statul*, vol. I–II (București, 1998–1999); *Proză* (București, 1999); *Opere*, vol. I–III (București, 1999); *Opere*, vol. IV–V (București, 2000); *Opera dramatică. Lucrări originale* (București, 2001); *Traduceri literare* (București, 2002); *Corespondența lui Eminescu cu Veronica Micle* (București, 2003); *Poezii* (București, 2004); *Eminescu în ediții integrale* (București, 2013, în colaborare).

Dimitrie Vatamaniuc este și autorul unor monografii dedicate lui Ion Popovici-Bănățeanul (volum cu care a debutat editorial în 1959), George Coșbuc, Ioan Slavici, Ion Agârbiceanu și Lucian Blaga. De asemenea, de importanță sunt biobibliografiile despre Ioan Slavici, Ion Agârbiceanu, Lucian Blaga și Tudor Arghezi.

¹ Vasile I. Schipor, „Dimitrie Vatamaniuc – 90”, în „Bucovina literară”, serie nouă, Suceava, anul XXI, nr. 8–9 (234–235), august – septembrie 2010, p. 23–27; idem, „D. Vatamaniuc, m. o. al Academiei Române, la a 95-a aniversare a nașterii sale”, în „Analele Bucovinei”, Rădăuți – București, anul XXII, nr. 2 (45), 2015, p. 357–400.

Dintre edițiile pe care le-a îngrijit amintim: Ioan Slavici, *Opere*, vol. I–XIV (București, 1967–1987); Teodor Balan, *Istoria teatrului românesc în Bucovina istorică* (București, 2005); Titu Maiorescu, *Opere*, vol. I, *Critice*, vol. II. *Traduceri. Încercări literare* (București, 2005, în colaborare); Titu Maiorescu, *Opere*, vol. III. *Discursuri parlamentare (1866–1899)*, vol. IV. *Discursuri parlamentare (1900–1913)* (București, 2006, în colaborare); *Claudiu Isopescu, mesager al spiritualității românești în Italia, I. Corespondență (1926–1942)* (București, 2006, în colaborare); Dimitrie Onciul, *Scrieri despre Bucovina, Transilvania și lexicografice* (București, 2008, în colaborare).

Născut și crescut în Bucovina, Dimitrie Vatamaniuc s-a implicat cu dăruire în studierea și promovarea valorilor culturii românești de aici. A fost director fondator al Centrului de Studii „Bucovina” al Academiei Române (devenit, din anul 2007, Institutul „Bucovina”) în perioada 1992–2007, redactor-șef al periodicului semestrial „Analele Bucovinei”, editat de Institutul „Bucovina”, și coordonator al colecției „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii”, fondată la Rădăuți, în 1996. Alături de colectivul de la Rădăuți a inițiat și organizat primele conferințe științifice internaționale privind Bucovina, în colaborare cu Bukowina-Institut din Augsburg și Centrul Bucovinean de Cercetări Științifice al Universității de Stat din Cernăuți (1996, 2000). Dimitrie Vatamaniuc a fost director al revistei „Septentrion”, editată de Societatea pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina (Rădăuți) și membru în colegiul de redacție al revistelor „Bucovina literară” (Suceava) și „Glasul Bucovinei” (Cernăuți). Prin lucrările publicate de-a lungul timpului, Dimitrie Vatamaniuc a contribuit la renașterea activității de cercetare științifică din Bucovina.

În anul 2006, Dimitrie Vatamaniuc a publicat, la Editura Academiei Române, lucrarea *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, apărută în colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii”. Cele zece capitole ale lucrării reunesc studiile și documentele publicate în: „Analele Academiei Române”, „Analele Bucovinei”, „Glasul Bucovinei”, „Academica”, „Septentrion”, „Tribuna”, „Pașii Profetului” ș.a.: I. *Centrul de Studii „Bucovina”*; II. *Conferințe și reuniuni internaționale*; III. *Mari scriitori români și Bucovina*; IV. *Personalități din Bucovina*; V. *Mesageri bucovineni ai spiritualității românești*; VI. *Intelectuali bucovineni în corespondența cu contemporanii lor*; VII. *Relații româno-germane și româno-poloneze*; VIII. *Mișcarea literară bucovineană interbelică și presa rădăuțeană*; IX. *Onomastică bucovineană*; X. *Documente*. Academicianul Ștefan Ștefănescu, cel care a semnat *Prefața* volumului, afirma că această lucrare este una „dintre cele mai frumoase cărți de identitate a poporului român”, care, prin „varietatea tematică – de la izvorul istoric inedit la reflecția profundă asupra valorii istoriei, de la istoria străveche la istoria zilelor noastre, de la istoria locală la cea națională și universală”, lansează cititorilor „invitația de cunoaștere prin cultură a istoriei românilor”².

Memorialistica lui Dimitrie Vatamaniuc este tipărită în acea „carte vie, cum o aprecia acad. Eugen Simion, plină de fapte de viață și documente, o carte, în fine,

² Acad. Ștefan Ștefănescu, „Prefață”, în D. Vatamaniuc, *Bucovina între Occident și Orient. Studii și documente*, București, Editura Academiei Române, 2006, p. 9.

în care își reconstituie biografia un personaj pe care nu știu cum să-l numesc mai bine: un mucenic sau un gentilom al istoriografiei românești?”³. Este vorba despre cartea de confesiuni, publicată de Constantin Hrehor, *Convorbiri sub scara cu îngeri*, apărută în anul 2010, la împlinirea a 90 de ani de viață. Aceste convorbiri, în care îl descoperim pe Dimitrie Vatamaniuc ca elev, student, profesor, cercetător și academician, „ne mută, cum afirmă Mircea A. Diaconu, în configurația atât de ramificată, de haotică, poate, a unei vieți care-și reconstituie pe seama câtorva generații identitatea, așa cum își redescoperă, în hazardul desfășurării propriei vieți, sensul”. Reconstituind „figura acestui spirit creator, armătura sa ideologic temperamentală”⁴, lucrarea are o importanță deosebită pentru cultura din Bucovina, prin caracterul său documentar (aici se regăsesc pagini de memorialistică, evocări, studii de genealogie, onomastică, etnografie, antropologie).

Dimitrie Vatamaniuc a primit, de-a lungul timpului, numeroase distincții și premii. A fost desemnat, pentru activitatea de cercetător și editor, „Om al Anului” și a primit „Diploma de Onoare” din partea The American Biographical Institute (1999 și 2000); a primit, din partea președinției României, medalia comemorativă „150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu”, „pentru contribuția sa deosebită adusă la promovarea operei eminesciene” (2000); Universitățile „Lucian Blaga” (Sibiu) și „Ștefan cel Mare” (Suceava) i-au acordat titlul de *Doctor Honoris Causa* (2000, 2008); la împlinirea a 90 de ani de viață, a primit din partea Societății Scriitorilor Bucovineni o Diplomă de Excelență pentru „contribuția deosebită la punerea în valoare a istoriei literare române, precum și verticalitatea morală”, iar din partea Fundației Culturale a Bucovinei a primit Medalia Aniversară de Argint, la 15 ani de existență a Fundației; a fost ales cetățean de onoare al județului Suceava, al municipiului Rădăuți și al comunelor Sucevița și Șiria; a fost ales membru în The International Academy „Mihai Eminescu” (India, 1998) și Centrul Academic Internațional „Mihai Eminescu” (Chișinău, 2001), membru de onoare al Societății de Științe Filologice din România, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Societății Scriitorilor Bucovineni, membru al Academiei Carpatice, membru de onoare al Societății Oamenilor de Știință din Bihor, la Ligii Culturale „Mihai Eminescu” (Sibiu, Suceava, Craiova), al Societății Academice din Târgu-Jiu, al Ligii Culturale a Românilor de Pretutindeni, președinte de onoare al Societății pentru Cultura și Literatura Română în Bucovina.

Îndelungata și bogata activitate culturală și științifică a fost răsplătită prin alegerea lui Dimitrie Vatamaniuc, în anul 2001, ca membru de onoare al Academiei Române. În *Recomandarea* alcătuită de acad. Ștefan Augustin Doinaș se afirmă că „ceea ce caracterizează cărțile profesorului Dimitrie Vatamaniuc sunt acribia științifică, pasiunea cercetării și publicării documentelor literare, respectul față de textul

³ Acad. Eugen Simion, *Cuvânt-înainte*, la Dimitrie Vatamaniuc, Constantin Hrehor, *Convorbiri sub scara cu îngeri*, Iași, Editura Timpul, 2010, p. 6.

⁴ Mircea A. Diaconu, „Labirintul Dimitrie Vatamaniuc”, în „Crai nou”, Suceava, anul XXIX, nr. 7782, 9 iulie 2018, p. 9.

original (de apreciat, mai ales, în cazul edițiilor Eminescu și Slavici), stilul sobru, clar și elegant, seriozitatea informațiilor și sugestiile interesante ale unui spirit familiarizat cu literatura europeană. Pentru toate aceste calități, care atestă personalitatea inconfundabilă a unui mare pasionat cărturar de formație riguroasă, susțin cu tărie primirea sa ca membru de onoare al Academiei Române. La cei 80 de ani împliniți, alegerea sa în această calitate ar însemna o binemeritată recunoaștere, un semn al prețuirii de care se cuvine să se bucure o activitate exemplară, extrem de utilă și strict necesară”⁵.

Dimitrie Vatamaniuc s-a stins din viață în 4 iulie 2018, la venerabila vârstă de 98 de ani, lăsând în urmă o operă vastă, dedicată valorilor literaturii române clasice și culturii și civilizației bucovinene.

Rodica Jugrin

⁵ Dimitrie Vatamaniuc, Constantin Hrehor, *op. cit.*, p. 364.

NOTES ON CONTRIBUTORS

Sanda-Maria Ardeleanu – Professor of Linguistics at “Ștefan cel Mare” University of Suceava, Department of Foreign Languages and Literature, Faculty of Letters and Communication Sciences; PhD coordinator (philology-linguistics field); (Co) Coordinator of the French Diploma Master's Degree “Theory and Practice of Translation”, Suceava – Chisinau; Director of Discourse Analysis Research Center of “Ștefan cel Mare” University of Suceava; editor-in-chief of ANADISS; Co-supervisor of the University Success Center; coordinator of the “Ștefan cel Mare” University Library in Suceava. Author/co-author of 116 articles published in the country, 54 articles published abroad, 9 courses, 25 books and textbooks. Editor of the Series “Language Sciences”, at the European Institute Publishing House in Iași (since 2006); coordinator of book collections – “Romanian intellectuals of French expression”, “Didactics of translation”, “Poale-n brâu” (old Romanian gastronomy), “Azimut”, “Eugeniu Coșeriu” archives – at the “Demiurg” Editorial House in Iași, together with Johannes Kabatek and Cristina Bleorțu. Member of scientific, professional or cultural societies: Association Roumaine des Départements Universitaires Francophones, “Al. I. Cuza” University of Iași; Association of the Order “Palme Académiques”; The Functional Linguistics Society, Paris.

Vasile Bălici – born on December 15, 1967, in Vicovu de Jos/Suceava. Graduate of the Faculty of History of “Ștefan cel Mare” University of Suceava, (2007). Masters degree in 2009 (“Romanians between East and West”) at “Ștefan cel Mare” University in Suceava). Between 2007 and 2008 he was a history teacher at the Gimnazial School nr. 2 Remezău, Vicovu de Jos. Since 2008 he is a history professor at “Ion Nistor” Technological High School in Vicovu de Sus. He obtained the didactic degree I in 2018 with the theme “Historical monograph of Vicovu de Sus”, coordinated by the assistant professor dr. Florin Pintescu from “Ștefan cel Mare” University in Suceava. In 2014 he published the article “The Chronicle of the Technological High School «Ion Nistor»” in the magazine “Arc peste timp”.

Ovidiu Bătă – engineer geologist, scientific researcher III at the “Bucovina” Institute of Romanian Academy. He obtained the academic title of Doctor in the field of Geology in 2006 at the “Al. I. Cuza” University of Iași, with the thesis “Palynostratigraphical Study of the Metamorphic Formations from Putna Basin (Bistrița Mountains)”. Fields of interest: geology, the exploitation of the mineral resources, the environmental protection. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, “Bucovina” Museum Complex, the Faculty of History and Geography of “Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: Arthur Loebel, “Geschichtliche Entwicklung des Eisenbades Dorna” [Evoluția istorică a băilor feroase Dorna], Bilingual edition by Ovidiu Bătă, Ștefănița-Mihaela Ungureanu, 2012; “Solca – «Al Bucovinei Meran»”, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In honorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 503–510; “Evoluția legislației silvice în Bucovina (IV). Legile Țării din 2 iulie 1897”, in „Analele Bucovinei”, XX, 1, 2013; “Hutele Bucovinei. 200 de ani de la înființarea primei fabrici de sticlă din Bucovina – Crasna-Althütte”, in *ibidem*, XX, 2, 2013; “Serviciul silvic al Administrației politice a Bucovinei. Inspectorul de păduri”, in *ibidem*, XXI, 1, 2014; “Exploatarea aurului aluvionar pe Bistrița Aurie”, in *ibidem*, XXI, 2, 2014; “200 de ani de la moartea naturalistului Balthasar Hacquet (1839/40–1815)”, in *ibidem*, XXII, 1, 2015, p. 255–271; “Academicianul Liviu Ionesi (1925–2006). 90 de ani de la naștere”, in *ibidem*, XXII, 2, 2015, p. 409–415; “Dr. Hermann Poras (1835–1899) – fondatorul Sanatoriului din Solca”, in *ibidem*, XXII, 2, 2015, p. 587–597; “Vizita arhiducelui Rudolf de Austria în Bucovina (1887): Furstenthal/Voievodeasa”, in “Crai nou”, Suceava, XXVI, Nr. 6 752, 21st of January 2015, p. 4; “Piscicultura și pescuitul în

Bucovina”, in “Analele Bucovinei”, XXIII, 1, 2016, p. 205–226; “Iosif Lepși (1895–1966) – cercetător al spațiului geografic românesc”, in *ibidem*, XXIII, 2, 2016, p. 555–566; “Vincenz Manz von Mariensee – proprietar de întreprinderi miniere și metalurgice în Bucovina”, *ibidem*, anul XXV, nr. 1 (50), 2018, p. 123–140; “Coloana lui Rudolf – o mărturie a trecerii prințului Rudolf de Austria prin Bucovina în anul 1887”, *ibidem*, anul XXV, nr. 2 (51), 2018, p. 407–420.

Radu-Florian Bruja – read history at “Ștefan cel Mare” University of Suceava, graduating in 2001. He took his M.A. degree in History at the “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, and was awarded his Ph. D. in 2006. He has published several articles and books on various aspects of political life during the ’30 and ’40s of the 20th century in Romania and abroad (Austria, France, Poland, Slovakia, Ukraine). He obtained scholarships for research and documentation in Ukraine (2005, 2006) and Slovakia (2014, 2016). He has now Lecturer at the “Ștefan cel Mare” University of Suceava, and his research interest is Romanian interwar radical political movement, totalitarian regime and Polish-Romanian and Slovak-Romanian relations. Reference works: *Regele Carol al II-lea și partidul unic: Frontul Renașterii Naționale*, Iași, 2006; *Traian Brăileanu, Studii, Documente și încercări literare*, Iași, 2011 and *Extrema dreaptă în Bucovina*, Târgoviște, 2012. He coordinated volumes: Gheorghe N. Rădășanu, *Viața mea*, Iași, 2008, Vasile Andricioaei, *Însemnări din viața politică interbelică*, Iași, 2013 and Erast Tarangul, *Amintiri*, (in collaboration with Lucian Năstasă-Kovacs), Cluj-Napoca 2016. *Bukowina. Inni wśród swoich*, (in collaboration with Helena Krasowska și Magdalena Pokrzyńska), Warszawa – Zielona Góra – Piła, 2017) Recently, he published more articles like “Repere ale activității politice a unui social-democrat din Bucovina: Iacob Pistiner”, in “Studia et Acta Historiae Iudaicorum Romaniae”, vol. XIII, Iași, 2017; “Electoratul de stânga în Bucovina interbelică”, in “Analele Bucovinei”, anul XXIV, nr. 1(48), 2017; “The End of the Slovak Army Epic on the Eastern Front and the Change of the Romanian Strategy towards Bratislava”, in “Codrul Cosminului”, XXIII, nr. 2, decembrie 2017; “Constantin Hiott și debutul activității politico-diplomatice a României la Bratislava (1939–1940)”, in “Anuarul Institutului de Istorie Gh. Barițiu”, Cluj-Napoca, LVI, 2017; “O cronică a relațiilor româno-slovice în 1941. Începutul activității diplomatice a lui Gheorghe Elefterescu la Bratislava”, in *In Memoriam Gheorghe Palade (1950–2016)*, Chișinău, 2018; “From the History of Romanian-Slovak Cultural Relations. Romanian-Slovak Cultural Agreement (1942–1943)”, in “Literature as Mediator. Intersecting Discourses and Dialogues in a Multicultural World”, Târgu-Mureș, Mureș, 2018. Phone +40 744 503 551; e-mail: radub@atlas.usv.ro.

Alexandrina Cuțui – was born on January 29, 1975, in Vama, Suceava County. She attended the courses of the secondary school in her native village, then those of the “Andronic Motrescu” High School in Rădăuți, graduating in 1993. During 1996-1999 she attended the courses of the Dental School of Iași. In 1999, she also became a student at the “Dimitru Stăniloae” Faculty of Orthodox Theology of the “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași, at the Cultural Patrimony Department. In 2002, she became a graduate of the Department for Theologian Fine Arts and Icon Restoration. Between 2004 and 2006 she attended the Master courses in “Jewish History – Hebrewistics” at the Faculty of History of the “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași. Doctoral studies followed between 2006 and 2011 at the “Ștefan cel Mare” University of Suceava, under the coordination of Professor Dumitru Vitcu. In 2011, she received the title of Doctor of Humanities. Since 2004 she is working at the National Museum of Bukovina in Suceava. Her fields of expertise are painting restoration and historical monuments.

Vlad D. Gafița – is currently PhD lecturer at the Faculty of History and Geography at “Ștefan cel Mare” University in Suceava. He is specialized in modern and contemporary history, teaching disciplines such as Modern and Contemporary Political History, Universal Contemporary History, History of Right Totalitarianism in the Interwar Period etc. He obtained his doctorate with a theme related to the history of Romanian nationalism in Bukovina (*Iancu Flondor (1865–1924) and the National Movement of the Romanians in Bukovina*). Vlad Gafița is currently dealing with the theoretical origins of the extreme right-wing in the interwar period.

Rodica Jugrin – scientific researcher III at the “Bucovina” Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2004. Domains of interest: Romanian history (interwar period), cultural history of Bucovina, the history of the communist regime in Romania. She took in charge (Scientific Secretary, Book editor, Name Index) 10 volumes dedicated to the history of Bucovina and 13 numbers of the scientific journal of the “Bucovina” Institute – “Analele Bucovinei”. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, “Bukovina” Museum Complex, the Faculty of History and Geography of “Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. She took part at the Grant CNCISIS nr. 1 290/2005, *Romanians from outside the country in the context of Euro-Atlantic and European integration of Romania. The case of Romanian communities in Ukraine (1945–2007)*, approved by M.E.C., nr. 1298/2005; theme: “Considerations on the evolution of cultural life of the Romanian community from Ukraine”, 1990–2007. Latest published articles, studies or books: “Senatori bucovineni în Parlamentul României Întregite. George Grigorovici (legislatura 1920–1922)” (I, II), în “Analele Bucovinei”, anul XXIV, nr. 2 (49), 2017, p. 627–638, anul XXV, nr. 1 (50), 2018, p. 287–309; “Senatori bucovineni în Parlamentul României Întregite. Ion Nistor (legislatura 1920–1922)” (I), în “Analele Bucovinei”, anul XXV, nr. 2 (51), 2018, p. 573–606; “Bucovina după Primul Război Mondial în dezbaterile parlamentare (1919–1926)”, în *Bucovina în Primul Război Mondial. Studii și documente* (București, 2018); “Vasile Bodnărescu”, în Vasile Tărățeanu, *Unirea Bucovinei cu România. Antologie de documente, hotărâri, declarații, adresări, apeluri, telegrame, acte, protocoale unioniste* (București – Brăila, 2018); *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I, *Sesiunea 1919–1920*, foreword by dr. Ion Agrigoroaiei, revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu (București, 2015); *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. II.1. *Adunarea Deputaților, Legislatura 1920–1922*, revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu (București, 2016); *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. II.2. *Senatul, Legislatura 1920–1922*, revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, Name register by Rodica Iațencu (București, 2018).

Karina Stempel-Gancarczyk – philologist, sociologist, PhD student at the Institute of Slavic Studies, Polish Academy of Sciences in Warsaw. Main research interests: sociolinguistics, borderland issues, linguistic and cultural contacts, small homelands, poetry. Her expertise is sociolinguistics research regarding the Polish minority in Romanian Bukovina. From 2001 to 2003 she worked as a Polish teacher in Moara (Romania). Currently she is preparing dissertation “The process of disappearing of the language based on research regarding Polish dialects in Bukovina, Romania”. Karina Stempel-Gancarczyk published articles such as: “«Kim jesteśmy?». Uwagi o języku polskich mieszkańców Bulaju oraz ich «mazurskiej» autoidentyfikacji” [“«Who are we?». Remarks on the language of Polish inhabitants of Bulai and their «Masurian» autoidentifying”], in: *Polska i Rumunia. Wspólnie – obok – blisko / Polonia și România. Împreună – alături – aproape*, red. S. Iachimovschi, K. Stempel-Gancarczyk i E. Wieruszewska-Calistru, Związek Polaków w Rumunii/Uniunea Polonezilor din România, Suceava, 2015, 395–401; “(A) nasze dusze smutne mają pyski. leżą na dywanie. wyją. nie dają żyć (J. Mansztajn, O duszy) – leksem dusza w najnowszej poezji polskiej” [“(Y)et the faces of our souls are sad. lying on the carpet. howling. tormenting us. (J. Mansztajn, O duszy) – the lexeme dusza (soul) in contemporary Polish poetry“], „Adeptus” 2016, nr. 7, Institute of Slavic Studies, Polish Academy of Sciences, Warsaw, 67–83; “Bucovina secolului al XX-lea – o Arcadie în amintirile membrilor comunității polonezilor din România (pe baza interviurilor și a materialelor scrise din localitățile Bulai și Vișșani)” [“Bukovina in the 20th century – Arkadia in the memoirs of the representatives of the Polish community in Romania (based on interviews with the inhabitants of Bulaj and Wikszany and written sources)“], in “Analele Bucovinei”, anul XXI nr. 1 (46), 2016; “Catholicismul polonez în Bucovina românească – tradiție și eclecticism (studiu de caz: Bulai – Moara)” [Polish Catholicism in Romanian Bukovina – tradition and eclecticism (case study: Bulaj – Moara)], in “Analele Bucovinei”, anul XXIV nr. 2 (49), 2017; “Graiurile poloneze în Bucovina românească –

trecut și prezent. O descriere a problematicii” [“Polish dialects in Romanian Bukovina – past and present. A description of the problem“], in „Analele Bucovinei”, anul XXV nr. 1 (50), 2018; “Biografie jezykowe a zanikanie gwar polskich na Bukowinie. Wybrane aspekty“ [“Language biographies and the disappearance of Polish dialects in Bukovina. Selected aspects”], in *Związki polsko-rumuńskie w historii i kulturze/Legături istorice și culturale polono-române*, red. K. Stempel-Gancarczyk, E. Wieruszewska-Calistru, Związek Polaków w Rumunii, Suceava 2018.

Ortfried Kotzian – born on 19th of April 1948, in Felheim, Memmingen district, Sudetenland. He becomes student at the Popular School in Illertissen, and then registers in gymnasium, in the Mathematics-Natural Science section, in Schulbruder College. Between 1969 and 1972 he studies Pedagogy at the Augsburg University. He begins his activity as a gymnasium teacher in Augsburg. Between 1977 and 1980 he attends the courses of the University in Augsburg, specializing in School Pedagogy, Political Sciences and Sociology teaching. From 1979 until 1980 – head of the Seminary for Pedagogical Assistants in the Schwaben region (Allgäu) and at the same time teacher at Marktoberdorf School. In the period between 1980–1989 he was academic counselor at The Department of School Pedagogy of the University of Augsburg. In 1983 he obtains his Ph.D. in Philology, and in 1984 he receives for his thesis the “Friends of the Augsburg University” Society Award. Between 1989 and 2002 he was the director of the Department of Pedagogy of the “Bukowina” Institute in Augsburg. Ortfried Kotzian carried on a fruitful activity in the Regional Schwaben Board. He is designated counselor of cultural affairs, then superior counselor and, ultimately, director of the department for culture of the same institution. In 2002 – awarded, for distinctive merits, with the “Sieben Schwaben” Medal. Since March 2002 – director of the Haus des Deutschen Ostens in Munich, Germany, and since 2004 regional director. Among the various papers published, we mention: *Das Schulwesen der Deutschen in Rumänien im Spannungsfeld zwischen Volksgruppe und Staat* (Augsburg, 1984); *Die Aussiedler und ihre Kinder: Eine Forschungsdokumentation über die Deutschen im Osten* (Dillingen – Munich, 1991); *Spurensuche in die Zukunft. Europas vergessene Region Bukowina* (with Johannes Hampel, Augsburg, 1991); *Die Umsiedler: die Deutschen aus West-Wolhynien, Galizien, der Bukowina, Bessarabien, der Dobrukscha und in der Karpatenukraine* (Munich, 2005).

Harieta Mareci-Sabol – is associated professor at the Faculty of History and Geography of the “Ștefan cel Mare” University of Suceava. She received her Ph.D. from “Alexandru Ioan Cuza” University of Iasi in 2002 with a thesis on Romanian historiography. She has published several studies and articles pertaining to Bucovina’s history and personalities (“Vasile Grecu, repere în destinul istoric”, “Glasul Bucovinei”, 3/2004; “Dimitrie Onciul. Etape și valențe formative”, “Glasul Bucovinei”, 3/2006; “Vasile Grecu și fascinația bizantinologiei”, Iași, 2008; “Looking back to Suceava: Romanians and Turks in Travelers’ Tales”, “International Journal of Black Sea Studies”, Turkey, 6/2009; “Considerations sur l’oeuvre historique de Nicolai Gramada”, “Codrul Cosminului”, 16/2010; “La ville de Chernovitsky dans les descriptions des voyageurs etrangers des XVI-ème – XVIII-ème siècles”, “Anuarul Institutului de Istorie «George Barițiu»”, Cluj-Napoca, XLIX/2010; “Considerations sur l’oeuvre historique de Nicolai Gramada”, “Codrul Cosminului”, 16/2010; “Născut, crescut în Bucovina. Prolegomene la o istorie a copilăriei în spațiul Bucovinei istorice”, Cernăuți, 2011; “Entre enfant en Bucovine, entre histoire, représentation sociale et mythe”, Suceava, 2011; “Unter Krankheitsbedrohung. Vorbemerkungen zu einer Historischen Erforschung der Grossen Epidemien in der Oesterreichischen Bukowina”, “Codrul Cosminului”, 18/2013). She has also participated in European Networks and academic projects such as “Cliohnet2”, “Cliohres”, “Cliohworld” and “Healing of Memories”. She is editor assistant for the Scientific Annals of the University “Ștefan cel Mare” Suceava, History Section, “Codrul Cosminului”, member of editorial board for “Glasul Bucovinei” (Chernivtsi – Bucharest) and “Les Cahiers de Framespa” (Toulouse University, France), and of the reviewers board of “Haemus Journal”, Macedonia.

Carol-Alexandru Mohr – doctor of linguistic, translator and research assistant at the Bucovina Institute of the Romanian Academy. In 2012 he conducted a research and research internship at the University of Tübingen, where he dealt with various topics in the field of general linguistic, German linguistic, traductology, sociolinguistic and intercultural phenomenology. During his stay at Tübingen, he worked on the paper “Zur Sprachensituation in Rumänien” (presented at the International Colloquy “Aktuelle Themen der romanischen Sprachwissenschaft”, organized by the Tübingen University Romanism Seminar) and “Die Bedeutung der übersetzungstheoretischen Ansätze Eugen Coserius für die Übersetzungspraxis” presented at the “IX. Internationaler Kongress der Germanisten Rumäniens”, Bucharest, 4–7 June 2012.

Marian Olaru – scientific researcher at the “Bucovina” Institute of the Romanian Academy. Doctor in the field of History since 2000. Fields of interest: modern and contemporary history, oral history, microhistory and history of mentalities. He published various studies and articles related to the history of Bucovina, regarding the evolution of the political system in this region during the Austrian occupation, the role of personalities, cultural and political elite from this region in advocating the identity at the end of the XIXth century and beginning of the XXth century. He also showed a particular interest in studying the context (phenomena) that resulted in the extinction of the multicultural and multiethnic Bucovina at the end of the Second World War, a process emphasized by the establishment of communist rule in the Central and Eastern Europe. Papers representative for his scientific research: *Mișcarea națională a românilor din Bucovina la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea*, foreword by acad. Gh. Platon (2001); *Bucovineni împotriva comunismului: frații Vasile și George Motrescu*, foreword by D. Vatamaniuc, honorary member of the Romanian Academy, afterword by Vasile I. Schipor (2006); Arcadie Dugan-Opaiș, *Albumul Mare al Societăților „Arboroasa” și „Junimea” din Cernăuți*, vol. I, revised edition, foreword, glossary and Name index by Olaru Marian and Arcadie Bodale, Suceava, University Publishing House (2015); Aurelian V. Chirilă, *Chemarea anilor mici*, revised edition, foreword by Marian Olaru, introductory study by Carmen Andronachi, Suceava, Cygnus Publishing House, 2015; *Bucovineni în Parlamentul României Întregite*, vol. I. *Sesiunea 1919–1920*, foreword by dr. Ion Agrigoroaiei, revised edition, introduction, notes and comments by Rodica Iațencu and Marian Olaru, name register by Rodica Iațencu, București, Romanian Academy Publishing House, 2014; Recent studies and articles: “Bucovina în timpul Primului Război Mondial – câteva considerații”, in “Analele Bucovinei”, XXII, 1 (44), 2015; “Bucovina în perioada interbelică. Istorie și statistic” (II), *ibidem*, XXII, 1 (44), 2015; “Bucovina în Primul Război Mondial” (I), *ibidem*, XXII, 2 (45), 2015; “Însemnări cu privire la sărbătorirea centenarului unirii Bucovinei cu Regatul României”, *ibidem*, XXV, nr. 2 (51), 2018; “Un memoriu care acuză. Dori Popovici, «Memoriu înaintat domnului mareșal Ion Antonescu, conducător al statului român, cu privire la situația din Bucovina»”, *ibidem*, XXV, 2 (51) 2018, p. 619–643; “Aspecte politico-militare privitoare la Bucovina în anii Primului Război Mondial”, in *Bucovina în Primul Război Mondial. Studii și documente* (București, 2018); “Dorimendont Popovici (1873–1950)”, in Vasile Tărățeanu, *Chipuri luminate de harul iubirii de neam și țară. Antologie de documente, hotărâri, declarații, adresări, apeluri, telegrame, acte, protocoale unioniste* (București, 2018).

Elena Pascaniuc – scientific researcher at the Bukovina Institute of the Romanian Academy in Radauți, graduate of the Faculty of Letters of the “Al. I. Cuza” University of Iasi. Research interests: folk culture, folklore, personalities from Bukovina and their role in the Romanian and European culture. Participation to scientific conferences organized by: Bukovina Institute – Rădăuți, “Bukovina” Museum, the Faculty of History and Geography of “Ștefan cel Mare” University, the Regional Department for Culture, Cults and National Cultural Patrimony of Suceava. Latest published articles, studies or books: “Societatea muzicală «Armonia» (1881–1944)”, in Ștefan Purici, Dumitru Vitcu (coordinators), *Crezul istoriei. In honorem prof. univ. dr. Mihai Iacobescu la 75 de ani*, 2013, p. 581–586; “Petru Rezuș la centenarul nașterii sale (1913–2013)”, în “Analele Bucovinei”, XXI, 1, 2014; “Valorificarea culturii populare din Bucovina. Personalități. Dimitrie Dan”, *ibidem*, XXI, 2, 2014; “Bucovina și bucovinenii în scrierile academicianului Dimitrie Dan. Oameni, mentalități culture”,

ibidem, XXII, 1, 2015, p. 247–253; “Simion Florea Marian – reper în valorificarea culturii tradiționale”, *ibidem*, XXII, 2, 2015, p. 579–586; “Dragoș Cusiuc (11 noiembrie 1936 – 1 august 2014)”, *ibidem*, XXII, 1, 2015, p. 337–341; “Vasile S. Cârdei, Folclor medical. Descânțece de deochi” (I), *ibidem*, XXIII, 1, 2016, p. 165–196; “Vasile S. Cârdei, Descânțece «de spariet»” (II), *ibidem*, XXIII, 2, 2016, p. 529–553; “Academicianul Dimitrie Dan (1856–1927). Actualitatea unui cărturar bucovinean”, *ibidem*, XXV, 1 (50), 2018, p. 141–155; “Stejarul în cultura tradițională. Câteva valențe mitice, magice, terapeutice”, *ibidem*, XXV, 2 (51), 2018, p. 509–514; “Intelectuali români bucovineni pe fronturile Primului Război Mondial. Leca Morariu – viață, război, literatură”, in *Bucovina în Primul Război Mondial. Studii și documente* (București, 2018).

Magdalena Pokrzyńska – Ph. D. in sociology, Master of ethnology, employed in the Institute of Sociology the University of Zielona Góra. Scientific interests: problems of borderland, identity, social memory, heritage and traditionalism, shaping of collective life in western Poland after 1945, widely understood folk culture; ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8370-0592>; e-mail: M.Pokrzynska@is.uz.zgora.pl.

Ioan-Aurel Pop – professor and rector of “Babeș-Bolyai” University of Cluj, director of the Center for Transylvanian Studies (Cluj). Since 2018 he is the president of the Romanian Academy. Author of over 70 books, historical editions, treatises and university textbooks, and of over 500 studies, articles, reviews, reports, chronologies, forewords etc., published in separate volumes and specialized magazines and cultural publications. They are focused on the research of the medieval history of Romania, the history of Transylvania and the history of nationalities. Ioan-Aurel Pop is director and member of several national and international scientific research collective projects (grants and research fellowships CNCSIS, MEN, HESP and AR), as well as coordinator and organizer of several international conferences and editorial projects, involving dozens of researchers in the country and abroad. He is a member of national and international institutions, member of colleges and editorial boards of publications in the country and abroad. For his scientific work, he has received many awards.

Dinu Poștarencu – graduate of the Faculty of Geography of the University of Tiraspol (1969–1974); scientific researcher at the Museum of History and Study of the Natal Land in Tighina (1987–1991), at the “M. Kogălniceanu” National Center for Literature and Museography, which is affiliated to the Moldovan Writers’ Union (1991–1996), and at the History Institute of the Science Academy of Moldova (since March 1995), where he is currently working as a scientific coordinator. He obtained his PhD in History in 2010 and became an Associate Professor in 2013. In 2016, he was awarded the “Academic Merit”. His fields of activity are the modern history of Bessarabia, history of localities, genealogy. He wrote a series of studies regarding the history of Bessarabia during the Tsarist period, the history of localities, the life and activity of Dimitrie Cantemir and of some Bessarabian personalities.

Ionel-Cristinel Puha – is a graduate of the Faculty of History of the “Al. I. Cuza” University of Iași (2002) and a postgraduate of the same institution in 2003 (specialization field: “Romanians in International Relations in Modern and Contemporary Era”). Currently, he is a 1st-degree history teacher at “Ion Nistor” Technological High School in Vicovu de Sus, Suceava county. Published articles: “Adolf Hitler’s Power in the Romanian Press”, in *Romania between the East and the West: Romania in International Relations* (Gulliver Publishing Publishing House, Iași, 2018, p. 95–105); “The Impact of the German Occupation on the Romanian-German Cultural Relations”, in *Romania between the East and the West: Romania in International Relations: World War I – Centenary (1916–2016)* (Gulliver Publishing Publishing House, Iași, p. 58–68); “On a visit to the old Toader Hrib”, in *La gura sobei cu Badea Toader* (Septentrion Publishing House, Rădăuți, 2017, p. 451–453); “Cutezătorul cugetător”, in *Theoporence. In memoriam Tiberiu Brăilean* (Junimea Publishing House, Iași, 2016, p. 70–73); “The Foreign Policy of Germany in the Last Period of the Republic of Weimar (1930–1933)”, in “Cetatea de Scaun – the history teachers’ journal in Suceava County”, nr. 13, 13, 2016, p. 66–75.

Mihai Ungurean – was born on September 26, 1943, in Frătăuții Noi, Suceava County. He attended the college courses in Rădăuți and graduated from the Faculty of Letters of the “Al. I. Cuza” University of Iași. He was a French teacher at “Gh. Asachi” and “Mihai Eminescu” High Schools in Iași. Between 1990 and 1994, he was a school inspector. He was a member of the French Institute's pedagogical team. In 2002 he was decorated with the order of “Les Palmes Académiques” in the rank of knight. He published articles in the magazines “Cronica” and “Timpul”. He signed the volume *From Adolphe to Zazie: characters of French literature*, published in 2010 at Junimea Publishing House. He has published several translations in the fields of literary theory, history, philosophy, sociology. Concerned about the recent history of Romania, Mihai Ungurean published in the “Dacia literară” magazine (Iași) the articles “Fântâna Albă – 1941”, 5–6, 2014 and “The First World War as seen from a village in Bukovina”, 7–8, 2014.

Constantin Ungureanu – born on April 17, 1968, in Cupca, Hliboca district, Chernivtsi region; graduate of the Faculty of History of the “Ion Creangă” State Pedagogical University of Chisinau (1992); PhD in History (1997); Doctor habilitated in history (2018); main scientific researcher at the Institute of History in Chisinau. He is the author of four monographs devoted to the history of Bucovina: *Bukovina during the Austrian rule of 1774–1918. Ethnodemographic and Confessional Aspects*, Chisinau, Civitas Publishing House, 2003; *Primary education in Bukovina (1774–1918)*, Chisinau, Civitas Publishing House, 2007; *Educational system in Bukovina during the Austrian rule (1774–1918)*, Chisinau, Central Printing House, 2015; *Secondary schools in Bukovina (1808–1918)*, Chisinau: F.E.-P. “Central Printing House”, 2016. He contributed to the elaboration of a historical-statistical study on the population of the Chernivtsi region, of a monograph on the Austrian Cadastre in Bukovina, published in German and of a local history manual of the Chernivtsi region. He published about 150 scientific articles mainly about the history of Bukovina during the Austrian rule, published in specialized magazines and articles collections from the Republic of Moldova, Romania, Ukraine, Germany. He has benefited from research and documentation scholarships in Germany (in Munich and Augsburg) and Austria (in Vienna). Between 2008 and 2010 he worked on the international scientific project *The Austrian Cadastre in Bukovina and Carinthia in the middle of the 19th century*, being employed by the University of Innsbruck, Austria.

